ခုဒ္ဒကနိကာယ်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မိလိန္ဒပဉှာ မာတိကာ ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉှာ မာတိကာ ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၂ - မိလိန္ဒပဉှာ

၁ - မဟာဝဂ်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၂ - မိလိန္ဒပဉှာ

၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ်

၁ - ဖဿာဒိဝိနိဗ္ဘုဇနပဉှာ (ဖဿစသည်တို့ကို ခွဲခြား၍ သိ၊ မသိ ပြဿနာ)

၂ - နာဂသေနပဉှာ (အသျှင်နာဂသေနမေးသော ပြဿနာ)

၃ - ပဉ္စာယတနကမ္မနိဗ္ဗတ္တပဉှာ (အာယတနငါးပါး ကံကြောင့် ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၄ - ကမ္မနာနာကရဏပဉှာ (ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ခြားနားမှု ပြဿနာ)

၅ - ဝါယာမကရဏပဉှာ (လုံ့လဝီရိယထုတ်ခြင်း ပြဿနာ)

၆ - နေရယိကဂ္ဂိဥဏှဘာဝပဉှာ (ငရဲမီးပူလောင်ပုံ ပြဿနာ)

၇ - ပထဝိသန္ဓာရကပဉှာ (မြေကြီးတည်နေပုံ ပြဿနာ)

၈ - နိရောဓနိဗ္ဗာနပဉှာ (ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည် မမည် ပြဿနာ)

၉ - နိဗ္ဗာနလဘနပဉှာ (နိဗ္ဗာန်ရခြင်း ပြဿနာ)

၁၀ - နိဗ္ဗာနသုခဇာနနပဉှာ (နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို သိ မသိ ပြဿနာ)

၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ်

၁ - ဗုဒ္ဓဿ အတ္ထိ နတ္ထိဘာဝပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၂ - ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား အတုမရှိမြတ်ပုံ ပြဿနာ)

၃ - ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝဇာနနပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသည့်အဖြစ်ကို သိ မသိ ပြဿနာ)

၄ - ဓမ္မဒိဋ္ဌပဉှာ (တရားတော်ကို မြင် မမြင် ပြဿနာ)

၅ - အသင်္ကမနပဋိသန္ဓဟနပဉှာ (မပြောင်းရွှေ့ဘဲ ပဋိသန္ဓေနေ မနေ ပြဿနာ)

၆ - ဝေဒဂူပဉှာ (ဝေဒဂူ 'အတ္တလိပ်ပြာကောင်' ပြဿနာ)

၇ - အညကာယသင်္ကမနပဉှာ

(အခြားကိုယ်သို့ ပြောင်းသော သတ္တဝါ ရှိ မရှိပြဿနာ)

၈ - ကမ္မဖလအတ္ထိဘာဝပဉှာ (ကံ၏ အကျိုးရှိသည်၏ အဖြစ်ပြဿနာ)

၉ - ဥပ္ပဇ္ဇတိဇာနနပဉှာ (ပဋိသန္ဓေဖြစ်တည်မှုကို သိ, မသိပြဿနာ)

၁၀ - ဗုဒ္ဓနိဒဿနပဉှာ (မြတ်စွာဘုရားကို ပြနိုင်၊ မပြနိုင်ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၂ - မိလိန္ဒပဉှာ

၆ - သတိဝဂ်

၁ - ကာယပိယာယနပဉှာ (မိမိကိုယ်ကို ချစ်၊ မချစ်ပြဿနာ)

၂ - သဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား တရားအားလုံးကို သိ၊ မသိပြဿနာ)

၃ - မဟာပုရိသလက္ခဏပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား မဟာပုရိသ လက္ခဏာ ပြည့်စုံ၊ မပြည့်စုံပြဿနာ)

၄ - ဘဂဝတော ဗြဟ္မစာရိပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား ဗြဟ္မစာရီ မည်၊ မမည်ပြဿနာ)

၅ - ဘဂဝတော ဥပသမ္ပဒါပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စင်း ဖြစ်၊ မဖြစ်ပြဿနာ)

၆ - အဿုဘေသဇ္ဇာဘေသဇ္ဇပဉှာ

(မျက်ရည်၏ ဆေးနှင့် ဘေးဖြစ်ပုံပြဿနာ)

၇ - သရာဂဝီတရာဂနာနာကရဏပဉှာ

(ရာဂရှိသူနှင့်ရာဂကင်းသူ ထူးပုံပြဿနာ)

၈ - ပညာပတိဋ္ဌာနပဉှာ (ပညာ၏ တည်နေရာ ပြဿနာ)

၉ - သံသာရပဉှာ (သံသရာ ပြဿနာ)

၁၀ - စိရကတသရဏပဉှာ

(ကြာမြင့်စွာက ပြုပြီးသည်ကို အောက်မေ့နိုင်မှု ပြဿနာ)

၁၁ - အဘိဇာနန္တသတိပဉှာ

(သတိသည် အမြဲသိမှတ်၍ ဖြစ်၊ မဖြစ် ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉှာပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာ (မိလိန္ဒမင်း၏ ပြဿနာနှင့် အမေးအဖြေများ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်

၄ - မေဏ္ဍကပဉှာ

၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ်

၁ - ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကပဉှာ

(ဒုက္ကဋ်၊ ဒုဗ္ဘာသီ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်စေသော ပြဿနာ)

၂ - အဗျာကရဏီယပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားခြင်းမပြုသော ပုစ္ဆာပြဿနာ)

၃ - မစ္စုဘာယနာဘာယနပဉှာ (သေခြင်းမှ ကြောက် မကြောက် ပြဿနာ)

၄ - မစ္စုပါသမုတ္တိပဉှာ (သေမင်းကျော့ကွင်းမှ လွတ် မလွတ် ပြဿနာ)

၅ - ဗုဒ္ဓလာဘန္တရာယပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား လာဘ်အန္တရာယ် ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၆ - အပုညပဉှာ (မကောင်းမှု ပွားစီး၊ မပွားစီး ပြဿနာ)

၇ - ဘိက္ခုသံဃပရိဟရဏပဉှာ

(ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း ပြဿနာ)

၈ - အဘေဇ္ဇပရိသပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား မကွဲပျက်သော ပရိသတ် ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၄ - မေဏ္ဍကပဉှာ

၃ - ပဏ္ဏာမိတဝဂ်

၁ - သေဋ္ဌဓမ္မပဉှာ (တရားတော်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ် မဖြစ် ပြဿနာ)

၂ - သဗ္ဗသတ္တဟိတဖရဏပဉှာ (မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင် မဆောင်ပြဿနာ)

၃ - ဝတ္ထဂုယှနိဒဿနပဉှာ (လျှို့ဝှက်သော အင်္ဂါကို ပြခြင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ)

၄ - ဖရုသဝါစာဘာဝပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား စကားကြမ်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြသော ပြဿနာ)

၅ - ရုက္ခအစေတနာဘာဝပဉှာ

(သစ်ပင်တို့ စိတ်စေတနာမရှိသည့်အဖြစ် ပြဿနာ)

၆ - ပိဏ္ဍပါတမဟပ္ဖလပဉှာ (ဆွမ်းနှစ်မျိုး၏ အကျိုးကြီးမှု တူပုံပြဿနာ)

၇ - ဗုဒ္ဓပူဇနပဉှာ (မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်း ပြဿနာ)

၈ - ပါဒသကလိကာဟတပဉှာ (ခြေတော်၌ ကျောက်ချပ်လွှာထိခြင်း ပြဿနာ)

၉ - အဂ္ဂဂ္ဂသမဏပဉှာ (အမြတ်ဆုံးရဟန်း ပြဿနာ)

၁၀ - ဝဏ္ဏဘဏနပဉှာ (ဂုဏ်ကို ပြောဆိုခြင်း ပြဿနာ)

၁၁ - အဟိံသာနိဂ္ဂဟပဉှာ (မညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့် ဖိနှိပ်ခြင်း ပြဿနာ)

၁၂ - ဘိက္ခုပဏ္ဏာမိတပဉှာ

(ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား နှင်ထုတ်ခြင်း ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၄ - မေဏ္ဍကပဉှာ

၅ - သန္ထဝဝဂ်

၁ - သန္ထဝပဉှာ (သန္ထဝ စသော ဂါထာနှင့် စပ်သော ပြဿနာ)

၂ - ဥဒရသံယတပဉှာ (ဝမ်း 'အစာအိမ်'၌ စောင့်စည်းမှု ပြဿနာ)

၃ - ဗုဒ္ဓအပ္ပါဗာဓပဉှာ (မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနာကင်းသူ ပြဿနာ)

၄ - မဂ္ဂုပ္ပါဒနပဉှာ (မဂ်ကို ဖြစ်စေပုံ ပြဿနာ)

၅ - ဗုဒ္ဓအဝိဟေဌကပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား သတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းဆဲပုံ ပြဿနာ)

၆ - ဆဒ္ဒန္တဇောတိပါလာရဗ္ဘပဉှာ
(ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့် ဇောတိပါလလုလင်တို့၏ အပြုအမူ ပြဿနာ)

၇ - ဃဋီကာရပဉှာ (ဃဋီကာရအိုးထိန်းသည် 'အိမ်' ပြဿနာ)

၈ - ဗြာဟ္မဏရာဇဝါဒပဉှာ
(မြတ်စွာဘုရား၏ ဗြာဟ္မဏ, ရာဇ ဟူသော စကားပြဿနာ)

၉ - ဂါထာဘိဂီတဘောဇနကထာပဉှာ (ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင် ဟူသော စကားဆိုင်ရာ ပြဿနာ)

၁၀ - ဓမ္မဒေသနာယ အပ္ပေါသုက္ကပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား တရားဟောမှု၌ ကြောင့်ကြမဲ့ နေလိုခြင်း ပြဿနာ)

၁၁ - အာစရိယာနာစရိယပဉှာ (မြတ်စွာဘုရားအား ဆရာ ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၅ - အနုမာနပဉှာ

၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ်

၁ - ဒွိန္နံဗုဒ္ဓါနံ အနုပ္ပဇ္ဇမာနပဉှာ
(ဘုရားနှစ်ဆူ တစ်ပြိုင်နက် မပွင့်ခြင်း ပြဿနာ)

၂ - ဂေါတမိဝတ္ထဒါနပဉှာ (မိထွေးတော်ဂေါတမီ သင်္ကန်းလှူခြင်း ပြဿနာ)

၃ - ဂိဟိပဗ္ဗဇိတ သမ္မာပဋိပတ္တိပဉှာ
(လူနှင့် ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်း ပြဿနာ)

၄ - ပဋိပဒါဒေါသပဉှာ (ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်၏ အပြစ် ပြဿနာ)

၅ - ဟီနာယာဝတ္တနပဉှာ
(သာသနာတော်မှ ပြန်လည်ဆုတ်နစ် 'လူထွက်' ခြင်း ပြဿနာ)

၆ - အရဟန္တဝေဒနာဝေဒိယနပဉှာ (ရဟန္တာဝေဒနာခံစားခြင်း ပြဿနာ)

၇ - အဘိသမယန္တရာယကရပဉှာ
(တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း၏ အန္တရာယ် ပြဿနာ)

၈ - ဒုဿီလပဉှာ (ဒုဿီလ 'ရဟန်းနှင့် လူ အထူး' ပြဿနာ)

၉ - ဥဒကသတ္တဇီဝပဉှာ (ရေသည် သတ္တဇီဝ ဟုတ်၊ မဟုတ် ပြဿနာ)

၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ်

၁ - နိပ္ပပဉ္စပဉှာ (သံသရာမချဲ့တတ်သော တရား ပြဿနာ)

၂ - ခီဏာသဝဘာဝပဉှာ (လူ့အသွင်ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ် ပြဿနာ)

၃ - ခီဏာသဝသတိသမ္မောသပဉှာ (ရဟန္တာနှင့် သတိမေ့လျော့မှုပြဿနာ)

၄ - လောကေ နတ္ထိဘာဝပဉှာ (လောက၌ မရှိသော ဝတ္ထု ပြဿနာ)

၅ - အကမ္မဇာဒိပဉှာ (ကံစသည်ကြောင့် မဖြစ်သော အရာဝတ္ထု ပြဿနာ)

၆ - ကမ္မဇာဒိပဉှာ (ကံစသည်ကြောင့် ဖြစ်သော အရာဝတ္ထု ပြဿနာ)

၇ - ယက္ခပဉှာ (ဘီလူး ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာ)

၈ - အနဝသေသသိက္ခာပဒပဉှာ
(သိက္ခာပုဒ်ကို အကြွင်းမဲ့ ပညတ်ခဲ့ခြင်း ပြဿနာ)

၉ - သူရိယတပနပဉှာ (နေ၏ ထွန်းလင်းတောက်ပမှု ပြဿနာ)

၁၀ - ကဋိနတပနပဉှာ (နေ၏ ပြင်းစွာ ထွန်းလင်းတောက်ပမှု ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၅ - အနုမာနပဉှာ

၃ - ဝေဿန္တရဝဂ်

၁ - ဝေဿန္တရပဉှာ (ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ပေးလှူမှု ပြဿနာ)

၂ - ဒုက္ကရကာရိကပဉှာ (ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့် ပြဿနာ)

၃ - ကုသလာကုသလဗလဝတရပဉှာ
(ကုသိုလ် အကုသိုလ်၏ အားကြီးမှု ပြဿနာ)

၄ - ပုဗ္ဗပေတာဒိသပဉှာ (ရှေးက သေလွန်ပြီးသူတို့အား ရည်ညွှန်း၍ လှူသော အလှူပြဿနာ)

၅ - သုပိနပဉှာ (အိပ်မက် ပြဿနာ)

၆ - အကာလမရဏပဉှာ (သေချိန်မရောက်မီ သေခြင်း ပြဿနာ)

၇ - စေတိယပါဋိဟာရိယပဉှာ (စေတီ တန်ခိုးပြခြင်း ပြဿနာ)

၈ - ဓမ္မာဘိသမယပဉှာ (မင်္ဂဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း ပြဿနာ)

၉ - ဧကန္တသုခနိဗ္ဗာနပဉှာ (နိဗ္ဗာန်၏ စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၁၀ - နိဗ္ဗာနရူပသဏ္ဌာနပဉှာ (နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်း အသွင်သဏ္ဌာန် ပြဿနာ)

၁၁ - နိဗ္ဗာနသစ္ဆိကရဏပဉှာ (နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုပုံ ပြဿနာ)

၁၂ - နိဗ္ဗာနသန္နိဟိတပဉှာ (နိဗ္ဗာန်၏ တည်ရာ ပြဿနာ)

၄ - အနုမာနဝဂ်

၁ - အနုမာနပဉှာ (မှန်းဆ၍ 'မြတ်စွာဘုရားရှိကြောင်း' သိရပုံ ပြဿနာ)

၂ - ဓုတင်္ဂပဉှာ (ဓုတင်အကျင့် ပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၆ - ဩပမ္မကထာပဉှာ မာတိကာ

၁ - ဂဒြဘဝဂ်

- ၁ - ဂဒြဘာဂ်ပဉှာ (မြည်း၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၂ - ကုက္ကုဋင်္ဂပဉှာ (ကြက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၃ - ကလန္ဒကင်္ဂပဉှာ (ရှဉ့်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၄ - ဒီပိနိယင်္ဂပဉှာ (သစ်မ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၅ - ဒီပိကင်္ဂပဉှာ (သစ်ဖို၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၆ - ကုမ္မင်္ဂပဉှာ (လိပ်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၇ - ဝံသင်္ဂပဉှာ (ဝါး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၈ - စာပင်္ဂပဉှာ (လေး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၉ - ဝါယသင်္ဂပဉှာ (ကျီးငှက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၁၀ - မက္ကဋင်္ဂပဉှာ (မျောက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၂ - သမုဒ္ဒဝဂ်

- ၁ - လာဗုလတင်္ဂပဉှာ (ဗူးနွယ်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၂ - ပဒုမင်္ဂပဉှာ (ပဒုမ္မာကြာ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၃ - ဗီဇင်္ဂပဉှာ (မျိုးစေ့၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၄ - သာလကလျာဏိကင်္ဂပဉှာ (သာလကလျာဏီပင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၅ - နာဝင်္ဂပဉှာ (လှေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၆ - နာဝါလဂ္ဂနကင်္ဂပဉှာ (ကျောက်ဆူး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၇ - ကူပင်္ဂပဉှာ (လင်းယဉ်တိုင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၈ - နိယာမကင်္ဂပဉှာ (လှေသူကြီး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၉ - ကမ္မကာရင်္ဂပဉှာ (လှေထိုးသား၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
- ၁၀ - သမုဒ္ဒင်္ဂပဉှာ (သမုဒ္ဒရာ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၆ - ဩပမ္မကထာပဉှာ မာတိကာ

၃ - ပထဝီဝဂ်

၁ - ပထဝီအင်္ဂပဉှာ (မြေကြီး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၂ - အာပင်္ဂပဉှာ (ရေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၃ - တေဇင်္ဂပဉှာ (မီး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၄ - ဝါယင်္ဂပဉှာ (လေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၅ - ပဗ္ဗတင်္ဂပဉှာ (တောင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၆ - အာကာသင်္ဂပဉှာ (ကောင်းကင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၇ - စန္ဒင်္ဂပဉှာ (လ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၈ - သူရိယင်္ဂပဉှာ (နေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၉ - သက္ကင်္ဂပဉှာ (သိကြားမင်း၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၁၀ - စက္ကဝတ္တိင်္ဂပဉှာ (စကြဝတေးမင်း၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၄ - ဥပစိကာဝဂ်

၁ - ဥပစိကင်္ဂပဉှာ (ခြ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၂ - ဗိဠာရင်္ဂပဉှာ (ကြောင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၃ - ဥန္ဒူရင်္ဂပဉှာ (ကြွက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၄ - ဝိစ္ဆိကင်္ဂပဉှာ (ကင်းမြီးကောက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၅ - နကုလင်္ဂပဉှာ (မြွေပါ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၆ - ဇရသိင်္ဂါလင်္ဂပဉှာ (မြေခွေးအို၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၇ - မိဂင်္ဂပဉှာ (သမင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၈ - ဂေါရူပင်္ဂပဉှာ (နွားအပေါင်း၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၉ - ဝရာဟင်္ဂပဉှာ (ဝက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)
၁၀ - ဟတ္ထိင်္ဂပဉှာ (ဆင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၆ - ဩပမ္မကထာပဉှာ မာတိကာ

၅ - သီဟဝဂ်

၁ - သီဟင်္ဂပဉှာ (ခြင်္သေ့၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၂ - စက္ကဝါကင်္ဂပဉှာ (စက္ကဝါက်ငှက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၃ - ပေဏာဟိကင်္ဂပဉှာ (အောက်ချင်းငှက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၄ - ဃရကပေါတင်္ဂပဉှာ (အိမ်ခို၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၅ - ဥလူကင်္ဂပဉှာ (ခင်ပုပ်ငှက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၆ - သတပတ္တင်္ဂပဉှာ (ခေါက်ရှာငှက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၇ - ဝဂ္ဂုလိင်္ဂပဉှာ (လင်းနို့၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၈ - ဇလူကင်္ဂပဉှာ (မျှော့၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၉ - သပ္ပင်္ဂပဉှာ (မြွေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၁၀ - အဇဂရင်္ဂပဉှာ (စပါးကြီးမြွေ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၆ - မက္ကဋကဝဂ်

၁ - ပန္ထမက္ကဋကင်္ဂပဉှာ (ပင့်ကူ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၂ - ထနဿိတဒါရကင်္ဂပဉှာ (နို့စို့သူငယ်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၃ - စိတ္တကဓရကုမ္မင်္ဂပဉှာ (ကုန်းလိပ်ပြောက်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၄ - ပဝနင်္ဂပဉှာ (တောအုပ်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၅ - ရုက္ခင်္ဂပဉှာ (သစ်ပင်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၆ - မေဃင်္ဂပဉှာ (မိုး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၇ - မဏိရတနင်္ဂပဉှာ (ပတ္တမြား၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၈ - မာဂဝိကင်္ဂပဉှာ (သားမုဆိုး၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၉ - ဗာဠိသိကင်္ဂပဉှာ (ငါးမျှားသူ၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၁၀ - တစ္ဆကင်္ဂပဉှာ (တစည်းသမား၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒပဉှာ မာတိကာ ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်
မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ဂင်္ဂါမြစ်သည် သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဆင်းသက်ဝင်သကဲ့သို့ တိုင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော (ယောနက) တိုင်း သာဂလမြို့တော်၌ (စိုးစံသော) မိလိန္ဒမည်သော မင်းသည် အသျှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် မိလိန္ဒမင်းသည် (ပညာဟူသော) မီးရှူးမီးတိုင်ကို ဆောင်သော၊ (သူတစ်ပါးတို့ ယုံမှားခြင်းဟူသော) အမိုက်တိုက်ကို ပယ်နုတ်နိုင်သော၊ ဆန်းကြယ်သော စကားကို ပြောဟောတတ်သော အသျှင်နာဂသေနမထေရ်မြတ်အား သိမ်မွေ့ နက်နဲကုန်သော အရာဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်၌ ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာတို့ကို မေးလျှောက်လေ၏။ မိလိန္ဒမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာတို့သည် လည်းကောင်း၊ အသျှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်၏ ဖြေရှင်းချက်တို့သည် လည်းကောင်း နက်နဲသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မှီကုန်၏။ ပညာရှိတို့ စိတ်နှလုံးသို့လည်း သက်ရောက်ကုန်၏။ ပညာရှိတို့၏ နားကိုလည်း ချမ်းသာစေနိုင်ကုန်၏။ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ကုန်၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထဖွယ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်၏ အဖြေစကားတို့သည်လည်း အဘိဓမ္မာပိဋကၤ ဝိနည်းပိဋကနှစ်ရပ်သို့လည်း သက်ဝင်ကုန်၏။ သုတ္တန်ဟူသော ကွန်ရက်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဥပမာ ပုံပြင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း (အံ့ဩစဖွယ်) ဆန်းကြယ်လှ ကုန်၏။ ထိုဆိုပြီး ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော မိလိန္ဒပဉှာကျမ်း၌ (သိမြင်နာယူရန် စွမ်းနိုင်သော) ဉာဏ်ကို မြဲစွာစိုက်ထား၍ စိတ်ကို ရွှင်ကြည်စေလျက် သိမ်မွေ့နက်နဲကုန်သော အမေးပုစ္ဆာပြဿနာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယုံမှားဖွယ်ရာကို ခွဲဖျက်နိုင် ကုန်သော အဖြေတို့ကို လည်းကောင်း နားထောင်ကြပါကုန်လော့။

၂။ ထိုမိလိန္ဒပဉှာကျမ်းကို အဘယ်သို့သော အကြောင်းရင်းမူလအားဖြင့် ကြားနာရမည်နည်းဟူမူ- ယောနကတိုင်းသူ တိုင်းသားတို့၏ ကုန်ထုပ်အမျိုးမျိုးကို ခွဲခြားဝေဖန်ရာ (အရောင်းအဝယ်ဗဟိုဌာန) ဖြစ်သော သာဂလမည်သော မြို့သည် ထင်ရှားရှိလတ်သတည်း။ (ထိုသာဂလမြို့သည်) မြစ်၊ ချောင်း၊ တောင်တန်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ မြေ မျက်နှာပြင် အစိတ်အပိုင်းတို့လည်း ရှိ၏။ အရံ၊ ဥယျာဉ်၊ တောတန်း၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၊ လေးထောင့်ကန်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မြစ်၏ မွေ့လျော်ဖွယ်၊ တောင်၏ မွေ့လျော်ဖွယ်၊ တော၏ မွေ့လျော်ဖွယ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိသူတို့ ဖန်ဆင်း တည်ထောင်အပ်သော မြို့လည်း ဖြစ်၏။ ရန်သူတို့ကို ပယ်ရှားပြီးဖြစ်၍ ရန်သူတို့ မဖျက်ဆီး မနှိပ်စက်နိုင်။ အထူးထူးအပြားပြား ဆန်းကြယ်၍ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော ပြအိုး, တံခါးမုခ်ရှိ၏။ အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းမြတ်သော တံခါးခုံ, တုရိုဏ်တိုင်လည်း ရှိ၏။ နက်စွာသော ကျုံးမြောင်း, ဖွေးဖွေးဖြူသော တံတိုင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံအပ်သော မြို့တွင်းနန်းတော်လည်း ရှိ၏။ ကောင်းစွာ ခွဲခြား ဝေဖန်အပ်သော လမ်းကြီး, လမ်းငယ်, လမ်းလေးခွ လမ်းဆုံရှိ၏။ တင့်တယ် သပ်ယပ်စွာ ဖြန့်ခင်း ရောင်းချအပ်သော တန်ဖိုးရှိသော ကုန်စည်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်သည့် ဈေးတော်ကြီးလည်း ရှိ၏။ အလှူမဏ္ဍပ် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် အမြဲအစဉ် တင့်တယ်၏။ ဟိမဝန္တာ တောင်ထွတ်နှင့်တူသော လွန်ကဲ မြင့်မြတ်သည့် နန်းဘုံဗိမာန် အသိန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်၏။ ဆင်, မြင်း, ရထား, ခြေသည်ဟူသော စစ်အင်္ဂါတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။ အဆင်းလှသော ယောကျ်ား၊ မိန်းမအပေါင်းတို့ မပြတ်လှည့်လည်ရာ ဖြစ်၏။ လူမျိုးစုံတို့ဖြင့် ရောပြွမ်း ပြည့်ကြပ်နေ၏။ များပြားသောမင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသားမျိုးတို့၏ နေရာဖြစ်၏။

အညီအမျှ ခွဲခြား ဝေဖန်ထားသည့် အမျိုးမျိုး အစားစားသော သမဏဗြာဟ္မဏတို့နှင့် စပ်ယှဉ်၏။ မြောက်မြားစွာသော အတတ်ပညာ ပညာရှိသူတို့ ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ရာဖြစ်၏။ ကာသိတိုင်း ကောဋုမ္ဗရ တိုင်းဖြစ်စသော အထူးထူး အပြားပြားသော အထည်စျေးရုံတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကောင်းစွာ ဖြန့်ခင်းအပ်၍ စိတ်နှစ်သက်ဖွယ်ရာ များပြားစွာသော ပန်းစျေး, နံ့သာစျေး ရှိ၏။ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် မွှေးကြိုင်လျက် ရှိ၏။ တောင့်တလိုချင်ဖွယ်ရာ များစွာသော ရတနာမျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုထိုအရပ်သို့ ရှေးရှု ဖြန့်ခင်း အပ်သော စျေးဆိုင်ရှိ၏။ တင့်တယ်ဖွယ်ရာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော ကုန်သည် အပေါင်းတို့၏ မပြတ် ကျက်စားရာ ဖြစ်၏။ အသပြာငွေ၊ ရွှေ၊ ကြေးတို့ကို ခင်းကျင်းထားသော ဆိုင်တို့ဖြင့် ပြည့်၏။ တပြောင် ပြောင် တောက်သော အိမ်ဆောင် ဘုံနန်းရှိ၏။ များစွာသော ဥစ္စာစပါး, အသုံးအဆောင်, လက်ဝတ် လက်စား ရှိ၏။ ပြည့်လျှံသော ကျီကြရှိ၏။ များစွာသော ထမင်း, အဖျော်ရှိ၏။ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ များစွာ သော ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်၊ လျက်ဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်ရှိ၏။ ဥတ္တရကုရုကျွန်းနှင့် တူ၏။ ပြည့်စုံသော ကောက် စပါးရှိ၏။ အာဠကမန္ဒာမည်သော နတ်မြို့တော်နှင့် တူ၏။

ဤအရာ၌ ပုဗ္ဗဝိသဇ္ဇနာအချက်ကို ဆိုင်းငံ့ရပ်ထား၍ ထိုမိလိန္ဒမင်းနှင့် အသျှင်နာဂသေနမထေရ် မြတ်တို့၏ ရှေးကံ အကြောင်းရင်းကို ပြဆိုသင့် ပြဆိုထိုက်၏။ ပြဆိုသော ဆရာသည်လည်း ခြောက်ပါး အပြားဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားကာ ပြဆိုသင့် ပြဆိုထိုက်၏။ ခြောက်ပါးအပြားဟူသည် အဘယ်နည်း- ရှေးဆုတောင်းခန်း၊ မိလိန္ဒမင်း၏ ပြဿနာခန်း၊ မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာကို မေးခန်း၊ ဆိတ်ချိုနှင့်တူစွာ ကောက်တကျစ် မေးခွန်းအခန်း၊ အနုမာန (မှန်းဆသော)အားဖြင့် မေးသောအခန်း၊ ဥပမာစကားကို မေးသောအခန်း ဤသို့ အခန်းခြောက်ပါး အပြားရှိ၏။

ထိုခြောက်ခန်းတို့တွင် မိလိန္ဒပဥှာသည် လက္ခဏာပဥှာအခန်းနှင့် ယှဉ်မှားသော အရာကို ပယ်ဖျောက် သော ပြဿနာ မေးခွန်း အခန်းဟု နှစ်ခန်းရှိ၏။

ဆိတ်ချိုနှင့် တူစွာ ကောက်တကျစ် အမေးမေဏ္ဍကပဥှာသည်လည်း မဟာဝဂ်နှင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို မေးသော အခန်းဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။

(ရှေးဆုတောင်း ပုဗ္ဗယောဂ)

(ထိုအခန်းခြောက်မျိုးတို့တွင်) ရှေးဆုတောင်းခန်းဟူသည် ထိုမိလိန္ဒမင်းနှင့် အသျှင်နာဂသေန မထေရ်မြတ်တို့၏ ရှေး၌ ပြုအပ်သော ကံအကြောင်းရင်းတည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

ပုဗ္ဗယောဂစသည်

၃။ တစ်ဆင့်စကား ကြားရဖူးသည်ကား- ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် တည်ထွန်းဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ဂင်္ဂါမြစ်၏အနီး ကျောင်းတိုက်တစ်ခု၌ ရဟန်းသံဃာ အများ (သီတင်းသုံး) နေထိုင်လေ၏။ ထိုကျောင်းတိုက်၌ ဝတ်ကြီး, ဝတ်ငယ် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစော ထကုန်၍၊ အရိုးရှည် တံမြက်စည်းတို့ကို ယူကြကုန်ပြီးလျှင်၊ မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆင်ခြင်ကုန်လျက်၊ ကျောင်းတလင်းကို တံမြက်လှည်းကြကုန်၍ အမှိုက် သရိုက် စုပုံခြင်းကို ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာမဏေတစ်ဦးကို "သာမဏေ လာလေ့၊ ဤတံမြက်ချေးကို စွန့်ပစ်ချေလော့" ဟု ပြောဆို၏။ ထိုသာမဏေသည် မကြားယောင်ပြု၍ သွားလေ၏။ နှစ်ကြိမ်, သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်အပ်သော်လည်း ထိုသာမဏေသည် မကြားယောင်ပြု၍ သွားမြဲသွားသည် သာတည်း။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် "ဤသာမဏေကား အပြောရခက်လှလေစွ" ဟု အမျက်ထွက်၍ တံမြက်စည်းရိုးဖြင့် ရိုက်ပုတ်လေ၏။ ထိုသို့ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကြောင့် ထိုသာမဏေသည် ငိုလျက် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တံမြက်ချေးကို စွန့်ပစ်စဉ် "အကျွန်ုပ်သည် တံမြက်ချေးကို စွန့်ပစ်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့် တိုင်အောင် ဤအတွင်း ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ၌ မွန်းတည့်နေကဲ့သို့ ဘုန်းကံကြီးသူ၊ တန်ခိုးတေဇော်ကြီးသူ ဖြစ်ရပါလို၏" ဟု ပထမအကြိမ် ဆုတောင်း၏။ တံမြက်ချေးကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် ရေချိုးရန် ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်သို့ သွားပြန်ခဲ့သော် တဝုန်းဝုန်းမြည်နေသော မြစ်၏ လှိုင်းတံပိုး အဟုန်ကို မြင်ရပြန်၍ "အကျွန်ုပ်သည် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့် တိုင်အောင် ဤအတွင်း ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ၌ ဤလှိုင်းတံပိုး အဟုန်ကဲ့သို့ အရာအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဉာဏ်ပဋိဘာန်ရှိသူ၊ မကုန်နိုင်သော ဉာဏ်ပဋိဘာန်ရှိသူ ဖြစ်ရပါလို၏"ဟု ဒုတိယ အကြိမ် ဆုတောင်းပြန်၏။

ထိုသာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းသည်လည်း တံမြက်စည်းထားရာစင်၌ တံမြက်စည်းကိုထား၍ ရေချိုးရန် ဂင်္ဂါ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားလတ်သော် သာမဏေ၏ ဆုတောင်းသံကို ကြားရသဖြင့် "ငါစေခိုင်း အပ်သော ဤသာမဏေသည်ပင် ဤမျှလောက် ဆုတောင်းဘိသေး၏။ ငါ့အား အဘယ်မှာ (ဆုတောင်း) မပြည့်စုံဘဲ ရှိလိမ့်မည်နည်း" ဟု ကြံစည်၍ "ငါသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဤအတွင်း ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ၌ ဤဂင်္ဂါမြစ်၏ လှိုင်းတံပိုးအဟုန်ကဲ့သို့ မကုန်နိုင်သော ဉာဏ်ပဋိဘာန်ရှိသူ ဖြစ်ရပါ လို၏၊ ဤသာမဏေ မေးတိုင်းမေးတိုင်းသော ပြဿနာအလုံးစုံကို ရှင်းလင်းရန်၊ ဖြေရှင်းရန် စွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်ရပါလို၏" ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည်လည်း နတ်ဘုံ၊ လူ့ဘုံ လှည့်လည်ကျင်လည်ကုန်လျက် ကဿပမြတ်စွာဘုရားနှင့် ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တစ်ခုသော အကြားကို ကုန်လွန်စေကြကုန်၏။ ထို့နောက် ငါတို့၏ မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း မောဂ္ဂလိပုတ္တ တိဿထေရ်ကို ဗျာဒိတ်ညွှန်ကြားတော် မူအပ်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ထိုသူ နှစ်ဦးတို့ကိုလည်း ဗျာဒိတ် ညွှန်ကြားအပ်ကုန်၏ "ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်သည်မှနောက် နှစ်ပေါင်း ငါးရာ ကျော်လွန်လတ်သော် ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့သည် သိမ်မွေ့ နက်နဲစွာပြု၍ ငါဟောကြားအပ်သော ထိုသုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းတရားတော်ကို ပြဿနာမေးခွန်း၊ ဉပမာ ဉပမေယျ၊ ညီမျှသင့်တင့်သော နည်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့် အရှုပ်အထွေး မရှိအောင် ပြု၍ ဝေဖန်ကြ ကုန်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ် ညွှန်ကြားအပ်ကုန်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

မိလိန္ဒမင်းအကြောင်း

၄။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့တွင် သာမဏေသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း သာဂလမြို့၌ မိလိန္ဒမည်သော မင်းဖြစ်လေ၏။ (ထိုမင်းသည်) အသိဉာဏ်ရှိသူ၊ လိမ္မာသူ၊ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်ကုန်သော ပညာနှင့် ယှဉ်၍ စီရင်ခြင်း၊ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကို စွမ်းဆောင်နိုင်၏။ ပြုလုပ်သော အခါ၌လည်း စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ အထူးအားဖြင့် ထိုမိလိန္ဒမင်းသည် များစွာသော ကျမ်းဂန် အတတ်တို့ကို သင်ယူအပ်ကုန်၏။

အတတ်တစ်ဆယ့်ကိုးမျိုး

ထိုမင်း သင်အပ်သော ကျမ်းဂန် တို့ဟူသည် အဘယ်နည်း-

သုတိ-ဝေဒကျမ်း[၁]၊ သမိတိ-ကမ္ဘာ့ဥပဒေသကျမ်း[၂]၊ သင်္ချာ-သင်္ချာခေါ် အဘိဓမ္မာကျမ်း[၃]၊ ယောဂ-ယောဂခေါ် အဘိဓမ္မာကျမ်း[၄]၊ နီတိ-နီတိကျမ်း[၅]၊ ဝိသေသိက-ဝိသေသိကခေါ် အဘိဓမ္မာကျမ်း[၆]၊ ဂဏိတ-အတွက်အချက် -သင်္ချာကျမ်း[၇]၊ ဂန္ဓဗ္ဗ-အတီးအမှုတ် တူရိယာ-ပညာကျမ်း[၈]၊ တိကိစ္ဆ-ဆေးကုခြင်း အတတ်ကိုပြသော တိကိစ္ဆကျမ်း[၉]၊ ဓနုဗ္ဗေဒ-ဓနုဗ္ဗေဒ ကျမ်း[၁၀]၊ ပုရာဏ-ပုရာဏ်ကျမ်း[၁၁]၊ ဣတိဟာသ-ဣတိဟာသကျမ်း[၁၂]၊ ဇောတိသ-ဇောတိသခေါ် ဗေဒင်ကျမ်း[၁၃]၊ မာယာ-လှည့်စားခြင်း-အလိမ္မာသုံးခြင်းကို ပြသော မာယာကျမ်း[၁၄]၊ ဟေတု-တက္ကဗေဒခေါ် ဟေတုဝိဇ္ဇာကျမ်း[၁၅]၊ မန္တန-မန္တာန်ကျမ်း[၁၆]၊ ယုဒ္ဓါ-ယုဒ္ဓကျမ်း[၁၇]၊ ဆန္ဒသာ-ဆန်းကျမ်း[၁၈]၊ ဗုဒ္ဓဝစန မြတ်စွာဘုရား ပါဠိတော်နှင့်တကွ တစ်ဆယ့်ကိုးပါးသော ကျမ်းအတတ်တို့ကို သင်ယူအပ်ကုန်၏။ ပညာရှိတို့ စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်အောင် ပြောဆိုတတ်၏။ သူတစ်ပါးတို့က ညှဉ်းဆဲနိုင်ခဲ၏။ သူတစ်ပါးတို့က နှိမ်နင်းခြင်းငှါ ခက်ခဲ၏။ များစွာသော အယူကို တီထွင်သူတို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုထိုက်၏။ ဉာဏ်အစွမ်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်လျင်လျားခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာအားဖြင့် လည်းကောင်း ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံး၌ မိလိန္ဒမင်းနှင့်တူသောသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဖြစ်ပေ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝ၏။ များသော ဥစ္စာရှိ၏။ များသော စည်းစိမ်ရှိ၏။ များစွာသော စစ်သည်, ဗိုလ်ပါ, ဆင်ယာဉ် စသည် ရှိ၏။

၁။ ဣရု, ယဇု, သာမ-ဟူသော ဝေဒကျမ်းရင်း သုံးပုံနှင့် နောက်တိုးသော အထဗ္ဗဏကျမ်းပါ ဝေဒလေးပုံ။

၂။ ဗြဟ္မာကြီး၏ ဟောကြားချက်မှ လူသားဆရာတို့ မှတ်သားမိသမျှ ရေးသားထားသော မနုဓမ္မသတ် စသော ကျမ်းများနှင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ စောင့်စည်းအပ်၊ ရှောင်ကြဉ်အပ်၊ လိုက်နာ ဆောင်ရွက် အပ်သော ဥပဒေသအားလုံး။

၃။ တတွခေါ် ပရမတ္ထသဘောတရား နှစ်ဆယ့်ငါးပါး၏ သရုပ်သဘောကို ရေတွက်စီစစ်သော ကျမ်းဖြစ် သည်။ ၎င်းသင်္ချာ အဘိဓမ္မာကို ကပိလရသေ့ တည်ထောင်သည်။ သင်္ချာအဘိဓမ္မာနှင့် စပ်လျဉ်းသော ရှေးအကျဆုံး စာအုပ်များသည် သင်္ချာပါဝစနသုတ္တနှင့်တတွ ပမာသတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းနှစ်အုပ်ကို ကပိလရသေ့ စီရင်သည်ဟု အဆိုရှိကြသော်လည်း ထင်ရှားသော အထောက်အထား မရှိချေ။ သမိုင်း မှတ်တမ်းအရ ကပိလရသေ့သည် စာအုပ် ရေးသားစီရင်မှု မပြုခဲ့ဘဲ ၎င်း၏ပညာကို အာသူရိအား သင်ကြားပေးခဲ့၍ အာသူရိက ပဥ္စသီခကို တစ်ဆင့်

သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုပေသည်။ သို့ဖြင့် အထက်ပါ ကျမ်းနှစ်ကျမ်းသည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ သင်္ချာအဘိဓမ္မာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စံယူလောက်သော စာအုပ်မှာ ဤဆွရကရိသ္သန ရေးသော "သင်္ချာကာရိကာ" ပင် ဖြစ်လေသည်။

၄။ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီး၏ ဇီဝအတ္တကို ဣဿရ၊ သို့မဟုတ် ပရမအတ္တနှင့် ပေါင်းဆုံနိုင်ရန် သမထ ကမ္မဋ္ဌာန်းများကို ဖော်ပြသော ကျမ်းဖြစ်သည်။ ယောဂအဘိဓမ္မာသည် သင်္ချာအဘိဓမ္မာကို အမှီပြု သည်။ ထိုယောဂအဘိဓမ္မာကို တည်ထောင် သူမှာ ပတဉ္စလီရသေ့ဖြစ်သည်။ ရှေးအကျဆုံးသော ယောဂ အဘိဓမ္မာစာအုပ်သည် ပတဉ္စလီရသေ့၏ "ယောဂသုတ္တ" ပင်ဖြစ်၏။ ဗျာသဆရာရေးသော "ဘာသာ" မည်သော ယောဂအဘိဓမ္မာ အဖွင့်ကျမ်းနှင့် ဝိညာဏဘိက္ခု၏ အဘိဓမ္မာ အဖွင့်ကျမ်း အပြင် ဝိညာဏဘိက္ခု၏ "ယောဂဝုတ္တိကာ" နှင့် "ယောဂသာရသင်္ဂဟ" စသော ကျမ်းများလည်း ရှိကြသေးသည်။

၅။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးကို ညွှန်ပြသော ရာဇနီတိ, အမျိုးလေးပါးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ညွှန်ပြသော လောက နီတိ, အကျင့်သိက္ခာ စောင့်စည်းမှုကို ညွှန်ပြသော ဓမ္မနီတိစသော ကျမ်းများ။

၆။ အမြဲတည်တံ့၍ အားလုံးသော အရာတို့ထက် ထူးခြားသော ပထဝီ, အာပေါ, တေဇော, ဝါယော, အာကာသ, ကာလ, ဒိသာ, အတ္တမနဟူသော ပရမတ္ထတရားကိုးမျိုးကို ခွဲခြားသိခြင်းအားဖြင့် သစ္စာ ဉာဏ်ကို ရအပ်သည်ဟု ဖော်ပြသောကျမ်း။ ဤဝိသေသိကအဘိဓမ္မာကို ကဏာဒဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ကဏာဘုဇဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကဏာဘက္ခဟူ၍ လည်းကောင်း ထင်ရှားသော ရသေ့ ပညာ ရှိ တီထွင်အပ်သည်။ ၎င်း၏ အမည်ရင်းမှာ ကဿပဖြစ်သော်လည်း ဖော်ပြပါ ပရမတ္ထတရားတို့ကို အဏုမြူခေါ် အသေးငယ်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းတိုင်အောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ဖော်ပြနိုင် သောကြောင့် အဏုမြူကို စားသူဟု အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ကဏာဒ, ကဏာဘုဇ, ကဏာဘက္ခ အမည်များဖြင့် ထင်ရှား နေရပေသည်။

၇။ ဂဏန်းဖြင့် တွက်ချက်သော ဂဏန်းသင်္ချာ, အက္ခရာဖြင့် တွက်ချက်သော အက္ခရသင်္ချာ, အရေး အကြောင်းဖြင့် တွက်ချက်သော ရေခသင်္ချာ (ဂဲသြမေထရီ)။ ဂဏိကဟု ပုဒ်နေရှိတတ်သည်။ များစွာ သော သဒ္ဒကရိုက်မူ၊ ပြာကရိုက်မူတို့၌ ဂဏိတချည်းသာ ရှိကြသည်။

၈။ ဆာမိုနာဝီလျံ၏ အဘိဓာန်၌ အနက်များစွာ ဖွင့်ဆို၏။ ၎င်းတို့တွင် နတ်သီချင်းသည်, နတ်အတီး အမှုတ်သည်ဟု ပါရှိသည်။ ဂန္ဓဗ္ဗ ဝိဇ္ဇာပုဒ်၏ အနက်ကိုကား အတီးအမှုတ် တူရိယာပညာဟု ဖွင့်ဆို သည်။ အဘယာရာမ ဆရာတော်၏ အဘိဓာန် နိဿယသစ်၌ ဂန္ဓဗ္ဗဗေဒကို သံဂီတကျမ်းဟု ပြန်ဆို ၍၊ အရှင်အာဒိစ္စဝံသ၏ မိလိန္ဒပဉှာ နိဿယ၌ ဂန္ဓဗ္ဗကို သံဂီတမူလကျမ်းဟု ပြန်ဆိုသည်။ ၎င်းသံဂီတ ပုဒ်ကို သံဂီတရတ္နာကရ၌ "နစ္စံ ဂီတံတထာဝါဒ္ဒံ (ဝဇ္ဇံ)၊ တယံ သံဂီတ မုစ္စတေ" ဟု ကခြင်း၊ သီဆို ခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း သုံးမျိုးလုံးကို သံဂီတခေါ်ကြောင်း ပြဆို၍ ဆာမိုနာဝီလျံက သာမန် သီဆို, တီးမှုတ်ခြင်းအပြင် အစုအဖွဲ့နှင့် တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း သံပြိုင် သီဆို, တီးမှုတ်, ကခုန်ခြင်း ဖဟု ပြန်ဆိုသည်။

၉။ စရက, သုဿုတ, ဘာဝပ္ပကာသ စသော ဆေးကျမ်းများဟု ပြန်ဆိုကြသည်။

၁၀။ လေးအတတ်ကို ပြသောကျမ်း။ စတုဗ္ဗေဒဟု ပါဌ်ရှိနေတတ်သည်။ စတုဗ္ဗေဒဆိုလျှင် ဝေဒလေးကျမ်း ကို ဆိုသဖြင့် သုတိ၌ ပါဝင်ပြီးဖြစ်သည်။ သဒ္ဒကရိုက်ကျမ်းအားလုံးတွင် ဓနုဗ္ဗေဒချည်းသာရှိသည်။

၁၁။ ရှေးဟောင်း ကမ္ဘာ့အဖြစ်သနစ် အခြင်းအရာ အစုံအလင် ပုရာဏကျမ်းသည် တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျမ်း ရှိသည်ဟု ဆို သည်။

၁၂။ "ဤသို့ ဖြစ်သတတ်" ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိသော မဟာဘာရတစသည် ရာဇဝင်ပုံပြင် နိပါတ်နှင့် ရှေးစကားများ။

၁၃။ ကောင်းကင်ရှိ နေ၊ လ၊ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်တို့၏ အသွားအလာကို တွက်ချက် ဟောပြောသော သူရိယ သိဒ္ဓန္တစသော ကျမ်းမျိုးများ။

၁၄။ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်ခြင်း, မျက်လှည့်ပြခြင်း အနက်များကိုသာ အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူလေ့ ရှိကြ သည်။ မင်း၏ ဂုဏ်ကိုပြသော နေရာဖြစ်၍ ရာဇမာယာဟု ဆိုအပ်သော ပရိယာယ် ဥပါယ်မျိုးကို ယူလျှင် သင့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဥပါယ်လေးမျိုးကား ဘေဒဥပါယ်, သာမဥပါယ်, ဒါနဥပါယ်, ဒဏ္ဍ ဥပါယ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

၁၅။ ဆာမိုနာဝီလျံ၏ အဘိဓာန်၌ အကျိုးအကြောင်း, ဆင်ခြင်တုံပညာ, အခြေအတင်, ဝေဖန်စီစစ်ခြင်း ပညာဟု အဓိပ္ပါယ် ပြန်ဆိုသည်။ ကေတုဟု ပုဒ်နေရှိတတ်သည်။ ကေတုသဒ္ဒါသည် ကိတ်ဂြိုဟ်, အန္တလိက္ခကိတ်, ဘောမကိတ်စသော အနက်ကို ဟောသည်။ ၎င်းတို့အကြောင်းကို တွက်ချက်ဟော ပြောသော ကျမ်းဟု ဆိုလိုလျှင်လည်း ဤအချက်သည် ဇောတိသကျမ်း၌ ပါဝင်ပြီးဖြစ်၍ ပုနရုတ္တိ ဖြစ်ဖွယ်ရှိပေသည်။ ၎င်းပြင် ကေတုကို "ကေတုဘ" ဖြစ်သင့်သည်ဟု ကြံ၍ "အလင်္ကာကျမ်း" ဟု အနက် ဆိုကြပြန်သည်။ မုဒ္ဒဇနှင့်ကေဋ္ဋုဘသည်သာ အလင်္ကာကျမ်း ဟု အနက်ထွက်၍ ဒန္တဇနှင့် ကေတုဘသည် မိုးတိမ်ဟူသော အနက်ထွက်ရကား ဤနေရာနှင့် ကွာလှမ်းလွန်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ဟေတုသည်သာ ဤနေရာနှင့် သင့်မြတ်ပေသည်။ တရုတ်ရဟန်းတော် ဟီယန်ဆင်သည် နာဋ္ဌန္ဒ တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ယူစဉ် သင်ယူရသော ပညာရပ်တို့တွင် ဤဟေတုဝိဇ္ဇာခေါ် တက္ကဗေဒ ပညာရပ် တစ်ရပ်လည်း ပါဝင်ကြောင်းနှင့် ၎င်း၏ မှတ်တမ်းတွင် ပါရှိသည်။

၁၆။ ဂါထာ မန္တာန် သရဇ္ဈာယ်နည်း, ယဇ်ပူဇော်နည်း စသည်များ။
၁၇။ စစ်နှင့် ဆိုင်သော အတတ်ကို ပြသော ကျမ်း။
၁၈။ ဝေဒဆိုင်ရာ ဂါထာကျမ်းနှင့် ကဗျာလင်္ကာအစီအကုံးဆိုင်ရာ ကျမ်းများ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

ပညာရှိစူးစမ်းခန်း

၅။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မိလိန္ဒမင်းသည် များစွာသော စစ်သည်, ဗိုလ်ပါ, ဆင်ယာဉ်, မြင်းယာဉ် စသည့် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးရှိသော စစ်အင်ကျင်းပပွဲကို ရှုစားတော်မူလိုသဖြင့် သာဂလမြို့မှ ထွက်တော်မူ၍၊ မြို့၏ ပြင်ပ၌ စစ်အင်ကျင်းပပွဲ ကို ရှုစားတော်မူ၍ ပြီးဆုံးလတ်သော် စကားပြောဆိုလိုသော ထိုမိလိန္ဒမင်းသည် လောကကို ချဲ့ထွင်တတ်သူ၊ ပညာရှိတို့၏ စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်စေတတ်သော သူတို့နှင့် ဆွေးနွေးပြောဆိုမှု၌ စိတ်အားထက်သန်သည် ဖြစ်ရကား ရဲရဲရင့်ရင့် တင့်တယ် စမ္မယ်လျက် နေကို မော့ကြည့်ပြီးလျှင် အမတ်တို့ကို ပြောဆိုတိုင်ပင်တော် မူ၏ "အချင်းအမတ်တို့ အချိန်များစွာ ကျန်ရှိသေး၏။ အဘယ်ကို ပြုလုပ်ရကုန်အံ့နည်း။ ယခုပင်လျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ တပည့်သံဃာရှိသော၊ ဂိုဏ်းရှိသော၊ ဂိုဏ်းဆရာ ဖြစ်သော၊ ပူဇော်အထူးကို ခံထိုက်၍ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဟူ၍ပင် ဝန်ခံသော သမဏ ဖြစ်စေ၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပညာရှိသူသည် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ အကြင် ပညာရှိသည် ငါနှင့်အတူတကွ ပြောဆိုတိုင်ပင်ခြင်းငှါ၊ ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုပညာရှိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးမြန်းကုန်အံ့။ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ကုန်အံ့" ဟု (ပြောဆိုတိုင်ပင်တော်မူ၏)။

ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော် ငါးရာသော ယောနကအမတ်တို့သည် မိလိန္ဒမင်းအား ဤသို့သော စကားကို လျှောက်ထား ကြကုန်၏ "မင်းမြတ် ပူရဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ၊ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၊ အဇိတကေသကမ္ဗလ၊ ပကုဓကစ္စာယနဟု ခြောက်ဦးသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည်[၁] ရှိကြပါကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် တပည့်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏။ ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းဆရာတို့လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားကြပါကုန်၏။ ကျော်စောကြပါကုန်၏။ အယူဝါဒတီထွင်သူတို့ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ လူအများက သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်ထားသူတို့ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကြွချီတော်မူပါ။ ထိုဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့အား အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေးမြန်းတော်မူပါ။ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်ထားကြကုန်၏)။

၁။ ဘုရားလက်ထက်ကရှိသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးခြောက်ဦးတို့၏ အဆက်အနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

ပူရဏကဿပသို့ မေးမြန်းခန်း

၆။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ယောနကအမတ်ငါးရာခြံရံလျက် ကောင်းသော မြင်းယာဉ်က,သော ရထားမြတ်ကို တက်စီး၍ ပူရဏကဿပထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ပူရဏကဿပနှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ အသက်ထက်ဆုံး အောက်မေ့အပ်သော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော နေရာအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် "အသျှင်ကဿပ အဘယ်သည် လောကကို စောင့်ရှောက်ပါသနည်း" ဟု မေးမြန်း ပြောဆို၏။ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် လောကကို စောင့်ရှောက်ပါ၏ဟု ဖြေဆို၏။ အသျှင်ကဿပ မြေကြီး သည် လောကကို စောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်ခဲ့မူ အဝီစိငရဲကြီးသို့ ကျရောက်သော သတ္တဝါတို့သည် မြေကြီး ကို ကျော်လွန်၍ အဘယ့်ကြောင့် ကျရောက်ရပါကုန်သနည်းဟု မေးမြန်းပြောဆိုပြန်၏။ ဤသို့ မေးမြန်း ပြောဆိုလတ်သော် ပူရဏကဿပသည် မထွေးနိုင်, မမျိုနိုင်၊ မျက်နှာအောက်ချကာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြံမှိုင်လျက် နေလေ၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

မက္ခလိဂေါသာလသို့ မေးမြန်းခန်း

၇။ ထိုသို့ မေးမြန်းပြီးနောက် မိလိန္ဒမင်းသည် မက္ခလိဂေါသာလကို "အသျှင်ဂေါသာလ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ သည် ရှိပါကုန်သလော။ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကံတို့၏ အကျိုးဝိပါက်သည် ရှိပါသလော"ဟု မေးမြန်းပြောဆို၏။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့သည် မရှိပါကုန်။ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကံတို့၏ အကျိုးဝိပါက်သည် မရှိပါ။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ (ရှိသော) မင်းမျိုးတို့သည် တစ်ပါးသော လောကသို့ ပြောင်း သွားကုန်သော်လည်း တစ်ဖန် မင်းမျိုးတို့သာ ဖြစ်ကြရပါကုန်လတ္တံ့။ ပုဏ္ဏား၊ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သည် တစ်ပါးသော လောကသို့ ပြောင်းသွား ကုန်သော်လည်း တစ်ဖန် ပုဏ္ဏား၊ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သာ ဖြစ်ကြရပါ ကုန်လတ္တံ့။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်းဟု ဖြေဆို၏။ အသျှင်ဂေါသာလ ဤလောက၌ (ရှိသော)မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ပန်းမှိုက် သွန်မျိုးတို့သည် တစ်ပါး သော လောကသို့ ပြောင်းသွား ကုန်သော်လည်း တစ်ဖန် မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သာ အကယ်၍ ဖြစ်ကြရကုန် မူ၊ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဖွယ်သည် အကယ်၍ မရှိခဲ့မူ အသျှင်ဂေါသာလ ဤလောက၌ ရှိသော လက်ပြတ်သူတို့သည် တစ်ပါးသော လောကသို့ ပြောင်းသွားကုန်သော်လည်း တစ်ဖန် လက်ပြတ်သူတို့ပင် ဖြစ်ရကုန်လိမ့်တကား။ ခြေပြတ် သော သူတို့သည် ထိုခြေပြတ်သော သူတို့သာ ဖြစ်ရကုန်လိမ့်တကား။ လက်,ခြေ ပြတ်သော သူတို့သည် လက်,ခြေပြတ်သော သူတို့သာ ဖြစ်ရကုန်လိမ့်တကား။ နားပြတ်သော သူတို့သည် နားပြတ်သော သူတို့ သာ ဖြစ်ရကုန်လိမ့်တကား။ နှာခေါင်းပြတ်သော သူတို့သည် နှာခေါင်းပြတ်သော သူတို့ပင် ဖြစ်ရကုန်လိမ့်

တကား။ နား, နှာခေါင်းပြတ်သော သူတို့သည် နား, နှာခေါင်းပြတ်သော သူတို့ပင် ဖြစ်ရကုန်လိမ့် တကားဟု ဤသို့ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဂေါသာလသည် စကားမပြော တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။

ထိုအခါ၌ မိလိန္ဒမင်းအား ဤသို့သော တွေးတောမှု ဖြစ်လေ၏ "အချင်းတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အချည်းနှီးဖြစ်လေစွ။ အချင်းတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အဖျင်းအတိ ဖြစ်လေစွ။ ငါနှင့်ဖက်ပြိုင် ပြောဆိုခြင်းငှါ ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သမဏသော် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသော် လည်းကောင်း မရှိတော့ချေ" ဟု တွေးတောမှု ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းသည် အမတ်တို့ကို ပြောဆိုမေးမြန်းတော်မူ၏ "အချင်းတို့ ညဉ့်သည် အပြစ် ကင်း၍ မွေ့လျော် ဖွယ်ရှိစွတကား။ ယခုအခါကာလ၌ အဘယ်သမဏ, ဗြာဟ္မဏသို့ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာ မေးရန် ဆည်းကပ်ရပါအံ့နည်း။ အဘယ်သမဏ, ဗြာဟ္မဏသည် ငါနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင် မည်နည်း" ဟု (ပြောဆိုမေးမြန်းတော်မူ၏)။ ဤသို့ မေးမြန်းလတ်သော် အမတ်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်ကုန်၍ မိလိန္ဒမင်း၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကုန်လျက် ရပ်တည်နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ သာဂလမြို့သည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သို့တိုင်တိုင် သမဏပညာရှိ၊ ဗြာဟ္မဏပညာရှိ၊ ဂဟပတိ ပညာရှိတို့မှ ဆိတ်သုဉ်း၏။ အကြင်အရပ်၌ သမဏပညာရှိ၊ ဗြာဟ္မဏပညာရှိ၊ ဂဟပတိပညာရှိတို့သည် နေကြကုန်၏ဟု သတင်းကြား၏။ ထိုအရပ်သို့ သွားရောက်၍ မိလိန္ဒမင်းသည် ထိုပညာရှိတို့ကို ပြဿနာ မေး၏။ ထိုပညာရှိ အားလုံးတို့သည်လည်း ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းဖြင့် မိလိန္ဒမင်းကို နှစ်ခြိုက်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုထိုအရပ်မျက်နှာသို့ ဖဲသွားကြရကုန်၏။ အကြင် ပညာရှိတို့သည် သာဂလ ပြည်မှ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ မသွားကုန်။ ထိုပညာရှိ အားလုံးတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရကုန်၏။ ရဟန်းတို့ကား များသောအားဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့သာ ကြွသွားကြကုန်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

နာဂသေနနတ်သားကို တောင်းပန်ခန်း

၈။ ထိုသို့ သာဂလပြည်ဝယ် ပညာရှိဆိတ်သုဉ်းသော အခါ၌ များစွာကုန်သော ရဟန္တာတို့သည် ဟိမဝန္တာတောင်, ရက္ခိတမည်သော ကုန်းပြင်၌ (သီတင်းသုံး) နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တမထေရ်သည် ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဏ်ဖြင့် မိလိန္ဒမင်း၏ ညည်းတွားသော စကားကို ကြားရ၍ ယုဂန္ဓိုရ် တောင်ထိပ်၌ ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် "ငါ့သျှင်တို့ မိလိန္ဒမင်းနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ၊ မိလိန္ဒမင်း၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သော တစ်စုံတစ်ဦးသော ရဟန်းရှိသလော" ဟု ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ မေးတော်မူသော် များစွာကုန်သော ရဟန္တာတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်၏။ နှစ်ကြိမ်, သုံးကြိမ် မေးမြန်းအပ် ကုန်သော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် ရဟန်းသံဃာအား "ငါ့သျှင်တို့ တာဝတိံသာနတ်ဘုံ သိကြားနတ်မင်း၏ ဗိမာန် ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ ကေတုမတီမည်သော ဗိမာန်သည် ရှိ၏။ ထိုကေတုမတီဗိမာန်၌ မဟာသေနမည်သော နတ်သားသည် နေ၏။ ထိုမဟာသေနနတ်သားသည် မိလိန္ဒမင်း နှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ၊ မိလိန္ဒမင်း၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်၏" ဟု ပြောကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် များစွာကုန်သော ရဟန္တာတို့သည် ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်မှ ကွယ်ခဲ့ကုန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ထင်ရှား ဖြစ်ကုန်၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို အဝေးမှပင်မြင်၍ အသျှင်အဿဂုတ္တရှိရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် အသျှင်အဿဂုတ္တကို ရှိခိုး၍ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ရပ်၏။ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အသျှင်အဿဂုတ္တအား "အသျှင်ဘုရား များပြားလှစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်၏ အရံစောင့် ဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုရှိပါသနည်း။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းအား "မင်းမြတ် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း သာဂလပြည်၌ မိလိန္ဒ အမည်ရှိသော ဤမင်းသည် ပညာရှိတို့ စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်အောင် ပြောဆိုတတ်၏။ သူတစ်ပါးတို့က ညှဉ်းဆဲနိုင်ခဲ၏။ သူတစ်ပါးတို့က နှိမ်နင်းခြင်းငှါ ခက်ခဲ၏။ များစွာသော အယူကို တီထွင်သူတို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုထိုက်၏။ ထိုမိလိန္ဒမင်းသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆည်းကပ်၍ အယူဝါဒကို ပြောဆိုသဖြင့် အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မေးလျက် ရဟန်းသံဃာကို ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်နေပါ၏" ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အသျှင်အဿဂုတ္တအား "အသျှင်ဘုရား ဤမိလိန္ဒမင်းသည် ဤ (တာဝတိံသာ)နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ လူ့ပြည်၌ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ကေတုမတီအမည်ရှိသော ဗိမာန်၌ မဟာသေန အမည်ရှိသော ဤနတ်သားသည် နေပါ၏။ ထိုမဟာသေနနတ်သားသည် ထိုမိလိန္ဒမင်းနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ၊ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ၏၊ ထိုနတ်သားကို လူ့ပြည်၌ဖြစ်ရန် တောင်းပန်ကြပါကုန်စို့" ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ရဟန်းသံဃာကို ရှေ့သွားပြု၍ ကေတုမတီဗိမာန်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မဟာသေနနတ်သားကို လည်ဖက်လျက် "အဆွေမဟာသေနနတ်သား သင့်ကို ရဟန်းသံဃာသည် လူ့ပြည်၌ ဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ "အရှင်သိကြားမင်း အမှုကိစ္စများလှသော လူ့ပြည်လောကဖြင့် အကျွန်ုပ် အလိုမရှိပါ။ လူ့ပြည် လောကသည် (လောဘစသည်) ထက်သန်လှ

ချေ၏။ အရှင်သိကြားမင်း အကျွန်ုပ်သည် ဤနတ်ပြည်လောက၌ပင် အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလိုပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နှစ်ကြိမ်, သုံးကြိမ် တောင်းပန်အပ်သော် မဟာသေနနတ်သားသည် "အရှင်သိကြားမင်း အမှုကိစ္စများလှသော လူ့ပြည်လောကဖြင့် အကျွန်ုပ် အလိုမရှိပါ။ လူ့ပြည်လောကသည် (လောဘစသည်) ထက်သန်လှချေ၏။ အရှင်သိကြားမင်း အကျွန်ုပ် သည် ဤနတ်ပြည် လောက၌ပင် အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလိုပါ၏" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုသို့ သုံးကြိမ်တိုင် ငြင်းပယ်သောအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် မဟာသေနနတ်သားအား "သူတော်ကောင်း နတ်သား နတ်နှင့်တကွသော လောကကို အစဉ်လျှောက်၍ ကြည့်ကုန်သော် သင် နတ်သားမှ တစ်ပါး မိလိန္ဒမင်း၏ အယူဝါဒကို နှိမ်နင်းဖျက်ဆီး၍ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်မည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ငါတို့ မမြင်မိကုန်။ သူတော်ကောင်းနတ်သား ရဟန်းသံဃာသည် သင်နတ်သားကို တိုက်တွန်း တောင်းပန်ပါ၏။ သူတော်ကောင်း နတ်သား တောင်းပန်ပါ၏။ လူ့ပြည် လောက၌ ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ပါလော့" ဟု တိုက်တွန်း ပြောဆို ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော် မဟာသေနနတ်သားသည် "ငါကား မိလိန္ဒမင်း၏ အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီး၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သတတ်" ဟု အလွန်ရွှင်ပျ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ "အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းလှပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်လောက ၌ ဖြစ်ပါတော့အံ့" ဟု ဝန်ခံ၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

အသျှင်ရောဟဏကို ဒဏ်ပေးခန်း

၉။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် နတ်ပြည်၌ ထိုကိစ္စကို ပြီးဆုံးစေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်တို့မှ ကွယ်ခဲ့ကုန်ပြီးလျှင်၊ ဟိမဝန္တာတောင်, ရက္ခိတကုန်းပြင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တမထေရ်သည် ရဟန်းသံဃာအား "ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသံဃာ၌ အစည်း အဝေးသို့ မလာသော ရဟန်းတစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိပါသလော" ဟု ပြောဆို၏။ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ရဟန်းတစ်ပါးက အသျှင်အဿဂုတ္တအား "အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏၊ အသျှင်ရောဟဏသည် ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်က ဟိမဝန္တာတောင်သို့ ဝင်၍ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနေထိုင်ပါ၏၊ ထိုရဟန်း၏ အထံသို့ တမန် စေလွှတ်တော် မူပါကုန်လော့" ဟု လျှောက်၏။ အသျှင်ရောဟဏသည်လည်း ထိုခဏ၌ပင် နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ "သံဃာသည် ငါ့ကို မျှော်လင့်တောင့်တ၏" ဟု ဟိမဝန္တာတောင်မှ ကွယ်ခဲ့ပြီး လျှင် ရက္ခိတကုန်းပြင်၌ သီတင်းသုံးနေကြသော များစွာသော ရဟန္တာတို့၏ ရှေ့၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် အသျှင်ရောဟဏအား "ငါ့သျှင်ရောဟဏ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် ပျက်စီးသည် ရှိသော် သံဃာပြုရမည့် ကိစ္စတို့ကို မမြင်သလော" ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ် နှလုံးမသွင်းခဲ့မိပါဟု လျှောက်ထား၏။

ယင်းသို့ နှလုံးမသွင်းမိခဲ့မူ ဒဏ်ထမ်းခြင်းအမှုကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ် အမှုကို ပြုရပါ အံ့နည်းဟု လျှောက်ထား၏။ "ငါ့သျှင်ရောဟဏ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း၌ ဂဇင်္ဂလ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာသည် ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားရွာ၌ သောဏုတ္တရအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် နေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားအား နာဂသေနအမည်ရှိသော သားသူငယ်သည် ဖြစ်ပေါ်မွေးဖွားလတ္တံ့။ ငါ့သျှင်ရောဟဏ ထိုသို့ မွေးဖွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် သင်သည် ခုနစ်နှစ်, ဆယ်လတို့ပတ်လုံး ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်၍ နာဂသေနအမည်ရှိသော သူငယ်ကို လူ့ဘောင်မှ ထုတ်နုတ်လျက် ရှင်သာမဏေပြုစေလော့၊ ထိုနာဂသေန ရှင်သာမဏေ ပြုပြီးမှသာ သင်သည် ဒဏ်ထမ်းသော အမှုမှ လွတ်လတ္တံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင် ရောဟဏသည်လည်း "ကောင်းပါပြီ" ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

နာဂသေနသူငယ် ဖွားမြင်ခန်း

၁၀။ မဟာသေနနတ်သားသည်လည်း နတ်ပြည်မှ စုတေရွေ့လျောခဲ့၍ သောဏုတ္တရပုဏ္ဏား၏ ခင်ပွန်းမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၏။ ပဋိသန္ဓေယူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်နက်ဘဏ္ဍာတို့သည် ထွန်းတောက်ပကုန်၏။ မြတ်သော ကောက်စပါးသည် ပြည့်စုံ၏။ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၏။ ဤသို့ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲသော ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘောသုံးမျိုးတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

အသျှင်ရောဟဏသည်လည်း ထိုနာဂသေနသူငယ် ပဋိသန္ဓေယူသောနေ့မှစ၍ ခုနစ်နှစ်, ဆယ်လတို့ ပတ်လုံး ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သော်လည်း တစ်ယောက်မ, မျှလောက်သော ဆွမ်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ချိုမျှ လောက်သော ယာဂုကိုသော် လည်းကောင်း၊ ရှိခိုးခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း တစ်နေ့မျှပင် မရခဲ့ချေ။ ဆဲရေးခြင်း, ကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုသာလျှင် ရလေ၏။ "အသျှင် ကန်တော့ပါသေး၏" ဟူသော စကားကိုမျှလည်း ပြောဆိုသူမည်သည် မရှိခဲ့စဖူး။ ခုနစ်နှစ်, ဆယ်လတို့ လွန်သဖြင့် တစ်နေ့သ၌ "အသျှင် ကန်တော့ပါသေး၏" ဟူသော စကားမျှကို ရလေ၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် သောဏုတ္တရ ပုဏ္ဏားသည်လည်း အပြင်ပ အလုပ်လုပ်ရာမှ လာသည်ရှိသော် ရောဟဏမထေရ်ကို ခရီး ရင်ဆိုင်မြင်၍ "ရဟန်း ငါတို့၏ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏လော" ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏား ရောက်ခဲ့ပါကုန်၏။ တစ်စုံတစ်ခုမျှကို ရခဲ့ပါ၏လောဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏား ရခဲ့ပါကုန်၏ဟု (ဖြေ၏)။ ထိုပုဏ္ဏားသည် နှလုံးမသာဘဲ အိမ်သို့ သွား၍ "ထိုရဟန်းအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးမိသလော" ဟု မေး၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပေးပါကုန်ဟု ပြောကြားကုန်၏။ ပုဏ္ဏားသည် ဒုတိယနေ့၌ "ယနေ့ ရဟန်းကို မုသာဝါဒဖြင့် နှိပ်အံ့" ဟု အိမ်တံခါး၌သာလျှင် ထိုင်နေ၏။ ရောဟဏမထေရ်သည် ဒုတိယနေ့၌ ပုဏ္ဏား၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွရောက်၏။

ပုဏ္ဏားသည် မထေရ်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင်လျှင် "သင်တို့သည် ယမန်နေ့က ငါတို့၏ အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရဘဲလျက်သာလျှင် 'ရကုန်၏' ဟု ဆိုကုန်၏။ သင်ရဟန်းတို့အား မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုခြင်းသည် အပ်သလော" ဟု ပြောဆို၏။ ရောဟဏမထေရ်က ပုဏ္ဏား "ငါတို့သည် သင်တို့အိမ်၌ ခုနစ်နှစ်, ဆယ်လတို့ပတ်လုံး 'ကန်တော့ပါသေး၏' ဟူသော စကားကိုမျှလည်း မရစဖူး။ ယမန်နေ့က 'အသျှင် ကန်တော့ပါသေး၏' ဟူသော စကားမျှကို ရခဲ့ကုန်၏။ ထိုသို့ ရသောကြောင့် ထိုပဋိသန္ထာရ စကား တစ်ခွန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဤသို့ ရခဲ့ကုန်၏ဟူသော စကားကို ငါတို့ ဆိုကုန်၏" ဟု ပြော ဆို၏။

ပုဏ္ဏားသည် "ဤရဟန်းတို့ကား ပဋိသန္ထာရစကားကို ရရုံမျှလည်း လူတို့၏ အလယ်၌ 'ရကုန်၏' ဟု ချီးမွမ်းကြကုန် သေး၏။ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ခုသော ခဲဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း ရသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် မချီးမွမ်းဘဲ ရှိကုန်အံ့နည်း" ဟု ကြံစည် ကြည်ညို၍ မိမိ

အလို့ငှါ စီရင်အပ်သော ထမင်းမှ တစ်ဇွန်းသော ဆွမ်းကို လည်းကောင်း၊ ထိုဆွမ်းအားလျော်သော ဟင်းကို လည်းကောင်း ပေးလှူစေ၍ "ဤမျှသော ဆွမ်းကို အခါခပ်သိမ်း အသျှင်ဘုရားတို့ ရကုန်လတ္တံ့" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ချဉ်းကပ်လာသော မထေရ်၏ ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေကို မြင်ရ၍ အတိုင်းထက် အလွန် ကြည်ညိုပြီးလျှင် မထေရ်ကို အခါခပ်သိမ်း မိမိအိမ်၌ ဆွမ်းအမြဲ ဘုဉ်းပေးရန် တောင်းပန်၏။ မထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုလျက် ကြွသွားသည်ရှိသော် အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော ဘုရားစကားကို ဟောပြောပြီးမှ ကြွသွားလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမသည်လည်း ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားကို ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုသူငယ်အား "နာဂသေန" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုနာဂသေနသူငယ်သည် အစဉ်သဖြင့် ကြီးပွားလတ်၍ ခုနစ်နှစ်သားရှိလာ၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

နာဂသေန ပညာသင်ခန်း

၁၁။ ထိုအခါ နာဂသေနသူငယ်၏ ဖခင်ပုဏ္ဏားသည် နာဂသေနသူငယ်အား "ချစ်သား နာဂသေန ဤငါတို့ ပုဏ္ဏားမျိုး ၌ သင်ကြားအပ်သော အတတ်ပညာတို့ကို သင်ကြားပါလော့" ဟု ပြောဆို၏။ ဖခင့်ဤပုဏ္ဏားမျိုး၌ သင်ကြားအပ်သော အတတ်ပညာတို့မည်သည် အဘယ်ပါနည်းဟု မေး၏။ ချစ်သား နာဂသေန ဗေဒင်သုံးပုံတို့သည် သင်ကြားအပ်သော အတတ်ပညာ မည်ကုန်၏။ ဗေဒင်သုံးပုံမှ ကြွင်းသော အတတ်ပညာတို့သည် သိပ္ပမည်၏ဟု ပြောဆို၏။ ဖခင် သို့ဖြစ်လျှင် သင်ကြားပါအံ့ဟု ဝန်ခံ၏။

ယင်းသို့ နာဂသေန ဝန်ခံသောအခါ၌ သောဏုတ္တရပုဏ္ဏားသည် ဆရာပုဏ္ဏားအား အသပြာ တစ်ထောင်ကို ဆရာစားပေး၍ ပြာသာဒ်အတွင်း တိုက်ခန်းတစ်ခုဝယ် တစ်ဖက်မှ ညောင်စောင်းကို ခင်းထားစေ၍ ဆရာပုဏ္ဏားအား "ဆရာပုဏ္ဏား သင်သည် ဤနာဂသေနသူငယ်အား ဗေဒင်တို့ကို ရွတ်ဖတ် သင်ကြားပါစေလော့" ဟု ပြောကြား၏။ ချစ်သား သို့ဖြစ်လျှင် ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို သင်ယူလော့ ဟု ဆို၍ ဆရာပုဏ္ဏားသည် ချပို့ သရဇ္ဈာယ်၏။ နာဂသေနသတို့သားအား တစ်ကြိမ်ရွတ်ဆို သင်ယူကာ မျှဖြင့်ပင်လျှင် ဗေဒင်သုံးပုံတို့သည် နှလုံးသို့ သက်ဝင်ကုန်၍ နှုတ်တက်ကုန်ပြီ၊ ကောင်းစွာ ဆောင်မိကုန်ပြီ၊ ကောင်းစွာ ပိုင်းခြား မှတ်သားမိကုန်ပြီ၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းထားမိကုန်ပြီ။ တစ်ကြိမ် သင်ကာမျှဖြင့်ပင် ဗေဒင်သုံးပုံ၊ (အဘိဓာန်) နိဃဏ္ဍုကျမ်း၊ (အလင်္ကာ) ကေဋုဘကျမ်း၊ (သဒ္ဒါ) အက္ခရပ္ပဘေဒကျမ်းနှင့်တကွ ငါးခုမြောက် ဣတိဟာသကျမ်းတို့၌ ပညာမျက်စိ ထင်ရှားဖြစ်ပြီ။ ပဒကျမ်းကို တတ်မြောက်၏။ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းကို တတ်မြောက်၏။ လောကာယတကျမ်း၊ မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့ တတ်မြောက်၏။

ထိုအခါ နာဂသေနသူငယ်သည် ဖခင်အား "ဖခင် ဤပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဤဗေဒင် သုံးပုံစသည်ထက် အပိုအလွန်လည်း သင်ကြားဖွယ်တို့ ရှိပါကုန်သေးသလော၊ သို့မဟုတ် ဤမျှတို့သာလော" ဟု ပြောဆို၏။ ချစ်သား နာဂသေန ဤပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဤဗေဒင်သုံးပုံစသည်ထက် အပိုအလွန် သင်ကြားဖွယ်တို့ မရှိကုန်၊ ဤဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုသာ သင်ကြားအပ်ကုန်၏ဟု ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုအခါ နာဂသေနသတို့သားသည် ဆရာပုဏ္ဏားအား မေးမြန်းစိစစ်ဖွယ်ကို မေးမြန်း စိစစ်ပြီးလျှင် ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်း၍ ရှေးအထုံ(ဝါသနာ)သည် တိုက်တွန်းအပ်သော စိတ်ရှိလတ်ရကား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းကာ မိမိအတတ်၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည်ရှိသော် အစ၌ လည်းကောင်း၊ အလယ်၌ လည်းကောင်း၊ အဆုံး၌ လည်းကောင်း အနှစ်သာရ အနည်းငယ်မျှကိုသော်လည်း မမြင်မတွေ့ရသောကြောင့် "အချင်းတို့ ဤဗေဒင်တို့သည် အချည်းနှီး ဖြစ်ကုန်စွတကား။ အချင်းတို့ ဤဗေဒင်တို့သည် အဖျင်းအတိသာ ဖြစ်ကုန်စွတကား။ အနှစ် မရှိကုန် အနှစ်ကင်းကုန်၏" ဟု နှလုံးမသာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လေ၏။ ။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

ရောဟဏမထေရ်နှင့် နာဂသေနတွေ့ဆုံခန်း

၁၂။ ထိုအခါ အသျှင်ရောဟဏသည် ဝတ္တနိယကျောင်း၌ နေလျက် နာဂသေနသတို့သား၏ စိတ်အကြံကို မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် သိ၍ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်လျက် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဝတ္တနိယကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ဂဇင်္ဂလပုဏ္ဏားရွာ၏ ရှေ့မျက်နှာစာအရပ်၌ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။ နာဂသေနသတို့သားသည် မိမိ၏ အိမ်တံခါးမုခ်၌ ရပ်တည်နေစဉ် ကြွလာသော အသျှင်ရောဟဏကို အဝေးကပင် မြင်ရသောကြောင့် နှစ်လိုတက်ကြွ အားရရွှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာ ရှိသည်ဖြစ်၍ "ဤရဟန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အနှစ်သာရကို သိတန်ကောင်းရာ၏" ဟု ကြံစည်လျက် အသျှင်ရောဟဏထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်ရောဟဏအား "အသျှင် ဤသို့ သဘောရှိသော ဦးပြည်းလျက် ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်သော အသျှင်ကား အဘယ်လူမျိုးမည်သနည်း" ဟု လျှောက်၏။ သူငယ် ငါသည် ရဟန်းမည်သတည်း။ အသျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမည်ပါသနည်းဟု လျှောက်၏။ သူငယ် ငါသည် ယုတ်ညံ့သော (အကုသိုလ်) အညစ်အကြေးတို့ကို နှင်ထုတ်သောကြောင့် ရဟန်းမည်၏။ အသျှင် သင်၏ ဆံပင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသော သူတို့၏ ဆံပင်တို့ကဲ့သို့ မဟုတ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ သူငယ် ဤကြောင့်ကြမှု တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ကို မြင်သောကြောင့် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်၍ ရဟန်းပြု၏။

ဆံပင်၌ ကြောင့်ကြခြင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးဟူသည် အဘယ်တို့နည်း၊ တန်ဆာဆင်ရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ပြေပြစ် ချောမွေ့အောင် ပြုရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ဆီလိမ်းရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ခေါင်းလျှော်ရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ပန်းပန်ဆင်ရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ အမွှေးအကြိုင်လိမ်းရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ခေါင်းလျှော်ရန် တရော်ကင်ပွန်းစသည် စိမ်ထုံရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ သဖန်းခါးသီး ရှာရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ သျှိသျှားသီးရှာရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ဆံပင်နက်အောင် ဆိုးရည်ဆိုးရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ သျှောင်ထုံးရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ဘီးဖြင့်ဖြီးရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ဆတ္တာသည်တို့ဖြင့် ပြုပြင်ရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ထုံးပြီးသျှောင်ကို ဖြေပြန်ရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ သန်းရှာရခြင်း၌ ကြောင့်ကြမှု၊ ဆံပင်တို့ ကျွတ်ခဲ့ ပြတ်ခဲ့ကုန်သော် စိုးရိမ်ရကုန်၏၊ ပင်ပန်းရကုန်၏၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်း ရကုန်၏၊ ရင်ဘတ်စည်တီး ညည်းတွားမြည်တမ်း ရကုန်၏၊ လွန်စွာ တွေဝေခြင်းသို့ ရောက်ရကုန်၏၊ သူငယ် ဤကြောင့်ကြမှု တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် ရစ်ပတ် နှောင့်ယှက်ကုန်သော လူတို့သည် အလွန်သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှကုန်သော အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့ကို ဖျက်ဆီးကြလေကုန်၏ဟု (အသျှင်ရောဟဏ မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် သင်၏

အဝတ်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသော သူတို့၏ အဝတ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ကုန်သနည်း။ သူငယ် အဝတ်တို့သည် ကာမဂုဏ်တို့၌သာ မှီကုန်၏၊ လူတို့၏ အသွင်အပြင်, လူတို့၏ အဝတ်ဘဏ္ဍာ အသုံးအဆောင်တို့သည် ကာမဂုဏ်တို့၌သာ မှီကုန်၏၊ အဝတ်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော ဘေးရန်ဟူသမျှတို့ သည် ဖန်ရည်ဆိုး ဝတ်သောသူအား မဖြစ်နိုင်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏ အဝတ်တို့သည် တစ်ပါးသော သူတို့၏ အဝတ်ကဲ့သို့ မဟုတ်ကုန်။ အသျှင် သင်သည် အတတ်ပညာ မည်သည်တို့ကို တတ်ကျွမ်းပါ၏လောဟု လျှောက်၏။ သူငယ် ငါသည် လောက၌ အတတ်ပညာတို့ကိုလည်း တတ်ကျွမ်း၏၊ လောကထက် မြတ်သော မန္တန်ကိုလည်း ငါတတ်ကျွမ်း၏။ အသျှင် ထိုမန္တန်ကို အကျွန်ုပ်အားလည်း သင်ကြားပေးနိုင်ပါအံ့လောဟု (လျှောက်၏)။ သူငယ် သင်ကြားပေးနိုင်၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်ပါမူ အကျွန်ုပ်အား သင်ကြားပေးပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ သူငယ် သင်ကြားပေးရန် အခါမဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ဆဲဖြစ်သေး၏ဟု (အသျှင်ရောဟဏ မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ နာဂသေနသူငယ်သည် အသျှင်ရောဟဏလက်မှ သပိတ်ကို ယူ၍ အိမ်တွင်းသို့ ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင်, တန်ပြီဟု တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၍ အသျှင်ရောဟဏ ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ အသျှင်ရောဟဏအား "အသျှင် မန္တန်ကို ယခုအခါ အကျွန်ုပ်အား သင်ကြားပေးပါလော့" ဟု ပြောဆို၏။ "သူငယ် သင်သည် ကြောင့်ကြမှု အနှောင့်အယှက် ကင်းသည် ဖြစ်၍ အမိအဖတို့ကို ခွင့်ပြုစေလျက် ငါယူအပ်သော ရဟန်း အသွင်အပြင်ကို ယူသောအခါ၌ သင့်အား မန္တန်ကို သင်ကြားပေးအံ့" ဟု အသျှင်ရောဟဏ မိန့်တော်မူ၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

နာဂသေန ရှင်ပြုခန်း

ထိုအခါ နာဂသေနသည် အမိအဖတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "မိခင်ဖခင်တို့ ဤရဟန်းသည် 'လောကထက် လွန်မြတ်သော မန္တန်ကို ငါသိ၏' ဟု ပြောဆိုဘိ၏၊ မိမိထံ၌ ရဟန်း မပြုသူအားလည်း မပေး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤရဟန်း၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ထိုမြတ်သော မန္တန်ကို သင်ယူပါအံ့" ဟု ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုနာဂသေန၏ အမိအဖတို့သည် "ငါတို့၏ သားသည် ရဟန်းပြု၍ မန္တန်ကို သင်ယူပါစေ၊ သင်ယူပြီးသော် တစ်ဖန် ပြန်လာလတ္တံ့" ဟု မှတ်ထင်ကုန်၍ "ချစ်သား သင်ယူပါလော့" ဟု အခွင့်လွှတ်ကုန်၏။

၁၃။ ထိုအခါ အသျှင်ရောဟဏသည် နာဂသေနသူငယ်ကို ခေါ်ယူခဲ့၍ ဝိဇမ္ဗဝတ္ထုကျောင်းတိုက်, ဝတ္တနိယကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဝိဇမ္ဗဝတ္ထုကျောင်းတိုက်၌ တစ်ညဉ့်မျှနေ၍ ထိုရက္ခိတကုန်းပြင်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် များစွာသော ရဟန္တာတို့၏ အလယ်၌ နာဂသေနသူငယ်ကို ရှင်ပြုပေး၏၊ ရှင်ပြုပြီးသော သျှင်နာဂသေနသည် အသျှင်ရောဟဏအား "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရား၏ အသွင်ကို ယူပြီးပါပြီ၊ ယခု အကျွန်ုပ်အား မန္တန်ကို သင်ကြားပေးတော်မူပါလော့" ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ အသျှင်ရောဟဏသည် "ငါသည် နာဂသေနအား အဘယ်ပိဋကတ်၌ သင်ကြားပေးရအံ့နည်း၊ ဝိနည်း၌သော်လည်း ရှေးဦးစွာ သင်ကြားပေးရအံ့လော၊ သုတ္တန်၌သော်လည်း ရှေးဦးစွာ သင်ကြားပေးရအံ့လော၊ အဘိဓမ္မာ၌သော်လည်း ရှေးဦးစွာ သင်ကြားပေးရအံ့လော" ဟု ကြံစည်၍ ဤနာဂသေနသည် ပညာရှိ၏၊

လွယ်ကူသဖြင့်သာ အဘိဓမ္မာပိဋကကို သင်ယူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟု ကြံစည်၍ ရှေးဦးစွာ အဘိဓမ္မာ၌ သင်ကြားပေး၏။

အသျှင်နာဂသေနသည်လည်း "ကုသလာ ဓမ္မာ, အကုသလာ ဓမ္မာ, အဗျာကတာ ဓမ္မာ" အစရှိသော တိက်, ဒုတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်း၊ ခန္ဓဝိဘင်းအစရှိသော တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဝိဘင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဝိဘင်းကျမ်း၊ "သင်္ဂဟော အသင်္ဂဟော" အစရှိသော တစ်ဆယ့်လေးပါး အပြားအားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ဓာတုကထာကျမ်း၊ "ခန္ဓပညတ်, အာယတနပညတ်" အစရှိသော ခြောက်ပါးအပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ပုဂ္ဂလပညတ်ကျမ်း၊ မိမိ၏ဝါဒ၌ သုတ်ငါးရာ, သူတစ်ပါးဝါဒ၌ သုတ်ငါးရာ ဤသို့ သုတ်တစ်ထောင်ကို ပေါင်း၍ ဝေဖန်အပ်သော ကထာဝတ္ထု ကျမ်း၊ "မူလယမိုက်, ခန္ဓယမိုက်" အစရှိသော ဆယ်ပါးအပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ယမိုက်ကျမ်း၊ "ဟေတုပစ္စယော, အာရမ္မဏပစ္စယော" အစရှိသော နှစ်ဆယ့်လေးပါးအပြားဖြင့် ဝေဖန်အပ်သော ပဌာန်းကျမ်း၊ ဤသို့ ထိုအဘိဓမ္မာ ပိဋကတ် အားလုံးကို တစ်ကြိမ်ရွတ်အံ (သရဇ္ဈာယ်) ခြင်းဖြင့်ပင် လေ့လာသည်ကို ပြု၍ "အသျှင်ဘုရား ရပ်ဆိုင်းတော်မူပါကုန်၊ အဆုံးမသတ်ပါကုန်လင့်ဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှဖြင့်ပင် ပြန်လှန် သရဇ္ဈာယ်ပါဦးအံ့" ဟု လျှောက်၏။

၁၄။ ထိုအခါ သျှင်နာဂသေနသည် များစွာသော ရဟန္တာတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် များစွာသော ရဟန္တာတို့အား "အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်အားလုံးကို 'ကုသလာ ဓမ္မာ, အကုသလာ ဓမ္မာ, အဗျာကတာ ဓမ္မာ' ဟူသော ဤသုံးပုဒ်တို့၌ ထည့်ထား၍ အကျယ်အားဖြင့် ပြီးဆုံးစေပါအံ့" ဟု လျှောက်၏၊ ငါ့သျှင် နာဂသေန ကောင်းပြီ ပြီးဆုံးစေလော့ဟု မိန့်ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ သျှင်နာဂသေနသည် အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းတို့ကို ခုနစ်လတို့အတွင်း အကျယ်အားဖြင့် ပြီးဆုံးစေ၏၊ မြေကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်၏၊ နတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏၊ ဗြဟ္မာတို့သည် လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်၏၊ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့် မိုးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော မန္ဒာရဝပန်းမိုးတို့သည် လည်းကောင်း ရွာချကုန်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

အသျှင်နာဂသေန ဆရာကို ပြစ်မှား၍ ဒဏ်ထားခန်း

၁၅။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန္တာတို့သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သော သျှင်နာဂသေနကို ရက္ခိတ ကုန်းပြင်၌ ရဟန်း ပြုပေးကြကုန်၏။ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသော သျှင်နာဂသေနသည်လည်း ထိုရဟန်းဖြစ်ပြီး ညဥ့်လွန်သောအခါ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အချိန် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင် လျက် ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော ရောဟဏမထေရ်နှင့်အတူ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်သည်ရှိသော် "ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အချည်းနှီးပေတကား၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မသိတတ်လှပေသည်တကား၊ အဘိဓမ္မာမှ ကြွင်းသော မြတ်စွာဘုရား ပါဠိတော်ကို ချွင်းချန်ထား၍ ငါ့ကို အဘိဓမ္မာ၌ ရှေးဦးစွာ သင်ကြားဆုံးမဘိ၏" ဟု ဤသို့ သဘောရှိသော အကြံအစည်ကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရောဟဏသည် အသျှင်နာဂသေန၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိ၍ အသျှင် နာဂသေနကို "နာဂသေန မသင့်လျော်သော အကြံအစည်ကိုသာ ကြံစည်ဘိ၏၊ နာဂသေန သင်၏ ဤ အကြံသည် မသင့်မလျော်ချေ" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနအား အချင်းတို့ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွ တကား၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် မိမိ၏စိတ်ဖြင့် ငါ၏ စိတ်အကြံကို သိနိုင်ပါပေ၏၊ ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ပညာ ရှိလှပေသည်တကား၊ ငါသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ကန်တော့ဝန်ချရမူကား ကောင်း လေစွ" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုသို့ အကြံဖြစ်သောအခါ သျှင်နာဂသေနသည် အသျှင်ရောဟဏအား "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါ၊ တစ်ဖန် ဤသို့သော အကြံအစည်ကို မကြံစည် တော့ပါ" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရောဟဏသည် အသျှင်နာဂသေနအား "နာဂသေန ငါသည် ဤမျှဖြင့် သင့်အား သည်းမခံနိုင်သေး၊ နာဂသေန သာဂလမည်သော မြို့သည် ရှိ၏၊ ထိုသာဂလမြို့၌ မိလိန္ဒမည်သော မင်းသည် မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမိလိန္ဒ မင်းသည် အယူဝါဒကို ပြောဆိုသဖြင့် အမေးပုစ္ဆာပြဿနာကို မေး၍ ရဟန်းသံဃာကို ညှဉ်းဆဲ၏၊ သင်သည် ထိုသာဂလ မြို့သို့ သွား၍ ထိုမိလိန္ဒမင်းကို ဆုံးမပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုစေနိုင်ခဲ့မူ ငါသည် သင့်ကို သည်းခံအံ့" ဟု မိန့်ဆို၏။

အသျှင်ဘုရား မိလိန္ဒမင်းတစ်ယောက်တည်းကို ထားဘိဦး၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းလုံးက မင်းအားလုံးတို့သည် လာကုန်၍ အကျွန်ုပ်အား ပြဿနာကို မေးစေကုန်ဦးတော့၊ ထိုပြဿနာအားလုံးကို ဖြေ၍ အယူကို ဖောက်ခွဲ(ဖြိုခွင်း)ပါအံ့၊ "အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထား၍ "သည်းမခံနိုင်သေး" ဟု ဆိုလတ်သော် "အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အဘယ် ဆရာ၏ အထံ၌ နေရပါအံ့နည်း" ဟု လျှောက်ထား၏။ နာဂသေန ဤအသျှင်အဿဂုတ္တသည် ဝတ္တနိယ ကျောင်း၌ နေ၏၊ နာဂသေန သင်သည် သွားချေလော့၊ အသျှင်အဿဂုတ္တထံ ချဉ်းကပ်လေလော့၊ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငါ၏ စကားဖြင့် အသျှင်အဿဂုတ္တ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးလေလော့၊ ထိုအသျှင် အဿဂုတ္တအား ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလေလော့ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အသျှင် ဘုရားတို့၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးလိုက်ပါ၏၊ အနာကင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊ လျင်မြန်စွာ ထနိုင်ခြင်း၊ ခွန်အား ရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလိုက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အသျှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌ နေခြင်းငှါ အကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်လိုက်ပါ၏" ဟု (လျှောက်လေလော့)၊ ထို့ပြင်လည်း "သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အဘယ် အမည် ရှိသနည်း" ဟု မေးခဲ့မူ "အသျှင်ဘုရား ရောဟဏထေရ်အမည် ရှိပါ၏" ဟု လျှောက်ထား

လေလော့၊ “ငါသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း” ဟု မေးပြန်မူ “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အသျှင်ဘုရားတို့၏ အမည်ကို သိပါ၏” ဟု လျှောက်ထားလေလော့ဟု မှာကြားတော်မူလိုက်လေ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီ” ဟု အသျှင်နာဂသေနသည် အသျှင်ရောဟဏကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက်, အရိုအသေပြု၍ သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူကာ အစဉ်အတိုင်း သွားလာလှည့်လည်သော် ဝတ္တနိယကျောင်း အသျှင်အဿဂုတ္တထံ ချဉ်းကပ်လေ၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်အဿဂုတ္တအား ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်တည်၏၊ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်တည်နေထိုင်ပြီးသော် အသျှင်နာဂသေနသည် အသျှင်အဿဂုတ္တအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အသျှင်ဘုရားတို့၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခိုက်လိုက်ပါ၏၊ ဤသို့လည်း မှာကြားလိုက်ပါ၏၊ အနာရောဂါ ကင်းခြင်း, ဆင်းရဲကင်းခြင်း, လျင်စွာထနိုင်ခြင်း, ခွန်အားရှိခြင်း, ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုလည်း မေးလိုက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး အသျှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌ နေခြင်းငှါ အကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်လိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် အသျှင်နာဂသေနကို “သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နာဂသေနမည်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ရောဟဏအမည် ရှိပါ၏။ ငါသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အသျှင်ဘုရားတို့၏ အမည်ကို သိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

နာဂသေန ကောင်းပေ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထားသိုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီ” ဟု သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားသို၍ နောက်နေ့၌ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်း၍ မျက်နှာသစ်ရေ တံပူကို ဆက်ကပ်တည်ထား၏၊ အဿဂုတ္တမထေရ်သည် တံမြက်လှည်းပြီးသော နေရာကို ထပ်၍ တံမြက်လှည်း၏၊ ထိုနာဂသေန ဆက်ကပ်တည်ထားသော ရေကို စွန့်၍ အခြားရေကို ဆောင်၏၊ ထိုနာဂသေန တည်ထားသော တံပူကို ပယ်၍ တစ်ပါးသော တံပူကို ယူ၏၊ စကားမေးမြန်း ပြောဆိုခြင်းကို မပြု၊ ဤသို့ချည်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးပြု၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ တစ်ဖန် မေးမြန်းပြန်သော် ထိုနာဂသေနသည် ထိုရှေးနည်းတူသာ လျှောက်ထားမှ ဝါဆိုနေထိုင်ခြင်းကို အခွင့်ပြုလေ၏။

၁၆။ ထိုအခါ ဒါယိကာမကြီးတစ်ဦးသည် အသျှင်အဿဂုတ္တအား အနှစ်သုံးဆယ်တိုင်တိုင် ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ဝါတွင်းသုံးလကို လွန်သောအခါ ထိုအသျှင်အဿဂုတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် အသျှင်အဿဂုတ္တအား “အသျှင်ဘုရား အသျှင်တို့၏ အထံ၌ အခြားသော ရဟန်းလည်း ရှိပါသေးသလော” ဟု လျှောက် ၏။ ဒါယိကာမကြီး ငါတို့၏ အထံ၌ နာဂသေန အမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ရှိသေး၏ဟု ဖြေကြား၏။ အသျှင်အဿဂုတ္တ သို့ဖြစ်မူ နာဂသေန ရဟန်းနှင့်အတူ နက်ဖြန်အတွက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း အလို့ငှါ လက်ခံတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လက်ခံ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် ထိုညဉ့်လွန်သောအခါ နံနက်အချိန် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် နောက်လိုက်ရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်နာဂသေနနှင့်အတူ ထိုဒါယိကာမကြီး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၏၊ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ပြင်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် အသျှင်အဿဂုတ္တကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်နာဂသေနကို လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင်, တန်ပြီဟု တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ အသျှင်နာဂသေနကို “နာဂသေန သင်သည် ဒါယိကာမကြီးအား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ အနုမောဒနာ တရားကို ဟောပြောခဲ့လော့” ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် နေရာမှထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် အသျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် အရွယ်ကြီး ရင့်ပါပြီ၊ နက်နဲသော တရားစကားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား အနုမောဒနာတရားကို ပြောဟော တော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် ထိုဒါယိကာမကြီးအား နက်နဲသော၊ လောကမှ လွန်နိုင်ရာဖြစ်သော၊ ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, ယောက်ျား, မိန်းမ ကင်းပျောက် ကွယ်သုဉ်းခြင်းနှင့် စပ်ဆိုင်သော တရားစကားဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုဒါယိကာမ ကြီးအား ထိုနေရာ၌ ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားအားလုံးသည် ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏" ဟု ကိလေသာမြူ ကင်းစင်သော ကိလေသာ အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိဉာဏ် ' သည် ဖြစ်ပေါ်၏။ အသျှင်နာဂသေနသည်လည်း ထိုဒါယိကာမကြီးအား အနုမောဒနာပြုပြီး၍ မိမိဟောအပ်သော တရားကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့လျက် (အနိစ္စစသည်ဖြင့်) ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေ၍ ထိုနေရာ၌ ထိုင်နေလျက်ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အဿဂုတ္တသည် စည်းဝေးရာ တန်ဆောင်းဝန်း၌ ထိုင်နေလျက် သျှင်နာဂသေနနှင့် ဒါယိကာမကြီး နှစ်ဦးလုံးတို့၏လည်း သောတာပတ္တိဉာဏ် မျက်စိရခြင်းကို သိရှိတော်မူ၍ "နာဂသေန ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ၊ မြားချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် နှစ်ခုသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကို ပစ်ခွဲဖောက်ထွင်းနိုင် ပေကုန်၏" ဟု ကောင်းချီးနုမော် သာဓုခေါ် တော်မူ၏။ ထို့ပြင် အထောင်မက များစွာသော နတ်ပြဟ္မာတို့သည် ကောင်းချီးနုမော် သာဓုခေါ်ကြကုန်၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

သျှင်နာဂသေန ပိဋကတ်သင်ကြွခန်း

၁၇။ ယင်းသို့ အနုမောဒနာတရား ဟောကြားပြီးနောက် သျှင်နာဂသေနသည် နေရာမှထကာ အသျှင်အဿဂုတ္တထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အဿဂုတ္တကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထိုင်နေသော သျှင်နာဂသေနအား အသျှင်အဿဂုတ္တသည် ဤစကားကို မိန့်ဆို၏- "နာဂသေန သင်သည် ပါဋလိ ပုတ်ပြည်သို့ သွားချေလော့၊ ပါဋလိပုတ်ပြည် အသောကာရုံကျောင်းတိုက်၌ အသျှင်ဓမ္မရက္ခိတသည် နေ၏၊ ထိုအသျှင် ဓမ္မရက္ခိတ အထံ၌ မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို သင်ချေလော့"ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ပါဋလိပုတ်ပြည်သည် ဤဝတ္တနိယကျောင်းမှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးပါသနည်းဟု လျှောက်၏။ နာဂသေန ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင် ဝေး၏။ အသျှင်ဘုရား ခရီးသည် ဝေးလှ၏၊ လမ်းခရီးအကြား၌ ဆွမ်းရရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်၊ အကျွန်ုပ် အဘယ်ကဲ့သို့ သွားရပါအံ့နည်းဟု လျှောက်ပြန်၏။ နာဂသေန သွားသာ သွားလော့၊ သင်သည် လမ်းခရီးအကြား၌ ဆန်မည်း ကင်းစင်သော၊ များသောဟင်း, များသော စမဲဟင်းလျာရှိသော သလေးဆွမ်းကို ရလတ္တံ့ဟု မိန့်ဆို၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု သျှင်နာဂသေနသည် အသျှင်အဿဂုတ္တကို ရှိခိုးပြီး၍ အရိုအသေပြုကာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ပါဋလိပုတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွသွားလေ၏။

၁၈။ ထိုသျှင်နာဂသေနသည် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွသွားခိုက်၌ ပါဋလိပုတ်ပြည်သား သူဌေး (တစ်ဦး)သည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ပါဋလိပုတ်ပြည်သွား လမ်းခရီးသို့ သွားနေ၏၊ ပါဋလိပုတ်သူဌေးသည် သျှင်နာဂသေန ကြွလာသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်သောကြောင့် ထိုသျှင်နာဂသေနထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်

သျှင်နာဂသေနကို ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် "အသျှင်ဘုရား အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း" ဟု လျှောက်၏။ ဒါယိကာ ပါဋ္ဌလိပုတ်ပြည်သို့ သွားအံ့ဟု ပြောဆိုသော် အသျှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ပါဋ္ဌလိပုတ်ပြည်သို့ သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ချမ်းသာစွာ ကြွတော်မူပါကုန်လော့ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးသည် သျှင်နာဂသေန၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ သျှင်နာဂသေနကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင်, တန်ပြီဟု တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြီးနောက် သျှင်နာဂသေန ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ နိမ့်သော ထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူလျက် သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးသည် သျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏၊ ဒါယကာ ငါသည် နာဂသေန အမည်ရှိ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် မြတ်စွာဘုရား စကားတော်မည်သည်ကို သိပါ၏လော။ ဒါယကာ ငါသည် အဘိဓမ္မာပိဋကမျှလောက်ကိုသာ သိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား အရတော်ပေစွတကား၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား (လူ၏အဖြစ်ကို) ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွတကား၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဘိဓမ္မာပိဋကကို ဆောင်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည်လည်း အဘိဓမ္မာပိဋကကို ဆောင်၏၊ အသျှင်ဘုရား အဘိဓမ္မာပိဋကတို့ကို ရွတ်ဆို ဟောကြားတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ သျှင်နာဂသေနသည် ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးအား ဟောကြားလေ၏၊ ဟောစဉ်ပင်လျှင် ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးအား "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားအားလုံးသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ' သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးသည် လှည်းငါးရာတို့ကို ရှေ့ကလွှတ်လိုက်၍ မိမိသည် နောက်မှ သွားလျက် ပါဋ္ဌလိပုတ်ပြည်၏အနီး ခရီးလမ်း နှစ်ကြောင်းအဆုံ၌ ရပ်၍ သျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤလမ်းသည် အသောကာရုံကျောင်းတိုက်သို့ သွားသော လမ်းပါတည်း၊ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဤကမ္ဗလာရတနာသည် အလျား တစ်ဆယ့်ခြောက်တောင် ရှိပါ၏၊ အနံ ရှစ်တောင် ရှိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား သနားသောအားဖြင့် ဤကမ္ဗလာရတနာကို ခံယူတော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ သျှင်နာဂသေနသည် သနားသောအားဖြင့် ထိုကမ္ဗလာရတနာကို ခံယူတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပါဋ္ဌလိပုတ်သူဌေးသည် နှစ်လိုတက်ကြွ အားရရွှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်၍ သျှင်နာဂသေနကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

၁၉။ ထို့နောက် သျှင်နာဂသေနသည် အသောကာရုံကျောင်းတိုက် အသျှင်ဓမ္မရက္ခိတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင် ဓမ္မရက္ခိတကို ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် မိမိ၏ လာခဲ့သော အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ အသျှင်ဓမ္မရက္ခိတအထံ၌ ပိဋကတ်သုံးပုံဟူသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို တဆက်တည်း ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် သုံးလတို့ပတ်လုံး သဒ္ဒါ, ပုဒ်, ဗျည်းအားဖြင့် သင်ယူပြီး၍ နောက်သုံးလတို့ပတ်လုံး အနက်အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဓမ္မရက္ခိတသည် သျှင်နာဂသေနကို "နာဂသေန နွားကျောင်းသားသည် နွားတို့ကို ထိန်းကျောင်းရ၍ အခြားသော သူတို့သည် နွားနို့မှဖြစ်သော အရသာကို သုံးဆောင်ကြရကုန် သကဲ့သို့ နာဂသေန ဤအတူပင် သင်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသော ဘုရားစကားတော်ကို ဆောင်သော်လည်း မဂ်ဖိုလ်အဖို့အစု ရှိသူ မဖြစ်ခဲ့" ဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါစေ၊ ဤမျှသော ဩဝါဒဖြင့် သင့်တော် လောက်ပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ ထိုနေ့အဖို့ ထိုညဉ့်အဖို့ဖြင့်ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏၊ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သျှင်နာဂသေနအား အလုံးစုံသော နတ်တို့သည် ကောင်းချီးနုမော် သာခုခေါ်ကြကုန်၏၊ မြေကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်၏၊ ဗြဟ္မာတို့သည် လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်၏၊ နတ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သော စန္ဒကူးမှုန့်မိုးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်၌ ဖြစ်ကုန် သော မန္ဒာရဝပန်းမိုးတို့သည် လည်းကောင်း ရွာသွန်းကြဲချကုန်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

သံဃာတော်တို့ သာဂလပြည်သို့ ဝင်ရောက်ခန်း

၂၀။ ထိုအခါရာပေါင်းများစွာသော ရဟန္တာတို့သည် ဟိမဝန္တာတောင် ရက္ခိတကုန်းပြင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ အသျှင် နာဂသေန၏ အထံသို့ "နာဂသေနသည် လာစေသတည်း၊ ငါတို့သည် နာဂသေနကို တွေ့မြင်လိုကုန်၏" ဟု တမန် စေလွှတ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ သျှင်နာဂသေနသည် တမန်၏ စကားကို ကြား၍ အသောကာရုံ ကျောင်းတိုက်မှ ကွယ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာတောင် ရက္ခိတကုန်းပြင်၌ ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန္တာတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုအခါရာပေါင်းများစွာသော ရဟန္တာတို့သည် သျှင်နာဂသေနကို "နာဂသေန မိလိန္ဒအမည်ရှိသော ထိုမင်းသည် ရဟန်းသံဃာအား မူလစကားကို ဆန့်ကျင်ဖက်စကားဖြင့် အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ မေးမြန်း၍ ညှဉ်းဆဲ နေပါ၏၊ နာဂသေန တောင်းပန်ပါကုန်၏၊ သင် သွားချေလော့၊ မိလိန္ဒမင်းကို ဆုံးမလော့" ဟု ဆိုကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ မိလိန္ဒမင်း တစ်ယောက်တည်းကို ထားဘိဦး၊ ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံးက မင်းတို့သည် လာကုန်၍ အကျွန်ုပ်အား ပြဿနာကို မေးစေကုန် ဦးတော့၊ ထိုပြဿနာအားလုံးကို ဖြေ၍ အယူကို ကောင်းစွာ ဖောက်ခွဲ(ဖြိုခွင်း) ပါအံ့၊ အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိကုန်ဘဲ သာဂလမြို့သို့ ကြွတော်မူကြပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)၊ ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် သာဂလပြည်ကို သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင် တောက်ထွန်းစေလျက် ရဟန်းသံဃာတို့၏ သွားလာသော ကြောင့် ဖြစ်သော လေစုန်, လေဆန် တိုက်ခတ်သည်ကို ပြုကုန်၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

အသျှင်အာယုပါလသို့ မိလိန္ဒမင်းမေးခန်း

၂၁။ ထိုအခါ အသျှင်အာယုပါလသည် သင်္ချေယျပရိဝုဏ်၌ နေ၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အမတ်တို့ကို "အချင်းတို့ ညဉ့်သည် အပြစ်ကင်း၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ ယခုအခါ ကာလ၌ ဆွေးနွေးခြင်းငှါ, ပြဿနာမေးခြင်းငှါ အဘယ် သမဏ, ဗြာဟ္မဏသို့ ဆည်းကပ်ရပါကုန်အံ့နည်း၊ အဘယ် သမဏ, ဗြာဟ္မဏသည် ငါနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ, ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်မည်နည်း" ဟု မိန့်ကြား၏၊ ဤသို့ မိန့်ကြားသော် ယောနကအမတ် ငါးရာတို့သည် မိလိန္ဒမင်းကို "မင်းမြတ် ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်သော, များသော အကြားအမြင်ရှိသော, အာဂုံပါဠိ အရအမိ ရှိသော အာယုပါလမည်သော မထေရ်သည် ရှိပါ၏၊ ထိုအာယုပါလမထေရ်သည် ယခုအခါ သင်္ချေယျပရိဝုဏ်၌ နေပါ၏၊ မင်းမြတ် အသျှင်မင်းမြတ်သည် ကြွတော်မူပါလော့၊ အသျှင်အာယုပါလအား ပြဿနာ မေးတော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ကောင်းအား ပန်ကြား လျှောက်ထားကုန်လော့ဟု မိန့်ကြား၏။

ထိုအခါ နေမိတ္တိကအမတ်သည် အသျှင်အာယုပါလအထံသို့ "အသျှင်ဘုရား မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင် အာယုပါလကို ဖူးမြင်လိုပါ၏" ဟု တမန်စေလွှတ်၏၊ အသျှင်အာယုပါလသည်လည်း "သို့ဖြစ်လျှင် လာပါစေ" ဟု ပြောဆို၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ယောနကအမတ်ငါးရာ ခြံရံလျက် မြတ်သော ရထားကို တက်စီး၍ သင်္ချေယျပရိဝုဏ်၌ အသျှင်အာယုပါလ ထံသို့ ဆည်းကပ်၏၊ ဆည်းကပ်ပြီးသော် အသျှင်အာယုပါလနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်, အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်အာယုပါလအား "အသျှင်ဘုရား အာယုပါလ အသျှင်ဘုရားတို့၏ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်သည် အဘယ်အကျိုး ရှိပါသနည်း၊ ထို့ပြင် အသျှင် ဘုရားတို့ အလွန် အလိုရှိအပ် မြတ်သော အကျိုးသည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏၊ အာယုပါလမ ထေရ်သည် "မင်းမြတ် ရှင်ရဟန်းအဖြစ်သည် တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံခြင်း, အညီအမျှ ကျင့်ကြံခြင်း အကျိုး ရှိ၏၊ ထို့ပြင် ငါတို့ အလွန် အလိုရှိအပ် မြတ်သော အကျိုးသည် မဂ်ဖိုလ်ပေတည်း" ဟု ပြောဆို၏။ အသျှင်ဘုရား မေးလျှောက်ပါဦးအံ့၊ လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ပါလျက်လည်း တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံသူ, အညီ အမျှ ကျင့်ကြံသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါ၏လောဟု (မေးလျှောက်ပြန်၏)။ မင်းမြတ် လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ပါလျက်လည်း တရားသဖြင့် ကျင့်ကြံသူ, အညီအမျှ ကျင့်ကြံသူ ရှိပေ၏၊ မင်းမြတ် ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ဟောတော်မူလတ်သော် ဗြဟ္မာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေတို့၏ တရားသိခြင်း, တရားရခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏၊ ထိုမှတစ်ပါး နတ်တို့၏ တရား သိခြင်း, တရားရခြင်းသည် ဂဏန်း အရေအတွက်ကို လွန်၏၊ (မရေတွက်နိုင်)၊ ထိုနတ်ဗြဟ္မာ အားလုံးတို့ သည် လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်း မဟုတ်ကုန်။

မင်းမြတ် ထိုမှတစ်ပါးလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမယသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူအပ်သော် လည်းကောင်း၊ မဟာမင်္ဂလသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူအပ်သော် လည်းကောင်း၊ သမစိတ္တပရိယာယ သုတ္တန် ကို ဟောတော်မူအပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရာဟုလောဝါဒသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူအပ်သော် လည်း ကောင်း၊ ပရာဘဝသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူအပ်သော် လည်းကောင်း ဂဏန်းအရေအတွက်ကို လွန်ကုန် သော (မရေမတွက်နိုင်ကုန်သော) နတ်တို့၏ တရားသိခြင်း, တရားရခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏၊ ထိုအားလုံးတို့ သည်ပင် လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်း မဟုတ်ကုန်ဟု ဖြေကြား၏။ အသျှင်ဘုရား အာယုပါလ ထိုသို့ လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ပါလျက်လည်း တရားကျင့်၍ ရဘိမူကား အသျှင်ဘုရားတို့၏ ရဟန်း

အဖြစ်သည် အကျိုးမရှိလေစွတကား၊ ရှေးရှေးဘဝ၌ ပြုကျင့်ခဲ့သော မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းပြုကြရကုန်၏၊ ဓူတင်တို့ကိုလည်း ကျင့်ဆောင်ကြ ရကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား အာယုပါလ အကြင်ရဟန်းတို့သည် တစ်နေရာတည်း၌ တစ်ထပ်သာ စားရသော ဧကာသနိက် (ဓူတင်) ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ရှေးရှေးဘဝ၌ သူတစ်ပါးတို့၏ ဥစ္စာကို ခိုးဝှက်ယူဆောင်သော ခိုးသူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြလေယောင်တကား၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ ဥစ္စာတို့ကို ခိုးယူ၍ ထိုခိုးယူမိသော ကံ၏ အကျိုးဆက် ကြောင့် ယခုဘဝဝယ် တစ်နေရာတည်း၌ တစ်ထပ်သာ စားရသူတို့ ဖြစ်ကြရကုန်၏၊ အခါခပ်သိမ်း စားသောက်ခြင်းငှါ မရကြကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့အား သီလမရှိ, အကျင့်မရှိ, အကျင့်မြတ် မရှိ၊ ထိုမှတစ်ပါး အသျှင်ဘုရား အာယုပါလ အကြင် ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ နေရသော အဗ္ဘောကာသိက (ဓူတင်) ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ရှေးရှေးဘဝ၌ ရွာကို ဖျက်ဆီးသော ခိုးသူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြလေယောင်တကား၊ ထိုရဟန်းတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ အိမ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ ထိုဖျက်ဆီးမိသော ကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ယခုဘဝဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ နေရသော အဗ္ဘောကာသိက (ဓူတင်) ဆောင်ဖြစ်ကြရကုန်၏၊ အိပ်ရာနေရာ ကျောင်းတို့ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မရကြကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့အား သီလမရှိ, အကျင့် မရှိ, အကျင့်မြတ်မရှိ၊ ထိုမှတစ်ပါး အသျှင်ဘုရား အာယုပါလ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ထိုင်၍သာ နေရသော နိသဇ် (ဓူတင်) ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ရှေးရှေးဘဝ၌ လမ်းခရီးဝယ် ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြလေယောင် တကား။ ထိုရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးသော ခရီးသွား လူအပေါင်းတို့ကို ဖမ်းယူ၍ နှောင်ဖွဲ့ကာ ထိုင်နေစေခဲ့မိသဖြင့် ထိုထိုင်နေစေခဲ့မိသော ကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ယခုဘဝ၌ ထိုင်၍သာ နေရသော နိသဇ်(ဓူတင်) ဆောင်ဖြစ်ကြရကုန်၏၊ အိပ်ခြင်းငှါ မရကြလေကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့အား သီလမရှိ, အကျင့် မရှိ, အကျင့်မြတ်မရှိဟု လျှောက်ထား၏။

ဤသို့ လျှောက်ထားသော် အသျှင်အာယုပါလသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ စကားတစ်စုံတစ်ရာ မမြွက်ဆို။ ထိုအခါ ယောနကအမတ ငါးရာတို့သည် မိလိန္ဒမင်းကို "မင်းမြတ် မထေရ်သည် ပညာကား ရှိ၏၊ သို့သော်လည်း ရဲရင့်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ စကား တုံ့မပြန်ပါ" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသော အသျှင်အာယုပါလကို မြင်လျှင် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ ကြွေးကြော်ခြင်းကိုပြုလျက် ယောနကအမတ်တို့ကို "အချင်းတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်လေစွတကား၊ အချင်းတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အဖျင်းအတိ ဖြစ်လေစွတကား၊ ငါနှင့်အတူ ဖက်ပြိုင် ပြောဆိုခြင်းငှါ, ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သော သမဏ,ဗြာဟ္မဏ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ" ဟု မိန့်ဆို၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗာဟိရကထာ ===

မိလိန္ဒမင်းနှင့် သျှင်နာဂသေနတွေ့ဆုံခန်း

၂၂။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အလုံးစုံသော ထိုပရိသတ်ကို ကြည့်ရှုစဉ် မကြောက်မရွံ့ မျက်နှာရွှင်ပျရှိနေကြ ကုန်သော ယောနကအမတ်တို့ကို မြင်၍ "ငါနှင့်အတူ ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါ, ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သော ပညာရှိ ရဟန်း တစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိသေးမည် ထင်၏၊ ယင်းသို့ ရှိသေးသောကြောင့် ဤယောနက အမတ်တို့သည် မျက်နှာရွှင်ပျ ဖြစ်ကြလေကုန်ယောင်တကား" ဟု မိလိန္ဒမင်းအား အကြံအစည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ယောနကအမတ်တို့ကို အချင်းတို့ ငါနှင့်အတူ ဖက်ပြိုင် ပြောဆိုခြင်းငှါ, ငါ၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သော ပညာရှိ ရဟန်းတစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိသေးသလော" ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ သျှင်နာဂသေနသည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် သံဃာရှိသူ, ဂိုဏ်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူ, ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်သူ, ထင်ရှားသူ, ကျော်စောသူ, လူအပေါင်းက သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်သူ, ပညာရှိသူ, ထက်မြက်သူ, ထိုးထွင်းသော ဉာဏ်ရှိသူ, သိကြားလိမ္မာသူ, ထင်စွာပြနိုင်သူ, ဆုံးမတတ်သူ, ရဲရင့်သူ, အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိသူ, ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်သူ, အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သူ, ခွဲခြမ်းနိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိသူ, အာဂုံပါဠိရှိသူ, ခွဲခြမ်းနိုင်သော ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ရှိသူ, အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပရိယတ်ကို ဆောင်သူ, သာဝကပါရမီဉာဏ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သူ, မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ဝယ် အကြောင်း၌ လည်းကောင်း, အကျိုး၌ လည်းကောင်း, အကြောင်းအကျိုး နှစ်ပါးကို ဝေဖန်၍ ဟောပြောခြင်း၌ လည်းကောင်း, မချွတ်မယွင်း သိမြင်ခြင်း၌ လည်းကောင်း လိမ္မာကျွမ်းကျင်သူ, မကုန်မခန်း ဆန်းကြယ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိသူ, ဆန်းကြယ်သော တရားစကားရှိသူ, ကောင်းသော စကားရှိသူ, သူတစ်ပါးတို့က ညှဉ်းဆဲနိုင်ခဲသူ, ဖိနှိပ်နိုင်ခဲသူ, ကျော်လွန်နိုင်ခဲသူ, ပိတ်ပင်နိုင်ခဲသူ, တားမြစ်နိုင်ခဲသူ, သမုဒ္ဒရာပင်လယ်နှင့် တူ၍ သူတစ်ပါးတို့ မလှုပ်ချောက်နိုင်သူ, မြင်းမိုရ်တောင်မင်းနှင့် တူ၍ တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းသူ, ကိလေသာကို စွန့်ပယ်ပြီးသူ, မောဟမှောင်ကို နုတ်ပယ်ပြီးသူ, ပညာဉာဏ်ရောင်ကို ထွန်းပြောင်စေနိုင်သူ, မြင့်မြတ်သော စကားကို ဆိုတတ်သူ, သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော ဂိုဏ်း၏ အကြီးအမှူးအပေါင်းကို ဖျက်ချိုးနိုင်သူ, သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့ ကို နှိမ်နင်းနိုင်သူ, ရဟန်း, ရဟန်းမိန်းမ, ဒါယကာ, ဒါယိကာမ, မင်း, မင်း၏ အမတ်တို့သည် ရိုသေအပ်သူ, အလေးမူ အပ်သူ, မြတ်နိုးအပ်သူ, ပူဇော်အပ်သူ, ကျိုးနွံအပ်သူ, သင်္ကန်း, ဆွမ်း, ကျောင်းနေရာ, သူနာ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ကို ရလွယ်သူ, မြတ်သော လာဘ်လာဘမြတ်သော အခြံအရံကို ရသူဖြစ်၍ ကြီးပွါးလိုကုန်, လိမ္မာလိုကုန် နားထောင်လိုက်နာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့အား အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာသုံးရပ် ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို ဟောပြောပြသလျက် တရားဟူသော ခရီးလမ်းကို ညွှန်ကြားဖော်ပြလျက် တရားဆီမီးတိုင်ကို ဆောင်ယူညှိထွန်းလျက်, တရားယဇ်တိုင်ကို စိုက်ထောင်လျက်, တရားယဇ်ကို ပူဇော်လျက်, တရားအောင်လံကို မြှောက်ချီလျက်, တရားတံခွန်ကို စိုက်ထူလျက်, တရားခရုသင်းကို မှုတ်လျက်, တရားစည်ကြီးကို ဆော်ရွမ်းတီးခတ်လျက်, မကြောက် မရွံ့ ခြင်္သေ့သံကဲ့သို့ ဟိန်းဟောက်လျက်, မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ကြုံးဝါးလျက်, ချိုသာသော အသံဖြင့် ထစ်ချုန်းသော ဉာဏ်တည်းဟူသော မြတ်သော လျှပ်နွယ်ကွန်ရက်ဖြင့် ယှက်သန်း ရစ်ပတ်အပ်သော သနားခြင်း ကရုဏာရေဖြင့် ပြည့်လျှံသော ကြီးကျယ်လှစွာသော တရားအမြိုက်ဟူသော မိုးဖြင့် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းကို ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်စေလျက် ရွာ, နိဂုံး, မင်းနေပြည်တို့၌ လှည့်လည်လတ်သော် အစဉ်သဖြင့် သာဂလမြို့သို့ ရောက်တော်မူလာ၍ ရှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ထိုသာဂလမြို့ သင်္ချေယျပရိဝုဏ်၌ပင် နေတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့်

ရှေးပဝေဏီ မထေရ်မြတ်တို့သည် ဤသို့ မိန့်ဆိုကုန်၏- "နာဂသေနမထေရ်သည် များစွာသော အကြား အမြင်လည်း ရှိ၏၊ ဆန်းကြယ်သော စကားလည်း ရှိ၏၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းလည်း ရှိ၏၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိ၊ ပကတိအားဖြင့်လည်း ရဲရင့်၏၊ ဘာသာအယူ၌လည်း သိကျွမ်းလိမ္မာ၏၊ အရာဌာနတိုင်း၌ လိမ္မာ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ နိကာယ်ငါးရပ်ကို ဆောင်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ နိကာယ်လေးရပ်ကို ဆောင်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း နာဂသေနမထေရ်ကို ဝန်းရံ ကုန်၏။ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိသော၊ ထိုးထွင်းသော ဉာဏ်ရှိသော၊ နည်းလမ်းဟုတ်, မဟုတ်၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သော၊ မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးထူးသို့ အစဉ်ရောက်သော၊ ပိဋကတ်၌ ရဲရင့်သော နာဂသေနမထေရ်သည်- သိမ်မွေ့ သောပညာ ရှိကုန်သော၊ မှန်ကန်သော စကားကို ဆိုလေ့ ရှိကုန်သော ထိုရဟန်း အပေါင်းတို့ဖြင့် ဝန်းဝိုင်းခြံရံလျက် ရွာနိဂုံးသို့ လှည့်လည်သည်ရှိသော် သာဂလမြို့ သို့ ကပ်ရောက်လေ၏။ ထိုသာဂလမြို့သို့ ကပ်ရောက်သော အခါ၌ နာဂသေနမထေရ်သည် သင်္ချေယျ ပရိဝုဏ်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုနာဂသေနမထေရ်သည် တောင်လိုဏ်ဂူ၌ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ လူအပေါင်းတို့နှင့် စကားဆွေးနွေး ပြောဆိုတော်မူ၏" ဟု (မိန့်ဆိုကုန်၏)။

၂၃။ ထိုအခါ ဒေဝမန္တိယအမတ်သည် မိလိန္ဒမင်းအား "မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ဆိုင်းငံ့တော် မူပါဦးလော့၊ မင်းမြတ် ပညာရှိသော၊ ထိုးထွင်းသော ဉာဏ်ရှိသော၊ ဉာဏ်ဖြင့် ထိုးထွင်းနိုင်သော၊ ရဲရင့် သော၊ များသော အကြားအမြင် ရှိသော၊ ဆန်းကြယ်သော တရားစကားရှိသော၊ ကောင်းမြတ်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသော၊ အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါ, ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါ, နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ, ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါတို့၌ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်သော နာဂသေနမည်သော မထေရ်သည် ရှိပါ၏၊ ထိုနာဂသေနမထေရ်သည် ယခုအခါ သင်္ချေယျပရိဝုဏ်၌ နေပါ၏၊ မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကြွသွားတော်မူပါလော့၊ အသျှင်နာဂသေန ကို ပြဿနာ မေးတော်မူပါလော့၊ ထိုအသျှင်နာဂသေနသည် အရှင်နှင့်အတူ ဖက်ပြိုင် ပြောဟောခြင်းငှါ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ယုံမှား 'ကင်္ခါ' ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်း အား အဆောတလျင် "နာဂသေန" ဟူသော အသံကို ကြားရရုံမျှဖြင့်ပင်လျှင် ကြောက်ခြင်း, ကိုယ်တုန် လှုပ်ခြင်း, ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဒေဝမန္တိယအမတ်ကို "ဒေဝမန္တိယ အမတ် နာဂသေနရဟန်းသည် ငါနှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောဟောခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လော" ဟု မေးမြန်း၏၊ "မင်းမြတ် ဣန္ဒနတ်၊ ယမနတ်၊ ဝရုဏနတ်၊ ကုဝေရနတ်၊ ပဇာပတိနတ်၊ သုယာမနတ်၊ သန္တုသိတနတ်၊ လောကပါလနတ်တို့နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာကြီးနှင့်သော် လည်းကောင်း ဖက်ပြိုင် ပြောဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ လူအချင်းချင်းဖြစ်သော သူနှင့်အတူ ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုခြင်းငှါကား အဘယ်ကြောင့် မစွမ်း ဆောင်နိုင်ဘဲ ရှိပါမည်နည်းဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဒေဝမန္တိယအမတ်အား "ဒေဝမန္တိယ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် အသျှင်မြတ် ၏ အထံသို့ တမန်စေလွှတ်လော့"ဟု မိန့်ဆို၏၊ "မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ" ဟု ဒေဝမန္တိယအမတ်သည် အသျှင်နာဂသေနအထံသို့ "အသျှင်ဘုရား မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်ဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါ၏" ဟု တမန် စေလွှတ်၏၊ အသျှင်နာဂသေနသည်လည်း "သို့ဖြစ်လျှင် လာခဲ့လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ယောနကအမတ်ငါးရာတို့ ခြံရံလျက် မြတ်သော ရထားကို တက်စီး၍ များစွာသော ဗိုလ်လူ အပေါင်းနှင့်တကွ သင်္ချေယျပရိဝုဏ်ရှိ အသျှင်နာဂသေနထံသို့ ဆည်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် ရှစ်သောင်းသော ရဟန်းနှင့်အတူ စည်းဝေးရာ တန်ဆောင်း၌ ထိုင်နေ ၏။ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေန၏ ပရိသတ် ကို အဝေးမှပင် မြင်သောကြောင့် ဒေဝမန္တိယ အမတ်ကို "ဒေဝမန္တိယအမတ် များလှသော ပရိသတ်သည် အဘယ်သူ၏ ပရိသတ်နည်း" ဟု မေး၏။ မင်းမြတ် အသျှင်နာဂသေန၏ ပရိသတ်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေန၏ ပရိသတ်ကို အဝေးမှပင် မြင်၍ ကြောက်ခြင်း, ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း, ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ကြံ့သတ္တဝါတို့ ဝန်းဝိုင်း မိသော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဂဠုန်တို့ ဝန်းဝိုင်းမိသော နဂါးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စပါးကြီးမြွေ

ဝန်းဝိုင်းမိသော မြေခွေးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျွဲတို့ ဝန်းဝိုင်းမိသော ဝံသတ္တဝါကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြွေလိုက်ခံရသော ဖားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျားသစ်လိုက်ခံရသော သမင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အလမ္ပာယ်သမားလက်သို့ ရောက်သော မြွေကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကြောင်လက်သို့ ရောက် သော ကြွက်ကဲ့သို့ ည်းကောင်း၊ ဖုတ်မန္တရားတတ်သူ, ပယောဂဆရာရှိရာသို့ ရောက်သော မြေဖုတ်ဘီလူးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ရာဟုခံတွင်းသို့ ရောက်သော လကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပခြုပ်တွင်းသို့ရောက်သော မြွေကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နှောင်ချိုင့်တွင်းသို့ ရောက်သော ငှက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပိုက်ကွန်အတွင်းသို့ ရောက်သော ငါးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သားရဲရှိသော တောအုပ်သို့ ဝင်မိသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကို ပြစ်မှားမိသော နတ်ဘီလူး ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နတ်သက်ကုန်ဆုံးသော နတ်သားကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ထိတ်လန့် ချောက်ချားလျက် ကြက်သီးမွေးညင်း ထကာ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်း, နှလုံးမသာခြင်းရှိလျက် တုန်လှုပ်သောစိတ်, နိမ့်ကျသော စိတ်ထား ရှိသည် ဖြစ်၍ ငါ့ကို ဤလူအပေါင်းသည် မနှိပ်စက်ပါစေသားဟု သတိကို ဖြစ်စေလျက် ဒေဝမန္တိယအမတ်ကို "ဒေဝမန္တိယအမတ် သင်သည် ငါ့အား ဤသူ အသျှင်နာဂသေနတည်းဟု မပြောကြားလင့်၊ မပြောကြားဘဲသာလျှင် ငါသည် နာဂသေနကို သိအောင်ပြုအံ့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ "မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်သာလျှင် သိအောင် ပြုတော်မူပါလော့" ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ၌ အသျှင်နာဂသေနသည် ထိုရှစ်သောင်းသော ရဟန်းပရိသတ်ဝယ် ရှေ့လေးသောင်းသော ရဟန်းတို့အောက် ငယ်၏၊ နောက်လေးသောင်းသော ရဟန်းတို့ထက် ကြီး၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ထိုအလုံးစုံသော ရဟန်းအပေါင်းကို ရှေ့ကမှ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း၊ အလယ်မှ လည်းကောင်း အစဉ်လှည့်လည်ကြည့်ရှုလတ်သော် ရဟန်းအပေါင်း၏ အလယ်ခြသေ့်မင်းကဲ့သို့ ထိတ်လန့်မှု ကင်းသည်ဖြစ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းကင်းလျက် လန့်ထိတ်တွန့်ရွံ့ခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ထိုင်နေသော နာဂသေနကို အဝေးမှပင် မြင်ရသော် ထိုနေဟန် အမူအရာဖြင့်ပင် "ဤပရိသတ်၌ ဤသူသည် နာဂသေနပင်တည်း" ဟု သိလေ၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဒေဝမန္တိယအမတ်ကို "ဒေဝမန္တိယအမတ် ဤသူပင် အသျှင်နာဂသေနပင်တည်း" ဟု ပြောဆို၏၊ မင်းမြတ် ဤသူပင် အသျှင်နာဂသေနဟုတ်ပါ၏၊ မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကောင်းစွာသာလျှင် အသျှင် နာဂသေနကို သိပေ၏ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထား၏။ ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းသည် "သူတစ်ပါး မပြောကြားဘဲပင် ငါသည် အသျှင်နာဂသေနကို သိနိုင်ပေ၏" ဟု ကြည်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းအား အသျှင်နာဂသေနကို မြင်ရသောကြောင့်သာလျှင် ကြောက်ခြင်း, ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်း, ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း ဖြစ်တော့သည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် ရှေးပဝေဏီမထေရ်မြတ်တို့သည် ဤသို့ မိန့်ဆိုကုန်၏- "မိလိန္ဒမင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းသော အခြေပါဒစရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသည်လည်း ဖြစ်သော၊ လွန်မြတ်သော ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းခြင်း၌ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးပြီးသည်လည်းဖြစ်သော နာဂသေနမထေရ်ကို မြင်လတ်၍ ဤသို့သော စကားကို ပြောဆို၏။ ငါသည် များစွာသော ပညာရှိတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍ စကားပြောဖူးလှကုန်ပြီ၊ များစွာသော ဆွေးနွေးပွဲတို့သို့ သက်ဝင်ဖူးလှပြီ၊ ယခု တစ်ကြိမ် ငါ့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကဲ့သို့ ထိုထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်တူစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်စဖူးချေ။ အကြင်သို့ ထိတ်လန့်သောကြောင့် ငါ၏ စိတ်သည် မတည်တံ့နိုင်၊ ထိုသို့ မတည်တံ့နိုင်အောင် ကြောက်လန့်သောကြောင့် ယခု တစ်ကြိမ် ငါ၏ ရှုံးရခြင်းသည် ဧကန်မုချဖြစ်လတ္တံ့၊ နာဂသေန၏ အောင်မြင်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း" ဟု ပြောဆို၏။ ။

ဗာဟိရကထာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၂ - မိလိန္ဒပဉှာ

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁ - ပညတ္တိပဉှာ (ဘွဲ့မည်တော်ကို မေးခြင်း)

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနထံ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်နာဂသေနနှင့် အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏၊ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်, အမှတ်ရဖွယ်စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေပြီးနောက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ အသျှင်နာဂသေနသည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြားခြင်းဖြင့်ပင် မိလိန္ဒမင်း၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေ၏။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနအား "အသျှင့်ကို အဘယ်သို့ သိအပ်ပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ငါ့ကို "နာဂသေန" ဟူ၍ သီတင်း သုံးဖော်တို့က ခေါ်ကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား "နာဂသေန" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "သူရသေန" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဝီရသေန" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "သီဟသေန" ဟူ၍ လည်းကောင်း အမိအဖတို့က အမည်မှည့်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့ မှည့်ကြပါကုန်သော်လည်း နာဂသေနဟူသော အမည်သည် ရေတွက်ခေါ်ဆိုခြင်းမျှသာတည်း၊ သမုတ်ခြင်းမျှသာတည်း၊ ပညတ်ခြင်းမျှသာတည်း၊ ဝေါဟာရမျှသာတည်း၊ အမည်မျှသာတည်း၊ ဤနာဂသေနဟူရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ကို (ဉာဏ်ဖြင့်) ရှုကည့် ၍ မရနိုင်ဟု မိန့်ဆို၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဤသို့ ဆို၏ "ငါးရာကုန်သော ယောနကအမတ်တို့နှင့် ရှစ်သောင်းသော အသျှင်ရဟန်းတို့ အကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်တော် မူပါကုန်လော့၊ ဤနာဂသေနသည် 'ဤနာဂသေနဟူရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ကို (ဉာဏ်ဖြင့်) ရှုကြည့်၍ မရနိုင်' ဟု မိန့်ဆို၏၊ ထိုနာဂသေနမထေရ် စကားကို(ကောင်းပေ၏ဟု) နှစ်ခြိုက်ခြင်းငှါ လျော်ကန် သင့်မြတ်နိုင်ပါမည်လော" ဟု တိုင်ကြားပြောဆို၏၊ ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏- အသျှင်ဘုရား နာဂသေနပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို အကယ်၍ မရနိုင်သည် ဖြစ်အံ့၊ အဘယ်သူသည် အသျှင်ဘုရားတို့အား သင်္ကန်း, ဆွမ်း, ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ, သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို ပေးလှူပါသနည်း၊ အဘယ်သူ သည် ထိုပေးလှူသော ပစ္စည်းကို သုံးဆောင်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် သီလကို စောင့်ထိန်းပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ဘာဝနာကို အားထုတ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် သတ္တဝါ ကို သတ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် အရှင်မပေးသော သူတစ်ပါး ဉစ္စာကို ခိုးယူပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းသော အကျင့်ကို ကျင့်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် မမှန်ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြောဆိုပါသနည်း၊ အဘယ် သူသည် သေအရက်ကို သောက်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် မာတုဃာတကကံစသော ပဉ္စာနန္တရိယကံ ကို ပြုလုပ်ပါသနည်း၊ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်မည်သည် မရှိ၊ အကုသိုလ်မည်သည် မရှိ၊ ကုသိုလ်, အကုသိုလ်ကံတို့ကို ပြုလုပ် သူသည် လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်စေသူသည် လည်းကောင်း မရှိပြီ၊ ကောင်းစွာ ပြုအပ်, မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သော ကံတို့၏ အကျိုးဝိပါက်သည် မရှိပြီ၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် အသျှင်ဘုရားတို့ကို အကယ်၍ သတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသတ်သော သူအားလည်း ပါဏာတိပါတကံ မရှိတော့ပြီ၊ အသျှင်နာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့အားလည်း ဆရာသည် မရှိတော့ပြီ၊ ဥပဇ္ဈာယ်သည် မရှိတော့ပြီ၊ ပဉ္စင်းအဖြစ်သည် မရှိတော့ပြီ၊ "မင်းမြတ် သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် ငါ့ကို နာဂသေန" ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏ဟု ပြောဆိုသော အသျှင်ဘုရား၏ စကား၌ အဘယ်သည် နာဂသေန မည်ပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ဆံပင်တို့သည် နာဂသေနလောဟု မေးလျှောက်၏။

မင်းမြတ် (ဆံပင်သည်) နာဂသေနမမည်ချေ။ အမွေးတို့သည် နာဂသေနလော။ မင်းမြတ် အမွေးတို့သည် နာဂသေန မမည်ချေ။ ခြေသည်း လက်သည်းတို့သည်။ပ။ သွားတို့သည်။ အရေသည်။ အသားသည်။ အကြောသည်။ အရိုးသည်။ ခြင်ဆီသည်။ အညှို့သည်။ နှလုံးသည်။ အသည်းသည်။ အမြှေးသည်။ အဖျင်းသည်။ အဆုပ်သည်။ အူမသည်။ အူသိမ်သည်။ အစာသစ်သည်။ အစာဟောင်းသည်။ သည်းခြေသည်။ သလိပ်သည်။ ပြည်သည်။ သွေးသည်။ ချွေးသည်။ အဆီခဲ သည်။ မျက်ရည်သည်။ ဆီကြည်သည်။ တံတွေးသည်။ နှပ်သည်။ အစေးသည်။ ကျင်ငယ်သည်။ပ။ ဦးထိပ်၌ ဦးနှောက် သည် နာဂသေနမည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ဦးနှောက်သည် နာဂသေနမမည်ချေ။ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ရုပ်သည် နာဂသေန မည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ရုပ်သည် နာဂသေနမမည်ချေ။ ဝေဒနာသည် နာဂသေန မည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ဝေဒနာသည် နာဂသေနမမည်ချေ။ သညာသည် နာဂသေနမည်ပါသလော။ မင်းမြတ် သညာသည် နာဂသေန မမည်ချေ။ သင်္ခါရတို့သည် နာဂသေနမည်ပါသလော။ မင်းမြတ် သင်္ခါရတို့သည် နာဂသေနမမည်ချေ။ ဝိညာဏ်သည် နာဂသေန မည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ဝိညာဏ်သည် နာဂသေနမမည်ချေ။ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်သည် နာဂသေနမည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်သည် နာဂသေန မမည်ချေ။ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်မှ တစ်ပါးသော တရားသည် နာဂသေနမည်ပါသလော။ မင်းမြတ် ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်မှ တစ်ပါးသော တရားသည် နာဂသေနမမည်ချေ။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မေးတိုင်းမေးတိုင်း ထိုနာဂသေနကို မမြင်ရပါ၊ အသျှင်ဘုရား နာဂသေနဟု ပြောဆိုသော အသံသည်ပင် နာဂသေနမည်ပါသလာ။ မင်းမြတ် နာဂသေနဟု ပြောဆိုသော အသံသည်ပင် နာဂသေနမမည်ပါ။ ဤအရာ၌ အဘယ်သည် နာဂသေနမည်ပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မမှန်ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုဘိ၏၊ နာဂသေနသည် မရှိချေတကားဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် မိလိန္ဒမင်းအား ဤစကားကို ဆို၏ "မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် မင်းမျိုးတို့၏ နူးညံ့ခြင်းရှိ၍ စင်စစ် နူးညံ့လှ၏၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် မွန်းတည့်ရှိန်ရှိန် ပူလောင်လှသော မြေအပြင်ဝယ် ပူပြင်း လှသော သဲပြင်, ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်စရစ်ခဲ, အိုးခြမ်းကွဲ၌ နင်း၍ ခြေဖြင့် လာခဲ့ရလျှင် ခြေထောက်တို့သည် ကျင်နာ, ကျိန်းစပ်ကုန်လိမ့်မည်၊ ကိုယ်သည် ပင်ပန်းလိမ့်မည်၊ စိတ်သည် ညှိုးနွမ်းပေလိမ့်မည်၊ ဆင်းရဲနှင့်တကွသော ကာယဝိညာဏ် စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်ပေလိမ့်မည်၊ အသို့နည်း၊ သင်မင်းမြတ်သည် ခြေဖြင့် လာခဲ့သလော၊ သို့မဟုတ် ယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့သလော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ခြေဖြင့် မလာခဲ့ပါ၊ ရထားဖြင့် လာခဲ့ပါ၏။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ရထားဖြင့် လာခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အား ရထားကို ပြောကြားပါလော့၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ရထားသန်သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ဝင်ရိုးသည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ရထားဘီးတို့သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ရထားအိမ်သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ရထားထောက်သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ထမ်းပိုးတုံးသည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ကြိုးတို့သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ နှင်တံကြိမ်လုံးသည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ရထားသန်, ဝင်ရိုး, ရထားဘီး, ရထားအိမ်, ရထားထောက်, ထမ်းပိုးတုံး, ကြိုး, ကြိမ်လုံးတို့သည် ရထားပေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ရထားသန်, ဝင်ရိုး, ရထားဘီး, ရထားအိမ်, ရထားထောက်, ထမ်းပိုး တုံး, ကြိုး, ကြိမ်လုံးတို့ကို ထား၍ ရထားရှိသလော။ မရှိပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် ငါသည် သင်မင်းမြတ်ကို မေးတိုင်း မေးတိုင်း ရထားကို မမြင်တွေ့ရ၊ မင်းမြတ် ရထားဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုသော အသံသည်ပင် ရထားလေလော။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ဤအရာ၌ အဘယ်သည် ရထားပေနည်း၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် မမှန်ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ဆိုဘိ၏၊ ရထားသည် မရှိချေတကား၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၌ မြတ်သော မင်းဖြစ်ပေ၏၊ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်သူကို ကြောက်၍ မမှန်သော စကားကို ဆိုတုံဘိသနည်း၊ ငါးရာ

ကုန်သော ယောနကအမတ်တို့နှင့် ရှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့ အကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်ကြကုန်လော့၊ ဤမိလိန္ဒမင်းသည် "ရထားနှင့် အကျွန်ုပ် လာခဲ့ပါ၏ဟု ပြောဆိုဘိ၏၊ မင်းမြတ် သင်သည် အကယ်၍ ရထားနှင့် လာခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ 'ငါ့အား ရထားကို ပြောကြားပါလော့' ဟု ဆိုလတ်သော် ရထားကို ပြည့်စုံအောင် မပြောဆိုနိုင်၊ ထိုမိလိန္ဒမင်း၏ စကားကို နှစ်သက်ခြင်းငှါ သင့်ပါအံ့လော" ဟု ပြောဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုသည်ရှိသော် ငါးရာသော ယောနကအမတ်တို့သည် အသျှင်နာဂသေနအား ကောင်းချီးပေး၍ မိလိန္ဒမင်းကို "မင်းမြတ် ယခုအခါ သင်မင်းမြတ်သည် စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် ဆိုတော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် မမှန်စကားကို ဆိုသည် မဟုတ်ပါ၊ ရထားသန်ကို လည်းကောင်း၊ ရထားဝင်ရိုးကို လည်းကောင်း၊ ရထားဘီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရထားအိမ်ကို လည်းကောင်း၊ ရထားထောက်ကို လည်းကောင်း အစွဲပြု၍ ရထားဟူသော အရေအတွက်, ရထားဟု သမုတ်ခြင်း, ရထား ဟူသော ပညတ်ခြင်း, ရထားဟူသော အခေါ်ဝေါ်, ရထားဟူသော အမည်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ရထားကို ကောင်းစွာ သိပါပေ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဆံပင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမွေးတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဦးထိပ်၌ ဦးနှောက်ကို လည်းကောင်း၊ အစွဲပြု၍ ရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာကို လည်းကောင်း၊ သညာကို လည်းကောင်း၊ သင်္ခါရတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဝိညာဏ်ကို လည်းကောင်း အစွဲပြု၍ ငါ့အားလည်း နာဂသေနဟူသော အရေအတွက်, နာဂသေနဟု သမုတ်ခြင်း, နာဂသေနဟူသော ပညတ်, နာဂသေနဟူသော အခေါ်ဝေါ်, နာဂသေနဟူသော အမည်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏၊ စင်စစ်သော်ကား ဤနာဂသေနဟူရာ၌ မဖောက်မပြန် မှန်သော အနက်သဘောအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို မရကောင်းပေ၊ မင်းမြတ် ဝဇိရာမည်သော ဘိက္ခုနီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌- "ရထားသန်, ဝင်ရိုး, ထမ်းပိုးစသော ရထား၏ အစိတ်အပိုင်း အဆောက်အဦကြောင့် ရထားဟူသော သဒ္ဒပညတ်သည် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဤအတူ ရူပက္ခန္ဓာစသော ခန္ဓာတို့ ရှိကုန်လတ်သော် သတ္တဝါဟူသော သမုတ်ခြင်း, သတ္တဝါဟူသော အခေါ်အဝေါ်, သတ္တဝါဟူသော ပညတ်တရားသည် ဖြစ်ရလေ၏" ဟု မြွက်ဆို ကျူးရင့်အပ်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အလွန်ဆန်းကြယ်ကုန်သော ပြဿနာမေးခွန်းစကားတို့ကို ဖြေဆိုတော် မူအပ်ပါကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ထင်ရှားရှိပါမူကား "နာဂသေန ကောင်းပေစွ၊ ကောင်းပေစွ၊ အလွန်ဆန်းကြယ်ကုန်သော ပြဿနာ မေးခွန်းစကားတို့ကို ဖြေဆိုအပ်ကုန်၏" ဟု ကောင်းချီးပေးရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ပညတ္တိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၂ - ဝဿဂဏနပဉှာ (သိက္ခာတော်ကို မေးခြင်း)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည် ဝါတော် အဘယ်မျှရှိပါသနည်းဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ငါသည် ခုနစ်ဝါ ရှိပါပြီဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုခုနစ်ဝါတို့သည် အဘယ်သည်တို့ပါနည်း၊ အသျှင်ဘုရားသည်မူလည်း ခုနစ်ဝါတို့ပါလော၊ အရေအတွက် ဂဏန်းတို့သည်မူလည်း ခုနစ်ဝါတို့ပါလောဟု လျှောက်၏။

ထိုဝါကို မေးနေစဉ်အခါ၌ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်၍ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်သော မိလိန္ဒမင်း၏ ကိုယ်ရိပ်သည် မြေ၌လည်း ထင်၏၊ ရေအိုးကြီး၌လည်း ထင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် မိလိန္ဒမင်းအား "မင်းမြတ် မေးပါအံ့၊ သင်မင်းမြတ်သည်မူလည်း မိလိန္ဒမင်းလော၊ ကိုယ်ရိပ်မူသည်လည်း မိလိန္ဒမင်းလောဟု မေး၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည်သာ မိလိန္ဒမင်းပါတည်း၊ ဤကိုယ်ရိပ်သည် မိလိန္ဒမင်း မဟုတ်ပါ၊ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်ကို မှီ၍ ကိုယ်ရိပ်သည် ဖြစ်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သိက္ခာဝါ အရေအတွက်တို့သည် ခုနစ်ဝါတို့ပေတည်း၊ ငါသည်ကား ခုနစ်ဝါမဟုတ်ချေ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့ကို မှီ၍ ခုနစ်အရေအတွက်သည် ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် အရိပ်လျှင် ဥပမာရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အလွန်ဆန်းကြယ်ကုန်သော ပြဿနာ မေးခွန်းစကားတို့ကို ဖြေကြားတော်မူပါပေ၏ဟု (လျှောက် ၏)။

နှစ်ခုမြောက် ဝဿဂဏနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၃ - ဝီမံသနပဉှာ

(စုံစမ်းလျှောက်မေးခြင်း)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ တိုင်ပင်ပြောဆိုပါအံ့လော" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် သင်သည် ပညာရှိတို့၏ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမျိုးကို အကယ်၍ တိုင်ပင်ပြောဆိုပါသည် ဖြစ်အံ့၊တိုင်ပင် ပြောဆိုပါအံ့။ မင်းတို့၏ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမျိုးကို အကယ်၍ တိုင်ပင်ပြောဆိုသည်ဖြစ်အံ့၊ မတိုင်ပင် မပြောဆိုလိုဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ပညာရှိတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် တိုင်ပင် ပြောဆိုပါကုန်သနည်းဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် စင်စစ် ပညာရှိတို့၏ တိုင်ပင်ပြောဆိုရာ၌ စကားဖြင့် ရစ်ပတ် ချည်နှောင်ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်အပ်၏၊ တုံ့ပြန် ဖြေချွတ်ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်အပ်၏၊ နှိမ်နင်း ရှုတ်ချခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်အပ်၏၊ မြှင့်တင် ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်အပ်၏၊ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ပညာရှိတို့သည် အမျက်လည်း မထွက်ကုန်၊ မင်းမြတ် ပညာရှိတို့သည် ဤသို့လျှင် တိုင်ပင် ပြောဆိုကုန်၏ဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား မင်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် တိုင်ပင်ပြောဆိုပါကုန်သနည်းဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် မင်းတို့သည် တိုင်ပင်ပြောဆိုသော အခါ၌ အကြောင်းတစ်ခုကို ဝန်ခံခွင့်ပြုကုန်၏။ အကြင်သူသည် ထိုအကြောင်းကို ချွတ်ယွင်းစေ၏၊ "ဤသူ့အား ဒဏ်တပ်ကုန်လော့" ဟု ထိုသူ့အား ဒဏ်ထားကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မင်းတို့သည် တိုင်ပင် ပြောဆိုကုန်၏ဟု မိန့်ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ပညာရှိတို့၏ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမျိုးဖြင့် တိုင်ပင် ပြောဆိုပါအံ့၊ မင်းတို့၏ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမျိုးဖြင့် မတိုင်ပင် မပြောဆိုပါ၊ အသျှင်မြတ်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုင်ပင် ပြောဆိုတော် မူပါ၊ ရဟန်းနှင့် လည်းကောင်း၊ သာမဏေနှင့် လည်းကောင်း၊ ဒါယကာနှင့် လည်းကောင်း၊ အရံစောင့်နှင့် လည်းကောင်း အတူတကွ တိုင်ပင်ပြောဆို သကဲ့သို့ ထို့အတူ အသျှင်မြတ်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုင်ပင်ပြောဆိုတော်မူပါ, မကြောက်ပါလင့်ဟု လျှောက်၏။ "မင်းမြတ် ကောင်းလှပြီ" ဟု နာဂသေနမထေရ်သည် ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မေးပါအံ့" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် မေးလော့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် မေးအပ်ပါပြီ။ မင်းမြတ် ဖြေအပ်ပြီ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်ကို ဖြေအပ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သော် မင်းမြတ် သင်သည် အဘယ်ကို မေးအပ်သနည်းဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ ။

သုံးခုမြောက် ဝီမံသနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၄ - အနန္တကာယပဥှာ

(အနန္တကာယအမတ်၏ လျှောက်ထားမေးမြန်းချက်)

၄။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းအား ဤသို့သော အကြံအစည်ဖြစ်၏ “ဤရဟန်းသည် ပညာရှိ၏၊ ဤရဟန်းသည် ငါနှင့်အတူ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ စင်စစ်သော်ကား များပြားသော မေးမြန်းဖွယ် အကြောင်းအရာတို့ကို ပြည့်စုံစွာ မမေးရသေးဘဲပင် နေဝင်လတ္တံ့၊ ငါသည် နက်ဖြန် နန်းတွင်း၌ လျှောက်ထားပြောဆိုရမူကား ကောင်းပေစွ” ဟု (အကြံအစည်ဖြစ်၏)။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဒေဝမန္တိယအမတ်အား ဒေဝမန္တိယအမတ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် အသျှင်မြတ်အား “နက်ဖြန် နန်းတွင်း၌ မင်းနှင့်အတူ ပြောဆို ဆွေးနွေးခြင်းသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်ထား ပြောဆိုချေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ မိလိန္ဒမင်းသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ နေရာမှထကာ နာဂသေနမထေရ်ကို ပန်ကြား၍ ရထားစီး လျက် “နာဂသေန, နာဂသေန” ဟု တတွတ်တွတ် မြွက်ဆိုလျက် ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝမန္တိယအမတ်သည် အသျှင်နာဂသေနအား “အသျှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန် နန်းတွင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်အတူ ပြောဆို ဆွေးနွေးခြင်းသည် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု မိလိန္ဒမင်းက ပြောဆိုပါသည်” ဟူ၍ လျှောက်၏။ မထေရ်သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝမ်းမြောက်၏။ ထို့နောက် ထိုညဉ့် လွန်သောအခါ ဒေဝမန္တိယအမတ်သည် လည်းကောင်း၊ အနန္တကာယအမတ်သည် လည်းကောင်း၊ မင်္ကုရ အမတ်သည် လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗဒိန္နအမတ်သည် လည်းကောင်း မိလိန္ဒမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ပြီး သော် မိလိန္ဒမင်းကို “မင်းမြတ် အသျှင်နာဂသေနသည် ကြွလာစေအံ့လော” ဟု လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ ကြွလာပါစေဟု မိန့်တော်မူ၏။ အဘယ်မျှလောက်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာစေရအံ့နည်းဟု လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ အလိုရှိသမျှ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာပါစေလော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ သဗ္ဗဒိန္နအမတ်သည် “မင်းမြတ် တစ်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာစေရမည်လော” ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင်လည်း မိလိန္ဒမင်းသည် အလိုရှိသမျှ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာပါ စေလော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။ နှစ်ကြိမ် တိုင်အောင်လည်း သဗ္ဗဒိန္နအမတ်သည် “မင်းမြတ် တစ်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာစေရမည်လော” ဟု လျှောက် ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မိလိန္ဒမင်းသည် အလိုရှိသမျှ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာပါစေလော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သဗ္ဗဒိန္န အမတ်သည် “မင်းမြတ် တစ်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာစေရမည်လော” ဟု လျှောက်၏။ အလုံးစုံသော ဤပူဇော်သက္ကာရကို စီရင်ပြီးပြီ၊ “အလိုရှိသမျှ ရဟန်းတို့နှင့် အတူလာစေလော့” ဟု ငါမိန့် ဆိုပါလျက် အချင်းတို့ ဤသဗ္ဗဒိန္နအမတ်သည် တစ်မျိုးတစ်မည်အားဖြင့် လျှောက်တင်နေ၏၊ ငါတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဘောဇဉ်ကို ပေးလှူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သလောဟု မိန့်ဆို၏။ ဤသို့ မိန့်ဆိုသည်ရှိသော် သဗ္ဗဒိန္နအမတ်သည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ဒေဝမန္တိယအမတ်သည် လည်းကောင်း၊ အနန္တကာယအမတ်သည် လည်းကောင်း၊ မင်္ကုရ အမတ်သည် လည်းကောင်း အသျှင်နာဂသေနအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်နာဂသေနကို အသျှင် ဘုရား မိလိန္ဒမင်းသည် “အလို ရှိသမျှသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ကြွလာတော်မူပါလော့” ဟု ပြောဆိုပါ သည်ဟု လျှောက်ထားကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ရှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သာဂလမြို့သို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အနန္တကာယအမတ်သည် အသျှင်နာဂသေနကို ကပ်မှီသွားစဉ် အသျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မေးလျှောက်ပါရစေ၊ 'နာဂသေန' ဟူသော ဤစကား၌ အဘယ်သည် နာဂသေန ဖြစ်ပါသနည်းဟု လျှောက်၏။ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်သည် "ဤနာဂသေနဆိုရာ၌ အဘယ်ကို နာဂသေနဟူ၍ သင် မှတ်ထင်သနည်း" ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား ကိုယ်တွင်း၌ လေဟု ဆိုအပ်သော အကြင်အသက်သည် အတွင်းသို့လည်း ဝင်ပါ၏၊ အပသို့လည်း ထွက်ပါ၏၊ ထိုဝင်ချည်, ထွက်ချည်ဖြစ်သော အသက်သည် 'နာဂသေန ဖြစ်၏ ' ဟူ၍ မှတ်ထင်ပါသည်" ဟု လျှောက်၏။ ဤအသက်ခေါ်သော လေသည် အပသို့ ထွက်ပြီးသော် ဤလေသည် ထွက်ပြီးလျှင် အကယ်၍ အတွင်းသို့ မဝင်ခဲ့မူ အတွင်းသို့ ဝင်ပြီး၍ အပသို့ မထွက်ခဲ့မူ ထိုယောကျ်ားသည် အသက်ရှင်နိုင်ရာအံ့လောဟု မေး၏။ အသျှင်ဘုရား အသက် မရှင်နိုင်ရာပါ။ အကြင် ခရုသင်း မှုတ်တတ်ကုန်သော သူတို့သည် ခရုသင်းကို မှုတ်ကုန်၏၊ ထိုခရုသင်းမှုတ်သူတို့၏ ထွက်လေသည် ပြန်ဝင်သေးသလော။ ပြန်မဝင်ပါ အသျှင်ဘုရား၊ အကြင် ပြွေမှုတ်တတ်သော သူတို့သည် ပြွေကို မှုတ်ကုန်၏၊ ထိုပြွေမှုတ်သူတို့၏ ထွက်လေသည် ပြန်ဝင်သေးသလော။ ပြန်မဝင်ပါ အသျှင်ဘုရား။ အကြင် တံပိုးမှုတ်တတ်သော သူတို့သည် တံပိုးကို မှုတ်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ ထွက်လေသည် ပြန်ဝင်သေးသလော။ ပြန်မဝင်ပါ အသျှင်ဘုရား။ ထိုသို့ ဖြစ်လျက်သူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မသေရကုန်သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကျွန်ုပ်သည် စကားကပ် ပြောတတ်သော အသျှင်ဘုရားနှင့်အတူ ပြောဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏ လိုအပ်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဟောကြား ဖြေဆိုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ ဤသင် ပြောသော လေသည် အသက်မဟုတ်၊ ဤလေတို့ကား ကရဇကာယဟူသော စတုသမုဋ္ဌာနိက ရုပ်အပေါင်းသည် ပြုပြင် စီမံအပ်ကုန်သော ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ပေတည်းဟု မထေရ်သည် သဒ္ဒါရယမိုက်လာ အဘိဓမ္မာ တရားစကားကို ဖြေရှင်း မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် အနန္တကာယအမတ်သည် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော ဒါယကာအဖြစ်ကို လျှောက်ကြား၏။ ။

လေးခုမြောက် အနန္တကာယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၅ - ပဗ္ဗဇ္ဇပဉှာ
(ရဟန်းပြုခြင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ)

၅။ ထိုအခါ အသျှင်နာဂသေနသည် မိလိန္ဒမင်းနန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ပရိသတ်နှင့်တကွသော အသျှင်နာဂသေနကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေး၍ တစ်ပါး တစ်ပါးသော ရဟန်းအား သင်္ကန်းတစ်စုံစီ, တစ်စုံစီ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၍ အသျှင်နာဂသေနအား တိစီဝရိက် သင်္ကန်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ရဟန်းတော် ဆယ်ပါးတို့နှင့် ဤနန်းတော်၌ ထိုင်နေတော်မူခဲ့ပါကုန်၊ ကြွင်းသော ရဟန်းတော်တို့သည် ကြွကြပါစေကုန်" ဟု အသျှင်နာဂသေနအား လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေန ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ နိမ့်သော ထိုင်နေစရာ တစ်ခုကိုယူ၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနကို "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အဘယ်အရာမျိုး၌ စကားပြောဟောခြင်းသည် ဖြစ်ပါအံ့နည်း" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ငါတို့သည် အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိကုန်၏၊ အကျိုးစီးပွါးနှင့် စပ်ယှဉ်သော အရာ၌ စကား ပြောဟောခြင်း ဖြစ်ပါစေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် အဘယ်အကျိုး ရှိပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင့်တအပ် မြတ်သော အကျိုးကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် ဤသံသရာဆင်းရဲသည် အဘယ်သို့သော နည်းနာအကြောင်းဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းရာအံ့နည်းဟု ကြံစည်၍ ရဟန်း ပြုကြရကား ငါတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် ဤ ပြဆိုခဲ့သည့် အကျိုးရှိ၏၊ ထို့ပြင် ငါတို့ တောင့်တအပ် မြတ်သော အကျိုးသည် တဏှာဒိဋ္ဌိ ကပ်ငြိ စွဲလမ်းခြင်း မရှိမူ၍ တဏှာညွတ်မှ လွတ်မြောက်ရခြင်းပင်တည်း" ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

အသျှင်နာဂသေန မေးလျှောက်ပါဦးအံ့ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင် ဤပြဆိုခဲ့သည့် အကျိုးငှါ ရဟန်း ပြုကြပါကုန်သလောဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အချို့သောသူတို့သည် ဤပြဆိုခဲ့သည့် အကျိုးငှါ ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်ကုန်၊ အချို့သော သူတို့သည် မင်းနှိပ်စက်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် ခိုးသူနှိပ်စက်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် ကြွေးမြီ နှိပ်စက်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလို့ငှါ ရဟန်း ပြုကုန်၏၊ အထူးအားဖြင့် အကြင်သူတို့သည် ကောင်းစွာ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ဤပြဆိုခဲ့သည့် အကျိုးငှါ ရဟန်း ပြုကုန်၏ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားကား ဤပြဆိုခဲ့သည့် အကျိုးငှါ ရဟန်းပြုပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ငါသည်ကား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကပင် ရဟန်းပြု၏၊ ဤမည်သော နိဗ္ဗာန်၏ အကျိုးငှါ ရဟန်း ပြု၏ဟု ငါမသိ၊ အကြောင်းမှန် သော်ကား "ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့သည် ပညာ ရှိကုန်၏၊ ထိုပညာရှိ ရဟန်းတို့သည် ငါ့ကို သင်ကြားပေးကုန်လတ္တံ့" ဟု ငါ့အား အကြံအစည် ဖြစ်၏၊ ထိုငါသည် ထိုသာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသားတော် ရဟန်းတို့က သင်ကြားပေးရကား "ဤမည်သော နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ ရဟန်းပြု၏" ဟု သိလည်း သိရ၏၊ မြင်လည်း မြင်ရ၏ဟု မိန့်တော် မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ပဗ္ဗဇ္ဇပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၆ - ပဋိသန္ဓိပဉှာ

(ပဋိသန္ဓေ နေ မနေ ပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သေလွန်ပြီး၍ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ မနေသောသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် အချို့သော သူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေ၏၊ အချို့သော သူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေ" ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။ အဘယ် သူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ နေပါသနည်း၊ အဘယ်သူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ မနေပါသနည်း။ မင်းမြတ် ကိလေသာ ရှိသူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ၏၊ ကိလေသာ မရှိသူသည် တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေမနေ။ အသျှင် ဘုရား နာဂသေန အသျှင်ဘုရားကား ပဋိသန္ဓေ နေလတ္တံ့ပါလော။ မင်းမြတ် အကယ်၍ ငါသည် ဥပါဒါန် ရှိသေးသည် ဖြစ်အံ့၊ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ နေရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ဥပါဒါန် မရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ မနေရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ပဋိသန္ဓိပဉှာ ပြီး၏။

------

၇ - ယောနိသောမနသိကာရပဉှာ

(ယောနိသောမနသိကာရ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပဋိသန္ဓေမနေရသူသည် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းမှု 'ယောနိသော မနသိကာရ' ကြောင့် ပဋိသန္ဓေမနေရသည် မဟုတ်ပါလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ယောနိသောမနသိကာရ ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပညာဉာဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော သဒ္ဓါ စသော ကုသိုလ်တရားတို့ကြောင့် လည်း ကောင်း ပဋိသန္ဓေမနေရဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ယောနိသောမနသိကာရသည်ပင် ပညာ မဟုတ်ပါလောဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ယောနိသောမန သိကာရသည် ပညာ မဟုတ်ချေ၊ ယောနိသောမနသိကာရသည် တစ်ပါး တစ်ခြား, ပညာသည် တစ်ပါး တစ်ခြားသာတည်း။ မင်းမြတ် ဧကန်အားဖြင့် ဤဆိတ်မြန်မာ, ဆိတ်ကုလား, နွား, ကျွဲ, ကုလား အုတ်, မြည်း သတ္တဝါတို့အား လည်းကောင်း မနသိကာရသည် ရှိ၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့အား ပညာကား မရှိချေဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ယောနိသောမနသိကာရပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၈ - မနသိကာရလက္ခဏပဉှာ

(မနသိကာရလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မနသိကာရသည် အဘယ်လက္ခဏာရှိပါသနည်း။ ပညာသည် အဘယ် လက္ခဏာရှိပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မနသိကာရသည် ရုံးစုခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ပညာသည် ပိုင်းဖြတ်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (ဖြေကြား၏)။

မနသိကာရသည် အဘယ်သို့လျှင် ရုံးစုခြင်း လက္ခဏာရှိပါသနည်း။ ပညာသည် အဘယ်သို့လျှင် ပိုင်းဖြတ်ခြင်း လက္ခဏာရှိပါသနည်း၊ ဥပမာပြုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မုယောစပါး ရိတ် သမားတို့ကို သင်သိပါ၏လော။ သိပါ၏ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် မုယော စပါးရိတ်သမားတို့သည် မုယောစပါးကို အဘယ်သို့ ရိတ်ကုန်သနည်း။ အသျှင်ဘုရား လက်ဝဲလက်ဖြင့် မုယောစပါးဆုပ်ကို ကိုင်ဆုပ်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် တံစဉ်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် တံစဉ်ဖြင့် ရိတ်ဖြတ်ပါကုန်၏။

မင်းမြတ် မုယော စပါးရိတ်သမားသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် မုယော စပါးဆုပ်ကို ကိုင်ဆုပ်၍ လက်ယာ လက်ဖြင့် တံစဉ်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီးလျှင် မုယောစပါးဆုပ်ကို ရိတ်ဖြတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မနသိကာရဖြင့် စိတ်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်၍ ပညာဖြင့် ကိလေသာ တို့ကို ပိုင်းဖြတ်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မနသိကာရသည် ရုံးစုခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ပညာသည် ပိုင်းဖြတ် ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် မနသိကာရလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

------

၉ - သီလလက္ခဏပဉှာ

(သီလလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ‘ယောနိသောမနသိကာရပညာမှ တစ်ပါးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကြောင့်’ ဟူသော အကြင် စကားကို မိန့်တော်မူဘိ၏၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီး ကုသိုလ်တရားတို့ သည် အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သီလ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ ဤတရားတို့သည် ထိုဆိုခဲ့ပြီး ကုသိုလ်တရားတို့ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သီလသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သီလသည် ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့၏ တည်ရာ မှီရာလက္ခဏာရှိ၏၊ သီလသည် ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဈာန်၊ ဝိမောက္ခ၊ သမာဓိ၊ သမာပတ်ဟူသော ဗောဓိပက္ခိယတရား ကုသိုလ်များတို့၏ တည်ရာ မှီရာ ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် သီလ၌တည်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလကို မှီ၍၊ သီလ၌ တည်၍ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ပွါးများ၏၊ ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့သည် မဆုတ်မယုတ်ကုန်ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦး

လော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြီးပွါးခြင်း, စည်ပင်ခြင်း, ပြန့်ပွားခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ဗီဇဂါမ်, ဘူတဂါမ်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် မြေပြင်ကို မှီ၍၊ မြေပြင်၌ တည်၍ ကြီးပွါးခြင်း, စည်ပင်ခြင်း, ပြန့်ပွားခြင်းသို့ ရောက်ရကုန် သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလကို မှီ၍၊ သီလ၌ တည်၍ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ပွါးများ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အင်အားဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော အမှုမျိုးဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို မြေပြင်ကို မှီ၍၊ မြေပြင်၌ တည်၍ ပြုလုပ်အပ်ကုန် သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလကို မှီ၍၊ သီလ၌ တည်၍ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ပွါးများ၏ဟု (ဖြေကြားတော့်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ်မြို့ကို တည်ဆောက်သော ဗိသုကာ လက်သမားသည် မြို့ကို တည်ဆောက် ဖန်ဆင်းလိုသော် ရှေးဦးစွာ မြို့နေရာကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းစေပြီးမှ သစ်ငုတ်, ဆူးငြောင့်ကို ပယ်နုတ်စေလျက် မြေကို ညီညီညွတ်ညွတ် ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် ထိုသို့ သုတ်သင်မြေညှိပြီး နောက်အဖို့၌ လမ်းမ, လမ်းခွ, လမ်းဆုံစသည် ပိုင်းခြားသဖြင့် ဝေဖန်ကာ မြို့ကို တည်ဆောက် ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလကို မှီ၍၊ သီလ၌ တည်၍ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ပွါးများ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာပြုတော် မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကျွမ်းသမားသည် ကျွမ်း အတတ်ကို ပြလိုလတ်သော် မြေကို တူးစေ၍ ကျောက်စရစ် အိုးခြမ်းကွဲကို ဖယ်ရှားစေပြီးမှ မြေကို ညီညီညွတ်ညွတ် ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော မြေပြင်၌ အတတ်ကို ပြသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလကို မှီ၍၊ သီလ၌ တည်၍ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ပွါးများ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာ ဘုရားသည်- “ကမ္မဇတိဟိတ် ပဋိသန္ဓေပညာရှိ၍ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော၊ ရင့်ကျက်သော ပါရိဟာရိယပညာ[၁]ရှိသော၊ သံသရာဘေးကို ရှုလေ့ရှိသောသူသည် သီလ၌ တည်၍ သမာဓိစိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာပညာကို လည်းကောင်း ပွါးများစေလျက် ဤအတွင်း, အပ နှစ်ဝသော တဏှာ အရှုပ်အထွေးကို ဖြေရှင်းနိုင်ရာ၏” ဟု (ဟောတော်မူ၏)။ “မြေသည် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ မြတ်သော ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သော ဤသီလအစုသည် ကုသိုလ်တရားတို့၏ တည်ရာမှီရာဖြစ်၏၊ ဤသီလသည် ကုသိုလ်ပွါးစီးခြင်း၏ အရင်းအမြစ်လည်း ဖြစ်၏၊ ဤသီလသည် အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရား၏ သြဝါဒ အဆုံးအမအပေါင်း၌ တံခါးပေါက်ဝ ပဓာန အချက်လည်း ဖြစ်ပေ၏” ဟု (သံယုတ္တနိကာယ်၌ ဟောလည်း ဟောအပ်ပြီဟု ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် သီလလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

၁။ ပါရိဟာရိယပညာ= ကိစ္စအားလုံးကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသော ပညာ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၀ - သမ္ပသာဒနလက္ခဏသဒ္ဓါပဉှာ

(သဒ္ဓါ၏ ကြည်လင်းခြင်းလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၀။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သဒ္ဓါသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သဒ္ဓါသည် ကြည်လင်စေခြင်း လက္ခဏာလည်းရှိ၏၊ ကုသိုလ်အဖို့သို့ ပြေးဝင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား သဒ္ဓါသည် အဘယ်သို့လျှင် ကြည်လင်စေခြင်း လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေး လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သဒ္ဓါဖြစ်သည်ရှိသော် နီဝရဏတို့ကို ကင်းကွာစေ၏၊ နီဝရဏကင်းသော စိတ်သည် ကြည်လင်၏၊ အထူးသဖြင့် သန့်စင်၏၊ မနောက်ကျူ။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သဒ္ဓါသည် ကြည်လင်စေခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်နှင့်အတူ ရှည်လျားဝေးကွာသော ခရီးသို့ ကြွချီထွက်သွားသော် အနည်းငယ်သော ရေကို ဖြတ်ကူးရာ၏၊ ထိုရေသည် ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည်တို့ လှုပ်ရှားသွားလာသည် ဖြစ်၍ နောက်ကျူသည်, ညစ်ကျုသည်, ရွှံ့ညွန်သဖွယ်ဖြစ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ဖြတ်ကူးပြီးသော် စကြဝတေးမင်းသည် "အချင်းတို့ သောက်ရေကို ဆောင်ယူဆက်ကြကုန်လော့၊ ရေသောက်အံ့" ဟု လူတို့ကို စေခိုင်းရာ၏၊ ရေကို ကြည်လင်စေတတ်သော မင်း၏ ပတ္တမြားသည်လည်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ "မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီ" ဟု ဤသို့လျှင် ထိုလူတို့သည် စကြဝတေးမင်းအား တုံ့ပြန်လျှောက်ထား၍ ရေကို ကြည်လင်စေတတ်သော ထိုပတ္တမြားကို ရေ၌ ထည့်ကုန်ရာ၏၊ ထိုပတ္တမြားကို ရေ၌ ထည့်ကာမျှပင် မှော်ကြီး, မှော်သေး, မှော်ညင်းသည် ကင်းပျောက်ရာ၏၊ ညွန်နှစ်သည်လည်း နစ်မြုပ်ရာ၏၊ ရေသည် ကြည်လင်သည်, အထူးသဖြင့် သန့်စင်သည်, မနောက်ကျူသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထို့နောက်မှ စကြဝတေးမင်းအား "မင်းမြတ် သောက်တော်ရေကို သောက်တော်မူပါလော့" ဟု သောက်ရေကို ဆက်ကပ်ကုန်ရာ၏။

မင်းမြတ် ရေကဲ့သို့ စိတ်ကို မှတ်အပ်၏၊ ထိုလူတို့ကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှတ်အပ်၏၊ မှော်ကြီး, မှော်သေး, မှော်ညင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညွန်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကိလေသာတို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏၊ ရေကို ကြည်လင် စေတတ်သော ပတ္တမြားကဲ့သို့ သဒ္ဓါကို မှတ်အပ်၏၊ ရေကို ကြည်လင်စေတတ်သော ပတ္တမြားကို ရေ၌ ထည့်ကာမျှပင် မှော်ကြီး, မှော်သေး, မှော်ညင်း ကင်းရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညွန်နှစ်သည်လည်း နစ်မြုပ်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရေသည် ကြည်လင်သည်, အထူးသဖြင့် သန့်စင်သည်, မနောက်ကျူသည် ဖြစ်ရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း သဒ္ဓါဖြစ်သည် ရှိသော် နီဝရဏတို့ကို ဖယ်ရှား၏၊ နီဝရဏမှ ကင်းသော စိတ်သည် ကြည်လင်၏, အထူးသဖြင့် သန့်စင်၏, မနောက်ကျူ၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သဒ္ဓါသည် ကြည်လင်စေခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် သမ္ပသာဒနလက္ခဏသဒ္ဓါပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၁ - သမ္မက္ခန္ဒနလက္ခဏသဒ္ဓါပဉှာ

(သဒ္ဓါ၏ ပြေးဝင်ခြင်းလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သဒ္ဓါသည် အဘယ်သို့လျှင် ပြေးဝင်ခြင်း လက္ခဏာရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ပါးသော သူတို့၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော စိတ်ကို ရှုမြင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်၌ လည်းကောင်း ကောင်းစွာပြေးဝင်၏၊ မရောက်သေးသော မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ၊ မရသေးသော မဂ်ဖိုလ်ကို ရခြင်းငှါ၊ မျက်မှောက် မပြုရသေးသော မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရခြင်းငှါ အားထုတ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သဒ္ဓါသည် ပြေးဝင်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တောင်ပေါ်၌ မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းရာ၏၊ ထိုမိုးရေသည် ချိုင့်ဝှမ်းရာအတိုင်း စီးဆင်းလျက် တောင်မြောင် ချောက်ကြား ချောင်းလက်တက်တို့ကို ပြည့်လျှံစေ၍ မြစ်ကို ပြည့်စေရာ၏၊ ထိုမြစ်သည် ကမ်းနှစ်ဖက်တို့ကို လျှံတက်ယိုစီး၍ သွားရာ၏၊ ထိုစဉ်အခါ၌ လူများအပေါင်းသည် လာ၍ ထိုမြစ်၏ တိမ်သည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ နက်သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မသိသဖြင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ တွန့်ရွံ့ လျက် ကမ်းနား၌ ရပ်တည်နေရာ၏၊ ထိုစဉ်အခါ၌ တစ်ယောက်သော ယောကျာ်းသည် လာလတ်၍ မိမိအားအင်ကို လည်းကောင်း၊ သတ္တိ အစွမ်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာမြင်သဖြင့် မြဲစွာ ခါးတောင်းကျိုက်လျက် မြစ်သို့ သက်ဆင်း၍ ကူးရာ၏၊ ထိုကူးနေသော ယောကျာ်းကို မြင်သည်ရှိသော် လူများအပေါင်းသည်လည်း ကူးရာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ပါးသော သူတို့၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက် သော စိတ်ကို ရှုမြင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိ ဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်၌ လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ သက်ဝင်၏၊ မရောက်သေးသော မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ၊ မရသေးသော မဂ်ဖိုလ်ကို ရခြင်းငှါ၊ မျက်မှောက် မပြုရသေးသော မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရခြင်းငှါ အားထုတ်မှုကို ပြုလုပ်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သဒ္ဓါသည် ပြေးဝင်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌- “သဒ္ဓါ တရားဖြင့် ဝဋ်ဩဃ ‘ရေအလျဉ်’ ကို ကူးခတ်လွန်မြောက်နိုင်၏၊ မမေ့မလျော့ခြင်း သတိတရားဖြင့် သံသရာ ပင်လယ်ကြီးကို ကူးခတ် လွန်မြောက်နိုင်၏၊ အားထုတ်မှုလုံ့လ ‘ဝီရိယ’ ဖြင့် ဆင်းရဲမျိုး အပေါင်းကို လွန်မြောက်နိုင်၏၊ ပညာဖြင့် စင်ကြယ်နိုင်၏” ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ဟောကြားတော် မူ၏ဟု သာဓကဆောင်၍ မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် သမ္မက္ခန္ဒနလက္ခဏသဒ္ဓါပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၂ - ဝီရိယလက္ခဏပဉှာ

(ဝီရိယလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဝီရိယသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဝီရိယသည် ထောက်ကန်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ဝီရိယ ထောက်ကန်အပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့သည် မဆုတ်ယုတ်ကြကုန်ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ယောကျ်ားသည် အိမ်ပြိုကျသည်ရှိသော် အခြားသော သစ်ဖြင့် ထောက်ကန်ထားရာ၏၊ ထောက်ကန်ထားသည်ရှိသော် ထိုအိမ်သည် မပြိုကျရာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝီရိယသည် ထောက်ကန်ထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ဝီရိယဖြင့် ထောက်ကန်ထား အပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရားအားလုံးတို့ သည် မဆုတ်ယုတ်ကြကုန်ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အနည်းငယ်သော စစ်သည်ကို များပြားသော စစ်သည်သည် ဖျက်ဆီးရာ၏၊ ထိုသို့ ဖျက်ဆီးသောအခါ၌ မင်းသည် အချင်းချင်း သတိပေးရာ၏၊ ထပ်ပို့ဖြည့်စွက်ရာ၏၊ မိမိ၏ အနည်းငယ်သော စစ်သည်အား တပ်ကူ စစ်အင်အားကို ဖြည့်စွက် ပေးရာ၏၊ ထိုတပ်ကူ စစ်အင်အားနှင့်တကွ အနည်းငယ်သော စစ်သည်သည် များစွာသော စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးရာသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝီရိယသည် ချီးမြှောက် ထောက်ကန်ထားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ဝီရိယဖြင့် ထောက်ကန်ထားအပ်ကုန်သော ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့ သည် မဆုတ်ယုတ်ကြကုန်။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့ လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသော အရိယာတပည့်သည် အကုသိုလ်ကို ပယ်စွန့်၏၊ ကုသိုလ်ကို ပွါးများ၏၊ အပြစ်ရှိသည်ကို ပယ်စွန့်၏ အပြစ်ကင်းသည်ကို ပွါးများ၏၊ ကိလေသာမှ စင်ကြယ်သော မိမိကိုယ်ကို ဆောင်ရာ၏” ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောကြားတော်မူအပ်၏ဟု (သာဓကဆောင်၍ မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် ဝီရိယလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၃ - သတိလက္ခဏပဉှာ (သတိလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သတိသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သတိသည် မပျောက်ပျက်စေခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏၊ သိမ်းဆည်းခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သတိသည် အဘယ်သို့လျှင် မပျောက်ပျက် စေခြင်း လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သတိဖြစ်သည်ရှိသော် ကုသိုလ်, အကုသိုလ်၊ အပြစ်ရှိ, အပြစ်မဲ့၊ အယုတ်, အမြတ်၊ မည်းညစ်, ဖြူစင်သော အဖို့ရှိသော တရားတို့ကို "ဤတရားတို့ကား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဣန္ဒြေငါးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဗိုလ်ငါးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယာမဂ်တည်း၊ ဤတရားကား သမထတည်း၊ ဤတရားကား ဝိပဿနာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိဇ္ဇာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိမုတ္တိတည်း" ဟု မပျောက်ပျက်စေတတ်၊ ထိုသို့ မပျောက်ပျက်စေတတ် သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မှီဝဲသင့်သော တရားတို့ကို မှီဝဲ၏၊ မမှီဝဲသင့်သော တရားတို့ကို မမှီဝဲ၊ ဆည်းကပ်သင့်သော တရားတို့ကို ဆည်းကပ်၏၊ မဆည်းကပ်သင့်သော တရား တို့ကို မဆည်း ကပ်။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သတိသည် မပျောက်ပျက်စေခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော် မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ ဘဏ္ဍာစိုးသည် စကြဝတေးမင်းကို ညဉ့် တိုင်း, နံနက်တိုင်း "မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ ဆင်တို့သည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ မြင်းတို့သည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ ရထားတို့သည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ ခြေသည်တို့သည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ ငွေသည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ ရွှေသည် ဤမျှရှိကုန်၏၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာအစုသည် ဤမျှရှိကုန်၏ ထိုစည်းစိမ်ကို အရှင်မင်းမြတ်သည် အောက်မေ့တော်မူပါလော့" ဟု စည်းစိမ်ကို အောက်မေ့လျက် မင်း၏ ဥစ္စာဘဏ္ဍာ အစုကို မပျောက်ပျက်စေ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် သတိဖြစ်သည်ရှိသော် ကုသိုလ်, အကုသိုလ်၊ အပြစ်ရှိ, အပြစ်မဲ့၊ အယုတ်, အမြတ်၊ မည်းညစ်, ဖြူစင်သော အဖို့ရှိသော တရားတို့ကို "ဤတရားတို့ကား သတိ ပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဣန္ဒြေငါးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဗိုလ်ငါးပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့တည်း၊ ဤတရားတို့ကား အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော အရိယာမဂ်တည်း၊ ဤတရားကား သမထတည်း၊ ဤတရားကား ဝိပဿနာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိဇ္ဇာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိမုတ္တိတည်း" ဟု မပျောက်ပျက်စေတတ်၊ ထိုသို့ မပျောက်ပျက် စေတတ်သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မှီဝဲသင့်သော တရားတို့ကို မှီဝဲ၏၊ မမှီဝဲသင့်သော တရားတို့ကို မမှီဝဲ၊ ဆည်းကပ်သင့်သော တရားတို့ကို ဆည်းကပ်၏၊ မဆည်းကပ်သင့်သော တရားတို့ကို မဆည်းကပ်။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သတိသည် မပျောက်ပျက်စေခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သတိသည် အဘယ်သို့လျှင် သိမ်းဆည်းခြင်း လက္ခဏာရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက် ၏)။ မင်းမြတ် သတိဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွါးရှိ, အစီးအပွါးမဲ့ ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း သဘောတို့ကို "ဤတရားတို့ကား အစီးအပွါး ရှိကုန်၏၊ ဤတရားတို့ကား အစီးအပွါး မရှိကုန်၊ ဤတရား တို့ကား ကျေးဇူးများကုန်၏၊ ဤတရားတို့ကား ကျေးဇူး မများကုန်" ဟု ကောင်းစွာ စူးစမ်းတတ်၏၊ ထိုသို့ စူးစမ်းတတ်သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အစီးအပွါး မရှိသော တရားတို့ကို ပယ်၍, အစီးအပွါးရှိသော တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၏၊ ကျေးဇူးမများသော တရားတို့ကို ပယ်၍, ကျေးဇူး

များသော တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သတိသည် သိမ်းဆည်းခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ သားကြီးရတနာသည် "ဤသူတို့ကား မင်းအား အစီးအပွား ရှိကုန်၏၊ ဤသူတို့ကား မင်းအား အစီးအပွား မရှိကုန်၊ ဤသူတို့ကား ကျေးဇူးများကုန်၏၊ ဤသူတို့ကား ကျေးဇူးမများကုန်" ဟု မင်း၏ အစီးအပွါးရှိသူ, မရှိသူတို့ကို သိ၏၊ ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့် အစီးအပွါး မရှိသူတို့ကို ပယ်၍ အစီးအပွါး ရှိသူတို့ကို သိမ်းဆည်းသကဲ့သို့၊ ကျေးဇူး မရှိသူတို့ကို ပယ်၍ ကျေးဇူးရှိသူတို့ကို သိမ်းဆည်း သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သတိဖြစ်သည်ရှိသော် အစီးအပွါးရှိ, အစီးအပွါး မရှိကုန်သော တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း သဘောတို့ကို "ဤတရားတို့ကား အစီးအပွား ရှိကုန်၏၊ ဤတရားတို့ကား အစီးအပွား မရှိကုန်၊ ဤတရားတို့ကား ကျေးဇူးများကုန်၏၊ ဤတရားတို့ကား ကျေးဇူးမများကုန်" ဟု ကောင်းစွာ စူးစမ်းတတ်၏၊ ထိုသို့ စူးစမ်းတတ်သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အစီးအပွါး မရှိသော တရားတို့ကို ပယ်၍, အစီးအပွါး ရှိသော တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၏၊ ကျေးဇူးမများသော တရားတို့ကို ပယ်၍, ကျေးဇူးများသော တရားတို့ကို သိမ်းဆည်း၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သတိသည် သိမ်းဆည်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ငါသည် အောက်မေ့မှု 'သတိ' ကို အရာခပ်သိမ်း၌ အလိုရှိအပ်၏" ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏ဟု (သာဓကဆောင်၍မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် သတိလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၄ -သမာဓိလက္ခဏပဉှာ

(သမာဓိလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သမာဓိသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သမာဓိသည် ကြီးမှူး ပြဋ္ဌာန်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့သည် သမာဓိလျှင် ပြဋ္ဌာန်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ညွတ်ကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ကိုင်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ရှိုင်းကုန်၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စုလစ်မွန်ချွန် အထွတ်တပ်သော အိမ်၏ အခြင်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် စုလစ်မွန်ချွန် အထွတ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ အထွတ်၌ ညွတ်ကိုင်းကုန်၏၊ အထွတ်၌ စုရုံးကုန်၏၊ စုလစ်မွန် ချွန်အထွတ်ကို ထိုအခြင်သစ်ဝါးတို့ထက် မြတ်၏ဟု ဆိုရသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့သည် သမာဓိလျှင် ပြဋ္ဌာန်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ညွတ်ကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ကိုင်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ရှိုင်းကုန်၏ဟု (ဖြေကြား တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ဦးသော မင်းသည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်နှင့်အတူ စစ်မြေပြင်သို့ သက်ရောက်ရာ၏၊ ဆင်တပ်, မြင်းတပ်, ရထားတပ်, ခြေသည် သူရဲတပ်ဟူသော စစ်တပ်အင်အားတို့သည် ထိုမင်းသာလျှင် အကြီးအမှူးရှိကုန်၏၊ ထိုမင်း၌ ညွတ်ကုန်၏၊ ထိုမင်း၌ ကိုင်းကုန်၏၊ ထိုမင်း၌ ရှိုင်းကုန်၏ ထိုမင်းသို့သာလျှင် အစဉ်လိုက်ကုန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့သည် သမာဓိလျှင် ပြဋ္ဌာန်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ညွတ်ကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ကိုင်းကုန်၏၊ သမာဓိ၌ ရှိုင်းကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သမာဓိသည်၊ ကြီးမှူးပြဋ္ဌာန်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ' တရားကို ပွါးများကုန်လော့၊ တည်ကြည်သော ရဟန်းသည် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိ၏" ဟု ဤဒေသနာကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက် သမာဓိလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၅ - ပညာလက္ခဏပဉှာ

(ပညာလက္ခဏာ ပြဿနာ)

၁၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ပညာသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ငါသည် ရှေးမနသိကာရ အမေးဌ်ပင် "ပညာသည် ပိုင်းဖြတ်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိ၏" ဟူ၍ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီ၊ တစ်နည်းသော်ကား ပညာသည် ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပညာသည် အဘယ်သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်း လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပညာဖြစ်သည်ရှိသော် အဝိဇ္ဇာ အမိုက်မှောင်တိုက်ကို မှုတ်လွင့် (ဖျက်ဆီး)၏၊ ဝိဇ္ဇာအလင်းရောင်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏၊ ဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ထွန်းပြ၏၊ အရိယာသစ္စာတို့ကို ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ပြု၏၊ ထိုသို့ ထင်ရှားခြင်းကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် "အမြဲမရှိ 'အနိစ္စ' ဟု" လည်းကောင်း၊ "ဆင်းရဲအတိ 'ဒုက္ခ' ဟု" လည်းကောင်း၊ "သာယာတပ်မက်စရာ အစိုင်အခဲအနှစ် မရှိ 'အနတ္တ' ဟု" လည်းကောင်း ကောင်းမွန်ဖြောင့် မှန်သောဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်နိုင်၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ယောက်ျားသည် မိုက်မှောင်သော အိမ်၌ ဆီမီးကို သွင်းရာ၏၊ သွင်းပြီးသော ဆီမီးသည် အမိုက်မှောင်ကို မှုတ်လွင့်လျက် အရောင်ကို ဖြစ်စေကာ အလင်းကို ထွန်းပြ၍ အဆင်းတို့ကို ပေါ်လွင်အောင် ပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပညာဖြစ်သည်ရှိသော် အဝိဇ္ဇာ အမိုက်မှောင်တိုက်ကို မှုတ်လွင့် (ဖျက်ဆီး)၏၊ ဝိဇ္ဇာအလင်းရောင်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏၊ ဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ထွန်းပြ၏၊ အရိယာသစ္စာတို့ကို ထင်ရှားပေါ် လွင်အောင် ပြု၏၊ ထိုသို့ ထင်ရှားခြင်းကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် "အမြဲမရှိ 'အနိစ္စ'ဟု" လည်း ကောင်း၊ "ဆင်းရဲအတိ 'ဒုက္ခ' ဟု" လည်းကောင်း၊ "သာယာ တပ်မက်စရာ အစိုင်အခဲ အနှစ်မရှိ 'အနတ္တ'ဟု" လည်းကောင်း ကောင်းမွန် ဖြောင့်မှန်သော ဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ပညာသည် ထွန်းလင်းတောက်ပ ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်ငါးခုမြောက် ပညာလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - မဟာဝဂ် ===

၁၆ - နာနာဓမ္မာနံ ဧကကိစ္စအဘိနိပ္ဖါဒနပဉှာ

(တရားအသီးသီးတို့ အကျိုးတစ်ခုတည်းကို ပြီးစီးခြင်း ပြဿနာ)

၁၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤဆိုခဲ့ပြီးသော တရားအသီးသီးတို့သည် အသီးသီး ဖြစ်ကြကုန်လျက် တစ်ခုတည်းသော အကျိုးကို ပြီးစေနိုင်သလော"ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဆိုခဲ့ပြီးသော တရားတို့သည် အသီးသီး ဖြစ်ကုန်လျက် တစ်ခုတည်းသော အကျိုးကို ပြီးစေနိုင်ကုန်၏၊ ိ့လေသာတို့ကို သတ်နိုင်ကုန်၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော တရားတို့သည် အသီးသီး ဖြစ်ကုန်ကြလျက် တစ်ခုတည်းသော အကျိုးကို ပြီးစေပါကုန်သနည်း၊ ကိလေသာတို့ကို သတ်နိုင်ကုန်သနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဆင်တပ်, မြင်းတပ်, ရထားတပ်, ခြေလျင်တပ် ဟူသော စစ်တပ်တို့သည် အသီးသီး ဖြစ်ကြကုန်လျက် စစ်မြေပြင်၌ တစ်ပါးစစ်သည်ကို နှိမ်နင်း အောင်မြင်ခြင်း ဟူသော တစ်ခုတည်းသော အကျိုးကို ပြီးစေကုန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဆိုခဲ့ပြီးသော တရားတို့သည် အသီးသီး ဖြစ်ကြကုန်လျက် တစ်ခုတည်းသော အကျိုးကို ပြီးစေကုန်၏၊ ကိလေသာတို့ကို သတ်နိုင်ကုန်၏ ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက် ဧကကိစ္စအဘိနိပ္ဖါဒနပဉှာ ပြီး၏။

ရှေးဦးစွာသော မဟာဝဂ် ပြီး၏။

ဤမဟာဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၁ - ဓမ္မသန္တတိပဉှာ

(တရားအစဉ်အဆက် ဆက်စပ်ပုံ ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုပဋိသန္ဓေ စွဲနေဖြစ်ပေါ်လာသော သူသည် ထိုရှေးဘဝကသူပင် ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် အခြားသူလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် "ထိုရှေးဘဝက သူလည်းမဟုတ်, အခြား သူလည်းမဟုတ်" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင် မင်းကြီးသည် ငယ်ရွယ်သူ, နုပျိုသူ, သေးကွေးသူ, ပက်လက်အိပ်တက်ကာမျှဖြစ်သော ကလေးသူငယ် ဖြစ်ခဲ့၏၊ ယခုအခါ ကြီးလာသော သင်မင်းကြီးသည် ထိုသူငယ်ပင် ဖြစ်လေသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယင်းသို့ မဟုတ်ပါ ငယ်ရွယ် နုပျိုသေးကွေး၍ ပက်လက် အိပ်တတ်ကာမျှဖြစ်သော ကလေးသူငယ်သည် တစ်ခြားဖြစ်၍ ယခုအခါ ကြီးလာသော အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခြားဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့ ငယ်သူတစ်ခြား, ကြီးသူတစ်ခြား ဖြစ်ခဲ့သော် အမိဟူ၍ လည်း ဖြစ်နိုင် တော့မည် မဟုတ်၊ အဖဟူ၍လည်း, ဆရာသမားဟူ၍လည်း, အတတ်တတ်သော သူဟူ၍လည်း, သီလ ရှိသောသူဟူ၍လည်း, ပညာရှိသော သူဟူ၍လည်း ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ဘဝအစ ကလလ ရေကြည်တည်စဉ်က အမိသည် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော၊ အမြှုပ် ဖြစ်စဉ်က အမိသည် အခြား တစ်ယောက်ဖြစ် လေသလော၊ သားတစ်ဖြစ်စဉ်က အမိသည် အခြား တစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော၊ အတုံးအခဲဖြစ်စဉ်က အမိသည် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော၊ သူငယ်ဖြစ်စဉ်က အမိသည် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော၊ ကြီးလာသော အခါ အမိသည် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော၊ အခြားတစ်ယောက်သည် အတတ်ပညာသင်ယူ၍ အခြား တစ်ယောက်သည် အတတ်ပညာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်လေသလော၊ အခြားတစ်ယောက်သည် မကောင်း မှုကို ပြု၍ အခြားတစ်ယောက်သည် လက်ခြေ အဖြတ်ခံရသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ကား မဖြစ်သင့်ပါ။ အသျှင် ဘုရား ဤအတိုင်း သူတစ်ပါးကမေးသော် အသျှင်ဘုရားက အဘယ်သို့ ဖြေဆိုမည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် ငါသည်ပင်လျှင် ငယ်ရွယ် နုပျို သေးကွေး၍ ပက်လက် အိပ်တက်ကာမျှ သူငယ်သည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ငါသည်ပင်လျှင် ယခုအခါ၌ ကြီးရင့်၏၊ ဤကိုယ်ကိုသာလျှင် အမှီပြု၍ ထိုအလုံးစုံသော ငယ်သောအရွယ် စသည်တို့ကို တစ်ပေါင်း တည်း သိမ်းရုံးအပ်ကုန်၏" ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် မီးတိုင်ကို ညှိထွန်းရာ၏၊ ထိုမီးတိုင်သည် တစ်ညဉ့်လုံးလုံး ထွန်းတောက်ရာအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်မှန်ပါ၏၊ တစ်ညဉ့်လုံးလုံး ထွန်းတောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ညဉ့်ဦးယံ၌ အကြင် မီးတောက် မီးလျှံသည် ရှိ၏၊ သန်းခေါင်ယံ၌ မီးတောက်မီးလျှံသည် ထိုညဉ့်ဦးယံကရှိသော မီးတောက် မီးလျှံပင်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ သန်းခေါင်ယံ၌ အကြင် မီးတောက်မီးလျှံသည် ရှိ၏၊ မိုးသောက်ယံ၌ မီးတောက် မီးလျှံသည် ထိုသန်းခေါင်ယံကရှိသော မီးတောက် မီးလျှံပင်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ်အသို့နည်း ညဉ့်ဦးယံ၌ရှိသော ထိုမီးလျှံသည် တစ်ပါးတခြား ဖြစ်သလော၊ သန်းခေါင်းယံ၌ရှိသော ထိုမီးလျှံသည် တစ်ပါးတခြား ဖြစ်သလော၊

မိုးသောက်ယံ၌ ရှိသော ထိုမီးလျှံသည် တစ်ပါးတခြား ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုသို့ မဟုတ်ပါ ထိုညဉ့်ဦးယံ၌ရှိသော မီးလျှံကိုသာလျှင် အမှီပြု၍ တစ်ညဉ့်လုံးလုံး ထွန်းတောက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တရား အစဉ်အဆက်သည် ရှေးနောက် ဆက်စပ်၏၊ တစ်ပါးတခြားသော တရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တစ်ပါးတခြားသော တရားသည် ချုပ်ငြိမ်း၏၊ မရှေးမနှောင်း တစ်ပြိုင်နက် ကဲ့သို့ ရှေးနောက်ဆက်စပ်၏၊ ထိုသို့ တစ်ပြိုင်နက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ချုပ်ပျက် ဆက်စပ်သောကြောင့် ထိုရှေး သူလည်း မဟုတ်၊ ထိုရှေးသူမှတစ်ပါး တခြားက သူလည်း မဟုတ်၊ ရှေးဘဝဖြစ်သော ဝိညာဉ်တရား၌ နောက်ဘဝဖြစ်သော ဝိညာဉ်တရားသည် ပေါင်းရုံးခြင်းသို့ ရောက်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာပြုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ညှစ်အပ်သော နို့ရည်သည် ကာလခြားသဖြင့် နို့ဓမ်းဖြစ်ရာ၏၊ နို့ဓမ်းမှ ဆီဦး, ဆီဦးမှ ထောပတ်ဖြစ်ရာ၏၊ ယင်းနို့ရည် သည်ပင် နို့ဓမ်း, ယင်းနို့ဓမ်း သည်ပင် ဆီဦး, ယင်းဆီဦးသည်ပင် ထောပတ်တည်းဟု အကြင်သူသည် ဆိုငြားအံ့၊ ထိုသို့ ဆိုသောသူသည် မဖောက်မပြန် မှန်ကန်စွာ ဆိုသည် မည်ရာပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ကန်စွာဆိုသည် မမည်ရာပါ၊ ထိုနို့ရည်ကိုသာ အမှီပြု၍ နို့ဓမ်းစသည် ဖြစ်ချေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တရားအစဉ်အဆက်သည် ရှေးနောက် ဆက်စပ်၏၊ တစ်ပါးတခြားသော တရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တစ်ပါးတခြားသော တရားသည် ချုပ်ငြိမ်း၏၊ မရှေး မနှောင်း တစ်ပြိုင်နက်ကဲ့သို့ ရှေးနောက် ဆက်စပ်၏၊ ထိုသို့ တစ်ပြိုင်နက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ချုပ်ပျက် ဆက်စပ် သောကြောင့် ထိုရှေးသူလည်း မဟုတ်၊ ထိုရှေးသူမှ တစ်ပါးတခြားကသူလည်း မဟုတ်၊ ရှေးဘဝဖြစ်သော ဝိညာဉ်တရား၌ နောက်ဘဝဖြစ်သော ဝိညာဉ်တရားသည် ပေါင်းရုံးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဓမ္မသန္တတိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၂ - ပဋိသန္ဓဟနပဉှာ

(ပဋိသန္ဓေ မနေရမှုကို သိ မသိ ပြဿနာ)

၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ပဋိသန္ဓေမနေရသောသူသည် 'ငါ ပဋိသန္ဓေ နေရတော့မည် မဟုတ်' ဟု သိပါသလော"ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ်ဟုတ်ပေ၏၊ ပဋိသန္ဓေ မနေရသောသူသည် "ငါ ပဋိသန္ဓေ နေရတော့မည် မဟုတ်" ဟု သိ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့ သိပါသနည်း" ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၏ အကြင် အကြောင်း အထောက်အပံ့သည် ရှိ၏၊ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့ ကင်းခြင်းကြောင့် ထိုသူသည် "ငါ ပဋိသန္ဓေ နေရတော့မည် မဟုတ်" ဟု သိ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် ထွန်ယက်၍ လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုး၍ လည်းကောင်း စပါးကျီကို ပြည့်စေရာ၏၊ ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် အခါ တစ်ပါး၌ မထွန်ယက်ရာ, မစိုက်ပျိုးရာ၊ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထားအပ်သော စပါးကို စားမူလည်း စားရာ၏၊ စွန့်မူလည်း စွန့်ရာ၏၊ အကြောင်း အားလျော်စွာ ပြုမူလည်း ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် "ငါ၏ စပါးကျီသည် ပြည့်နေတော့မည် မဟုတ်" ဟု သိရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ သိနိုင်ရာပါ၏ အသျှင်ဘုရား။ အသို့ သိနိုင်ရာသနည်း၊ စပါးကျီ ပြည့်ခြင်း၏ အကြင် အကြောင်း အထောက်အပံ့သည် ရှိ၏၊ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့ ကင်းခြင်းကြောင့် "ငါ၏ စပါးကျီသည် ပြည့်နေတော့မည် မဟုတ်" ဟု သိနိုင်ပါသည်ဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း၏ အကြင် အကြောင်း အထောက်အပံ့သည် ရှိ၏၊ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့ ကင်းခြင်းကြောင့် ထိုသူသည် "ငါ ပဋိသန္ဓေ နေရတော့မည် မဟုတ်" ဟု သိ၏ဟု (မိန့်ကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ပဋိသန္ဓဟနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၃ - ဉာဏပညာပဉှာ (ဉာဏ်နှင့် ပညာ ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဉာဏ်ဖြစ်သောသူအား ပညာဖြစ်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဉာဏ်ဖြစ်သောသူအား ပညာသည် ဖြစ်၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း ဉာဏသည်ပင် ပညာ ဖြစ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဉာဏသည်ပင် ပညာဖြစ်၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်သူအား ထိုဉာဏသည်ပင် ထိုပညာသာ ဖြစ်၏၊ ထိုဉာဏ်ပညာဖြစ်သော သူသည် တွေဝေရာသလော၊ သို့မဟုတ် မတွေဝေရာသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အချို့သောအရာ၌ တွေဝေရာ၏၊ အချို့သောအရာ၌ မတွေဝေရာဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်အရာ၌ တွေဝေရာပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မသိဖူးသေးသော အတတ်ပညာအရာ၌ လည်းကောင်း၊ မလာရောက်ဖူးသေးသော အရပ်၌ လည်းကောင်း၊ မကြားဖူးသေးသော အမည်ပညတ်၌ လည်းကောင်း တွေဝေရာ၏ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်အရာ၌ မတွေဝေရာပါ သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုပညာဖြင့် "အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြုအပ်သော ဘာဝနာကံ၌ မတွေဝေရာဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုဘာဝနာကံကို ပြုသော ပညာရှိအား တွေဝေမှု 'မောဟ' သည် အဘယ်သို့ ရောက်သွားပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်သည်ရှိသော် မောဟသည် ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်ကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်လေတော့၏။

ဥပမာပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် မှောင်သော အိမ်၌ ဆီမီးကို ထွန်းရာ၏၊ ထိုဆီမီး ညှိထွန်းခြင်းကြောင့် အမိုက်မှောင်သည် ချုပ်ပျောက်၍ အရောင်အလင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်သည်ရှိသော် မောဟသည် ဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်ကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်လေတော့၏ဟု (မိန့်ကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ပညာသော်ကား အဘယ်သို့ ရောက်သွားပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပညာသည်လည်း မိမိ ပြုလုပ်ဖွယ်ကို သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်၏၊ "အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ပညာက ပြုအပ်သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပညာသည် မိမိပြုလုပ်ဖွယ် သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်၏၊ "အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ပညာက ပြုအပ်သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်" ဟု အကြင် စကားကို အသျှင်ဘုရား ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုစကား၏ ဥပမာကို ပြုတော် မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ညဉ့်အခါ သဝဏ်လွှာစာကို စေလွှတ်လိုသည်ဖြစ်၍ စာရေးကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ဆီမီးညှိထွန်းလျက် သဝဏ်လွှာစာကို ရေးသားစေရာ သဝဏ်လွှာစာကို ရေးသားပြီးသော အခါ ဆီမီးကို ငြိမ်းစေရာ၏၊ ဆီမီးကို ငြိမ်းစေပြီးသော်လည်း သဝဏ်လွှာစာသည် မပျောက်ပျက်ရာ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပညာသည် မိမိပြုလုပ်ဖွယ် သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ် ပျောက်၏၊ အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ပညာက ပြုအပ် သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်ဟု (မိန့်ကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အရှေ့တိုင်း တို့၌ ရှိသော လူတို့သည် လောင်သော မီးကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ရေအိုး ငါးလုံးငါးလုံးစီ ထားကုန်၏၊ အိမ်ကို မီးလောင် ခဲ့သော် ထိုငါးလုံးသော ရေအိုးတို့ကို အိမ်၏ အထက်၌ ပစ်လွှင့်ကုန်၏၊

ယင်းသို့ ပစ်လွှင့်သောကြောင့် မီးသည် ငြိမ်းလေ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း လူတို့အား တစ်ဖန် ထိုပစ်လွှင့်လိုက်သော ရေအိုးတို့ဖြင့် အိုးကိစ္စကို ပြုကုန်ဦးအံ့ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်လေဦးမည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အိုးကိစ္စကို ပြုရကုန်အံ့ဟု စိတ်အကြံ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၊ ထိုရေအိုးတို့ဖြင့် အလိုမရှိတော့ပါ၊ ထိုရေအိုးတို့ဖြင့် အဘယ် ပြုတော့အံ့နည်းဟု (လျှောက်ထားဖြေကြား၏)။ မင်းမြတ် ငါးလုံးသော ရေအိုးတို့ကဲ့သို့ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို မှတ်ယူအပ်ကုန်၏။ ထိုလူတို့ကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှတ်ယူအပ်၏၊ မီးကဲ့သို့ ကိလေသာတို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏။ ငါးလုံးသော အိုးတို့ဖြင့် မီးကို ငြိမ်းစေအပ်သကဲ့သို့ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ဖြင့် ကိလေသာတို့ကို ငြိမ်းအေးစေကုန်၏၊ ငြိမ်းစေအပ် ပြီးသော ကိလေသာတို့သည်လည်း တစ်ဖန် မဖြစ်ကုန်၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ပညာသည် မိမိပြုလုပ်ဖွယ် သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်၏၊ "အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ပညာက ပြုအပ်သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်ဟု (မိန့်ကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဆေးဆရာသည် ငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ကို ကြိတ်၍ သူနာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ကို ကြိတ်၍ သူနာကို တိုက်ရာ၏၊ ထိုဆေးတို့ဖြင့်လည်း အနာရောဂါတို့သည် ပျက်စီး ပျောက်ငြိမ်းကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုဆေးဆရာအား "တစ်ဖန် ထိုငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ဖြင့် ဆေးကိစ္စ ပြုလုပ်ရဦးမည်" ဟု ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်ရာသေးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဆေးကိစ္စ ပြုလုပ်ရဦးမည်ဟု စိတ်အကြံ မဖြစ်တော့ပါ၊ ထိုငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ဖြင့် အကျိုး မရှိတော့ပါ၊ ထိုငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ဖြင့် အဘယ်သို့ ပြုတော့အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ကဲ့သို့ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏၊ ဆေးဆရာကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှတ်အပ်၏၊ အနာရောဂါကဲ့သို့ ကိလေသာတို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏၊ နာသော ယောကျာ်းကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်ကို မှတ်အပ်၏။ ငါးပါးသော အမြစ်ဆေးတို့ဖြင့် သူနာ၏ အနာရောဂါ ပျက်စီး ပျောက်ငြိမ်းပြီးလျှင် အနာရောဂါ ပျက်စီးပျောက်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် သူနာသည် အနာကင်းသကဲ့သို့၊ ဤအတူ ငါးပါးသော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်၏၊ ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်သော ကိလေသာတို့သည်လည်း တစ်ဖန် မဖြစ်ကုန်။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ပညာသည် မိမိ၏ ပြုလုပ်ဖွယ် သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်၏၊ "အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ထိုပညာက ပြုအပ်သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် စစ်မြေပြင်၌ ကျက်စားသော သူရဲကောင်းသည် မြားငါးစင်းတို့ကို ကိုင်စွဲ၍ တစ်ဖက်စစ်သည်ကို အောင်နိုင်ခြင်းငှါ စစ်တလင်းသို့ သက်ဆင်းရာ၏၊ ထိုစစ်သူရဲကောင်းသည် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ထိုမြားငါးစင်းတို့ကို ပစ်ရာ၏၊ ထိုမြားငါးစင်းတို့ဖြင့် တစ်ဖက် စစ်သည်သည် ပျက်စီးရာ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း စစ်မြေပြင်၌ ကျက်စားသော ထိုသူရဲကောင်းအား တစ်ဖန် ထိုမြားတို့ဖြင့် မြားကိစ္စကို ပြုလုပ်ရဦးမည်ဟု ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်ရာသေးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြားကိစ္စကို ပြုလုပ်ရဦးမည်ဟု စိတ်ကြံ မဖြစ်ရာပါ၊ ထိုမြားတို့ဖြင့် အကျိုးမရှိတော့ပါ၊ ထိုမြားတို့ဖြင့် အဘယ်ပြုတော့အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြားငါးစင်းတို့ကဲ့သို့ သဒ္ဓိန္ဒြေ၊ ဝီရိယိန္ဒြေ၊ သတိန္ဒြေ၊ သမာဓိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ ကို မှတ်အပ်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် စစ်မြေပြင်၌ ကျက်စားသော သူရဲကောင်းကဲ့သို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှတ်အပ်၏၊ တစ်ဖက်စစ်သည်ကဲ့သို့ ကိလေသာတို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏၊ မြားငါးစင်းတို့ဖြင့် တစ်ဖက်စစ်သည်သည် ပျက်စီး သကဲ့သို့ ငါးပါးသော ဣန္ဒြေတို့ဖြင့် ကိလေသာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏၊ ပျက်စီးကုန်ပြီးသော ကိလေသာတို့သည်လည်း တစ်ဖန် မဖြစ်ကုန်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပညာသည် မိမိ၏ ပြုလုပ်ဖွယ် သိခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ပြုပြီးကာမျှ ထိုခဏ၌ပင် ချုပ်ပျောက်၏၊

"အနိစ္စ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဒုက္ခ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အနတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ထိုပညာက ပြအပ်သော ဘာဝနာကံသည် မချုပ်ပျောက်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဉာဏပညာပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၄ - ပဋိသန္ဓဟနပုဂ္ဂလဝေဒိယနပဉှာ

(ပဋိသန္ဓေမနေသူ ဝေဒနာခံစား မခံစားပြဿနာ)

၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပဋိသန္ဓေမနေရသူ (ရဟန္တာ)ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ခံစားပါသေးသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် အချို့သော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ အချို့သော ဝေဒနာကို မခံစားရဟု (ဖြေတော်မူ၏)။ အဘယ်ဝေဒနာကို ခံစားရပါသနည်း၊ အဘယ်ဝေဒနာကို မခံစားရပါသနည်း။ မင်းမြတ် ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ စိတ်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မခံစားရ။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစားရပါသနည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် စိတ်၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မခံစားရပါသနည်း။ ကိုယ်၌ ဆင်းရဲဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ အကြင် အကြောင်း အထောက်အပံ့သည် ရှိ၏။ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့၏ မကင်းခြင်းကြောင့် ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ စိတ်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ အကြင် အကြောင်းအထောက်အပံ့သည် ရှိ၏။ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့ ကင်းခြင်းကြောင့် စိတ်၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို မခံစားရ၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ထိုပဋိသန္ဓေ မနေရသူ (ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်)သည် ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာ တစ်ခုကိုသာ ခံစားရ၏၊ စိတ်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မခံစားရ" ဟု ဤဒေသနာတော်ကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင် (ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရ၏၊ ထို(ရဟန္တာ) ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ချစ်ခင်တပ် မက်မှု 'တဏှာ' သည် လည်းကောင်း၊ ငြိုငြင်ထိပါးမှု 'ဒေါသ'သည် လည်းကောင်း မရှိ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပညာရှိကြကုန်၍ မရင့်ကျက်သေးသည်ကို မချွေချကုန်၊ ရင့်ကျက်အောင် ဆိုင်းငံ့ကုန်၏၊ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ် သည်- "သေလွန်ခြင်းကိုလည်း ငါ မနှစ်သက်၊ အသက်မသေ တည်နေရခြင်းကိုလည်း ငါ မနှစ်သက်၊ စင်စစ်သော်ကား အခစား လုပ်သားသည် နှစ်တွက် လခကြေးငွေစကို မျှော်လင့်တောင့်တသကဲ့သို့ ထို့အတူ သေရမည့် အခါကိုသာ ငါ မျှော်လင့်နေ၏။ သေလွန်ရခြင်းကိုလည်း ငါ မနှစ်သက်၊ အသက်မသေ တည်နေရခြင်းကိုလည်း ငါ မနှစ်သက်၊ စင်စစ်သော်ကား ပညာဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာယှဉ်လျက် ထင်စွာမှတ်ရှိ သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ သေရမည့်အခါကိုသာ ငါ မျှော်လင့်နေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏" ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ပဋိသန္ဓဟနပုဂ္ဂလဝေဒိယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၅ - ဝေဒနာပဉှာ

(ဝေဒနာပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သုခဝေဒနာသည် ကုသိုလ်ပင်လော, အကုသိုလ်ပင်လော, အဗျာကတ ပင်လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အချို့သော ဝေဒနာသည် ကုသိုလ်ပေတည်း၊ အချို့ကား အကုသိုလ်ပေတည်း၊ အချို့ကား အဗျာကတပေတည်းဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သုခဝေဒနာသည် ကုသိုလ်ဖြစ်ခဲ့မူ ဒုက္ခမဖြစ်ပေ ရာ၊ ဒုက္ခဖြစ်ပြန်ခဲ့မူ ကုသိုလ် မဖြစ်ရာ၊ ကုသိုလ်မည်သည် ဒုက္ခဟူ၍ မဖြစ်သင့်ဟု (အပြစ်တင်က) (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ဤလောက၌ ယောကျ်ား၏ လက်၌ ရဲရဲတောက်ပူသော သံတွေခဲကို တင်ထားရာ၏၊ ဒုတိယလက်၌ အေးသော ဆီးနှင်းခဲကို တင်ထားရာ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုအပူ, အအေးနှစ်ပါးစုံတို့ သည်လည်း လောင်မြိုက်ကုန်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါပေ၏၊ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည်လည်း လောင်မြိုက်ကုန်ရာ ပါ၏။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည် အပူတို့ချည်းလော။ အသျှင်ဘုရား အပူချည်း မဟုတ်ပါ၊ မင်းမြတ် ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည် အအေးတို့ချည်းလော။ အသျှင်ဘုရား အအေးချည်းလည်း မဟုတ်ပါ။ သင်မင်းကြီး၏ စကား၌ ချိုပ်အပ် သည်ကို သိမှတ်လော့၊ ရဲရဲတောက်ပူလောင်သော သံတွေ ခဲပူလောင်ခဲ့မူ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည်လည်း အပူတို့ချည်း မဟုတ်ကုန်ခဲ့တကား၊ ယင်းသို့ အပူချည်း မဟုတ်သောကြောင့် သံတွေခဲလောင်သည် မဖြစ်ပေရာ၊ အေးသော ဆီးနှင်းခဲ ပူလောင်ခဲ့မူ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည်လည်း အအေးတို့ချည်း မဟုတ်ကုန်ခဲ့တကား၊ ယင်းသို့ အအေးချည်း မဟုတ်သောကြောင့် ဆီးနှင်းခဲ ပူလောင်သည် မဖြစ်ပေရာ၊ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည်လည်း အဘယ့်ကြောင့် လောင်ကြကုန်သနည်း၊ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့ သည်လည်း အပူတို့ချည်းလည်း မဟုတ်ကုန်ခဲ့၊ အအေးတို့ချည်းလည်း မဟုတ်ကုန်ခဲ့တကား၊ တစ်ခုသော သံတွေခဲသည် ပူ၍ တစ်ခုသော ဆီးနှင်းခဲသည် အေးခဲ့၏၊ ထိုနှစ်ပါးစုံတို့သည်လည်း လောင်မြိုက်ကုန်၏တကား၊ ထို့ကြောင့် အပူ, အအေး လောင်ခြင်း မဖြစ်သင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စကားကပ်ဆိုလေ့ရှိသော အသျှင်မြတ်နှင့်အတူ ဖက်ပြိုင်ပြောဆိုရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါ၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဆိုလိုသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ပြီးပြေအောင် ဖြေဆိုပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ ထို့နောက် နာဂသေနမထေရ်သည် အဘိဓမ္မာနှင့် စပ်ဆိုင်သော စကားဖြင့် မိလိန္ဒမင်းကို-

မင်းမြတ် ကာမဂုဏ်၌ မှီကုန်သော ဤ'ဂေဟသိတ' သောမနဿဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါးအပြားရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဈာန်မဂ်၌ မှီကုန်သော 'နေက္ခမ္မသိတ' သောမနဿဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါးအပြား ရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်၌ မှီကုန်သော ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါး အပြားရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ဈာန်မဂ်၌ မှီကုန်သော ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါးအပြားရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်၌ မှီကုန်သော ဥပေက္ခာ ဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါးအပြားရှိကုန်၏၊ ကာမဂုဏ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ဈာန်မဂ်၌ မှီကုန်သော ဥပေက္ခာ ဝေဒနာတို့ကား ခြောက်ပါးအပြား ရှိကုန်၏၊ ဤသို့ ဤ(ဝေဒနာအပြားသုံးဆယ့်ခြောက်ပါး) ဆက္ကခြောက်ပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ အတိတ် ဝေဒနာတို့သည်လည်း သုံးဆယ့်ခြောက်ပါး အပြားရှိကုန်၏၊ အနာဂတ် ဝေဒနာတို့သည်လည်း သုံးဆယ့်ခြောက်ပါး အပြားရှိကုန်၏၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝေဒနာတို့သည်လည်း သုံးဆယ့်ခြောက်ပါး အပြားရှိကုန်၏၊ ထိုကာလသုံးပါး၌ဖြစ်သော ဆဆက္ကဝေဒနာကို တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း ပေါင်းရုံးစုစည်း

၍ ဝေဒနာ တစ်ရာ့ရှစ်ပါး[၁]တို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု သိစေတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဝေဒနာပဉှာ ပြီး၏။

၁။ သောမနဿ, ဒေါမနဿ, ဥပေက္ခာဝေဒနာသုံးမျိုးတို့ကို ဂေဟဿိတ နေက္ခမ္မဿိတ နှစ်ပါးနှင့် မြှောက်၊ ခြောက်မျိုး ဖြစ်၏။ ယင်းခြောက်မျိုးကို အာရုံခြောက်ပါးနှင့်မြှောက်၊ (၆×၆)= ၃၆ ဖြစ်၏။ ယင်း ၃၆ ကို အတိတ်, အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါးနှင့် မြှောက်သော် (၃၆×၃)= ၁၀၈-ဝေဒနာ တစ်ရာ့ရှစ်မျိုး ဖြစ်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၆ - နာမရူပဧကတ္တနာနတ္တပဉှာ (နာမ်ရုပ် တူ မတူ ပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်တရားသည် ပဋိသန္ဓေနေသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် နာမ်ရုပ်သည် ပဋိသန္ဓေနေ၏" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်သည်ပင်လျှင် ပဋိသန္ဓေနေသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်သည်ပင်လျှင် ပဋိသန္ဓေနေသည် မဟုတ်၊ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်ဖြင့် ကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော, မကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်၏၊ ထိုကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံကြောင့် တစ်ပါးသော နာမ်ရုပ်သည် ပဋိသန္ဓေနေ၏ဟု (ဖြေတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်တရားသည်သာ အကယ်၍ ပဋိသန္ဓေမနေသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူသည် ယုတ်ညံ့ ကုန်သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ လွတ်ရမည် မဟုတ်လောဟု (မေးလျှောက်၏)။ ထိုသူသည် အကယ်၍ ပဋိသန္ဓေ မနေရခဲ့မူ ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုက်ကံတို့မှ လွတ်မြောက်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ထိုသူသည် ပဋိသန္ဓေ နေရသေးသောကြောင့် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ် ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု အသျှင်နာဂသေနမထေရ် (ဖြေကြားတော် မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် အခြားယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ သရက်သီးကို ခိုးရာ၏၊ ထို (ခိုးသော) ယောကျ်ားကို သရက်သီးအရှင်သည် ဖမ်းယူ၍ "မင်းကြီး ဤယောကျ်ားသည် အကျွန်ုပ်၏ သရက်သီးတို့ကို ခိုးအပ်ပါ၏" ဟု မင်းအား ပြရာ၏၊ ထိုခိုးသောသူသည် "မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ဤသူ၏ သရက်သီးတို့ ကို မခိုးယူပါ၊ ဤယောကျ်ား စိုက်ပျိုးအပ်သော သရက်သီးတို့သည် တခြား တစ်ပါးတို့ပါတည်း၊ အကျွန်ုပ် ခိုးအပ်သော သရက်သီးတို့သည် တခြားတစ်ပါးတို့ပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ဒဏ် မရောက်သင့်ပါ" ဟု ပြောဆိုရာ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုခိုးသောသူသည် အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာပါ၏ဟု (ဖြေကြား၏)။ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရသနည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုခိုးသူသည် ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ ရှေးစိုက်ပျိုး ရင်း သရက်သီးကို မပယ်မစွန့် သောကြောင့် နောက်(သီးသော) သရက်သီးဖြင့် ထိုခိုးသော ယောကျ်ား သည် အပြစ်ဒဏ်ရောက်ရာပါ၏ဟု (ဖြေကြား လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်ဖြင့် ကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော, မကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုက်ကံကို

ပြ၏၊ ထိုကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံကြောင့် အခြားနာမ်ရုပ်သည် ပဋိသန္ဓေနေ၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့အထက်လွန် ဥပမာ ပြတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် အခြားယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ သလေးစပါးကို ခိုးရာ၏။ပ။ ကြံကို ခိုးရာ၏။ပ။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ဆောင်းအခါ မီးညှိပျိုး၍ မီးလှုံပြီးလျှင် မငြိမ်းသတ်ခဲ့ဘဲ ဖဲသွားရာ၏၊ ထိုအခါ ထိုမီးသည် အခြားသော ယောကျ်ား၏ လယ်ကို လောင်မြိုက်ရာ၏၊ ထိုမီးလှုံသော ယောကျ်ားကို လယ်ရှင်က ဖမ်းယူ၍ မင်းကြီး ဤသူသည် အကျွန်ုပ်၏ လယ်ကို မီးရှို့ပါ၏ဟု မင်းအား ပြရာ၏၊ ထိုမီးလှုံသော ယောကျ်ားသည် မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ဤယောကျ်ား၏ လယ်ကို မီးမရှို့ပါ၊ အကျွန်ုပ် မငြိမ်းခဲ့မိသော မီးသည် အခြားတစ်ပါးပါတည်း၊ ဤသူ၏ လယ်ကို လောင်မြိုက်သော မီးသည် အခြားတစ်ပါးပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ဒဏ် မရောက်သင့်ပါဟု ပြောဆိုရာပါ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုမီးလှုံသော ယောကျ်ားသည် အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာပါ၏ဟု (ဖြေကြား၏)။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုမီးလှုံသော သူသည် ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ အသျှင်ဘုရား ရှေးလှုံသော မီးကို မပယ်မစွန့်သောကြောင့် နောက်လောင်သော မီးဖြင့် ထိုမီးလှုံသော သူသည် အပြစ်ဒဏ် ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤပစ္စုပ္ပန် နာမ်ရုပ်ဖြင့် ကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော, မကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော ကုသိုလ် ကံ, အကုသိုလ်ကံကို ပြု၏၊ ထိုကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံကြောင့် တစ်ပါးသော နာမ်ရုပ်သည် ပဋိသန္ဓေနေ၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ဆီမီးတိုင်ကို ယူ၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် ဘောဇဉ် စားရာ၏။ ဆီမီးတိုင်သည် လောင်မြိုက်သည်ရှိသော် မိုးသော မြက်ကို လောင်မြိုက်ရာ၏၊ မိုးသော မြက်ကို လောင်မြိုက်သည်ရှိသော် အိမ်ကို လောင်မြိုက်ရာ၏၊ အိမ်ကို လောင်မြိုက်သည်ရှိသော် ရွာကို လောင်မြိုက်ရာ၏၊ ရွာသားအပေါင်းသည် ယောကျ်ားကို ဖမ်း၍ “အချင်း ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရွာကို မီးရှို့ရသနည်း” ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ထိုယောကျ်ားက “အချင်းတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရွာကို မီးမရှို့ရပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် အကြင်မီး၏ အရောင်ဖြင့် ဘောဇဉ်စား၏၊ ထိုမီးတိုင်မီးသည် အခြားတစ်ပါးပါတည်း၊ ရွာကို လောင်မြိုက်သော မီးသည် အခြားတစ်ပါးပါတည်း” ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ထိုမီးတိုင်ရှင်နှင့် ရွာသားတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန်လျက် သင်မင်းကြီး၏ အထံသို့ လာကုန်ငြားအံ့၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်သူအား တရားကို အနိုင်ပေးရအံ့နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရွာသားအပေါင်းအား တရားကို အနိုင်ပေးရပါမည်ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် တရားကို အနိုင်ပေးအံ့နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုမီးတိုင်ရှင်ယောကျ်ားသည် ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ စင်စစ်သော်ကား ထိုရွာကို လောင်သော မီးသည် ထိုယောကျ်ား၏ မီးမှသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏ဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သေသည့်အဆုံးဖြစ်သော နာမ်ရုပ်သည် အကယ်၍လည်း အခြားတစ်ပါး ဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေအခါ၌ နာမ်ရုပ်သည် အကယ်၍ကား အခြားတစ်ပါးဖြစ်၏၊ သို့ဖြစ်သော်ကား ထိုရှေးနာမ်ရုပ်ကြောင့် သာလျှင် ထိုနောက် နာမ်ရုပ်သည် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာပြတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ငယ်ရွယ်သော သူငယ်မကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း တောင်းရမ်းပြောဆို၍ အသွင်းဥစ္စာကို ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ဖဲသွားရာ၏၊ ထိုသူငယ်မသည် နောက်အခါ၌ ထိမ်းမြားသင့်လောက် အရွယ်ရောက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ အခြားယောကျ်ားသည် အသွင်းဥစ္စာကို ပေး၍ ထိမ်းမြားမှုကို ပြုရာ၏၊ ထိုအခါ ပထမယောကျ်ားသည် ပြန်လာ၍ “အချင်းယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်

ငါ၏ မယားကို သိမ်းပိုက်ဘိသနည်း” ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။ ထိုထိမ်းမြားသူသည် “သင့်မယားကို ငါ မဆောင်ယူ၊ သင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း တောင်းရမ်းပြောဆို၍ အသွင်းဥစ္စာ ပေးထားသော သူငယ်မသည် ငယ်ရွယ် နုပျိုသော အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမပါတည်း၊ အသွင်းဥစ္စာပေး၍ ငါထိမ်းမြားသော ထိမ်းမြား သင့်လောက် အရွယ် ရောက်သော ဤသူငယ်မသည်ကား အခြားတစ်ပါးသာတည်း” ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။ ထိုယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့သည် ငြင်းခုံကြကုန်လျက် သင်မင်းမြတ်အထံသို့ လာကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်သူအား တရားကို အနိုင် ပေးမည်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပထမရှေးဦး ယောကျ်ားအား တရားကို အနိုင်ပေးပါအံ့။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် တရားကို အနိုင် ပေးရာသနည်း။ ထိုဒုတိယယောကျ်ားသည် ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ စင်စစ်သော်ကား ထိုထိမ်းမြားသင့် လောက် အရွယ်ရောက်သော မိန်းမသည် ထိုငယ်ရွယ်သော မိန်းမမှသာလျှင် ဖြစ်လာပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သေသည့် အဆုံးဖြစ်သော နာမ်ရုပ်သည် အကယ်၍ကား အခြားတစ်ပါးဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေ အခါ၌ နာမ်ရုပ်သည် အကယ်၍ကား အခြားတစ်ပါးဖြစ်၏၊ သို့ဖြစ်သော်လည်း ထိုနောက် နာမ်ရုပ်သည် ထိုရှေး နာမ်ရုပ်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် နွားကျောင်းသား၏ လက်မှ နွားနို့အိုးကို ဝယ်၍ “နက်ဖြန်မှ ယူ၍ သွားအံ့” ဟု ထိုနွားကျောင်းသား၏ လက်၌ပင်လျှင် အပ်နှံခဲ့၍ ဖဲသွားရာ၏၊ ထိုနွားနို့သည် နက်ဖြန်၌ နို့ဓမ်းဖြစ်လေရာ၏၊ ထိုနွားနို့အိုးဝယ်သော ယောကျ်ား သည် လာ၍ “ငါ၏ နွားနို့အိုးကို ပေးလော့” ဟု (ဆိုရာ၏)။ ထိုနွားကျောင်းသားသည် နို့ဓမ်းကို ပြရာ၏။ နွားနို့ဝယ်သော ယောကျ်ားသည် “ငါသည် သင်၏ လက်မှ နို့ဓမ်းကို မဝယ်၊ ငါ၏ နွားနို့အိုးကိုသာ ပေးလော့” ဟု (ဆိုရာ၏)။ ထိုနွားကျောင်းသား သည် “နို့သည် သင် မသိစဉ် နို့ဓမ်း ဖြစ်လေ၏” ဟု (ပြောဆိုရာ၏)။ ထိုသူတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန်လျက် သင်မင်းမြတ်၏ အထံသို့ လာကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် အဘယ်သူအား တရားကို အနိုင် ပေးမည်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နွားကျောင်းသားအား တရားကို အနိုင်ပေးပါအံ့ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ် အကြောင်း ကြောင့် တရားကို အနိုင်ပေးအံ့နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုနွားနို့ အိုး ဝယ်သော ယောကျ်ားသည် ဤသို့ပင် ဆိုစေကာမူ စင်စစ်သော်ကား ထိုနို့ဓမ်းသည် ထိုနွားနို့မှ သာလျှင် ဖြစ်လာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သေသည့် အဆုံးဖြစ်သော နာမ်ရုပ် သည် အကယ်၍ကား အခြားတစ်ပါးဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေ အခါ၌ဖြစ်သော နာမ်ရုပ်သည် အကယ်၍ ကား အခြားတစ်ပါးဖြစ်၏၊ သို့ဖြစ်သော်လည်း ထိုနောက်နာမ်ရုပ်သည် ထိုရှေးနာမ်ရုပ်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါ ပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် နာမရူပကေတ္တနာနတ္တပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၇ - ထေရပဋိသန္ဓဟနာပဋိသန္ဓဟနပဉှာ

(နာဂသေနမထေရ် တစ်ဖန်ပဋိသန္ဓေနေ မနေ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည်ကား ပဋိသန္ဓေ နေရဦးမည်လော" ဟု မေးလျှောက် ၏။ မင်းမြတ် မမေးပါလင့် သင်မင်းကြီးအား ထိုအမေးဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ "မင်းမြတ် ဥပါဒါန်ရှိသေးသည် ဖြစ်အံ့ ပဋိသန္ဓေနေရလတ္တံ့၊ ဥပါဒါန် မရှိသည်ဖြစ်အံ့ ပဋိသန္ဓေ မနေရလတ္တံ့" ဟု ငါသည် ရှေးမဆွကပင် ပြောကြားအပ်ပြီ မဟုတ်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် မင်းအား ကျေးဇူးကို ပြုလေရာ၏၊ မင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးတုံ့ ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုပြန်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမင်းပြုသော ချီးမြှောက်ခြင်းဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ခံစားရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် လူအပေါင်းအား "မင်းသည် ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော ကျေးဇူးတုံ့ကို မပြု" ဟု အကယ်၍ ပြောကြား အံ့၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုယောကျ်ားသည် သင့်လျော်စွာ ပြုလုပ်သည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား သင့်လျော်စွာ ပြုလုပ်သည် မဖြစ်ရာပါဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သင်မင်းမြတ်အား ထိုအမေးဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ငါသည် "ဥပါဒါန် ရှိသေးသည်ဖြစ်အံ့ ပဋိသန္ဓေ နေရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ဥပါဒါန် မရှိသည် ဖြစ်အံ့ ပဋိသန္ဓေ မနေရလတ္တံ့ဟု ငါသည် ရှေးမဆွကပင် ပြောကြားအပ်ပြီး မဟုတ်ပါလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ထေရပဋိသန္ဓဟနာပဋိသန္ဓဟနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၈ - နာမရူပပဋိသန္ဒဟနပဉှာ

(နာမ်ရုပ်နှင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'နာမ်ရုပ်' ဟူ၍ အကြင်စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုနာမ်ရုပ် နှစ်ပါး တို့တွင် အဘယ်တရားသည် နာမ်ပါနည်း၊ အဘယ်တရားသည် ရုပ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုနာမ်ရုပ် နှစ်ပါးတို့တွင် ထင်ရှားကြမ်းတမ်းသော သဘောသည်ရုပ်တည်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်သော စိတ်, စေတသိက်တရားတို့သည် နာမ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နာမ်ချည်းသာ၊ သို့မဟုတ် ရုပ်ချည်းသာ ပဋိသန္ဓေ မနေပါသနည်းဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ထိုနာမ်ရုပ်တရားတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ပါးသည် တစ်ပါး၌ မှီကုန်ရကား တစ်ပေါင်းတည်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကြက်မအား ကလလ ရေကြည်သည် မဖြစ်တုံ ငြားအံ့၊ အဥသည်လည်း မဖြစ်လေရာ။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ရေကြည်, အဥ= နှစ်ပါးစုံတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ပါးသည် တစ်ပါး၌ မှီကုန်၏၊ ထိုရေကြည်, အဥတို့၏ တစ်ပေါင်း တည်းသာလျှင် ဖြစ်ခြင်းသည် ထင်ရှားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုနာမ်ရုပ်နှစ်ပါးတို့တွင် နာမ်သည် မဖြစ်ခဲ့မူ ရုပ်သည်လည်း မဖြစ်ရာ၊ ထိုနာမ်ရုပ်နှစ်ပါးတို့တွင် နာမ်နှင့် ရုပ်နှစ်ပါးစုံတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ပါးသည် တစ်ပါး၌ မှီကုန်၏၊ ထိုနာမ်ရုပ်တို့၏ တစ်ပေါင်းတည်းသာလျှင် ဖြစ်ခြင်း သည် ထင်ရှား၏၊ ဤသို့ ထိုနာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး ကျင်လည် ပြေးသွားရလေ၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် နာမရူပပဋိသန္ဒဟနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဒ္ဓါနဝဂ် ===

၉ - အဒ္ဓါနပဉှာ (ကာလ ပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ရှည်စွာသောကာလ' ဟူ၍ အကြင်စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ဤကာလမည်သည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အတိတ်သည် ကာလမည်၏၊ အနာဂတ်သည် ကာလမည်၏၊ ပစ္စုပ္ပန်သည် ကာလမည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အလုံးစုံသော ကာလတို့သည် ရှိပါလေကုန် သလောဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် အချို့သော ကာလသည် ရှိ၏၊ အချို့သော ကာလသည် မရှိဟု (ဖြေကြားတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ် ကာလသည် ရှိ၍ အဘယ်ကာလသည် မရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြင်သင်္ခါရတို့ သည် အတိတ်ဖြစ်ကုန်၏၊ ပစ္စုပ္ပန်မှ ကင်းလွတ်ကုန်၏၊ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီ၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ထိုသင်္ခါရတို့၏ ထိုကာလသည် မရှိ၊ အကြင် တရားတို့သည် အကျိုးတရား ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ပြင် အကြင် တရားတို့သည် အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သော သဘောရှိသော အကြောင်းတရား ဖြစ်ကုန်၏၊ အကြင် တရားတို့သည် တစ်ပါးသော ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေကို ပေးကုန်ဆဲ၊ ထိုတရားတို့၏ ထိုကာလသုံးမျိုးသည် ရှိ၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် သေလွန်ကုန်သော် တစ်ပါးသော ဘဝ၌ ဖြစ်ကုန်ဆဲ၊ ထိုသတ္တဝါတို့၏ ထိုကာလ သည် ရှိ၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် သေလွန်ကုန်သော် တစ်ပါးသော ဘုံဘဝ၌ မဖြစ်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါ တို့၏ ထိုကာလသည်လည်း မရှိ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ဘဝမှ လွတ်ငြိမ်းအေးမြကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့ ၏ ထိုကာလသည်လည်း မရှိ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်ချုပ်ငြိမ်း ခန္ဓာဇာတ်သိမ်းသော ကြောင့်တည်းဟု (ဖြေဆိုမိန့်ကြားတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ ၏ဟု (လျှောက် ၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် အဒ္ဓါနပဉှာ ပြီး၏။

နှစ်ခုမြောက် အဒ္ဓါနဝဂ် ပြီး၏။

ဤအဒ္ဓါနဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ကိုးပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁ - အဒ္ဓါနမူလပဉှာ (ကာလ၏ အရင်းမူလ ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အတိတ်ကာလ၏ အရင်းမူလသည် အဘယ်ပါနည်း၊ အနာဂတ်ကာလ၏ အရင်းမူလသည် အဘယ်ပါနည်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၏ အရင်းမူလသည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အတိတ်ကာလ၊ အနာဂတ်ကာလ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၏ အရင်းမူလသည် သစ္စာလေးပါးကို မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ပင်တည်း၊ အဝိဇ္ဇာ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ သင်္ခါရဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဏ် ဖြစ်၏၊ ဝိညာဏ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏၊ နာမ်ရုပ် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အဇ္ဈတ္တိကာယတနခြောက်ပါးဖြစ်၏၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတနခြောက်ပါးဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်၏၊ ဖဿဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏၊ ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဏှာ ဖြစ်၏၊ တဏှာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်၏၊ ဥပါဒါန်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဘဝဖြစ်၏၊ ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိ ဖြစ်၏၊ ဇာတိဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇရာ, မရဏသည် လည်းကောင်း၊ သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသတို့သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ကာလ၏ ရှေးအစွန်းသည် မထင်ရှားဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော အဒ္ဓါနမူလပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၂ - ပုရိမကောဋိပဉှာ (ရှေးအစွန်း ပြဿနာ)

၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှေးဖြစ်သော အစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် မထင်ဟု အကြင်စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုစကား၏ ဥပမာကို ပြုတော်မူပါဦးလော့" ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် သေးငယ်သော မျိုးစေ့ကို မြေ၌ စိုက်ပျိုးရာ၏၊ ထိုမျိုးစေ့မှ အညွန့်ထွက်လတ်၍ အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွါးခြင်း, စည်ပင်ခြင်း, ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အသီး, သီးရာ၏။ ထိုအသီးမှလည်း မျိုးစေ့ကို ယူ၍ တစ်ဖန် စိုက်ပျိုးပြန်ရာ၏၊ ထိုမျိုးစေ့မှလည်း အညွန့်ထွက်လတ်၍ အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွါးခြင်း, စည်ပင်ခြင်း, ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အသီး, သီးရာ၏။ ဤသို့လျှင် ဤ (မျိုးစေ့) အစဉ်၏ အစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် ရှိပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှည်စွာသော ကာလ၏လည်း ရှေးဖြစ်သော အစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် မထင်ဟု (ဖြေကြားတော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြက်မမှ ကြက်ဥသည် ဥရာ၏၊ ကြက်ဥမှ ကြက်မသည် ပေါက်ရာ၏၊ ကြက်မမှ ကြက်ဥသည် ဥရာ၏၊ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်

ဖြစ်သော် ဤအစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် ရှိကောင်းပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိနိုင်ပါဟု (လျှောက်ထားဖြေကြား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာ လျှင် ဤရှည်စွာသော ကာလ၏လည်း အစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် မထင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့။ နာဂသေနမထေရ်သည် မြေ၌ စက်ဝိုင်း ရေး၍ မိလိန္ဒ မင်းကြီးအား "မင်းမြတ် ဤစက်ဝိုင်း၏ အစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် ရှိပါသလော" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ မရှိပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် စက္ခုပသာဒရုပ်ကို လည်း ကောင်း၊ ရူပါရုံတို့ကို လည်းကောင်း အစွဲအမှီပြု၍ စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ စက္ခုပသာဒရုပ်၊ ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် သုံးမျိုးတို့၏ ရောစပ် ပေါင်းဆုံမိသည်ဖြစ်၍ တွေ့ထိ မှု 'ဖဿ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ကပ်ငြိတွယ်တာမှု 'တဏှာ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ကပ်ငြိတွယ်တာမှု 'တဏှာ' ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ပြင်းစွာစွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဥပါဒါန်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကုသိုလ်, အကုသိုလ် စေတနာကံ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ကံကြောင့် တစ်ဖန် စက္ခုပသာဒရုပ် ဖြစ်ပေါ်ပြန်၏" ဟူ၍ ဤစက်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် (နိဒါနသံယုတ်ဂဟပတိဝဂ်၌) ဟောကြားတော်မူအပ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာ ဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည့်အတိုင်း ဤစက္ခုဝိညာဏ် အစဉ်အဆက်၏ အစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် ရှိပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မရှိပါ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

သောတပသာဒရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါရုံတို့ကို လည်းကောင်း အစွဲအမှီပြု၍။ပ။ မနောဒွါရကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာရုံတို့ကို လည်းကောင်း အစွဲအမှီပြု၍ မနောဝိညာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ မနောဒွါရ၊ ဓမ္မာရုံ၊ မနောဝိညာဏ်သုံးမျိုးတို့ ရောစပ် ပေါင်းဆုံမိသည်ဖြစ်၍ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ကပ်ငြိတွယ်တာမှု 'တဏှာ' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ကပ်ငြိ တွယ်တာမှု 'တဏှာ' ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ပြင်းစွာစွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဥပါဒါန်ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ကုသိုလ်, အကုသိုလ် စေတနာကံ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ကံကြောင့် တစ်ဖန် စက္ခုပသာဒရုပ် ဖြစ်ပေါ်ပြန်၏" ဟူ၍ ဤစက် တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ် သည့်အတိုင်း ဤစက္ခုဝိညာဏ် အစဉ်အဆက်၏ အစွန်း(အပိုင်းအခြား)သည် ရှိပါအံ့လောဟု (မေးတော် မူ၏)။ မရှိပါ အသျှင်ဘုရား။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ရှည်စွာသောကာလ၏လည်း ရှေးဖြစ်ပြီးသော အစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် မထင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ပုရိမကောဋိပဉ္ဟာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၃ - ကောဋ္ဌိပညာယနပဉှာ (ရှေးအစွန်း ထင် မထင် ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ရှေးဖြစ်သော အစွန်း(အပိုင်းအခြား) သည် မထင်ဟု အကြင်စကားကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုရှေးဖြစ်သော အစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အတိတ် ဖြစ်သော ကာလသည်ပင် ရှေးဖြစ်သော အစွန်း(အပိုင်းအခြား) မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန "ရှေးဖြစ်သော အစွန်း(အပိုင်းအခြား)သည် မထင်" ဟု အကြင်စကားကို မိန့်ကြားတော်မူ၏၊ အသျှင်ဘုရား အလုံးစုံသာ ဖြစ်သော ရှေးဖြစ်သော အစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် မထင်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။မင်းမြတ် အချို့သော ရှေးအစွန်း (အပိုင်း အခြား)သည် ထင်၏၊ အချို့သော ရှေးအစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် မထင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား အဘယ်ရှေးအစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် ထင်ပါသနည်း၊ အဘယ် ရှေးအစွန်း (အပိုင်းအခြား) သည် မထင်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤကာလမှ ရှေးကာလ၌ အခါခပ်သိမ်း အချင်းခပ်သိမ်း အဝိဇ္ဇာတရားသည် မဖြစ်ဖူး၊ ရှေးအစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် မထင်၊ အကြင်တရား သည် ထင်ရှားမရှိလတ်ဘဲ ထင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထင်ရှားရှိပြီး၍ ချုပ်ကင်းပျောက်ကွယ်လေ၏၊ ဤရှေးအစွန်း (အပိုင်းအခြား)သည် ထင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်တရားသည် ထင်ရှားမရှိလတ်ဘဲ ထင်စွာဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ထင်ရှား ရှိပြီး၍ ချုပ်ကင်း ပျောက်ကွယ်လေ၏၊ ထိုတရားသည် ရှေ့နောက် အစွန်း (အပိုင်းအခြား) နှစ်ပါးစုံ အားဖြင့် ပြတ်သည်ဖြစ်၍ ချုပ်ကင်း ပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရှေ့နောက်အစွန်း (အပိုင်းအခြား) နှစ်ပါးစုံအားဖြင့် ပြတ်သည်ဖြစ်၍ ချုပ်ကင်း ပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့မူ ရှေ့နောက်အစွန်း (အပိုင်းအခြား) နှစ်ပါးစုံ အားဖြင့် ပြတ်သည်ကို ဆက်ပွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုနှစ်ပါးစုံအားဖြင့် ပြတ်သည်ကို လည်း ဆက်ပွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သင့်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသို့ပင် စွမ်းနိုင်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် ဤနှစ်ပါးစုံ ပြတ်သည်ကို မမေးပါ၊ ရှေးနောက်အစွန်း (အပိုင်းအခြား)အားဖြင့် ဆက်ပွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ သလောဟုသာ မေးပါ သည်ဟု (လျှောက်၏)။ဟုတ်၏ ဆက်ပွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ နာဂသေနမထေရ်သည် ထိုမိလိန္ဒမင်း အား သစ်ပင် ဥပမာကို ပြုတော်မူ၏၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်လည်း အလုံးစုံသော ဒုက္ခအစု၏ မျိုးစေ့တို့ပင် တည်းဟု (ပြုတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ကောဋ္ဌိပညာယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၄ - သင်္ခါရဇာယမာနပဉှာ (ဖြစ်ဆဲသင်္ခါရ ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင် သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ထိုသင်္ခါရတို့သည် ရှိပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏။ အကြင် သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသင်္ခါရတို့သည် ရှိကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုဖြစ်ဆဲသင်္ခါရတို့သည် အဘယ်သည်တို့ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ စက္ခုပသာဒသည် ရှိလတ်သော် လည်းကောင်း၊ ရူပါရုံတို့သည် ရှိလတ်ကုန်သော် လည်းကောင်း စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ စက္ခုဝိညာဏ် စိတ်ရှိလတ်သော် စက္ခုသမ္ဖဿဖြစ်ပေါ်၏၊ စက္ခုသမ္ဖဿရှိလတ်သော် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၏၊ ဝေဒနာ ရှိလတ်သော် တဏှာဖြစ်ပေါ်၏၊ တဏှာ ရှိလတ်သော် ဥပါဒါန်ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဥပါဒါန် ရှိလတ်သော် ဘဝဖြစ်ပေါ်၏၊ ဘဝရှိလတ်သော် ဇာတိ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ဇာတိရှိလတ်သော် ဇရာ, မရဏသည် လည်းကောင်း၊ သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသတို့သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအပေါင်း၏ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းသည် ထင်ရှား၏။ မင်းမြတ် စက္ခုပသာဒ မရှိသော် လည်းကောင်း၊ ရူပါရုံတို့သည် မရှိကုန်သော် လည်းကောင်း စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် မဖြစ်ပေါ်၊ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် မရှိလတ်သော် စက္ခုသမ္ဖဿ မဖြစ်ပေါ်၊ စက္ခုသမ္ဖဿ မရှိလတ်သော် ဝေဒနာမဖြစ်ပေါ်၊ ဝေဒနာမရှိ လတ်သော် တဏှာ မဖြစ်ပေါ်၊ တဏှာ မရှိလတ်သော် ဥပါဒါန် မဖြစ်ပေါ်၊ ဥပါဒါန် မရှိလတ်သော် ဘဝမဖြစ်ပေါ်၊ ဘဝ မရှိလတ်သော် ဇာတိ မဖြစ်ပေါ်၊ ဇာတိ မရှိလတ်သော် ဇရာ, မရဏသည် လည်းကောင်း၊ သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသတို့သည် လည်းကောင်း မဖြစ်ပေါ်ကုန်၊ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအပေါင်း၏ ချုပ်ငြိမ်း ပြတ်စဲခြင်းသည် ထင်ရှား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် သင်္ခါရဇာယမာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၅ - ဘဝန္တသင်္ခါရဇာယမာနပဉှာ

(ဖြစ်ရာမရှိဘဲ သင်္ခါရ ဖြစ် မဖြစ် ပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထင်ရှားဖြစ်ရာ ဘဝမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့ သင်္ခါရတို့သည် ရှိပါကုန်သလော” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ထင်ရှားဖြစ်ရာ ဘဝမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့သင်္ခါရတို့သည် မရှိကုန်။ မင်းမြတ် သင်္ခါရထင်ရှားဖြစ်ရာ ဘဝရှိကုန်၍သာလျှင် သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင် မင်းမြတ် နေထိုင်သော ဤနန်းတော်သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤနန်းတော်၌ ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝတ္ထု တစ်စုံ တစ်ရာမျှ မရှိချေ၊ ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိ၍သာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤထိုင်နေသော သစ်သားတို့ သည် သစ်တော၌ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ ဤနံရံလိမ်းကျံသော မြေညက်သည်လည်း မြေကြီး၌ ဖြစ်၏၊ မိန်းမတို့၏ လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားတို့၏ လည်းကောင်း ထိုနန်းတော်ကို ဖြစ်စေတတ်သော လုံ့လဖြင့် ဤသို့လျှင် ဤနန်းတော်သည် ဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့ သင်္ခါရတို့သည် မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဗီဇဂါမ်၊ ဘူတဂါမ်[၁]ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် မြေ၌ ချထား စိုက်ပျိုးကုန်သော် အစဉ်သဖြင့် ကြီးပွား၊ စည်ပင်၊ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လျက် အပွင့်၊ အသီးတို့ ပွင့်သီးကုန်ရာ၏။ ထိုသစ်ပင်တို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍ သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ် ကြသည့် အချို့ သင်္ခါရတို့သည် မရှိကုန်၊ ထိုသင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အိုးလုပ် သမားသည် မြေမှ မြေညက်ကို ထုတ်ယူ၍ အမျိုးမျိုးသော အိုးခွက်တို့ကို ပြုလုပ်၏၊ ထိုအိုးခွက်တို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ မဖြစ်ပေါ် ကုန်၊ ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် သင်္ခါရတို့သည် မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် စောင်း၏ ကိုယ်ထည် မရှိခဲ့မူ, စောင်းကြက်သားရေ မရှိခဲ့မူ, စောင်းခွက် (စောင်းကျင်း) မရှိခဲ့မူ, စောင်းလက် (မင်ရိုး) မရှိခဲ့မူ, စောင်းကြိုးချည်ရာ ခလုတ် (ဒလက်)မရှိခဲ့မူ, စောင်းညှို့ (စောင်းကြိုး)တို့ မရှိခဲ့မူ, စောင်းတီးလက်ခတ် မရှိခဲ့မူ, စောင်းသမားယောကျ်ား၏ ထိုစောင်းသံ ဖြစ်ရန် လျော်ကန်သော လုံ့လ မရှိခဲ့မူ စောင်းသံသည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား စောင်းသံ မဖြစ်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စောင်း၏ ကိုယ်ထည်ရှိခဲ့မူ, စောင်းကြက်သားရေ ရှိခဲ့မူ, စောင်းခွက် (စောင်း ကျင်း) ရှိခဲ့မူ, စောင်းလက် (မင်ရိုး)ရှိခဲ့မူ, စောင်းကြိုးချည်ရာ ခလုတ်(ဒလက်)ရှိခဲ့မူ, စောင်းညှို့ (စောင်း ကြိုး)တို့ ရှိခဲ့မူ, စောင်းတီး လက်ခတ် ရှိခဲ့မူ, စောင်းသမားယောကျ်ား၏ ထိုစောင်းသံဖြစ်ရန် လျော်ကန်

သော လှံ့လလည်းရှိခဲ့မူ စောင်းသံသည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ စောင်းသံ ဖြစ်ရာပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှား မရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့သော သင်္ခါရတို့ မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ် ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မီးပွတ်ခုံ မရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်ကျည် (တုတ်ချောင်း) မရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်ကြိုး မရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်နှိပ် မရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်စာမရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်သမား ယောကျ်ား၏ ထိုမီးဖြစ်ရန် လျော်ကန်သော လှံ့လမရှိခဲ့မူ ထိုမီးသည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မီးမဖြစ်ရာပါ။ မင်းမြတ် မီးပွတ်ခုံရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်ကျည် (တုတ်ချောင်း) ရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်ကြိုးရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်နှိပ်ရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်စာရှိခဲ့မူ, မီးပွတ်သမား ယောကျ်ား၏ ထိုမီးဖြစ်ရန် လျော်ကန်သော လှံ့လရှိခဲ့မူ ထိုမီးသည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ မီးဖြစ်ရာပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့ကုန်သော သင်္ခါရတို့ မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့သည်ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် သူရိယကန်ကျောက်သည် မရှိခဲ့မူ, နေပူသည် မရှိခဲ့မူ, မီးစာသည် မရှိခဲ့မူ ထိုမီးသည် ဖြစ်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား မီးမဖြစ်ရာ။ မင်းမြတ် သူရိယ ကန်ကျောက်သည် ရှိခဲ့မူ, နေပူသည် ရှိခဲ့မူ, မီးစာသည် ရှိခဲ့မူ ထိုမီးသည် ဖြစ်ရာသလော (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ ဖြစ်ရာပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့သော သင်္ခါရတို့ မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မှန်သည် မရှိခဲ့မူ, အလင်း ရောင်သည် မရှိခဲ့မူ, မျက်နှာသည် မရှိခဲ့မူ ကိုယ်အရိပ် ဖြစ်ပေါ်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား ကိုယ်အရိပ်သည် မဖြစ်ပေါ် ရာပါ။ မင်းမြတ် မှန်သည် ရှိခဲ့မူ, အလင်းရောင်သည် ရှိခဲ့မူ, မျက်နှာသည် ရှိခဲ့မူ ကိုယ်အရိပ်သည် ဖြစ်ပေါ်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ ကိုယ်အရိပ်သည် ဖြစ်ပေါ် ရာပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားမရှိကုန်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်ကြသည့် အချို့သော သင်္ခါရတို့သည် မရှိကုန်၊ သင်္ခါရတို့ဖြစ်ရာ ထင်ရှားရှိကုန်၍သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဘဝန္တသင်္ခါရဇာယမာနပဉှာ ပြီး၏။

၁။ အစေ့, အညွန့်, အပင်, အမြစ်, အဆစ်-ဟူသော ဤမျိုးစေ့ငါးမျိုးကို ဗီဇဂါမ်ဟု ယူအပ်၏၊ ၄င်းမျိုးစေ့ တို့မှ ပေါက်လာ၍ စိမ်းစိုသော အရွက် အညွန့် ထွက်လာသည်မှ စ၍ အပင်ဟူသမျှကို ဘူတဂါမ်ဟု ယူအပ်၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၆ - ဝေဒဂူပဉှာ

(ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင်အတ္တပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝေဒဂူမည်သော အရာစုကို ပရမတ်သဘောအားဖြင့် ရအပ်ပါ သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤသင် မင်းမြတ်ပြောသော ဝေဒဂူမည်သည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကိုယ်တွင်း၌ အကြင်ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ'ကို မြင်၏။ နားဖြင့် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ'ကို ကြား၏။ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းရှူ၏၊ လျှာဖြင့် အရသာ 'ရသာရုံ'ကို လျက်၏၊ ကိုယ်ဖြင့် အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိ၏၊ စိတ်ဖြင့် သဘောတရား 'ဓမ္မာရုံ'ကို သိ၏၊ ဥပမာအားဖြင့်-အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနန်းပြာသာဒ် ထက်၌ နေထိုင်ကုန်လျက် ကြည့်ရှုရန် အလိုရှိရာ လေသာပြူတင်းတံခါးဖြင့် ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါ ကုန်၏၊ အရှေ့လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါကုန်၏၊ အနောက်လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့် လည်း ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါကုန်၏၊ ဗမြာက်လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါကုန်၏၊ တောင်လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် ကိုယ်တွင်း၌ ဤဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည် အကြင် အကြင်စက္ခုစသော ဒွါရဖြင့် မြင်ခြင်း ငှါ အလိုရှိ၏၊ ထိုထိုစက္ခုစသော ဒွါရဖြင့် မြင်နိုင်ပါ၏၊ (ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင်အတ္တသည် ဝေဒဂူ မည်ပါ၏ဟု လျှောက်ထား၏)။

နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် စက္ခုစသော ငါးဒွါရကို ပြဆိုပေအံ့၊ ထိုစကားကို သင်မင်းမြတ် နားထောင်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းလော့၊ ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တ သည် မျက်စိဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို အကယ်၍ မြင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဥပမာအားဖြင့်-ငါတို့သည် ဤနန်း ပြာသာဒ်ထက်၌ နေထိုင်ကုန်လျက် ကြည့်ရှုရန် အလိုရှိသော လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုသာ မြင်ကြရကုန်၏၊ အရှေ့ လေသာပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်ကြရကုန်၏၊ အနောက် လေသာပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်ကြရကုန်၏၊ မြောက် လေသာ ပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်ကြရကုန်၏၊ တောင် လေသာပြူတင်းတံခါးဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်ကြရကုန်၏၊ ဤအတူ ကိုယ်တွင်း၌ရှိသော ဤသင် မင်းမြတ်ပြသော ဇီဝ မည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည် နားဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်အပ်ရာ၏၊ နှာခေါင်းဖြင့် လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်အပ်ရာ၏၊ လျှာဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်အပ်ရာ၏၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်အပ်ရာ၏၊ စိတ်ဖြင့်လည်း အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကိုပင် မြင်အပ်ရာ၏။ မျက်စိဖြင့်လည်း အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကိုပင် ကြားအပ်ရာ၏၊ နှာခေါင်းဖြင့်လည်း အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကိုပင် ကြားအပ်ရာ၏၊ လျှာဖြင့်လည်း အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကိုပင် ကြားအပ်ရာ၏၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်း အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကိုပင် ကြားအပ်ရာ၏၊ စိတ်ဖြင့်လည်း အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကိုပင် ကြားအပ်ရာ၏။ မျက်စိဖြင့် လည်း အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကိုပင် နမ်းရှူ အပ်ရာ၏၊ နားဖြင့်လည်း အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကိုပင် နမ်းရှူအပ်ရာ၏၊ လျှာဖြင့်လည်း အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကိုပင် နမ်းရှူအပ်ရာ၏၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်း အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကိုပင် နမ်းရှူအပ် ရာ၏၊ စိတ်ဖြင့်လည်း အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကိုပင် နမ်းရှူအပ်ရာ၏။ မျက်စိဖြင့် လည်း အရသာ 'ရသာရုံ' ကိုပင် လျက်အပ်ရာ၏၊ နားဖြင့်လည်း အရသာ 'ရသာရုံ' ကိုပင် လျက်အပ်ရာ၏၊ နှာခေါင်းဖြင့် လည်း အရသာ 'ရသာရုံ' ကိုပင် လျက်အပ်ရာ၏၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်း အရသာ 'ရသာရုံ' ကိုပင် လျက်အပ်ရာ၏၊ စိတ်ဖြင့် လည်း အရသာ 'ရသာရုံ' ကိုပင် လျက်အပ်ရာ၏။ မျက်စိဖြင့်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုပင် တွေ့ထိအပ်ရာ၏၊

နားဖြင့်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုပင် တွေ့ထိအပ်ရာ၏၊ နှာခေါင်းဖြင့်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုပင် တွေ့ထိအပ်ရာ၏၊ လျှာဖြင့်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုပင် တွေ့ထိအပ်ရာ၏၊ စိတ်ဖြင့်လည်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကိုပင် တွေ့ထိအပ်ရာ၏။ မျက်စိဖြင့်လည်း ဓမ္မာရုံကိုပင် သိအပ်ရာ၏၊ နားဖြင့်လည်း ဓမ္မာရုံကိုပင် သိအပ်ရာ၏၊ နှာခေါင်းဖြင့်လည်း ဓမ္မာရုံကိုပင် သိအပ်ရာ၏၊ လျှာဖြင့်လည်း ဓမ္မာရုံကိုပင် သိအပ်ရာ၏၊ ကာယပသာဒဖြင့်လည်း ဓမ္မာရုံကိုပင် သိအပ်ရာ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ကား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ ယခင် ရှေးစကားနှင့် ယခု နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ ယခု နောက်စကားနှင့် ယခင် ရှေးစကားသည် လည်းကောင်း မညီညွတ် မသင့်တင့်ချေ၊ မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ငါတို့သည် ဤနန်းပြာသာဒ်၌ နေထိုင်ကုန်လျက် ဤဇာကွန်ရက် တပ်ထားသော လေသာတံခါးတို့ကို ဖွင့်လှစ်အပ်ကုန်သော် ကျယ်စွာသော ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာရှေးရှုကုန်၍ အလွန်ထင်ရှားစွာ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မြင်ကြရကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူ ကိုယ်တွင်း၌ရှိသည့် သင်မင်းမြတ်ပြသော ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည်လည်း စက္ခုဒွါရတို့ကို ဖွင့်လှစ် ခွါထုတ်အပ်ကုန်သော် ကျယ်စွာသော ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်ဖြင့် အလွန်ထင်ရှားစွာ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မြင်ကောင်းရာ၏၊ သောတဒွါရတို့ကို ဖွင့်လှစ်ခွါ ထုတ်အပ်ကုန်သော်။ ဃာနဒွါရကို ဖွင့်လှစ် ခွါထုတ် အပ်သော်။ ဇိဝှါဒွါရကို ဖွင့်လှစ်ခွါထုတ်အပ်သော်။ ကာယဒွါရကို ဖွင့်လှစ်ခွါထုတ်အပ်သော် ကျယ်စွာသော ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်ဖြင့် အလွန်ထင်ရှားစွာ အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ကြားကောင်းရာ၏၊ အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းရှုကောင်းရာ၏၊ အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်ကောင်းရာ၏၊ အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိကောင်းရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ကား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ ယခင် ရှေးစကားနှင့် ယခု နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ ယခု နောက်စကားနှင့် ယခင် ရှေးစကားသည် လည်းကောင်း မညီညွတ် မသင့်တင့်ချေ၊ မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဤဒိန္နအမတ်သည် ထွက်သွားပြီးလျှင် တံခါးမုခ်အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေငြားအံ့၊ မင်းမြတ် "ဤဒိန္နအမတ်သည် ထွက်သွားပြီးလျှင် တံခါးမုခ် အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေ၏" ဟု သင်မင်းမြတ် သိနိုင်ပါမည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သိနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဤဒိန္နအမတ်သည် အတွင်းသို့ ဝင်၍ သင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့၌ ရပ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် "ဤဒိန္န အမတ်သည် အတွင်းသို့ ဝင်၍ ငါ၏ ရှေ့၌ ရပ်၏" ဟု သင်မင်းမြတ် သိပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သိနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကိုယ်တွင်း၌ ရှိသည့် သင်မင်းမြတ်ပြသော ဇီဝမည်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည် လျှာ၌ အရသာကို တင်ထားသော် ချဉ်သော အရသာကို လည်းကောင်း၊ ငန်သော အရသာကို လည်းကောင်း၊ ခါးသော အရသာကို လည်းကောင်း၊ စပ်သော အရသာကို လည်းကောင်း၊ ဖန်သော အရသာကို လည်းကောင်း၊ ချိုသော အရသာကို လည်းကောင်း သိရာသည် မဟုတ်လော။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ သိနိုင်ရာပါ၏။ အတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သော ထိုအရသာတို့ကို ချဉ်သော အရသာ၊ ငန်သော အရသာ, ခါးသော အရသာ, စပ်သော အရသာ, ဖန်သော အရသာ, ချိုသော အရသာဟူ၍ သိနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသိနိုင်ရာပါဟု (လျှောက် ၏)။

မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်၏ ယခင် ရှေးစကားနှင့် ယခု နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ ယခု နောက်စကားနှင့် ယခင် ရှေးစကားသည် လည်းကောင်း မညီညွတ် မသင့်တင့်ချေ၊ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ပျားရည်အိုးတစ်ရာကို ဆောင်ယူစေ၍ ပျားရည်စားကျင်းကို ပြည့်စေလျက် ယောကျ်ား၏ ခံတွင်းဝကို ပိတ်၍ ပျားရည်စားကျင်း၌ ချရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားသည် အချိုကို ချိုမြိန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မချိုမြိန်ဟူ၍ လည်းကောင်း သိနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မသိနိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် မသိနိုင်ရာ

သနည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောက်ျား၏ ခံတွင်း၌ ပျားရည်မဝင်သောကြောင့် မသိနိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ ယခင် ရှေးစကားနှင့် ယခု နောက်စကားသည် လည်းကောင်း၊ ယခု နောက်စကားနှင့် ယခင် ရှေးစကားသည် လည်းကောင်း မညီညွတ် မသင့်တင့်ချေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကဲ့သို့ စကားကပ်သောသူနှင့် အတူယှဉ်ပြိုင်၍ စကား ပြောဆိုရန် မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ ဆိုလိုသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ မိန့်ကြားတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

နာဂသေနမထေရ်သည် အဘိဓမ္မာနှင့် စပ်ဆိုင်သော စကားဖြင့် မိလိန္ဒမင်းကို သိစေ၏- "မင်းမြတ် ဤလောက၌ စက္ခုပသာဒကို လည်းကောင်း၊ ရူပါရုံတို့ကို လည်းကောင်း စွဲမှီ၍ စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုစက္ခုဝိညာဏ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ကုန်သော တွေ့ထိမှု 'ဖဿ'၊ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ'၊ မှတ်သားမှု 'သညာ'၊ စေ့ဆော်မှု 'စေတနာ'၊ တည်ကြည်မှု 'ဧကဂ္ဂတာ'၊ သဟဇာတ်တရားတို့ကို စောင့်ရှောက်မှု 'ဇီဝိတိန္ဒြေ'၊ နှလုံးသွင်းမှု 'မနသိကာရ' ဟူသော ဤတရားရှစ်ပါးတို့ သည် စက္ခုပသာဒနှင့် ရူပါရုံထိခိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏၊ အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် ဤအရာ ဌာန၌ ဇီဝမည်သော ဝေဒဂူကို မရနိုင် မရသင့်ချေ။ သောတပသာဒကို လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါရုံတို့ကို လည်းကောင်း စွဲမှီ၍။ပ။ မနောဒွါရကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာရုံတို့ကို လည်းကောင်း စွဲမှီ၍ မနောဝိညာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုမနောဝိညာဏ်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်ကုန်သော တွေ့ထိမှု 'ဖဿ'၊ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ'၊ မှတ်သားမှု 'သညာ'၊ စေ့ဆော်မှု 'စေတနာ'၊ တည်ကြည်မှု 'ဧကဂ္ဂတာ' သဟဇာတ် တရားတို့ကို စောင့်ရှောက်မှု 'ဇီဝိတိန္ဒြေ'၊ နှလုံးသွင်းမှု 'မနသိကာရ' ဟူသော ဤတရားရှစ်ပါးတို့သည် မနောဒွါရနှင့် ဓမ္မာရုံထိခိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏၊ အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် ဤအရာ၌ ဇီဝမည်သော ဝေဒဂူကို မရနိုင်မရသင့်ချေ" ဟု (သိစေ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဝေဒဂူပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၇ - စက္ခုဝိညာဏာဒိပဉ္ဟာ

(စက္ခုဝိညာဏ်စသည် ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်စက္ခုဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်၏၊ ထိုစက္ခုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ် ဖြစ်နိုင်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အကြင်စက္ခုဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်၏၊ ထိုစက္ခုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း၊ ရှေးဦးစွာ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၍ နောက်မှ မနောဝိညာဏ် ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် မနောဝိညာဏ် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၍ နောက်မှ စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရှေးဦးစွာ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၍ နောက်မှ မနောဝိညာဏ် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း စက္ခုဝိညာဏ်က "ငါသည် အကြင် စက္ခုဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုစက္ခုဒွါရ၌ ဖြစ်လော့" ဟု မနောဝိညာဏ်ကို စေခိုင်းပါသလော၊ သို့မဟုတ် မနောဝိညာဏ်က "အကြင်စက္ခုဒွါရ၌ သင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုစက္ခုဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့" ဟု စက္ခုဝိညာဏ်ကို စေခိုင်းပါသလောဟု လျှောက်ထား၏။ မင်းမြတ် မစေခိုင်း၊ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိချေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည်လည်း အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ညွတ်ကိုင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်ရာ တံခါး 'ဒွါရ' ၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လေ့လာသည့် အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အလွန်လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ညွတ်ကိုင်းသည့် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည် အသို့ဖြစ်ပါသနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မိုးရွာသွန်းသည်ရှိသော် ရေသည် အဘယ် အရပ်သို့ သွားရာသနည်း။ အသျှင်ဘုရား နိမ့်ရှိုင်းရာ အရပ်သို့ သွားရာပါ၏ဟု (လျှောက်ထား၏)။ ထို့နောက် အခါတစ်ပါး၌ မိုးသည် ရွာသွန်းပြန်ရာ၏၊ ထိုနောက် ရွာသော မိုးရေသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်သို့ ရှေးမိုးရေသည် စီးသွား၏၊ ထိုနောက် မိုးရေသည်လည်း ထိုရှေးမိုးရေ လမ်းကြောင်းခရီးဖြင့်သာ စီးသွား ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အသို့နည်း ရှေးမိုးရေက "ငါသည် အကြင်အရပ်သို့ သွားအံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုငါ သွားသော အရပ်သို့ စီးသွားလော့" ဟု နောက်ဖြစ်သော မိုးရေကို စေခိုင်းသလော၊ နောက်ဖြစ်သော မိုးရေကလည်း "သင်သည် အကြင်အရပ် သို့ စီးသွားလတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုအရပ်သို့ စီးသွားအံ့" ဟု ရှေးမိုးရေကို စေခိုင်းသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစေခိုင်းပါ၊ ထိုမိုးရေတို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ၊ နိမ့်ရှိုင်းသောကြောင့် စီးသွားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ညွတ်ကိုင်းသောကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနော ဝိညာဏ်သည်လည်း ဖြစ်၏၊ စက္ခုဝိညာဏ်က "ငါသည် အကြင်ဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုဒွါရ၌ ဖြစ်လော့" ဟု မနောဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ မနောဝိညာဏ်ကလည်း "အကြင် ဒွါရ၌ သင်သည်

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့” ဟု စက္ခုဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိ၊ ညွတ်ကိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဖြစ်ပေါ်ရာ တံခါး 'ဒွါရ' ၏ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကြင် ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည် အသို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မင်း၏ တိုင်းစွန်ပြည်နားဖြစ်သော မြို့သည် မြဲမြံခိုင်ခံ့သော တံတိုင်း, တုရိုဏ်တိုင်ရှိ၏၊ တံခါး တစ်ပေါက်သာ ရှိ၏၊ ယောကျ်ားသည် ထိုမြို့မှ ထွက်လိုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ အဘယ်အရပ်ဖြင့် ထွက်မည်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တံခါးဖြင့် ထွက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုမှ နောက်၌ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ထွက်လိုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အဘယ်အရပ်ဖြင့် ထွက်မည်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်တံခါးဖြင့် ပထမယောကျ်ားသည် ထွက်၏၊ ထိုတံခါးဖြင့်ပင် ထိုယောကျ်ားသည်လည်း ထွက်ရာ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ပထမထွက်သော ယောကျ်ားက "ငါသည် အကြင်တံခါးဖြင့် သွားအံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုတံခါး ဖြင့်ပင် ထွက်ခဲ့လော့" ဟု နောက်မှ ထွက်သော ယောကျ်ားကို စေခိုင်းသလော၊ နောက်မှ ထွက်သော ယောကျ်ားကလည်း သင်သည် "အကြင် တံခါးဖြင့် သွားလတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုတံခါးဖြင့် သွားအံ့" ဟု ပထမယောကျ်ားကို စေခိုင်းသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစေခိုင်းပါ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ၊ ထွက်ရာတံခါး၏ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သွားကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်ရာ တံခါး 'ဒွါရ' ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်၏။ စက္ခုဝိညာဏ်က "အကြင်ဒွါရ၌ ငါဖြစ်အံ့၊ ထိုဒွါရ၌ သင်သည်လည်း ဖြစ်လော့" ဟု မနောဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ မနောဝိညာဏ်ကလည်း "အကြင်ဒွါရ၌ သင်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဒွါရ၌လည်း ငါဖြစ်အံ့" ဟု စက္ခုဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိ၊ ဖြစ်ပေါ်ရာ ဒွါရ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လေ့လာသည့် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည် အသို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ရှေးဦးစွာ တစ်စီးသော လှည်းသည် သွားရာ၏၊ ထို့နောက်၌ နှစ်ခု မြောက်သော လှည်းသည် အဘယ်လမ်းဖြင့် သွားရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်ခရီးလမ်းဖြင့် ရှေးလှည်းသည် သွား၏၊ ထိုနောက် လှည်းသည်လည်း ထိုခရီးလမ်းဖြင့်ပင် သွားရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ရှေးဦးဖြစ်သော လှည်းက အကြင်လမ်းဖြင့် "ငါသည် သွားအံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုလမ်းဖြင့်ပင် သွားလော့" ဟု နောက်လှည်းကို စေခိုင်းသလော၊ နောက်ဖြစ်သော လှည်းကလည်း သင်သည် "အကြင်လမ်းဖြင့် သွားလတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုလမ်းဖြင့် သွားအံ့" ဟု ရှေးဦးလှည်းကို စေခိုင်းသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစေခိုင်းပါ၊ ထိုလှည်းတို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိပါ၊ လေ့လာသည့် အဖြစ်ကြောင့် သွားကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လေ့လာသည့် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည်လည်း ဖြစ်၏၊ စက္ခုဝိညာဏ်က "ငါသည် အကြင်ဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့၊ သင်သည်လည်း ထိုဒွါရ၌ ဖြစ်လော့" ဟု မနောဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ မနောဝိညာဏ်ကလည်း "အကြင်ဒွါရ၌ သင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဒွါရ၌ ငါသည်လည်း ဖြစ်အံ့" ဟု စက္ခုဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမရှိ၊ လေ့လာသည့် အဖြစ် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလွန်လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခုဝိညာဏ် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနော ဝိညာဏ်သည် အသို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လက်ဆစ်ချိုး ရေတွက်အတတ်, ကိုးကြောင်းတွက်အတတ်, အပေါင်း ရေတွက်အတတ်, စာရေးအတတ်တို့၌ အစဦး လေ့ကျက်သူအား နှံ့နှေး၏၊ နောင်အခါ၌ ဆင်ခြင်စူးစမ်း၍ ပြုသဖြင့် အလွန် လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် သွက်လက်ခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလွန် လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်ဒွါရ၌ စက္ခု ဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည်လည်း ဖြစ်၏၊ စက္ခုဝိညာဏ်က "ငါသည် အကြင်ဒွါရ၌ ဖြစ်အံ့၊ ဉင်သည် လည်း ထိုဒွါရ၌ ဖြစ်လော့" ဟု မနောဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ မနောဝိညာဏ်ကလည်း "အကြင်ဒွါရ၌ သင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဒွါရ၌ ငါသည်လည်း ဖြစ်အံ့" ဟု စက္ခုဝိညာဏ်ကို မစေခိုင်း၊ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆို ခြင်း မရှိ၊ အလွန်လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏ ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်ဒွါရ၌ သောတဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ် သည် ဖြစ်ပါသလော ဟု (လျှောက်ထား၏)။ပ။ အကြင်ဒွါရ၌ ဃာနဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏။ အကြင်ဒွါရ၌ ဇိဝှါဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏။ အကြင် ဒွါရ၌ ကာယဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည် ဖြစ်ပါသလောဟု (လျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏၊ အကြင်ဒွါရ၌ ကာယဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည်လည်း ဖြစ်၏ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း၊ ရှေးဦးစွာ ကာယဝိညာဏ်ဖြစ်၍ နောက်မှ မနောဝိညာဏ် ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် မနောဝိညာဏ်သည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၍ နောက်မှ ကာယဝိညာဏ် ဖြစ်ပါ သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကာယဝိညာဏ်သည် ရှေးဦးစွာ ဖြစ်၍ နောက်မှ မနောဝိညာဏ် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း။ပ။ ထိုဝိညာဏ်တို့အား အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိ၊ အလွန်လေ့ကျက်သည့် အဖြစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏ ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် စက္ခုဝိညာဏာဒိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၈ - ဖဿလက္ခဏပဉှာ (ဖဿလက္ခဏာပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်ဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ ဖဿသည် လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဟုတ်၏ ဖြစ်ပါ၏၊ အကြင်ဒွါရ၌ မနောဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ ဖဿသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ ဝေဒနာသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ သညာ သည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ စေတနာသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ ဝိတက်သည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဒွါရ၌ ဝိစာရသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖဿအမျိုး ရှိကုန်သော တရားအားလုံးတို့သည် ထိုဒွါရ၌ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဖဿသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဖဿသည် တွေ့ထိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဆိတ်နှစ်ကောင်တို့သည် ဝှေ့ကြကုန်ရာ၏၊ ထိုဆိတ်နှစ်ကောင်တို့တွင် တစ်ကောင်သော ဆိတ်ကဲ့သို့ မျက်စိ 'စက္ခုပသာဒ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ဒုတိယဆိတ်ကဲ့သို့ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ထိုဆိတ်နှစ်ကောင်တို့၏ ဝှေ့ခတ် ပေါင်းဆုံခြင်းကဲ့သို့ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ကို မှတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လက်ဝါး နှစ်ခုတို့ကို တီးခတ် ကုန်ရာ၏၊ ထိုလက်ဝါးနှစ်ခုတို့တွင် တစ်ခုသော လက်ဝါးကဲ့သို့ မျက်စိ 'စက္ခုပသာဒ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ဒုတိယလက်ဝါးကဲ့သို့ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ထိုလက်ဝါးနှစ်ခုတို့၏ ထိခတ် ပေါင်းဆုံခြင်းကဲ့သို့ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ကို မှတ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လင်းကွင်း နှစ်ခုတို့ကို တီးခတ် ကုန်ရာ၏၊ ထိုနှစ်ခုတို့တွင် တစ်ခုသော လင်းကွင်းကဲ့သို့ မျက်စိ 'စက္ခုပသာဒ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ဒုတိယ လင်းကွင်းကဲ့သို့ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မှတ်ရာ၏၊ ထိုလင်းကွင်း နှစ်ခုတို့၏ ထိခတ် ပေါင်းဆုံခြင်းကဲ့သို့ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ကို မှတ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဖဿလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၉ - ဝေဒနာလက္ခဏပဉှာ (ဝေဒနာလက္ခဏာပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝေဒနာသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝေဒနာသည် ခံစားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ သုံးဆောင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် မင်းအား ကျေးဇူးပြုရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားအား မင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးတုံ့ စည်းစိမ်ကို ပေးရာ၏၊ ယောကျ်ားသည် ထိုကျေးဇူးတုံ့ စည်းစိမ်တို့ဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့နှင့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားအား ဤသို့သော အကြံဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် ရှေးအခါက မင်းအား ကျေးဇူးပြုခဲ့၏၊ ထိုငါ့အား မင်းသည် နှစ်သက်သည်လည်း ဖြစ်၍ ကျေးဇူးတုံ့ စည်းစိမ်ကို ပေး၏၊ ထိုငါသည် ထိုစည်းစိမ်ကို ရခြင်းကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော ဤခံစားခြင်းကို ခံစားရ၏ဟု အကြံဖြစ်ရာ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ကုသိုလ်ကံကို ပြု၍ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးခြင်းကြောင့် သေပြီးသည်မှနောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာ၏၊ ထိုသူသည်လည်း ထိုနတ်ပြည်၌ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ ခံစားရာ၏၊ ထိုသူအား ဤသို့သော အကြံ ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုငါသည် စင်စစ် ရှေးအခါက ကုသိုလ်ကံကို ပြုခဲ့၏၊ ထိုငါသည် ထိုကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို ပြုသောကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ဤခံစားခြင်းကို ခံစားရ၏ဟု အကြံဖြစ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဝေဒနာသည် ခံစားခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ သုံးဆောင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဝေဒနာလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁၀ - သညာလက္ခဏပဉှာ (သညာလက္ခဏာပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သညာသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သညာ သည် အမှတ်ပြု၍ သိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ အဘယ်ကို အမှတ်ပြု၍ သိသနည်းဟူမူ- အညိုကိုလည်း အမှတ်ပြု၍ သိ၏၊ အရွှေကိုလည်း အမှတ်ပြု၍ သိ၏၊ အနီကိုလည်း အမှတ်ပြု၍ သိ၏၊ အဖြူကိုလည်း အမှတ်ပြု၍ သိ၏၊ အမောင်းကိုလည်း အမှတ်ပြု၍ သိ၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သညာသည် အမှတ်ပြု၍ သိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မင်း၏ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ ဝင်၍ ညို, ရွှေ, နီ, ဖြူ, မောင်းသော အရောင်ရှိကုန်သော မင်းအသုံးအဆောင် အထည်တို့ကို မြင်၍ အမှတ်ပြုကာ သိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သညာသည် အမှတ်ပြု၍ သိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် သညာလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁၁ - စေတနာလက္ခဏပဉှာ

(စေတနာလက္ခဏာပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန စေတနာသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စေတနာသည် စေ့ဆော်အားထုတ်ခြင်းလက္ခဏာရှိ၏၊ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် အဆိပ်ကို ပြုပြင်စီရင်၍ မိမိသည်လည်း သောက်ရာ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း သောက်စေရာ၏၊ ထိုယောက်ျားသည် မိမိ သည်လည်း ဆင်းရဲရာ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကုသိုလ်ကံကို စေတနာဖြင့် စေ့ဆော်အားထုတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးခြင်းကြောင့် သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော, မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီးကျရောက်ရာဖြစ်သော ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ရ၏၊ အကြင် သူတို့သည်လည်း ထိုအကုသိုလ်ကံ ပြုသောသူသို့ အတုလိုက်၍ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးခြင်းကြောင့် သေပြီးသည်မှနောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော, မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီးကျရောက်ရာဖြစ်သော ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ရကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် ထောပတ်, ဆီဦး, ဆီ, ပျား, တင်လဲကို တစ်ပေါင်းတည်း ပြုပြင်စီရင်၍ မိမိသည်လည်း သောက်ရာ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း သောက်စေရာ၏၊ ထိုယောက်ျား သည် မိမိသည်လည်း ချမ်းသာရာ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ချမ်းသာကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤလောက ၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုသိုလ်ကံကို စေတနာဖြင့် စေ့ဆော်အားထုတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးခြင်းကြောင့် သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက်ရ၏၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း ထိုကုသိုလ်ကံ ပြုသော သူသို့ အတုလိုက်၍ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီးခြင်းကြောင့် သေပြီးသည်မှနောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက်ကြရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် စေတနာသည် စေ့ဆော်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း လက္ခဏာလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် စေတနာလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁၂ - ဝိညာဏလက္ခဏပဥှာ (ဝိညာဏ်လက္ခဏာပြဿနာ)

၁၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝိညာဏ်သည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝိညာဏ် သည် အာရုံကို သိခြင်းလက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မြို့စောင့်သူသည် မြို့လယ် လမ်းဆုံ၌ နေလျက် အရှေ့အရပ်မှ လာသော ယောကျ်ားကို မြင်ရာ၏၊ တောင်အရပ်မှ လာသော ယောကျ်ားကို မြင်ရာ၏၊ အနောက် အရပ်မှ လာသော ယောကျ်ားကို မြင်ရာ၏၊ မြောက်အရပ်မှ လာသော ယောကျ်ားကို မြင်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယောကျ်ားသည် မျက်စိ 'စက္ခုပသာဒ' ဖြင့် အကြင် အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို မြင်၏၊ ထိုအဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏။ နား 'သောတ ပသာဒ' ဖြင့် အကြင် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ကြား၏၊ ထိုအသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏၊ နှာခေါင်း 'ဃာနပသာဒ' ဖြင့် အကြင် အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းရှူ၏၊ ထိုအနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏၊ လျှာ 'ဇိဝှါပသာဒ' ဖြင့် အကြင် အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်၏၊ ထိုအရသာ 'ရသာရုံ' ကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏၊ ကိုယ် 'ကာယပသာဒ' ဖြင့် အကြင် အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိ၏၊ ထိုအတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏၊ စိတ်ဖြင့် အကြင်ဓမ္မာရုံကို သိ၏၊ ထိုဓမ္မာရုံကို ဝိညာဏ်ဖြင့် သိ၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဝိညာဏ်သည် အာရုံကို သိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် ဝိညာဏလက္ခဏပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁၃ - ဝိတက္ကလက္ခဏပဉှာ (ဝိတက်လက္ခဏာပြဿနာ)

၁၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝိတက်သည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝိတက် သည် အာရုံသို့ သွင်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား လက်သမားသည် ချောမွေ့ သေသပ် အပြေ အပြစ် ပြုအပ်လေပြီးသော သစ်သားကို အဆက်အစပ်၌ သွတ်သွင်း၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝိတက်သည် အာရုံသို့ သွင်းခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် ဝိတက္ကလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝိစာရဝဂ် ===

၁၄ - ဝိစာရလက္ခဏပဉှာ (ဝိစာရလက္ခဏာပြဿနာ)

၁၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝိစာရသည် အဘယ်လက္ခဏာ ရှိပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝိစာရသည် အဖန်ဖန်သုံးသပ်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ကြေးခွက်ကို တီးခေါက် အပ်သော် နောက်၌ မပြတ်မြည်၏၊ အဆက်မပြတ် မြည်၏၊ မင်းမြတ် လက်ဦးတီးခေါက်ခြင်း ကဲ့သို့ ဤအတူ ဝိတက်ကို မှတ်အပ်၏၊ နောက်မှ လိုက်၍ အဆက်မပြတ် မြည်သကဲ့သို့ ဤအတူ ဝိစာရကို မှတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက် ဝိစာရလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

သုံးခုမြောက် ဝိစာရဝဂ် ပြီး၏။

ဤဝိစာရဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်လေးပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၁ - ဖဿာဒိဝိနိဗ္ဘုဇနပဉှာ

(ဖဿစသည်တို့ကို ခွဲခြား၍ သိ၊ မသိ ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ဤဖဿစသော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ ဤတရားကား ဖဿတည်း၊ ဤတရားကား ဝေဒနာ တည်း၊ ဤတရားကား သညာတည်း၊ ဤတရား ကား စေတနာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်တည်းဟု အသီးအသီးပြုလျက် သိသာ ထင်ရှားစေခြင်းငှါ တတ်ကောင်း ပါအံ့လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ဤဖဿစသော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ "ဤတရား ကား ဖဿတည်း၊ ဤတရားကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤတရားကား သညာတည်း၊ ဤတရားကား စေတနာ တည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်တည်း၊ ဤတရားကား ဝိတက်တည်း၊ ဤတရားကား ဝိစာရတည်း" ဟု အသီး အသီးပြုလျက် သိသာထင်ရှားစေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဘုရင့်စားဖိုသည်သည် လက်သုပ်ဟင်းလျာကို လည်းကောင်း၊ အရေသောက်ဟင်းလျာကို လည်းကောင်း ချက်ပြုတ်စီရင်ရာ၏၊ ထိုစားဖိုသည်သည် ထိုဟင်းလျာ၌ နို့ဓမ်းကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ဆားကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ချင်းကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ဇီရာကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ငရုတ်ကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ဤမှ တစ်ပါးသော ဟင်းအဆောက် အဦတို့ကိုလည်း ထည့်ရာ၏၊ ထိုစားဖိုသည်ကို မင်းသည် ဤသို့ ဆိုရာ၏ "နို့ဓမ်း၏ အရသာကို ငါ့အား ထုတ်ဆောင်ပေးလော့၊ ဆား၏ အရသာကို ငါ့အား ထုတ်ဆောင်ပေးလော့၊ ချင်း၏ အရသာ ကို ငါ့အား ထုတ်ဆောင်ပေးလော့၊ ဇီရာ၏ အရသာကို ငါ့အား ထုတ်ဆောင်ပေးလော့၊ ငရုတ်၏ အရသာကို ငါ့အား ထုတ်ဆောင်ပေးလော့၊ အလုံးစုံထည့်သမျှသော ဟင်းအဆောက်အဦတို့၏ အရသာကို ငါ့အား ထုတ် ဆောင်ပေးလော့" ဟု (ဆိုရာ၏)။ မင်းမြတ် တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ထိုအရသာတို့ ကို ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ အချဉ် အရသာကို လည်းကောင်း၊ အငန်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အခါး အရသာကို လည်းကောင်း၊ အစပ်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အဖန်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အချို အရသာကို လည်းကောင်း ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်းရာအံ့ လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ထိုအရသာတို့ကို ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ အချဉ်အရသာ ကို လည်းကောင်း၊ အငန်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အခါးအရသာကို လည်းကောင်း၊ အစပ်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အဖန်အရသာကို လည်းကောင်း၊ အချိုအရသာကို လည်းကောင်း ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ၊ အမှန် စင်စစ်သော်ကား မိမိ မိမိတို့၏ ချဉ်, ဖန်, ခါးစသော မှတ်ကြောင်းလက္ခဏာဖြင့် ထင်စွာ တည်ပေကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ဤဖဿစသော တရားတို့ကို ခွဲခြား၍ ခွဲခြား၍ "ဤတရားကား ဖဿတည်း၊ ဤတရား ကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤတရားကား သညာတည်း။ ဤတရားကား စေတနာတည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်တည်း၊ ဤတရားကား ဝိတက်တည်း၊ ဤတရားကား ဝိစာရတည်း" ဟု သိသာ ထင်ရှားစေခြင်း ငှါ မတတ်ကောင်း၊ အမှန်စင်စစ်သော်ကား မိမိ မိမိတို့၏ ဖဿစသော လက္ခဏာဖြင့် ထင်စွာတည်ပေ ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဖဿာဒိဝိနိဗ္ဘုဇနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၂ - နာဂသေနပဉှာ

(အသျှင်နာဂသေနမေးသော ပြဿနာ)

၂။ နာဂသေနမထေရ်သည် “မင်းမြတ် ဆားကို[၁] မျက်စိ ‘စက္ခုဝိညာဏ်’ ဖြင့် သိအပ်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းစွာ သိပါလေ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လျှာဖြင့် သိအပ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏၊ လျှာ ‘ဇိဝှါဝိညာဏ်’ ဖြင့် သိအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အလုံးစုံသော ဆားကို လျှာ ‘ဇိဝှါဝိညာဏ်’ ဖြင့် သိနိုင်ပါသလောဟု (မေးလျှောက် ၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏။ အလုံးစုံသော ဆားကို လျှာ ‘ဇိဝှါဝိညာဏ်’ ဖြင့် သိနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အလုံးစုံသော ဆားကို လျှာ ‘ဇိဝှါဝိညာဏ်’ ဖြင့် အကယ်၍ သိနိုင်ခဲ့သော် အဘယ့်ကြောင့် ထိုဆားကို လှည်းတို့ဖြင့် နွားလားတို့သည် ဆောင်ကုန်သနည်း၊ ဆားနှင့်မဖက် အငန်အရသာ သက်သက်ကိုသာလျှင် ဆောင်သင့်သည် မဟုတ်လောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငန်သောအရသာ သက်သက်ကိုသာလျှင် ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဆား၏ ငန်သောအရသာ, ဆား၏ လေးသော အဖြစ်ဟူသော ဤသဘောတရားတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ အာရုံထူးထွေသည့် အဖြစ်သို့သာ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဆားကို ချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်စက်ခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ တတ်ကောင်းပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဆား၏ အရသာ သက်သက်ကို ချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ လေးသော အဖြစ်ဟူသော ဆားဒြပ်ကို ချိန်ခွင်ဖြင့် ချိန်စက်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် နာဂသေနပဉှာ ပြီး၏။

၁။ ဆားဟူသည် နာဂသေနမထေရ်၏ အလိုအားဖြင့် အငန်အရသာကို ဆိုလို၍၊ မိလိန္ဒမင်း၏ အလို အားဖြင့် ဆားဒြပ်ကို ဆိုလိုသည်။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၃ - ပဉ္စာယတနကမ္မနိဗ္ဗတ္တပဉှာ

(အာယတနငါးပါး ကံကြောင့် ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင် အာယတနငါးပါးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထို အာယတနငါးပါးတို့သည် အမျိုးမျိုးသော ကံတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်သလော၊ သို့မဟုတ် တစ်ခုတည်းသော ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အမျိုးမျိုးသော ကံတို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ တစ်ခုတည်းသော ကံကြောင့် မဖြစ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ တစ်ခုသော လယ်၌ မျိုးစေ့ အမျိုးမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးကုန်ရာ၏၊ ထိုမျိုးစေ့ အမျိုးမျိုးတို့၏ အသီး အမျိုးမျိုး တို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ ဖြစ်ကုန်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အကြင် အာယတနငါးပါးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုထို အာယတနငါးပါးတို့သည် အမျိုးမျိုးသော ကံတို့ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏၊ တစ်ခုသော ကံကြောင့် မဖြစ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ပဉ္စာယတနကမ္မနိဗ္ဗတ္တပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၄ - ကမ္မနာနာကရဏပဉှာ

(ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ ခြားနားမှု ပြဿနာ)

၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အချို့သော လူတို့သည် အသက်တိုကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အသက်ရှည်ကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အနာများကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အနာနည်းကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်၊ အချို့သော လူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် တန်ခိုးနည်းကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် တန်ခိုးကြီးကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ် နည်းပါးကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ် များပြားကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အမျိုးဇာတ် ယုတ်နိမ့်ကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ်ကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် ပညာမဲ့ကုန်၏၊ အချို့သော လူတို့သည် ပညာရှိကုန်၏၊ လူအားလုံးတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မတူမျှကြပါကုန် သနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။

နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် အချို့သစ်ပင်တို့သည် ချဉ်ကုန်၏၊ အချို့ သစ်ပင်တို့သည် ငန်ကုန်၏၊ အချို့ သစ်ပင်တို့သည် ခါးကုန်၏၊ အချို့ သစ်ပင်တို့သည် စပ်ကုန်၏၊ အချို့ သစ်ပင်တို့သည် ဖန်ကုန်၏၊ အချို့ သစ်ပင်တို့သည် ချိုကုန်၏၊ သစ်ပင်အားလုံးတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မတူမျှကြကုန် သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မျိုးစေ့တို့၏ ခြားနားခြင်းကြောင့် မတူမျှကြကုန်ဟု မှတ်ထင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ် ကံတို့၏ ခြားနားခြင်းကြောင့် အချို့လူတို့သည် အသက်တိုကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အသက်ရှည်ကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အနာများကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အနာနည်းကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အဆင်းမလှကုန်၊ အချို့လူတို့သည် အဆင်းလှကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် တန်ခိုးနည်းကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် တန်ခိုးကြီးကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ် နည်းပါးကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ် များပြားကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အမျိုးဇာတ် ယုတ်နိမ့်ကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် အမျိုးဇာတ် မြင့်မြတ်ကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် ပညာမဲ့ကုန်၏၊ အချို့လူတို့သည် ပညာရှိကုန်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "လုလင် သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင် မိမိဥစ္စာ ရှိကုန်၏၊ ကံ၏ အမွေခံဖြစ်ကုန်၏၊ ကံသာလျှင် အကြောင်း ရှိကုန် ၏၊ ကံသာလျှင် ဆွေမျိုးရှိကုန်၏၊ ကံသာလျှင် ကိုးစားရာ ရှိကုန်၏၊ အကြင်ကံသည် ရှိ၏၊ ထိုကံသည် သတ္တဝါတို့ကို အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ခြင်းငှါ ဝေဖန်၏" ဟု ဤတရားကိုလည်း ဟောကြားအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ကမ္မနာနာကရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၅ - ဝါယာမကရဏပဉှာ

(လုံ့လဝီရိယထုတ်ခြင်း ပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ဤဝဋ်ဆင်းရဲသည် အဘယ်သို့သော နည်းဖြင့် ချုပ်ရာအံ့နည်း၊ တစ်ပါးသော ဆင်းရဲသည်လည်း မဖြစ်ပေါ်ရာပါအံ့နည်း' ဟု ကြံစည်၍ ငါတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် ဤဆိုခဲ့ပြီးသော အကျိုးရှိ၏ ဟု အောက် (ပဗ္ဗဇ္ဇပဉှာ)၌ အသျှင်ဘုရားတို့ မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ကုန်၏၊ အခွင့်မရောက်မီ ရှေးဦးစွာကလျှင် လုံ့လထုတ်ခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိသနည်း၊ အခွင့်အခါရောက်မှသာ လုံ့လထုတ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် အခွင့်အခါရောက်မှ လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ မပြီးစီးနိုင်၊ (အခွင့်မရောက်မီ) ကြိုတင် လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်၏" ဟု မိန့်ဆို ဖြေကြားတော်မူ၏။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းမြတ်သည် ရေမွတ်သိပ်သော အခါမှ "ရေသောက်အံ့" ဟု ရေတွင်းကို တူးစေရာသလော၊ ရေကန်ကို တူးစေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ (ရေငတ်မှ ရေတွင်းရေကန်ကို မတူးစေရာပါဟု လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အခါရောက်မှ လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ မပြီးစီးနိုင်၊ (အခါမရောက်မီ) ကြိုတင် လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် သာ လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကြင်အခါ၌ သင်မင်းမြတ်သည် ဆာလောင်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအခါမှ သင်သည် "ထမင်းကို စားအံ့" ဟု လယ်ကို ထွန်ယက်စေရာသလော၊ သလေးစပါးကို စိုက်ပျိုးစေရာသလော၊ စပါးကို ဆောင်စေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အခါရောက်မှ လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ မပြီးစီးနိုင်၊ (အခါမရောက်မီ) ကြိုတင် လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကြင်အခါ၌ သင်မင်းမြတ်အား စစ်တိုက်ရန် အခွင့်ကြုံကြိုက်လာသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအခါမှ သင်မင်းမြတ်သည် ကျုံးမြောင်းကို တူးစေရာသလော၊ တံတိုင်းကို ပြုလုပ်စေရာသလော၊ တံခါးမုခ်ကို ပြုလုပ်စေရာသလော၊ ပြအိုးကို ပြုလုပ်စေရာသလော၊ ရိက္ခာစပါးကို ဆောင်သွင်းစေရာသလော၊ ထိုအခါမှ သင်မင်းမြတ်သည် ဆင်စီးအတတ်ကို သင်စေရာ သလော၊ မြင်းစီးအတတ်ကို သင်စေ့ရာသလော၊ ရထားစီးအတတ်ကို သင်စေရာသလော၊ လေးပစ်အတတ်ကို သင်စေရာ သလော၊ ဓားလှံ အတတ်ကို သင်စေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အခါရောက်မှ လုံ့လထုတ်ခြင်းသည် လိုအပ်သော အမှုကိစ္စမပြီးစီးနိုင်၊ (အခါမရောက်မီ) ကြိုတင်လုံ့လ ထုတ်ခြင်းသည်သာ လိုအပ်သော အမှုကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်- "ပညာရှိ သူတော်ကောင်းသည် မိမိ၏ အစီးအပွါးကို သိခဲ့အံ့၊ ထိုအစီးအပွါးကို ရှေးဦးစွာကပင်လျှင် ပြုလုပ်ရာ၏၊ လှည်းသမား၏ အကြံအစည်မျိုးဖြင့် နှံ့နှံ့ နှေးနှေး အားမထုတ်ရာ။ လှည်းသမားသည် ညီညွတ်သော ခရီးလမ်းမကို ဖဲကြဉ်၍ မညီညွတ်သော ခရီးလမ်းဆိုးသို့ မောင်းနှင် တက်သွားသည်ရှိသော် ဝင်ရိုးကျိုးလျက်သာ ကြံမှိုင်ရရှာဘိ သကဲ့သို့၊ ဤအတူ လူမိုက်သည် သူတော်ကောင်း

တရားမှ ဖဲကြဉ်၍ မသူတော်တရားသို့ အစဉ်လိုက်သည်ရှိသော် သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ရောက်ရသည် ဖြစ်၍ ဝင်ရိုးကျိုးသော လှည်းသမားကဲ့သို့ စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၏" ဟု ဤတရားဒေသနာကိုလည်း ဟောအပ် ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဝါယာမကရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၆ - နေရယိကဂ္ဂိဥဏှဘာဝပဉှာ (ငရဲမီးပူလောင်ပုံ ပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့သည် 'ပြကတေ့မီးထက် ငရဲမီးသည် လွန်လွန်မင်းမင်း ပူလောင်၏၊ ပြကတေ့မီး၌ ပစ်ချအပ်သော သေးငယ်သော ကျောက်ခဲသည် တစ်နေ့ ပတ်လုံး လောင်ကျွမ်းသော်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်၊ အိမ်အထွတ်မျှရှိသော ကျောက်ခဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ငရဲမီး၌ ထည့်ခဲ့သော် တစ်ခဏခြင်း ဖြင့်ပင် ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်နိုင်၏ ' ဟု (မိန့်ဆိုကြပါကုန်၏)၊ ထိုစကားကို အကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ပါ၊ ထို့ပြင်လည်း ငရဲမီး၌ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ လောင်ကျွမ်းကုန်လျက် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်ဟု ဤသို့လည်း အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြကုန်သေး၏။ ထိုစကားကိုလည်း အကျွန်ုပ် မယုံကြည် နိုင်ပါ" ဟု လျှောက်၏။

နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မကန်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊ မိကျောင်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊ လိပ်မတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဥဒေါင်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊ ခိုမတို့သည် လည်း ကောင်း ကြမ်းတမ်းကုန်သော ကျောက်ခဲတို့ကိုဖြစ်စေ၊ ကျောက်စရစ်ခဲ တို့ကို ဖြစ်စေ စားမျိုကြကုန်သည် မဟုတ်လော" ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ စားမျိုကြ ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုကျောက်ခဲတို့သည် ထိုမကန်းမစသည်တို့၏ ဝမ်း၌ အူအတွင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားဟုတ်ပါ၏၊ ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုမကန်းမစသည်တို့၏ ဝမ်း၌ရှိသော ကိုယ်ဝန်သည်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား ထိုကိုယ်ဝန်သည် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ့်ကြောင့် ကြေညက်ခြင်း သို့ မရောက်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား ပြုခဲ့သောကံကြောင့် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ရာဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြုခဲ့သော ကံကြောင့် ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ လောင်ကျွမ်း ကုန်သော် လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်- "ငရဲသူသတ္တဝါတို့အား အကြင်မျှ လောက် ကာလပတ်လုံး ထိုမကောင်းမှုကံသည် ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး ငရဲသူ သတ္တဝါသည် မသေ" ဟု ဤဒေသနာတော်ကိုလည်း ဟောတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ခြင်္သေ့မတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျားမတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျားသစ်မတို့သည်

လည်းကောင်း၊ ခွေးမတို့သည် လည်းကောင်း ကြမ်းတမ်းသော အရိုးအသားတို့ကို စားကြသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ စားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုကြမ်းတမ်းကုန်သော အရိုးအသားတို့သည် ထိုခြင်္သေ့မစသည်တို့၏ ဝမ်း၌ အူအတွင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုခြင်္သေ့မစသည်တို့၏ ဝမ်း၌ရှိသော ကိုယ်ဝန်သည်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ပါဟု (လျှောက် ၏)။ အဘယ့်ကြောင့် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြုခဲ့သော ကံကြောင့် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ပါဟု မှတ်ထင်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြုခဲ့သော ကံကြောင့် ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ ပတ်လုံး ငရဲ၌ လောင်ကျွမ်းကုန်သော်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ယောနကတိုင်းသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခတ္တိယ အမျိုးသမီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဗြာဟ္မဏ အမျိုးသမီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဂဟပတိအမျိုးသမီးတို့သည် လည်းကောင်း ကြမ်းတမ်းသော ခဲဖွယ်အသားတို့ကို စားကုန်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ စားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုမိန်းမတို့၏ ဝမ်း၌ အူအတွင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ထိုကြမ်းတမ်းသော ခဲဖွယ်အသားတို့သည် ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုမိန်းမတို့၏ ဝမ်း၌ရှိသော ကိုယ်ဝန်သော်ကား ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကိုယ်ဝန်သည် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြုခဲ့သော ကံကြောင့် ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ပါဟု မှတ်ထင်ပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြုခဲ့သော ကံကြောင့် ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် များစွာသော နှစ်အထောင်တို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ လောင်ကျွမ်းကုန်သော်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်- "အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုမကောင်းမှု ကံသည် ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုငရဲသူသတ္တဝါသည် မသေ" ဟု ဤဒေသနာတော်ကိုလည်း ဟောကြားအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် နေရယိကဂ္ဂိဥဏှဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၇ - ပထဝိသန္ဓာရကပဉှာ (မြေကြီးတည်နေပုံ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ဤမြေကြီးသည် ရေပြင်၌ တည်၏၊ ရေသည် လေပေါ်၌ တည်၏၊ လေသည် ကောင်းကင်၌ တည်၏' ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြပါကုန်၏၊ ထိုစကားကိုလည်း အကျွန်ုပ် မယုံကြည်ပါ" ဟု လျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် ဓမကရိုဏ် (ရေစစ်)ဖြင့် ရေကို ယူ၍ မိလိန္ဒမင်းကို "မင်းမြတ် ဤရေကို လေသည် ဆောင်ယူအပ် သကဲ့သို့ ဤအတူ ထို(ကမ္ဘာမြေကြီးကိုခံသော) ရေကိုလည်း လေသည် ဆောင်ယူအပ်၏" ဟု သိစေ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ပထဝိသန္ဓာရကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၈ - နိရောဓနိဗ္ဗာနပဉှာ (ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည် မမည် ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သို့လျှင် ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန် မည်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပုထုဇဉ်မိုက်အားလုံးတို့သည် အတွင်းအပဖြစ်သော အာယတနတို့ကို အလွန် နှစ်သက်ကုန်၏၊ အလွန်စွဲလမ်း ပြောဆိုကုန်၏၊ အဆုံးတိုင် သက်ဝင်၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုပုထုဇဉ်မိုက်တို့သည် ထိုတဏှာ ရေအယဉ်ဖြင့် မျောပါကုန်၏၊ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း, အိုရခြင်း, သေရခြင်း, ပူဆွေးရခြင်း, ငိုကြွေးရခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, နှလုံးမသာခြင်း, ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း ဘေးတို့မှ မလွတ်ကုန်၊ ဆင်းရဲအပေါင်းမှ မလွတ်ကုန်ဟု (ဘုရားစကားနှင့်အညီ) ငါဆို၏။ မင်းမြတ် ထိုမှပြန်သော နည်းအားဖြင့် အကြားအမြင်ရှိသော အရိယာတပည့်သည်ကား အတွင်းအပဖြစ်သော အာယတနတို့ကို အလွန်နှစ်သက်မှု မရှိ၊ အလွန်စွဲလမ်း ပြောဆိုမှုမရှိ၊ အဆုံးတိုင် သက်ဝင်၍ မတည်၊ ထို (အတွင်းအပ၌ဖြစ်သော) အာယတနတို့ကို မနှစ်သက်သော၊ အလွန်စွဲလမ်း ပြောဆိုမှု မရှိသော၊ အဆုံးတိုင်သက်ဝင်၍ မတည်သော ထိုအရိယာ တပည့်အား တပ်မက်မှု 'တဏှာ' သည် ချုပ်၏၊ တပ်မက်မှု 'တဏှာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြင်းစွာစွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်၏၊ ပြင်းစွာစွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝချုပ်၏၊ ဘဝချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း 'ဇာတိ' ချုပ်၏၊ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း 'ဇာတိ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုခြင်း, သေခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပူဆွေးခြင်း, ငိုကြွေးခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, နှလုံးမသာခြင်း, ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း ချုပ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ထိုဆင်းရဲအစု ချုပ်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ချုပ်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် နိရောဓနိဗ္ဗာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၉ - နိဗ္ဗာနလဘနပဉှာ (နိဗ္ဗာန်ရခြင်း ပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော သူတို့သည်ပင် နိဗ္ဗာန်ကို ရကုန်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အလုံးစုံသော သူတို့သည်ပင် နိဗ္ဗာန်ကို မရကုန်။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အကြင်သူသည် ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ဖြစ်၍ သိအပ်သော ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ရှေးရှုသိ၏၊ ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော ဒုက္ခ သစ္စာ တရားတို့ကို ပိုင်းခြား၍ သိ၏၊ ပယ်အပ်သော သမုဒယသစ္စာတရားတို့ကို ပယ်စွန့်၏၊ ပွါးများအပ်သော မဂ္ဂသစ္စာ တရားတို့ကို ပွါးများ၏၊ မျက်မှောက် ပြုအပ်သော နိရောဓသစ္စာတရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြု၏၊ ထိုသူသည်သာ နိဗ္ဗာန်ကို ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ကိုးခုမြောက် နိဗ္ဗာနလဘနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - နိဗ္ဗာနဝဂ် ===

၁၀ - နိဗ္ဗာနသုခဇာနနပဉှာ

(နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို သိမသိ ပြဿနာ)

၁၀။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် နိဗ္ဗာန်ကို မရ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို မရသောသူသည် နိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာ၏ဟု သိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အကြင်သူသည် နိဗ္ဗာန်ကို မရသေး၊ ထိုသူသည် "နိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာ၏" ဟု သိနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မရသေးဘဲလျက် "နိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာ၏" ဟု အဘယ်သို့ သိနိုင်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကြင်သူတို့၏ လက်ခြေတို့သည် မပြတ်ကုန်၊ မင်းမြတ် ထိုသူတို့သည် "လက်ခြေ၏ ပြတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏" ဟု သိနိုင် ကုန်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ သိနိုင်ကုန်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်သို့ သိနိုင် ကုန်ရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အခြားတစ်ပါးသော လက်ခြေ ပြတ်ကုန်သော သူတို့၏ ငိုကြွေးသံကို ကြား၍ "လက်ခြေ ပြတ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏" ဟု သိပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ထင်ထင် မြင်အပ်၏၊ ထိုသူတို့ ပြောဆိုသံကို ကြား၍ "နိဗ္ဗာန်သည် ချမ်းသာ၏" ဟု သိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် နိဗ္ဗာနသုခဇာနနပဉှာ ပြီး၏။

လေးခုမြောက် နိဗ္ဗာနဝဂ် ပြီး၏။

ဤနိဗ္ဗာနဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ဆယ်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၁ - ဗုဒ္ဓဿ အတ္ထိ နတ္ထိဘာဝပဉှာ (မြတ်စွာဘုရား ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ဖူးပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မဖူးမြင်ဖူးပါဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ယင်းသို့ မဖူးမြင်ဖူးသည်ရှိသော် အသျှင်ဘုရား၏ ဆရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ဖူးပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မဖူးမြင်ဘူးပါကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရား မရှိချေတကားဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဦဟာမြစ်ကို သင်မင်းမြတ် မြင်ဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ဘူးပါဟု (လျှောက်၏)။ ယင်းသို့ မမြင်ဘူးသော် သင်မင်းမြတ်၏ အဖသည် ဦဟာမြစ်ကို မြင်ဖူးပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ဖူးပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်မူ ဦဟာမြစ်သည် မရှိချေတကားဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဦဟာမြစ်ကို အကယ်၍ကား မမြင်ဘူးပါ၊ အကျွန်ုပ်၏ အဖသည်လည်း ဦဟာမြစ်ကို အကယ်၍ကား မမြင်ဖူးပါ၊ သို့သော်လည်း ဦဟာမြစ်သည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို အကယ်၍ကား မျက်မြင် 'ဒိဋ္ဌ' မဖူးမြင်လိုက်ရ၊ ငါ၏ ဆရာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အကယ်၍ကား မျက်မြင် 'ဒိဋ္ဌ' မဖူးမြင်လိုက်ရပါ၊ သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဗုဒ္ဓဿ အတ္ထိ နတ္ထိဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၂ - ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား အတုမရှိမြတ်ပုံ ပြဿနာ)

၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်သည် မှန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မမြင်ဖူးပါဘဲလျက် "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်၏" ဟု အဘယ်သို့ သိပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကို မမြင်ဖူးသေးသော သူတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ကျယ်၏၊ အစောက်နက်၏၊ မရေတွက်နိုင်၊ သက်ဝင်ကူးခပ်နိုင်ခဲ၏၊ အကြင် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစိရဝတီ၊ သရဘူ၊ မဟီဟူသော ဤမြစ်ကြီးငါးသွယ်တို့ အမြဲမပြတ် စီးဝင်ကုန်၏၊ ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ယုတ်လျော့သော အဖြစ်သည် လည်းကောင်း၊ ပြည့်လျှံသော အဖြစ်သည် လည်းကောင်း မထင်နိုင်လေဟု သိနိုင်ကုန်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ သိနိုင်ကုန်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကြီးမြတ်တော်မူကုန်သော ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူကုန်ပြီးသော တပည့်သာဝကတို့ကို မြင်ရသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်၏ဟူ၍ သိနိုင်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၃ - ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝဇာနနပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသည့်အဖြစ်ကို သိ မသိ ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်၏ဟု သိခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်၏" ဟု သိခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသည် မှန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သို့လျှင် "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ မြတ်၏" ဟု သိခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား တိဿထေရအမည်ရသော စာရေးဆရာကြီးသည် ရှိခဲ့ဖူးပြီ၊ ထိုစာရေး ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ခြင်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ပြီး ဖြစ်ပါလျက် ထိုစာရေးဆရာကြီးကို အဘယ်သို့ သိနိုင်ပါသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုဆရာကြီး ရေးထားသော စာဖြင့် သိရပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် တရားကို မြင်၏၊ ထိုသူသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၏၊ မင်းမြတ် ထိုစကားမှန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူအပ်ခဲ့၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဗုဒ္ဓဿ အနုတ္တရဘာဝဇာနနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၄ - ဓမ္မဒိဋ္ဌပဉှာ

(တရားတော်ကို မြင် မမြင် ပြဿနာ)

၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည် တရားတော်ကို မြင်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက် ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားတော်မူသော နည်းဖြင့်သာ၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော် မူချက်ဖြင့်သာ အသက်ထက်ဆုံး တပည့်သာဝကတို့သည် လိုက်နာ ကျင့်ဆောင်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ဓမ္မဒိဋ္ဌပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၅ - အသက်မနပဋိသန္ဒဟနပဥှာ

(မပြောင်းရွှေ့ဘဲ ပဋိသန္ဓေနေ မနေ ပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန (ဤဘဝမှ တစ်စုံတစ်ရာမပါ) မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ ပဋိသန္ဓေ စွဲနေရပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် (ဤဘဝမှ တစ်စုံတစ်ရာမပါ) မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ ပဋိသန္ဓေစွဲနေရသည် မှန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန (ဤဘဝမှ တစ်စုံတစ်ရာမပါ) မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ အဘယ်သို့ ပဋိသန္ဓေစွဲ နေရပါသနည်း၊ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျာ်းသည် မီးတိုင်တစ်ခုမှ မီးတိုင်တစ်ခုကို ညှိထွန်းရာ၏၊ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုမီးသည် ထိုမီးတိုင်မှ ပြောင်းရွှေ့သွားသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပြောင်းရွှေ့ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် (ဤဘဝမှ တစ်စုံတစ်ရာမပါ) မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ ပဋိသန္ဓေ စွဲနေရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကဗျာဆရာ၏ အထံ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ကဗျာကို သင်ယူဖူးသည်ကို မှတ်မိပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ မှတ်မိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုကဗျာသည် ဆရာ့ထံမှ ပြောင်းရွှေ့လာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပြောင်းရွှေ့ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် (ဤဘဝမှ တစ်စုံတစ်ရာမပါ) မပြောင်းရွှေ့ရဘဲ ပဋိသန္ဓေစွဲနေ ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် အသက်မနပဋိသန္ဒဟနပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၆ - ဝေဒဂူပဥှာ (ဝေဒဂူ 'အတ္တလိပ်ပြာကောင်'ပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝေဒဂူကို ပရမတ်ဖြင့် ရအပ်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ပရမတ္ထအားဖြင့် ဝေဒဂူကို မရနိုင်ဟု နာဂသေနမထေရ်သည် (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေနသည် သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဝေဒဂူပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၇ - အညကာယသင်္ကမနပဉှာ

(အခြားကိုယ်သို့ ပြောင်းသော သတ္တဝါ ရှိ မရှိပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သတ္တဝါသည် ဤကိုယ်ကောင်မှ တစ်ပါးသော ကိုယ်ကောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၏၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ထိုသတ္တဝါမျိုး ရှိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤကိုယ်ကောင်မှ တစ်ပါးသော ကိုယ်ကောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သော သတ္တဝါသည် အကယ်၍ မရှိမူ ယုတ်ညံ့သော ကံတို့မှ လွတ်မြောက်သူ ဖြစ်ပါလတ္တံ့ လောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်မှန်၏၊ အကယ်၍ ပဋိသန္ဓေ မနေခဲ့မူ ယုတ်ညံ့သော ကံတို့မှ လွတ်မြောက်သူ ဖြစ်လတ္တံ့၊ မင်းမြတ် အကြင့်ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ နေရသေး၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့သော ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဉပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် အခြားသောသူ၏ သရက်သီးကို ခိုးယူရာ၏၊ ထိုသရက်သီး ခိုးသောသူသည် အပြစ်ဒဏ်သို့ ရောက်ရာသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ အပြစ်ဒဏ်သို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုခိုးသူသည် အခြားသူ စိုက်ပျိုးအပ်သော သရက်သီးတို့ကို ခိုးသည် မဟုတ်ပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် အပြစ်ဒဏ်သို့ ရောက်ရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုခိုးယူအပ်သော သရက်သီးတို့သည် အခြားသူ စိုက်ပျိုးသော သရက်သီးတို့ကို မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် အပြစ်ဒဏ်သို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤ(ပစ္စုပ္ပန်) နာမ်ရုပ်ဖြင့် ကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော၊ မကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော ကံကို ပြု၏၊ ထိုကံကြောင့် အခြားသော နာမ်ရုပ်သည် ပဋိသန္ဓေ နေ၏၊ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့သော ကံတို့မှ မလွတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် အညကာယသင်္ကမနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၈ - ကမ္မဖလအတ္ထိဘာဝပဉ္ဟာ (ကံ၏ အကျိုးရှိသည်၏ အဖြစ်ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤနာမ်ရုပ်ဖြင့် ကုသိုလ်ကံကို လည်းကောင်း၊ အကုသိုလ်ကံကို လည်းကောင်း ပြုလုပ်အပ်၏၊ ထိုကံတို့သည် အဘယ်၌ တည်ရှိနေပါကုန်သနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုကံတို့သည် အစဉ်တစိုက် နောက်မှ လိုက်သော အရိပ်ကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် နောက်မှ လိုက်တတ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုကံတို့သည် တည်ရှိကုန်၏" ဟု ပြခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုကံတို့သည် တည်ရှိကုန်၏" ဟု ထိုကံတို့ကို ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ အကြင် သစ်ပင်တို့သည် အသီးတို့ မသီးသေးကုန်၊ "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုအသီးတို့သည် တည်ကုန်၏" ဟု ထိုသစ်ပင်တို့၏ အသီးတို့ကို ပြခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်ကောင်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အစဉ်၏ မပြတ်ခြင်းကြောင့် "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုကံတို့သည် တည်ရှိကုန်၏" ဟု ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ကမ္မဖလအတ္ထိဘာဝပဉ္ဟာ ပြီး၏။

------

၉ - ဥပ္ပဇ္ဇတိဇာနနပဉ္ဟာ (ပဋိသန္ဓေဖြစ်တည်မှုကို သိ, မသိပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် ပဋိသန္ဓေ တည်နေရသေး၏၊ ၎င်းသူသည် 'ပဋိသန္ဓေ တည်နေရဦးအံ့' ဟု သိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အကြင်သူသည် ပဋိသန္ဓေ တည်နေရသေး၏၊ ထိုသူသည် "ပဋိသန္ဓေ တည်နေရဦးအံ့" ဟု သိပါ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် မျိုးစေ့တို့ကို မြေ၌ စိုက်ပျိုးကြဲချ၍ မိုးကောင်းစွာ ရွာသော် "စပါးဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏၊ သိနိုင်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် ပဋိသန္ဓေ တည်နေရသေး၏၊ ထိုသူသည် "ပဋိသန္ဓေ တည်နေရဦးလတ္တံ့" ဟု သိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဥပ္ပဇ္ဇတိဇာနနပဉ္ဟာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၁၀ - ဗုဒ္ဓနိဒဿနပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားကို ပြနိုင်၊ မပြနိုင်ပြဿနာ)

၁၀။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် ရှိပါ၏လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှိပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ရှိ၏" ဟု ပြခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရုပ်နာမ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ရှိ၏" ဟု ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ တောက်လောင်နေသော မီးပုံကြီး၏ အကြင်မီးတောက်သည် ချုပ်ပျောက်ပြီ၊ ထိုမီးတောက်မီးလျှံသည် "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ရှိ၏" ဟု ပြခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ၊ ထိုမီးတောက်မီးလျှံသည် ချုပ်ပျောက်ပြီ၊ မီးဟူသော ပညတ် မရှိခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရုပ်နာမ်အကြွင်း မရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ ချုပ်ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဤနေရာ၌ လည်းကောင်း ရှိ၏" ဟု ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ မင်းမြတ် တရားအပေါင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပြခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏၊ မင်းမြတ် ထိုစကားမှန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို ဟောထားတော်မူခဲ့၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓနိဒဿနပဉှာ ပြီး၏။

ငါးခုမြောက် ဗုဒ္ဓဝဂ် ပြီး၏။

ဤဗုဒ္ဓဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာ ဆယ်ခုတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၁ - ကာယပိယာယနပဉှာ (မိမိကိုယ်ကို ချစ်၊ မချစ်ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ချစ်ပါသလော” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို မချစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ခင်မင်ကုန်သနည်း၊ မြတ်နိုးကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်ခါတစ်ရံ၌ စစ်တိုက်ရာသို့ သွားသော သင်မင်းမြတ်အား မြားထိမှန် ဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြားထိမှန်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုမြားထိမှန်သော အနာကို လိမ်းဆေးဖြင့်လည်း လိမ်းအပ်သည် မဟုတ်လော၊ ဆီဖြင့်လည်း သုတ်လူးအပ်သည် မဟုတ်လော၊ နူးညံ့သော အဝတ်စပြားဖြင့်လည်း ပတ်စည်းအပ်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ လိမ်းဆေးဖြင့်လည်း လိမ်းအပ်ပါ၏၊ ဆီဖြင့်လည်း သုတ်လူးအပ်ပါ၏၊ နူးညံ့သော အဝတ်စပြားဖြင့်လည်း ပတ်စည်းအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း အနာကို သင်ချစ်သလော၊ ထိုသို့ ချစ်သောကြောင့် လိမ်းဆေးဖြင့်လည်း လိမ်းအပ်သလော၊ ဆီဖြင့်လည်း သုတ်လူးအပ်သလော၊ နူးညံ့သော အဝတ်စပြားဖြင့်လည်း ပတ်စည်းအပ်သလောဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အနာကို မချစ်ပါ၊ စင်စစ်သော်ကား အသားနု တက်စေခြင်းငှါ လိမ်းဆေးဖြင့်လည်း လိမ်းအပ်ပါ၏၊ ဆီဖြင့်လည်း သုတ်လူးအပ်ပါ၏၊ နူးညံ့သော အဝတ်စပြားဖြင့်လည်း ပတ်စည်းအပ်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူပင်လျှင် ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို မချစ်၊ သို့မချစ်သော်လည်း ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်မှု၌ မနစ်မြုပ်ကုန်ဘဲ မြတ်သော သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ ကိုယ်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်ကို အနာနှင့် တူ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူအပ်၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်မှု၌ မနစ်မြုပ်ကုန်ဘဲ အနာကဲ့သို့ ကိုယ်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်- “စိုသော အရေဖြင့် ရစ်ပတ် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော (ဤကိုယ်သည်) ကိုးပေါက်ဒွါရ အမာဝရှိ၏၊ အိုင်းအမာကြီးလည်း ဖြစ်၏၊ မစင်မသန့် ပုပ်နံ့ညှီစွာ ထွက်ကျလာ၍ အရပ် ထက်ဝန်းကျင်မှ ယိုစီး၏” ဟု ဤဒေသနာတော်ကိုလည်း ဟောအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ကာယပိယာယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၂ - သဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား တရားအားလုံးကို သိ၊ မသိပြဿနာ)

၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိပါ၏လော၊ အလုံးစုံကို အကုန်အစင် မြင်ပါ၏လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိ၏၊ အလုံးစုံကို အကုန်အစင် မြင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ထိုသို့ သိပါ, မြင်ပါလျက် တပည့်သာဝက တို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ့်ကြောင့် အစဉ်အားဖြင့် ပညတ်တော် မူပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤမြေပြင်၌ အလုံးစုံသော ဆေးမျိုးတို့ကို သိသော တစ်စုံတစ်ဦးသော ဆေးဆရာသည် သင်မင်းမြတ်အား ရှိပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ထိုဆေးဆရာသည် သူနာကို ဆေးတိုက်ရန် အခါအခွင့် ရောက်မှ ဆေးတိုက်သလော၊ သို့မဟုတ် ဆေးတိုက်ရန် အခါအခွင့် မရောက်မီ ဆေးတိုက်သလောဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သူနာကို ဆေးတိုက်ရန် အခါအခွင့် ရောက်မှ ဆေးတိုက်ပါ၏၊ ဆေးတိုက်ရန် အခါအခွင့် မရောက်မီ ဆေးမတိုက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိ၏၊ အလုံးစုံကို အကုန်အစင် မြင်၏၊ သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ရန် အချိန်အခါ မရောက်မီ တပည့်သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မမူ၊ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ရန် အချိန်အခါ ရောက်မှသာလျှင် အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်သော သိက္ခာပုဒ် ကို တပည့်သာဝကတို့အား ပညတ်တော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် သဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၃ - မဟာပုရိသလက္ခဏပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား မဟာပုရိသလက္ခဏာ ပြည့်စုံ၊ မပြည့်စုံပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံပါသလော၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့်လည်း နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်ပါသလော၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်းရှိပါသလော၊ ရွှေသားသဘော ညက်ညော သန့်စင်ကြည်လင်သော အရေအဆင်းရှိပါသလော။ တစ်လံမျှလောက်သော အရောင်တော် ရှိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့်လည်း နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်တော်မူပါ၏။ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းတော်ရှိပါ၏။ ရွှေသားသဘော ညက်ညော သန့်စင်ကြည်လင်သော အရေအဆင်း ရှိပါ၏။ တစ်လံမျှလောက်သော အရောင်တော်ရှိပါ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်လည်း သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံပါကုန်သလော၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာငယ်တို့ဖြင့် နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်ပါကုန်သလော၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်းရှိပါကုန်သလော၊ ရွှေသားသဘော ညက်ညောသန့်စင် ကြည်လင်သော အရေအဆင်း ရှိပါကုန်သလော၊ တစ်လံမျှလောက်သော အရောင် ရှိပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့သည် သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့နှင့် မပြည့်စုံကုန်၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ ဖြင့်လည်း နှစ်သက်စဖွယ် မတင့်တယ်ကုန်၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်းမရှိကုန်၊ ရွှေသား သဘော ညက်ညောသန့်စင် ကြည်လင်သော အရေအဆင်းမရှိကုန်၊ တစ်လံမျှလောက်သော အရောင်မရှိ ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် မဖြစ်တန်ရာပါ၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့် လည်း နှစ်သက်စဖွယ် မတင့်တယ်ရာပါ၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်းလည်း မရှိတန်ရာပါ၊ ရွှေသားသဘော ညက်ညောသန့်စင် ကြည်လင်သော အရေအဆင်းတော်လည်း မရှိတန်ရာပါ၊ တစ်လံမျှ လောက်သော အရောင်တော်လည်း မရှိတန်ရာပါ၊ စင်စစ်သော်ကား အမိနှင့်တူသော သားသည်မူလည်း ဖြစ်သင့်ပါ၏။ အမိဘက်လိုက်သော သားသည်မူလည်း ဖြစ်သင့်ပါ၏။ အဖနှင့်တူသော သားသည်မူ လည်း ဖြစ်သင့်ပါ၏၊ အဖဘက်လိုက်သော သားသည်မူလည်း ဖြစ်သင့်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ နာဂသေန မထေရ်သည် "မင်းမြတ် ပွင့်ချပ်များသော တစ်စုံတစ်ခုသော ကြာသည် ရှိသည်မဟုတ်လော"ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုကြာ၏ ဖြစ်ရာသည် အဘယ်၌ ဖြစ်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ညွန်၌ ဖြစ်ပါ၏၊ ရေ၌ မှီပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ကြာသည် ညွန်နှင့် အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနံ့အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရသာအားဖြင့် လည်းကောင်း တူပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတူပါဟု (လျှောက်၏)။ သို့မဟုတ် ရေနှင့် အဆင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနံ့အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရသာအားဖြင့် လည်းကောင်း တူပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတူပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား သည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာ

တော် ငယ်တို့ဖြင့်လည်း နှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်တော်မူ၏။ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်း ရှိတော်မူ၏၊ ရွှေသားသဘော ညက်ညောသန့်စင် ကြည်လင်သော အရေအဆင်းတော်လည်း ရှိတော်မူ၏၊ တစ်လံမျှ လောက်သော ရောင်ခြည်တော်လည်း ရှိတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော် ခမည်း တော်တို့သည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော မဟာပုရိသလက္ခဏာတို့နှင့် မပြည့်စုံပါကုန်၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာငယ်တို့ဖြင့် နှစ်သက်စဖွယ် မတင့်တယ်ပါကုန်၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော အဆင်းမရှိပါ ကုန်၊ ရွှေသားသဘော ညက်ညောသန့်စင် ကြည်လင်သော အရေအဆင်း မရှိပါကုန်၊ တစ်လံမျှလောက် သော အရောင်မရှိပါကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် မဟာပုရိသလက္ခဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၄ - ဘဂဝတော ဗြဟ္မစာရိပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား ဗြဟ္မစာရီ မည်၊ မမည်ပြဿနာ)

၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏ အကျင့်ကို ကျင့်သူ 'ဗြဟ္မစာရီ' မည်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏ အကျင့်ကို ကျင့်သူ ဗြဟ္မစာရီ မည်တော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရား သည် ဗြဟ္မာ၏ တပည့်လေလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မင်းမြတ်အား ဆင်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော မင်္ဂလာဆင်တော်သည် ရှိပါသလောဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ထိုဆင်တို့ အကြီးအမှူးဖြစ်သော မင်္ဂလာဆင်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုးကြာသံ နှင့် တူသော အသံကို မြည်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ မြည်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် ထိုဆင်သည် ကြိုးကြာငှက်၏ တပည့်လေလောဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ဗြဟ္မာသည် သိသင့် သိထိုက် သော တရား ရှိသေးသလော၊ သိသင့်သိထိုက်သော တရား မရှိတော့ပြီလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား သိသင့်သိထိုက်သော တရားရှိပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် ဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ဘဂဝတော ဗြဟ္မစာရိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၅ - ဘဂဝတော ဥပသမ္ပဒါပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား ပဉ္စင်း ဖြစ်၊ မဖြစ်ပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရဟန်းပဉ္စင်း၏ အဖြစ်သည် ကောင်းမြတ်ပါ၏လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်းပဉ္စင်း၏ အဖြစ်သည် ကောင်းမြတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မြတ်စွာဘုရားအား ပဉ္စင်းအဖြစ်သည် ရှိပါသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိပါသလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဟန်းပဉ္စင်း ဖြစ်လေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်ဟု တပည့်သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ဘိသည့်အလား မြတ်စွာဘုရားအား အခြားသူတို့က ပေးသင့်ပေးထိုက်သော ပဉ္စင်းအဖြစ် မရှိခဲ့ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဘဂဝတော ဥပသမ္ပဒါပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၆ - အဿုဘေသဇ္ဇာဘေသဇ္ဇပဉှာ

(မျက်ရည်၏ ဆေးနှင့် ဘေးဖြစ်ပုံပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် အမိသေသည်ရှိသော် ငိုကြွေး၏၊ အကြင်သူသည်ကား တရားခင်မင်သဖြင့် ငိုကြွေး၏၊ ငိုကြွေးကုန်သော ထိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင် အဘယ်သူ၏ မျက်ရည်သည် ရာဂငြိမ်းကြောင်း ဆေးကောင်းဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သူ၏ မျက်ရည်သည် ဆေးကောင်း မဖြစ်ပါသနည်း" ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် တစ်ယောက်သောသူ၏ မျက်ရည်သည်ကား ရာဂ, ဒေါသ, မောဟတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်း၏၊ ပူလောင်၏၊ တစ်ယောက်သောသူ၏ မျက်ရည်သည်ကား နှစ်သက်ခြင်း, ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် အညစ်အကြေးကင်း၏၊ သီတာရေသို့ အေးမြ၏၊ မင်းမြတ် အကြင်မျက်ရည်သည် အေးမြ၏၊ ထိုမျက်ရည်သည် ရာဂငြိမ်းကြောင်း ဆေးကောင်းဖြစ်ပါ၏။ အကြင်မျက်ရည်သည် ပူလောင်၏။ ထိုမျက်ရည်သည် ဆေးကောင်းမဖြစ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် အဿုဘေသဇ္ဇာဘေသဇ္ဇပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၇ - သရာဂဝီတရာဂနာနာကရဏပဉှာ

(ရာဂရှိသူနှင့်ရာဂကင်းသူ ထူးပုံ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရာဂရှိသူ၏ လည်းကောင်း၊ ရာဂကင်းသူ၏ လည်းကောင်း ထူးခြားသော အကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် တစ်ယောက်သော သူသည် လွှမ်းမိုးသက်ဝင်၍ တည်၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည်ကား လွှမ်းမိုးသက်ဝင်၍ မတည်၊ ဤသို့ ထူးခြား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လွှမ်းမိုးသက်ဝင်၍ တည်သူ၊ လွှမ်းမိုးသက်ဝင်၍ မတည်သူဟူသော ဤစကားသည် အဘယ်သဘော အဓိပ္ပါယ်ပါနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် တစ်ယောက်သောသူသည် အလိုရှိတတ်၏၊ တစ်ယောက်သောသူသည်ကား အလိုမရှိတတ်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ရာဂ ရှိသောသူဖြစ်စေ၊ရာဂ ကင်းသောသူဖြစ်စေ ဤနှစ်ဦးလုံးသည် လည်းကောင်း မြတ်သည်သာဖြစ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို အလိုရှိပါ၏၊ တစ်ယောက်သောသူမျှ မကောင်းသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သော အရာကို တွေ့မြင်ရပါ၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ရာဂ မကင်းသောသူသည် အရသာကို ခံစားသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ရသတဏှာဖြင့် ခံစားသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်၏၊ရာဂ ကင်းသောသူသည်ကား အရသာကို ခံစား၍သာ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်၏၊ ရသတဏှာဖြင့် ခံစား၍မူကား ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်လေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် သရာဂဝီတရာဂနာနာကရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၈ - ပညာပတိဋ္ဌာနပဉှာ (ပညာ၏ တည်နေရာ ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပညာသည် အဘယ်အရပ်၌ ထင်ရှားစွာ နေပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ပညာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ ထင်ရှားစွာ မနေဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သို့ဖြစ်လျှင် ပညာသည် မရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေသည် အဘယ်အရပ်၌ ထင်ရှားစွာ နေသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လေသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ ထင်ရှားစွာ မနေဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် လေသည် မရှိ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ပညာပတိဋ္ဌာနပဉှာ ပြီး၏။

၉ - သံသာရပဉှာ (သံသရာ ပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သံသရာဟူ၍ အကြင်စကားကို ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုသံသရာသည် အဘယ်ပါနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ ဖြစ်၍ ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ပင်လျှင် သေ၏၊ ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ သေ၍ တစ်ပါးသော အရပ်, တစ်ပါးသော ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ ဖြစ်၍ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ပင်လျှင် သေ၏၊ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ သေ၍ တစ်ပါးသော အရပ်, တစ်ပါးသော ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သံသရာသည် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် သရက်သီးမှည့်ကို စား၍ အစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ၏၊ ထိုသရက်သီးမှည့်မှ ကြီးစွာသော သရက်ပင်သည် ဖြစ်၍ အသီးသီးရာ၏၊ ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုသရက်ပင်မှလည်း သရက်သီးမှည့်ကို စား၍ အစေ့ကို စိုက်ပျိုးပြန်ရာ၏၊ ထိုသရက်သီးအစေ့မှလည်း ကြီးစွာသော သရက်ပင်သည် ဖြစ်ပြန်၍ အသီးသီးပြန်ရာ၏၊ ဤသို့ (ဆက်ကာ ဆက်ကာ စိုက်ပျိုးသော်) ထိုသရက်ပင်တို့၏ အဆုံးသည် မထင်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ ဖြစ်၍ ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ပင်လျှင် သေ၏၊ ဤအရပ်, ဤဘုံ၌ သေ၍ တစ်ပါးသော အရပ်, တစ်ပါးသော ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ ဖြစ်၍ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ပင်လျှင် သေ၏၊ ထိုအရပ်, ထိုဘုံ၌ သေ၍ တစ်ပါးသော အရပ်, တစ်ပါးသော ဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သံသရာသည် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် သံသာရပဉှာ ပြီး၏။

------

၁၀ - စိရကတသရဏပဉှာ

(ကြာမြင့်စွာက ပြုပြီးသည်ကို အောက်မေ့နိုင်မှု ပြဿနာ)

၁၀။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လွန်လေပြီးသော၊ ကြာမြင့်စွာက ပြုအပ်ပြီးသော အရာကို အဘယ်တရားဖြင့် အောက်မေ့နိုင်ပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သတိတရားဖြင့် အောက်မေ့နိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သတိဖြင့် မအောက်မေ့နိုင်၊ စိတ်ဖြင့်သာ အောက်မေ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီး၍ မေ့လျော့သည်ကို မှတ်မိဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှတ်မိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ သင်မင်းမြတ်သည် ထိုမေ့လျော့နေစဉ် အခါက စိတ်မရှိသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား စိတ်မရှိသည် မဟုတ်ပါ၊ ထိုမေ့လျော့ခိုက်အခါက သတိသည် မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)၊ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်ပါလျက် သင်သည် သတိဖြင့် မအောက်မေ့နိုင်၊ စိတ်ဖြင့်သာ အောက်မေ့နိုင်၏ဟု အဘယ့်ကြောင့် ဆိုဘိသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် စိရကတသရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - သတိဝဂ် ===

၁၁ - အဘိဇာနန္တသတိပဉှာ

(သတိသည် အမြဲသိမှတ်၍ ဖြစ်၊ မဖြစ် ပြဿနာ)

၁၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော သတိသည် အမြဲသိမှတ်၍ ဖြစ်ပါသလော၊ သို့မဟုတ် (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်မှသာ ဖြစ်ပါသလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် သတိသည် အမြဲသိမှတ်၍လည်း ဖြစ်၏၊ (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်၍လည်း ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော သတိသည် ဤသို့လျှင် အမြဲသိမှတ်၍ ဖြစ်ခဲ့ပါမူကား (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်၍ ဖြစ်သော သတိသည် မရှိတန်ရာဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်၍ ဖြစ်သော သတိသည် အကယ်၍ မရှိခဲ့မူ (ဆင်စွယ်ပွတ်ပန်းချီစသော) အတတ်သည်တို့၏ ပြုလုပ်ဖွယ် အမှုတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာ၏အကြောင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုဖွယ် မရှိတော့ရာ၊ အတတ်သင် ဆရာတို့သည် အကျိုးမရှိကုန်ရာ၊ မင်းမြတ် အကြင့်ကြောင့်လည်း (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်၍ဖြစ်သော သတိသည် ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ပြုလုပ်ဖွယ်အမှုတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာ၏အကြောင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ဖွယ်သည် ရှိပါ၏၊ အတတ်သင် ဆရာတို့ဖြင့် အကျိုးလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် အဘိဇာနန္တသတိပဉှာ ပြီး၏။

ခြောက်ခုမြောက် သတိဝဂ် ပြီး၏။

ဤသတိဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်တစ်ခုတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပမေမ္ဘဝဝတ္တာနဝဂ် ===

၁ - သတိဥပ္ပဇ္ဇနပဉှာ (သတိဖြစ်ပေါ်ပုံ ပြဿနာ)

၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်မျှလောက်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် သတိဖြစ်ပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သတိဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဘယ် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သတိဖြစ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အမြဲသိမှတ်သောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်သောအားဖြင့်လည်း သတိ ဖြစ်၏၊ ထင်ရှားသော အာရုံကို သိသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ အကျိုးစီးပွါး ရှိ၏ဟု သိသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ အကျိုးစီးပွါးမရှိဟု သိသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ သဘောတူ အာရုံအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ သဘောကွဲ အာရုံအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ စကားကို ကြားသိသော အားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ မှတ်ကြောင်း အင်္ဂါလက္ခဏာအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါး သတိပေးသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ အက္ခရာ အရေးအသားအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ ဂဏန်းသင်္ချာ အရေအတွက်အား ဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်သောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ ပေပရပိုက်စာအုပ်တို့နှင့် ဖွဲ့ယှက် ဆက်စပ်သောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ အနီး၌ ထားသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏၊ သုံးဆောင် ခံစားဖူးသောအားဖြင့်လည်း သတိဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ အမြဲသိမှတ်သောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ မင်းမြတ် အသျှင်အာနန္ဒာနှင့် ခုဇ္ဇုတ္တရာ ဥပါသိကာမတို့သည် (ပိဋကတ်သုံးပုံကို) အောက်မေ့နိုင်ကုန်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရသူတို့သည် မိမိတို့ ဖြစ်ပြီးဘဝကို အောက်မေ့နိုင်ကုန်သကဲ့သို့ လည်းကောင်းတည်း၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် အမြဲသိမှတ်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၂။ (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်သောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ပြကတေ့အားဖြင့် သတိမေ့လျော့တတ်သူကို သူတစ်ပါးတို့က သတိရစေခြင်းငှါ အမြဲမပြတ် ဖွဲ့စပ်နှိုးဆော်ရကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် (အခြားသူတို့) လှုံ့ဆော်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၃။ ထင်ရှားသော အာရုံကို သိသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ မင်းအဖြစ်၌မူလည်း အဘိသိက်သွန်းခံရသူဖြစ်၏၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့မူလည်း ရောက်ရသူဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် ထင်ရှားသော အာရုံကို သိသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၄။ အကျိုးစီးပွါးရှိ၏ဟု သိသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အကြင်အရပ်၌ ချမ်းသာစေအပ်၏၊ "ဤမည်သော အရပ်၌ ဤသို့ ချမ်းသာစေအပ်ပြီ" ဟု (ထိုအရပ်ကို) အောက်မေ့၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် အကျိုးစီးပွါးရှိ၏ဟု သိသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၅။ အကျိုးစီးပွါးမရှိဟု သိသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိ ဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အကြင်အရပ်၌ ဆင်းရဲစေအပ်၏၊ "ဤမည်သော အရပ်၌ ဤသို့ ဆင်းရဲစေအပ်ပြီ" ဟု (ထိုအရပ်ကို) အောက်မေ့၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် အကျိုးစီးပွါး မရှိဟု သိသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၆။ သဘောတူအာရုံအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အမိစသည်နှင့်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်၍ အမိကို လည်းကောင်း၊ အဖကို လည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကို လည်းကောင်း၊ အစ်မ,ညီမကို လည်းကောင်း သတိရ၏၊ ကုလားအုပ်ကို လည်းကောင်း၊ နွားကို လည်းကောင်း၊ မြည်းကို လည်းကောင်း မြင်၍ အခြား တစ်ပါးသော ထိုသို့ သဘောရှိသော ကုလားအုပ်ကို လည်းကောင်း၊ နွားကို လည်းကောင်း၊ မြည်းကို လည်းကောင်း သတိရ၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် သဘောတူ အာရုံအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၇။ သဘောကွဲ အာရုံအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ဤမည်သော သူ၏ အဆင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏၊ အသံသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏၊ အနံ့သည် ဤသို့ သဘောရှိ၏၊ အရသာသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏၊ အတွေ့အထိသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏ဟု အောက်မေ့၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် သဘောကွဲ အာရုံအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၈။ စကားကို ကြားသိသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ပြကတေ့အားဖြင့် မေ့လျော့တတ်သူကို သူတစ်ပါးတို့က သတိရစေကုန်၏၊ ထိုစကားဖြင့် ထိုသူသည် အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် စကားကို ကြားသိသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၉။ မှတ်ကြောင်း အင်္ဂါလက္ခဏာအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိ ဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အကြင်သူသည် ပြကတေ့အားဖြင့် နွားတို့၏ ခြေလက်စသော အင်္ဂါဖြင့် သိ၏၊ ဖွေ့အိမ်မြောင်စသော လက္ခဏာဖြင့် သိ၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် မှတ်ကြောင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၀။ သူတစ်ပါး သတိပေးသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ပြကတေ့အားဖြင့် မေ့လျော့တတ်သူကို "အချင်း သတိရလော့၊ အချင်း သတိရလော့" ဟု အတန်တန် အောက်မေ့စေ၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် သူတစ်ပါး သတိပေးသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၁။ အက္ခရာ အရေးအသားအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အက္ခရာ အရေးအသားကို သင်ကြားထားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် "ဤအက္ခရာ၏ အခြားမဲ့၌ ဤအက္ခရာကို ပြုအပ်၏" ဟု သိ၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် အက္ခရာ အရေးအသားအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၂။ ဂဏန်းသင်္ချာ အတွက်အားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ဂဏန်းသင်္ချာ၌ သင်ကြားထားပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဂဏန်းသင်္ချာ တတ်သူတို့သည် များစွာသော ဂဏန်းကိုလည်း ရေတွက်နိုင်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် ဂဏန်းသင်္ချာအတွက်အားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၃။ နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်သောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိ ဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ နှုတ်တက် ဆောင်ခြင်းဖြင့် သင်ကြားထားပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်သူတို့သည် များစွာသော ကျမ်းဂန်တို့ကို ဆောင်နိုင်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၄။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များပြားသော ရှေး၌ နေဖူးသော ဘဝကို အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်း၊ တစ်ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဘဝတို့ကို လည်းကောင်း။ပ။ ဤသို့ အခြင်းအရာနှင့်တကွ၊ ညွှန်းပြဖွယ် (အမည်၊ အနွယ်)နှင့်တကွ ရှေး၌ နေဖူးသည်ကို အောက်မေ့နိုင်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၅။ ပေပရပိုက်စာအုပ်တို့နှင့် ဖွဲ့ယှက်ဆက်စပ်သောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ မင်းတို့သည် (အပြစ်ဒဏ်စသည် ချပေးဆုံးဖြတ်ရာ၌) စည်းမျဉ်းဥပဒေကို မေ့လျော့ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဤမည်သော (စည်းမျဉ်းဥပဒေ) ကျမ်းကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လော့ဟု ဆို၍ ထို (စည်းမျဉ်းဥပဒေ) ကျမ်းဖြင့် အောက်မေ့သတိရကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် ပေပရပိုက်စာအုပ်တို့နှင့် ဖွဲ့ယှက်ဆက်စပ်သောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၆။ အနီး၌ ထားသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ အနီး၌ ထားသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို မြင်၍ သတိရ၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် အနီး၌ ထားသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

၁၇။ သုံးဆောင် ခံစားဖူးသောအားဖြင့် အဘယ်သို့ သတိ ဖြစ်သနည်းဟူမူ၊ မြင်ဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အဆင်းကို အောက်မေ့၏၊ ကြားဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အသံကို အောက်မေ့၏၊ နမ်းရှုဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အနံ့ကို အောက်မေ့၏၊ လျက်ဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အရသာကို အောက်မေ့

၏၊ တွေ့ထိဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အတွေ့အထိကို အောက်မေ့၏၊ သိဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သဘောတရားကို အောက်မေ့၏၊ ဤသို့လျှင် သတိသည် သုံးဆောင် ခံစားဖူးသောအားဖြင့် ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် ဤတစ်ဆယ့် ခုနစ်ပါးကုန်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် သတိဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော သတိဥပဋ္ဌနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၂ - ဗုဒ္ဓဂုဏသတိပဋိလာဘပဉှာ

(ဘုရားဂုဏ်တော်ကို သတိရမှု ပြဿနာ)

၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'အကြင်သူသည် အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး အကုသိုလ်ကို ပြုရာ၏၊ သေခါနီးအခါ၌မူကား တစ်ခုသော ဘုရားဂုဏ်တော်ကို သတိရငြားအံ့၊ ထိုသူသည် နတ်ပြည် တို့၌ ဖြစ်၏' ဟု ဤစကားကို အရှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြကုန်၏၊ ထိုစကားကို အကျွန်ုပ် မယုံကြည်ပါ၊ 'တစ်ခုသော ပါဏာတိပါတကံဖြင့် ငရဲ၌ ဖြစ်ရာ၏' ဟူ၍ ဤသို့လည်း ဆိုတော်မူကြကုန်သေး၏၊ ထိုစကားကိုလည်း အကျွန်ုပ် မယုံကြည်ပါ" ဟု လျှောက်၏။

မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ကျောက်သည် ငယ်သော်လည်း လှေနှင့် ကင်း ၍ ရေ၌ ပေါ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပေါ်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း ကျောက်တို့၏ လှည်းအစီး တစ်ရာတင် ဝန်သည်လည်း လှေဖြင့် တင်ထားခဲ့သည်ရှိသော် ရေ၌ ပေါ်ရာသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပေါ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လှေကဲ့သို့ ထို့အတူ ကုသိုလ်တို့ကို မှတ်အပ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓဂုဏသတိပဋိလာဘပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၃ - ဒုက္ခပ္ပဟာနဝါယမပဉှာ (ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်း ပြဿနာ)

၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့သည် အတိတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ ပြုပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အတိတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ မပြုကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့မူ အနာဂတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ ပြုပါကုန်သလော' ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် အနာဂတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ မပြုကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့မူ ပစ္စုပ္ပန်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ ပြုပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ပစ္စုပ္ပန်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လ မပြုကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားတို့သည် အတိတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ အကယ်၍ လုံ့လ မပြုကုန်အံ့၊ အနာဂတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ အကယ်၍ လုံ့လမပြုကုန်အံ့၊ ပစ္စုပ္ပန်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ အကယ်၍ လုံ့လ မပြုကုန်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် အဘယ်အကျိုးငှါ လုံ့လ ပြုကြပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ နာဂသေနမထေရ်သည် "ဤပစ္စုပ္ပန် ဒုက္ခသည်လည်း အသို့လျှင် ချုပ်ငြိမ်းရာအံ့နည်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ဒုက္ခမှ အခြားတစ်ပါးသော ဒုက္ခသည်လည်း အသို့လျှင် နောက်ထပ် မဖြစ်ရာအံ့နည်း" ဟု ဤသို့သော အကျိုးငှါ လုံ့လပြုကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အနာဂတ်ဒုက္ခသည် ထင်စွာ ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အနာဂတ်ဒုက္ခသည် ထင်စွာမရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်သော အနာဂတ်ဒုက္ခကို ပယ်စွန့်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုကုန်၏။ ထိုအသျှင်ဘုရားတို့သည် လွန်ကဲသော ပညာရှိတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်အား ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လိုလားကုန်သော၊ ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ဖြစ်ကုန်သော၊ စစ်ပြိုင်ရန် ရှေးရှုတည်လာကုန်သော အချို့သော ရန်သူ မင်းတို့သည် ရှိကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ထိုစစ်ပြိုင်ရန် ရောက်လာမှ သင်မင်းမြတ်တို့သည် ကျုံးကို တူးစေကုန်ရာသလော၊ မြို့ တံတိုင်းကို ဆင့်စီစေကုန်ရာသလော၊ တံခါးမုခ်ကို ပြုစေကုန်ရာသလော၊ ပြအိုးကို ပြုစေကုန်ရာသလော၊ ရိက္ခာစပါးကို ဆောင်ယူ သွင်းစေကုန်ရာသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ ထိုကျုံး တူးခြင်းစသည်ကို ကြိုကြိုတင်တင် စီရင်ပြီးဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်တို့သည် ထိုစစ်ပြိုင်ရန် ရောက်လာမှ ဆင်စီးအတတ်ကို သင်ကုန်ရာသလော၊ မြင်းစီးအတတ်ကို သင်ကုန်ရာသလော၊ ရထားစီးအတတ်ကို သင်ကုန်ရာသလော၊ လေးအတတ်ကို သင်ကုန်ရာသလော၊ ဓားလှံအတတ်ကို သင်ကုန်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ ကြိုကြိုတင်တင်ပင်လျှင် အလုံးစုံသော အတတ်ကို သင်ကြားပြီးဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကျိုးငှါ သင်အပ်သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်လာသေးကုန်သော ဘေးတို့ကို တားမြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ သင်ကြားအပ်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း မရောက်လာသေးသော ဘေးသည် ထင်ရှားရှိသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထင်ရှားမရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်တို့သည် ထင်ရှားမရှိကုန်သော၊ မရောက်လာသေးကုန်သော ဘေးတို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စီရင်ကုန်၏၊ ဌီသင်မင်းမြတ်တို့သည်လည်း လွန်ကဲသော ပညာရှိတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင်မင်းမြတ်သည် ရေမွတ်သိပ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအခါမှ သင်သည် ရေကို သောက်အံ့ဟု ရေတွင်းကို တူးစေရာသလော၊ လေးထောင့်ကန်ကို တူးစေရာသလော၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကို တူးစေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ ကြိုကြိုတင်တင်ကပင်

ထိုရေတွင်း တူးခြင်းစသော ကိစ္စကို ပြုစီရင်အပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကျိုးငှါ ပြုစီရင်အပ်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်လာသေးကုန်သော ရေမွတ်သိပ်ခြင်းတို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စီရင်အပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မရောက်လာသေးသော ရေမွတ်သိပ်ခြင်းသည် ထင်ရှား ရှိပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထင်ရှားမရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြင် သင် မင်းမြတ်တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်သော၊ မရောက်လာသေးကုန်သော ရေမွတ်သိပ်ခြင်းတို့ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စီရင်ကုန်၏။ ထိုသင်မင်းမြတ်တို့သည် လွန်ကဲသော ပညာရှိတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ အကြင်အခါ၌ သင်မင်းမြတ်သည် ဆာလောင်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအခါမှ သင်မင်းမြတ်သည် ပွဲတော်တည်အံ့ဟု လယ်ကို ထွန်စေရာသလော၊ သလေးစပါးကို စိုက်ပျိုးစေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ ကြိုကြိုတင်တင်ကပင် ထိုလယ်ထွန်ခြင်း, သလေးစပါး စိုက်ပျိုးခြင်း ကိစ္စကို ပြုစီရင်အပ်ကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကျိုးငှါ ပြုစီရင်အပ်သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်လာသေးကုန်သော ဆာလောင်မှုကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စီရင်အပ်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မရောက်လာသေးသော ဆာလောင်မှုရှိပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်တို့သည် ထင်ရှား မရှိကုန်သော၊ မရောက်လာသေးကုန်သော ဆာလောင်မှုကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စီရင်ကုန်၏၊ ထိုသင် မင်းမြတ်တို့သည် လွန်ကဲသော ပညာရှိတို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဒုက္ခပ္ပဟာနဝါယမပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၄ - ဗြဟ္မလောကပဉှာ

(ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့် လူ့ပြည် အကွာအဝေး ပြဿနာ)

၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလူ့ပြည်မှ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤလူ့ပြည်မှ ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် ဝေးကွာလှ၏၊ အိမ် အထွတ်မျှရှိသော ကျောက်ကြီးသည် ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ကျလာလတ်သော် တစ်နေ့နှင့် တစ်ညဥ့်အားဖြင့် ယူဇနာပေါင်း လေးသောင်း ရှစ်ထောင် တိုင်တိုင်လျှောကျသော် လေးလကြာမှ မြေ၌ တည်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကို ဆန့်ရာသကဲ့ သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်သော လက်မောင်းကို ကွေးရာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် တန်ခိုးရှိသော ရဟန်းသည် စိတ်၏ လေ့လာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ကွယ်ပျောက်ကာ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှားဖြစ်နိုင်ရာ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဟောတော်မူကုန်၏၊ ဤစကားကို အကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ပါ၊ ထိုမျှလောက် ယူဇနာပေါင်း များစွာတို့တိုင်အောင် ဤသို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ သွားရောက်နိုင်ပါအံ့လောဟု (မေးလျှောက်၏)။ နာဂသေနမထေရ်သည် မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ မွေးဖွားရာ အရပ်သည် အဘယ်အရပ်နည်း" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အလသန္ဒမည်သော ကျွန်းသည် ရှိပါ၏၊ ထိုကျွန်း၌ အကျွန်ုပ်သည် မွေးဖွားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အလသန္ဒကျွန်း သည် ဤသာဂလမြို့မှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယူဇနာ နှစ်ရာ တိုင်တိုင် ဝေးကွာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ထိုအလသန္ဒကျွန်း၌ တစ်စုံ တစ်ရာသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုခဲ့ပြီး၍ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှတ်မိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ယူဇနာနှစ်ရာ တိုင်တိုင် လျင်စွာ သွားရောက်နိုင်လေဘိသည်တကားဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော် လျှောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ဗြဟ္မလောကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၅ - ဒွိန္နံလောကုပ္ပန္နာနံ သမကဘာဝပဉှာ

(လောကနှစ်ခု၌ ဖြစ်ရမူ၏ တူမျှပုံ ပြဿနာ)

၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ရာ၏၊ အကြင်သူသည်လည်း ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ကသ္မီရတိုင်း၌ ဖြစ်ရာ၏၊ အဘယ်သူက ကြာမြင့်၍ အဘယ်သူက လျင်မြန်ပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အညီအမျှပင် ဖြစ်ရာပါ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်၏ မွေးဖွားရာမြို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား (အလသန္ဒကျွန်းဝယ်) ကလသိမည်သော ရွာသည် ရှိပါ၏၊ ထိုကလသိရွာ၌ အကျွန်ုပ်သည် မွေးဖွားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကလသိရွာသည် ဤသာဂလမြို့မှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယူဇနာနှစ်ရာ တိုင်တိုင် ဝေးကွာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကသ္မီရတိုင်းသည် ဤသာဂလပြည်မှ အဘယ်မျှလောက် ဝေးကွာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဆယ့် နှစ်ယူဇနာတိုင်အောင် ဝေးကွာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်မင်းမြတ်သည် ကလသိရွာကို ကြံစည် အောက်မေ့ပါလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြံစည် အောက်မေ့ပြီးပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်မင်းမြတ်သည် ကသ္မီရတိုင်းကို ကြံစည် အောက်မေ့ပါဦးလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြံစည် အောက်မေ့ပြီးပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အရပ်ကို ကြာမြင့်စွာ ကြံစည် အောက်မေ့ရသနည်း၊ အဘယ်အရပ်ကို လျင်မြန်စွာ ကြံစည် အောက်မေ့ရသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အညီအမျှပင် ကြံစည် အောက်မေ့ရပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ရာ၏၊ အကြင်သူသည်လည်း ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ကသ္မီရတိုင်း၌ ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အညီအမျှသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့ထက်အလွန် ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ငှက်နှစ်ကောင်တို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံသွားကုန်ရာ၏၊ ထိုငှက်နှစ်ကောင်တို့တွင် ငှက်တစ်ကောင်သည် မြင့်သော သစ်ပင်၌ နားရာ၏၊ ငှက်တစ်ကောင်သည် နိမ့်သော သစ်ပင်၌ နားရာ၏၊ အညီအမျှ တစ်ပြိုင်နက် နား၍ ရပ်တည်ကုန်သော ထိုငှက်နှစ်ကောင်တို့တွင် အဘယ်ငှက်၏ အရိပ်သည် ရှေးဦးစွာ မြေ၌ ထင်ရာသနည်း၊ အဘယ်ငှက်၏ အရိပ်သည် ကြာမြင့်မှ မြေ၌ ထင်ရာသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အရိပ်သည် တစ်ပြိုင်နက်ပင် မြေ၌ ထင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ရာ၏၊ အကြင် သူသည်လည်း ဤလူ့ပြည်၌ သေလွန်၍ ကသ္မီရတိုင်း၌ ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အညီအမျှသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဒွိန္နံလောကုပ္ပန္နာနံ သမကဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၆ - ဗောဇ္ဈင်္ဂပဉ္ဟာ (ဗောဇ္ဈင်ပြဿနာ)

၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဗောဇ္ဈင်တို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန်သနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဗောဇ္ဈင်တို့သည် ခုနစ်ပါးရှိကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော ဗောဇ္ဈင်တို့ဖြင့် သိနိုင်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဓမ္မဝိစယသမ္ဗောဇ္ဈင်ဟူသော တစ်ပါးတည်းသော ဗောဇ္ဈင်ဖြင့် သိနိုင်ပါ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ တစ်ပါးတည်းသော ဗောဇ္ဈင်ဖြင့် သိနိုင်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟောအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ သန်လျက်အိမ်၌ ထည့်ထားသော သန်လျက်သည် လက်ဖြင့် မကိုင်ဘဲ ဖြတ်တောက်ဖွယ်ရာ ဝတ္ထုကို ဖြတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဗောဇ္ဈင်ခြောက်ပါးတို့နှင့် ကင်း၍ ဓမ္မဝိစယသမ္ဗောဇ္ဈင်ဖြင့် မသိနိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဗောဇ္ဈင်္ဂပဉ္ဟာ ပြီး၏။

------

၇ - ပါပပုညာနံ အပ္ပါနပ္ပဘာဝပဉ္ဟာ

(အကုသိုလ်နှင့် ကုသိုလ် အနည်းအများ ပြဿနာ)

၇။ မိလိန္ဒမင်းသည် “အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် လည်းကောင်း၊ အကုသိုလ် မကောင်းမှုသည် လည်းကောင်း အဘယ်က များပြားပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည်ကား များပြား၏၊ အကုသိုလ် မကောင်းမှုသည် နည်းပါး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကုသိုလ် မကောင်းမှု ပြုသောသူသည်ကား ငါသည် အကုသိုလ် မကောင်းမှုကံကို ပြုမိပြီဟု နှလုံးမရွှင်ခြင်းဖြစ်၏၊ ထိုသို့ စိတ်မကြည်ဖြူ နှလုံးပူသောကြောင့် အကုသိုလ် မကောင်းမှုသည် မတိုးပွါး။ မင်းမြတ် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုသောသူသည်ကား ပူပန်မှု မရှိ၊ ပကတိ အေးမြ စိတ်ရွှင်ပျ၏၊ စိတ်ရွှင်ပျသူအား ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်၏။ ဝမ်းမြောက်သောသူအား နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်၏၊ နှစ်သိမ့်သော စိတ်ရှိသူ၏ ကိုယ်သည် ငြိမ်းအေး၏၊ ငြိမ်းအေးသော ကိုယ်ရှိသောသူသည် ချမ်းသာကို ခံစား၏၊ ချမ်းသာသော သူ၏ စိတ်သည် တည်ကြည်၏၊ တည်ကြည်သော သူသည် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် တိုးပွါး၏။ မင်းမြတ် လက်ခြေပြတ်သော ယောကျ်ားသည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသော ကြာလက်ကြာခိုင်ကို ပေးလှူ၍ ကိုးဆယ့်တစ် ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ဖရိုဖရဲ ပျက်စီးကျရောက်ရာ အပါယ်ငရဲသို့ မရောက်ရလတ္တံ့၊ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် များပြား၏၊ အကုသိုလ် မကောင်းမှုသည် နည်းပါး၏ဟု ငါဆို၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ပါပပုညာနံ အပ္ပါနပ္ပဘာဝပဉ္ဟာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၈ - ဇာနန္တာဇာနန္တပါပကရဏပဉှာ

(သိလျက် မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၊ မသိဘဲ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း ပြဿနာ)

၈။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် သိလျက် မကောင်းမှုကံကို ပြု၏၊ အကြင်သူသည် မသိမူ၍ မကောင်းမှုကံကို ပြု၏၊ အဘယ်သူ၏ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံသည် များပြားပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် မင်းမြတ် အကြင်သူသည် မသိမူ၍ မကောင်းမှုကံကို ပြု၏၊ ထိုမသိမူ၍ မကောင်းမှုကံ ပြုသူ၏ မကောင်းမှု အကုသိုလ်သည် များပြား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ အကြင်မင်းသားသည် လည်းကောင်း၊ အကြင်မင်း အမတ်သည် လည်းကောင်း မသိမူ၍ မကောင်းမှုကံကို ပြုအံ့၊ ထိုသူ့အား အကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ဆထက်သော ဒဏ်ကို ပေးရကုန်အံ့လောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ပူလောင်သော၊ ရဲရဲတောက်သော၊ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးနှင့် တကွဖြစ်သော သံခဲ သံတုံးကို တစ်ယောက်သောသူသည် သိလျက် ကိုင်ရာ၏၊ တစ်ယောက်သော သူသည် မသိမူ၍ ကိုင်ရာ၏၊ အဘယ်သူကို ပြင်းထန်စွာ လောင်ရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်သူသည်ကား မသိမူ၍ ကိုင်ရာ၏၊ ထိုသူ့အား ပြင်းထန်စွာ လောင်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် မသိမူ၍ အကုသိုလ် မကောင်းမှုကံကို ပြု၏၊ ထိုသူ့အား မကောင်းမှုကံသည် များပြား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဇာနန္တာဇာနန္တပါပကရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၉ - ဥတ္တရကုရုကာဒိဂမနပဉှာ

(မြောက်ကျွန်းစသည်သို့ သွားနိုင်၊ မသွားနိုင် ပြဿနာ)

၉။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤကိုယ်ဖြင့် မြောက်ကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အခြားကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ သွားနိုင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် မဟာဘုတ်လေးပါးရှိသော ဤကိုယ်ဖြင့် မြောက်ကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အခြားကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ သွားနိုင်သူ ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဟာဘုတ်လေးပါးရှိသော ဤကိုယ်ဖြင့် မြောက်ကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အခြားကျွန်းသို့ ဖြစ်စေ အဘယ်သို့ သွားနိုင်ရာပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ဤမြေကြီး၌ တစ်ထွာဖြစ်စေ၊ တစ်တောင်ဖြစ်စေ ခုန်ဖူးပါ၏လော၊ ခုန်ဖူးသည်ကို မှတ်မိပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှတ်မိပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် ရှစ်တောင်မျှ အမြင့်ကိုလည်း ခုန်နိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင် မင်းမြတ်သည် ရှစ်တောင်မျှအမြင့်ကို အသို့ခုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်၌ ကျရောက်အံ့ဟု စိတ်ကို ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ စိတ်လေ့လာပြီးသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းသည် ကိုယ်ကို စိတ်၌ ကောင်းစွာ တင်၍ စိတ်၏ အစွမ်းဖြင့် ကောင်းကင်သို့ သွားနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဥတ္တရကုရုကာဒိဂမနပဉှာ ပြီး၏။

------

၁၀ - ဒီဃဋ္ဌိပဉှာ (အရိုးရှည်ပြဿနာ)

၁၀။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'အရိုးတို့သည် ယူဇနာတစ်ရာတိုင်အောင် ရှည်ကုန်၏' ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏၊ သစ်ပင်သော်မျှလည်း ထိုမျှလောက် ယူဇနာတစ်ရာ မရှိနိုင်၊ အရိုးတို့သည် အဘယ်မှာ ယူဇနာတစ်ရာတိုင် ရှည်နိုင်လတ္တံ့နည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။

မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ "မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ယူဇနာငါးရာတိုင် ရှိကြကုန်သော ငါးတို့သည် ရှိကုန်၏" ဟု သင်ကြားဖူးသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ ကြားဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ယူဇနာငါးရာရှိသော ငါး၏ အရိုးတို့သည် ယူဇနာတစ်ရာရှည်ကုန်သည် ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် ဒီဃဋ္ဌိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၁ - အဿာသ ပဿာသ နိရောဓပဉှာ

(ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ချုပ်ရန် တတ်နိုင်၊ မတတ်နိုင်ပြဿနာ)

၁၁။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ထွက်သက်ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်စေခြင်းငှါ တတ်စွမ်းနိုင်၏' ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်သည် မဟုတ်လော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏၊ ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်စေခြင်းငှါ တတ်စွမ်းနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သို့လျှင် ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကို ချုပ်စေခြင်းငှါ တတ်စွမ်းနိုင်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သင်မင်းမြတ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ ဟောက်သံကို ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ ထိုဟောက်သံသည် ကိုယ်ကို ကွေးညွတ်လိုက်သော် ပျောက်ကင်းရာသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပျောက်ကင်းရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ မထုံအပ်သော ကိုယ်ရှိသော၊ ဝိရတီအာရုံ မထုံအပ်သော သီလရှိသော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ မထုံအပ်သော စိတ်ရှိသော၊ ပွါးထုံအပ်သော ပညာမရှိသော သူ၏ ထိုဟောက်သော အသံစင်လျက် ကိုယ်ကို ကွေးညွတ်ကာမျှ ပျောက်ကင်းဘိသေး၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံထုံအပ်ပြီးသော ကိုယ်ရှိသော၊ ဝိရတီအာရုံ ထုံအပ်ပြီးသော သီလရှိသော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ ထုံအပ်ပြီးသော စိတ်ရှိသော၊ ပွါးအပ်ထုံအပ်ပြီးသော ပညာရှိသော၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားသောသူ၏ ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည် အဘယ်မှာ မချုပ်ဘဲ ရှိလတ္တံ့နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် အဿာသ ပဿာသနိရောဓပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၂ - သမုဒ္ဒပဉှာ (သမုဒ္ဒရာပြဿနာ)

၁၂။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'သမုဒ္ဒရာ သမုဒ္ဒရာ' ဟူ၍ ဆိုအပ်ပါ၏၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ရေကို 'သမုဒ္ဒရာ' ဟူ၍ ဆိုအပ်ပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် အကြင်မျှလောက် ရေရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် ငန်၏။ အကြင်မျှလောက် ငန်၏၊ ထိုမျှလောက် ရေရှိ၏။ ထို့ကြောင့် 'သမုဒ္ဒရာ' ဟူ၍ ဆိုအပ်၏" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် သမုဒ္ဒပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၃ - သမုဒ္ဒဧကရသပဉှာ

(သမုဒ္ဒရာ၏ အငန်အရသာတစ်ခုတည်းရှိပုံပြဿနာ)

၁၃။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ် အကြောင်းကြောင့် သမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ ကြာမြင့်စွာ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် သမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် သမုဒ္ဒဧကရသပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၄ - သုခုမပဉှာ

(သိမ်မွေ့သော အရာဝတ္ထုပြဿနာ)

၁၄။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သိမ်မွေ့သော အရာဟူသမျှ အားလုံးကို ဖြတ်တောက်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသလောဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် သိမ်မွေ့သော အရာဟူသမျှ အားလုံးကို ဖြတ်တောက်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သိမ်မွေ့သောအရာ အားလုံးသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တရားသည်သာလျှင် သိမ်မွေ့သော အရာဟူသမျှတို့ထက် သိမ်မွေ့၏၊ မင်းမြတ် တရားဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် သိမ်မွေ့ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ "သိမ်မွေ့၏" ဟူသော ဤအမည်သည် လည်းကောင်း၊ "ရုန့်ရင်း၏" ဟူသော ဤအမည်သည် လည်းကောင်း ကုသိုလ်, အကုသိုလ်တရားတို့၏ အမည်တည်း။ ဖြတ်တောက်ဖွယ်ဟူသမျှ အားလုံးကို ပညာဖြင့် ဖြတ်တောက်၏။ ပညာမှ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဖြတ်တောက်ကြောင်း တရားမရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက် သုခုမပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၅ - ဝိညာဏနာနတ္တပဉှာ

(ဝိညာဏ်၏ အနက်အထူးထူးပြဿနာ)

၁၅။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန 'ဝိညာဏ်' ဟူသော တရား လည်းကောင်း၊ 'ပညာ' ဟူသော တရား လည်းကောင်း၊ 'ကိုယ်၌ ဇီဝခေါ်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တ' လည်းကောင်း ဤတရား သုံးပါးတို့သည် အနက်လည်း ထူးခြား၊ သဒ္ဒါလည်း ထူးခြားပါကုန်သလော၊ သို့မဟုတ် အနက် တူကုန်၍ သဒ္ဒါမျှသာ ထူးခြားပါကုန်သလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဝိညာဏ်သည် အာရုံကို သိခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ပညာသည် ခွဲခြား၍ သိခြင်းလက္ခဏာရှိ၏။ ကိုယ်၌ ဇီဝခေါ်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တကို မရအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဇီဝခေါ်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တကို အကယ်၍ မရအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မရအပ်သော် အဘယ်သူသည် မျက်စိ 'စက္ခု' ဖြင့် အဆင်း'ရူပါရုံ' ကို မြင်ရပါသနည်း၊ နား 'သောတ' ဖြင့် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ကြားရပါသနည်း၊ နှာခေါင်း'ဃာန' ဖြင့် အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းရှူ ရပါသနည်း၊ လျှာ 'ဇိဝှါ' ဖြင့် အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်ရပါသနည်း၊ ကိုယ် 'ကာယ' ဖြင့် အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိရပါသနည်း၊ စိတ် 'မနော' ဖြင့် သဘောတရား 'ဓမ္မာရုံ' ကို သိရပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ နာဂသေနမထေရ်သည် "ဇီဝခေါ်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တသည် မျက်စိ 'စက္ခု' ဖြင့် အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို အကယ်၍ မြင်သည် ဖြစ်အံ့။ပ။ စိတ် 'မနော' ဖြင့် သဘောတရား'ဓမ္မာရုံ' ကို အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်အံ့၊ စက္ခုဒွါရတို့ကို ဖွင့်လှစ်ကုန်သည်ရှိသော် ကျယ်စွာသော ကောင်းကင်ဖြင့် အပြင်သို့ မျက်နှာမူလျက် ရူပါရုံကို ကောင်းစွာ မြင်ရာသလော၊ သောတဒွါရတို့ကို ဖွင့်လှစ်ကုန်သည် ရှိသော်၊ ဃာနဒွါရကို ဖွင့်လှစ်သည်ရှိသော်၊ ဇိဝှါဒွါရကို ဖွင့်လှစ်သည်ရှိသော်၊ ကာယဒွါရကို ဖွင့်လှစ် သည်ရှိသော် ကျယ်စွာသော ကောင်းကင်ဖြင့် အသံ 'သဒ္ဒါရုံ' ကို ကောင်းစွာ ကြားရာသလော၊ အနံ့ 'ဂန္ဓာရုံ' ကို နမ်းရှူရာသလော၊ အရသာ 'ရသာရုံ' ကို လျက်ရာသလော၊ အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' ကို တွေ့ထိရာသလော" ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မတွေ့ထိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ် လျှင် ကိုယ်၌ ဇီဝခေါ်သော လိပ်ပြာကောင် အတ္တကို မရအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်ငါးခုမြောက် ဝိညာဏနာနတ္တပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ===

၁၆ - အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဒုက္ကရပဉှာ

(နာမ်တရားကို ပိုင်းခြားခြင်း၌ ခဲယဉ်းပုံ ပြဿနာ)

၁၆။ မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားပြုလုပ်ခဲ့သော ခဲယဉ်းသော အရာ ရှိအပ်ပါသလော" ဟု မေးလျှောက်၏။ နာဂသေနမထေရ်သည် မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ပြုလုပ်ခဲ့သော ခဲယဉ်းသော အရာရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား ခဲယဉ်းစွာ ပြုခဲ့သော အရာသည် အဘယ်နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော၊ နာမ်ဖြစ်ကုန်သော ဤစိတ်, စေတသိက်တရားတို့ကို "ဤတရားသဘောကား ဖဿတည်း၊ ဤတရားသဘောကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤတရားသဘောကား သညာတည်း၊ ဤတရားသဘောကား စေတနာတည်း၊ ဤတရားသဘောကား စိတ်တည်း" ဟု ပိုင်းခြားဝေဖန်လျက် ဟောကြားတော်မူ ရခြင်း သည် ခဲယဉ်းစွာ ပြုအပ်သော အရာမည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် လှေဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သက်ဝင်၍ လက်ခုပ်ဖြင့် ရေကို ယူပြီးလျှင် လျှာဖြင့် လျက်၍ "ဤရေသည် ဂင်္ဂါမြစ်ရေတည်း၊ ဤရေသည် ယမုန်နာမြစ်ရေတည်း၊ ဤရေသည် အစိရဝတီ မြစ်ရေတည်း၊ ဤရေသည် သရဘူမြစ်ရေတည်း၊ ဤရေသည် မဟီမြစ်ရေတည်း" ဟု သိနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်ခုသော အာရုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော၊ နာမ်ဖြစ်ကုန်သော ဤစိတ်, စေတသိက်တရားတို့ကို "ဤတရားသဘောကား ဖဿတည်း၊ ဤတရားသဘောကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤတရားသဘောကား သညာတည်း၊ ဤတရား သဘောကား စေတနာတည်း၊ ဤတရားသဘောကား စိတ်တည်း" ဟု ပိုင်းခြား ဝေဖန်လျက် ဟောကြား တော်မူရခြင်းသည် ဤရေကို အသိခက်သည်ထက် အလွန်ခဲယဉ်းစွာ ပြုတော်မူအပ်သော အရာဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်စကား လျှောက်ထား၏။ ။

တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက် အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဒုက္ကရပဉှာ ပြီး၏။

ခုနစ်ခုမြောက် အရူပဓမ္မဝဝတ္ထာနဝဂ် ပြီး၏။

ဤဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== မိလိန္ဒပဥှာပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာ ===

(မိလိန္ဒမင်း၏ ပြဿနာနှင့် အမေးအဖြေများ)

နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် ယခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီဟု သိပါ၏လော" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား သိပါ၏၊ "ယခုအချိန်ကား ညဥ့်ဦးယံလွန်ပါပြီ၊ သန်းခေါင်ယံဖြစ်ပါ၏၊ ဆီမီးတိုင်တို့ကို ထွန်းအပ်ပါကုန်ပြီ၊ အောင်လံလေးခုတို့ကို စိုက်ထူရန် စေခိုင်းအပ်ပါကုန်ပြီ၊ မင်းတို့အားသာ ထိုက်တန်ကုန်သော လျှုဖွယ်ဝတ္ထုတို့သည် ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ရောက်လာပါကုန်လိမ့်မည်" ဟု (လျှောက်၏)။

(ဤသို့ လျှောက်ထားပြီးသော် အသျှင်နာဂသေနအား ခေတ္တဆိုင်းတော်မူရန် လျှောက်ထားခဲ့၍ မထေရ်အား လှူဒါန်းဖွယ် ကမ္ဗလာကို ပြင်ဆင်စေခိုင်းရန် အမတ်တို့နှင့်တကွ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏၊ ထိုအခါ အမတ်တို့သည် မင်းအား ဤဆိုလတ္တံ့သော စကားကို လျှောက်တင်ကြကုန်၏)။

ယောနကအမတ်တို့သည် "မင်းမြတ် နာဂသေနမထေရ်သည် သင့်လျော်ပါ၏လော၊ ပညာရှိပါ၏လော" ဟု ပြောဆို လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ အချင်းတို့ နာဂသေနမထေရ်သည် ပညာရှိမှန်ပါပေ၏၊ ဆရာသည် ဤသို့ သဘောရှိသော သူဖြစ်၍ တပည့်ကလည်း ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသူ ဖြစ်ခဲ့မူ ပညာရှိသူသည် မကြာမြင့်မီပင် တရားကို သိနိုင်ရာ၏ဟု (အမတ်တို့အား ပြောကြား၏။ ထိုသို့ အမတ်တို့နှင့် ပြောကြားပြီးနောက် နာဂသေနမထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်၍) ထိုနာဂသေနမထေရ်၏ ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်းဖြင့် မိလိန္ဒမင်းသည် နှစ်သက်ရကား နာဂသေနမထေရ်အား အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်တန်သော သားမွေးကမ္ဗလာကို လှူဒါန်း၍ "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ယနေ့မှစ၍ အသျှင်ဘုရားအား တစ်ရာ့ရှစ်အုပ်သော ဆွမ်းအုပ်ကို ဝတ်တည်ပါ၏၊ နန်းတော်တွင်း၌ အသျှင်ဘုရားတို့အား အပ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုမျိုး အလုံးစုံသည် ရှိ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော အပ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းဖြင့်လည်း ဖိတ်ကြားပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

မင်းမြတ် တော်သင့်ပြီ၊ အသက် မွေးနိုင်ပါ၏ဟု ပယ်လှန်တားမြစ်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရား အသက် မွေးနိုင်၏ဟု အကျွန်ုပ် သိပါ၏၊ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်တော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်တော်မူပါ၊ အသို့လျှင် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရမည်နည်းဟူမူ "အသျှင် နာဂသေနသည် မိလိန္ဒမင်းကို ကြည်ညိုစေနိုင်၏၊ တစ်စုံတစ်ရာကိုကား မရပါလေ" ဟု သူတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ရောက်လာရာ၏၊ ဤသို့လျှင် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါ၊ အသို့လျှင် အကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက် ရမည်နည်းဟူမူ "မိလိန္ဒမင်းသည် ကြည်ညို၏၊ ကြည်ညိုသော အခြင်းအရာကိုကား မပြု" ဟု သူတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ရောက်လာရာ၏၊ ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ် အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား၊ သားတို့သနင်း ခြင်္သေ့မင်းသည် ရွှေချိုင့်၌ သွင်းထားပါသော်လည်း ပြင်ပသို့ မျက်နှာမူသည်သာလျှင် ဖြစ်သကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရာထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေပင်နေလင့်ကစား သာသနာဟူသော အပသို့သာ မျက်နှာမူလျက် နေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရာတည်ထောင် လူ၏ဘောင်မှ (ဖဲခွါ၍) အိမ်ရာမထောင် ရဟန်းဘောင်၌ အကယ်၍ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်အား ရန်သူတို့ များပြားသောကြောင့် ကြာမြင့်စွာ အသက် မရှင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် အသျှင်နာဂသေနသည် မိလိန္ဒမင်း၏ အမေးပြဿနာကို ဖြေပြီးသော် နေရာမှ ထကာ သံဃာ့အရံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ အသျှင်နာဂသေန ကြွသွား၍ မကြာမြင့်မီ မိလိန္ဒမင်းအား "ငါသည် အဘယ်ကို မေးခဲ့သနည်း၊ အသျှင်နာဂသေနသည် အဘယ်ကို ဖြေလေသနည်း" ဟု ဤသို့သော အကြံ

ဖြစ်၏။ ထို့နောက်၌ "ငါသည် အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ မေးအပ်၏၊ အသျှင်နာဂသေနသည် ငါမေးသမျှ အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်ပေ၏" ဟု ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြန်၏။ "မိလိန္ဒမင်းသည် အဘယ်ကို မေးသနည်း၊ ငါသည် အဘယ်ကို ဖြေသနည်း" ဟု သံဃာ့အရံသို့ ကြွသွားသော အသျှင်နာဂသေနအား ဤသို့သော အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းသည် အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ မေးအပ်၏၊ ငါသည် မေးသမျှ အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်၏" ဟု ဤသို့သော အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထို့နောက် အသျှင်နာဂသေနသည် ထိုညဥ့်လွန်သဖြင့် နံနက်အခါ၌ သက်န်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သက်န်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် မိလိန္ဒမင်း၏ နန်းတော်သို့ ချဥ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင် နေ၏။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနကို ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏၊ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် အသျှင်နာဂသေနအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

"ငါသည် အသျှင်နာဂသေနကို ပြဿနာမေးရ၏" ဟု ထိုသို့သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်သာ ထိုညဥ့် ကြွင်းကို လွန်မြောက်စေ၏ဟု အသျှင့်အား ဤသို့သော အကြံမဖြစ်ပါစေလင့်၊ အသျှင်ဘုရားသည် ဤသို့ မမှတ်ထိုက်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ထိုညဥ့်ကြွင်းပတ်လုံး "ငါသည် အဘယ်ကို မေးအပ် သနည်း၊ အသျှင်မြတ်သည် အဘယ်ကို ဖြေအပ်သနည်း"၊ "ငါသည် အလုံးစုံသော ပြဿနာကို ကောင်းစွာ မေးအပ်၏၊ အသျှင်မြတ်သည် မေးသမျှအလုံးစုံကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်၏" ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ သည်ဟု (လျှောက်၏)။

နာဂသေနမထေရ်သည်လည်း ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏ - "ငါသည် မိလိန္ဒမင်း၏ ပြဿနာကို ဖြေအပ် ၏" ဟု ထိုသို့သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့်သာ ထိုညဥ့်ကြွင်းကို လွန်မြောက်စေ၏ဟု မင်းမြတ်အား ဤသို့ အကြံ မဖြစ်ပါစေလင့်၊ သင်မင်းမြတ်သည် ဤသို့ မမှတ်ထိုက်ပါ၊ "ထိုငါ့အား ထိုညဥ့်ကြွင်းပတ်လုံး မိလိန္ဒ မင်းသည် အဘယ်ကို မေးအပ်သနည်း၊ ငါသည် အဘယ်ကို ဖြေအပ်သနည်း၊ မိလိန္ဒမင်းသည် အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ မေးအပ်၏၊ ငါသည် အလုံးစုံကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်၏" ဟု အကြံဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့လျှင် ထိုယောက်ျားမြတ်တို့သည် အချင်းချင်း ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သည်ကို အညီအမျှ ဝမ်းမြောက် ကြကုန်၏။ ။

မိလိန္ဒပဉှာပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇနာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ===

၁ - တိုင်ပင်ခြင်း၏ ရှောင်ကြဉ်ရာ အရပ်ရှစ်မျိုး

စကားနိမ်နင်း ငြင်းခုံခြင်း အလေ့ရှိ၍ ပညာရှိတို့၏ နှလုံးကို တုန်လှုပ်စေတတ်သော အလွန်ပညာလည်းရှိ, စူးစမ်းနိုင်သော ပညာလည်းရှိသည့် မိလိန္ဒမင်းသည် ဉာဏ်ထူးခြား ကွဲပြားစိမ့်သောငှါ နာဂသေနမထေရ်သို့ ဆည်းကပ်၏။ ထိုနာဂသေနမထေရ်၏ အရိပ်၌ နေလျက် အဖန်တလဲလဲ မေးလျှောက်၏၊ ထိုမိလိန္ဒမင်းသည်လည်း ခွဲခြမ်းနိုင်သော ဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို တတ်ကျွမ်းနားလည်လေပြီ။ ညဥ့်ဘက်၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော ပရိယတ်ကို အဖန်ဖန်သုံးသပ်သည်ရှိသော် ဖြေရှင်းရန် ခဲယဉ်းကုန်သော၊ နှိမ်နင်းဖွယ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော၊ ဆိတ်ချိုပမာဝက်ဝုတ် သဘောရှိကုန်သော ပြဿနာတို့ကို မြင်လေပြီ။ တရားမင်းဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ပရိယာယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူသော တရားတော်သည်လည်း ရှိ၏၊ ရည်ညွှန်း၍ ဟောတော်မူသော တရားတော်သည်လည်း ရှိ၏၊ သဘောအားဖြင့် ဟောတော်မူသော တရားတော်သည်လည်း ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဆိတ်ချိုပမာ ဝက်ဝုတ်ဒေသနာတော်၌ ထိုဒေသနာတော်တို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိနိုင်သောကြောင့် နောင်အနာဂတ် ကာလဝယ် ထိုဘုရားစကားတော်၌ အငြင်းအခုံ ဖြစ်လတ္တံ့။ ယခုအခါကပင် အမေးစကားကို ကြည်ညိုစေ၍ ဆိတ်ချိုပမာ ဝက်ဝုတ်ဒေသနာတို့ကို ခွဲဖြတ် ရှင်းလင်းစေအံ့၊ ထိုနာဂသေနမထေရ်မြတ်၏ မြွက်ဆိုညွှန်ပြသော စကားလမ်းစဉ်ဖြင့် အနာဂတ် အခါ၌ ညွှန်ပြကြကုန်လတ္တံ့။

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ညဥ့်မိုးသောက်၍ အရုဏ်တက်သော် ဦးခေါင်းကို ဆေးလျှော်၍ ဦးထိပ်ထက်၌ လက်အုပ်ချီမြှောက်လျက် အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘုရားတို့ကို အောက်မေ့ပြီးလျှင် ကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်၏၊ "ဤနေ့မှ (အစပြု၍) ငါသည် လာမည့် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်၍ မြိုးခြံသော အကျင့်ကို ကျင့်အံ့၊ ထိုငါသည် လေ့ကျက်သော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာ(နာဂသေန) ကို နှစ်သက်စေလျက် ဆိတ်ချိုပမာ ဝက်ဝုတ္တိ ပြဿနာတို့ကို မေးအံ့" ဟု ကြံစည်၍ ဆောက်တည်၏။ ထို့နောက် မိလိန္ဒမင်းသည် ဝတ်မြဲတိုင်း ပုဆိုးအစုံကို ပယ်၍ ဘယက်တန်ဆာတို့ကိုလည်း ချွတ်ပြီးလျှင်၊ ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်လျက်၊ ခေါင်းတုံးနှင့် တူသော ဦးစွပ်ကို ဦးခေါင်း၌ ဆောင်း(စွပ်)က ရဟန်း၏ အဖြစ်သို့ ကပ်၍ ကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်၏ "ဤခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ငါသည် မင်းနှင့် စပ်သော ကိစ္စကို မဆုံးမအပ်၊ရာဂနှင့် စပ်သော စိတ်ကို မဖြစ်စေအပ်၊ ဒေါသနှင့် စပ်သော စိတ်ကို မဖြစ်စေအပ်၊ မောဟနှင့် စပ်သော စိတ်ကို မဖြစ်စေအပ်၊ ကျွန်, အလုပ်သမား ဖြစ်ကုန်သော သူအပေါင်း၌သော်လည်း နှိမ့်ချခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ကိုယ် နှုတ်ကို အစဉ်စောင့်ရှောက်အံ့၊ အာယတနခြောက်ပါးတို့ကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ စောင့်စည်းအပ်ကုန်၏၊ မေတ္တာဘာဝနာ၌ စိတ်ကို ထည့်သွင်းထားအပ်၏" ဟု ဆောက်တည်၏။ ဤသို့ ဤကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်၍ ထိုကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးတို့၌သာလျှင် စိတ်ကို တည်စေ၍ ပြင်ပသို့ မထွက်ဘဲ ခုနစ်ရက်ကို လွန်စေ၍ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မိုးသောက်သည်ရှိသော် စောစောကပင်လျှင် နံနက်ပွဲတော်စာကို စား၍၊ မျက်လွှာ အောက်ချလျက် ချင့်ချိန်ပြောဆို၍၊ ကောင်းစွာထားသော ဣရိယာပုထ်ရှိလျက်၊ မပျံ့မလွင့် ရွှင်လန်းတက်ကြွ ကြည်လင်လှသော စိတ်ဖြင့် နာဂသေနမထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်၍၊ မထေရ်၏ ခြေတို့ကို ဦးတိုက်ကာ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက် ဤစကားကို လျှောက်ထား၏ -

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်အား အသျှင်ဘုရားတို့နှင့် အတူတကွ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးအကြောင်း (ကိစ္စ)သည် ရှိပါ၏၊ ထိုကိစ္စ၌ အသျှင်နှင့် တပည့်တော်မှ တစ်ပါးသော သုံးယောက်မြောက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အလိုမရှိအပ်ပါ။ အသံဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်သော၊ လူသူ

ကင်းဆိတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိ၍ ရဟန်းတို့အား လျောက်ပတ်သော တောအရပ်၌ ထိုသို့သဘောရှိသော ပြဿနာကို မေးအပ်သည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ထိုပြဿနာ၌ အကျွန်ုပ်အား ဖုံးကွယ်ခြင်းကို မပြုသင့်၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းကို မပြုသင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ တိုင်ပင်ရန် ကြိမ်ရောက်ခဲ့သော် လျှို့ဝှက်ဖွယ်ကို နာယူခြင်းငှါ ထိုက်သင့်ပါ၏၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပုံထုံးဥပမာဖြင့်လည်း ပြအပ်ပါ၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူ- အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပစ်ချထားသိုခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ခဲ့သော် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည်ပင် ရတနာကို မြုပ်နှံရန် ကြိမ်ရောက်ခဲ့သော် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် မြုပ်နှံရန် ထိုက်သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာ တိုင်ပင်ရန် ကြိမ်ရောက်ခဲ့သော် အကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်ဖွယ်ကို နာယူခြင်းငှါ ထိုက်သင့်ပါ၏ဟု (ကြိုတင်လျှောက်ထား၏)။

ဆရာထေရ်မြတ်နှင့် အတူတူ ဆိတ်ငြိမ်သော တောသို့ ဝင်၍ ဤစကားကို လျှောက်ပြန်၏- အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ တိုင်ပင်လိုသော ယောကျ်ားသည် အရပ်ရှစ်မျိုးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်ကုန်၏၊ ထိုအရပ်ရှစ်မျိုးတို့၌ လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် အကျိုးအကြောင်းကို မတိုင်ပင်၊ ပိုင်ပင်မိသော်လည်း အကျိုးပျက်စီး၏၊ အကျိုးမဖြစ်။ အဘယ်အရပ်ရှစ်မျိုးတို့နည်းဟူမူ-

မညီညွတ်ရာ အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

ဘေးဘျမ်းရှိရာ အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

အလွန်လေထန်သော အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

နံရံစသည် ဖုံးကွယ်ရာ အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

နတ်စင်, နတ်ကွန်းအရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

ခရီးလမ်းမကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

စစ်မြေပြင်အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

ရေဆိပ်အရပ်ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်၏၊

ဤအရပ်ရှစ်မျိုးတို့ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်နာဂသေနမထေရ်သည် "မြေမညီညွတ်သော အရပ်၌ အဘယ် အပြစ်ရှိသနည်း၊ ဘေးဘျမ်းရှိရာ အရပ်၊ အလွန်လေထန်သော အရပ်၊ နံရံစသည် ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၊ နတ်စင်နတ်ကွန်း၊ ခရီးလမ်းမ၊ စစ်မြေပြင်အရပ်၊ ရေဆိပ်၌ အဘယ် အပြစ်ရှိသနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မညီညွတ်ရာ အရပ်၌ တိုင်ပင်သော် အကျိုးသည် ပြန့်ကြဲ၏၊ လွင့်စင်၏၊ လျှောကျ၏၊ မပြီးမြောက်နိုင်။ ဘေးဘျမ်းရှိရာ အရပ်၌ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်၏၊ စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်သော် ကောင်းမွန် မှန်ကန်သော အကျိုးကို မမြင်နိုင်။ အလွန်လေထန်သော အရပ်၌ အသံသည် မထင်ရှား။ နံရံစသည် ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌ ချောင်းမြောင်း နားထောင်သူတို့သည် လာတတ်ကုန်၏၊ နတ်စင်နတ်ကွန်း၌ တိုင်ပင်သော် အကျိုးသည် နှောင့်နှေး လေးဖင့်စွာ သက်ရောက်၏။ ခရီးလမ်းမ၌ တိုင်ပင်သော် အကျိုးသည် အချည်းနှီးဖြစ်တတ်၏၊ စစ်မြေပြင်အရပ်၌ တိုင်ပင်သော် လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်၏၊ ရေဆိပ်၌ တိုင်ပင်သော် ပေါက်ကြား လွယ်၏။

ဤမိလိန္ဒမင်း လျှောက်ထားသော အရာဌာန၌- "မညီညွတ်သောအရပ်၊ ဘေးဘျမ်းရှိရာအရပ်၊ လေထန်သောအရပ်၊ နံရံစသည် ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၊ နတ်စင်နတ်ကွန်းအရပ်၊ ခရီးလမ်းမ၊ စစ်မြေပြင်အရပ်၊ ရေဆိပ် ဤအရပ်ရှစ်မျိုးတို့ကို ကြဉ်ရှောင်အပ်ကုန်၏" ဟု (ရှေးဆရာတို့ဂါထာ သိမ်းကျုံးခြင်းဖြစ်၏)။ ဤကား တိုင်ပင်ခြင်း၏ ရှောင်ကြဉ်ရာ အရပ်ရှစ်မျိုးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ===

၂ - တိုင်ပင်မှုကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤရှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တိုင်ပင်အပ်ကုန်သော် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေတတ်ကုန်၏။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်တို့နည်းဟူမူ-ရာဂစရိုက်ရှိသူ၊ ဒေါသစရိုက်ရှိသူ၊ မောဟစရိုက်ရှိသူ၊ မာနစရိုက်ရှိသူ၊ လာဘ်၌ လိုချင်တပ်မက်ခြင်း အားကြီးသူ၊ ပျင်းရိသောသူ၊ အကြံတစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက်ကြံစည်သူ၊ ငယ်ရွယ်မိုက်မဲသူ၊ ဤရှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်နာဂသေနမထေရ်သည် "ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်တို့အား (တိုင်ပင်သော်) အဘယ်အပြစ်ရှိပါသနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရာဂ စရိုက်ရှိသူသည် ရာဂ၏ အစွမ်းဖြင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ ဒေါသစရိုက် ရှိသူသည် ဒေါသ၏ အစွမ်းဖြင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ မောဟစရိုက် ရှိသူသည် မောဟ၏ အစွမ်းဖြင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ မာနစရိုက် ရှိသူသည် မာန၏ အစွမ်းဖြင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ လာဘ်၌ လိုချင်တပ်မက် အားကြီးသူသည် လောဘ၏ အစွမ်းဖြင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ ပျင်းရိသော သူသည် ပျင်းရိသည့် အဖြစ်ကြောင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ အကြံ တစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက်ကြံစည်သူသည် အကြံတစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက်ကြံစည်သောကြောင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။ ငယ်ရွယ်မိုက်မဲသူသည် ငယ်ရွယ်မိုက်မဲသည့် အဖြစ်ကြောင့် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ပျက်စီးစေ၏။

ဤမိလိန္ဒမင်း လျှောက်ထားသော အရာ၌ဤ- "ရာဂကြီးသူ လည်းကောင်း၊ အမျက်ဒေါသကြီးသူ လည်းကောင်း၊ တွေဝေခြင်း မောဟကြီးသူ လည်းကောင်း၊ မာန်ထောင်တက်ကြွသူ လည်းကောင်း၊ လာဘ်၌ လိုချင်တတ်သူ လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ပျင်းရိသူ လည်းကောင်း၊ အကြံတစ်ခုတည်း ကိုသာ စူးစိုက် ကြံစည်တတ်သူ လည်းကောင်း၊ ငယ်ရွယ်မိုက်မဲသူ လည်းကောင်း၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ဦးတို့သည် တိုင်ပင်အပ်သော အကျိုးကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏" ဟု (ရှေးဆရာတို့ ဂါထာသိမ်းကျုံးခြင်းဖြစ်၏)။

တိုင်ပင်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက် ပြီး၏။

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ===

၃ - လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ချက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်တို့သည် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်ကုန်၏၊ သိုသိပ်၍ မထားနိုင်ကုန်။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုးယောက်တို့နည်းဟူမူ-ရာဂစရိုက်ရှိသူ၊ ဒေါသစရိုက်ရှိသူ၊ မောဟစရိုက်ရှိသူ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တတ်သူ၊ လာဘ်အာမိသ၌ အလေးပြုသူ၊ မိန်းမ၊ သေသောက်ကြူး၊ ပဏ္ဍုက်၊ သူငယ်၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်တို့တည်းဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်နာဂသေနမထေရ်သည် "ထိုကိုးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တိုင်ပင်သော် အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရာဂ စရိုက်ရှိသူသည် ရာဂ၏ အစွမ်းဖြင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ ဒေါသစရိုက် ရှိသူသည် ဒေါသ၏အစွမ်းဖြင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ မောဟစရိုက် ရှိသူသည် မောဟ၏ အစွမ်းဖြင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ ဥသိပ်မထားနိုင်။ ကြောက်တတ်သော သူသည် ကြောက်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ လာဘ်အာမိသ၌ အလေးပြုသူသည် လာဘ် အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ မိန်းမသည် ပညာနည်းသည့် အဖြစ်ကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ သေသောက်ကြူးသူသည်လည်း သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သည့် အဖြစ်ကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ ပဏ္ဍုက်သည် စိတ်ထားမတည့်မတ်သောကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။ သူငယ်သည် စိတ်နေနုနယ် ပြောင်းလဲလွယ်သောကြောင့် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို ဖွင့်ဖော်တတ်၏၊ သိုသိပ်မထားနိုင်။

ဤမိလိန္ဒမင်း လျှောက်ထားသော အရာဌာန၌- "ရာဂများသူ၊ ဒေါသများသူ၊ မောဟများသူ၊ ကြောက်လန့်တတ်သူ၊ လာဘ် အာမိသ၌ အလေးပြုသူ၊ မိန်းမ၊ သေသောက်ကြူး၊ ပဏ္ဍုက်၊ ကိုးယောက်မြောက် သူငယ် (အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်) ဖြစ်၏။ လောက၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်တို့သည် ယုတ်မာဆိုးစွ တစ်ခဏမျှ ဖြစ်ကုန်၏။ စိတ်တုန်လှုပ်ကုန်၏။ လျှပ်ပေါ် လော်လည်ကုန်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်တို့နှင့် တိုင်ပင်အပ်သော် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်သည် လျင်မြန်စွာ ပေါက်ကြားတတ်၏" ဟု (ရှေးဆရာတို့ ဂါထာသိမ်းကျုံးခြင်းဖြစ်၏)။

လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ချက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာဝဂ္ဂကထာ ===

၄ - ပညာကြီးရင့်ကြောင်း ရှစ်ပါး

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်နည်းဟူမူ-

- အရွယ်ကြီးရင့်သောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- အခြံအရံ အကျော်အစောများသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- အဖန်ဖန် မေးမြန်းသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- ရေဆိပ်ပမာ ဆရာနှင့် ပေါင်းဖော်သောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- သင့်လျော်စွာ နှလုံးသွင်းသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- ချစ်ခင်သူနှင့် ပေါင်းဖော်ရသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

- သင့်လျော်သော အရပ်ဌာန၌ နေထိုင်ရသောကြောင့် ပညာသည် ကြီးရင့်၏၊ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဤမိလိန္ဒမင်း လျှောက်ထားသော အရာဌာန၌- "အရွယ်ကြီးရင့်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ အကျော်အစောများခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်းတို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေဆိပ်ပမာ ဆရာနှင့် ပေါင်းဖော်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သင့်လျော်စွာ နှလုံးသွင်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်သူနှင့် အတူပေါင်းသင်းရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သင့်လျော်သော အရပ်ဌာန၌ နေထိုင်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း။ (ပညာသည် ကြီးရင့်၏ ရင့်ကျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏)။ ဤရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့သည် ပညာ သန့်ရှင်းနိုင်သော အကြောင်းတို့ပေတည်း။ ဤဆိုခဲ့ပြီး အကြောင်းရှစ်ပါးတို့သည် အကြင်သူတို့အား ရှိကုန်၏၊ ထိုသူတို့အား ဉာဏ်ပညာသည် ထူးခြားကွဲပြား၏" ဟု (ရှေးဆရာတို့ ဂါထာ သိမ်းကျုံးခြင်းဖြစ်၏)။

ပညာကြီးရင့်ကြောင်း ရှစ်ပါး ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ===

၅ - ဆရာ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤမြေအဖို့သည် တိုင်ပင်ခြင်း၏ အပြစ်ရှစ်ပါးမှ လွတ်ကင်းပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း လောက၌ လွန်မြတ်သော တိုင်ပင်သင့်သော အဖော်သဟဲပါတည်း။ အကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို အစဉ်စောင့်စည်းနိုင်လောက်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို စောင့်စည်းပါအံ့။ အကျွန်ုပ်သည် ပြဆိုပြီးရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ပညာကြီးရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပါ၏။ ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော တပည့်ကို ရနိုင်ခဲပါ၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်သော တပည့်အပေါ်၌ အကြင် နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသော ဆရာ၏ ဝတ်နိဗဒ် အဖို့အရာတို့ ရှိပါ၏။ ထိုနှစ်ဆယ့်ငါးပါးသော ဆရာ၏ ဝတ်နိဗဒ် အဖို့အရာတို့ဖြင့် ဆရာသည် ဖြောင့်မှန်စွာ လိုက်နာကျင့်ဆောင်အပ်၏။ နှစ်ဆယ့်ငါးပါးသော ဆရာ၏ ဝတ်နိဗဒ် အဖို့အရာတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်းဟူမူ-

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ ဆရာသည် မိမိတပည့်အပေါ်၌ အမြဲမပြတ် အစောင့်အရှောက်ကို ဖြစ်စေအပ်၏။ တပည့်၏ မဆည်းကပ်သင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆည်းကပ်သင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိအပ်၏၊ တပည့် ပေ့ါတန်သည်၊ မပေ့ါတန်သည်ကို သိအပ်၏။ တပည့်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းကို သိအပ်၏။ နာဖျားမကျန်းသည်ကို သိအပ်၏။ ဆွမ်းဘောဇဉ်ရ မရကို သိအပ်၏။ တပည့်၏ ထူးခြား၊ မထူးခြားကို သိအပ်၏။ မိမိသပိတ် အတွင်းရောက်ရှိသော ဘောဇဉ်ကို ဝေဖန်အပ်၏။ "မကြောက်လင့်၊ သင်၏ အကျိုးစီးပွားသည် တိုးတက်နေ၏" ဟု အားပေးအားမြှောက် ပြုအပ်၏။ "ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အတူတကွ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းနေ၏" ဟု တပည့်၏ အပေါင်းအသင်းကို သိအပ်၏။ ရွာ၌ အပေါင်းအသင်းကို သိအပ်၏။ ကျောင်း၌ အပေါင်းအသင်းကို သိအပ်၏။ ထိုတပည့်နှင့်အတူ ရယ်မောခြင်း, မြူးထူးခြင်းကို မပြုအပ်။ ထိုတပည့်နှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုခြင်းကို ပြုအပ်၏။ အနည်းငယ် ချွတ်ချော် တိမ်းပါးသည်ကို မြင်သော် သည်းခံအပ်၏။ လေးစားသမှု ကောင်းစွာ ပြုရာ၏။ ဆရာ့ဝတ်ကို မချိုးမဖျက်ရာ။ မလျှို့မဝှက် ပြုလုပ်ရာ၏။ အတတ်ပညာကို အကြွင်းမထား သင်ကြားပေးရာ၏။ "ဤတပည့်ကို အတတ်ပညာတို့၌ ဖြစ်စေအံ့" ဟု အဖစိတ် ထားရာ၏။ "ဤတပည့်သည် အဘယ်သို့ အကျိုး မဆုတ်ယုတ်ပေမည်နည်း" ဟု ကြီးပွါးစေလိုစိတ် ထားရာ၏။ "ဤတပည့်ကို အတတ်ပညာ အင်အားအစွမ်းဖြင့် အားရှိသည်ကို ပြုအံ့" ဟူသော စိတ်ကို ထားရာ၏။ မေတ္တာစိတ်ကို ရှေးရှုထားရာ၏။ ဘေးရန်ရောက်သော အခါတို့၌ မစွန့်ပစ်ရာ။ ပြုလုပ်ဖွယ်ဝတ်၌ မမေ့လျော့ရာ။ ချွတ်ချော်ဖောက်ပြန်လတ်သော် တရားသဖြင့် ချီးမြှောက် ဟောကြားရာ၏။ ဤကား တပည့်၌ ကျင့်ရန် ဆရာ၏ ဝတ်နိဗဒ်ဂုဏ် အင်္ဂါတို့တည်း။ ထိုဆိုခဲ့ပြီး ဝတ်နိဗဒ်ဂုဏ်အင်္ဂါတို့ဖြင့် အကျွန်ုပ်၌ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပါလော့။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ယုံမှားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဆိတ်ချိုပမာ ဝက်ဝုတ်ဒေသနာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ရှိပါ၏။ ထိုဆိတ်ချိုပမာ ဝက်ဝုတ်ပြဿနာ၌ နောင်လာလတ္တံ့သော အခွန့်ကာလဝယ် သူမှန်၊ ငါမှန် ငြင်းခုံခြင်းသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ နောင်လာလတ္တံ့သော အခွန့်ကာလ၌လည်း အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော ပညာရှိတို့ကို ရခဲပါကုန်လတ္တံ့။ သူတစ်ပါးတို့ စွပ်စွဲခြင်းကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ ထိုမေဏ္ဍက ပြဿနာတို့၌ အကျွန်ုပ်အား ပညာမျက်စိကို ပေးတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်ထား၏)။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ===

၆ - ဥပါသကာ၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ

နာဂသေနမထေရ်သည် “ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဆယ်ပါးကုန်သော ဥပါသကာ၏ ကျင့်ဝတ်ဂုဏ် အင်္ဂါတို့ကို ပြတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဥပါသကာ၏ ကျင့်ဝတ်ဂုဏ်အင်္ဂါတို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း။ အဘယ်ဆယ်ပါးတို့နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဤလောက၌ ဥပါသကာသည် သံဃာနှင့် တူမျှသော ချမ်းသာ ဆင်းရဲရှိသူ ဖြစ်၏။ တရားတော်လျှင် အကြီးအမှူးထားသူ ဖြစ်၏။ ဥစ္စာပစ္စည်း အင်အားအလျောက် ဝေဖန်ခွဲခြားခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၏။ ဘုရားသာသနာတော် ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်သည်ကို ကြားသိ တွေ့မြင်သော် တိုးတက်စည်ပင်ခြင်းငှါ လုံ့လ စိုက်ထုတ်၏။ ကောင်းသော အယူဝါဒ ရှိသူဖြစ်၏။ ဒိဋ္ဌ၊ သုတ၊ မုတ မင်္ဂလာအယူမှ ကင်းလွတ်၍ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော သူကို ဆရာဟူ၍ မညွှန်ကြား၊ ထိုဥပါသကာသည် ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာကိုလည်း စောင့်စည်း၏။ သင့်တင့် ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ သင့်တင့် ညီညွတ်ခြင်း၌ ပျော်ပိုက်သူ ဖြစ်၏။ မငြူစူတတ်သူ ဖြစ်၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အစွမ်းဖြင့် သာသနာတော်၌ ကျက်စားကျင်လည်သူ မဟုတ်။ ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်၏။ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်၏။ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်တို့ကား ဥပါသကာ၏ ကျင့်ဝတ်ဂုဏ် အင်္ဂါဆယ်ပါးတို့တည်း။ ထိုအလုံးစုံသော ကျင့်ဝတ်ဂုဏ် အင်္ဂါတို့သည် သင်မင်းမြတ်၌ ကောင်းစွာ ရှိကုန်၏။ သင်မင်းမြတ်သည် ဘုရားသာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်မည်ကို မြင်၍ ကြီးပွါးခြင်းကို အလိုရှိခြင်းသည် သင့်မြတ်၏။ အခွင့်ရောက်၏။ လျောက်ပတ်၏။ သင့်တင့်၏။ သင့်အား ငါခွင့်ပြု၏။ သင်မင်းမြတ်သည် အလိုရှိတိုင်း ငါ့ကို မေးလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မေဏ္ဍကပဉှာရမ္ဘကထာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၄ - မေဏ္ဍကပဉှာ

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၁ - ကတာဓိကာရသဖလပဉှာ

(ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်မှုအကျိုး ရှိ မရှိပြဿနာ)

၁။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ပုစ္ဆာမေးခွင့် ပြုအပ်သည် ဖြစ်ရကား ဆရာမထေရ်၏ ခြေရင်း၌ တုပ်ဝပ်နှိမ့်ချ၍ ဦးထိပ်၌ လက်အုပ်တင်ကာ ဤစကားကို လျှောက်ထား၏- "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤတိတ္ထိတို့သည် ဤသို့ ပြောဆိုပါကုန်၏- "မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရကို အကယ်၍ သာယာသည်ဖြစ်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးသူ မဟုတ်နိုင်၊ လောကသုံးပါးနှင့် စပ်ယှဉ်တွဲနေ၏၊ လောကသုံးပါး၌ အတွင်းဝင် ဖြစ်နေသေး၏၊ လောကနှင့် ဆက်ဆံနေသေး၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြုံ အကျိုးရှိ၏။ အကယ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့၊ လောကသုံးပါးနှင့် မယှဉ်စပ်တော့ဘဲ အလုံးစုံသော ဘုံဘဝတို့မှ လွတ်လပ်လေရကား ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ဇာတ်သိမ်း ခန္ဓာငြိမ်းပြီးဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ပူဇော်ဖွယ်ကို မသာယာနိုင်တော့ပေ၊ မသာယာသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မြုံ၏၊ အကျိုးမရှိ"။ ဤသို့လျှင် တိတ္ထိတို့သည် ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤအမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာသည် အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်၏၊ ဤအမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်ကုန်သေးသော သူတို့ ဖြေဆိုရန် အရာမဟုတ်ပါ၊ ဤအမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာကား ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ မြတ်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အရာသာ ဖြစ်ပါ၏၊ ဤမှားယွင်းသာ အယူ ကွန်ရက်ကို ဖြတ်ခွဲ ပယ်ဖျက်တော်မူ၍ တစ်ခုတည်းသော မှန်ကန်သော အဖို့၌ တည်ထားတော်မူပါလော့။ ဤအမေးပုစ္ဆာပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ ရှေးရှုရောက်လတ်ပြီ၊ နောင်လာလတ္တံ့သော ဘုရားသားတော်တို့အား သာသနာတော်မှ တစ်ပါးသော အယူရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ ပညာမျက်စိကို ပေးတော်မူပါလော့" ဟု (လျှောက်၏)။

နာဂသေနမထေရ်သည် မင်းမြတ် "မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရကို သာလည်း သာယာတော်မမူ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ပင်လျှင် သာယာတပ်မက်မှုကို ပယ်စွန့်အပ်ပြီ။ (ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့်) ရုပ်နာမ်အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ်မှာလျှင် ပူဇော်သက္ကာရကို သာယာပါတော့မည်နည်း။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည်- 'နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းတို့သည် ပူဇော်အပ်ကုန်သော၊ အတုမရှိသော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူကုန်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရကို မသာယာကုန်၊ ဤသို့ မသာယာခြင်းကား မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သဘော တံထွာ ဓမ္မတာ ပင်တည်း' ဟု ဟောအပ်ပြီ" ဟု မိန့်ဆို၏။

မိလိန္ဒမင်းသည် "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သားသည်မူလည်း အဖ၏ ဂုဏ်ကို ပြောဆိုတတ်ပါ၏။ အဖသည်မူလည်း သား၏ ဂုဏ်ကို ပြောဆိုတတ်ပါ၏။ ဤယခု အသျှင်တင်ပြသော စကားသည် တစ်ပါးသော အယူရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ အကြောင်း မဟုတ်သေးပါ။ ဤယခု အသျှင်တင်ပြသော စကားသည် ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ တိုက်တွန်းပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုနှစ်ဖက် အစွန်းထွက်သော ပြဿနာ၌ မိမိအယူ၏ တည်တံ့ ခိုင်မြဲစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ မိစ္ဆာကွန်ရက်ကို ဖြေရှင်းခြင်းငှါ လည်းကောင်း အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ဟောတော်မူပါလော့" ဟု လျှောက်၏။

နာဂသေနမထေရ်သည် "မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပူဇော်သက္ကာရကို သာယာတော်မမူ။ မသာယာသည်သာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော် ရတနာကို နတ်လူတို့သည် တည်ရာမှီရာ ပြုလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ရတနာကို အာရုံပြုသဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်သည်ဖြစ်၍ လူ, နတ်, နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာစည်းစိမ်တို့ကို ရရှိကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မီးပုံကြီးသည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ ငြိမ်းလေရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုမီးပုံကြီးသည် မြက်ထင်းဟူသော လောင်စာကို သာယာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုမီးပုံကြီးသည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေစဉ်သော်မှလည်း မြက်,ထင်းဟူသော လောင်စာကို မသာယာပေ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် ငြိမ်းလေပြီးသော၊ အေးမြပြီးသော၊ စိတ်စေတနာ မရှိသော မီးပုံကြီးသည် အဘယ်မှာ သာယာပါလိမ့်မည်နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမီးပုံကြီးသည် ပြတ်စဲ ငြိမ်းအေးခဲ့သော် လောက၌ မီးသည် ဆိတ်သုဉ်းသွားသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မီးသည် မဆိတ်သုဉ်းပါ၊ ထင်းသည် မီး၏တည်ရာ မီးစာဖြစ်ပါ၏။ မီးကို အလိုရှိကုန်သောသူ အားလုံးတို့သည် အသီးအခြား ယောကျ်ားတို့ ပြုအပ်သော မိမိ၏ အားစွမ်းလုံ့လဖြင့် ထင်းကို ဖိနှိပ်ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် မီးကို ဖြစ်စေ၍ ထိုမီးဖြင့် မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ပြုလုပ်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် "မသာယာသောသူအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မြို၏၊ အကျိုးမရှိ" ဟူသော တိတ္ထိတို့၏ စကားသည် အမှားစင်စစ်သာ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် မီးပုံကြီးသည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ဘုရား၏ အသရေတော်ဖြင့် ထိန်လင်း တောက်ပတော်မူပြီ။ မင်းမြတ် မီးပုံကြီးသည် ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ ငြိမ်းလေသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ဘုရား၏ အသရေတော်ဖြင့် ထိန်လင်း တောက်ပတော်မူပြီး၍၊ ခန္ဓာ အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ငြိမ်းလေပြီးသော မီးပုံသည် မြက်, ထင်းဟူသော လောင်စာကို မသာယာသကဲ့သို့ ထို့အတူ (မြတ်စွာဘုရားသည်) လောက အစီးအပွါးကို သာယာခြင်းကို ပယ်တော်မူလျက် ငြိမ်းအေးလေပြီ။ မင်းမြတ် မီးပုံငြိမ်းအေးပြီးသော် လောင်စာ မရှိခဲ့သော် လူတို့သည် အသီးအခြား ယောကျ်ားတို့ ပြုအပ်သော မိမိ၏ အားစွမ်းလုံ့လဖြင့် ထင်းကို ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် မီးကို ဖြစ်စေ၍ ထိုမီးဖြင့် မီးနှင့်ဆိုင်ရာ ပြုလုပ်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် နတ်လူတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ သာယာခြင်း ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော် ရတနာကိုသာလျှင် တည်ရာပြု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော် ရတနာကို အာရုံပြုသဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်သည်ဖြစ်၍ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာတို့ကို ရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည် သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြို အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြို အကျိုးရှိ၏ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် တိုက်ခတ်၍ ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲရာ၏၊ မင်းမြတ် ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲပြီးသော လေသည် နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်စေခြင်းကို သာယာပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲပြီးသော လေ၏ တစ်ဖန် ဖြစ်စေခြင်းငှါ နှလုံးသွင်းခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ စိတ်ထားပြုခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိပါ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နည်းဟူမူ- ထိုဝါယောဓာတ်သည် စေ့ဆော်မှု လုံ့လဗျာပါရ မရှိသောကြောင့်ပါတည်း။ သို့ပင် နှလုံးသွင်းမှု မရှိသော်လည်း ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲပြီးသော ထိုလေ၏ လေဟူသော အမည်သည် ကင်းပျောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လေဟူသော အမည်သည် မကင်းမပျောက်ပါ၊ ယပ်ဝန်း ယပ်တောင်တို့သည် လေဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ပါတည်း၊ အလွန်ပူကုန်သော၊ ပူအိုက်ခြင်း နှိပ်စက်ခံရ

ကုန်သော လူအားလုံးတို့သည် ယပ်ဝန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယပ်တောင်ဖြင့် လည်းကောင်း အသီးအခြား ယောကျ်ားတို့ ပြုအပ်သော မိမိ၏ အားစွမ်းလုံ့လဖြင့် ထိုလေကို ဖြစ်စေလျက် ထိုလေဖြင့် အပူကို ငြိမ်းအေးစေပါကုန်၏။ အအိုက်ကို ပြေပျောက်စေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် "သာယာခြင်း ကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မြို့၏ အကျိုးမရှိ" ဟူသော တိတ္ထိတို့၏ စကားသည် မှား၏။

မင်းမြတ် လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ အေးမြသာယာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မေတ္တာတော်လေဖြင့် တိုက်ခတ်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် လေမုန်တိုင်းသည် တိုက်ခတ်၍ ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲသကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အေးမြသာယာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မေတ္တာတော်လေဖြင့် တိုက်ခတ်တော်မူ၍ ခန္ဓာအကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလေပြီ။ မင်းမြတ် ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲပြီးသော လေသည် နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်စေခြင်းကို မသာယာသကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် လောက၏ အစီးအပွါး ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာယာခြင်းကို ပယ်တော်မူအပ်ပြီ၊ ကင်းပြတ်ငြိမ်းစဲပြီ။ မင်းမြတ် ထိုလူတို့သည် အပူဖြင့် ပူလောင်ကုန်သည်၊ အအိုက်ဖြင့် နှိပ်စက်ခံရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် နတ်လူတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော မီးသုံးမျိုးတို့၏ ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခံရကုန်၏။ ယပ်ဝန်း,ယပ်တောင်တို့သည် လေဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ကုန် သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်သည် လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်တော်ရတနာသည် လည်းကောင်း လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ပြည့်စုံခြင်းတို့ကို ရခြင်းငှါ အကြောင်း အထောက်အပံ့သည် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် အပူဖြင့် ပူလောင်ကုန်သည်၊ အအိုက်ဖြင့် နှိပ်စက်ခံရကုန်သည်ဖြစ်၍ ယပ်ဝန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယပ်တောင်ဖြင့် လည်းကောင်း လေကို ဖြစ်စေ၍ အပူကို ငြိမ်းအေးစေကုန်သကဲ့သို့ အအိုက်ကို ပြေပျောက်စေကုန် သကဲ့သို့ ထို့အတူ သာလျှင် နတ်လူတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော၊ မသာယာသည်သာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်တော်ရတနာကို လည်းကောင်း ပူဇော်၍ ကုသိုလ်ကို ဖြစ်စေလျက် ထိုကုသိုလ်ဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော မီးသုံးမျိုးတို့၏ ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏၊ အေးစေကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော၊ မသာယာသည်သာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြို့ အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် သူတစ်ပါး အယူတို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်းတစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် စည်ကို တီးခတ်၍ အသံကို ဖြစ်စေရာ၏၊ အကြင် စည်သံကို ယောကျ်ားသည် ဖြစ်စေအပ်၏၊ ထိုအသံသည် ကွယ်ပျောက်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုစည်သံသည် နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်စေခြင်းကို သာယာသေးသလောဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မသာယာပါ၊ ထိုစည်သံသည် ကွယ်ပျောက်ပါပြီ၊ ထိုအသံအား နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်စေခြင်းငှါ နှလုံးသွင်းခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ စိတ်ထားခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိတော့ပါ၊ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးသော စည်သံသည် ကွယ်ပျောက်သည်ရှိသော် ထိုစည်သံသည် ပြတ်စဲသွားပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ယင်းသို့ ပြတ်စဲပါသော်လည်း စည်သည် စည်သံဖြစ်ခြင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ယောကျ်ားသည် တီးခတ်ရန် အကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် မိမိသည် ဖြစ်စေအပ်သော လုံ့လဖြင့် စည်ကို တီးခတ်၍ အသံကို ဖြစ်စေရာ ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်တော်တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ဓာတ်တော် ရတနာကို လည်းကောင်း၊ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာကို လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းကို လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမတော်ကို လည်းကောင်း ကိုယ်တော်စား ဘုရားအရာ၌ ထားခဲ့၍၊ ကိုယ်တော်သည်ကား ခန္ဓာအကြွင်း မရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော်လည်း လူ, နတ်, နိဗ္ဗာန်သုံးတန်သော ပြည့်စုံမှုကို ရခြင်းသည် မကင်းပြတ်၊ ဘုံသုံးပါးအတွင်း ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးဖြင့်

နှိပ်စက် ခံရကုန်သည်ဖြစ်၍ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ဓာတ်တော် ရတနာကို လည်းကောင်း၊ သုတ်, အဘိဓမ္မာကို လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းကို လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမတော်ကို လည်းကောင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ပြုလျက် လူ, နတ်, နိဗ္ဗာန်သုံးတန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ရကြကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော၊ မသာယာသည်သာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုး ရှိ၏။

မင်းမြတ် အနာဂတ်ကာလ၌ ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့သော ဤသင်မင်းမြတ်ပြဆိုသော အကြောင်းအရာကို မြင်လည်း မြင်တော်မူခဲ့ပါ၏၊ ဟောလည်း ဟောတော်မူခဲ့ပါ၏၊ မှာဆိုလည်း မှာဆိုခဲ့ပါ၏၊ ပြောကြားလည်း ပြောကြားတော်မူခဲ့ပါ၏ "အာနန္ဒာ တရားစကားတော်သည် ဟောကြားသော ဆရာ (ဘုရား)မှ ကင်းကွာခဲ့လေပြီ၊ ငါတို့ ဆရာ(ဘုရား)သည် မရှိတော့ပြီဟု သင်တို့အား ဤသို့သော ထင်မှတ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏၊ အာနန္ဒာ ဤအရာကို ဤသို့ မထင်မှတ်သင့်၊ အာနန္ဒာ ငါဟောကြား ပညတ်ထားသော တရားတော်နှင့် ဝိနည်းတော်သည် ငါကွယ်လွန်သော အခါ၌ သင်တို့၏ ဆရာ(ဘုရား) ပင် ဖြစ်ပေ၏" ဟု ဟောတော်မူ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ သာယာတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မြဲ၏ အကျိုးမရှိဟူသော ထိုတိတ္ထိတို့၏ စကားသည် မှားယွင်း၏၊ မမှန်ကန် ချွတ်ယွင်း၏၊ ချော်ချွတ်၏၊ ဆန့်ကျင်၏၊ ဖောက်ပြန်၏၊ ဆင်းရဲတို့ကို ပေးတတ်၏၊ ဆင်းရဲသော အကျိုးရှိ၏၊ အပါယ်သို့ လားကြောင်းဖြစ်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသော၊ သာယာတော် မမူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဤမြေကြီးသည် "ငါ၌ မျိုးစေ့အားလုံးတို့ ပေါက်ရောက်စေကုန်" ဟု သာယာသလော။ အသျှင်ဘုရား မသာယာပါ။ မင်းမြတ် သာယာခြင်း မရှိသော်လည်း ထိုမျိုးစေ့တို့သည် မြေကြီး၌ ကောင်းစွာ ပေါက်ပွါးကုန်လျက် သန်စွမ်းသော အမြစ်တို့ဖြင့် ထွေးယှက်ကုန်လျက် တည်ခိုင်သော ပင်စည်အနှစ် ရှိကုန်၍ အခက်ကြီးငယ် ကျယ်ပြန့်ပွါးစီးကုန်လျက် အပွင့်အသီးတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ဆောင်ကုန်သနည်း၊ အသျှင်ဘုရား မြေကြီးသည် သာယာခြင်း မရှိပါသော်လည်း ထိုမျိုးစေ့တို့၏ တည်ရာ ဖြစ်ပါ၏၊ ပေါက်ရောက် စည်ပင်ပြန့်ပွါးခြင်းငှါ အကြောင်း အထောက်အပံ့ကို ပေးပါ၏။ ထိုမျိုးစေ့တို့သည် ထိုမြေကြီးတည်းဟူသော တည်ရာကို မှီ၍ ထိုအကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက် စည်ပင်ပြန့်ပွါးကုန်လျက် သန်စွမ်းသော အမြစ်တို့ဖြင့် ထွေးယှက်ကုန်လျက် တည်ခိုင်သော ပင်စည်အနှစ် ရှိကုန်၍ အခက်ကြီးငယ် ကျယ်ပြန့် ပွါးစီးကုန်လျက် အပွင့်အသီးတို့ကို ဆောင်ပါကုန်၏၊ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ထိုတိတ္ထိတို့သည် "သာယာခြင်းကင်းသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မြဲ၏ အကျိုးမရှိ" ဟု အကယ်၍ ဆိုကုန်အံ့၊ ဤသို့ဆိုမူ တိတ္ထိတို့သည် မိမိတို့ အယူဝါဒ၌ ပျက်စီးကုန်၏၊ ပုတ်ခတ်ကုန်၏၊ ဆန့်ကျင်ကုန်၏။

မင်းမြတ် မြေကြီးကဲ့သို့ ထို့အတူ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို (မှတ်အပ်၏)။ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကိုမျှ မသာယာသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကိုမျှ သာယာတော် မမူ။ မင်းမြတ် ထိုမျိုးစေ့တို့သည် မြေကြီးကို တည်မှီ၍ ပေါက်ဖွားကုန်လျက် သန်စွမ်းသော အမြစ်တို့ဖြင့် ထွေးယှက်ကုန်လျက် တည်ခိုင်သော ပင်စည်အနှစ်ရှိကုန်၍ အခက်ကြီးငယ် ကျယ်ပြန့် ပွါးစီးကုန်လျက် အပွင့်အသီးကို ဆောင်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နတ်, လူတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည်သာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်တော် ရတနာကို လည်းကောင်း မှီ၍ မြဲစွာသော ကုသိုလ်တည်းဟူသော အမြစ်၌ တည်ကုန်လျက်၊ သမာဓိဟူသော ပင်စည်၊ တရားဟူသော အနှစ်၊ သီလဟူသော အကိုင်း အခက်တို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပြန့်ပွါးကုန်၍ ဝိမုတ္တိဟူသော အပွင့်၊ မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အသီးတို့ကို ပွင့်သီးကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း

ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ သာယာခြင်း ရှိတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည်သာလျှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဤကုလားအုပ်၊ နွား၊ မြည်း၊ ဆိတ်၊ သားသမင်၊ လူတို့သည် (မိမိတို့၏) ဝမ်းတွင်း၌ ပိုးမျိုးတို့၏ ဖြစ်ခြင်းကို သာယာကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရား မသာယာပါ။ မင်းမြတ် ထိုသို့ မသာယာပါဘဲလျက် ထိုပိုးမျိုးတို့သည် သာယာခြင်း မရှိကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့၏ ဝမ်း၌ ကောင်းစွာဖြစ်ကုန်၍ များစွာသော သားမြေးရှိကုန်လျက် ပြန့်ပွားခြင်းသို့ အဘယ့်ကြောင့် ရောက်ကုန်သနည်း။ အသျှင်ဘုရား မကောင်းမှု ကံ၏ အားကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မသာယာသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့၏ ဝမ်းတွင်း၌ ပိုးမျိုးတို့သည် ကောင်းစွာ ဖြစ်ကုန်၍ များစွာသော သားမြေးရှိကုန်လျက် ပြန့်ပွါးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော မသာယာသည်သာလျှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်၏ လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်တော်အာရုံ၏ လည်းကောင်း အားကောင်းသည့် အဖြစ်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၌ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ သာယာခြင်း ရှိတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်းတစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဤကိုးဆယ့်ရှစ်ပါးသော ရောဂါတို့သည် ကိုယ်၌ ဖြစ်စေကုန်သတည်းဟု ဤလူတို့သည် သာယာကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရား မသာယာပါကုန်။ မင်းမြတ် ထိုရောဂါတို့သည် သာယာခြင်း မရှိကုန်သော လူတို့၏ ကိုယ်၌ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သနည်း။ အသျှင်ဘုရား ရှေးက ပြုခဲ့သော မကောင်းမှု 'ဒုစရိုက်' ကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်၏။ မင်းမြတ် ရှေးကပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံသည် ဤဘဝ၌ ခံစားအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်မူ ရှေးက ပြုအပ်သည်မူလည်းဖြစ်သော၊ ဤဘဝ၌ ပြုအပ်သည်မူလည်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ကံ, အကုသိုလ်ကံသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် နန္ဒကမည်သော ဘီလူးသည် သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို ပြစ်မှားမိသောကြောင့် မြေမျိုခံရလေ၏ဟု သင်မင်းမြတ် ကြားဖူးသလော။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏၊ ဤအကြောင်းသည် လောက၌ ထင်ရှားပါ၏။ မင်းမြတ် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် နန္ဒကဘီလူး မြေမျိုခံရခြင်းကို သာယာသလော။ အသျှင်ဘုရား နတ်, ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော လောကသည် ထက်အောက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ လ,နေနှစ်ပါးသည် မြေသို့ ကျသော် လည်းကောင်း၊ မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲသော် လည်းကောင်း သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် သူတစ်ပါး၏ ဆင်းရဲခြင်းကို သာယာခြင်းမရှိပါ၊ ထိုသို့ မသာယာခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အကြင်အကြောင်းကြောင့် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အမျက်ထွက်မူလည်း ထွက်ရာ၏၊ ပြစ်မှားမူလည်း ပြစ်မှားရာ၏၊ ထိုအကြောင်းကို သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အကြွင်းမဲ့ နုတ်အပ်ပါပြီ၊ အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်အပ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား အကြောင်းကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ဖျက်ပြီးသည့် အဖြစ် ကြောင့် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် မိမိအသက်ကို ပျက်အောင် ဆောင်တတ်သူ၌သော်လည်း အမျက်ဒေါသကို မပြုရာပါ။ မင်းမြတ် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် နန္ဒကဘီလူး မြေမျိုခံရခြင်းကို အကယ်၍ မသာယာသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ မသာယာဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် နန္ဒကဘီလူး မြေမျိုခံရသနည်း။ အသျှင်ဘုရား အကုသိုလ်ကံ အားကြီးခြင်းကြောင့် မြေမျိုခံရပါ၏။ မင်းမြတ် အကုသိုလ်ကံ အားကြီးခြင်းကြောင့် နန္ဒက ဘီလူးသည် မြေမျိုခံရသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သော် မသာယာသော သာရိပုတ္တရာအားလည်း ပြုအပ်သော ပြစ်မှားမှုသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် အကုသိုလ်ကံ အားကြီးခြင်းကြောင့် မသာယာသောသူအား ပြုအပ်သော ပြစ်မှားမှုသည် မမြဲ

အကျိုးရှိ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည် သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် မျက်မှောက်ဘဝ၌ မြေမျိုခံရသူတို့သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိကုန်သနည်း၊ ထိုအရာ၌ သင့်အား ကြားဖူးနားဝ ရှိပါ၏လော။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏။ မင်းမြတ် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သင်သည် ပြောကြားပါလော့။ အသျှင်ဘုရား စိဥ္စမာဏဝိကာမည်သော မိန်းမတစ်ဦး၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းလည်း တစ်ဦး၊ ဒေဝဒတ်ထေရ်လည်း တစ်ဦး၊ နန္ဒကမည်သော ဘီလူးလည်း တစ်ဦး၊ နန္ဒမည်သော သူငှေးသားလုလင်လည်း တစ်ဦး ဤငါးဦးတို့ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား ဤသူငါးဦးတို့သည် မြေမျို ခံရကုန်၏ဟု ဤအကြောင်းကို ကြားဖူးပါ၏။ မင်းမြတ် ထိုသူငါးဦးတို့သည် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ပြစ်မှားကုန်သနည်း။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၌ လည်းကောင်း၊ တပည့်သာဝကတို့၌ လည်းကောင်း ပြစ်မှားပါကုန်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ တပည့်သာဝကတို့သည် လည်းကောင်း ဤသူတို့၏ မြေမျိုခံရခြင်းကို သာယာကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရား မသာယာပါကုန်။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးသော၊ မသာယာသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် မမြဲ အကျိုးရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အမေးပြဿနာကို ကောင်းစွာ သိစေတော်မူအပ်ပါပြီ။ မပေါ်ခက်ခဲ နက်နဲသည်ကို ပေါ်လွင်အောင် ပြုအပ်ပါပြီ။ လျှို့ဝှက်သည်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ။ ခက်ဆစ်ကို ဖျက်ဆီးရှင်းလင်းအပ်ပြီ။ တောရှုပ်ကို အရှုပ်မရှိအောင် ပြုအပ်ပြီ။ ဂိုဏ်းတို့ထွတ်ထိီး ကြီးမြတ်သူတို့ထက် အလွန်မြတ်သော အသျှင်ဘုရားသို့ ကပ်ရောက်ရပါသောကြောင့် တစ်ပါးသော အယူတို့သည် ပြေပျောက်ပျက်စီးကုန်ပါပြီ။ မကောင်းသော အယူတို့သည် ကျိုးပျက်ကုန်ပါပြီ။ မကောင်းသော အယူရှိသော တိတ္ထိတို့သည် အရောင်အဝါ မရှိ ဖြစ်ပါကုန်ပြီဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ကတာဓိကာရသဖလပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၂ - သဗ္ဗညုတာဘာဝဥှာ (သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဖြစ်ပုံပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို သိသူ သဗ္ဗညု ဖြစ်ပါသလော။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို သိသူ သဗ္ဗညု ဖြစ်တော်မူ၏။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဉာဏ်အမြင်သည် အမြဲမပြတ် ထင်နေသည် မဟုတ်ပေ။ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် ဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် စပ်၏။ ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် အလိုရှိတိုင်း သိတော်မူ၏။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ဆင်ခြင်ရှာမှီးသဖြင့်သာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအားလုံးကို သိသူ သဗ္ဗညု မဟုတ်နိုင်ရာပါ။ မင်းမြတ် စပါးလှည်း အစီးတစ်ရာ (တင်းရေ-၈၀၀၀) တို့လည်းကောင်း၊ လှည်းတစ်စီးတို့၏ ထက်ဝက် (တင်းရေ လေးဆယ်) လည်းကောင်း၊ ခုနစ်အမ္ဗဏ (တစ်ဆယ့်ကိုးတင်း တစ်စိတ်)တို့ လည်းကောင်း၊ နှစ်ပြည်တို့ လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ဤမျှလောက် (စပါးတင်းရေ-၈၀၅၉-တင်း တစ်စိတ် နှစ်ပြည်ရှိ) စပါးတို့သည် လက်ဖျစ်တစ်တွက် ခဏ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော တစ်ခုခုသော စိတ်ကို အမှတ်အသားပြု၍ ထားအပ်ကုန်သော် ကုန်ခြင်း, ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ရာ၏။

ထိုအရာ၌ ခုနစ်မျိုးရှိသော ဤစိတ်တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ မင်းမြတ် အကြင်သူတို့သည် ရာဂ ရှိကုန်၏။ ဒေါသရှိကုန်၏။ မောဟရှိကုန်၏။ ကိလေသာဆယ်ပါး ရှိကုန်၏။ မပွားစေအပ်သော ကိုယ်၊ မပွါးစေအပ်သော သီလရှိကုန်၏။ မပွါးစေအပ်သော စိတ်ရှိကုန်၏။ မပွါးစေအပ်သော ပညာ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ထိုစိတ်သည် လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေးလည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- စိတ်ကို မပွါးစေအပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြောစည်ကား၍ အရင်းနှင့် အဖျား၊ အဖျားနှင့် အရင်း စပ်ယှက်ပူးပေါင်းလျက် အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ထွေးရစ် နေသော ဝါးပင်ကို ဆွဲယူငင်ထုတ်သော် လေးလေးဖင့်ဖင့် နှံ့နှံ့နှေးနှေးပါလာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ-ဝါးရုံခက်တို့၏ အရင်းနှင့် အဖျား၊ အဖျားနှင့်အရင်း စပ်ယှက် ပူးပေါင်းနေသောကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် ရာဂရှိကုန်၏။ ဒေါသ ရှိကုန်၏။ မောဟရှိကုန်၏။ ကိလေသာ ဆယ်ပါးရှိကုန်၏။ မပွားစေအပ်သော ကိုယ်ရှိကုန်၏။ မပွါးစေအပ်သော သီလရှိကုန်၏။ မပွါးစေအပ်သော စိတ်ရှိကုန်၏။ မပွါးစေအပ်သော ပညာရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ထိုစိတ်သည် လေးလေး ဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေးလည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ကိလေသာတို့နှင့် ပူးပေါင်းစပ်ယှက်နေ သောကြောင့်တည်း။ ဤစိတ်သည်ကား ပထမဖြစ်သော ပုထုဇဉ်စိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ဤဒုတိယဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏- မင်းမြတ် အကြင် သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပါယ်တံခါးပိတ်ကုန်၏။ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်၏ ပဋိဝေဓသာသနာကို သိပြီးဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် သုံးပါး သော အရာတို့၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာလည်၏။ အထက်မဂ်ဖိုလ် အရာတို့၌ လေးလေး ဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-သုံးပါးသော အရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက်၌ ကိလေသာတို့ကို မပယ်အပ်သေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အောက်သုံးဆစ် အဖုအထစ်စင်ကြယ်ပြီးသော၊ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ထွေးရစ်နေသော ဝါးပင်ကို ဆွဲယူငင်ထုတ်သော် အဖုအထစ် စင်ကြယ် သော သုံးဆစ်ရောက်အောင် လျင်စွာပါလာ၏။ ထိုသုံးဆစ်အထက်၌ လေးလံနေသေး၏။ အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟူမူ-အောက်၌ စင်ကြယ်၍ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ထွေးရစ် နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပါယ်တံခါး

ပိတ်ကုန်၏။ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဘုရားသခင်၏ ပဋိဝေဓ သာသနာကို သိပြီးဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် သုံးပါးသော အရာတို့၌ ပေ့ါပါး စွာ ဖြစ်၏။ ပေ့ါပါးစွာလည်၏။ အထက်မဂ်ဖိုလ်အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည် ၏။ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ-သုံးပါးသောအရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက်၌ ကိလေသာတို့ကို မပယ်ရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ ဤစိတ်သည်ကား ဒုတိယ ဖြစ်သော သောတာပန် စိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ဤတတိယဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏-မင်းမြတ် အကြင် သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းသကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် ခေါင်းပါးကုန်ပြီ။ ထိုသကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် ငါးပါးသော အရာတို့၌ ပေ့ါပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေ့ါပါးစွာ လည်၏။ အထက် မဂ်ဖိုလ်အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- ငါးပါးသော အရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက်၌ ကိလေသာတို့ ကို မပယ်ရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အောက်ငါးဆစ် အဖု အထစ် စင်ကြယ်ပြီးသော၊ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ထွေးရစ်နေသော ဝါးပင်ကို ဆွဲယူငင် ထုတ်သော် အဖုအထစ် စင်ကြယ်သော ငါးဆစ်ရောက်အောင် လျင်စွာပါလာ၏။ ထိုငါးဆစ် အထက်၌ လေးလံနေသေး၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ငါးဆစ်အောက်၌ စင်ကြယ်၍ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက် ထွေးရစ်နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းသကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် ခေါင်းပါးကုန်ပြီ။ ထိုသကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်သည် ငါးပါးသော အရာတို့၌ ပေ့ါပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေ့ါပါးစွာလည်၏။ အထက်မဂ်ဖိုလ် အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့် ကြောင့်နည်းဟူမူ- ငါးပါးသော အရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက်၌ ကိလေသာတို့ကို မပယ်ရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ ဤစိတ်သည်ကား တတိယဖြစ်သော သကဒါဂါမ်စိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ဤစတုတ္ထဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏-မင်းမြတ် အကြင်အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဩရမ္ဘာဂိယ သံယောဇဉ်ငါးမျိုးတို့ကို ပယ်အပ် ကုန်ပြီ။ ထိုအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် ဆယ်ပါးသော အရာတို့၌ ပေ့ါပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေ့ါပါးစွာ လည်၏။ အထက်မဂ်ဖိုလ်အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူ-ဆယ်ပါးသော အရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အထက်၌ ကိလေသာတို့ကို မပယ်ရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဆယ်ဆစ်သော အဖုအထစ် စင်ကြယ်ပြီးသော၊ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ထွေးရစ် နေသော ဝါးပင်ကို ဆွဲယူငင်ထုတ်သော် အဖုအထစ် စင်ကြယ်သော ဆယ်ဆစ်ရောက်အောင် လျင်စွာ ပါလာ၏။ ထိုဆယ်ဆစ် အထက်၌ လေးလံနေသေး၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-အောက်၌ စင်ကြယ်၍ အထက်၌ အခက်အလက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက် ထွေးရစ်နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် အကြင် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဩရမ္ဘာဂိယ သံယောဇဉ်ငါးမျိုးတို့ကို ပယ်အပ်ကုန်၏။ ထိုအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စိတ်သည် ဆယ်ပါးသော အရာတို့၌ ပေ့ါပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေ့ါပါးစွာ လည်၏။ အထက်မဂ်ဖိုလ်အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ဆယ်ပါးသော အရာတို့၌ စိတ်၏ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍ အထက်၌ ကိလေသာတို့ကို မပယ်ရသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်းတည်း။ ဤစိတ်သည်ကား စတုတ္ထ ဖြစ်သော အနာဂါမ်စိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ပဥ္စမဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏-မင်းမြတ် အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် အာသဝေါ ကုန်ခန်းကုန်ပြီ။ အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကိလေသာတို့ကို ထွေး

အန်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မဂ်ဟူသော မြတ်သော အကျင့်ကို သုံးပြီးကုန်ပြီ။ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးကုန်ပြီ။ ခန္ဓာဝန်ကို ချထားပြီးကုန်ပြီ။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘဝသံယောဇဉ်ကုန်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ပြီးဖြစ်ကုန်၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးသို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ သာဝကအရာတို့၌ စင်ကြယ်ကုန်ပြီ။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် သာဝကအရာ၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-သာဝကအရာ၌ စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရာ၌ မစင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အလုံးစုံ အဆစ်အဖု အထစ် စင်ကြယ်ပြီးသော ဝါးကို ဆွဲယူငင်ထုတ်သော် လျင်စွာပါလာ၏။ မလေးလံတော့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ဝါး၏ အလုံးစုံသော အဆစ် အဖုအထစ် စင်ကြယ်ပြီးဖြစ်၍ အရှုပ်အထွေး မရှိသောကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အာသဝေါ ကုန်ခန်းကုန်ပြီ။ အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကိလေသာတို့ကို ထွေးအန်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မဂ်ဟူသော မြတ်သော အကျင့်ကို သုံးပြီးကုန်ပြီ။ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးကုန်ပြီ။ ခန္ဓာဝန်ကို ချထားပြီးကုန်ပြီ။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘဝသံယောဇဉ် ကုန်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ပြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘဝသံယောဇဉ်ကုန်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးသို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ သာဝကအရာတို့၌ စင်ကြယ်ကုန်ပြီ။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစိတ်သည် သာဝကအရာ၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- သာဝက အရာ၌ စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရာ၌ မစင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဤစိတ်သည်ကား ပဥ္စမဖြစ်သော ရဟန္တာစိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ဤဆဋ္ဌဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏-မင်းမြတ် အကြင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မိမိအလိုလို ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကုန်၏။ ဆရာမရှိကုန်၊ တစ်ပါးတည်း ကျက်စားကုန်၏။ ကြံ့ချိုနှင့်တူစွာ ဖြစ်ကုန်၏။ မိမိအရာ၌ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း ညစ်ကြေးကင်းသော စိတ်ရှိကုန်၏။ ထိုပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့၏ ထိုစိတ်သည် မိမိအရာ၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-မိမိ၏ အရာ၌ စင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗညုဘုရားတို့ အရာ၏ ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် မိမိအရာဖြစ်သော သေးငယ်သော မြစ်ကို ညဉ့်အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ နေ့အခါ၌ ဖြစ်စေ အလိုရှိတိုင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ ဆင်းသက် ကူးမြောက်ဝံ့ရာ၏။ ထို့နောက် အခါတစ်ပါး၌ နက်သော၊ ကျယ်ပြန့်သော၊ ထောက်မမှီသော၊ ကမ်းမရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာကို မြင်သော် စိတ်၌ ကြောက်ထိတ်ရာ၏။ လေးဖင့်ရာ၏။ ဆင်းသက်ကူးခပ်ခြင်းငှါ မဝံ့ရာ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-မိမိအရာ၌သာ ကူးဖူးသည်ဖြစ်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မိမိအလိုလို ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ကုန်၏။ ဆရာ မရှိကုန်။ တစ်ပါးတည်း ကျက်စားကုန်၏။ ကြံ့ချိုနှင့် တူစွာ ဖြစ်ကုန်၏။ မိမိအရာ၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ အရာတို့၌ လေးလေးဖင့်ဖင့် ဖြစ်၏။ နှံ့နှံ့နှေးနှေး လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-မိမိအရာ၌ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗညုဘုရားအရာ၏ ကျယ်ဝန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဤစိတ်သည်ကား ဆဋ္ဌဖြစ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါစိတ်မျိုးပေတည်း။

ထိုအရာ၌ ဤသတ္တမဖြစ်သော စိတ်သည် ဝေဖန်ခြင်းသို့ ရောက်၏-မင်းမြတ် အကြင် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) သိတော်မူနိုင်ကုန်၏။ (ဉာဏ်တော်) အား ဆယ်ပါးကို ဆောင်တော်မူကုန်၏။ ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်လေးပါးတို့၌ ရဲရင့်တော်မူကုန်၏။ ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်တရား တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်၏။ အဆုံးမရှိသော ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူကုန်၏။ အပိတ်အပင်မရှိ အကြွင်းမဲ့ သိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရှိတော်မူကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထိုစိတ်သည် အလုံးစုံသော အရာတို့၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အလုံးစုံ

သော အရာတို့၌ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ကောင်းစွာ ဆေးအပ်သော၊ အညစ်အကြေးကင်းသော၊ အဆစ်အဖု မရှိသော၊ သိမ်မွေ့သော အသွားရှိသော၊ မတွန့်လိမ်သော၊ မကွေးမကောက်သော၊ သန်မာခိုင်ခန့်သော လေး၌ တင်ထားအပ်သော မြားသည် ခေါမအဝတ်နှု၌ ဖြစ်စေ၊ ဝါချည် အဝတ်နှု၌ ဖြစ်စေ၊ သားမွေးကမ္ဗလာ အဝတ်နှု၌ ဖြစ်စေ အားရှိသောသူ ပစ်ချအပ်သည်ရှိသော် ဖင့်နွှေးလေးကန်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ငြိကပ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖင့်နွှေးလေးကန်ခြင်း၊ ငြိကပ်ခြင်းဖြစ်ရန် မရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အဝတ်ပုဆိုးတို့၏ သိမ်မွေ့သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ တံချွန်ဖြား၏ လည်းကောင်းစွာ သွေးအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပစ်ချခြင်း၏လည်း အရှိန်ပြင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) သိတော်မူနိုင်ကုန်၏။ (ဉာဏ်တော်)အား ဆယ်ပါးကို ဆောင်တော်မူနိုင်ကုန်၏။ ဝေသာရဇ္ဇ ဉာဏ်လေးပါးတို့၌ ရဲရင့်တော်မူကုန်၏။ ဘုရားတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်၏။ အဆုံးမရှိသော ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူကုန်၏။ အပိတ်အပင်မရှိ၊ အကြွင်းမဲ့ သိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရှိတော်မူ၏။ ထိုဘုရားတို့၏ ထိုစိတ်သည် အလုံးစုံသော အရာတို့၌ ပေါ့ပါးစွာ ဖြစ်၏။ ပေါ့ပါးစွာ လည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- အလုံးစုံသော အရာတို့၌ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဤစိတ်သည်ကား သတ္တမဖြစ်သော သဗ္ဗညုဘုရားစိတ်မျိုးပေတည်း။

မင်းမြတ် ထိုစိတ်ခုနှစ်မျိုးတို့တွင် သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်တော်သည် ခြောက်မျိုးသော စိတ်တို့ထက် အရေအတွက်ဂဏန်းကို လွန်၍ အဆအပြန်ပေါင်း အသင်္ချေအားဖြင့် စင်ကြယ်လည်း စင်ကြယ်လှ၏။ လျင်မြန်လည်း လျင်မြန်လှ၏။ စိတ်တော်၏ စင်ကြယ် လျင်မြန်ခြင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရေအစုံ၊ မီးအစုံဟူသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူနိုင်၏။ မင်းမြတ် ရေအစုံ၊ မီးအစုံဟူသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူသောအခါ၌ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်တော်ကို ဤသို့ လျင်စွာလည်၏ဟူ၍ သိသင့် သိထိုက်၏။ ထိုစိတ်လျင်မြန်ရာ၌ ယမိုက်ပြာဋိဟာ ပြခြင်းထက် လွန်သော အကြောင်းကို ဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေ။ မင်းမြတ် ထိုပြာဋိဟာတို့သည်လည်း သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့၏ စိတ်တော်ကို ထောက်ထား၍ တစ်စိတ်မျှသော် လည်းကောင်း၊ တစ်စိတ်တစ်ဝက်မျှသော်လည်းကောင်း ပြန့်၏ဟု ရေတွက်ခြင်း, ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် ဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် စပ်၏။ ဆင်ခြင်တော်မူ၍သာ အလိုရှိတိုင်း သိ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် လက်၌ တင်ထားအပ်သော တစ်စုံတစ်ရာသော ဝတ္ထုကို အခြားတစ်ဖက်သော လက်ပေါ်၌ ပြောင်းရွှေ့တင်ထားရာ၏။ ဖွင့်သော ခံတွင်းဖြင့် စကားကို ပြောဆိုရာ၏။ ခံတွင်း၌ရှိသော ဘောဇဉ်ကို မျိုချရာ၏။ မျက်စိကို ဖွင့်ပြီး၍လည်း မှိတ်ရာ၏။ မှိတ်ပြီး၍လည်း ဖွင့်ရာ၏။ ကွေးထားသော လက်မောင်းကိုလည်း ဆန့်ရာ၏။ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကိုလည်း ကွေးရာ၏။ မင်းမြတ် ဤလက်ပြောင်းခြင်း၊ စကားပြောခြင်းစသည်သည် ကြာမြင့်သေး၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် အလွန်လျင်မြန်၏။ ဆင်ခြင်ခြင်းသည် အလွန်လျင်မြန်၏။ ဆင်ခြင်တော်မူ၍သာ အလိုရှိတိုင်း သိနိုင်၏။ ထိုမျှလောက် ဆင်ခြင်ခြင်း အောက်မေ့မှု ချို့တဲ့ကာမျှဖြင့် ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သဗ္ဗညု မမည်ကုန်သည် မဟုတ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆင်ခြင်ခြင်းကိုလည်း ရှာမှီးသဖြင့် ပြုလုပ်ရ၏။ တောင်းပန်တိုက်တွန်းပါ၏။ ထိုသဗ္ဗညုမည်သင့်ရာ၌ အကျွန်ုပ်ကို (ခိုင်လုံသော) အကြောင်းဖြင့် သိစေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကြွယ်ဝသော၊ များသော ဥစ္စာရှိသော၊ များသော စည်းစိမ်ရှိသော၊ များသော ရွှေငွေရှိသော၊ များသော အသုံးအဆောင်ရှိသော၊ များသော ဥစ္စာစပါးရှိသော ယောကျ်ား၏ သလေးစပါး၊ ကောက်စပါး၊ မုယောစပါး၊ ဆန်၊ နှမ်း၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီး၊ ကောက်ပဲ၊ ထောပတ်၊ ဆီ၊ ဆီဦး၊ နို့၊ နို့ဓမ်း၊ ပျား၊ တင်လဲခဲ၊ တင်လဲရည်တို့သည်လည်း အိုးကြီး၊ အိုးလတ်၊ အိုးငယ်၊

ကျီကြခွက်တို့၌ ရောက်ကုန်ရာ၏။ ထိုယောက်ျားအားလည်း ထမင်းကျွေးထိုက်သော ထမင်း ဆာသူ ငည့်သည်သည် ရောက်လာရာ၏။ ထိုယောက်ျား၏ အိမ်၌လည်း ချက်ထားသော ဘောဇဉ်သည် စား၍ ကုန်ပြီးသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဆန်အိုးမှ ဆန်တို့ကို ထုတ်၍ ထမင်းဘောဇဉ်ကို ချက်ပြန်ရာ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ထိုယောက်ျားသည် ထိုမျှလောက်သော ဘောဇဉ် ချို့တဲ့ကာမျှဖြင့် ဥစ္စာမရှိသော သူမည်သည်၊ ဆင်းရဲသောသူမည်သည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား စကြဝတေးမင်း၏ နန်းတော်၌သော်လည်း အချိန်အခါ မဟုတ်သည်၌ ထမင်းမရှိဘဲ ချို့တဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်တတ်ပါသေး၏။ သူကြွယ်၏ အိမ်၌ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်ခြင်မှု ချို့တဲ့ကာမျှဖြစ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် အလိုရှိတိုင်း သိတော်မူနိုင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးအားဖြင့် သစ်ပင်သည် အသီး သီးသည်ဖြစ်၍ ညွတ်ကိုင်းကောက်ကွေးသည်၊ အသီးအခိုင်ဝန်ဖြင့် ပြည့်နှက်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသစ်ပင်၌ တစ်လုံးမျှသော အသီးသည်လည်း ကြွေကျ သည် မဖြစ်ခဲ့ရာ။ မင်းမြတ် ထိုသစ်ပင်သည် ထိုမျှလောက် အသီးကြွေကျမှု ချို့တဲ့ကာမျှဖြင့် အသီး မရှိသော သစ်ပင်မည်သည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုသစ်သီး တို့သည် ကြွေကျခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်ပါကုန်၏။ သစ်သီးတို့သည် ကြွေကျသည်ရှိသော် အလိုရှိတိုင်း ရနိုင် ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် စပ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် အလိုရှိတိုင်း သိနိုင်ပါ၏ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ အလိုရှိတိုင်း သိနိုင်ပါသလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ အလိုရှိတိုင်း သိနိုင်သည် မှန်၏ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်းသည် အကြင်အခါ၌ "ငါ၏ စကြာရတနာသည် ကပ်ရောက်လာစေ သတည်း" ဟု စကြာရတနာကို အောက်မေ့လိုက်၏။ အောက်မေ့လိုက်သည် ရှိသော် စကြာရတနာသည် ကပ်ရောက်လာသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍ အလိုရှိ တိုင်း သိတော်မူနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြောင်း ခိုင်လုံပါ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သဗ္ဗညု မည်ထိုက်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုပါတည်းဟု ဝန်ခံပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓသဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၃ - ဒေဝဒတ္တပဗ္ဗဇ္ဇပဉှာ

(ဒေဝဒတ်အား ရဟန်းပြုပေးမှု ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဒေဝဒတ်ကို အဘယ်သူသည် ရဟန်း ပြုအပ်ပါသနည်း။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိတော်မူ၍ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၏ ကြည်ညိုနှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလတ်သော် ဘဒ္ဒိယမင်းသား၊ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား၊ အာနန္ဒာမင်းသား၊ ဘဂုမင်းသား၊ ကိမိလမင်းသား၊ ဒေဝဒတ်မင်းသား ဤခြောက်ယောက်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ယောက်မြောက် ဥပါလိဆတ္တာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်ကာ ရဟန်း ပြုလိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ထွက်လာကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲသည် မဟုတ်ပါလော။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲ၏။ လူသည် သံဃာကို သင်းမခွဲ။ ဘိက္ခုနီမ၊ သိက္ခမာန်မ၊ သာမဏေယောကျာ်း၊ သာမဏေမိန်းမသည် သံဃာကို သင်းမခွဲ။ တူသော ပေါင်းသင်းခြင်းရှိသော ကံပြုခြင်းနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၍ ပကတတ်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် တစ်သိမ်တည်း၌ တည်နေလျက် သံဃာကို သင်းခွဲ၏။ အသျှင်ဘုရား သံဃာကို သင်းခွဲသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်ကံသို့ ရောက်ရပါသနည်း။ မင်းမြတ် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော ကံသို့ ရောက်ရ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့။ သံဃာကို သင်းခွဲ၍ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရလတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သိပါသလော။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့၊ သံဃာကို သင်းခွဲ၍ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရလတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့၊ သံဃာကို သင်းခွဲ၍ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရလတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သိသည် ဖြစ်ပါအံ့။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ယင်းသို့ သိခဲ့မူ မြတ်စွာဘုရားသည် သနားခြင်း 'ကရုဏာ' ရှိတော်မူ၏။ အစဉ်စောင့်ရှောက်တော်မူတတ်၏။ အစီးအပွါးကို ရှာမှီးလေ့ ရှိတော်မူ၏။ သတ္တဝါ အားလုံးတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို ပယ်၍ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏ဟူသော စကားသည် မှားယွင်းရာ၏။ ထိုအကြောင်းကို မသိသောကြောင့် အကယ်၍ ရဟန်းပြုပေးသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုမဖြစ်ရာ။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်လာပါ၏။ ထိုအရှုပ်အထွေးကြီးကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့။ တစ်ပါးသော သူတို့၏ အယူကို ဖျက်ဆီးတော်မူပါလော့။ နောင်လာလတ္တံ့သော အခါ၌ အသျှင်ဘုရားနှင့် တူကုန်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းတို့ကို ရခဲပါကုန်လတ္တံ့။ ဤအချက်၌ အသျှင်ဘုရား၏ ပညာဉာဏ်စွမ်းကို ပြတော်မူပါလော့ဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သနားခြင်း 'ကရုဏာ' လည်း ရှိတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော တရားတို့ကို လည်း သိတော်မူ၏။ မင်းမြတ် သနားတော်မူသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် ဒေဝဒတ်၏ လားရာ 'ဂတိ' ကို ကြည့်တော်မူသည် ရှိသော် အပါယ်၌ ကျစေတတ်သော ကံကို အားထုတ်၍ ကုဋေတစ်သိန်းမက များစွာသော ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ငရဲတစ်ခုမှ ငရဲတစ်ခုသို့၊ ပျက်စီးကျရောက်ရာ တစ်ခုမှ ပျက်စီးကျရောက်ရာ တစ်ခုသို့ လားရောက်ရလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိတော်မူ၍ ဤဒေဝဒတ်၏ အဆုံး အပိုင်းအခြား မရှိသော ကံသည် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် အဆုံး

အပိုင်း အခြားရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဆင်းရဲသည် ရှေးဆိုခဲ့ပြီးသော အပိုင်းအခြား မရှိသော ကံကို ထောက်၍ အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ဤသူသည် ရဟန်း မပြုသော်လည်း တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်သော ကံကို အားထုတ်လတ္တံ့ဟု သိတော်မူ၍ သနားတော် မူသောကြောင့် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရိုက်ပုတ်ပြီးမှ ဆီဖြင့် သုတ်လိမ်းယောင်တကား။ ကမ်းပါးပြတ်၌ တွန်းချပြီးမှ လက်ကမ်းယောင်တကား။ သတ်ပြီးမှ အသက်ရှည်ကြောင်းကို ရှာယောင်တကား။ ယင်းအကြောင်းကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဆင်းရဲကို ပေးပြီး နောက်မှ ချမ်းသာကို ဆောင်ရွက်၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် ရိုက်ပုတ်လည်း ရိုက်ပုတ်တော်မူ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် တွန်းချလည်း တွန်းချတော်မူ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် သတ်လည်း သတ်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရိုက်ပုတ်၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ တွန်းချ၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ သတ်၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် အမိအဖတို့မည်သည် ရိုက်၍သော် လည်းကောင်း၊ တွန်းချ၍သော် လည်းကောင်း သားသမီးတို့၏ အစီးအပွါးကိုသာလျှင် ဆောင်ရွက်ကုန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် ရိုက်ပုတ်လည်း ရိုက်ပုတ်တော်မူ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် တွန်းချလည်း တွန်းချတော်မူ၏။ သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် သတ်လည်း သတ်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ရိုက်ပုတ်၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ တွန်းချ၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ သတ်ပြီး၍သာလျှင် သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ အကြင် အကြင်သို့သော လုံ့လဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတိုးပွါးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော လုံ့လဖြင့် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကိုသာလျှင် ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် အကယ်၍ ရဟန်းမပြုသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ရဟန်းမပြုသော် လူဖြစ်လျက် ငရဲ၌ ဖြစ်စေတတ်သော မကောင်းမှုကံကို များစွာပြု၍ ကုဋေတစ်သိန်းမက များစွာသော ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ငရဲတစ်ခုမှ ငရဲတစ်ခုသို့ ပျက်စီးကျရောက်ရာ တစ်ခုမှ ပျက်စီးကျရောက်ရာ တစ်ခုသို့ လားရောက်ရသည်ဖြစ်၍ များစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားရလတ္တံ့။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ သနားတော်မူသောကြောင့် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။ "ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသော ဒေဝဒတ်၏ ဆင်းရဲသည် အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိတော်မူ၍ သနားတော်မူသောကြောင့် လေးလံသော ဆင်းရဲကို ပေါ့ပါးအောင် ပြုတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဥစ္စာအင်အား၊ အခြံအရံအင်အား၊ ဘုန်းကျက်သရေအင်အား၊ ဆွေမျိုးဉာတိအင်အားဖြင့် အားအစွမ်းရှိသော ယောကျာ်းသည် ကြီးလေးသော မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရောက်နေသော မိမိ၏ ဆွေမျိုးကို လည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကို လည်းကောင်း မိမိ၏ များစွာ မင်းကျွမ်းဝင်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် စွမ်းရည် သတ္တိရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လေးသောဒဏ်ကို ပေါ့ပါးအောင် ပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဋေတစ်သိန်းမက များစွာသော ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ဆင်းရဲကို ခံစားရလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူလျက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဝိမုတ္တိ အစွမ်းဖြင့် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လေးလံသော ဆင်းရဲကို ပေါ့ပါးအောင် ပြုတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဆေးကုသရာ၌ လိမ္မာသော၊ ရောဂါကို ထုတ်ပယ်နိုင်သော ဆေးသမားသည် လေးလံသော ရောဂါကို အားရှိသော ဆေး၏ အစွမ်းဖြင့် ပေါ့ပါးအောင် ပြုသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုဋေတစ်သိန်းမက များစွာသော ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ဆင်းရဲကို ခံစားရလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အနာရောဂါဟူသော ဒုက္ခကို သိခြင်းကြောင့် ရဟန်း ပြုပေး

တော်မူလျက် သနားခြင်း အင်အားရှိသည်ဖြစ်၍ ထောက်ပံ့အပ်သော တရားတည်းဟူသော ဆေးအစွမ်းဖြင့် လေးလံသော ဆင်းရဲကို ပေါ့ပါးအောင် ပြုတော်မူ၏။

မင်းမြတ် များစွာ ဆင်းရဲခံစားရလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်ကို အနည်းငယ်မျှ ဆင်းရဲခံစားရမည်ကို ပြုတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ မရောက်ရာပါ။ အယုတ်သဖြင့် နို့တစ်ခါညှစ်မျှသော မကောင်းမှုမျှသို့လည်း မရောက်ရာပါ။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။ ဤအကြောင်းကိုလည်း သဘောမှန်အားဖြင့် ဝန်ခံလေလော့။

မင်းမြတ် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏" ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက် အလွန်ဖြစ်သော အခြား အကြောင်းတစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့၊ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်သော ခိုးသူကို ဖမ်းယူ၍ "မင်းမြတ် ဤသူသည်ကား မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်သော ခိုးသူပါတည်း၊ ဤခိုးသူအား အလိုရှိရာ အပြစ်ဒဏ်ကို တပ်စေတော်မူပါလော့" ဟု မင်းအား ပြကြကုန်၏။ မင်းသည် "အချင်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဤခိုးသူကို မြို့ပြင်သို့ ထုတ်၍ သူသတ်ကုန်း၌ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လော့" ဟု ဆိုရာ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းပါပြီဟု ထိုမင်းချင်းတို့သည် မင်းအား ဝန်ခံ၍ ထိုခိုးသူကို မြို့ပြင်သို့ ထုတ်လျက် သူသတ်ကုန်းသို့ ဆောင်ကုန်ရာ၏။ မင်း၏ထံမှ ရအပ်သော ဆုရှိသော၊ ရအပ်သော အခြံအရံ ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသော၊ နာယူအပ်သော စကားရှိသော၊ အားကြီးစွာ အလိုအတိုင်း ပြုနိုင်သော၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ထိုခိုးသူကို မြင်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုခိုးသူအား သနားသောကြောင့် ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားတို့ကို "အချင်းတို့ ဤခိုးသူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်သဖြင့် သင်တို့အား အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အချင်းတို့ ထိုသို့ အကျိုးမရှိသောကြောင့် ဤခိုးသူ၏ လက်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ခြေကိုသော် လည်းကောင်း ဖြတ်၍ အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကြကုန်လော့။ ထို လက်ခြေကို ဖြတ်၍ မသတ်ဘဲထားခြင်း၏ အကြောင်းကြောင့် မင်း၏ အထံ၌ အကြောင်းပြန် စကားကို ငါပြုအံ့" ဟု ပြောဆိုရာ၏။ ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် မင်းကို ပြောဆိုနိုင်ရန် အားအစွမ်းရှိသော ထိုယောကျ်ားစကားဖြင့် ထိုခိုးသူ၏ လက်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ခြေကိုသော် လည်းကောင်း ဖြတ်၍ အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကုန်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ပြုလုပ်သော ထိုယောကျ်ားသည် ထိုခိုးသူ၏ ပြုခွင့်ကိစ္စကို ပြုသည် ဖြစ်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် ထိုခိုးသူအား အသက်ပေးသော သူပါတည်း။ အသက်ကို ပေးသည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ားအား ပြုခွင့်ကိစ္စကို မပြုသောမည်သည် အဘယ်မှာရှိပါအံ့နည်း။ ထိုခိုးသူ၏ လက်ခြေကို ဖြတ်ခြင်း၌ အကြင် ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ရှိ၏။ ထိုသနားတတ်သော ယောကျ်ားသည် ထိုဆင်းရဲဝေဒနာကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလော။ အသျှင်ဘုရား ထိုခိုးသူသည် မိမိပြုသော ခိုးမှုကြောင့် ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ အသက်ကို ပေးသော ယောကျ်ားသည်ကား တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ မရောက်ရာပါ။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူသောကြောင့် "ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသော ဒေဝဒတ်၏ ဆင်းရဲသည် အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိ၍ ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်၏ ဆင်းရဲသည် အဆုံး အပိုင်းအခြားရှိ၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် သေခါနီးသော အခါ၌- "လောကသုံးပါးထက် မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော၊ သမ္မုတိနတ်၊ ဥပပတ္တိနတ်တို့ထက်လွန်သော ဝိသုဒ္ဓိနတ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ဆုံးမထိုက်သူ အပေါင်းကို ကောင်းစွာ ဆုံးမတော်မူသော၊ ထက်ဝန်းကျင် အပိတ်အပင်မရှိ သိမြင်နိုင်သော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူသော၊ အရာမကသော ဘုန်းတော်၊ ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အမှတ်လက္ခဏာတော် ရှိသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဤအရိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဤအသက်ဝိညာဉ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဆည်းကပ်ခိုကိုးခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ပါ၏" ဟု အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်လေပြီ။

မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် ကမ္ဘာကို ခြောက်ဖို့ခြောက်စုပြု၍ ပထမအဖို့အစုကို လွန်သောအခါ၌ သံဃာကို သင်းခွဲ၏။ ငါးဖို့ငါးစုတို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်၍ ထိုငရဲမှ လွတ်သည်ရှိသော် အဋ္ဌိဿရအမည်

ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လတ္တံ့။ မင်းမြတ် ဤသို့ပြုသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်အား ပြုခွင့် ကိစ္စကို ပြုသည်ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်စေလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်အား အလုံးစုံကို ပေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်အား ပြုသင့်သည်ကို မပြုသော မည်သည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ အကြင့်ကြောင့် ငရဲ၌ ဆင်းရဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်ရာပါ။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် မိမိပြုသော ကံကြောင့် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏။ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ မရောက်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေး တော်မူ၏။ ဤအကြောင်းကိုလည်း သင်မင်းမြတ်သည် သဘောမှန်အားဖြင့် ဝန်ခံလေလော့။

မင်းမြတ် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူ၏" ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက် အလွန်ဖြစ်သော အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဆေးကုရာ၌ လိမ္မာသော၊ ရောဂါကို ထုတ်ပယ်နိုင်သာ ဆေးသမားသည် လေ၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်တို့၏ ပေါင်းစုသည်ဖြစ်၍ ဥတုဟူသော ပါစကတေဇောဓာတ်၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် အစာအာဟာရတို့၏ မညီမညွတ် ကြေကျက်ခြင်းရှိသော၊ အပုပ်, ပိုးလောက်, မကောင်းသော အနံ့တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော၊ အတွင်း၌ ထိုးကျင် ကိုက်ခဲသော၊ အတွင်း၌ ပြည်ပုပ်အောင်းရာ အခေါင်းရှိသော၊ ပြည်ပုပ်, သွေးပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်သော အနာကို ငြိမ်းစေလိုသည် ဖြစ်၍ အနာဝကို ကြမ်းတမ်းထက်မြက်စွာ စားတတ်၍ စပ်လှ သောဆေးဖြင့် အနာကျက်စိမ့်သောငှါ သုတ်လိမ်း၏။ အနာကျက်၍ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းခြင်းသို့ ရောက် သော အနာကို ဓားငယ်ဖြင့် ခွဲဖောက်၍ တုတ်တံဖြင့် ပွတ်သပ်၏။ ပွတ်သပ်ပြီးသော် ဆပ်ပြာငန် လိမ်း ထည့်၏။ အသားနု တက်စေခြင်းငှါ အနာရှိသူ၏ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်သို့ အစဉ်ရောက်စေခြင်းငှါ ဆေးဖြင့် သုတ်လိမ်း၏။ မင်းမြတ် ရောဂါကို ပယ်ထုတ်တတ်သော ထိုဆေးသမားသည် အကျိုးမဲ့စေလို သော စိတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ဆေးဖြင့် သုတ်လိမ်းသလော။ ဓားငယ်ဖြင့် ဖောက်ခွဲသလော။ တုတ်တံဖြင့် ပွတ်သပ်သလော။ ဆပ်ပြာငန်ကို လိမ်းထည့်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ။ အကျိုးကို အလိုရှိသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုပြုလုပ်ဖွယ်တို့ကို ပြုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုလူနာအား ဆေးလိမ်းခြင်းဟူသော ပြုလုပ်ဖွယ်တို့ကို ပြုခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော အကြင် ဆင်းရဲသော ဝေဒနာသည် ရှိ၏။ ထိုဆင်းရဲကို ဖြစ်စေသောကြောင့် ရောဂါကို ထုတ်ပယ်တတ် သော ထိုဆေးသမားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရောဂါကို ပယ်ထုတ်တတ်သော ဆေးသမားသည် အကျိုးကို လိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဆေးလိမ်းခြင်းစသော ပြုလုပ်ဖွယ်တို့ကို ပြုလုပ်ပါ၏။ ထိုဆေး သမားသည် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် အဘယ်မှာ မကောင်းမှုသို့ ရောက်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား ရောဂါကို ပယ်ထုတ်တတ်သော ထိုဆေးသမားသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူသောကြောင့် ဆင်းရဲမှ လွတ်စေခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။

မင်းမြတ် "မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏" ဟူသော ဤအကြောင်းမှ ထို့ထက် အလွန်ဖြစ်သော အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် ဆူးစူးရာ၏။ ထိုအခါ၌ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ထိုသူ၏ အကျိုးကို အလိုရှိ သည်ဖြစ်၍၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ထက်စွာသော ဆူးဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဓားဖြင့် သော် လည်းကောင်း ထက်ဝန်းကျင်မှ ဖြတ်ခွဲ၍ ယိုစီးသော သွေးဖြင့် ထိုဆူးကို ထုတ်နုတ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားသည် အကျိုးမဲ့ကို လိုလားသည်ဖြစ်၍ ထိုဆူးကို ထုတ်နုတ်သလောဟု (မေးတော်

မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် အကျိုးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဆူးကို ထုတ်နုတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် ထိုဆူးကို အကယ်၍ မထုတ်နုတ်ငြားအံ့၊ ထိုဆူးစူးခံရသော သူသည် ထိုဆူးကို မနုတ်ထွင်သောကြောင့် သေခြင်းသို့သော် လည်းကောင်း၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲသို့သော် လည်းကောင်း ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူသောကြောင့် ဆင်းရဲမှ လွတ်စေခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်း ပြုပေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို အကယ်၍ ရဟန်းပြုမပေးသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကမ္ဘာကုဋေအသိန်းတို့ ပတ်လုံး ဒေဝဒတ်သည် ဘဝ အဆက်ဆက်အားဖြင့် ငရဲ၌ ကျက်ခဲ့ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲဟူသော မြစ်အောက်ရေစုန်သို့ မျောလတ္တံ့သော ဒေဝဒတ်ကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဟူသော မြစ်ညာရေဆန်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူပါပေ၏။ ခရီးမှားသို့ လျှောက်သွားသော ဒေဝဒတ်ကို ခရီးလမ်းမသို့ ရောက်စေတော်မူပါပေ၏။ ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျရောက်သော ဒေဝဒတ်အား ထောက်တည်ရာကို ပေးတော်မူပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မညီမညွတ်သော ခရီးသို့ ရောက်သော ဒေဝဒတ်ကို ညီညွတ်သော ခရီးသို့ တင်ပို့တော် မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤဇနက အကြောင်းရင်းမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဤဥပတ္ထမ္ဘက, ယုတ္တိသမ္ပာပက အကြောင်းဖျားမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း အသျှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ပညာရှင်ကို ကြဉ်ထား၍ တစ်ပါးသော သူသည် ကောင်းစွာ ဖော်ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဒေဝဒတ္တပဗ္ဗဇ္ဇပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၄ - ပထဝိစလနပဉှာ (မြေလှုပ်ပုံ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်မှု၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့တို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်၏။ ဤ စကားတော်သည် အကြွင်းမဲ့ စကားတော်ပါတည်း။ အကြွင်းမထားသော စကားတော်ပါတည်း။ ပရိယာယ်မဟုတ် မုချစကားတော်ပါတည်း။ မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ပေါ်မှု၏ ကိုးခုမြောက် အကြောင်း တစ်ပါးမရှိ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်မှု၏ ကိုးခု မြောက် အကြောင်းတစ်ပါးသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုအကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား သည် ဟောတော်မူခဲ့ရာ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်မှု၏ ကိုးခုမြောက် အကြောင်းတစ်ပါးသည် အကြင့်ကြောင့်ကား မရှိ၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မဟော ကြားအပ်။ ဝေဿန္တရာ မင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူလတ်သော် မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်တိုင် တုန်လှုပ်၏ ဟူသော မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်မှု၏ ဤကိုးခုမြောက်သော အကြောင်းသည် လည်း ထင်ခဲ့၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်မှု၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့တို့သည် အကယ်၍ ရှစ်ပါးသာဖြစ်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့မူ ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူလတ်သော် မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်တိုင် တုန်လှုပ်၏ဟူသော စကားသည် မှားယွင်းခဲ့ရာ ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူလတ်သော် မြေကြီးခုနစ်ကြိမ်တိုင် တုန်လှုပ်ခြင်းသည် အကယ်စင်စစ် ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့မူ မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်မှု၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့တို့သည် ရှစ်ပါးတို့တည်းဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားယွင်းခဲ့ရာ၏။ ဤပြဿနာ သည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်ပါ၏။ သိမ်မွေ့လှပါ၏။ လူသာမန်တို့ ဖြေနိုင်ခဲပါ၏။ တွေဝေမှု အမိုက်မှောင်ကိုလည်း ပြုတတ်ပါ၏။ နက်လည်း နက်နဲပါ၏။ ထိုပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ် ရောက်လာပါ၏။ ဤပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော ပညာရှိကို ထား၍၊ ပညာနည်းသော သူသည် ဖြေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ မြေငလျင် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်မှု၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့တို့ သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း" ဟူသော စကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်၏။ ထို့ပြင် ဝေဿန္တရာ မင်းသည် အလှူကြီး ပေးလှူလတ်သော် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေကြီး တုန်လှုပ်ခြင်းသည်ကား အခါမဲ့ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ မြေလှုပ်ကြောင်းရှစ်မျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်လေ၏။ ထိုသို့ ကင်းလွတ်သောကြောင့် မြေလှုပ်ကြောင်း ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် မရေတွက်အပ်။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လောက၌ မိုးဦးကျရွာသော မိုးဟု လည်းကောင်း၊ မိုးနှောင်းဆောင်းစ၌ ရွာသော မိုးဟု လည်းကောင်း၊ မိုးလယ်၌ ရွာသော မိုးဟု လည်းကောင်း ဤသို့ မိုးသုံးမျိုးတို့ကိုသာ ရေတွက်အပ်ကုန်၏။ ထိုမိုးသုံးမျိုးတို့ကို လွတ်၍ တစ်ပါးသော မိုးသည် အကယ်၍ကား ရွာသွန်းငြားအံ့၊ ထိုမိုးကို သမုတ်အပ်ပြီး မိုးတို့ဖြင့် မရေတွက်ရ၊ အခါမဲ့ရွာသော မိုးဟူ၍သာလျှင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက် ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူသည်ရှိသော် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေတုန်လှုပ်ခြင်းသည်ကား အခါမဲ့ဖြစ်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ မြေလှုပ်ကြောင်း ရှစ်မျိုးတို့မှ ကင်းလွတ်၏။ ထိုမြေလှုပ်ခြင်းကို ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မရေတွက်အပ်။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဟိမဝန္တာတောင်မှ ငါးရာသော မြစ်တို့သည် စီးထွက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုငါးရာသော မြစ်တို့တွင် ဆယ်စင်းသော မြစ်တို့ကိုသာလျှင် မြစ်ဟူသော အရေအတွက်ဖြင့် ရေတွက်အပ်ကုန်၏။ ဤဆယ်စင်းသော မြစ်တို့သည်ကား အဘယ်တို့နည်းဟူမူ-ဂင်္ဂါမြစ်၊ ယမုန်နာမြစ်၊

အစိရဝတီမြစ်၊ သရဘူမြစ်၊ မဟီမြစ်၊ သိန္ဓုမြစ်၊ သရဿတီမြစ်၊ ဝေတြဝတီမြစ်၊ ဝီတံသာမြစ်၊ စန္ဒဘာဂါမြစ်တို့ပေတည်း။ ကြွင်းသော မြစ်တို့ကို မြစ်ဟူသော အရေအတွက်ဖြင့် မရေတွက် မသွတ်သွင်း အပ်ကုန်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- ထိုကြွင်းသော မြစ်တို့သည် အမြဲစီးသော ရေမရှိသောကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူသည်ရှိသော် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေတုန်လှုပ်ခြင်းသည် အခါမဲ့ ဖြစ်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့မှ လွတ်၏။ ထိုမြေလှုပ်ခြင်းကို ရှစ်ပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့် မရေတွက်အပ်။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား မင်းအား တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ၊ သုံးရာသော အမတ်တို့ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအမတ်တို့တွင် ခြောက်ယောက်သော သူတို့ကိုသာလျှင် အမတ်အရေအတွက်ဖြင့် ရေတွက်အပ်ကုန်၏။ ဤခြောက်ယောက်တို့သည် အဘယ်တို့နည်းဟူမူ- စစ်သူကြီး၊ ပုရောဟိတ်၊ တရားသူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး၊ ထီးတော်မိုး၊ သန်လျက်စွဲသော သက်တော်စောင့်တို့တည်း။ ထိုခြောက်ယောက်တို့ကိုသာလျှင် အမတ်အရေအတွက်ဖြင့် ရေတွက်အပ်ကုန်၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- မင်း၏ အကျိုးတို့နှင့် အလွန်ယှဉ် စပ်သောကြောင့်တည်း။ ကြွင်းသော အမတ်တို့ကို မရေတွက်အပ်ကုန်။ အလုံးစုံသော အမတ်တို့သည် သာမညအမတ်ဟူသော ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူသည်ရှိသော် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေကြီး တုန်လှုပ်ခြင်းသည် အခါမဲ့ဖြစ်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရှစ်ပါးသောအကြောင်းတို့မှ လွတ်၏။ ထိုမြေလှုပ်ခြင်းကို ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မရေတွက်အပ်။

မင်းမြတ် ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဝယ် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျော်ကြားခြင်းသည် နတ်လူတို့၌ ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။ ပြုအပ်သော ဒါနကျေးဇူး ရှိကုန်သော ထိုသူတို့၏ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသော ကုသိုလ်ကံကို ကြားဖူးပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏။ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဝယ် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျော်ကြားခြင်းသည် နတ်လူတို့၌ ပျံ့နှံ့၍တက်၏။ ပြုအပ်သော ဒါနကျေးဇူး ရှိကုန်သော ထိုသူတို့၏ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသော ကုသိုလ်ကံကို ကြားဖူးပါ၏။ ထိုသူတို့သည် ခုနစ်ယောက်တို့ပါတည်း။ မင်းမြတ် ထိုခုနစ်ယောက်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း။ အသျှင်ဘုရား သုမနပန်းသည်၊ ဧကသာဋကပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏသူရင်းငှါး၊ မလ္လိကာမိဖုရား၊ ဂေါပါလမာတာမိဖုရား၊ သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမ၊ ပုဏ္ဏာမည်သော ကျွန်မတို့ပါတည်း။ ဤခုနစ်ယောက်တို့သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင် ချမ်းသာသုခကို ခံစားရသောသူတို့ပါတည်း။ ဤသူတို့၏ ကျော်စောခြင်းသည်လည်း နတ်လူတို့၌ ပျံ့နှံ့၍ တက်ပါ၏။

လွန်လေပြီးသော အခါက လူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်ပင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရကုန်သော တစ်ပါးသော သူတို့ကိုလည်း ကြားဖူးပါကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏၊ ကြားဖူးပါကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုသူတို့သည်ကား အဘယ်သူတို့နည်း။ ဂုတ္တိလစောင်းသမား၊ သာဓိနမင်း၊ နေမိမင်း၊ မန္ဓာတ်မင်းတို့တည်း။ ဤလေးယောက်သော သူတို့သည် ထိုလူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်ပင်လျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရကုန်၏ဟု ကြားဖူးပါကုန်၏။ အလွန်ကြာမြင့်မှုလည်း ပြုအပ်သော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို ကြားဖူးပါ၏။ မင်းမြတ် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ဖြစ်စေ ဤမည်သောသူသည် အလှူကို ပေးလှူသည်ရှိသော် တစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ နှစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ် လည်းကောင်း မြေကြီး တုန်လှုပ်၏ဟူ၍ သင်မင်းမြတ်သည် ကြားဖူး၏လော။ အသျှင်ဘုရား မကြားဖူးပါ။ မင်းမြတ် ပါဠိ နှုတ်တက်ရခြင်း၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိခြင်း၊ သင်ယူခြင်း၊ ကြားနာခြင်း၊ သင်ကြားမှု စွမ်းအား၊ ဆရာ့ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းလေးမြတ်စွာ နာယူခြင်း၊ အဋ္ဌကထာနည်းနာ စိစစ် မေးမြန်းခြင်း၊ ဆရာ့ခြေရင်း ဝပ်စင်း ဆည်းကပ်ခြင်းသည် ငါ့အား ရှိပါ၏၊ သို့သော်လည်း ဤအမည်ရှိသော သူသည် ဒါန ပေးလှူလတ်သော် တစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ နှစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ် လည်းကောင်း မြေကြီးတုန်လှုပ်၏ဟု ဝေဿန္တရာမင်းမြတ်၏ အလှူမြတ်ကို ကြဉ်ထား၍ မကြားစဖူးချေ။ မင်းမြတ် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၊

သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ဘုရားဖြစ်သော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဤဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ အကြား၌ အရေ အတွက် ကို လွန်ကုန်သော နှစ်ပေါင်း အကုဋေတို့သည် လွန်ကုန်ပြီ။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူ အတွင်း၌လည်း "ဤမည်သော သူသည် အလှူကို ပေးလတ်သော် တစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ နှစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ် လည်းကောင်း မြေကြီးတုန်လှုပ်၏" ဟု ငါ့အား ကြားနာဖူးခြင်း မရှိ။ မင်းမြတ် ထိုမျှလောက် သော လုံ့လဖြင့်၊ ထိုမျှလောက်သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မြေကြီး မတုန်မလှုပ်ပေ။ မင်းမြတ် ဂုဏ်ကျေးဇူး ဟူသော ဝန်ဖြင့် အလွန်ပြည့်နှက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံစင်ကြယ်သော အပြုအမူဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးဝန် ဖြင့် ပြည့်နှက်နေရကား မြေကြီးသည် ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏။ တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်၏။ ပြင်းစွာ လှုပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အလွန်လေးသော ဝန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လှည်း၏ ပုန်တောင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အကွပ်တံကူတို့သည် လည်းကောင်း ကွဲလေကုန်၏။ ဝင်ရိုးသည် ကျိုး၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလုံးစုံ စင်ကြယ်သော အပြုအမူဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးဝန်ဖြင့် ပြည့်နှက်နေရကား မြေကြီးသည် ဆောင်ရွက်ထားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏။ တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်၏။ ပြင်းစွာ လှုပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား ကောင်းကင်ပြင်သည် လေအဟုန်၊ ရေအဟုန်တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုး ဖုံးအုပ်သည်ဖြစ်၍ များစွာသော ရေလုံး၊ ရေခဲဝန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်ရကား အလွန်တိုက်ခတ်သော လေကြမ်းဖြင့် တွေ့ဆုံ ထိခိုက်မိသောကြောင့် ချုန်း၏။ မြည်ဟည်း၏။ တဂျုန်းဂျုန်း အသံပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြေကြီးသည် ဝေဿန္တရာမင်း၏ အလှူ၏ အစွမ်းအင်အားဟူသော ပြန့်ပွါးများမြတ် သော ဝန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်ရကား ဆောင်ထားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏။ တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်၏။ ပြင်းစွာလှုပ်၏။ မင်းမြတ် မှန်၏၊ ဝေဿန္တရာမင်း၏ စိတ်သည် တပ်မက်မှု 'ရာဂ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ အမျက်ထွက်မှု 'ဒေါသ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ တွေဝေမှု 'မောဟ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ ထောင်လွှားမှု 'မာန' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ မကောင်းသော အမြင် 'ဒိဋ္ဌိ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ ညစ်နွမ်းမှု 'ကိလေသာ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ ကြံစည်မှု 'ဝိတက်' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ မမွေ့လျော်ခြင်း 'အရတိ' ၏ အစွမ်းဖြင့် မဖြစ်။ စင်စစ်သော်ကား ဒါန၏ အစွမ်းအားဖြင့် များစွာ ဖြစ်၏။ "အသို့သော အကြောင်း အားဖြင့် မလာရောက်ကုန်သေးသော ဖုန်းတောင်းယာ စကာတို့သည် ငါ၏ အထံသို့ လာပါကုန်အံ့နည်း၊ လာရောက်ကုန်ပြီးသော ဖုန်းတောင်းယာ စကာတို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိတိုင်းရ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါ ကုန်အံ့နည်း" ဟု အမြဲမပြတ် အလှူဒါနသို့ ရှေးရှုမျှော်လင့်သော စိတ်ကို ထား၏။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာ မင်းသည် အမြဲမပြတ် ဆယ်ပါးသော အရာတို့၌ စိတ်ကို ထား၏။ အဘယ်ဆယ်ပါးတို့၌ ထားသနည်း ဟူမူ- ကျိုးနွံစွာ ဆုံးမခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ညီညွတ်မျှတခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ သည်းခံခြင်း၌ လည်း ကောင်း၊ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အမြဲစောင့်သော သီလ၌ လည်းကောင်း၊ အခါခါ စောင့်သော သီလ၌ လည်းကောင်း၊ အမျက်မထွက်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ မညှဥ်းဆဲခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဖြောင့်မှန်သော ဝစီသစ္စာ၌ လည်းကောင်း၊ ဖြူစင်ခြင်း၌ လည်းကောင်း ဤဆယ်ပါးတို့၌ စိတ်ကို ထား၏။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် ကာမဂုဏ်၌ လိုလားတောင့်တမှုကို ပယ်အပ်၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ ကို လိုလားတောင့်တခြင်းသည် အေးငြိမ်းလေ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို လိုလားတောင့်တခြင်း၌ သာ ကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပယ်အပ် ၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား စောင့်ရှောက်ခြင်း၌ ကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်၏။ "အသို့လျှင် ဤသတ္တဝါတို့သည် ညီညွတ်ပါကုန်အံ့နည်း၊ အနာရောဂါ ကင်းကုန်အံ့နည်း၊ ဥစ္စာ ရှိပါကုန်အံ့နည်း၊ သက် ရှည်ပါကုန်အံ့နည်း" ဟူသော စိတ်ထားသာလျှင် များစွာဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူ ပေးသည်ရှိသော် ထိုအလှူကို ဘဝသမ္ပတ္တိဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ဥစ္စာ ရလိုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်၊ တုံ့ပြန်ပေးလိုသည်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်လိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ အသက်ရှည်

လိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ အဆင်းလှလိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ချမ်းသာလိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ခွန်အားကြီးလိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ အခြံအရံအကျော်အစော ရလိုသောကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ သားဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ သမီးဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပေးလှူသည် မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရတနာ၏ အကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက်သော အတုမဲ့ကင်း ပြန့်ပွါးခြင်းနှင့် လွန်မင်း ထွတ်မြတ်လှကုန်သော ဒါနတော်မြတ်တို့ကို ပေးလှူလေသတည်း။ ထိုစကား မှန်၏။ သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ငါသည် ဇာလီမင်းသားကို လည်းကောင်း၊ ကဏှာဇိန် ချစ်သမီးကို လည်းကောင်း၊ လင့်အလိုအတိုင်း ကျင့်သော မဒ္ဒီမိဖုရားကို လည်းကောင်း ပေးလှူ စွန့်ကြဲသည်ရှိသော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အကြောင်းကြောင့်ပင် ပေးလှူစွန့်ကြဲ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော စည်းစိမ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမျှ မကြံစည်" ဟု ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အမျက်မထွက်သဖြင့် အမျက်ထွက်သူကို အောင်နိုင်၏။ မကောင်းသူကို ကောင်းအောင် စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် အောင်နိုင်၏။ နှမြောစဉ်းလဲသူကို ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် အောင်နိုင်၏။ မမှန်ပြောဆိုသူကို အမှန်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အောင်နိုင်၏။ အကုသိုလ်အားလုံးကို ကုသိုလ်ဖြင့် အောင်နိုင်၏။ ဤသို့ ပေးလှူသော တရားသို့ အစဉ်လိုက်သော၊ တရားလျှင် အမှီရှိသော ထိုဝေဿန္တရာ မင်း၏ အလှူ၏ အကျိုးဆက်နှင့် အားကြီးသော လုံ့လတို့၏ ပြန့်စည်ပွါး စည်းသောကြောင့် (ရေကိုခံသော) အောက်ခံ လေကြမ်းကြီးတို့သည် လှုပ်ကုန်၏။ ဖြည်းဖြည်း တစ်ကြိမ်တစ်ကြိမ် လုံးထွေး လုံးထွေး ကုန်လျက် တိုက်ခတ်ကုန်၏။ အောက်သို့ ညွတ်ရှိုင်းကုန်၏၊ အထက်သို့ ပင့်တက်ကုန်၏။ ယိမ်းယိုင်ညွတ်ကွေး နံဘေးသို့ ပျံ့ကုန်၏။ ကျိုးပြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် လဲကျကုန်၏။ မိုးတိမ်တို့သည် အစုလိုက် အစုလိုက် ကောင်းကင်ပြင်၌ ထိုဤလှုပ်ရှား ပြေးသွားကုန်၏။ မြူနှင့်ပေါင်းရုံး လုံးစည်းမိသော လေတို့သည် ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်ကုန်၏။ လေတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်ကို နှိမ်နင်းကုန်လျက် တိုက်ခတ်ကုန်၏။ ဆောလျင်စွာ လွှင့်မှုတ် လွှင့်မှုတ်ပင့်၍ ထုတ်ကုန်၏။ အသံသည် သည်းစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်လျက် ပေါ်ထွက်၏။ ထိုလေတို့သည် ပကတိမဟုတ် လွှင့်မှုတ် ဖောက်ပြန်ခဲ့ကုန်သော် ရေသည် ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်း လှုပ်၏။ ရေလှုပ်သော် ငါးလိပ်အပေါင်းတို့သည် လှုပ်ချောက်ချားကုန်၏။ လှိုင်းတံပိုးတို့သည် အဆိုင်အဆိုင် အပြိုင်ပြိုင် ဖြစ်ကုန်၏။ ရေ၌ ကျက်စားကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ထိတ်လန့်ကုန်၏။ ရေလှိုင်း ရေလုံးသည် အစုံအစုံ ဖွဲ့ယှက် ရောပြွမ်းလျက် စီး၏။ ရေလှိုင်း ပုတ်ခတ်သံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ပြင်းထန် ကြမ်းတမ်းကုန်သော ရေလုံး ရေပွက်တို့ ထကုန်၏။ ရေမြှုပ် ရေပန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ကြီးသည် လျှံတက်၏။ ရေသည် တူရူ ဖြောင့်အထောင့် အရပ်သို့ စီးသွား ပြေးထွက်၏။ ရေအလျဉ်တို့သည် အထက်သို့ တက်ကာ ရေညာသို့ ရှေးရှုကုန်လျက် စီးကုန်၏။ အသုရာ၊ ဂဠုန်၊ နဂါး၊ ဘီလူးတို့သည် "အသို့လေနည်း၊ အဘယ်လေနည်း၊ သမုဒ္ဒရာသည် ထက်အောက် ပြောင်းပြန် ဖောက်ပြန်စီးခဲ့၏တကား" ဟု ထိတ်လန့်ကြကုန်၏။ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးရာလမ်းစ ရှာမှီးကြကုန်၏။ ရေအလျဉ် လှုပ်ချောက်ချား၍ ကျိုက်ကျိုက် ဆူပွက်သော် မြေအလုံးသည် တော၊ တောင်၊ သမုဒ္ဒရာနှင့်တကွ လှုပ်၏။ မြေကြီး တုန်လှုပ်လတ်သော် မြင်းမိုရ် သတ္တရဇ္ဇုန် တောင်ထွတ်၊ ကျောက်ထွတ်ဟူသမျှသည် ချာချာလည်၏၊ မီးအုံးသော ကြိမ်ညွန့်အလား ညွတ်ပြား တိမ်းယိမ်း၏။ မြွေ၊ မြွေပါ၊ ကြောင်၊ မြေခွေး၊ ဝက်၊ သားငှက်အပေါင်းတို့သည် စိတ်ထားမမှန် ဖောက်ပြန်ကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့သည် ငိုကြွေးအော်ဟစ်ကုန်၏။ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် ရယ်ရွှင်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဆန်လောင်း၍ ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ထမင်းအိုးကြီးကို ဖိုခုံလောက်သို့ တင်လျက် အောက်မှ မီးတိုက်လတ်သော် မီးသည် ရှေးဦးစွာ ထမင်းအိုးကို ပူလောင်စေ၏။ ပူလောင်သော ထမင်းအိုးသည် ရေကို ပူလောင်စေ၏။ ပူလောင်သော ရေသည် ဆန်ကို ပူလောင်စေ၏။ ဆန်သည် ပူလောင်သည်ရှိသော် ပေါ်လည်းပေါ်၏၊ မြုပ်လည်း မြုပ်၏။ ပွက်ပွက်ဆူ၏။ အမြှုပ်ထလျက်

လျှံတက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် လောက၌ စွန့်နိုင်ခဲသော သားမယား စသည်ကို စွန့်ပေ၏။ စွန့်နိုင်ခဲသည့် ထိုသားမယားစသည်ကို စွန့်သော ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ အလှူဒါန ၏ သဘာဝဖြစ်သော အကျိုးဆက်ကြောင့် ရေကို ခံသော အောက်ခံလေကြီးတို့သည် ဝန်ကို ဆောင်ခြင်း ငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လွင့်မှုတ် ဖောက်ပြန်ကုန်၏။ လေကြီးတို့ လွင့်မှုတ် ဖောက်ပြန်ကုန်သော် ရေသည် တုန်လှုပ်၏။ ရေတုန်လှုပ်သော် မြေကြီး တုန်လှုပ်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဝေဿန္တရာမင်း လှူသောအခါ၌ လေ၊ ရေ၊ မြေကြီးဟူသော ဤသုံးမျိုးတို့သည် အလှူကြီး၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် လည်း ကောင်း၊ ပြန့်ပွါးသော အစွမ်းလုံ့လကြောင့် လည်းကောင်း တစ်စိတ် တစ်ဝမ်းတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း အလှူမြတ်၏ အာနုဘော်ကဲ့သို့သော ဤဝေဿန္တရာမင်း၏ အလှူနှင့်တူသော တစ်ပါးသောသူ၏ အလှူအာနုဘော်သည် မရှိပေ။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဣန္ဒ နီလာကျောက်၊ နီလာကြီး၊ ဇောတိရသ်ကျောက်၊ ကြောင်မျက်ရွဲ၊ ပတ္တမြားညို၊ စိန်ဖြူ၊ မနောဟရပတ္တမြား၊ သူရိယကန ကျောက်၊ စန္ဒရကန်ကျောက်၊ ဝဇိရစိန်၊ ခဇ္ဇောပနကကျောက်၊ ဖုဿရာဂမည်သော ဥဿဖရား ကျောက်၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော များစွာသော ဤကျောက်မျိုးတို့သည် မြေ၌ ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံ သော ကျောက်မျိုးတို့ကို လွန်၍ စကြာဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုရ၏။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ တစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလွန်ကဲဆုံးသော အသဒိသဒါနပင် ဖြစ်စေကာမူ မြေပြင်၌ အလုံးစုံသော ဒါနကို လွန်၍ ဝေဿန္တရာမင်း၏ ဒါနကြီးကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုရ၏။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် အလှူကြီးကို ပေးလှူသည်ရှိသော် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် မြေကြီးတုန်လှုပ်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်သည် လက်ဖျစ်ခတ်တီး အံ့ချီးလောက်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်တော်သည် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ အကြင့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားလောင်းသာ ဖြစ်ပါလျက် လူများအပေါင်းနှင့် မတူမတန်သော ဤမျှ သည်းခံ တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ဤသို့ စိတ်ရှိတော် မူပါပေ၏။ ဤသို့ အာသာဆန္ဒ တောင့်တခြင်း ရှိတော်မူပါပေ၏။ ဤသို့ အလိုရှိတော် မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းတို့၏ အစွမ်းလုံ့လကို ထင်ရှား ပြအပ်ပါပေပြီ။ ဘုရားရှင်တို့၏ ပါရမီတော်ကိုလည်း အလွန်ထွန်းလင်း စေအပ်ပါပြီ။ စရိယသုံးပါးကို ရှေးဦးစွာ ကျင့်ဆဲလည်းဖြစ်ပေသော ဘုရားရှင်တို့၏ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သည့် အဖြစ်ကို ကောင်းစွာ ပြအပ်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ချီးကျူးအပ်ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပါရမီတော်ကို တောက်ထွန်းစေအပ်ပါပြီ။ တိတ္ထိတို့၏ ဝါဒအဖု အထုံးကို ဖြတ်အပ်ပါပြီ။ သူတစ်ပါးတို့ စွဲဆိုခြင်းဟူသော အိုးကို ခွဲအပ်ပါပြီ။ နက်နဲသော အမေးပဥှာ ပြဿနာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြုအပ်ပါပြီ။ တောရှုပ်ကို အရှုပ်မရှိအောင် ပြုအပ်ပါပြီ။ ဘုရားသားတော် တို့သည် ငြိမ်းအေးဖွယ်ကို ကောင်းစွာ ရအပ်ပါပြီ။ ဂိုဏ်းမှူး အမြတ်တို့ထက် မြတ်စွာသော အသျှင်ဘုရား ဤအတိုင်း ဟုတ်ပါပေ၏။ ထိုအသျှင်ဘုရား ဆိုတိုင်းပင် ဝန်ခံပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ပထဝိစလနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣန္ဒိဗလဝဂ် ===

၅ - သိဝိရာဇစက္ခုဒါနပဥှာ

(သိဝိမင်း မျက်လုံးကို ထုတ်၍ ပေးလှူခြင်း ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သိဝိမင်းသည် တောင်းခံလာသော ပုဏ္ဏားအား မျက်လုံးတော်တို့ကို ပေးလှူအပ်ကုန်၏၊ စုံလုံးကန်းသည် ဖြစ်ရလျက် တစ်ဖန် နတ်မျက်စိတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုကုန်၏၊ ဤစကားသည်လည်း အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ နှိပ်ဖွယ်နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ ဒေါသနှင့်တကွ ဖြစ်၏။ "အကြောင်းကို ပယ်ဖြတ်အပ်သော်၊ အကြောင်းမဲ့လတ်သော်၊ မှီရာမရှိလတ်သော် နတ်မျက်စိနှင့်တူသော မျက်စိ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိ" ဟု သုတ္တန်၌ ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန သိဝိမင်းသည် တောင်းခံလာသော ပုဏ္ဏားအား မျက်လုံးတော်တို့ကို ပေးလှူအပ်ကုန်၏ ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ ဤပြဿနာသည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်ပါ၏။ အထုံးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်ထက် အထုံးအဖွဲ့ဖြစ်ပါ၏။ ထွေးလုံးရစ်ပတ်သည်ထက် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပါ၏။ ရှုပ်ထွေးသည်ထက် ရှုပ်ထွေးပါ၏။ ထိုအစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်လာပါ၏။ ထိုပြဿနာ၌ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ပရဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း အလိုဆန္ဒတော်ကို ဖြစ်စေပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သိဝိမင်းသည် တောင်းခံလာသော ပုဏ္ဏားအား မျက်လုံးတော်တို့ကို ပေးလှူတော်မူ၏။ ထိုမျက်လုံးတော်တို့ကို ပေးလှူရာ၌ ယုံမှားခြင်းကို မဖြစ်စေလင့်။ တစ်ဖန် နတ်မျက်စိတို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုသို့ နတ်မျက်စိဖြစ်ပေါ်ရာ၌လည်း ယုံမှားခြင်းကို မဖြစ်စေလင့်။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မေးလျှောက်ပါဦးအံ့။ အကြောင်းကို ပယ်ဖြတ်အပ်သော်၊ အကြောင်းမဲ့လတ်သော်၊ မှီရာမရှိလတ်သော် နတ်မျက်စိသည် ဖြစ်ပေါ်ပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မဖြစ်နိုင်။ အသျှင်ဘုရား အကြင် အကြောင်းကြောင့် အကြောင်းကို ပယ်ဖြတ်အပ်ပြီးသော်၊ အကြောင်းမဲ့လတ်သော်၊ တည်ရာမရှိလတ်သော် နတ်မျက်စိသည် ဖြစ်၏။ ဤအရာ၌ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ တိုက်တွန်းတောင်းပန်ပါ၏။ ရှေးဦးစွာ (ခိုင်လုံသော) အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေတော်မူပါလော့။

မင်းမြတ် အသို့နည်း လောက၌ အကြင်သစ္စာဖြင့် သစ္စာကို ဆိုလေ့ရှိသော သူတို့သည် သစ္စာဆိုခြင်းအမှုကို ပြု၏၊ ထိုသစ္စာမည်သည် ရှိသည် မဟုတ်လော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှိပါ၏။ လောက၌ သစ္စာဖြင့် သစ္စာဆိုလေ့ ရှိကုန်သော သူတို့သည် သစ္စာဆိုခြင်းအမှုကို ပြု၍ မိုးကို ရွာစေကုန်၏။ မီးကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ အဆိပ်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ကုန်၏။ အခြားတစ်ပါးသော အထူးထူး အထွေထွေသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပါကုန်၏။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် သိဝိမင်း၏ သစ္စာအစွမ်းကြောင့် နတ်မျက်စိတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ဟူသော စကားသည် သင့်လျော်၏။ ညီညွတ်၏။ မင်းမြတ် သစ္စာ၏ အစွမ်းကြောင့် အမှီ မရှိလျှင်မူလည်း နတ်မျက်စိသည် ဖြစ်၏။ သစ္စာသည်ပင် ထိုနတ်မျက်စိဖြစ်ရာ၌ နတ်မျက်စိဖြစ်ခြင်းငှါ မှီရာဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အလုံးစုံကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် "မိုးကြီးသည်းစွာ ရွာစေသတည်း" ဟု သစ္စာဆိုကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ သစ္စာဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးကြီးသည် ရွာ၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် မိုးကြီးသည် ရွာ၏၊ ကောင်းကင်၌ ထိုမိုးရွာခြင်း၏ အကြောင်းသည် စုဝေးလျက် ရှိသလော။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါ၊ ထိုမိုးကြီးရွာရာ၌ မိုးကြီးရွာခြင်းငှါ သစ္စာသည်သာလျှင် တည်ရာ အကြောင်း ဖြစ်ပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုနတ်မျက်စိ ဖြစ်ခြင်း၏ ပြကတေ့သော အကြောင်း

သည် မရှိ၊ ဤနတ်မျက်စိ ဖြစ်ပေါ်ရာ၌ နတ်မျက်စိဖြစ်ခြင်းငှါ သစ္စာသည်သာလျှင် တည်ရာ အကြောင်း ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် "အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သော မီးပုံကြီးသည် ငြိမ်းစေသတည်း" ဟု သစ္စာဆိုကုန်၏၊ ထိုသူတို့ သစ္စာဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလျှံ ပြောင်ပြောင် တောက်သော မီးပုံကြီးသည် တစ်ခဏချင်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သော မီးပုံကြီးသည် တစ်ခဏချင်းဖြင့် ငြိမ်း၏၊ အလျှံ ပြောင်ပြောင် တောက်သော ထိုမီးပုံးကြီး၌ ထိုမီးငြိမ်းခြင်း အကြောင်းသည် စုဝေးလျက် ရှိသလော။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါ၊ ထိုမီးငြိမ်းရာ၌ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သော ထိုမီးပုံကြီး၏ ခဏချင်းဖြင့် ငြိမ်းခြင်းငှါ သစ္စာသည်သာလျှင် တည်ရာ အကြောင်းဖြစ်ပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုသိဝိမင်း အား ပြကတေ့သော အကြောင်းသည် မရှိ၊ ဤနတ်မျက်စိဖြစ်ရာ၌ နတ်မျက်စိဖြစ်ခြင်းငှါ သစ္စာသည် သာလျှင် တည်ရာအကြောင်း ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် "လတ်တလော သေစေတတ် သော အဆိပ်သည် ဆေးဖြစ်စေသတည်း" ဟု သစ္စာဆိုကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့ သစ္စာဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်သည် ခဏချင်းဖြင့် ဆေးဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်သည် ခဏချင်းဖြင့် ဆေးဖြစ်၏။ ထိုလတ်တ လော သေစေတတ်သော အဆိပ်၌ ထိုအကြောင်းသည် စုဝေးလျက် ရှိပါသလော။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါ။ ထိုဆေး ဖြစ်ရာ၌ လက်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်၏ ခဏချင်းဖြင့် ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ သစ္စာ သည် သာလျှင် တည်ရာအကြောင်းဖြစ်ပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြကတေ့သော အကြောင်းကို ကြဉ်၍ ဤနတ် မျက်စိဖြစ်ရာ၌ နတ်မျက်စိ၏ ဖြစ်ခြင်းငှါသစ္စာသည်သာလျှင် တည်ရာအကြောင်းဖြစ်၏။

မင်းမြတ် အရိယသစ္စာ လေးပါးတို့ကိုလည်း ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ သစ္စာမှ တစ်ပါးသော တည်ရာ အကြောင်းသည် မရှိ၊ သစ္စာကို တည်ရာအကြောင်းပြု၍ အရိယသစ္စာ လေးပါးတို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိကုန်၏။ မင်းမြတ် စိန့်တိုင်းပြည်၌ စိန့်မင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုစိန့်မင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသဘင် ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ လေးလတစ်ကြိမ် လေးလတစ်ကြိမ် သစ္စာဆိုခြင်းကို ပြုလျက် ရထားနှင့်တကွ မဟာ သမုဒ္ဒရာ အတွင်းသို့ တစ်ယူဇနာတိုင်တိုင် သက်ဝင်လေ၏၊ ထိုရထားဦး၏ ရှေ့မှ ရှေ့မှ ရေလုံးကြီးသည် ရှုံဆုတ်လေ၏၊ ရထား ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ပြန်၍ လွှမ်းမိုး၏၊ မင်းမြတ် ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာကို နတ်နှင့် တကွသော လောကသည်လည်း ပြကတေ့ ကိုယ်အင်အားဖြင့် ရှုံဆုတ်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လော။ အသျှင်ဘုရား အလွန်ရေနည်းသော တစ်ဖက်ဆည် ကန်၌သော်လည်း နတ်နှင့်တကွသော လောကသည် ပြကတေ့သော ကိုယ်အင်အားဖြင့် ရေကို ရှုံဆုတ်စေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေကို အဘယ်မှာ ရှုံဆုတ် စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းဖြင့်လည်း "သစ္စာဖြင့် မရောက်အပ်သော အရပ်သည် မရှိ" ဟု သစ္စာ၏ စွမ်းအားကို သိအပ်၏။

မင်းမြတ် ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ အသောကမည်သော တရားမင်းမြတ်သည် နိဂုံး ဇနပုဒ်သူတို့နှင့် တကွသော အမတ်၊ မင်းခစား၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၊ အမတ်ကြီးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရေသစ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံ သော၊ ကမ်းနှင့် အညီအမျှ ပြည့်သော၊ အလျား ယူဇနာငါးရာ ရှည်သော၊ တစ်ယူဇနာ ကျယ်ပြန့်သော ဂင်္ဂါမြစ်ရေ စီးနေသည်ကို မြင်တော်မူ၍ အမတ်တို့ကို "အမတ်တို့ အကြင်သူသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေဆန်ရေညာသို့ ပြန်စီးစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ထိုသူသည် ရှိပါသလော" ဟု မိန့်ဆို၏။ အမတ်တို့သည် "မင်းမြတ် ခဲယဉ်းလှ၏" ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ပင် ရပ်နေသော ဗန္ဓုမတီမည်သော ပြည့်တန်ဆာမသည် "ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေဆန် ရေညာသို့ ပြန်စီးစေခြင်းငှါ တတ်ကောင်းအံ့လော" ဟု မင်းကြီးသည် ဤသို့ ဆိုသတတ်ဟု ကြားလေ၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် "ငါသည်ကား ပါဋလိပုတ်ပြည်၌ ပြည့်တန်ဆာမတည်း၊ အဆင်းကို မှီလျက် အသက် မွေးရသည် ဖြစ်၍ ယုတ်ညံ့သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသော မိန်းမတည်း၊ မင်းသည်

ငါ၏ သစ္စာပြုခြင်းကို မြင်စေသတည်း” ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် သစ္စာပြု၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမ သစ္စာပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုဂင်္ဂါမြစ်ကြီးသည် တဝုန်းဝုန်းမြည်လျက် လူအများ ကြည့်ရှုစဉ် ရေဆန်ရေညာသို့ စီးလေ၏။

ထိုအခါ၌ အသောကမင်းသည် ရေဝဲလှိုင်းတံပိုး အဟုန်တို့ကြောင့် ဖြစ်သော ဝုန်းဝုန်းသံကို ကြား၍ အံ့ဩလျက် မဖြစ်ဖူးမြဲ အံ့ဖွယ် သရဲရှိသည်ဖြစ်၍ “အမတ်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးသည် ရေဆန် ရေညာသို့ စီးသနည်း” ဟု အမတ်တို့ကို မေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဗန္ဓုမတီပြည့်တန်ဆာမသည် အရှင်မင်းမြတ်၏ စကားကို ကြား၍ သစ္စာပြုပါ၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမ သစ္စာပြုခြင်းကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်ကြီး သည် ရေညာသို့ ရှေးရှုစီးပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ အသောကမင်းကြီးသည် ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ အလျင်အမြန် ကိုယ်တိုင် သွားလျက် “ဟယ် ပြည့်တန်ဆာမ သင်သည် သစ္စာပြုခြင်းဖြင့် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေညာသို့ စီးစေ၏ဟု ဆိုသော စကားသည် မှန်သလော” ဟု ထိုပြည့်တန်ဆာမကို မေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဟုတ်မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ “သင် ပြည့်တန်ဆာမအား ထိုသစ္စာပြုခြင်း၌ အဘယ် အစွမ်းရှိသနည်း၊ မရူးမသွပ်ဘဲ အဘယ်သူသည်မူလည်း သင်၏ စကားကို နာယူမည်နည်း၊ သင်သည် အဘယ်သို့သော အစွမ်းဖြင့် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေညာသို့ ပြန်စီးစေသနည်း” ဟု အသောကမင်းသည် မိန့်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် “အကျွန်ုပ်သည် သစ္စာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေညာသို့ ပြန်စီးစေပါ၏” ဟု ထိုပြည့်တန်ဆာမ လျှောက်၏။

“(သူ့လင် သူ့သားကို) ခိုးယူတတ်သော၊ ကာမကြူးသော၊ သတိမရှိသော၊ အရှက်မရှိသော၊ ယုတ်ညံ့ သော၊ သီလပျက်သော၊ အရှက်ကုန်သော၊ မိုက်မဲသူကို ဖြားယောင်းလှည့်ပတ်တတ်သော သင့်အား အဘယ် သစ္စာအစွမ်း ရှိသနည်း” ဟု အသောကမင်း မိန့်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးမသည် ထိုဆိုတိုင်းသော သဘောရှိသည် မှန်ပါ၏၊ မင်းမြတ် ထိုသို့ ဆိုတိုင်းသော သဘောရှိသော်လည်း အကျွန်ုပ်အား သစ္စာပြုခြင်း ရှိပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ယင်းသစ္စာပြုခြင်းဖြင့် အလိုရှိသော် နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ပြန်လှန်နိုင်ရာပါ၏ဟု လျှောက်၏။ “ထိုသစ္စာပြုခြင်းသည် အဘယ်သစ္စာ ဖြစ်ပါ သနည်း။ တိုက်တွန်းပါ၏။ ငါ့ကို လျှောက်တင်ပါလော့” ဟု အသောကမင်း မိန့်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် အကျွန်ုပ်အား မင်းမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ကုန်သည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ သူဆင်းရဲမူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ တစ်ပါးသောသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖြစ်စေ အကြင်သူသည် ဥစ္စာကြေးငွေကို ပေး၏၊ ထိုသူတို့အား အတူအမျှသာ လုပ်ကျွေးပြုစုပါ၏။ “မင်းပေတည်း” ဟု အထူးအထွေ မရှိပါ။ “သူဆင်းရဲပေတည်း” ဟု မထီမဲ့မြင် ပြုခြင်းမရှိပါ။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း လွတ်ကင်း၍ ဥစ္စာရှင်ကို လုပ်ကျွေး ပြုစုပါ၏။ မင်းမြတ် အကြင်သစ္စာပြုခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဤဂင်္ဂါမြစ်ကြီးကို ရေညာသို့ ပြန်စီး စေပါ၏။ ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ သစ္စာပြုခြင်းပါတည်းဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သစ္စာ၌ တည်ခဲ့ကုန်သော် တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးကို မရသည်မဟုတ်၊ ရကုန်လိမ့်သာတည်း။ မင်းမြတ် သိဝိမင်းသည် တောင်းခံလာသော ပုဏ္ဏားအား မျက်စိတော်တို့ကို ပေးလှူလည်း ပေးလှူအပ်ကုန်၏။ နတ်မျက်စိတို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုနတ်မျက်စိဖြစ်ပေါ် ခြင်းသည်လည်း သစ္စာပြုသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ “မံသစက္ခုပျက်သည်ရှိသော်၊ အကြောင်းမရှိလတ် သော်၊ တည်ရာမရှိလတ်သော် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိ” ဟု သုတ္တန်၌ အကြင်စကားကို ဟောတော်မူ အပ်၏၊ ထိုစကားကို ဘာဝနာဖြင့် ပြီးသော ဒိဗ္ဗစက္ခုမည်သော မျက်စိကို ရည်ရွယ်၍ ဟောတော်မူအပ် ၏၊ ထို့ကြောင့် မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ဤယခု ပြဆိုသည့်အတိုင်း ဤအကြောင်းကို မှတ်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေရှင်းတော်မူ နိုင်ပါ၏။ နှိပ်ဖွယ်ကို ကောင်းစွာ ညွှန်ကြားပြဆိုအပ်ပါပြီ။ သူတစ်ပါးတို့ စွပ်စွဲစကားကို ကောင်းစွာ ချိုးဖဲ့အပ်ပါပြီ။ ဤအတိုင်း ဟုတ်မှန်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား မိန့်ဆိုတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် သိဝိရာဇစက္ခုဒါနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၆ - ဂဗ္ဘာဝက္ကန္တိပဉှာ (ကိုယ်ဝန်တည် ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ အကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအရာ၌ အမိ အဖတို့သည်လည်း ညီညွတ်ပေါင်းဆုံ စပ်ယှက်ကုန်၏။ အမိသည်လည်း မိန်းမဓမ္မတာ ဥတုလာပြီးစ ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမည့် သတ္တဝါသည်လည်း ရှေးရှုတည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံ ညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏" ဟူသော ဤစကားတော်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ဤစကားတော်သည် အကြွင်းမဲ့သော စကားတော်ပါတည်း။ အကြွင်းမထားသော စကားတော်ပါတည်း။ ပရိယာယ်မဟုတ် မုချစကားတော်ပါတည်း။ မလျှို့ဝှက်သော စကားတော်ပါတည်း။ နတ်နှင့်တကွသော လူတို့၏ အလယ်၌ နေ၍ ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ အကြောင်းနှစ်ပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်းသည်လည်း ထင်ပါ၏။ ဒုကူလရသေ့သည် ပါရိကာရသေ့မ၏ ဥတုလာပြီးစအခါ၌ လက်ယာလက်မဖြင့် ချက်ကို သုံးသပ်အပ်၏။ ထိုဒုကူလရသေ့၏ ထိုချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် သာမသတို့သား ဖြစ်လာ၏။ မာတင်ရသေ့သည်လည်း ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာမည်သော ပုဏ္ဏေးမပျို၏ ဥတုလာပြီးစအခါ၌ လက်ယာလက်မဖြင့် သုံးသပ်၏။ ထိုမာတင်ရသေ့၏ ထိုချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် မဏ္ဍဗျအမည်ရှိသော လုလင်သည် ဖြစ်လာ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန "ရဟန်းတို့ အကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံ ညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်းဖြစ်၏ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "သာမသတို့သားသည် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် လည်းကောင်း ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း ချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်လာကုန်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ အသျှင်ဘုရား "သာမသတို့သားသည် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် လည်းကောင်း ချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာကုန်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "ရဟန်းတို့ အကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံ ညီညွတ်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏" ဟူသော စကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အလွန်နက်နဲပါ၏။ အလွန်သိမ်မွေ့ပါ၏၊ ပညာရှိသော သူတို့၏ အရာသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ ယုံမှားခြင်းတည်းဟူသော ခရီးစဉ်ကို ဖြတ်တော်မူပါလော့။ ဉာဏ်တည်းဟူသော မြတ်သော ဆီမီးတိုင်ကို ညှိထွန်းတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ အကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏၊ ဤအရာ၌ အမိ အဖတို့သည်လည်း ညီညွတ်ပေါင်းဆုံ စပ်ယှက်ကုန်၏၊ အမိသည်လည်း မိန်းမဓမ္မတာ ဥတုလာပြီးစ ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမည့် သတ္တဝါသည်လည်း ရှေးရှုတည်၏။ ဤသို့ အကြောင်းသုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်းဖြစ်၏" ဟု ဤတရားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ သာမသတို့ သားသည် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် လည်းကောင်း ချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏ဟူသော ဤတရားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ထိုသို့ ဟောသည်ဖြစ်မူ အကြင်အကြောင်းဖြင့် ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏။ ထိုအကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သံကိစ္စသတို့သားသည် လည်းကောင်း၊ ဣသိသိင်္ဂရသေ့သည် လည်းကောင်း၊ ကုမာရကဿပမထေရ်သည် လည်းကောင်း "ထိုသူသုံးဦးတို့သည် ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် (ပဋိသန္ဓေနေခြင်း) ဖြစ်ကုန်၏" ဟု သင်မင်းမြတ် ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏။ ထိုသူတို့၏ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။ သမင်မနှစ်ကောင်တို့သည် ဥတုလာပြီးစအခါ၌

နှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့တို့၏ ကျင်ငယ်စွန့်ရာအရပ်သို့ လာကုန်၍ သုက်နှင့်တကွသော ကျင်ငယ်ကို သောက်ကုန်၏။ ထိုကျင်ငယ်နှင့်တကွသော သုက်ကြောင့် သံကိစ္စသတို့သားသည် လည်းကောင်း၊ ဣသိသိင်္ဂရသေ့သည် လည်းကောင်း ဖြစ်လာကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ကပ်ရောက်သော ဥဒါယီမထေရ်သည် တပ်မက်သော စိတ်ဖြင့် ဘိက္ခုနီမ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို တစိမ့်စိမ့် ရှုကြည့်စဉ် သုက်သည် သက်နိုး၌ လွတ်၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥဒါယီသည် ထိုဘိက္ခုနီမကို "နှမ သွားလော့၊ ရေကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ သင်းပိုင်ကို ဖွပ်လျှော်အံ့" ဟု ဤစကားကို ဆို၏။ အသျှင် သင်းပိုင်ကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ပင်လျှင် ဖွပ်လျှော်ပါအံ့ဟု ဆို၏။ ထို့နောင်မှ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဥတုလာပြီးစအခါ၌ ထိုသုက်ကို အချို့ကို ခံတွင်းဖြင့် စုပ်ယူ၍ အချို့ကို အင်္ဂါဇာတ်၌ ထည့်၏။ ထို့ကြောင့် ကုမာရကဿပမထေရ်ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဤအကြောင်းကို လူအပေါင်းသည် ပြောဆိုပါ၏ဟု လျှောက်၏။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ထိုစကားကို ယုံကြည်သလောဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ယုံကြည်ပါ၏။ ထိုအရာ၌ "ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏" ဟု ယုံကြည်လောက်သော အကြောင်းကို အားကြီးစွာ အမှီရပါကုန်၏ဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ထွန်ယက်ခြင်းစသော ပရိကံကို ကောင်းစွာ ပြုပြီးသော တမန်းညွန်ပြင်၌ မျိုးစေ့ကျသည်ရှိသော် လျင်စွာ ပေါက်ပွါးသည် မဟုတ်ပါလောဟု လျှောက်၏။ မင်းမြတ် ပေါက်ပွါးရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဥတုလာဆဲဖြစ်လျက် သားအိမ်သည် ကောင်းစွာတည်သော် လာဆဲဥတုသွေးသည် အဟုန်ပြတ်စဲ၍ ရာသီဓာတ်သည် တည်တန့်ရပ်စဲလတ်သော် ထိုသင်းပိုင်တွင်းရှိ သုက်ကိုယူ၍ ထိုသားအိမ်၌ ထည့်လေ၏။ ထိုသုက်ကို ထည့်သောကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမအား ကိုယ်ဝန်သည် ကောင်းစွာတည်၏။ ဤသို့ ထိုအရာ၌ ထိုကိုယ်ဝန် ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ယုံကြည်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတိုင်း ဟုတ်ပေ၏။ အင်္ဂါဇာတ်တွင် သုက်ရည်ဝင် သဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဖြစ်တတ်၏ဟု ထိုအတိုင်း ငါဝန်ခံ၏။ မင်းမြတ် ကုမာရကဿပမထေရ်၏ အမိဝမ်းတိုက်၌ သက်ဝင်ခြင်းကို သင်မင်းမြတ် ဝန်ခံနိုင်သလောဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား ဝန်ခံနိုင်ပါ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းပြီ၊ သင်ကား ငါ၏ အရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီ။ သင်သည် တစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့်လည်း ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းကို ပြောဆိုလတ်သော် ငါ့အား အထောက်အပံ့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုမှတစ်ပါး အကြင်သမင်မ နှစ်ကောင်တို့သည် (သုက်ပါသော) ကျင်ငယ်ကို သောက်ကုန်၍ ကိုယ်ဝန်ကို ရကုန်၏။ ထိုသမင်မ နှစ်ကောင်တို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းကို သင်မင်းမြတ် ယုံကြည်ပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယုံကြည်ပါ၏။ စားအပ်၊ သောက်အပ်၊ ခဲအပ်၊ လျက်အပ်သော အာဟာရဟူသမျှ အားလုံးသည် သားအိမ်သို့ သက်ရောက်ပါ၏။ အကြောင်းအခွင့် သင့်စွာရောက်ရှိသော် ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်တတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန စီးဆင်းတတ်သော မြစ်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သက်ဝင်ပါကုန်၏။ အကြောင်း အခွင့်သင့်စွာရောက်ရှိသော် ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် စားအပ်၊ သောက်အပ်၊ ခဲအပ်၊ မျိုအပ်သော အာဟာရဟူသမျှ အားလုံးသည် သားအိမ်သို့ သက်ရောက်ပါ၏။ အကြောင်းအခွင့် သင့်စွာရောက်ရှိသော် ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်တတ်ပါ၏၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်ပါ၏၊ ခံတွင်းမှ ဝင်ရောက် သွားခြင်းဖြင့်လည်း ကိုယ်ဝန်စွဲနေခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းပြီ ငါ၏ အရာသို့ ခိုင်မြဲစွာ သင်ကပ် ရောက်လာပြီ၊ ခံတွင်းဖြင့် သောက်ခြင်း စုပ်ခြင်းဖြင့်လည်း နှစ်ပါးသော အကြောင်း၏ ပေါင်းဆုံခြင်းဖြစ်၏။ မင်းမြတ် သံကိစ္စသတို့သား၏ လည်းကောင်း၊ ဣသိသိင်္ဂရသေ့၏ လည်းကောင်း၊ ကုမာရကဿပမထေရ်၏ လည်းကောင်း ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းကို ဝန်ခံပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဝန်ခံပါ၏၊ ပေါင်းဆုံစုဝေးခြင်းသို့ သက်ရောက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သာမသတို့သားသည် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် လည်းကောင်း သုံးပါးသော ပေါင်းဆုံခြင်းတို့၌ အတွင်းဝင်ကုန်၏။ ရှေးဆိုခဲ့ပြီး ဝတ္ထုနှင့် ကိစ္စတူကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကို ငါဆိုအံ့။ မင်းမြတ် ဒုကူလရသေ့နှင့် ပါရိကာရသေ့မ ထိုနှစ်ယောက်တို့သည် တော၌

နေကုန်၏။ ဆိတ်ငြိမ်မှုသို့ ညွတ်သော စိတ်ရှိကုန်၏။ မြတ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ် အကျိုးကို ရှာမှီးကုန်၏။ အကျင့်တန်ခိုးဖြင့် ပြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ပူလောင်စေကုန်၏။ ထိုအခါက နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ညဥ့်နံနက်တိုင်း ထိုရသေ့တို့အား ဆည်းကပ်ရန် လာရောက်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် ထိုရသေ့တို့အား အလေးပြုအပ်သော မေတ္တာစိတ်ရှိသည့် အဖြစ်ဖြင့် စုံစမ်း ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် နောင်အခါ၌ ထိုရသေ့ နှစ်ယောက်တို့သည် မျက်စိ ကွယ်ပျောက်မည်ကို မြင်သောကြောင့် ထိုရသေ့တို့အား ဤသို့ ပြောဆို၏ "အသျှင်ရသေ့တို့ အကျွန်ုပ်၏ တစ်ခွန်းသော စကားကို လိုက်နာကြပါကုန်လော့။ တောင်းပန်ပါ၏။ သားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ပါစေကုန်လော့။ ထိုသားသည် အရှင်ရသေ့တို့အား အလုပ်အကျွေးသည် လည်းကောင်း၊ လက်က သုံးတောင်ဝှေးသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါလတ္တံ့." ဟု (ပြောဆို၏)။ သိကြားမင်း တန်တော့။ ဤသို့သော စကားကို မပြောဆိုလင့်ဟု တားမြစ်၍ ထိုရသေ့တို့သည် ထိုသိကြားမင်း၏ စကားကို ဝန်မခံကြကုန်။ အစဉ်စောင့်ရှောက်သော အကျိုးကို လိုလားသော နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် နှစ်ကြိမ်, သုံးကြိမ် ထိုရသေ့တို့ကို ဤသို့ ပြောဆို၏- "အသျှင်ရသေ့တို့ အကျွန်ုပ်၏ တစ်ခွန်းသော စကားကို လိုက်နာကြပါကုန်လော့။ တောင်းပန်ပါ၏။ သားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်ပါစေကုန်လော့။ ထိုသားသည် အသျှင်ရသေ့တို့အား အလုပ်အကျွေးသည် လည်းကောင်း၊ လက်ကသုံးတောင်ဝှေးသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပါလတ္တံ့." ဟု (ပြောဆို၏)။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရသေ့တို့သည် "သိကြားမင်း တန်တော့။ သင်သည် စင်စစ် ငါတို့ကို အကျိုးမရှိသည်၌ မတိုက်တွန်းပါနှင့်။ ဤငါတို့၏ ကိုယ်သည် အဘယ်အခါ၌ မပျက်မကွဲ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ ဤငါတို့၏ ကိုယ်သည် ကွဲပျက်ရိုး ဓမ္မတာဖြစ်၍ ကွဲပျက်ပါစေတော့။ မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ပြိုပျက်သော် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တောင်ထွတ်သည် ပြိုကျသော်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်သည် ကွဲအက်သော် လည်းကောင်း၊ လနေတို့ ပြုတ်ကျသော် လည်းကောင်း ငါတို့သည် လောက ဓမ္မတာ ယုတ်မာညစ်ညမ်း တရားကြမ်းတို့ဖြင့် မရောယှက်ကုန်အံ့။ သင်သည် ငါတို့၏ မျက်မှောက်သို့ မချဉ်းကပ်လာပါလင့်။ သင် သိကြားမင်းသည် အနီးသို့ ကပ်ရောက်ခြင်းကြောင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းဖြစ် လာ၏။ သင်သည် ငါတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုကျင့်မည့်သူ ထင်ပါ၏" ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ထိုရသ့တို့၏ နှလုံးအလိုကို မရသည်ဖြစ်၍ အလေးပြုကာ လက်အုပ်ချီလျက် တောင်းပန်ပြန်၏ "အကျွန်ုပ်၏ စကားကို လိုက်နာရန် မစွမ်းနိုင်ကြမူ ပါရိကာရသေ့မ ဥတုလာသော အခါ၌ အသျှင်ရသေ့သည် လက်ယာလက်မဖြင့် (ပါရိကာရသေ့မ၏) ချက်ကို သုံးသပ်ပါလော့၊ ထိုသို့ သုံးသပ်ခြင်းကြောင့် ထိုပါရိကာရသေ့မသည် ကိုယ်ဝန်ကို ရပါလတ္တံ့၊ ဤသုံးသပ်ခြင်းသည် ကိုယ်ဝန်တည်ကြောင်း ပေါင်းဆုံခြင်းပါတည်း" ဟု (လျှောက်ပြန်၏)။ "သိကြားမင်း ငါသည် ထိုစကားကို လိုက်နာခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏၊ ထိုမျှလောက်ဖြင့် ငါတို့၏ အကျင့်သီလသည် မပျက်၊ သင် တောင်းပန်တိုင်းပင် ဖြစ်စေတော့" ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ထိုအခါ နတ်ပြည်၌ ဆည်းပူးအပ်သော ကုသိုလ် အရင်းခံရှိသော နတ်သက်ကုန်ပြီးသော၊ နတ်သက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သော၊ အလိုရှိခဲ့သော် စကြဝတေး မင်းမျိုး၌သော်လည်း သက်ရောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော နတ်သားတစ်ယောက်သည် ရှိ၏။ ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောဆို၏ "အချင်းနတ်သား လာပါလှည့်၊ နေ့သည် သင့်အတွက် ကောင်းစွာ မိုးသောက်သောနေ့ ဖြစ်ပါပေ၏၊ အကျိုး ပြီးစီးခြင်းသည် သင့်ထံသို့ ကပ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ငါသည် အကြင်အရပ်သို့ ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ခဲ့ပြီ၊ အသင်နတ်သား အား မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ထိုအရပ်၌ သင်နေရခြင်းသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ သင့်လျော်သော အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ကောင်းသော မိခင်ဖခင်တို့ဖြင့် ကြီးပွါးရသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ လာပါလှည့် ငါ၏ စကားကို လိုက်နာပါလော့ဟု တောင်းပန်၏၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လည်း ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ်ချီလျက် တောင်းပန်၏။

ထို့နောက် ထိုနတ်သားသည် "အရှင်သိကြားမင်း အရှင်သိကြားမင်းသည် အကြင် အမျိုးကို မပြတ် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပြောဆိုချီးကျူး၏၊ ထိုအမျိုးသည် အဘယ်အမျိုးပါနည်း" ဟု (မေးမြန်း၏)။

ဒုကူလရသေ့၊ ပါရိကာရသေ့ မဖြစ်ပါ၏ဟု ဖြေ၏။ ထိုနတ်သားသည် ထိုသိကြားမင်း၏ စကားကို ကြား၍ နှစ်ခြိုက်ရကား ဝန်ခံ၍ "အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ၊ သင့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ပါစေတော့၊ အရှင် သိကြားမင်း အကျွန်ုပ်သည် အလိုရှိခဲ့သော် တောင့်တသောအမျိုး၌ ဖြစ်နိုင်ပါ၏၊ အဘယ်အမျိုး၌ ဖြစ်ရအံ့ နည်း၊ ဥမှ ပေါက်သော အဏ္ဍဇမျိုး၌မူလည်း ဖြစ်ရအံ့လော၊ သားအိမ်ဝမ်းခေါင်း၌ အောင်းရသော ဇလာဗုဇမျိုး၌မူ ဖြစ်ရအံ့လော၊ အညှိ၌ ဖြစ်သော သံသေဒဇမျိုး၌မူလည်း ဖြစ်ရအံ့လော၊၁၆-နှစ်သွင် ထင်စွာ ဖြစ်ရိုး ဩပပါတိကမျိုး၌မူလည်း ဖြစ်ရအံ့လော" ဟု (မေးမြန်း၏)။ အချင်းနတ်သား သားအိမ် ဝမ်းခေါင်း၌ အောင်းရသော ဇလာဗုဇအမျိုး၌ ဖြစ်ပါလော့ဟု (ဆို၏)။ ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြား မင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့သော နေ့ရက်ကို ပိုင်းဖြတ်ရေတွက်၍ "ဒုကူလရသေ့အား ဤအမည်ရှိသော နေ့၌ ရသေ့မသည် ဥတုပန်းပွင့်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အသျှင်ရသေ့ ထိုအခါ၌ သင်သည် လက်ယာလက်မဖြင့် ရသေ့မ၏ ချက်ကို သုံးသပ်ပါလော့" ဟု ပြောကြား၏။ မင်းမြတ် ထို (သိကြားမင်းပြောကြားသော) နေ့၌ ရသေ့မသည် ဥတုပန်း ပွင့်လေ၏၊ နတ်သားသည်လည်း ရသေ့မဝမ်းသို့ ကပ်ရောက်၍ ရှေးရှုတည်၏၊ ရသေ့သည်လည်း လက်ယာလက်မဖြင့် ရသေ့မ၏ ချက်ကို သုံးသပ်၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုအကြောင်းသုံးပါး တို့ ညီညွတ်ပေါင်းဆုံးခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ချက်ကို သုံးသပ်သဖြင့် ရသေ့မအား တပ်မက်မှု 'ရာဂ' သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုရသေ့မအား ထိုရာဂသည် ချက်ကို သုံးသပ်ခြင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်၏။ သင်မင်းမြတ်သည် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းကိုသာ ပေါင်းဆုံမိခြင်းဟု မမှတ်လင့်။ ရယ်ရွှင်ခြင်းသည်လည်း ပေါင်းဆုံမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စကားရွှင်မော ပြောဆိုခြင်းသည်လည်း ပေါင်းဆုံမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တစိမ့်စိမ့် ရှုကြည့်ခြင်းသည် လည်း ပေါင်းဆုံမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ရာဂဖြစ်ခြင်း၌ ရှေ့အဖို့ဖြစ်သောကြောင့် သုံးသပ်ခြင်းအားဖြင့် ပေါင်း ဆုံမိခြင်း ဖြစ်၏။ ပေါင်းဆုံမိခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ သက်ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်းမြတ် မလွန်ကျူးသော်လည်း သုံးသပ်ကာမျှဖြင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တောက်လောင်သော မီးသည် မသုံးသပ်သော်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောသူအား အချမ်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မလွန်ကျူးသော်လည်း သုံးသပ်ကာမျှဖြင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ်လေးပါးသော အကြောင်းတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းဖြစ်၏။ ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘဝယောနိ၏ အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးဇာတ်၏ အစွမ်း ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆုတောင်းပတ္ထနာ၏ အစွမ်းကြောင့် လည်းကောင်း သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန် တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ဤသတ္တဝါအားလုံးတို့သည် ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကံလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်၏။

မင်းမြတ် ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ်များသော ကုသိုလ်အရင်းခံ ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကြွယ်ဝသော မင်းမျိုး၌သော် လည်း ကောင်း၊ ကြွယ်ဝသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ ကြွယ်ဝသော သူဌေးမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်၌သော် လည်းကောင်း၊ အဉ၌ ပဋိသန္ဓေနေရသော အဏ္ဍဇမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ သားအိမ် ၌ ပဋိသန္ဓေနေရသော ဇလာဗုဇမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ အညှိ၌ ပဋိသန္ဓေနေရသော သံသေဒဇမျိုး၌ သော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်ရသော ဩပပါတိကမျိုး၌သော် လည်းကောင်း အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကြွယ်ဝသော၊ များသော ဥစ္စာရှိသော၊ များသော စည်းစိမ်ရှိသော၊ များသော ရွှေငွေရှိသော၊ များသော နှစ်သက်ဖွယ် အသုံးအဆောင်ရှိသော၊ များသော ဥစ္စာစပါးရှိသော၊ များသော ဆွေမျိုး အသင်းအပင်းရှိသော ယောကျ်ားသည် ကျွန်မိန်းမကို လည်းကောင်း၊ ကျွန်ယောကျ်ား ကို လည်းကောင်း၊ လယ်ကို လည်းကောင်း၊ ယာကို လည်းကောင်း၊ ရွာကို လည်းကောင်း၊ နိဂုံးကို လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်ကို လည်းကောင်း မည်သည့်ဝတ္ထုမဆို စိတ်ဖြင့် တောင့်တ၏။ အလိုရှိတိုင်း နှစ်ဆတက်, သုံးဆတက်ဖြစ်သော ဥစ္စာကို ပေး၍ ဝယ်ယူ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် များသော ကုသိုလ်အရင်းခံ ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကြွယ်ဝသော မင်းမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ ကြွယ်ဝသော

ပုဏ္ဏားမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ ကြွယ်ဝသော သူဌေးမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်တို့၌သော် လည်းကောင်း၊ အဥ၌ ပဋိသန္ဓေနေရသော အဏ္ဍဇမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ သားအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ နေရသော ဇလာဗုဇမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ အညှိ၌ ပဋိသန္ဓေနေရသော သံသေဒဇမျိုး၌သော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ထင်ရှား ဖြစ်ရသော ဩပပါတိကမျိုး၌သော် လည်းကောင်း အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဘဝယောနိ၏ အစွမ်းကြောင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် လေကြောင့် ကြက်တို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးသံကြောင့် ဗျိုင်းအောက်တို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းဖြစ်၏။ အလုံးစုံသော နတ်တို့သည်လည်း အမိဝမ်းတိုက်၌ မကိန်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သာတည်း၊ ထိုသတ္တဝါတို့အား အထူးထူးသော အသွင်အပြင်အားဖြင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လူတို့သည် အထူးထူးသော အသွင်အပြင်အားဖြင့် မြေ၌ သွားကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ရှေ့မှ (အဝတ်) ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် နောက်မှ (အဝတ်) ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် အချည်းနှီး ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ခေါင်းတုံးကုန်၍ ဖြူသော အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် သျှောင်ထုံးကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ခေါင်းတုံးကုန်၍ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၍ သျှောင်ထုံးကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ဆံကျစ်ထုံးကုန်လျက် လျှော်တေသက်န်းကို ဝတ်ကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် သားရေကို ဝတ်ကုန်၏။ အချို့သော လူတို့သည် ကြိုးတို့ကို (ရစ်ပတ်၍) ဝတ်ကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုလူတို့သည်လည်း အထူးထူးသော အသွင်အပြင်အားဖြင့် မြေ၌ သွားကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုအလုံးစုံတို့သည် သတ္တဝါတို့ချည်းသာလျှင်တည်း။ ထိုသတ္တဝါတို့အား အထူးထူးသော အမျိုးဇာတ် အသွင်အပြင်အားဖြင့် ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဘဝယောနိ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းဖြစ်၏။

အမျိုးဇာတ်၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် အမျိုးမည်သည်ကား အဥ၌ ဖြစ်သော အဏ္ဍဇမျိုး၊ သားအိမ်၌ ဖြစ်သော ဇလာဗုဇမျိုး၊ အညှိ၌ ဖြစ်သော သံသေဒဇမျိုး၊ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်သော ဥပပါတ်မျိုးဟု အမျိုးတို့သည် လေးပါးရှိကုန်၏။ ထိုလေးပါးတို့တွင် ပဋိသန္ဓေသို့ ရောက်လတ္တံ့သော သူသည် အမှတ်မရှိသော ဘုံဘဝမျိုးဇာတ်မှ လာ၍ အဏ္ဍဇမျိုး၌ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ထိုအမျိုး၌ ထိုဖြစ်လာသူသည် အဏ္ဍဇဖြစ်၏။ပ။ ဇလာဗုဇမျိုး၌။ ဥပပါတ်မျိုး၌ အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ထိုအမျိုး၌ ထိုဖြစ်သော သတ္တဝါသည် ဥပပါတ်ဖြစ်၏၊ ထိုထိုအမျိုးတို့၌ ထိုသို့ သဘောတူသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဟိမဝန္တာတော၌ နေရမည်သော တောင်သို့ အလုံးစုံသော သားငှက်တို့သည် ကပ်ရောက်ကုန်၏။ (နေရတောင်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်သော) ထိုအလုံးစုံသော သားငှက်တို့သည် မိမိတို့၏ အဆင်းကို စွန့်၍ ရွှေနှင့်တူသော အဆင်းတို့သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပဋိသန္ဓေသို့ ရောက်လတ္တံ့သော တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် အမျိုးဇာတ် ဘုံဘဝမှ လာ၍ အဏ္ဍဇမျိုးသို့ ကပ်ရောက်လာသည်ရှိသော် မိမိ ဖြစ်မြဲ သဘောအမျိုးအနွယ်ကို စွန့်၍ အဏ္ဍဇဖြစ်၏။ပ။ ဇလာဗုဇမျိုးသို့။ သံသေဒဇမျိုးသို့။ ဥပပါတ်မျိုးသို့ ကပ်ရောက်လာသည်ရှိသော် မိမိဖြစ်မြဲ သဘောအမျိုးအနွယ်ကို စွန့်၍ ဥပပါတ် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် အမျိုးဇာတ်၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆုတောင်းပတ္ထနာ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဤလောက၌ သားသမီးမရှိသော၊ များသော ဥစ္စာရှိသော၊ ကံ, ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သော၊ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသော၊ သီလရှိသော၊ ကောင်းသော သဘောရှိသော အကျင့်၌ မှီသော အမျိုးသည် ရှိ၏။ များသော ကုသိုလ် အရင်းခံရှိသော နတ်သားသည်လည်း စုတေခြင်း သဘောရှိ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ထိုအမျိုးအား အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်း အလို့ငှါ ထိုနတ်သားကို "အချင်းနတ်သား ဤမည်သော အမျိုး၏ မိဖုရား၏ ဝမ်းကို တောင့်တပါလော့" ဟု တောင်းပန်၏။

ထိုနတ်သားသည် ထိုသိကြားမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုအမျိုးကို တောင့်တ၏။ မင်းမြတ် လူတို့သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိကုန်၏။ စိတ်၌ ကြည်ညိုနှစ်ခြိုက်သော ရဟန်းကို ဤရဟန်းသည် ကပ်ရောက်လာသော် အလုံးစုံသော အမျိုး၏ ချမ်းသာကို ဆောင်လတ္တံ့ဟု တောင်းပန်၍ အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ကုန် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သားကို တောင်းပန်၍ ထိုအမျိုးသို့ ဆောင်၏။ ဤသို့လျှင် ဆုတောင်းပတ္ထနာ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် သာမသတို့သားသည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း တောင်းပန်သောကြောင့် ပါရိကာရသေ့မ၏ ဝမ်းသို့ သက်ရောက်၏။ မင်းမြတ် သာမသတို့သားသည် ပြုဆည်းပူးပြီးသော ကောင်းမှုရှိ၏။ အမိ အဖတို့သည် သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏။ တောင်းပန်သော သူသည် သိကြားမင်းတည်း။ သုံးယောက်သော သူတို့၏ စိတ်ဖြင့် တောင့်တခြင်းကြောင့် သာမသတို့သား ဖြစ်လာ၏။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ လယ်ယာလုပ်နည်း၌ လိမ္မာသော ယောကျ်ားသည် ကောင်းစွာ ထွန်ယက်အပ်ပြီးသော ရေလုံလောက်သော လယ်၌ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ၏။ အန္တရာယ် ကင်းလွတ်သည်ရှိသော် ထိုမျိုးစေ့ ကြီးပွါးခြင်း၏ တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ရာဦးမည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ရာပါ။ အသျှင်ဘုရား ဘေးရန် အဖျက်အဆီးမှ ကင်းသော မျိုးစေ့သည် လျင်စွာ ကြီးပွါးရာ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သာမသတို့သားသည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အန္တရာယ်တို့မှ လွတ်မြောက်သည်ဖြစ်၍ သုံးယောက်သော သူတို့၏ စိတ်တောင့်တခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာ၏။

မင်းမြတ် ရသေ့တို့အား စိတ်ပြစ်မှားသောကြောင့် ကြွယ်ဝသော၊ စည်ပင်သော ဇနပုဒ်ကြီးသည် လူအပေါင်းနှင့်တကွ ပျက်စီး ကင်းပျောက်သွား၏ဟု သင်မင်းမြတ် ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏။ မြေပေါ်၌ ဒဏ္ဍကတော၊ မဇ္ဈတော၊ ကာလိင်္ဂတော၊ မာတင်္ဂတောဟူသော ထိုအလုံးစုံသော တောသည် မြို့မှ ပြောင်းလွဲလာသော တောပင်တည်း။ ထိုအလုံးစုံသော ဇနပုဒ်တို့သည် ရသေ့တို့အား စိတ်ပြစ်မှားသောကြောင့် ပျက်စီး ကင်းပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏ဟု ကြားဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုရသေ့တို့အား စိတ်ပြစ်မှားသောကြောင့် အလွန်ကြွယ်ဝ ပြည့်စုံကုန်သော ဇနပုဒ်တို့သည် အကယ်၍ ပျက်စီး ကင်းပျောက်ကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သော် ထိုရသေ့တို့အား စိတ်ကြည်ညိုခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖြစ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် သာမသတို့သားသည် အားကြီးကုန်သော သုံးယောက်သော သူတို့၏ စိတ်ကြည်လင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရ၏။ ရသေ့နှစ်ဦးတို့ ဖန်ဆင်းအပ်၏။ သိကြား ဖန်ဆင်းအပ်၏။ ကောင်းမှု ဖန်ဆင်းအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတိုင်းမှတ်လော့။

မင်းမြတ် ဤသုံးယောက်သော နတ်သားတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း တောင်းပန်အပ်သောကြောင့် လူတို့ အမျိုးဇာတ်၌ ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်သုံးယောက်တို့နည်း။ သာမသတို့သား၊ မဟာပနာဒမင်း၊ ကုသမင်း၊ ဤသုံးယောက်သော သူတို့တည်း။ ဤသုံးယောက်တို့သည်လည်း ဘုရားလောင်းတို့ ချည်းသာတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းကို ကောင်းစွာ ညွှန်ပြတော် မူအပ်ပါပေ၏။ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မိန့်ကြားတော် မူအပ်ပါပေ၏။ အမိုက်မှောင်ကို အလင်းရောင် ပြုတော် မူအပ်ပါပေ၏။ အထွေးအရှုပ်ကို ဖြေရှင်းတော် မူအပ်ပါပေ၏။ သူတစ်ပါးတို့ အယူဝါဒ၊ သူတစ်ပါးတို့ ပြောဆိုခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကုန်ပြီ။ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို အသျှင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း အကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဂဗ္ဘာဝက္ကန္တိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၇ - သဒ္ဓမ္မန္တရဓာနပဉှာ (သာသနာကွယ် မကွယ်ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု ဤစကားတော်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါပေ၏။ တစ်ဖန်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူခါနီးအခါ၌ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ပြဿနာကို မေးလျှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ "သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် ဤရဟန်းအပေါင်းတို့သည်ကား ကောင်းစွာ နေထိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ နေထိုင်ကြမူ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မသုဉ်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပြန်ပါ၏။ ဤစကားသည် အကြွင်းမဲ့သော စကားတော်ပါတည်း။ ဤစကားသည် အကြွင်းမရှိသော စကားတော်ပါတည်း။ ဤစကားသည် ပရိယာယ်မဟုတ် မုချ စကားတော်ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ ယခု အခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏ ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ ဤပြဿနာသည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်၏။ ရှုပ်ထွေးသည်ထက် ရှုပ်ထွေးလှပါ၏။ အားကြီးသည်ထက်လည်း အားကြီးပါ၏။ အထုံးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်ထက် အထုံးအဖွဲ့ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်လာပါ၏။ ထိုပြဿနာ၌ သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ ရောက်သော မကန်းကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရား၏ ဉာဏ်တော်စွမ်းဖြင့် ပျံ့နှံ့ခြင်းကို ပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခါနီးအခါ၌လည်း သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် အား "သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် ဤရဟန်းတို့သည်ကား ကောင်းစွာ နေကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ နေထိုင်ကြမူ လောက သည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုစကားတော် နှစ်ရပ်သည်ကား အနက်အဓိပ္ပါယ်လည်း ထူး၏။ သဒ္ဒါလည်း ထူး၏။ ဤသာသနာငါးရာဟူသော ရှေးစကားတော်သည် သာသနာတော်နှစ်ကို ပိုင်းခြား၍ ပြသော စကားတော်တည်း။ ဤရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်ဟူသော နောက်စကားတော်သည် ပဋိပတ် စွမ်းအင်ကို ဖော်ပြသော စကားတော်တည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားတော် နှစ်ရပ်တို့သည် အချင်းချင်း ဝေးကွာ ကင်းပြတ် ခြားနားလှ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်သည် မြေကြီးမှ ဝေးကွာကင်းပြတ် ခြားနားသကဲ့သို့, ငရဲသည် နတ်ပြည်မှ ဝေးကွာကင်းပြတ် ခြားနားသကဲ့သို့, ကုသိုလ်သည် အကုသိုလ်မှ ဝေးကွာကင်းပြတ် ခြားနားသကဲ့သို့, ချမ်းသာသည် ဆင်းရဲမှ ဝေးကွာကင်းပြတ် ခြားနားသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုစကားနှစ်ရပ်တို့သည် အချင်းချင်း ဝေးကွာကင်းပြတ် ခြားနားကုန်၏။

မင်းမြတ် သို့သော်လည်း သင်မင်းမြတ်၏ အမေးပုစ္ဆာသည် အချည်းနှီး မဖြစ်ပါစေလင့်။ ကိစ္စအား ဖြင့် နှီးနှော၍ သင့်အား ဖြေဆိုအံ့။ "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု အကြင်စကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် ကုန်ဆုံးလျော့ပါး သည်ကို ဖော်ပြတော်မူလျက် ကြွင်းသော သာသနာတော်ကို အာနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အကယ်၍ သာသနာတော်၌ ရဟန်း မပြုကုန်အံ့၊ သာသနာတော်သည် အနှစ်တစ်ထောင်ပတ်လုံး တည်နိုင်ရာ၏၊ အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့ဟု ပိုင်းခြားတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မူလတ်သော် သာသနာတော်၏ ကွယ်လတ်မည်ကိုမူ

လည်း ဟောတော်မူသလော၊ သစ္စာလေးပါး သိခြင်းကိုမူလည်း တားမြစ်တော်မူသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပျောက်ပျက်သည်ကို ပြောကြားကာ အကြွင်းကို ဖော်ပြလျက် ပိုင်းခြားတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဥစ္စာပျောက်ပျက်သော ယောကျ်ားသည် အကြွင်းအကျန် အားလုံးကို ယူ၍ ဤမျှသော ဥစ္စာသည် ပျောက်၏၊ ဤဥစ္စာကား အကြွင်းအကျန်တည်းဟု လူအများအား ပြရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပျောက်ပျက်သည်ကို ပြတော်မူလျက် "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု နတ်လူတို့အား အကြွင်းကို ဟောတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ယခုအခါ သာသနာသည် အနှစ်ငါးရာတို့ ပတ်လုံးသာ တည်လတ္တံ့" ဟု အကြင် စကားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤစကားတော်သည် သာသနာတော်နှစ်ကို ပိုင်းဖြတ်သော စကားတော်တည်း။

ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခါနီးအခါ၌ "သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ နေကုန်ငြားအံ့၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ရဟန်းတို့ကို ပြောကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်အား မိန့်တော်မူသော စကားသည် ပဋိပတ္တိစွမ်းအင်ကို ပြသော စကားတည်း။ သင်သည်ကား ထိုအပိုင်းအခြားကို လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ ဖော်ပြခြင်းကို လည်းကောင်း တူသော သဘောကို ပြု၏။ သင်မင်းမြတ်၏ အလိုဆန္ဒသည် တူသော သဘောကို အကယ်၍ အလိုရှိတုံအံ့၊ တူသော သဘောကို ပြု၍ ဖြေဆိုအံ့၊ မပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ နာလော့ နှလုံးသွင်းလော့။

မင်းမြတ် ဤအရာ၌ ရေသစ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံသော ကန်ပေါင်ကို လျှံတက်သော ရေရှိသော ထက်ဝန်းကျင်မှ ကန်ပေါင်ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော ကန်ပေါင် အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပြုအပ်သော တစ်ဖက် ဆည်ကန်သည် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်၌ ရေမကုန်မခန်းမီသာ ရေ၏ အထက်၌ မိုးကြီးသည် အထပ်ထပ် အစဉ်မပြတ်ဘဲ ရွာသွန်းရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်၌ ရေသည် ကုန်ခန်းခြင်း, လျော့ပါးခြင်းသို့ ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရေကုန်ခန်းခြင်း, လျော့ပါးခြင်းသို့ မရောက်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မိုးအစဉ် မပြတ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မြတ်တည်းဟူသော သူတော်ကောင်း တရားကန်တော်ကြီးသည် အကျင့်သီလဂုဏ် ဝတ်အကျင့်ဟူသော ညစ်ကြေးမတင် ဖြူစင်သော ရေသစ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံလျက်၊ သာသနာ ကန်တော်ကြီး၏ ကန်ပေါင်ကို လွန်၍ ဘဝဂ်တိုင်အောင် လျှံတက်ပွါးစီးလျက် တည်၏၊ ထိုသာသနာ ကန်တော်ကြီး၌ ဘုရားသားတော်တို့သည် အကျင့်သီလဂုဏ် ဝတ်အကျင့်တည်းဟူသော မိုးရေကို အစဉ်မပြတ် အထပ်ထပ် ရွာစေကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ရွာသွန်းကုန်မူကား ဤဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်တည်းဟူသော သူတော်ကောင်းတရား ကန်တော်ကြီးသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ရာ၏၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ "သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် ဤရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ နေကုန်ငြားအံ့၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင် ဤအရာ၌ ကြီးမားသော မီးပုံကြီးသည် ပြောင်ပြောင်တောက်သည်ရှိသော် မြက်ခြောက်၊ ထင်းခြောက်၊ နွားချေးခြောက်တို့ကို အထပ်ထပ် ဆောင်ပို့ကုန်ငြားအံ့၊ မင်းမြတ် ထိုမီးပုံကြီးသည် ငြိမ်းရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မငြိမ်းရာပါ၊ ထိုမီးပုံကြီးသည် အလွန်အမင်း တောက်ပရာပါ၏၊ အလွန်အမင်း ထွန်းလင်းရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ဘုရားရှင် သာသနာတော်မြတ်သည်လည်း အကျင့်သီလဂုဏ် ဝတ်အကျင့်ဖြင့် တောက်ပ၏၊ ထွန်းလင်း၏၊ မင်းမြတ် ထို့ထက်အလွန် ဘုရားသားတော်တို့သည် ငါးပါးသော ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်နိုင်ကြောင်း အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်လျက် အမြဲမပြတ် မမေ့မလျော့ကုန်ဘဲ အကယ်၍ အားထုတ်ကုန်ငြားအံ့၊ အဓိသီလစသော သိက္ခာသုံးပါးတို့၌ လိုလားသော အာသာဆန္ဒ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကျင့်ကုန်ငြားအံ့၊ စာရိတ္တသီလကို လည်းကောင်း၊ ဝါရိတ္တသီလကို လည်းကောင်း အပြည့်အစုံဖြင့်

ကျင့်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ကျင့်ကုန်သည်ရှိသော် ဤဘုရားရှင် သာသနာတော်မြတ်သည် အလွန်အမင်း ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ရာ၏၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ "သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် ဤရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ နေကုန်ငြားအံ့၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင် ဤအရာ၌ ချောညက် ညီညွတ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်သောကြောင့် အရောင်ထိန်လင်း အညစ်အကြေးကင်းသော မှန်ပြင်ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ဇွေ့နီမှုန့်ဖြင့် အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်ကုန်ငြားအံ့၊ မင်းမြတ် ထိုမှန်ပြင်၌ အညစ်အကြေး ရွံ့ညွန်အညစ်သည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ရာပါ၊ စင်စစ် ညစ်ကြေးမတင် စင်ကြယ်သည်ထက် စင်ကြယ်သည်သာ ဖြစ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်သည် ပကတိ အညစ်အကြေး ကင်းစင်၏၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေး မြူမှုန်ကင်း၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်ကို ဘုရားသားတော်တို့သည် အကျင့်သီလဂုဏ် ဝတ်အကျင့်နှင့် ကိလေသာခေါင်းပါးကြောင်း ဓူတင် ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် အကယ်၍ ကောင်းစွာ မှတ်သား ကျင့်ဆောင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤသို့ မှတ်သား ကျင့်ဆောင်ကုန်သည်ရှိသော် ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်သည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်ရာ၏၊ လောကသည်လည်း ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ "သုဘဒ်ပရိဗိုဇ် ဤရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ နေကုန်ငြားအံ့၊ လောကသည် ရဟန္တာတို့မှ မဆိတ်မကွယ်သည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် အကျင့်ပဋိပတ်လျှင် အရင်းအမြစ်ရှိ၏။ အကျင့်ပဋိပတ် မကွယ်သည်ရှိသော် အကျင့်ပဋိပတ်လျှင် အကြောင်းရှိသော သာသနာတော်သည် တည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်ခြင်း" ဟူ၍ အကြင်စကားကို ဆို၏၊ ထိုစကားသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သာသနာတော် ကွယ်ပျောက်ခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။ အဘယ်သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ- မဂ်ဖိုလ်ရမှု 'အဓိဂမ' ကွယ်ခြင်း၊ အကျင့် 'ပဋိပတ်' ကွယ်ခြင်း၊ ရဟန်းအသွင် 'လိင်္ဂ' ကွယ်ခြင်းတို့တည်း။ မင်းမြတ် မဂ်ဖိုလ်ရမှု 'အဓိဂမ' ကွယ်ပျောက်သည်ရှိသော် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူအားလည်း မဂ်ဖိုလ်ကို သိမှုမဖြစ်၊ အကျင့် 'ပဋိပတ်' ကွယ်ပျောက်သည်ရှိသော် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်သည် ကွယ်ပျောက်၏၊ ရဟန်း အသွင်အပြင်သည်သာလျှင် တည်၏။ ရဟန်း အသွင်အပြင် 'လိင်္ဂ' ကွယ်ပျောက်သည်ရှိသော် သာသနာတော် အစဉ်အဆက် ပြတ်တော့၏။ မင်းမြတ် ဤသုံးပါးတို့သည် သာသနာကွယ်ပျောက်ခြင်းတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို ကောင်းစွာ သိစေအပ်ပါ၏။ နက်နဲသည်ကို ပေါ်လွင်အောင် ပြုတော်မူအပ်ပါပေ၏။ အထုံးအဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ ဂိုဏ်းဆရာမြတ်တို့ထက် မြတ်သော အသျှင်ဘုရားသို့ ကပ်ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော အယူတို့သည် ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီ။ မကောင်းသော အယူတို့ကို ချိုးဖျက်အပ်ကုန်ပြီ။ အသျှင်ဘုရားသည် (တစ်ပါးသောအယူတို့) အရောင်အဝါ မရှိသည်ကို ပြုတော်မူအပ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် သဒ္ဓမ္မန္တရဓာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၈ - အကုသလစ္ဆေဒနပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား အကုသိုလ် အကြွင်းမဲ့ ဖြတ် မဖြတ်ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကုသိုလ်အားလုံးကို ကုန်ခန်း လောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပါသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် အကုသိုလ်တို့ကို အကြွင်းထားလျက်ကုန်ခန်း လောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာ ဘုရားသည် အကုသိုလ်အားလုံးကို ကုန်ခန်းလောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကုသိုလ် အကြွင်းအကျန်မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်၌ ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်သည် မဟုတ်ပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဖြစ်ဖူးကုန်၏။ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ (သီတင်းသုံးစဉ်) ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတော်ကို ထိခိုက်ဖောက်ခွဲအပ်၏။ ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါဖြစ်၏။ ကိုယ်တော်သည် တောင့်တင်း ခက်မာသည်ရှိသော် ဇီဝကဆေးဆရာသည် ဝမ်းလျှောခြင်းကို ပြုအပ်၏။ လေနာဖြစ်လတ် သော် အလုပ်အကျွေးမထေရ်သည် ရေနွေးကို ရှာမှီးစီရင်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကုသိုလ်အားလုံးကို ကုန်ခန်း လောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ အကယ်၍ ရောက်သည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ထိခိုက်ဖောက်ခွဲအပ်၏၊ ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါသည်လည်း ဖြစ်၏ဟူသော ထိုစကား သည် မှားရာ၏၊ ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို အကယ်၍ ထိခိုက် ဖောက်ခွဲအပ် သည် ဖြစ်အံ့၊ ဝမ်းသွေးသွန်သော ရောဂါသည်လည်း အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကုသိုလ် အားလုံးကို ကုန်ခန်းလောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏၊ အသျှင်ဘုရား ကံနှင့် ကင်း၍ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' သည် မရှိ၊ ထိုခံစားမှု 'ဝေဒနာ' အားလုံးသည် ကံလျှင် အကြောင်းရင်းရှိ၏၊ ထိုဝေဒနာကို ကံကြောင့်သာလျှင် ခံစားရ၏၊ ဤပြဿနာသည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုခံစားမှု 'ဝေဒနာ' အားလုံးသည် ကံလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသည် မဟုတ်။ မင်းမြတ် ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' တို့သည် ဖြစ်တတ်ကုန်၏။ ယင်းအကြောင်း ရှစ်မျိုး တို့ကြောင့် များစွာသော သတ္တဝါတို့သည် ဝေဒနာတို့ကို ခံစားကြရကုန်၏။ အဘယ်ရှစ်မျိုးတို့ကြောင့် ခံစားကြရကုန်သနည်းဟူမူ-

မင်းမြတ် ဤလောက၌ အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် လေကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သည်းခြေကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

သလိပ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

လေ၊ သည်းခြေ၊ သလိပ် သုံးပါးအစုအဝေး 'သန္နိပါတ် 'ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ဥတုဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

မသင့်သော အစာအာဟာရကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

လံ့လကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ကံ၏ အကျိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် များစွာသော သတ္တဝါတို့သည် ဝေဒနာတို့ကို ခံစားရကုန်၏။ ထိုရှစ်မျိုးတို့တွင် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် "သတ္တဝါတို့ကို ကံက ညှဉ်းဆဲ၏" ဟု ဆိုကုန်ရာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ခုနစ်ပါးသော အကြောင်းကို ပယ်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထိုစကားသည် မှား၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင် လေကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ သည်းခြေကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ သလိပ်ကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ် သုံးပါးအစုအဝေး 'သန္နိပါတ်' ကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ ဥတုဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ မသင့်သော အစာအာဟာရကြောင့် ဖြစ်သော အနာ၊ လံ့လကြောင့် ဖြစ်သော အနာမျိုးသည် ရှိပါ၏။ ထိုအနာအားလုံးတို့သည် ကံသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိပါကုန်၏။ ထိုအနာအားလုံးတို့သည် ကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုအနာအားလုံးတို့သည် ကံကြောင့်သာလျှင် အကယ်၍ ဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအနာ ရောဂါတို့၏ မိမိတို့၏ သီးခြား အဖို့အစုအားဖြင့် မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာတို့သည် မဖြစ်ပေကုန်ရာ။ မင်းမြတ် လေသည် ပျက်သည်ရှိသော် အအေး၊ အပူ၊ ဆာလောင်မှု၊ မွတ်သိပ်မှု၊ အစားလွန်မှု၊ အထိုင် အရပ်များမှု၊ အလွန်အားထုတ်မှု၊ အပြေးအလွှားလွန်မှု၊ လံ့လပယောဂလွန်မှု၊ ကံ၏အကျိုးဟူသော ဤဆယ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့် ပျက်၏။ ထိုဆယ်ပါးတို့တွင် ရှေ့ကိုးပါးတို့သည် အတိတ်ဘဝ၌ မဖြစ်ကုန်။ အနာဂတ်ဘဝ၌ မဖြစ်ကုန်။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် "ဝေဒနာအားလုံးတို့ကို ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်၏" ဟု မဆိုရကုန်။ မင်းမြတ် သည်းခြေပျက်သော် အအေး၊ အပူ၊ မသင့်သော အစာအာဟာရ ဟူသော သုံးပါးသော အကြောင်းကြောင့် ပျက်၏။ မင်းမြတ် သလိပ်ပျက်သော် အအေး၊ အပူ၊ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်ဟူသော သုံးပါးသော အကြောင်းကြောင့် ပျက်၏။ မင်းမြတ် အကြင်လေသည် လည်းကောင်း၊ အကြင်သည်းခြေသည် လည်းကောင်း၊ အကြင်သလိပ်သည် လည်းကောင်း ထိုထို မိမိတို့၏ ပျက်ကြောင်းတို့ဖြင့် ပျက်လတ်၍ ရောနှောပူးပေါင်းသည် ဖြစ်လျက် မိမိ မိမိတို့နှင့်ဆိုင်ရာ ဝေဒနာကို တိုးပွါးအောင် ငင်ဆွဲ၏။ မင်းမြတ် ဥတုပျက်၍ ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ဥတုပျက်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ မသင့်သော အစာအာဟာရကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မသင့်သော အစာအာဟာရကြောင့် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် လံ့လကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည်ကား ပစ္စုပ္ပန်တွင် ပြုလုပ်သော အမှုကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ရှိ၏။ ရှေးကံအကျိုးဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ရှိ၏။ ကံ၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ရှေး၌ ပြုလုပ်အပ်သော ကံကြောင့် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ကံအကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် နည်း၏။ ထိုမှ ကြွင်းသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် များ၏။ ထိုသို့ ဝေဒနာဖြစ်ရာ၌ သူမိုက်တို့သည် "အလုံးစုံသော ဝေဒနာကို ကံအကျိုးကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏" ဟု အယူသည်းကြကုန်၏။ ထိုကံကို ဘုရားဉာဏ်တော်နှင့် ကင်း၍ ခြားနား ပိုင်းဖြတ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာ ထိခိုက်ဖောက်ခွဲအပ်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခံစားရသော ဝေဒနာသည် လေကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ သည်းခြေကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ သလိပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ် သုံးပါးအစုအဝေး သန္နိပါတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ ဥတုပျက်၍ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ မသင့်သော အစာကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ ကံအကျိုးကြောင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်ချေ၊ လံ့လကြောင့်သာ ဖြစ်ပေ၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် ဘဝ သိန်းပေါင်းများစွာတို့ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့၏၊ ထိုဒေဝဒတ်သည် ထိုရန်ငြိုးဖြင့် ကြီးမားလေးလံသော ကျောက်တုံးကို (ယန္တရားဖြင့်) ယူ၍ "မြတ်စွာဘုရား၏ ဦးခေါင်းတော်ထက်၌ ချအံ့" ဟု လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုအခါ တစ်ပါးကုန်သော ကျောက်တောင်

ထွတ် နှစ်ခုတို့သည် လာကုန်၍ ထိုဒေဝဒတ် လွှတ်လိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးကို မြတ်စွာဘုရားထံသို့ မရောက်မီသာလျှင် ခံလင့်ကုန်၏၊ ထိုကျောက်တောင်ထွတ်နှစ်ခုတို့၏ တိုက်ခတ်မိခြင်းကြောင့် ကျောက်ချပ်လွင့်သည် ကွဲထွက်ကာ စဉ်ကျလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၍ သွေးကို ဖြစ်စေ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤသွေးစိမ်းတည်သော ဝေဒနာသည် ရှေးကံဝိပါက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန် လုံ့လပြုမှုကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ရလေ၏၊ ထိုနှစ်မျိုးထက် အလွန်တစ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မရှိ။

မင်းမြတ် လယ်ယာ မကောင်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မျိုးစေ့ မကောင်းသောကြောင့် လည်းကောင်း မျိုးစေ့သည် ကောင်းစွာ မဖြစ်ထွန်းသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤသွေးစိမ်း တည်သော ဝေဒနာသည် ရှေးကံဝိပါက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန် လုံ့လပြုမှုကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ရလေ၏၊ ထိုနှစ်မျိုးထက် အလွန်တစ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မရှိ။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား ဝမ်းတွင်း ဓာတ်ပျက်စီးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အာဟာရ ဓာတ် ပျက်စီးသောကြောင့် လည်းကောင်း စားဖွယ်သည် ကောင်းစွာ မကြေညက်၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဝေဒနာသည် ရှေးကံဝိပါတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန် လုံ့လပြုမှု ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ရလေ၏၊ ထိုနှစ်မျိုးထက် အလွန် တစ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မရှိ။ မင်းမြတ် စင်စစ်ဧကန် အမှန်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားအား ကံအကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မရှိ၊ မသင့်သော အစာအာဟာရကြောင့် ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် မရှိ၊ ကြွင်းကုန်သော (ခြောက်ပါးသော) အကြောင်း သမုဋ္ဌာန်တို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ကြွင်းသော အကြောင်းဖြစ်သော ထိုဝေဒနာဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အသက် (ဇီဝိတိန္ဒြေ)မှ ချခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

မင်းမြတ် မဟာဘုတ်လေးပါးလျှင် အရင်းရှိသော ဤကိုယ်၌ အလိုရှိအပ်ကုန်, အလို မရှိအပ်ကုန် သော၊ ကောင်း, မကောင်းသော ဝေဒနာတို့သည် ကျရောက်တတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၌ ပစ်သော ခဲသည် မြေကြီး၌ ကျရောက်၏၊ မင်းမြတ် ခဲသည် ရှေး၌ ပြုဖူးသော ကံကြောင့် မြေကြီး၌ ကျသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား မြေကြီး၌ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ၏ အကျိုးကို ခံစားရာသော အကြောင်းသည် မရှိပါ၊ အသျှင်ဘုရား ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ရှေးကံဟောင်း ကင်းသော အကြောင်းဖြင့် ထိုခဲသည် မြေ၌ ကျရောက်၏။ မင်းမြတ် မြေကြီးကဲ့သို့ ထို့အတူ မြတ်စွာ ဘုရားကို မှတ်အပ်၏၊ ခဲသည် ရှေးကပြုခဲ့သော ကံကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မြေကြီး၌ ကျရောက်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှေးကပြုခဲ့သော ကံကြောင့် မဟုတ်ဘဲ (မြေကြီး၏) ထိုကျောက်ချပ်လွင့်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျရောက်၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ကား လူတို့သည် မြေကြီးကို ဖျက်လည်း ဖျက်ကုန်၏၊ တူးလည်း တူးကုန်၏၊ မင်းမြတ် ရှေးကပြုအပ်သော ကံကြောင့် ထိုလူတို့သည် မြေကြီးကို ဖျက်လည်း ဖျက်ကုန် သလော၊ တူးလည်း တူးကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်ကျောက်ချပ်လွင့်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျရောက်၏။ ထိုကျောက် ချပ်လွင့်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေးကပြုအပ်သော ကံကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျသည် မဟုတ်။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအား အကြင် ဝမ်းသွေးသွန်သော အနာသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုဝမ်းသွေး သွန်သော အနာသည်လည်း ရှေးကပြုအပ်သော ကံကြောင့် မဖြစ်၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ် အစုအဝေး ဟူသော သန္နိပါတ်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်၌ ကျရောက် ဖြစ်ပေါ်ကုန် သော အလုံးစုံသော အနာရောဂါတို့သည် ရှေးကံကြောင့် မဖြစ်ကုန်၊ ခြောက်ပါးကုန်သော ထိုအနာ ရောဂါဖြစ်ခြင်း အကြောင်း သမုဋ္ဌာန်တို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အကြောင်းသမုဋ္ဌာန်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်ဟု မြတ်သော အမည် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်အပ်သော မောဠိယသီဝကအဖြေ၌ ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်ပြီ- "သီဝက ဤလောက၌ သည်းခြေလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သီဝက ဤလောက၌ သည်းခြေလျှင် ဖြစ်ကြောင်းရှိကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ ဟူသော ဤအကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသို့ သိအပ်၏၊ သီဝက ဤလောက၌ သည်းခြေလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ဟူသော ဤအကြောင်းကို လောက သည်လည်း အမှန်ဟု သမုတ်အပ်၏၊ သီဝက ထိုသို့ဖြစ်ရာ ဤသတ္တဝါ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ခု သုခကို ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၊ ဥပေက္ခာကို ဖြစ်စေ ခံစား၏၊ ထိုအားလုံးသည် ရှေးကံကြောင့် ဖြစ်၏ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိကုန်၊ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တိုင် သိအပ်သည်ကိုလည်း ကျော်လွန်ကုန်၏၊ လောက၌ အမှန်ဟု သမုတ်အပ်သည်ကိုလည်း ကျော်လွန်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားကို အမှားဟု (ငါ) ဆို၏။ သီဝက ဤလောက၌ သလိပ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သီဝက လေလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန် သော။ပ။ သီဝက သည်းခြေ, လေ, သလိပ် အပေါင်း အစု သန္နိပါတ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော။ပ။ သီဝက ဥတုပျက်ခြင်းလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော။ပ။ သီဝက မသင့်သော အစာအာဟာရလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော။ပ။ သီဝက လုံ့လလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကုန်သော။ပ။ သီဝက ဤလောက၌ ကံ ဝိပါက်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သီဝက ဤလောက၌ ကံဝိပါက် ကြောင့်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ဟူသော ဤအကြောင်းကို ဤသို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သိအပ်၏၊ သီဝက ဤလောက၌ ကံဝိပါက်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော ဝေဒနာ တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ဟူသော ဤအကြောင်းကို လောကသည်လည်း အမှန်ဟု သမုတ်အပ်၏၊ သီဝက ထိုသို့ဖြစ်ရာ သတ္တဝါပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ခု သုခကို ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၊ ဥပေက္ခာကို ဖြစ်စေ ခံစား၏၊ ထိုခံစားမှု အားလုံးသည် ရှေးကံကြောင့် ဖြစ်၏ဟု ဆိုလေ့ရှိကုန်၊ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ကိုယ်တိုင်သိအပ်သည်ကိုလည်း ကျော်လွန်ကုန်၏၊ လောက၌ အမှန်ဟု သမုတ်အပ် သည်ကိုလည်း ကျော်လွန်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ စကားကို အမှားဟု (ငါ) ဆို၏" ဟု ဟောအပ်၏။

မင်းမြတ် ဤပြခဲ့သော စကားနှင့် အညီလည်း အလုံးစုံသော ဝေဒနာတို့သည် ကံဝိပါက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ကုန်သည် မဟုတ်ကုန်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အကုသိုလ်အားလုံးကို လောင်ကျွမ်းစေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏ဟု ဤသို့ ဆိုခဲ့တိုင်း မှတ်လေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား နာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့ ဤအကြောင်းကို အသျှင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် အကုသလစ္ဆေဒနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၉ - ဥတ္တရိကရဏီယပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား ထပ်မံပွါးများရမှု ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “မြတ်စွာဘုရားအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ သာလျှင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ထို့ထက်အလွန် ပြုဖွယ်မရှိပြီ၊ ပြုအပ်ပြီးသည်ကို လည်း ထပ်မံပွါးစီးအောင် ပြုရန် မရှိပြီ” ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ မိန့်ဆိုတော်မူကြကုန်၏၊ သုံးလပတ်လုံး ဤတစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော် မူခြင်းသည်လည်း ထင်ရှားခဲ့ပြန်၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌သာလျှင် အကယ်၍ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက် သည် ဖြစ်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရားအား ထို့ထက်အလွန် ပြုဖွယ်ရာသည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ပြုအပ်ပြီးသည်ကိုလည်း ထပ်မံပွါးစီးအောင်ပြုရန် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ သုံးလ ပတ်လုံး တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူ၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ သုံးလပတ်လုံး တစ်ပါး တည်း ကိန်းအောင်းတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် ဗောဓိပင်ရင်း ၌သာလျှင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟူသော စကားသည်လည်း မှားရာ၏၊ ပြုအပ်ပြီးသော အမှုကိစ္စ ရှိသောသူအား တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းသည် မရှိသင့်၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသော သူအားသာလျှင် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းသည် ရှိ၏။ ဥပမာမည်သည်ကား အနာရှိသော သူအားသာလျှင် ဆေး ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ဖြစ်ပါ၏၊ အနာမရှိသူအား ဆေးဖြင့် အဘယ်မှာ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါအံ့နည်း၊ မွတ်သိပ် ဆာလောင်သူအားသာလျှင် စားဖွယ်ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ဖြစ်ပါ၏၊ မွတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်း မရှိသောသူအား စားဖွယ်ဖြင့် အဘယ်ပြုပါအံ့နည်း၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် ပြုအပ်ပြီး သော ကိစ္စရှိသောသူအား တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းသည် မရှိသင့်၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိသော သူအား သာလျှင် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းသည် ရှိ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားအား အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် ဗောဓိပင်ရင်း၌သာလျှင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ထို့ထက်အလွန် ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် မရှိ၊ ပြုအပ်ပြီးသည်ကိုလည်း ထပ်မံ ပွါးစီးအောင် ပြုရန်မရှိ၊ ထိုသို့ ပြုဖွယ်မရှိသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးလပတ်လုံး တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူ၏၊ မင်းမြတ် အကြောင်းသော်ကား တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းသည် ကျေးဇူးများလှ၏၊ ဘုရားရှင်အားလုံးတို့ပင် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူကုန်၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ထိုသို့ ကောင်းစွာ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို အစဉ် အောက်မေ့တော်မူကုန်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏၊ မင်းမြတ် မင်း၏အထံမှ ရအပ်သော ဆုရှိသော၊ ရအပ်သော စည်းစိမ်ရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုကောင်းစွာ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သည်ဖြစ်၍ မင်းထံ အထပ်ထပ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော် မူကြကုန်၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်၏၊ ထိုဘုရားရှင်တို့သည် ထိုသို့ ကောင်းစွာ ပြုအပ် သော ကျေးဇူးကို အစဉ်အောက်မေ့တော် မူကုန်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းကို မှီဝဲတော် မူကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား ရောဂါနှိပ်စက်သော၊ ရောဂါနှိပ်စက်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော၊ ပြင်းထန်စွာ နာဖျားသော ယောကျ်ားသည် ဆေးဆရာကို မှီဝဲရ၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည် ရှိသော် ထိုကောင်းစွာ ပြုအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့လျက် ဆေးဆရာထံသို့ အထပ်ထပ် မှီဝဲ ဆည်းကပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့သည်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူကြကုန်၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကုန်၏၊ ထိုဘုရားရှင်တို့သည် ထိုကောင်းစွာ ပြုအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အစဉ် အောက်မေ့ကုန်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရှုမျှော်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ ထိုတစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ဤနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။ အဘယ်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နည်း- မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်းဖြင့် ကိန်းအောင်းသည်ရှိသော် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်၏။ အသက်ကို တိုးပွါးစေ၏။ ကိုယ်အားဉာဏ်အားကို ပေး၏။ အပြစ်ဒေါသကို ပိတ်ပင်၏။ ကျော်စောမှုကို ပယ်နိုင်၏။ အကျော်အစောကို ဆောင်နိုင်၏။ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ မွေ့လျော်ခြင်းကို ဆောင်၏။ ကြောက်လန့်ခြင်းကို ပယ်နိုင်၏။ ရဲရင့်ခြင်းကိုပြု၏။ ပျင်းရိခြင်းကို ပယ်နိုင်၏။ လုံ့လကို ဖြစ်စေ၏။ ရာဂကို ပယ်နိုင်၏။ ဒေါသကို ပယ်နိုင်၏။ မောဟကို ပယ်နိုင်၏။ မာနကို သတ်နိုင်၏။ ဝိတက်ကို ချိုးဖျက်နိုင်၏။ စိတ်ကို တည်ကြည်အောင် ပြုနိုင်၏။ စိတ်ကို ပျော့ပျောင်းစေနိုင်၏။ ရွှင်ပျကြည်လင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ လေးမြတ်သည်ကို ပြုနိုင်၏။ လာဘ်ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ရှိခိုးထိုက်သည်ကို ပြုနိုင်၏။ နှစ်သက်ခြင်းသို့ ရောက်စေနိုင်၏။ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ပြုနိုင်၏။ သင်္ခါရတရားတို့၏ သဘောကို ပြနိုင်၏။ ဘဝအစပ် (ပဋိသန္ဓေ)ကို ခွါဖြတ်နိုင်၏။ အလုံးစုံသော ငြိမ်းအေးခြင်းကို ပေးနိုင်၏။ မင်းမြတ် အကြင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရှုမျှော်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏၊ ထိုတစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ဤနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။

မင်းမြတ် စင်စစ်ဧကန် အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြံအစည်ပြီးဆုံး ထမြောက်ကုန်ရကား ငြိမ်သက်အေးမြသော၊ ချမ်းသာသော ဖလသမာပတ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို ခံစားတော်မူလိုကုန်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် လေးပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ အဘယ်လေးပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် နေထိုင်ရမှု ချမ်းသာသောကြောင့်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ အပြစ် မရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး များသောကြောင့်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့၏ ဓမ္မတာအစဉ် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ချီးမွမ်းထောမနာ ဖွဲ့ဆိုချီးကျူးအပ်သောကြောင့်လည်း တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤပြဆိုခဲ့ပြီး နည်းအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏။ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိသေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပြုအပ်ပြီးသည်ကိုလည်း ထပ်မံပွါးစီးအောင် ပြုလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း မှီဝဲတော်မူကြသည် မဟုတ်ကုန်။ စင်စစ် သော်ကား မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို မြင်တော်မူသောကြောင့် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူခြင်းကို မှီဝဲတော်မူကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့ ထိုအကြောင်းကို အသျှင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက်ဥတ္တရိကရဏီယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ===

၁၀ - ဣဒ္ဓိဗလဒဿနပဉှာ

(ဣဒ္ဓိပါဒ်စွမ်းအားကို ပြခြင်း ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွါးများထားပြီးဖြစ်၏၊ လေ့ကျက်ထားပြီးဖြစ်၏၊ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထားပြီးဖြစ်၏၊ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထားပြီးဖြစ်၏၊ ဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထားပြီးဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထားပြီးဖြစ်၏၊ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့သော် တစ်ကပ်လုံးဖြစ်စေ၊ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ "ဤနေ့ ဤရက်မှ သုံးလ လွန်မြောက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလတ္တံ့" ဟုလည်း တစ်ဖန် ဟောတော်မူခဲ့ပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွါးများထားပြီး ဖြစ်၏။ပ။ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ သုံးလဟု ပိုင်းခြားခြင်းသည် မှားရာ၏။ အသျှင်ဘုရား "ဤနေ့ ဤရက်မှ သုံးလ လွန်မြောက်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွါးများအပ်ကုန်ပြီ။ပ။ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ ဘုရားရှင်တို့အား အရာမဟုတ်သည်၌ ကြုံးဝါးခြင်း မရှိပေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အချည်းနှီးသော စကားမရှိကုန်၊ ဟုတ်မှန်သော စကားသာ ရှိကုန်၏၊ နှစ်ခွန်းသော စကားမရှိကုန်။ ဤပြဿနာသည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်ပါ၏၊ နက်နဲလှပါ၏၊ အလွန်သိမ်မွေ့လှပါ၏၊ ဉာဏ်ဖြင့် ရှုဆင်ခြင်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ ဤမှားသော ဒိဋ္ဌိကွန်ရက်ကို ဖျက်ဆီးတော်မူ ပါလော့၊ မှန်ကန်သော တစ်ခုသော အဖို့၌ တည်ပါစေလော့၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီးတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်တို့သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွါးများထားပြီး ဖြစ်၏။ပ။ တစ်ကပ်ထက်လွန်၍ ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏၊ သုံးလဟု ပိုင်းခြားခြင်းကိုလည်း ဟောတော်မူခဲ့၏၊ ထိုဘုရားရှင် မိန့်သော ကပ်ကိုလည်း အာယုကပ်ကို ဆိုအပ်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်၏ အသက်အင်အားကို ပြောကြားတော်မူလို၍ ဤသို့ တစ်ကပ်လုံး နေနိုင်၏ဟူသော စကားကို ဟောတော်မမူ၊ စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးကို ပြောကြားလိုရကား "အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ်အစွမ်းလေးပါးတို့ကို ပွါးများထားပြီး ဖြစ်၏။ပ။ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏" ဟု ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မင်းအား လေအဟုန်ကဲ့သို့ အသွားလျင်မြန်သော အာဇာနည်မြင်းသည် ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မင်းသည် ထိုအာဇာနည်မြင်း၏ လျင်သော အစွမ်းကို ပြောကြားလိုရကား နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်သား၊ မင်းခစား၊ ဗိုလ်ပါ၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ အမတ်နှင့်တကွသော လူအများတို့ အလယ်၌ ဤသို့ ဆိုရာ၏ "အချင်းတို့ ငါ၏ ဤအာဇာနည်မြင်းမြတ်သည် အလိုရှိခဲ့သော် သမုဒ္ဒရာ အပိုင်းအခြားရှိသော မြေအပြင်ကို သွားရောက် လှည့်လည်၍ တစ်ခဏချင်းဖြင့် ဤနေရာအရပ်သို့ လှည့်ပတ်ပြန်လာ နိုင်ရာ၏" ဟု ဆိုရာ၏၊ ထိုမြင်း၏ လျင်သော သွားခြင်းကို ထိုပရိသတ်၌ ပြကားမပြပေရာ၊ ထိုမြင်း၏ ထိုသို့သော လျင်ခြင်းသည် ရှိလည်း ရှိပေ၏၊ ထိုမြင်းသည် တစ်ခဏချင်းဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အပိုင်းအခြား ရှိသော မြေအပြင်ကို သွားရောက် လှည့်လည်ခြင်းငှါ စွမ်းလည်း စွမ်းနိုင်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ကိုယ်တော်၏ ဣဒ္ဓိပါဒ် အစွမ်းတန်ခိုးကို ပြောကြားလိုရကား ဤသို့ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုလည်း ဝိဇ္ဇာသုံးပါး, အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးရှိကုန်သော၊ အညစ်အကြေး ကင်းသည်ဖြစ်၍ အာသဝေါကုန်ပြီး သောရဟန္တာတို့၏ လည်းကောင်း၊ နတ်လူတို့၏ လည်းကောင်း အလယ်၌ နေတော်မူလျက် "အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးတို့ကို ပွါးများထားပြီးဖြစ်၏၊ လေ့ကျက်ထားပြီးဖြစ်၏၊ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထားပြီးဖြစ်၏၊ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထားပြီးဖြစ်၏၊ ဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ ဆည်းပူး ထားပြီးဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထားပြီး ဖြစ်၏၊ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့သော် တစ်ကပ်လုံးဖြစ်စေ၊ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေရာ၏" ဟု (ဟောတော်မူ၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုဣဒ္ဓိပါဒ် အစွမ်းတန်ခိုးသည် ရှိလည်း ရှိပေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ် အစွမ်းတန်ခိုးဖြင့် တစ်ကပ်လုံးဖြစ်စေ၊ တစ်ကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်ခြင်းငှါ စွမ်းလည်း စွမ်းနိုင်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဣဒ္ဓိပါဒ် အစွမ်းတန်ခိုးကို ထိုပရိသတ်၌ ပြကား ပြတော်မမူ၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝအားလုံးတို့ကို အလိုရှိတော်မမူ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝအားလုံးတို့ကို ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ဥပမာအားဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သာဖြစ်သော မစင်ကျင်ကြီးသည် မကောင်းသော အနံ့ရှိသည် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ရဟန်းတို့ ဤအတူ သာလျှင် ငါဘုရားသည် အနည်းငယ်မျှသော ဘဝကိုလည်း ချီးမွမ်းတော်မမူ၊ အယုတ်သဖြင့် လက်ဖျစ် တစ်တွက်မျှလောက်သော ဘဝကိုလည်း ချီးမွမ်းတော် မမူ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော ဖြစ်ရာ'ဘဝ'၊ လားရာ'ဂတိ'၊ ပဋိသန္ဓေ 'ယောနိ' တို့ကို မစင်နှင့်အတူ ရှုမြင်တော်မူလျက် ဣဒ္ဓိပါဒ် တန်ခိုးအစွမ်းကို မှီတော်မူ၍ ဘဝတို့၌ လိုလား တပ်စွန်းမှု 'ဆန္ဒရာဂ' ကို ပြုတော်မူရာပါ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဆန္ဒရာဂကို ပြုတော်မမူရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ် တန်ခိုးအစွမ်းကို ထင်စွာ ပြောကြားတော်မူ လိုရကား ဤသို့ သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကြုံးဝါးခြင်းကို အလွန်ကြုံးဝါး မိန့်ကြားတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို အသျှင်ဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် ဣဒ္ဓိဗလဒဿနပဉှာ ပြီး၏။

ရှေးဦးစွာသော ဣဒ္ဓိဗလဝဂ် ပြီး၏။

ဤဣဒ္ဓိဗလဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ဆယ်ခုတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၁ - ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကပဉှာ

(ဒုက္ကဋ်၊ ဒုဗ္ဘာသီ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်စေသော ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍သာလျှင် တရားကို ဟော၏၊ မသိဘဲ ဟောသည် မဟုတ်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ အပ်ပါ၏။ "အာနန္ဒာ သံဃာသည် ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုက နုတ်ပယ်လေလော့" ဟုလည်း ဝိနည်းပညတ်၌ တစ်ဖန် ဟောတော်မူခဲ့ပြန်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ ပါနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ ကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကြင့်ကြောင့် နုတ်ပယ်စေတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို မကောင်းသဖြင့် ပညတ်တော်မူအပ်ပါကုန်သလော၊ သို့မဟုတ် အရာမဟုတ်ရာ၌ မသိဘဲ ပညတ်တော် မူအပ်ပါကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍သာလျှင် တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ မသိဘဲ ဟောသည် မဟုတ်" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "အာနန္ဒာ သံဃာသည် ငါဘုရားကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုက နုတ်ပယ်လေလော့" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "အာနန္ဒာ သံဃာသည် ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုက နုတ်ပယ်လေလော့" ဟု ဝိနည်း ပညတ်တော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍သာလျှင် တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ မသိဘဲ ဟောသည် မဟုတ်" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ ဤပြဿနာသည်လည်း အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်၏၊ သိမ်မွေ့၏၊ နူးညံ့၏၊ နက်နဲ၏၊ အလွန်နက်နဲ၏၊ ကပ်၍ ရှုနိုင်ခဲ၏၊ ထိုပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ ထိုပြဿနာ၌ အသျှင်ဘုရား၏ ဉာဏ်အားအစွမ်း ပျံ့နှံ့ခြင်းကို ပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍သာလျှင် တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ မသိဘဲ ဟောသည် မဟုတ်" ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ "အာနန္ဒာ သံဃာသည် ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုက နုတ်ပယ်လေလော့" ဟု ဝိနည်း ပညတ်တော်၌လည်း ဤသို့ ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် ထိုစကားကိုကား မြတ်စွာဘုရားသည် "ငါ၏ တပည့်သာဝကတို့သည် ငါ စွန့်ပယ်စေအပ်ကုန်သည် ရှိသော် ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ၌ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို စွန့်ပယ် ကုန်လိမ့်မည်လော၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူ ကျင့်သုံးကုန်လိမ့်မည်လော" ဟု ရဟန်းတို့ကို စူးစမ်းတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် စကြဝတေးမင်းသည် သားတော်တို့ကို ဤသို့ ဆိုရာ၏ "သားတော်တို့ ဤတိုင်းနိုင်ငံ ဇနပုဒ်ကြီးသည် အရပ်မျက်နှာ အားလုံးတို့၌ သမုဒ္ဒရာလျှင် အပိုင်းအခြား ရှိ၏၊ သားတော်တို့ ထိုမျှလောက်သော ဗိုလ်ပါအင်အားဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းလှ၏၊ သားတော်တို့ သင်တို့ လာကြကုန်လော့၊ ငါ ကွယ်လွန်သောအခါ တိုင်းစွန်ပြည်နား ဖြစ်ကုန်သော တိုင်းနယ်ရပ်ကွက်တို့ကို စွန့်ကြကုန်လော့" ဟု ဆိုရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုမင်းသားတို့သည် ခမည်းတော်ကွယ်လွန်သည်ရှိသော် လက်ဝယ်ရောက်လေပြီးသော တိုင်းစွန်ပြည်နားဖြစ်ကုန်သော တိုင်းနယ်ရပ်ကွက်တို့ကို စွန့်လွှတ်ကုန်ရာသလော" ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွန့်လွှတ်ကုန်ရာပါ၊ အသျှင်ဘုရား ခမည်းတော်မင်းမြတ်ထက် ပိုလွန်၍ လောဘ ကြီးလွန်းသော မင်းသားတို့သည် တိုင်းနိုင်ငံ၌ တပ်မက်မှုဖြင့် ခမည်းတော်ထံမှ ရရှိသော တိုင်းနိုင်ငံထက် အလွန် နှစ်ပြန်သုံးပြန်သော ဇနပုဒ်ကို သိမ်းယူကုန်ရာပါသေး၏၊ ထိုမင်းသား

တို့သည် လက်ဝယ်ရောက်ပြီးသော ဇနပုဒ်ကို အဘယ်မှာ စွန့်ကုန်ပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို စူးစမ်းတော် မူလိုသည်ဖြစ်၍ "အာနန္ဒာ သံဃာသည် ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်ပယ်လိုက နုတ်ပယ်လေလော့" ဟု ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဘုရားသားတော်တို့သည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်းငှါ တရားကို လိုလားမှုဖြင့် ပညတ်တော်မူပြီးသော သိက္ခာပုဒ်မှတစ်ပါး ပညတ်ပြီးသော သိက္ခာပုဒ်ထက် အလွန်ဖြစ်သော တစ်ရာ့ငါးဆယ်သော သိက္ခာပုဒ်ကိုသော်လည်း စောင့်ထိန်း နိုင်ကုန်ရာပါသေး၏၊ ပကတိပညတ်ပြီးသော သိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ်မှာ စွန့်လွှတ်ကုန်ရာအံ့နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် "ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့" ဟူ၍ အကြင်စကားကို ဟောကြားတော်မူ၏၊ ဤစကား၌ လူအပေါင်းသည် တွေဝေခဲ့ပါ၏၊ ယုံမှားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏၊ အလွန်အားဖြင့် ယုံမှားခြင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ပါ၏၊ ခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ပါနည်း၊ အနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်တို့ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သည် ခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ် မည်၏၊ ဒုဗ္ဘာသီအာပတ်သည် အနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ် မည်၏၊ ဤနှစ်မျိုးသော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကသိက္ခာပုဒ်တို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့သည်လည်း ဤခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်အရာ၌ ယုံမှားသံသယကို ဖြစ်စေအပ်ပြီ။ ထိုမဟာထေရ်တို့သည်လည်း ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တည်ရာ ဝိနည်းဒေသနာ၌ မြတ်စွာဘုရား ထုတ်ညွှန်တော်မူအပ်သော ဤပြဿနာကို တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း မပြုအပ်ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကြာမြင့်စွာ ထားအပ်သော ဘုရားရှင် ဝှက်ထားအပ်သော ပြဿနာကို ယနေ့ ယခုအခါ လောက၌ ပွင့်လင်းထင်ရှားစွာ ပြုတော်မူအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒကပဉ္ဟာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၂ - အဗျာကရဏီယပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားခြင်းမပြုသော ပုစ္ဆာပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား တရား(အရာ)တို့၌ ဆရာ့လက်ဆုပ် ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက် မရှိ" ဟု ဤစကားတော်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏၊ ထိုသို့ ဟောပြီးလျက်လည်း မာလုကျပုတ္တမထေရ် မေးလျှောက်အပ်သော ပြဿနာကို ဖြေတော်မမူ၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤပြဿနာသည်ကား သိတော်မမူသောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းကို ပြုသောကြောင့်သော် လည်းကောင်း ဤသို့လျှင် နှစ်မျိုးသော အစွန်းရှိသည်ဖြစ်၍ အစွန်းတစ်ဖက်ကို မှီသည်ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန "အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား တရား (အရာ)တို့၌ ဆရာ့လက်ဆုပ် ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက် မရှိ" ဟု အကယ်၍ ဟောသည်ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ မာလုကျပုတ္တမထေရ်အား မသိခြင်းကြောင့် မဖြေကြားသည်၊ မသိသောကြောင့် မဖြေကြားသည် မဟုတ်ခဲ့မူ မြတ်စွာဘုရားအား တရား (အရာ)တို့၌ ဆရာ့လက်ဆုပ်ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက်

ရှိသေး၏၊ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် “အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအား တရား(အရာ)တို့၌ ဆရာ့လက်ဆုပ် ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက် မရှိ” ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏၊ မာလုကျပုတ္တမထေရ် မေးအပ်သော ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်းလည်း ပြုတော်မမူ၊ ထိုသို့ မဖြေခြင်းသည်ကား သိတော် မမူသောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းကို ပြုသောကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မင်းမြတ် ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်းတို့သည် ဤလေးမျိုးတို့တည်း၊ အဘယ်လေးမျိုးတို့နည်း၊ တစ်မျိုးတည်း ဖြေဆိုအပ်သော မေးခွန်းပုစ္ဆာ ‘ဧကံသဗျာကရဏီယပဉှာ’၊ ခွဲခြားဝေဖန်၍ ဖြေဆိုအပ်သော မေးခွန်းပုစ္ဆာ ‘ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏီ ယပဉှာ’၊ တုံ့ပြန်မေးမြန်း၍ ဖြေဆိုအပ်သော မေးခွန်းပုစ္ဆာ ‘ပဋိပုစ္ဆာဗျာကရဏီယပဉှာ’၊ မဖြေဘဲထားအပ်သော မေးခွန်းပုစ္ဆာ ‘ဌပနီယပဉှာ’ ဟူ၍ လေးမျိုးတို့တည်း။

မင်းမြတ် ဧကံသဗျာကရဏီယပဉှာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- “ရုပ်သည် မမြဲသလော” ဟူသော အမေးပုစ္ဆာသည် ဧကံသဗျာကရဏီယပဉှာ မည်၏။ “ဝေဒနာသည် မမြဲသလော”။ပ။ “သညာသည် မမြဲသလော”။ပ။ “သင်္ခါရတို့သည် မမြဲကုန်သလော”။ပ။ “ဝိညာဏ်သည် မမြဲသလော” ဟူသော အမေးပုစ္ဆာသည် ဧကံသဗျာ ကရဏီယပဉှာ မည်၏၊ ဤမေးခွန်းပုစ္ဆာမျိုးသည် ဧကံသဗျာကရဏီယပဉှာတည်း။

ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏီယပဉှာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- “ရုပ်သည် အနိစ္စသာ မည်သလော” ဟူသော မေးခွန်းပုစ္ဆာသည် ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏီယပဉှာ မည်၏။ “ဝေဒနာသည် အနိစ္စသာ မည်သလော”။ပ။ “သညာသည် အနိစ္စသာ မည်သလော”။ပ။ “သင်္ခါရတို့သည် အနိစ္စသာမည်ကုန်သလော”။ပ။ “ဝိညာဏ်သည် အနိစ္စသာ မည်သလော” ဟူသော အမေးပုစ္ဆာသည် ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏီယပဉှာ မည်၏၊ ဤမေးခွန်းပုစ္ဆာမျိုးသည် ဝိဘဇ္ဇဗျာကရဏီယပဉှာတည်း။

ပဋိပုစ္ဆာဗျာကရဏီယပဉှာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- “အသို့နည်း စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် အလုံးစုံကို သိနိုင်ပါသလော” ဟူသော အမေးပုစ္ဆာသည် ပဋိပုစ္ဆာဗျာကရဏီယပဉှာ မည်၏။

ဌပနီယပဉှာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- “လောကသည် မြဲသလော” ဟူသော မေးခွန်းပုစ္ဆာသည် ဌပနီယပဉှာ မည်၏။ “လောကသည် မမြဲသလော”။ “လောကသည် အဆုံးရှိသလော”။ “လောကသည် အဆုံးမရှိသလော”။ “လောကသည် အဆုံးလည်းရှိ, အဆုံးလည်း မရှိသလော”။ “လောကသည် အဆုံးရှိသည်လည်း မဟုတ်, အဆုံးမရှိသည်လည်း မဟုတ်သလော”။ “ထိုအသက်သည် ထိုကိုယ်ပင်လော”။ “အသက်သည် တစ်ပါးတခြား, ကိုယ်သည် တစ်ပါးတခြားလော”။ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သလော”။ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ်သလော”။ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်လည်းဖြစ်, မဖြစ်လည်း မဖြစ်သလော”။ “သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်, မဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်သလော” ဟူသော မေးခွန်းပုစ္ဆာသည် ဌပနီယပဉှာ မည်၏၊ ဤကား ဌပနီယပဉှာတည်း။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် မာလုကျပုတ္တမထေရ်၏ ထိုမေးခွန်းပုစ္ဆာ ပြဿနာကို မဖြေဘဲထားအပ်သော ပုစ္ဆာဖြစ်သောကြောင့် ဖြေတော်မမူ၊ ထိုပြဿနာကို အဘယ့်ကြောင့် မဖြေဘဲ ထားအပ်သနည်းဟူမူ-ထိုအမေးကို အဖြေထင်စွာပြုခြင်းငှါ အကြောင်းရင်းသော် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းဖျားသော်လည်းကောင်း မရှိသောကြောင့် ထိုပြဿနာကို မဖြေဘဲ ထားအပ်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား အကြောင်းယုတ္တိ မရှိသော၊ အခြေအမြစ် မရှိသော စကားကို ပြောဆိုတော်မူရိုး မရှိချေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါပေ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို မိန့်တော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် အဗျာကရဏီယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၃ - မစ္စုဘာယနာဘာယနပဉှာ

(သေခြင်းမှ ကြောက် မကြောက် ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးအပေါင်းကို လွန်မြောက်လေ၏" ဟု တစ်ဖန် ဟောတော်မူပြန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့နည်း၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒဏ်ဘေးမှ ထိတ်လန့်ပါသေးသလော၊ ငရဲ၌မူ ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော၊ ရဲရဲပူသော၊ အလွန်ပူလောင်သော၊ ဇပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးလျှံရှိသော ထိုငရဲကြီးမှ စုတေခါနီးကုန်သော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်လန့်ပါကုန်သေးသလော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်မူ "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးအပေါင်းကို လွန်မြောက်လေ၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးအပေါင်းကို လွန်မြောက်လေ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏၊ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟူသော ဤစကားတော်ကို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူအပ်သည် မဟုတ်၊ ထိုစကားအရာ၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ချန်၍ ထားအပ်၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ပယ်နုတ်အပ်ပြီ၊ မင်းမြတ် အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ကိလေသာ ရှိကုန်၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့အားလည်း ငါကိုယ်ဟု ပြင်းစွာလွန်ကဲသော စွဲလမ်းမှုရှိ၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်း ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၌ စိတ်ထား မြင့်တုံနိမ့်တုံရှိ၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ "သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏၊ မင်းမြတ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ဘဝသွားလမ်းကို ဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဘဝအကြောင်းကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ (ဘဝအစပ်) ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို သတ်အပ်ပြီ၊ ကိလေသာ အခြင်ရနယ်တို့ကို ချိုးဖျက်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဘဝအားလုံး၌ တပ်မက်တွယ်တာမှုကို ပယ်နုတ်အပ်ပြီ၊ ပြုပြင်မှု 'သင်္ခါရ' အားလုံးတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်ကို ပယ်သတ်အပ်ပြီ၊ အဝိဇ္ဇာကို ပယ်ဖျောက်အပ်ပြီ၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်ကို မျိုးစေ့မဖြစ်အောင် ပြုအပ်ပြီ၊ ကိလေသာ အားလုံးတို့ကို ရှို့မြိုက်လောင်ကျွမ်း စေအပ်ကုန်ပြီ၊ လောကဓံတရားမှ လွန်မြောက်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးအပေါင်းတို့မှ မထိတ်လန့်။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ အစဉ် စောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော၊ ရအပ်သော အခြံအရံ စည်းစိမ်ရှိကုန်သော၊ အကျွမ်းဝင်ကုန်သော၊ ကြီးစွာအစိုးရသော အရာ၌ ခန့်ထားအပ်ကုန်သော အမတ်ကြီးလေးယောက်တို့သည် ရှိသည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ထိုအခါ၌ မင်းသည် ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် မိမိ၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ရှိသမျှ လူအပေါင်းအား တိုင်းသားပြည်သူ လူအားလုံးတို့ပင် "ငါ့အတွက်

အခွန်အတုတ်ကို ပြုကြကုန်လော့၊ သင်အမတ်ကြီး လေးဦးတို့သည် ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစေကုန်လော့" ဟု စေရာ၏၊ မင်းမြတ် စင်စစ် ထိုအမတ်ကြီးလေးယောက်တို့အား အခွန်အတုတ်ဘေးကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မင်းသည် ထိုအမတ်တို့ကို မြင့်မြတ်သော အရာဌာန၌ ထားအပ်ပါကုန်၏၊ ထိုအမတ်တို့အား အခွန်အတုတ်သည် မရှိ၊ ထိုအမတ်တို့သည် အခွန်အတုတ်ကို လွန်မြောက်ကုန်၏၊ အမတ်ကြီးလေးဦးမှ ကြွင်းသောသူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မင်းသည် တိုင်းသားပြည်သူ လူအားလုံးတို့ပင် "ငါ့အတွက် အခွန်အတုတ်ကို ပြုကြကုန်လော့" ဟု စေခိုင်းအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် "သတ္တဝါအားလုံးတို့" ဟူသော ဤစကားကို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် မဟုတ်၊ ထိုစကားအရာ၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ချန်ထားအပ်၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ပယ်နုတ်အပ်ပြီ၊ မင်းမြတ် အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ကိလေသာရှိကုန်၏၊ အကြင်သတ္တဝါတို့ အားလည်း ငါ့ကိုယ်ဟု လွန်ကဲသော စွဲလမ်းမှု ရှိ၏၊ ထို့ပြင် အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၌ စိတ်ထား မြင့်တုံနိမ့်တုံ ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ "သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးအပေါင်းတို့မှ မထိတ်လန့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သတ္တဝါအားလုံး" ဟူသော ဤစကားတော်သည် အကြွင်းရှိသော စကားတော် မဟုတ်၊ "သတ္တဝါအားလုံး" ဟူသော ဤစကားသည် အကြွင်းမရှိသော စကားသာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုအရာ၌ အကျွန်ုပ်အား ထိုစကားတည်စေခြင်းငှါ လွန်ကဲသော အကြောင်းကို မိန့်တော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤလောကဝယ် ရွာ၌ ရွာသူကြီးသည် လက်အောက်ခံ အစေအပါးကို "အချင်း လာလှည့်၊ ရွာ၌ ရှိသမျှသော ရွာသူရွာသား အားလုံးတို့သည် ငါ့အထံ၌ လျင်မြန်စွာ စည်းဝေးစေလော့" ဟု စေခိုင်းရာ၏၊ ထိုလက်အောက်ခံ အစေအပါးသည် "အရှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍ ရွာလယ်၌ ရပ်၍ "ရွာ၌ ရှိသမျှသော ရွာသူရွာသား အားလုံးတို့သည် လျင်လျင်မြန်မြန် ရွာသူကြီး၏ အထံ၌ စုရုံးကြကုန်လော့" ဟု သုံးကြိမ်အော်ဟစ် ကြွေးကြော်ရာ၏၊ ထို့နောင်မှ ထိုရွာသူရွာသားတို့သည် ထိုသူ၏ စကားဖြင့် ဆောဆော လျင်လျင် စုရုံးကြကုန်၍ "အရှင် သူကြီးမင်း ရွာသူရွာသား အားလုံးတို့သည် စုရုံးမိပါကုန်ပြီ၊ အရှင် သူကြီးမင်း၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပါလော့" ဟု ရွာသူကြီးအား ပြောကြားကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ထိုရွာသူကြီးသည် ခေါင်းဆောင်ယောကျ်ားတို့ကို စုရုံးစေလို၍ ရွာသားအားလုံးတို့ကို စုရုံးစေ၏၊ စုရုံး စေအပ်ကုန်သော ထိုရွာသား အားလုံးတို့သည်လည်း စုရုံးကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ ခေါင်းဆောင် ယောကျ်ားတို့သည်သာ စုရုံးကုန်၏၊ "ငါ၏ ရွာသားတို့သည် ဤမျှတို့ပင်တည်း" ဟု ရွာသူကြီးသည်လည်း ထိုစုရုံးသည့် အတိုင်းပင် ဝန်ခံလေ၏၊ လာရောက်စုရုံးသူမှ တစ်ပါးကုန်သော မလာရောက်သော မိန်းမ၊ ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ သူရင်းငှါး၊ အမှုလုပ်၊ ရွာသူ၊ သူနာ၊ နွား၊ ကျွဲ ၊ ဆိတ်မြန်မာ၊ ဆိတ်ကုလား၊ ခွေးတို့သည် များလှကုန်သေး၏၊ မလာရောက်သူ အားလုံးတို့ကို မရေတွက် အပ်ကုန်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ-ခေါင်းဆောင် ယောကျ်ားတို့ကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ "ရွာသူရွာသား အားလုံးတို့ကို စုရုံးစေကုန်" ဟု စေခိုင်းအပ်သည့် အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် "သတ္တဝါအားလုံး" ဟူသော ဤစကားကို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည်မဟုတ်၊ ထိုအရာ၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ချန်ထားအပ်၏၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကို နုတ်ပယ်အပ်ပြီ၊ မင်းမြတ် အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ကိလေသာ ရှိကုန်၏၊ အကြင်သတ္တဝါတို့အားလည်း ငါ့ကိုယ်ဟု လွန်ကဲသော စွဲလမ်းမှုရှိ၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်း ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၌ စိတ်ထား မြင့်တုံနိမ့်တုံ ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ "သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် ဒဏ်မှ

ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြကုန်၏” ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးတို့မှ မထိတ်လန့်။

မင်းမြတ် သဒ္ဒါလည်း အကြွင်းရှိ၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်လည်း အကြွင်းရှိသော စကားမျိုး၊ သဒ္ဒါသာ အကြွင်းရှိ၍ အနက်အဓိပ္ပါယ် အကြွင်းမရှိသော စကားမျိုး၊ သဒ္ဒါကား အကြွင်းမရှိ အနက်အဓိပ္ပါယ်သာ အကြွင်းရှိသော စကားမျိုး၊ သဒ္ဒါလည်း အကြွင်းမရှိ အနက်အဓိပ္ပါယ်လည်း အကြွင်းမရှိသော စကားမျိုး ဟူ၍ ရှိ၏၊ ထိုထိုသဒ္ဒါဖြင့် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို လက်ခံအပ်၏။

မင်းမြတ် အာဟစ္စပဒ - ရသ - အာစရိယဝံသ - အဓိပ္ပါယ - ကာရဏုတ္တရိယဟူသော ဤငါးပါး သော အကြောင်းတို့ဖြင့် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို လက်ခံအပ်၏။ ဤငါးပါးတို့တွင် ဘုရားဟောပါဠိတော်ကို “အာဟစ္စပဒ” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။ ပါဠိတော် အားလျော်သော သုတ္တာနုလောမကို “ရသ” ဟူ၍ အလို ရှိအပ်၏။ အဋ္ဌကထာဆရာတို့၏ အယူကို “အာစရိယဝံသ” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။ မိမိအယူကို “အဓိပ္ပါယ” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။ ရှေးဆိုပြီး ဤလေးမျိုးတို့နှင့် ညီညွတ်သော အကြောင်းကို “ကာရ ဏုတ္တရိယ” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို လက်ခံအပ်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှိပါစေတော့၊ အသျှင်ဘုရားဆိုတိုင်း ထိုစကားကို ဝန်ခံပါ၏၊ ထိုအရာ၌ ရဟန္တာကို ချန်ထားရသည် ရှိပါစေတော့၊ ရဟန္တာမှ တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ကြသည် ရှိပါစေတော့၊ ငရဲ၌ ငရဲသူသတ္တဝါတို့ကား ဆင်းရဲတုံးအတိ ဖြစ်ကုန်သော၊ ထက်လှကုန်သော၊ ခါးစပ်ကုန်သော ဝေဒနာတို့ကို ခံစားကုန်၍ ပြောင်ပြောင်တောက်သော အင်္ဂါကြီးငယ် ရှိကုန်လျက် ငိုယိုသောမျက်နှာ၊ သနားကြင်နာစဖွယ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးကာ ထွေထွေရာရာ မြည်တမ်း သော ပါးစပ်ရှိကုန်လျက်၊ သည်းမခံနိုင်အောင် ပြင်းထန်လှသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့သည် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက် အပ်ကုန်၍၊ ခိုကိုးပုန်းအောင်းရာ ကိုးစားအားထားရာ ကင်းမဲ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၍ များစွာသော စိုးရိမ် ပူဆွေးခြင်းဖြင့် နာကျင်ကုန်လျက်၊ အယုတ်ညံ့ဆုံးဖြစ်သော ဒုဂ္ဂတိသို့ ရောက်ရှိကုန်၍၊ စင်စစ်အားဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းလျှင် မှီခိုလဲလျောင်းရာ ရှိကုန်လျက်၊ ပူလောင်ထက်မြက် ကြမ်းတမ်းစူးရှစွာ လောင်ကျွမ်းသော မီးအတိဖြစ်လေ၍၊ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော အော်ဟစ်သံတို့ဖြင့် ကျယ်လောင်သော အသံရှိသော နံပါးလေးဖက် အထက်အောက် စပ်ယှက်လျက် ခြောက်ချက်သော မီးတောက် မီးလျှံပန်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းကာ ထက်ဝန်းကျင်မှ ယူဇနာတစ်ရာ အရပ်သို့ ပျံ့နှံ့သော မီးလျှံ အဟုန်ရှိ၍ ပြင်းထန်စွာ ပူလောင်သော ငရဲကြီးမှ စုတေရကုန်သော် သေခြင်းမှ ကြောက်ကြပါကုန်သေး သလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြောက်ကြကုန်သေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ငရဲသည် စင်စစ် ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ခံစားရသည် ဖြစ်လျက် ထိုငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် စင်စစ် ဆင်းရဲဒုက္ခကိုသာ ခံစားရ၍ ငရဲမှ စုတေကုန်သော် သေခြင်းမှ အဘယ့်ကြောင့် ကြောက်ကြပါကုန်သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ငရဲ၌ မွေ့လျော်နိုင်ပါကုန်သနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် ငရဲ၌ မမွေ့လျော်ကုန်၊ ငရဲမှ လွတ်လိုကုန်သည်ပင်တည်း၊ မင်းမြတ် ကြောက်ခြင်းကို မပယ်နိုင်သေးသောကြောင့် ထိုငရဲသူသတ္တဝါတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းသည် သေခြင်း ဟူသော ဘေး၏ အကျိုးဆက်ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လွတ်မြောက်လို ကုန်သော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့အား စုတေ သေလွန်ရခြင်းမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်၏ဟူသော စကားကို အကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုအရာသည် ရယ်ရွှင်ဖွယ်သာတည်း၊ ထိုငရဲသူ သတ္တဝါတို့ တောင့်တအပ်သော လွတ်မြောက်ခွင့် စုတိကို ရနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော၊ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိပါစေလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သေရခြင်းဟူသော ဤအရာသည် အရိယသစ္စာကို မမြင်သောသူတို့အား ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်၏၊ ဤအရာ၌ ဤ (အရိယသစ္စာကို မမြင်သော) သတ္တဝါအပေါင်းသည် ထိတ်လည်း ထိတ်၏၊ လန့်လည်း လန့်၏၊ မင်းမြတ် အကြောင်းကို ဆိုအံ့၊ မြွေဟောက်မှ ကြောက်သောသူသည် သေခြင်းမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ မြွေဟောက်မှ ကြောက်လေသတတ်၊ ထို့ပြင် အကြင် သတ္တဝါသည် ဆင်မှ ကြောက်၏။ ပ။ ခြင်္သေ့မှ။ ကျားမှ။ သစ်မှ။ ဝံမှ။ အောင်းမှ။ ကျွဲမှ။ နွားနောက်မှ။ မီးမှ။ ရေမှ။ သစ်ငုတ်မှ။ ဆူးမှ ကြောက်၏၊ ထို့ပြင် အကြင်သူသည် လှံမှ ကြောက်၏၊ မင်းမြတ် ထိုသူသည် သေခြင်းမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ လှံမှ ကြောက်၏၊ ထိုမြွေစသည်ကို ကြောက်ခြင်းသည် သေခြင်း၏သာလျှင် ကိစ္စလက္ခဏာ သဘာဝနှင့်တကွသော တန်ခိုးပင်ဖြစ်၏၊ ထိုသေခြင်းတရား၏ ကိစ္စလက္ခဏာ သဘာဝနှင့်တကွသော တန်ခိုးကြောင့် ကိလေသာရှိသော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းမှ ထိတ်လန့်ကုန်၏၊ ကြောက်ကြကုန်၏၊ မင်းမြတ် ငရဲသူသတ္တဝါတို့သည် ငရဲမှ လွတ်လိုကုန်သော်လည်း သေခြင်းမှ ထိတ်လန့်ကုန်သေး၏၊ ကြောက်ကြကုန်သေး၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ ယောကျ်ား၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ အဆီခဲသည် (ကျပ်ဖု၊ မြင်းဖုစသော) အဖု အထုံး ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုအနာရောဂါဖြင့် ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍ အနာဘေးမှ လွတ်လိုရကား အနာရောဂါကို နုတ်ပယ်တတ်သော ဆေးသမားကို ခေါ်စေရာ၏၊ အနာကို နုတ်ပယ်တတ်သော ဆေးသမားသည် ထိုအနာရောဂါရှိသော ယောကျ်ား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ထိုအနာရောဂါကို ဖောက်ထုတ်ခြင်းငှါ အဆောက်အဦကို ဖြစ်စေရာ၏၊ ဓားငယ်ကို ထက်အောင် ပြုရာ၏၊ ညှပ်တံတို့ကို မီး၌ ထည့်ရာ၏၊ ဆပ်ပြာနှင့် ဆားကို ကျောက်ပြင်၌ ကြိတ်စေရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုအနာနှိပ်စက်သော ယောကျ်ားအား ထက်စွာသော ဓားငယ်နှင့် ဖြတ်ခွဲခြင်း၊ ညှပ်တံဖြင့် ပူလောင်စေခြင်း၊ ဆပ်ပြာ, ဆားထည့်သွင်းခြင်းမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာသေးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့ ထိုအနာနှိပ်စက်သော ယောကျ်ားအား အနာရောဂါမှ လွတ်လိုသော်လည်း ဝေဒနာဘေးမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငရဲမှ လွတ်လိုကုန်သော ငရဲသူသတ္တဝါတို့အားလည်း သေဘေးမှ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ မင်းပြစ်သင့်သော၊ သံခြေကျဉ်း အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သော၊ နှောင်အိမ်၌ သွင်းထားသော ယောကျ်ားသည် လွတ်လိုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုမင်းသည် ထိုယောကျ်ားကို လွတ်စေလိုသည်ဖြစ်၍ ခေါ်စေရာ၏၊ မင်းမြတ် ငါသည် ပြုအပ်သော အပြစ်ရှိ၏ဟု သိသော မင်းပြစ်သင့်သော ယောကျ်ားအား မင်းကို မြင်သဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မင်းပြစ်သင့်သော ထိုယောကျ်ားအား အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လိုသော်လည်း မင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်သေး၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငရဲမှ လွတ်လိုသော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့အားလည်း သေဘေးမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်သေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် သက်ဝင် ယုံကြည်နိုင်လောက်သော ထို့ထက်အလွန် အခြားအကြောင်း တစ်မျိုးကိုလည်း မိန့်တော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ ယောကျ်ားသည် ပူပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော မြွေအကိုက်ခံရသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုအဆိပ် ဖောက်ပြန်ခြင်းဖြင့် ကျရာ၏၊ လဲရာ၏၊ လိမ့်ရာ၏၊ အပြန်ပြန် လိမ့်ရာ၏၊ ထိုအခါ၌ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် အစွမ်းထက်သော မန္တရားဂါထာဖြင့် ပူပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော ထိုမြွေကို ခေါ်၍ ပူပြင်းသော အဆိပ်ကို တစ်ဖန် စုပ်ယူစေရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုမြွေဆိပ်တက်သော ထိုယောကျ်ားအား ပူပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော ထိုမြွေသည် ချမ်းသာစေရန် အကြောင်းကြောင့် ကပ်ရောက်လတ်သော် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာသေးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ထိုသို့ အဆိပ်ကို စုပ်ယူရန် သဘောရှိသော မြွေသည် ချမ်းသာစေရန် အကြောင်းကြောင့် အနီးသို့ ကပ်ရောက်လာသော်လည်း ထိုယောကျ်ားအား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်သေး၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူ

သာလျှင် ငရဲမှ လွတ်လိုကုန်သော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့အားလည်း သေဘေးမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်သေး၏၊ မင်းမြတ် သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် သေခြင်းကို အလိုမရှိအပ်၊ ထို့ကြောင့် ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် ငရဲမှ လွတ်လိုကုန်သော်လည်း သေခြင်းမှ ကြောက်ကုန်သေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤအကြောင်းကို မိန့်တော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် မစ္စုဘာယနာဘာယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၄ - မစ္စုပါသမုတ္တိပဉှာ

(သေမင်းကျော့ကွင်းမှ လွတ် မလွတ် ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန- "ကောင်းကင်၌ တည်နေသော်လည်း သေမင်းကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ရာ၊ သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ တည်နေသော်လည်း သေမင်းကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ရာ၊ တောင်တို့၏ အခေါင်း ကျောက်လိုဏ်သို့ ဝင်၍ တည်နေသော်လည်း သေမင်းကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ရာ၊ အကြင်အရပ်၌ တည်နေ သူသည် သေမင်းကျော့ကွင်းမှ လွတ်ရာ၏၊ ထိုလွတ်ရာမြေအရပ်သည် မရှိ" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန် ရတနသုတ်၊ မေတ္တသုတ်၊ ခန္ဓပရိတ်၊ မောရပရိတ်၊ ဓဇဂ္ဂပရိတ်၊ အာဋာ နာဋိယပရိတ်၊ အင်္ဂုလိမာလပရိတ်ဟူသော အရံအတားပရိတ်တို့ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ထုတ်ညွှန်ဟောကြား အပ်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းကင်၌ တည်နေသူသည် လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ တည်နေသူသည် လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်အိမ်၊ လိုဏ်ဂူ၊ တောင်ခေါင်း၊ ချောက်ကြား၊ တွင်း၊ အပေါက်၊ တောင်ကြားတို့၌ ခိုအောင်းတည်နေသူသည် လည်းကောင်း သေမင်းကျော့ကွင်းမှ အကယ်၍ မလွတ် သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ ပရိတ် 'အရံအတား' ကို ပြုခြင်းသည် မှားရာ၏၊ ပရိတ် 'အရံအတား' ကို ပြုသဖြင့် သေမင်းကျော့ကွင်းမှ အကယ်၍ လွတ်ရခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "ကောင်းကင်၌ တည်နေသော်လည်း။ပ။ သေမင်း၏ ကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ရာ" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ထုံးဖွဲ့သည်ထက်လည်း ထုံးဖွဲ့သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံ သို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ကောင်းကင်၌ တည်နေသော်လည်း။ပ။ သေမင်း၏ ကျော့ကွင်းမှ မလွတ်ရာ" ဟူ၍ ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိတ် 'အရံအတား' တို့ကို လည်း ထုတ်ညွှန် ဟောကြားတော်မူအပ်ကုန်၏။ ထိုပရိတ် 'အရံအတား' သည်လည်း နေနိုင်ရန် အသက် အကြွင်းရှိသေး၍ အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော (မာတုဃာတကကံစသော ပဉ္စာနန္တရိယ) ကံ ပိတ်ပင်တားမြစ် ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသော သူ၏ အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အသက်ကုန်ပြီးသော သူအား တည်နေနိုင်ရန် ပြုနိုင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အစွမ်းလုံ့လသည် လည်းကောင်း မရှိပေ။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် သေ၍ ခြောက်သွေ့နေသော၊ အဆီသြဇာမရှိသော၊ အသက်ချုပ် လေပြီး သော၊ အသက်ရှင်အောင် ပြုပြင်စီရင်ခြင်း ကင်းသော၊ အခေါင်းရှိသော သစ်ပင်အား ရေအိုးတစ်ထောင်

ဖြင့် ရေကို ပက်ဖျန်း၊ သွန်းလောင်းသော်လည်း စိုပြည်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အရွက်၊ အညွန့်စိမ်း ရှင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ရာ။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အသက်ကုန်ခါနီးသော သူအား ဆေးကုခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း အမှုဖြင့် အသက်တည်နေနိုင်ရန် ပြုနိုင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အစွမ်းလုံ့လသည် လည်းကောင်း မရှိပေ။ မင်းမြတ် မြေအပြင်၌ ရှိကုန်သော ဆေးအမျိုးမျိုးတို့သည် လည်း အသက်ကုန်ခါနီးသူအား ဆေးကိစ္စကို မပြုနိုင်ကုန်။ မင်းမြတ် အသက် အကြွင်းရှိသေး၍ အရွယ် နှင့် ပြည့်စုံသော (မာတုဃာတကကံစသော ပဉ္စာနန္တရိယ)ကံ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသော သူကို ပရိတ် 'အရံအတား' သည် စောင့်ရှောက်၏။ လုံခြုံစေ၏။ ထိုသူ၏ အကျိုးငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိတ် 'အရံအတား' ကို ထုတ်ညွှန်ဟောကြားတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် စပါးမှည့်ရင့်၍ ကောက်ပင်သေခဲ့သော် ရေသွင်းခြင်းကို တားမြစ်ရာ၏။ နုသေး၍ မိုးတိမ်ရောင်ရှိသော၊ အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ကောက်ပင် သည် ရေ၏ အားအစွမ်းဖြင့် ကြီးပွား၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အသက်ကုန်ပြီးသောသူအား ဆေးကုခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်းအမှုကို ပယ်ထားအပ်၏။ အကြင်သူတို့သည်ကား အသက် အကြွင်းရှိကုန် သေး၏။ အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သေး၏။ ထိုသူတို့၏ အကျိုးငှါ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းတို့ကို ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းတို့ဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွား ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသက် ကုန်ခါနီးသောသူသည် အကယ်၍ သေသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက် အကြွင်း ရှိသေးသောသူသည် အကယ်၍ ရှင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်း တို့သည် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်သည် ဆေးတို့ကြောင့် ဆုတ်နစ်လျှော ကျသော တစ်စုံတစ်ရာသော အနာရောဂါကို မြင်ဖူးပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အရာ မကများစွာ မြင်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ "ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းကို ပြု သဖြင့် အကျိုးမရှိ" ဟူသော စကားသည် အမှားဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆေးဆရာတို့၏ လုံ့လဖြစ်ကုန်သော ဆေးသောက်ခြင်း၊ ဆေးလိမ်းကျံ ခြင်းတို့သည် ထင်ရှားပေကုန်၏၊ ထိုဆေးသောက်ခြင်း၊ ဆေးလိမ်းကျံခြင်းဟူသော ဆေးဆရာတို့၏ လုံ့လ ကြောင့် ရောဂါသည် ဆုတ်နစ်လျှောကျပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပရိတ်တို့ကို ရွတ်ဆိုအပ် ကုန်သည်ရှိသော် ပရိတ်ရွတ်သံကို ကြားရ၏၊ လျှာခြောက်၏၊ စိတ်နှလုံးတွန့်လည်၏၊ လည်ချောင်း နာကျင်၏၊ ထိုပရိတ်တို့ကို ရွတ်ဆိုသံကြောင့် အလုံးစုံသော ရောဂါတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့သည် ဖဲရှောင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် မြွေကိုက်ခံရသည်ဖြစ်၍ မန္တန်မန်းမှုတ်သဖြင့် အဆိပ်ကို ချအပ်၊ အဆိပ်ကို ယိုစီးစေအပ် သည်ရှိသော် အထက်အောက် ပျို့အန်ဝမ်းလျှောသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သင် မြင်ဖူး၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ဖူးပါ၏၊ လောက၌ ယခုအထိပင် ထိုအဆိပ်ချခြင်း ဖြစ်ပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ "ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းကို ပြုသဖြင့် အကျိုးမရှိ" ဟူသော စကားသည် အမှားဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ပရိတ် 'အရံအတား' ပြုထားသော ယောကျ်ားကို ကိုက်လိုသော မြွေ သည် မကိုက်ဝံ့၊ ဟင်းလင်းပွင့်သော မြွေခံတွင်းသည် ပိတ်၏၊ ခိုးသူတို့၏ မြှောက်ချီရွယ်မိုးထားသော တင်းပုတ်သည်လည်း (ရိုက်ပုတ်ရန်) မဖြစ်မြောက်နိုင်၊ ထိုတင်းပုတ်ကိုင်သူတို့သည် တင်းပုတ်ကို လွှတ်ချ ကုန်ပြီးလျှင် ချစ်ခင်ကြကုန်၏၊ အမျက်ထွက်သော ဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း (ထိုးအံ့သောငှါ) လာပြီး၍ ကြဉ်ဖဲလေ၏၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးပုံကြီးသည်လည်း အနီးသို့ ရောက်လာ၍ ငြိမ်း၏၊ ခဲစား အပ်သော လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်အတောက်သည်လည်း ဆေးဖြစ်၍ အာဟာရ အကျိုးငှါ ပျံ့နှံ့၏၊ သူသတ်တို့သည် သတ်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ အနီးသို့ ရောက်လာသော် ကျွန်အဖြစ်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်၏၊ နင်းမိသော ကျော့ကွင်းသည်လည်း မဖွဲ့မိ။

မင်းမြတ် ပရိတ် 'အရံအတား' ကို ပြုသော ဥဒေါင်းမင်းအား မုဆိုးသည် အနှစ်ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံး ကျော့ကွင်းကို ထောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ပရိတ် 'အရံအတား' ကို မပြုမိသော ဥဒေါင်းမင်းအား ထိုနေ့၌ ပင်လျှင် ကျော့ကွင်းဖြင့် ဆောင်ယူဖမ်းဆီးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏" ဟူသော စကားကို သင်မင်းမြတ် ကြားဖူး သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏၊ ထိုစကားအသံသည် နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ "ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းကို ပြုခြင်းသည် အကျိုးမရှိ" ဟူသော စကားသည် အမှားဖြစ်၏။

မင်းမြတ် "ဒါနဝဘီလူးသည် မယားကို စောင့်ရှောက်လိုသည် ဖြစ်၍ ကြုပ်၌ ထည့်သွင်းပြီးလျှင် မျိုလျက် ဝမ်းပိုက်ဖြင့် ဆောင်ယူ၏၊ ထိုအခါ၌ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တစ်ယောက်သည် ထိုဒါနဝဘီလူး၏ ခံတွင်းဖြင့် ဝင်၍ ထိုမိန်းမနှင့်အတူ မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏၊ ထိုဒါနဝဘီလူး သိသောအခါ ကြုပ်ကို အန်ထုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိဇ္ဇာဓိုရ်သည် အလိုရှိရာသို့ ဖဲသွားလေပြီ" ဟူသော စကားကို သင် မင်းမြတ် ကြားဖူးသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏၊ ထိုစကားသံသည် လည်း နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ပျံ့နှံ့၍ ထွက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုဝိဇ္ဇာဓိုရ်သည် ပရိတ်မန္တန်၏ အစွမ်းဟုန်ကြောင့် ဖမ်းယူခြင်းမှ လွတ်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ ပရိတ်မန္တန်၏ စွမ်းအားသည် ရှိ၏။

မင်းမြတ် "အခြား ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တစ်ယောက်သည်လည်း ဗာရာဏသီမင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌ မိဖုရားနှင့် အတူတကွ ပြစ်မှား၍ အဖမ်းခံရခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်လျက် တစ်ခဏချင်းဖြင့် မန္တန်၏ စွမ်းအား ကြောင့် ကွယ်ပျောက်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏" ဟူသော စကားကို သင် ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုဝိဇ္ဇာဓိုရ်သည် မန္တန်၏ စွမ်းအားကြောင့် ဖမ်းယူခံရခြင်းမှ လွတ်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ဟု (လျှောက် ၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ ပရိတ် 'အရံအတား' ၏ စွမ်းအားသည် ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော သူတို့ကိုပင်လျှင် ပရိတ် 'အရံအတား'သည် စောင့်ပါသလော ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အချို့သောသူတို့ကို စောင့်၏၊ အချို့သောသူတို့ကို မစောင့်ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ အချို့ကို စောင့်၍ အချို့ကို မစောင့်မူ ပရိတ် 'အရံအတား' သည် အလုံးစုံသော အကျိုးကို မပြီးစေနိုင်တကားဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အစာသည် အလုံးစုံသော သူတို့ ၏ အသက်ကို စောင့်ရှောက်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အချို့သောသူတို့ကို စောင့် ရှောက်၏၊ အချို့သောသူတို့ကို မစောင့်ရှောက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အချို့သောသူတို့သည် ထိုအစာကိုပင်လျှင် အလွန်အမင်း စားသည် ဖြစ်၍ ဝမ်းလျှောသဖြင့် သေရကုန်သောကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ အစာ သည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ အသက်ကို မစောင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလွန် အမင်း စားသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမီးအားနည်းသဖြင့် လည်းကောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ဖြင့် အစာသည် အသက်ကို ဆောင်ယူ သတ်ဖြတ်နိုင်၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အစာသည် အသက်ကို ပေးနိုင်လင့်ကစား မကောင်းသဖြင့် မှီဝဲခြင်းကြောင့် အသက်ကို ဆောင်ယူ သတ်ဖြတ်သွား၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပရိတ် 'အရံအတား' သည် အချို့သောသူတို့ကို စောင့်ရှောက် ၏၊ အချို့သောသူတို့ကို မစောင့်ရှောက်။

မင်းမြတ် ပဉ္စာနန္တရိယကံက တားမြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသော ကိလေသာက တားမြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကာကွယ်လိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်သဖြင့် လည်းကောင်း ဤအကြောင်း သုံးပါးတို့ဖြင့် ပရိတ် 'အရံအတား' သည် မစောင့်ရှောက်။ မင်းမြတ် ပရိတ် 'အရံအတား' သည် သတ္တဝါ တို့ကို အစဉ် စောင့်ရှောက်လင့်ကစား မိမိပြုသော အမှုဖြင့် အစောင့်အရှောက်ကို စွန့်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အမိသည် ဝမ်း၌ တည်သော သားကို မွေးမြူ၏၊ အစီးအပွားကို ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းဖြင့် မွေးဖွား၏၊ မွေးဖွားပြီးနောက် မစင် အညစ်အကြေးနှပ်ကို ပယ်ရှင်းလျက် မွန်မြတ် ကောင်းမွန်သော

နံ့သာကို လိမ်းကျံ၏၊ ထိုသားငယ်သည် တစ်ပါးသောအခါ၌ အခြားသူတို့၏ သားတို့ကို မိမိအား ဆဲရေးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပုတ်ခတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း ပြန်လှန်ပုတ်ခတ်၏၊ ထိုအပုတ်အခတ် ခံရသောသူ တစ်ပါးသားတို့သည် ထိုပုတ်ခတ်သော သူငယ်အား အမျက်ထွက်ကြကုန်၍ ပရိသတ် အလယ်၌ ဆွဲငင်ကြကုန်လျက် သူငယ်ကို ဖမ်းယူ၍ အစိုးရသူ အရှင်ထံသို့ အပ်နှင်းကုန်၏၊ ယင်းသို့ အပ်နှင်းခဲ့သော် ထိုအမိ၏ သားသည် အပြစ်ရှိသူ၊ မင်း၏ စည်းကမ်းဥပဒေကို ကျူးလွန်သူ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သော် ထိုသားကို အစိုးရသူ အရှင်၏ မင်းချင်းတို့က ဆွဲငင်ကုန်လျက် တုတ်၊ ဆောက်ပုတ်၊ ဒူး၊ လက်သီးတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ကုန်၏၊ ပုတ်ခတ်ကုန်၏၊ မင်းမြတ် ထိုသူငယ်၏ အမိသည် ဆွဲဆောင်ငင် ထုတ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ သိမ်းပိုက် နုတ်ယူခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ အစိုးရသော အရှင်၏ အနီးသို့ ကပ်ရောက် ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း ရနိုင်အံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရနိုင်ပါဟု(လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မိမိ၏ အပြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပရိတ် 'အရံအတား' သည် သတ္တဝါတို့အား စောင့်ရှောက်လင့်ကစား မိမိ၏ အပြစ်ကြောင့် အကျိုးမပေးဘဲ မြုံသည်ကို ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်ပါ၏၊ အရှုပ်အထွေးကို မရှုပ်ထွေးအောင် ပြုအပ်ပါပေ၏၊ အမိုက်တိုက်ကို လင်းအောင် ပြုနိုင်ပါပေ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဂိုဏ်းဆရာတို့အထွတ် ဆရာမြတ်ဖြစ်သော အသျှင်ဘုရားသို့ ဆည်းကပ်ရသောကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကွန်ရက်ကို ဖြေရှင်းနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် မစ္စုပါသမုတ္တိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၅ - ဗုဒ္ဓလာဘန္တရာယပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား လာဘ်အန္တရာယ် ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရတော်မူ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း "မြတ်စွာဘုရားသည် ပဥ္စသာလပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူသော် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရခဲ့ဘဲ ဆေးကြောတိုင်းသော သပိတ်တော်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ရ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို အကယ်၍ ရတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "ပဥ္စသာလ ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူသော် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရခဲ့ဘဲ ဆေးကြောတိုင်းသော သပိတ်တော်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ရ၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ ပဥ္စသာလပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူသော် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရခဲ့ဘဲ ဆေးကြောတိုင်းသော သပိတ်တော်ဖြင့် အကယ်၍ ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ရသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရတော်မူ၏" ဟူသော ထိုစကားသည်

မှားရာ၏။ အစွန်း နှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အလွန်ကြီးကျယ်၏၊ ဖြေနိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏၊ အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရတော်မူ၏၊ ပဉ္စသာလပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူသော် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရရှိခဲ့ဘဲ ဆေးကြောတိုင်းသော သပိတ်တော်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခဲ့ရ၏၊ ထိုသို့ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရခဲ့ဘဲ ပြန်လည်၍ ထွက်တော်မူရခြင်းသည် ယုတ်မာသော မာရ်မင်း၏ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ရပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သို့ဖြစ်မူ အရေအတွက် ဂဏန်းကို လွန်ကုန်သော ကမ္ဘာတို့ ပတ်လုံး ပြုလုပ် စီရင်တော်မူအပ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ပါရမီ ကုသိုလ်တော်သည် ကုန်ဆုံးသွားပြီလော၊ ယခုမှသာ ဖြစ်ပေါ်သော ယုတ်မာသော မာရ်မင်းသည် ထိုပါရမီ ကုသိုလ်တော်၏ အစွမ်းအဟုန်ကို အသို့ ပိတ်ပင်နိုင်လေသနည်း၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ ပိတ်ပင်နိုင်မူကား ထိုအရာ၌ ကုသိုလ်ထက်လည်း အကုသိုလ်တရားသည် အထူးသဖြင့် အားကြီး၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အားတော်ထက်လည်း မာရ်နတ်၏ အားသည် အထူးသဖြင့် အားကြီး၏ဟု နှစ်ပါးသော အရာတို့၌ ပြောဆို စွပ်စွဲဖွယ်သည် ဆိုက်ရောက်၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပြန်မူ သစ်ပင်ရင်းထက်လည်း အဖျားသည် သာ၍ လေးရာ၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြွမ်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားထက်လည်း ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားသည် လွန်စွာ အားရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမျှလောက်တည်းဖြင့် ကုသိုလ်ထက်လည်း အကုသိုလ်သည် အထူးသဖြင့် အားကြီးသည် မည်သည် မဖြစ်နိုင်ပေ၊ မြတ်စွာဘုရား အားတော်ထက်လည်း မာရ်မင်း၏ အားသည် အထူးသဖြင့် အားကြီးသည် မည်သည် မဖြစ်နိုင်ပေ၊ စင်စစ်သော်ကား ဤနေရာ၌အကြောင်းကို (ရှာရန်) လိုလား အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် စကြဝတေးမင်း၏ (အကျိုးငှါ) ပျားရည်ကို လည်းကောင်း၊ ပျားမုန့်ဆုပ်ကို လည်းကောင်း၊ အခြားသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို လည်းကောင်း ဆောင်ခဲ့ရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားကို မင်း၏ တံခါးစောင့်သည် "အချင်း ဤအချိန်အခါသည်ကား မင်းအား ဖူးမြင်ရန် အချိန်အခါ မဟုတ်ချေ၊ အချင်း ထို့ကြောင့်ပင် သင့်အား မင်းသည် ဒဏ်မထားမီ သင်၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ယူ၍ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြန်သွားလော့" ဟု ပြောဆိုရာ၏၊ ထိုသို့ ပြောဆိုသောကြောင့် ထိုယောကျ်ားသည် မင်းဒဏ်မှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် ထိုလက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ယူ၍ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြန်ခဲ့ရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုစကြဝတေးမင်းသည် ထိုမျှလောက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာမှ ချို့တဲ့ကာမျှဖြင့် တံခါးစောင့်အောက် အားအစွမ်း ယုတ်လျော့နေသလော၊ ထို့ပြင် အခြား တစ်စုံတစ်ရာသော လက်ဆောင်ကိုလည်း မရရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား ငြူစူခြင်း နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ထိုတံခါးစောင့်သည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို တားမြစ်၏၊ တစ်ပါးသော တံခါးဖြင့်ကား အဆ အသိန်း မကသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာသည် မင်းအား ရောက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငြူစူခြင်း နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ပဉ္စသာလပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သို့ ပူးဝင်၏၊ ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ပါးကုန်သော များစွာကုန်သော အသိန်းမကသော နတ်တို့သည် နတ်၌ ဖြစ်သော အမြိုက်သုဓာဘုတ်ကို ကိုင်ယူ၍ "မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်၌ နတ်သြဇာကို ထည့်သွင်းကုန်အံ့ဟု ကပ်ရောက်ကြကာ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကုန်လျက် ရပ်တည်ကုန်၏" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှိပါစေတော့၊ လောက၌ ယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့သည် ရလွယ်ပေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နတ်လူတို့ တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍သာ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို သုံးဆောင်တော်မူ၏၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုမာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စားဖွယ်ဘောဇဉ်၏ အန္တရာယ်ကို ပြုနိုင်ရကား ထိုမျှလောက်ဖြင့် မာရ်နတ်၏ အလိုအတိုင်း ပြီးလေတော့၏၊ အသျှင်ဘုရား ဤအရာဌာန၌ အကျွန်ုပ်၏ ယုံမှားခြင်းသည် မပြတ်စဲသေးပါ၊ ထိုအရာဌာန၌

အကျွန်ုပ်သည် နှလုံးအလို့လိုဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းသို့ ပြေးဝင်လျက် ရှိနေပါသေး၏၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) မိမိ အလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သာ သိတော်မူသော၊ နတ်နှင့် တကွသော လူအပေါင်း၌ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ ထက်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ကုသိုလ်ထူး ကုသိုလ်မြတ်တို့၏ ဖြစ်ထွန်းရာဖြစ်သော၊ အတုမဲ့သော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသော၊ နှိုင်းရည့် စရာ ဥပမာမရှိသော အတုမဲ့ ဖြစ်တော်မူသော၊ တူသူရှိတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရားအား ယုတ်သော၊ ညံ့သော၊ နည်းသော၊ မကောင်းသော၊ မစင်ကြယ်သော၊ ဖောက်ပြန်သော လာဘ်အန္တရာယ်ကို မာရ်နတ်သည် ပြုနိုင်သောကြောင့် ထိုအရာ၌ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် မသက်ဝင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လာဘ်အန္တရာယ် တို့သည်ကား-

- မရည်မရွယ် မျက်ကွယ်လာဘ်အန္တရာယ်၊
- ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်အန္တရာယ်၊
- ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်အန္တရာယ်၊
- သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်အန္တရာယ် ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

ထိုလေးပါးတို့တွင် မရည်မရွယ် မျက်ကွယ်လာဘ် အန္တရာယ်ဟူသည် အဘယ်နည်း၊ မရည်မရွယ် သေးမူ၍ မျက်ကွယ်အားဖြင့် မစီရင်ရသေးသော လာဘ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် "သူတစ်ပါးအား ပေးသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း" ဟု အန္တရာယ်ကို ပြု၏၊ ဤသည်ကား မရည်မရွယ် မျက်ကွယ် လာဘ်အန္တရာယ်တည်း။

ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်အန္တရာယ်သည် အဘယ်နည်း၊ ဤလောက၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ရွယ်ညွှန်ပြ၍ စားဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်အပ်၏၊ ထိုလာဘ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ် ပြု၏၊ ဤသည်ကား ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်အန္တရာယ်တည်း။

ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်အန္တရာယ်သည် အဘယ်နည်း၊ ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ခုသော လာဘ်ကို ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်၏၊ မခံမယူအပ်သေး၊ ထိုလာဘ်၌ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြု၏၊ ဤသည်ကား ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်အန္တရာယ်တည်း။

သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်အန္တရာယ်သည် အဘယ်နည်း၊ ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ပစ္စည်းလာဘ်ကို သုံးဆောင် ခံစားဆဲဖြစ်၏၊ ထိုသုံးဆောင် ခံစားဆဲဖြစ်သော ပစ္စည်းလာဘ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြု၏၊ ဤသည်ကား သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်အန္တရာယ်တည်း။ မင်းမြတ် ဤသည်တို့ကား အန္တရာယ်လေးပါးတို့တည်း။

အကြင် ဘောဇဉ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ပဉ္စသာလရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်၏၊ ထိုဘောဇဉ်သည် မြတ်စွာဘုရား သုံးဆောင်တော် မူဆဲဖြစ်သော လာဘ်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ မရောက်လာသေးသော ရှေးရှုမျက်မှောက် မရောက်သေး သော လာဘ်ကို မျက်ကွယ်အားဖြင့် အန္တရာယ်ပြု၏၊ ဧကန် စင်စစ်သော်ကား ထိုအန္တရာယ်သည် ဘုရားရှင် တစ်ပါးတည်းအားသာ မဟုတ်၊ အကြင် အသျှင်တို့သည် ထိုအခိုက် ထိုအခါ၌ ဆွမ်းခံထွက်ကုန်၏၊ ရှေးရှု လာရောက်ကုန်၏၊ ထိုအသျှင် အားလုံးတို့သည်ပင် ထိုနေ့၌ ဘောဇဉ်ကို မရရှိနိုင်ကြကုန်၊ မင်းမြတ် အကြင်သူသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း အန္တရာယ် ပြုရာ၏၊ ထိုအန္တရာယ် ပြုနိုင်မည့်သူကို နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော၊ နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏမင်းများ၊ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောက၌ ငါမမြင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်

သော သူသည် ငြူစူခြင်း နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ရည်ရွယ်၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ ရှေးရှု နီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း အန္တရာယ်ပြုခဲ့မူ ထိုပြုသူ၏ ဦးခေါင်းသည် အစိတ်အရာသော် လည်းကောင်း၊ အစိတ် အထောင်သော် လည်းကောင်း ကွဲရာ၏။

မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မတားမြစ် မပိတ်ပင်နိုင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားတို့သည် ဤလေးပါးတို့တည်း။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်ညွှန်း၍ ပြုထားသော ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်ပြီးသော လာဘ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သို့ အစဉ်လိုက်သော တစ်လံမျှလောက်သော ရောင်ခြည်တော်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော် ရတနာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ အသက်တော် 'ဇီဝိတိန္ဒြေ' ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မတားမြစ် မပိတ်ပင်နိုင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားတို့သည် ဤလေးပါးတို့တည်း။ မင်းမြတ် ထိုအလုံးစုံသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားတို့သည်လည်း တူသောသဘောရှိကုန်၏။ အန္တရာယ်မရှိကုန်၊ မပျက်စီးကုန်၊ သူတစ်ပါးတို့ လှုံ့လမပြုနိုင်ကုန်၊ မထိမရောက်နိုင်ကုန်သော အမူအရာတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မမြင်အောင်ပုန်းကွယ်၍ ပဉ္စသာလရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မင်း၏ တိုင်းစွန်ဖြစ်သော မညီမညွတ်သော အရပ်၌ ခိုးသူတို့သည် မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်၍ ခရီးလမ်းကို ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ မင်းမြတ် ထိုခိုးသူတို့ကို မင်းသည် အကယ်၍ တွေ့မြင်ငြားအံ့၊ ထိုခိုးသူတို့သည် ချမ်းသာခြင်းကို ရကုန်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာခြင်းကို မရကုန်ရာပါ၊ ပုဆိန်ဖြင့် အစိတ်အရာ,အစိတ်အထောင် ခွဲစေရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်၍ ပဉ္စသာလရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်မျိုးသော်ကား လင်ရှိမိန်းမသည် မမြင်အောင် ပုန်းလျှိုး၍ ယောကျ်ားတစ်ပါးကို ပေါင်းဖော်မှီဝဲ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်၍ ပဉ္စသာလရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်၏၊ မင်းမြတ် လင်ရှိမိန်းမသည် လင်၏ မျက်မှောက်၌ ယောကျ်ားတစ်ပါးကို အကယ်၍ ပေါင်းဖော်မှီဝဲသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုမိန်းမသည် ချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်မည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာခြင်းကို မရနိုင်ရာပါ၊ အသျှင်ဘုရား လင်ယောကျ်ားသည် ထိုမိန်းမကို သတ်သော်လည်း သတ်ရာပါ၏၊ ညှဉ်းဆဲသော်လည်း ညှဉ်းဆဲရာပါ၏၊ နှောင်ဖွဲ့သော်လည်း နှောင်ဖွဲ့ရာပါ၏၊ ကျွန်မ၏ အဖြစ်သို့သော်လည်း ဆောင်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်၍ ပဉ္စသာလရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်၏၊ မင်းမြတ် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်ညွှန်း၍ ပြုထားပြီးသော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ပြုခဲ့မူ ထိုမာရ်နတ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း အစိတ်အရာ, အစိတ်အထောင် ကွဲလေရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤစကားသည် ဤသို့ ဆိုတိုင်းဟုတ်ပါ၏၊ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြုအပ်၏၊ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် ပုန်းကွယ်၍ ပဉ္စသာလရွာသားပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ပူးဝင်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရား ယုတ်မာသော ထိုမာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရည်ညွှန်း၍ ပြုအပ်ပြီးသော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ ရှေးရှုနီးကပ် ပြုစီရင်အပ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ဆဲဖြစ်သော လာဘ်ကို လည်းကောင်း အန္တရာယ်ပြုခဲ့မူ ထိုမာရ်နတ်၏ ဦးခေါင်းသည်လည်း အစိတ်အရာ

အစိတ်အထောင် ကွဲလေရာပါ၏၊ ထိုမာရ်နတ်၏ ကိုယ်သည်လည်း ဖွဲဆုပ်ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲရာ၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှ ပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါးခုမြောက် ဗုဒ္ဓလာဘန္တရာယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၆ - အပုညပဉှာ (မကောင်းမှု ပွားစီး၊ မပွားစီး ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မသိမူ၍ သူ့အသက် သတ်ခြင်းကို ပြုသူသည် အလွန်အားကြီးသော မကောင်းမှုကို ပွားစီးစေ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုပါကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း ဝိနည်းပညတ်တော်၌ "မသိသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မသိမူ၍ သူ့အသက် သတ်ခြင်းကို ပြုသောသူသည် အလွန်အားကြီးသော မကောင်းမှုကို အကယ်၍ ပွားစီးစေသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "မသိသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ မသိသော ရဟန်းအား အကယ်၍ အာပတ် မသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "မသိမူ၍ သူ့အသက် သတ်ခြင်းကို ပြုသောသူသည် အလွန်အားကြီးသော မကောင်းမှုကို ပွားစီးစေ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်သော၊ သက်ဝင်ရန် ခဲယဉ်းသော၊ လွန်မြောက်နိုင်ခဲသော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ ထိုပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားသည် ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "မသိမူ၍ သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို ပြုသူသည် အလွန်အားကြီးသော မကောင်းမှုကို ပွားစီးစေ၏" ဟု ထိုစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း ဝိနည်းပညတ်တော်၌ "မသိသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုသို့ ဟောရာ၌ အဓိပ္ပါယ်အထူးရှိ၏။ အဓိပ္ပါယ်အထူးသည် အဘယ်နည်းဟူမူ-မင်းမြတ် သညာကြောင့် အပြစ်လွတ်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ သညာကြောင့် အပြစ်မလွတ်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ မင်းမြတ် အကြင် အာပတ်သည် သညာကြောင့် အပြစ်မှ လွတ်၏၊ ထိုအာပတ်ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် "မသိသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှ ပါ၏ဟု ဤသို့ လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် အပုညပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၇ - ဘိက္ခုသံဃပရိဟရဏပဉှာ

(ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ 'ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ဦးအံ့' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရားလျှင် ရည်ညွှန်းခြင်းရှိ၏' ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော တွယ်တာငဲ့ကွက်မှု မဖြစ်" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား၏ သဘာဝဂုဏ်တော်ကို ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ထိုမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်လတ္တံ့" ဟု ဤသို့ ဟောတော်မူခဲ့ပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ 'ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်၏ ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရားလျှင် ရည်ညွှန်းခြင်းရှိ၏' ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော တွယ်တာ ငဲ့ကွက်မှုသည် မဖြစ်" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ထိုမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားသည် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်လတ္တံ့" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူခဲ့ပြန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ "အာနန္ဒာ ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်အံ့" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ရဟန်း သံဃာသည် ငါဘုရားလျှင် ရည်ညွှန်းခြင်းရှိ၏" ဟူ၍ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော ငဲ့ကွက် တွယ်တာမှုသည် မဖြစ်ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ ထိုပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားသည် ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "အာနန္ဒာ 'ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်အံ့' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရားလျှင် ရည်ညွှန်းခြင်းရှိ၏' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား ငဲ့ကွက် တွယ်တာမှုသည် မဖြစ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း ထိုစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား၏ သဘာဝဂုဏ်တော်ကို ပြတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ရာပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ထိုမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရဟန်းသံဃာကို ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်လတ္တံ့" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် စင်စစ် ထိုပြဿနာ၌ တစ်စိတ်သော အဓိပ္ပါယ်သည် အကြွင်းရှိ၏၊ တစ်စိတ်သော အဓိပ္ပါယ်သည် အကြွင်းမရှိ။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်သို့ အစဉ်လိုက်တော်မမူ၊ ပရိသတ်ကသာ မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်ရ၏။ မင်းမြတ် "ငါ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ငါ့ဥစ္စာ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤစကားသည် လောကအမှတ် ပညတ် ခေါ်ဝေါ်ခြင်း မျှသာတည်း။ ဤ (ငါ, ငါ၏ ဥစ္စာဟူသော) စကားသည် ပရမတ် စကားမဟုတ်။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား အား ချစ်ခြင်းတဏှာ ကင်းတော်မူ၏။ တပ်မက်လေးမြတ်ခြင်း ကင်းတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား "ငါ၏ ဥစ္စာ" ဟူ၍လည်း စွဲလမ်းယူခြင်းသည် မရှိ။ ဧကန်အမှန်သော်ကား ဥပါဒါပညတ်၏ ထောက်ထား မှီတွယ်ရာဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြေကြီးသည် မြေ၌ တည်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာမှီရာ ဖြစ်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည် မြေ၌သာ တည်ရကုန်၏။ မြေကြီးအား "ဤသတ္တဝါတို့ကား ငါ၏ ဥစ္စာတို့တည်း" ဟူ၍ ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် ရှိလည်း မရှိပေ။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာမှီရာ ဖြစ်၏။ ဤသတ္တဝါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသာ တည်ရာမှီရာ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသတ္တဝါတို့ကား "ငါ၏ ဥစ္စာတို့တည်း" ဟု ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် မဖြစ်။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား သည်းထန်သော မိုးကြီးသည် ရွာသွန်းသည်ရှိသော် မြက်သစ်ပင်၊ သား ကောင်၊ လူသားတို့အား ကြီးပွားခြင်းကို ပေး၏။ အစဉ်ကို စောင့်ရှောက်၏။ အလုံးစုံသော ဤသတ္တဝါတို့ သည် လည်း မိုးကြီးကို မှီ၍သာ အသက်မွေးရကုန်၏။ မိုးကြီးအား "ဤသတ္တဝါတို့ကား ငါ၏ သတ္တဝါတို့ တည်း" ဟု ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် မဖြစ်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖြစ်စေ၏၊ အစဉ်စောင့်၏၊ အလုံးစုံသော ဤသတ္တဝါတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား "ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား ငါ၏ သတ္တဝါ တို့တည်း" ဟု ငဲ့ကွက်ခြင်းသည် မဖြစ်။ ထိုသို့ မဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- ငါဟု စွဲလမ်းသော အယူမှားကို ပယ်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ပြဿနာကို များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖြေရှင်းတော်မူအပ်ပါပေ၏။ နက်နဲသည်ကို ပေါ်လွင်အောင် ပြုနိုင်ပါပေ၏။ အထုံးအဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီး နိုင်ပါပေ၏။ ရှုပ်ထွေးသည်ကို မရှုပ်ထွေးအောင် ပြုတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ အမိုက်တိုက်ကို လင်းအောင် ပြုတော်မူနိုင်ပါပေ၏။ တစ်ပါးသော အယူတို့ကို ချိုးဖျက်တော်မူနိုင်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သားတော်တို့ အား ပညာမျက်စိကို ဖြစ်စေတော် မူအပ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ဘိက္ခုသံဃပရိဟရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - အဘေဇ္ဇဝဂ် ===

၈ - အဘေဇ္ဇပရိသပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား မကွဲပျက်သော ပရိသတ် ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် မကွဲပျက်သော ပရိသတ်ရှိ၏" ဟု အသျှင်ဘုရား တို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ "ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းငါးရာတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ခွဲဖျက်အပ်ကုန်၏" ဟူ၍လည်း တစ်ဖန် ဆိုပြန်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ မပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းငါးရာတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ခွဲဖျက်အပ်ကုန်၏ ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းငါးရာတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် အကယ်၍ ခွဲဖျက် အပ်ကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် မပျက်စီးသော ပရိသတ် ရှိ၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏၊ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ် ရောက်၏၊ နက်နဲ၏၊ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ၏၊ ထုံးဖွဲ့သည်ထက်လည်း အထူးသဖြင့် ထုံးဖွဲ့၏၊ ဤအရာ၌ ဤလူ အပေါင်းသည် ပိတ်ပင်၏၊ ဖုံးကွယ်၏၊ ကွယ်ကာ၏၊ ပိတ်ဆို့၏၊ ထက်ဝန်းကျင် မြေးယှက်ဖွဲ့စပ်၏၊

ဤပြဿနာ၀ယ် သူတစ်ပါး အယူတို့၌ အသျှင်ဘုရား၏ ဉာဏ်အားကို ပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် မပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိ၏။ ဒေ၀ဒတ်သည်လည်း ရဟန်းငါးရာတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ခွဲဖျက်အပ်ကုန်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသို့ ခွဲဖျက်ခြင်းသည်လည်း ခွဲဖျက်တတ်သူ၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ခွဲဖျက်မည့်သူ ရှိခဲ့သော် မကွဲပျက်သော အရာမည်သည် မရှိပေ။ ခွဲမည့်သူ ရှိခဲ့သော် အမိသည်လည်း သားနှင့် ကွဲရ၏။ သားသည်လည်း အမိနှင့် ကွဲရ၏။ အဖသည်လည်း သားနှင့် ကွဲရ၏။ သားသည်လည်း အဖနှင့် ကွဲရ၏။ အစ်ကိုသည်လည်း နှမနှင့် ကွဲရ၏။ နှမသည်လည်း အစ်ကိုနှင့် ကွဲရ၏။ အပေါင်းအဖော်သည်လည်း အပေါင်းအဖော်နှင့် ကွဲရ၏။ လှေသည်လည်း အမျိုးမျိုးသော ပျဉ်ချပ်သစ်သားတို့ကို အထူးထူးသော သစ်ဖြင့် ဖွဲ့စပ်အပ်လျက် လှိုင်းတံပိုး အဟုန် ပုတ်ခတ်ခြင်းကြောင့် ကွဲပျက်၏။ ပျားကဲ့သို့ ချိုမြိန်သော အသီးရှိသော သစ်ပင်သည်လည်း လေ၏ အစွမ်းအဟုန် တိုက်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လဲပြိုပျက်စီး၏။ အမျိုးမှန်သော ဇမ္ဗူရာဇ် ရွှေစင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကြေးနီကြောင့် ပျက်စီး၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိ၏ဟူသော ဤအလိုသည် ပညာရှိတို့၏ အလိုမဟုတ်။ ဤနှလုံးသွင်းသည် ဘုရားရှင်တို့၏ နှလုံးသွင်း မဟုတ်။ ဤအလိုဆန္ဒသည် ပညာရှိတို့၏ အလိုဆန္ဒ မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား အကြင်အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို "မပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိ၏" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဤအရာ၌ ထိုအကြောင်းသည် ရှိ၏။ ဤအရာ၌ အကြောင်းသည် အဘယ်နည်း။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘ၀၌ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူစဉ်သော်လည်း ပြုအပ်သော အပေးအကမ်း မရှိသောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ မချစ်ဖွယ်ကို ဆိုသောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အကျိုးမဲ့ကို ကျင့်သောကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တူပြု၍ မကျင့်ခြင်းကြောင့်သော် လည်းကောင်း ပရိသတ်သည် ကွဲပျက်၏ဟူ၍ မကြားဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို "မပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိ၏" ဟု ဆိုရ၏။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည်လည်း "မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားလောင်းဖြစ်စဉ်က ပြုကျင့်အပ်သော ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ပရိသတ်သည် ကွဲပျက်လေ၏ဟု အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား ပါဠိတော်၌ လာသော စကား တစ်စုံတစ်ရာသည် ရှိ၏" ဟု သိအပ်ဖူးပါသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါ။ လောက၌လည်း ဤအကြောင်းသည် မထင်ရှားပါ။ ကြားလည်း မကြားမိပါ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့ ဆိုတိုင်း မှန်ပါပေ၏။ ထိုစကားကို အသျှင်ဘုရား မိန့်ဆိုတိုင်း ၀န်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ရှစ်ခုမြောက် အဘေဇ္ဇပရိသပဉှာ ပြီး၏။

နှစ်ခုမြောက် အဘေဇ္ဇဝဂ် ပြီး၏။

ဤအဘေဇ္ဇဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာ ရှစ်ခုတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၁ - သေဌဓမ္မပဉှာ

(တရားတော်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ် မဖြစ် ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဝါသေဋ္ဌ တရားတော်သည်သာလျှင် ထိုလူအပေါင်းဝယ် မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်၌ လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း "အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီးသော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ သိက္ခာသုံးရပ်တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို သိပြီးသော သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာမဏေကို လည်းကောင်း ရှိခိုးရ၏၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုရ၏" ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပြန်၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဝါသေဋ္ဌ တရားတော်သည်သာလျှင် ထိုလူအပေါင်းဝယ် မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်၌ လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟူ၍ အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီးသော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ သိက္ခာ သုံးရပ်တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို သိပြီးသော သောတာပန်လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာမဏေကို လည်းကောင်း ရှိခိုးရ၏၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုရ၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီးသော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ သိက္ခာသုံးရပ်တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို သိပြီးသော သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော ရဟန်းတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာမဏေကို လည်းကောင်း ရှိခိုးရသည်, ခရီးဦး ကြိုဆိုရသည် ဖြစ်ခဲ့မူ "ဝါသေဋ္ဌ တရားတော်သည်သာလျှင် ထိုလူအပေါင်းဝယ် မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်၌ လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ဝါသေဋ္ဌ တရားတော်သည်သာလျှင် ထိုလူအပေါင်းဝယ် မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်၌ လည်းကောင်း အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟူသော ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီးသော၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ သိက္ခာသုံးရပ်တည်းဟူသော သာသနာတော်ကို သိပြီးသော သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာမဏေကို လည်းကောင်း ရှိခိုးရ၏၊ ခရီးဦးကြိုဆိုရ၏၊ ထိုသို့ ရှိခိုးရာ၌ကား အကြောင်းရှိ၏၊ ထိုအကြောင်းသည် အဘယ်နည်း-

မင်းမြတ် အကြင် အကျင့်တရား, အသွင်အပြင်တို့ဖြင့် ရဟန်းသည် ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း၊ လေးမြတ်ခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းငှါ ထိုက်၏။ ရဟန်း၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော ထိုအကျင့်တရားတို့သည် နှစ်ဆယ်တို့တည်း။ ထိုအသွင်အပြင်တို့သည် နှစ်မျိုးတို့တည်း။ ရဟန်း၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကျင့်တရား နှစ်ဆယ်တို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်း။ အသွင်အပြင်နှစ်မျိုးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်း။

မြတ်သော တရား၌ မွေ့လျော်ခြင်း၊ မြတ်သော ဥပုသ်ပြုမှု နိယမရှိခြင်း၊

မြတ်သော ဆွမ်းခံမှုစသော အကျင့်ရှိခြင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ရုံနေထိုင်ခြင်း၊

စက္ခုစသော ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်း၊ ကိုယ်, နှုတ်, နှလုံးကို စောင့်စည်းခြင်း၊

အချမ်းအပူစသည်ကိုသည်းခံခြင်း၊ ကောင်းသော အကျင့်၌ မွေ့လျော်ခြင်း၊

တစ်ယောက်တည်း တရားကျင့်ခြင်း၊ တစ်ယောက်တည်း မွေ့လျော်ခြင်း၊

တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်း၊ မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်း၊

ကောင်းမှု၌ အားထုတ်ပြုကျင့်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ကျင့်ဝတ်၌ မမေ့မလျော့ မပေါ့တန်ခြင်း၊

သိက္ခာကို ကောင်းစွာ ယူခြင်း၊ ဘုရားဟောပါဠိတော်ကို သင်ယူခြင်း၊

အဋ္ဌကထာကို သင်ယူခြင်း၊ သီလစသော သိက္ခာသုံးပါး၌ မွေ့လျော်ခြင်း၊

တပ်မက်မောမှု ကင်းလွတ်ခြင်း၊ သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းတို့တည်း။ (ဤသည်တို့ကား အကျင့်တရား နှစ်ဆယ်တို့တည်း)။

ဖန်ရည်ဆိုးသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံခြင်း၊

ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံးရိတ်) ခြင်းတို့တည်း။ (ဤသည်ကား အသွင်အပြင်နှစ်ပါးတို့တည်း)။

မင်းမြတ် ရဟန်း၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော အကျင့်တရားတို့သည် ဤနှစ်ဆယ်တို့ပင်တည်း။ အသွင်အပြင်တို့သည် ဤနှစ်မျိုးတို့တည်း။ ရဟန်းသည် ဤအကျင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြံ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုအကျင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးတရားတို့၏ မယုတ်မလျော့သည်၏ အဖြစ်, ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၊ အလွန်လုံခြုံ ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကြီးပွားသော သိက္ခာ၏ဖြစ်ရာဖြစ်သော ရဟန္တာတို့၏ဖြစ်ရာ အရဟတ္တမဂ်, အရဟတ္တဖိုလ်သို့ သက်ရောက်နိုင်၏။ ချီးမွမ်းအပ်, မြတ်သော အရဟတ္တမဂ်, အရဟတ္တဖိုလ် တရားအထူးသို့ သက်ရောက်နိုင်၏။ အရဟတ္တမဂ်, အရဟတ္တဖိုလ်၏ အနီးသို့ ရောက်သော အကျင့်ရှိပေ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် ရဟန္တာတို့နှင့်တူသော ဇာတ်အသွင်အပြင် အကျင့်သို့ ကပ်ရောက်ပေ၏၊ ငါ့အား ထိုဇာတ်တူ အဖြစ်ကို ရရှိခြင်း မရှိချေ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် မြင့်မြတ်သော ပရိသတ် အသင်းအပင်းသို့ ကပ်ရောက်ပေ၏၊ ငါသည် ထိုမြင့်မြတ်သော အရာသို့ မကပ်ရောက်, မသက်ဝင်ပေ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် အာဏာပါတိမောက်ရွတ်သည်ကို နာယူခြင်းငှါ ရပေ၏၊ ငါသည် ထိုအာဏာ ပါတိမောက်ရွတ်သည်ကို နာယူခြင်းငှါ မရပေ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် တစ်ပါးသောသူတို့ကို ရှင်ပြုပေးနိုင်၏၊ ရဟန်းခံပေးနိုင်၏၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို တိုးပွားစေနိုင်၏၊ ငါသည် ထိုဆိုခဲ့သည့် အမှုတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ မရပေ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် အတိုင်းအရှည်မရှိ များပြားကုန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ပြည့်စုံစွာ ကျင့်လေ့ရှိပေ၏၊ ငါသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့၌ မကျင့်နိုင်ပေ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ အသွင်အပြင်သို့ ကပ်ရောက်၍ ဘုရား၏ အလိုတော်၌ တည်နေပေ၏၊ ငါသည် ထိုအသွင်အပြင်မှ ဝေးစွာ ဖဲကြဉ် ကင်းလွတ်ပေ၏" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

"ထိုပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် ပွားများရှည်လျားသော လက်ကတီးမွေးရှိလျက် မျက်စိကို ဆေးမချယ် ကိုယ်ဝတ်တန်ဆာ မဆင်ဘဲ အစဉ်ထာဝရ လိမ်းကျံအပ်သော သီလနံ့သာ ရှိပေ၏၊ ငါမူကား တန်ဆာ ဆင်ယင်ခြင်း, အပြေအပြစ် ပြုခြင်း၌ မွေ့လျော်ပေ၏" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား "ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော အကြင်နှစ်ဆယ်သော အကျင့် တရားတို့သည် လည်းကောင်း၊ အကြင်နှစ်ပါးသော အသွင်အပြင်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော တရားတို့သည်လည်း ရဟန်းအား ရှိကုန်၏၊ ထိုပုထုဇဉ် ရဟန်းသည်ပင် ထိုတရားတို့ကို ကျင့်ဆောင်၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ထိုတရားတို့၌ ကျင့်စေ၏၊ ငါ့အား ထိုရဟန်း၏ ကောင်းသော ကျင့်ဝတ်အလားသည် လည်းကောင်း၊ ကျင့်စေခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိ" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာ ပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မင်းသားသည် ပုရောဟိတ်အထံ၌ အတတ်ပညာကို သင်ယူ၏၊ မင်း ကျင့်ဝတ်ကို သင်ယူ၏၊ တစ်ပါးသောအခါ၌ ထိုမင်းသားသည် (မင်းအဖြစ်၌) အဘိသိက် သွန်းပြီးသည် ရှိသော် "ဤပုရောဟိတ်သည် ငါ့ကို အတတ်ပညာ သင်ကြားပေးသောသူတည်း" ဟု ဆရာကို ရှိခိုး၏၊ ခရီးဦးကြိုဆို၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် "ပုထုဇဉ်ရဟန်းသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်စေပေ၏၊ အနွယ် ကို ဆောင်ပေ၏" ဟု နှလုံးသွင်း၍ သောတာပန် လူဒါယကာသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းကို ရှိခိုးခြင်းငှါ, ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းငှါ ထိုက်ပေ၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ဤဆိုလတ္တံ့သော အကြောင်းဖြင့်လည်း ရဟန်းအဖြစ်၏ ဤမြတ်သည် ၏ အဖြစ်ကို ဤအတုမရှိ ပြန့်ပြောသည်၏ အဖြစ်ကို သိလော့၊ မင်းမြတ် သောတာပန် လူဒါယကာသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကယ်၍ မျက်မှောက်ပြုအံ့၊ ထိုလူရဟန္တာအား ထိုရဟန္တာဖြစ်သော နေ့၌ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း စံလွန်ပေရာ၏၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့သော်လည်း ကပ်ရောက်ပေရာ၏ဟူသော နှစ်မျိုး သော အလားတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုနှစ်မျိုးမှ တစ်ပါးအခြားသော အလား မရှိကုန်၊ အကြောင်းမူကား အကြင်ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် ရှိ၏၊ ထိုရဟန်း၏ အဖြစ်သည် မတုန်လှုပ်၊ လွန်မြတ်၏၊ အလွန် မြင့်မြတ် ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာသည် သိနိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ပါပြီ၊ အားကြီးသော အလွန်ပညာရှိသော အသျှင်ဘုရားသည် ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော ပညာရှိကို ထား၍ တစ်ပါးသော သူသည် ဤပြဿနာကို ဤသို့ ဖြေခြင်းငှါ မစွမ်း နိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော သေဋ္ဌဓမ္မပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၂ - သဗ္ဗသတ္တဟိတဖရဏပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင် မဆောင်ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပယ်စွန့်တော်မူ၍ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုကုန်၏။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓော ပမသုတ်တရား ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ခြောက်ကျိပ်မျှကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်၏ဟူ၍လည်း တစ်ဖန် ဆိုပြန်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ်ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခြောက်ကျိပ်မျှကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ပယ်၍ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ဆောင်အပ်လေ၏တကား။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံး၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပယ်၍ အကျိုးစီးပွားကို အကယ်၍ ရွက်ဆောင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ခြောက်ကျိပ်မျှကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ်တရား ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ခြောက်ကျိပ်မျှ ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အကယ်၍ အန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါ အားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပယ်၍ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်၏ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏၊ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပယ်၍ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူ၏။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ် တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ခြောက်ကျိပ်မျှကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ထိုသွေးအန်ခြင်းသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုအပ်သော တရားဟောခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ထိုရဟန်းတို့၏သာလျှင် မိမိတို့ ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံကြောင့် သွေးပူအန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ် တရားဒေသနာတော်ကို အကယ်၍ မဟောသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်ရာသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မအန်ထွက်ရာ၊ ဖောက်ပြန်စွာ ကျင့်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရကုန်၍ ကိုယ်၌ ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ ပူလောင်ခြင်းကြောင့် ထိုရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင် ပြုအပ်သော တရားဒေသနာကြောင့် ထိုရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်ရ၏တကား၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင် ထိုရဟန်း ခြောက်ကျိပ်တို့ သွေးအန်ရာ၌ ထိုရဟန်းတို့၏ သေကြေပျက်စီးခြင်း၌ ပြုကျင့်သည် မည်၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာအားဖြင့် မြွေသည် တောင်ပို့သို့ ဝင်ရာ၏၊ ထိုအခိုက်၌ မြေမှုန့်ကို အလိုရှိသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် တောင်ပို့ကို ဖြိုဖျက်၍ မြေမှုန့်ကို ဆောင်ယူရာ၏၊ ထိုယောကျ်ား၏ မြေမှုန့်ကို ဆောင်ယူခြင်းကြောင့် ထိုတောင်ပို့၏ အပေါက်သည် ပိတ်ရာ၏၊ ထိုအခါ ထိုတောင်ပို့၌ပင် ထိုမြွေသည် ရှူရှိုက်လေကို မရသည် ဖြစ်၍ သေရာ၏၊ အသျှင်ဘုရား ထိုမြွေသည် ထိုယောကျ်ား၏ ပြုသောအမှုကြောင့် သေခြင်းသို့ ရောက်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာ

လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည်ပင် ထိုရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့ သွေးအန်ရာ၌ ထိုရဟန်းတို့၏ သေကြေပျက်စီးခြင်းငှါ ပြုကျင့်သည် မည်၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းထားခြင်းကို မပြု၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းထားခြင်းမှ ကင်းလွတ်သည်ဖြစ်၍ တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသို့ တရားကို ဟောတော်မူသည် ရှိသော် ထိုသို့ ဟောတော်မူရာ၌ အကြင်သူတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်နိုင်ကုန်၏၊ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အကြင်သူတို့သည်ကား ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် လျောကျကုန်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောက်ျားသည် သရက်ပင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သပြေပင်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သစ်မည်စည်ပင်ကိုသော် လည်းကောင်း လှုပ်သည်ရှိသော် ထိုသစ်ပင်၌ အကြင်အသီးတို့သည် ရင့်မာ သန်စွမ်းကုန်၍ မြဲသော အညှာရှိကုန်၏၊ ထိုအသီးတို့သည် သစ်ပင်၌သာလျှင် မလျောကျကုန်သည်ဖြစ်၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုသစ်ပင်၌ အကြင်အသီးတို့သည် ပုပ်ဆွေးသော အညှာရင်း ရှိကုန်၏၊ အားနည်းသော အညှာရှိကုန်၏၊ ထိုအသီးတို့သည် လျောကျကုန်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းထားခြင်းကို မပြု၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းထားခြင်းမှ လွတ်ကင်းသည်ဖြစ်၍ တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် တရားကို ဟောသည်ရှိသော် ထိုသို့ ဟောတော်မူရာ၌ အကြင်သူတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ကုန်၏၊ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ အကြင်သူတို့သည် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် လျောကျကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား လယ်သမားသည် စပါးကို စိုက်ပျိုးလိုသည် ဖြစ်၍ လယ်ကို ထွန်ယက်၏၊ ထိုလယ်သမားသည် ထွန်ယက်နေစဉ် အသိန်းမက များကုန်သော မြက်တို့သည် သေကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရင့်ကျက်သော စိတ်ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေလိုရကား ချစ်ခင်ခြင်း၊ မုန်းထားခြင်းမှ လွတ်ကင်းသည် ဖြစ်၍ တရားကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် တရားကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် အကြင်သူတို့သည် ထိုတရား၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိကြကုန်၏၊ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အကြင်သူတို့သည် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် မြက်ကဲ့သို့ သေကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား လူတို့သည် ကြံရည်ကို လိုသောကြောင့် ကြိတ်ညှစ်ယန္တရားဖြင့် ကြံချောင်းကို ကြိတ်ညှစ်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ ကြံကို ကြိတ်ညှစ်ကုန်စဉ် ထိုသို့ ကြိတ်ညှစ်ရာ၌ အကြင်ပိုးကောင်တို့သည် စက်ယန္တရားအဝသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုပိုးကောင်တို့ကို ကြိတ်မိကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရင့်ကျက်သော စိတ်ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သစ္စာလေးပါးကို သိစေလို၍ တရားတည်းဟူသော စက်ယန္တရားကြီးကို ကြိတ်ညှစ်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ ကြိတ်ညှစ်ရာ၌ အကြင်သူတို့သည် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ပိုးတို့ကဲ့သို့ သေကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုအဂ္ဂိက္ခန္ဓောပမသုတ် ဒေသနာကြောင့် လျောကျကုန်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ်ရွေသမားသည် သစ်တုံးကို စောင့်ရှောက်လျက် ဖြောင့်ဖြောင့် စင်ကြယ်စွာ ပြုလုပ် ခုတ်ဖြတ်လေသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သစ်တုံးကို မစောင့်ရှောက်ပါ။ သစ်ရွေသမားသည် ပယ်သင့်သည်ကို ပယ်ခုတ်၍ သစ်တုံးကို ဖြောင့်ဖြောင့် စင်ကြယ်စွာ ပြုလုပ် ခုတ်ဖြတ်ပါ၏ဟု (ဖြေကြားလျှောက်ထား၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်ကို စောင့်ရှောက်ရမူကား သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ စင်စစ်သော်ကား ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ပယ်၍ သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ပြုသော ကံကြောင့် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၍ လျောကျကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ငှက်ပျောပင်သည် လည်းကောင်း၊ ဝါးပင်သည် လည်းကောင်း၊ အသလတိုရ် မြင်းမသည် လည်းကောင်း မိမိမှဖြစ်သော အသီးနှင့် သားငယ်ကြောင့် သေရ သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ ပြုသော ကံကြောင့် သေရကုန်၏၊ လျောကျကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ခိုးသူတို့သည် မိမိတို့ပြုသော ကံကြောင့် မျက်လုံးထုတ်ခြင်း၊ တံကျင် လျှိုခြင်း၊ ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန် သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ကျင့်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ ပြုသော ကံကြောင့် သေရကုန်၏၊ လျောကျကုန်၏။ မင်းမြတ် ခြောက်ကျိပ်မျှကုန်သော အကြင်ရဟန်းတို့၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ထိုသွေးအန်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ပြုတော်မူသောကြောင့် မဟုတ်ချေ၊ တစ်ပါးသော သူတို့ ပြုသောကြောင့်လည်း မဟုတ်ချေ၊ စင်စစ်သော်ကား မိမိတို့ ပြုသော ကံကြောင့်သာလျှင် အန်ထွက်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ယောကျ်ားသည် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းအား အမြိုက်သုဓာဘုတ်ကို ပေးလှူရာ၏၊ ထိုလူတို့သည် ထိုအမြိုက်သုဓာဘုတ်ကို စားရသောကြောင့် ရောဂါကင်းကုန်လျက်၊ အသက်ရှည်ကုန်လျက် ဘေးဥပဒ်အားလုံးမှ ကင်းလွတ်ကုန်ရာ၏။ ထိုအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်သဖြင့် ထိုအမြိုက်သုဓာဘုတ်ကို စား၍ သေခြင်းသို့ ရောက်လေရာ၏။ မင်းမြတ် အမြိုက်သုဓာဘုတ်ကို ပေးလှူသော ထိုယောကျ်ားသည် ထိုပေးခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ နတ်လူတို့အား မသေစေတတ်သော ဓမ္မဒါနကို ပေးလှူတော်မူ၏၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ကျွတ်ထိုက်ကုန်၏၊ ထိုကျွတ်ထိုက်သူတို့သည် တရားအမြိုက်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိကုန်၏၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်ကား မကျွတ်ထိုက်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် တရားအမြိုက်ကြောင့် သေကုန်၏၊ လျောကျကုန်၏။ မင်းမြတ် စားဖွယ်ဘောဇဉ်သည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အသက်ကို စောင့်ရှောက်၏၊ အချို့သောသူတို့သည် ထိုစားဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စား၍ ဝမ်းလျောသဖြင့် သေကုန်၏။ မင်းမြတ် စားဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ပေးသော ထိုယောကျ်ားသည် ထိုပေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော မကောင်းမှုသို့ ရောက်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ နတ်လူတို့အား မသေစေတတ်သော အမြိုက်တရား ဓမ္မဒါနကို ပေးလှူတော်မူ၏၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ကျွတ်ထိုက်ကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် တရားအမြိုက်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိကုန်၏၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်ကား မကျွတ်ထိုက်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် တရားအမြိုက်ကြောင့် သေကုန်၏၊ လျောကျကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုတရားတော်ကို ထိုသို့ ဟောတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် သဗ္ဗသတ္တဟိဘဖရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၃ - ဝတ္ထဂုယှနိဒဿနပဉှာ

(လျှို့ဝှက်သော အင်္ဂါကို ပြခြင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန- "ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ စိတ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ ကိုယ်, နှုတ်, စိတ် အလုံးစုံတို့၌ စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ စကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ နေထိုင်တော်မူ၍ နတ်လူတို့၏ မျက်မှောက်၌ သေလပုဏ္ဏားအား အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ သေလပုဏ္ဏားအား အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြတော်မူ၏ ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ သေလပုဏ္ဏားအား အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အင်္ဂါဇာတ်ကို အကယ်၍ ပြတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ သေလပုဏ္ဏားအားလည်း အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြတော်မူ၏။

မင်းမြတ် အကြင်သေလပုဏ္ဏားအား မြတ်စွာဘုရား၌ ဘုရားဟုတ်, မဟုတ် ယုံမှားခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုသေလပုဏ္ဏားအား သိမြင်စေခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ထိုအင်္ဂါဇာတ် အတုဖြစ်သော ယောကျ်ားကိုယ်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုယုံမှား၍ ပြခံရသူတစ်ဦးသည်သာ ထိုတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရလေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပရိသတ် အများအတွင်း၌ ကပ်ရောက်သော တစ်ယောက်တည်းသော သူသည် ထိုလျှို့ဝှက်အပ်သော အင်္ဂါဇာတ်ကို မြင်ရ၍ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ထိုပရိသတ် အတွင်း၌ နေပါကုန်လျက် မမြင်ရကုန်ဟူသော ဤစကားကို အဘယ်သူ ယုံနိုင်လိမ့်မည်နည်း။ တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား ထိုပြဿနာ၌ အကြောင်းကို ညွှန်ကြားတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းဖြင့် သိစေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရောဂါနှိပ်စက် ခံနေရ၍ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတို့ ဝိုင်းဝန်းစောင်မအပ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို သင်မင်းမြတ် မြင်ဖူးပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ား ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာကို ထိုခြံရံနေသော ဆွေမျိုးပရိသတ်တို့ မြင်ရပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ရပါ၊ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် မိမိချည်းသာလျှင် ခံစားရပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူအားသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၌ ဘုရားဟုတ်, မဟုတ် ယုံမှားဖြစ်၏၊ ထိုသူအား သာလျှင် သိစေခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးဖြင့် ထိုအင်္ဂါဇာတ်အတု ဖြစ်သော ယောကျ်ားကိုယ်ကို ပြတော်မူ၏၊ ထိုယုံမှားဖြစ်သူ တစ်ဦးသည်သာ ထိုတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရလေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို ဖုတ်တစ္ဆေ ပူးကပ်ငြားအံ့၊ မင်းမြတ် ထိုဖုတ်တစ္ဆေ ပူးကပ်သူ၏ ထက်ဝန်းကျင်ရှိ ပရိသတ်သည် ထိုဖုတ်တစ္ဆေ၏ လာခြင်းကို မြင်ရ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ရပါ၊ ထိုဖုတ်တစ္ဆေ ပူးကပ် နှိပ်စက်ခံနေရသော

သူသာ ထိုဖုတ်တစ္ဆေ၏ လာခြင်းကို မြင်ရပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် သူအားသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၌ ဘုရားဟုတ်, မဟုတ် ယုံမှားခြင်းဖြစ်၏၊ ထိုသူအားသာလျှင် သိစေခြင်း ငှါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအင်္ဂါဇာတ် အတုဖြစ်သော ယောက်ျားကိုယ်ကို တန်ခိုးဖြင့် ပြတော်မူ၏၊ ထိုယုံမှားဖြစ်သူ တစ်ဦးသည်သာ ထိုတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သူ့အားမျှ မပြသင့်, မပြထိုက်သော အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြတော်မူသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသည်ကို ပြုတော် မူအပ်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြတော်မမူချေ၊ စင်စစ်သော်ကား တန်ခိုးတော်ဖြင့် အရိပ်အယောင်မျှကို ပြတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရသော်လည်း ယင်းအရိပ်အယောင်ကို မြင်၍ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ရကား အင်္ဂါဇာတ်ကို မြင်ပြီးပင်ဖြစ်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာ ဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိသင့်, သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေခြင်းငှါ ပြုနိုင်ခဲသည်ကိုလည်း ပြုတော်မူ၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုသင့်သော အမူအရာကို အကယ်၍ ဆုတ်ယုတ်စေသည် ဖြစ်အံ့၊ သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့သည် မသိကုန်ရာ။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေခြင်းငှါ အကြောင်းလုံ့လကို သိတော်မူသောကြောင့် အကြင် အကြင်သို့သော လုံ့လဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့သည် သိကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုထိုသို့သော လုံ့လဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အနာကို ထုတ်ပယ်တတ်သော ဆေးသမားသည် အကြင် အကြင်ဆေးဖြင့် အနာရောဂါ နှိပ်စက်ခံနေရသော သူသည် ရောဂါပျောက်ကင်း၏၊ ထိုထိုဆေးဖြင့် အနာနှိပ်စက် ခံနေရ သော သူသို့ ကပ်၏၊ ပျို့အန်ထိုက်သူကို ပျို့အန်စေ၏၊ ဝမ်းလျှောထိုက်သူကို ဝမ်းလျှောစေ၏၊ လိမ်းဆေး တင်ထိုက်သူကို လိမ်းဆေးတင်၏၊ ချွေးထုတ်သင့်သူကို ချွေးထုတ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အကြင်လုံ့လဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့သည် သိကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထို သို့သော လုံ့လဖြင့် သိစေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ကိုယ်ဝန်လမ်းမှား သားမဖွားနိုင်သော မိန်းမသည် ဆေးသမား အား မပြသင့်သော အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြရသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာ လေးပါးကို သိထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို သိစေခြင်းငှါ မပြသင့်သော အင်္ဂါဇာတ်ကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် အရိပ်အယောင် ပြတော်မူ၏။ မင်းမြတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထောက်ဆ၍ မပြသင့်သော အရပ်မည်သည် မရှိပေ။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မြတ်စွာဘုရား၏ နှလုံးသားတော်ကို မြင်ရသောကြောင့် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်နိုင်မူ ထိုသူ့အားလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် လုံ့လဖြင့် နှလုံးသားတော်ကို ပြတော် မူရာ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးသိကြောင်း လုံ့လ၌ သိမြင်တော်မူ၏။ ဒေသနာ တော်၌ လိမ္မာတော်မူ၏။

မင်းမြတ် "ဤအမျိုးကောင်းသားသည် ဤအကြောင်းလုံ့လဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိလတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒမထေရ်၏ အလိုအဇ္ဈာသယကို သိတော်မူ၍ ထိုနန္ဒမထေရ်ကို နတ်ဘုံသို့ ဆောင် လျက် နတ်သမီးကညာတို့ကို ပြတော်မူသည် မဟုတ်လော၊ ထိုအကြောင်း လုံ့လဖြင့်လည်း ထိုအမျိုး ကောင်းသားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိလေပြီ။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (နှစ်သက်စရာ, သာယာဖွယ်ဟု မှတ်အပ်သော) သုဘအာရုံကို ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ စက်ဆုပ် တော်မူပါလျက် ထိုနန္ဒမထေရ် သစ္စာလေးပါးသိနိုင်ရန် အကြောင်းကြောင့် ခိုခြေသဏ္ဌာန် ကြန်အင် ရှိကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို ပြတော်မူဘိသေး၏။ ဤသို့လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြောင်း လုံ့လ၌ သိမြင်တော်မူ၏။ ဒေသနာ၌ လိမ္မာတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အစ်ကို နှင်ထုတ်ထားသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းရှိလျက် စိတ်နှလုံးမသာယာသော စူဠပန္ထကမထေရ်သို့ ကပ်ရောက်၍ "ဤအမျိုးကောင်းသားသည် ဤအကြောင်း

ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို သိလတ္တံ့" ဟု နှလုံးပြု၍ သိမ်မွေ့သော ပုဆိုးပိုင်းကို ပေးတော်မူ၏၊ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည်လည်း ထိုအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ လေ့လာပွားထုံသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြောင်းလုံ့လ၌ သိမြင်တော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၌ လိမ္မာတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မောဃရာဇပုဏ္ဏားက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြဿနာမေးအပ်ပါလျက် ဤသို့ ပုစ္ဆာမဖြေသဖြင့် "ဤအမျိုးကောင်းသား၏ တက်ကြွမှုမာန်သည် အေးငြိမ်းကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ မာန်ငြိမ်းအေးခြင်းကြောင့် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းဖြစ်လတ္တံ့" ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဖြေဆိုတော်မမူချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအမျိုးကောင်းသား၏ တက်ကြွမှုမာန်သည် ငြိမ်းအေး၏၊ မာန်ငြိမ်းအေးခြင်းကြောင့် ထိုပုဏ္ဏားသည် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့၌ လေ့လာပွားထုံသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြောင်းလုံ့လ၌ သိမြင်တော်မူ၏။ "ဒေသနာ၌ လိမ္မာတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ပါပေ၏။ ရှုပ်ထွေးသည်ကို မရှုပ်ထွေးအောင် ပြုနိုင်ပါပေ၏။ အမိုက်တိုက်ကို လင်းအောင် ပြုနိုင်ပါပေ၏။ အထုံးအဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးတော် မူနိုင်ပါပေ၏။ သူတစ်ပါး အယူဝါဒတို့ကို ချိုးဖျက်နိုင်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရား သားတော်တို့အား ပညာမျက်စိ ဖြစ်စေအပ်ပါပေ၏။ ဂိုဏ်းဆရာမြတ်တို့ထက် မြတ်သော အသျှင်ဘုရားသို့ ကပ်ရောက်ရပါသောကြောင့် တိတ္ထိတို့သည် စကားဆိုစရာ မရနိုင်ကြပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဝတ္ထဂုယှနိဒဿနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၄ - ဖရုသဝါစာဘာဝပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား စကားကြမ်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြသော ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်စင် ကောင်းမြတ်သော နှုတ်အလေ့အကျင့် ရှိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါ၏ ဤမကောင်းသော နှုတ်အကျင့်ကို တစ်ပါးသော သူသည် မသိစေလင့်' ဟု အကြင် မကောင်းသော နှုတ်အကျင့်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏၊ ထိုမကောင်းသော နှုတ်အကျင့်သည် မြတ်စွာဘုရားအား မရှိ"ဟု ဤစကား ကိုလည်း ဆိုတော်မူ၏။ တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကလန္ဒသူဌေးသား သုဒိန်မထေရ်၏ ပထမမှု ပြစ်၌ သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးစေဟူသော ပါရာဇိကအာပတ်ကို ပညတ်တော်မူ သည်ရှိသော် ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်မှ 'အချည်းနှီးယောက်ျား' ဟူသော စကား ဖြင့် ပြောဆိုလတ်ပြီ။ ထိုသုဒိန်မထေရ်သည် ထိုအချည်းနှီး ယောက်ျားဟူသော စကားဖြင့် မျက်နှာမလှ မကြည်မြသော စိတ်၏ အစွမ်းဖြင့် ပိတ်ပင်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နှလုံးမသာယာသည် ဖြစ်၍ အရိယမဂ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ သန့်စင်ကောင်းမြတ်သော စင်ကြယ်သော နှုတ်အလေ့အကျင့် ရှိတော်မူ၍ မကောင်းသော နှုတ်အလေ့အကျင့် မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် ကလန္ဒသူဌေးသားဖြစ်သော သုဒိန်မထေရ်၏ ပထမမှု ပြစ်၌ အချည်းနှီး ယောက်ျားဟူသော စကားဖြင့် ပြောဆိုတော်မူ၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကလန္ဒသူဌေးသား သုဒိန်မထေရ်၏ ပထမမှု ပြစ်၌ အချည်း နှီး ယောက်ျားဟူသော စကားဖြင့် အကယ်၍ ပြောဆိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်စင်ကောင်းမြတ်သော နှုတ်အလေ့အကျင့် ရှိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား မကောင်းသော နှုတ် အလေ့အကျင့်သည် မရှိဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည် လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် "ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်စင် ကောင်းမြတ်သော နှုတ်အလေ့အကျင့် ရှိတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ငါ၏ ဤမကောင်း သော နှုတ်အကျင့်ကို တစ်ပါးသော သူသည် မသိပါစေလင့်' ဟု အကြင် မကောင်းသော နှုတ်အကျင့်ကို စောင့်ရှောက်ရာ၏၊ ထိုမကောင်းသော နှုတ်အကျင့်သည် မြတ်စွာဘုရားအား မရှိ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဆိုတော်မူ၏။ ကလန္ဒသူဌေး သားအသျှင်သုဒိန်၏လည်း ပထမမှုပြစ်၌ ပါရာဇိကအာပတ်ကို ပညတ် တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အချည်းနှီး ယောက်ျားဟူသော စကားဖြင့် ပြောဆိုတော်မူ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုလင့်ကစား ထိုပြောဆိုခြင်းသည်လည်း မခြုတ်ခြယ်သော ၊ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘောလက္ခဏာ ရှိသော၊ မပြစ်မှားသော စိတ်ဖြင့် ဆိုတော်မူ၏။ ထိုစကား၌ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘောလက္ခဏာ ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ-မင်းမြတ် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤကိုယ်၏ အဖြစ်၌ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း မဖြစ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ယောက်ျားအဖြစ်သည် အကျိုးမပြီး အချည်းနှီးပင်တည်း၊ ကောင်းသည်ကို ပြုလိုလျက် (ကောင်းသည်မှ) အခြားတစ်ပါး မကောင်းသောအားဖြင့် ဖြစ်တတ်လေ၏၊ ထို့ကြောင့် "(မဂ်ဖိုလ်)မှ အချည်းနှီး ယောက်ျား" ဟု ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကလန္ဒသူဌေးသား အသျှင်သုဒိန်အား သဘာဝကျကျ မှန်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုတော်မူ၏၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် ဆိုတော်မမူဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် သဘာဝကျကျ မှန်တိုင်းကိုလည်း ဆဲရေးလိုသည် ဖြစ်၍ ပြောဆို၏၊ ထိုသူ့အား အကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ကျပ်ဒဏ် တပ်ပါကုန်၏၊ ထိုသူသည် အပြစ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သာလျှင် သဘောမှန် ဝတ္ထုကို မှီ၍ အသီးအခြား ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းကို ပြောဆိုလျက် ဆဲရေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ချွတ်ချော်မှားယွင်းသော သူအား ရှိခိုးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ လက်ဆောင်ပေးခြင်းကို လည်းကောင်း ကြားဖူးပါ၏လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မကြားဖူးပါ၊ အကြင်သူသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ၌ ချွတ်ချော် မှားယွင်းမိ၏၊ ထိုသူသည် ခြိမ်းခြောက် ဝေါက်ငမ်းခံထိုက်သူ ဖြစ်ပါ၏၊ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကိုမူလည်း ဖြတ်ကြပါကုန်၏၊ ရိုက်မူလည်း ရိုက်ကြပါကုန်၏၊ နှောင်ဖွဲ့မူလည်း နှောင်ဖွဲ့ကြပါကုန်၏၊ သတ်မူလည်း သတ်ကြပါကုန်၏၊ မီးတိုက်မူ လည်း မီးတိုက်ကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုသင့်သည်ကို သာ ပြုတော်မူ၏၊ မပြုသင့်သည်ကို မပြုပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြုသင့်သည်ကို ပြုလုပ်သူသည် ပြုရန် အခွင့် သင့်လျော်သဖြင့်သာ၊ ပြုရန် အခွင့်လျောက်ပတ်သဖြင့်သာ ပြုသင့်ပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကြားရကာမျှဖြင့်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားအား နတ်နှင့်တကွသော လူသည် ထိတ်လန့်တုံဘိသေး၏။ ရှက်ကြောက်တုံဘိ သေး၏။ မြင်ပြန်ရ သဖြင့်ကား လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်ပေ၏။ ရှက်ကြောက်ပေ၏။ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆည်းကပ်ခစားမိ သဖြင့် ထို့ထက် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်ပေ၏။ ရှက်ကြောက်ပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဆေးသမားသည် ကိုယ်၌ စမြင်းဒေါသ အလွန်များ၍ စွတ်စိုခဲ့သော်၊ သွေး, သည်းခြေ, သလိပ်ဟူသော တြိဒေါသ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးခဲ့သော် သိမ်မွေ့ကုန်သော ဆေးတို့ကို ပေးရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပေးပါ၊ ထက်မြက်၍ ရောဂါကို လျော့ပါးလွင့်စဉ် စေတတ်ကုန်သော ဆေးတို့ကိုသာ ပေးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော ကိလေသာ အနာကို ငြိမ်းအေးစေခြင်းငှါ အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ကြမ်းသော်လည်း သတ္တဝါတို့ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေ၏၊ နူးညံ့သည်တို့ကို ပြု၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ပူသော ရေသည်လည်း အလုံးစုံ ပျော့ပျောင်းဖွယ်ကို ပျော့ပျောင်းစေ၏၊ နူးညံ့အောင် ပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ကြမ်းသော်လည်း အကျိုးစီးပွါးရှိ၏၊ သနားခြင်း 'ကရုဏာ' နှင့်တကွ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အဖ၏စကားသည် သားသမီးတို့အား အကျိုးစီးပွါးရှိ၏၊ သနားခြင်း 'ကရုဏာ' နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ကြမ်းသော် လည်း အကျိုးစီးပွါးရှိ၏၊ သနားခြင်း 'ကရုဏာ' နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော် သည် ကြမ်းသော်လည်း သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာတို့ကို ပယ်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် သောက် အပ်သော နွားကျင်ငယ်သည် အနံ့ မကောင်းသော်လည်း သတ္တဝါတို့၏ အနာရောဂါကို ပယ်ဖျောက် နိုင်၏၊ ခဲစားအပ်သော ဆေးသည် အရသာ မကောင်းသော်လည်း သတ္တဝါတို့၏ အနာရောဂါကို ပယ် ဖျောက်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ကြမ်းသော်လည်း အကျိုး စီးပွါးရှိ၏၊ သနားခြင်း 'ကရုဏာ' နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လဲဝါဂွမ်းစိုင်သည် ကြီးမား သော်လည်း သူတစ်ပါး၏ ကိုယ်၌ ကျသောကြောင့် နာကျင်ခြင်းကို မပြု။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် ကြမ်းသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအား ဆင်းရဲကို မဖြစ် စေတတ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို အကြောင်းများစွာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်တော် မူအပ်ပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုစကားတော်ကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ဖရုသဝါစာဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏ္ဏာမိတဝဂ် ===

၅ - ရုက္ခအစေတနာဘာဝပဉှာ

(သစ်ပင်တို့ စိတ်စေတနာမရှိသည့်အဖြစ် ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန- "ပုဏ္ဏား သင်သည် သိသောသူ ဖြစ်ပါလျက် စိတ်စေတနာ မရှိသော၊ ကြားလည်း မကြားတတ်သော၊ သိလည်း မသိတတ်သော ဤပေါက်ပင်ကို ဝီရိယစိုက်ထုတ်၍ အမြဲ မမေ့မလျော့ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရပါသလောဟု အဘယ့်ကြောင့် မေးရပါသနည်း" ဟု ဤစကားတော်ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။

တစ်ဖန်လည်း- "ကြို့ပင်သည်လည်း ထိုခဏ၌ပင် ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏား ငါ့အားလည်း စကားပြောရန် ရှိပါသေး၏၊ ငါ၏ စကားကို နားထောင်ပါလော့ဟု ပြောဆို၏" ဟု ဟောတော်မူခဲ့ ပြန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သစ်ပင်သည် အကယ်၍ စိတ်စေတနာမရှိအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ ကြို့ပင်သည် ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားနှင့်အတူ စကားပြော၏ ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ ကြို့ပင်သည် ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားနှင့်အတူ အကယ်၍ စကားပြောသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ သစ်ပင်သည် စိတ်စေတနာ မရှိဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "သစ်ပင်သည် စိတ်စေတနာ မရှိ" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏၊ ကြို့ပင်သည်လည်း ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားနှင့်အတူ စကားပြော၏၊ ထိုကြို့ပင်က ပြော၏ဟူသော စကားကိုလည်း လောကပညတ်အားဖြင့်သာ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် စိတ်စေတနာ မရှိသော သစ်ပင်အား စကားပြောခြင်းမည်သည် မရှိ၊ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား သစ်ပင်ဟူသော ဤအမည်သည် ထိုသစ်ပင်၌ စောင့်သော နတ်၏အမည်တည်း၊ သစ်ပင်သည် စကားပြော၏ဟူသော ဤစကားကား လောကပညတ်တည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် စပါးဖြင့် ပြည့်သော လှည်းကို စပါးလှည်းဟူ၍ လူအပေါင်းသည် ခေါ်ဝေါ်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုလှည်းသည် စပါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှည်းမဟုတ်၊ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှည်းတည်း၊ ထို(သစ်သားဖြင့် ပြီးသော) လှည်း၌ စပါးကို လောင်းသည့်အဖြစ်ကြောင့် စပါးလှည်းဟူ၍ လူအပေါင်းက ခေါ်ဝေါ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သစ်ပင်သည် စကားမပြော၊ သစ်ပင်သည် စိတ်စေတနာမရှိ၊ ထိုသစ်ပင်၌ စောင့်သော အကြင်နတ်သည် ရှိ၏၊ သစ်ပင်ဟူသော အမည်သည် ထိုနတ်၏ အမည်သာတည်း၊ ထို့ပြင် သစ်ပင် စကားပြော၏ဟူသော စကားသည် လောကပညတ်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား နို့ဓမ်းကို မွှေနှောက်သော် ရက်တက်ကို မွှေနှောက်၏ဟု ခေါ်ဝေါ်၏၊ ထိုသူသည် အကြင်နို့ဓမ်းကို မွှေနှောက်၏၊ ထိုမွှေနှောက်သော နို့ဓမ်းသည် ရက်တက်မဟုတ်၊ ထိုသူသည် နို့ဓမ်းကိုသာလျှင် မွှေနှောက်သော် ရက်တက်ကို မွှေနှောက်၏ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သစ်ပင်သည် စကားမပြော၊ သစ်ပင်သည် စိတ်စေတနာ မရှိ၊ ထိုသစ်ပင်၌ စောင့်သော အကြင်နတ်သည် ရှိ၏၊ သစ်ပင်ဟူသော အမည်သည် ထိုသစ်ပင်စောင့်နတ်၏ အမည်သာတည်း၊ သစ်ပင် စကားပြော၏ဟူသော ဤစကားသည် လောကပညတ်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ထင်ရှားမရှိသော ယုန်ချိုစသည်ကို ပြီးစေလိုသော သူသည် ထင်ရှားရှိသည်ကို ငါပြီးစေ၏ဟု ခေါ်ဝေါ်၏၊ မပြီးသည်ကို ပြီး၏ဟု ခေါ်ဝေါ်၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို လူတို့သည် သမုတ်အပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သစ်ပင်သည် စကားမပြော၊ သစ်ပင်သည်

စိတ်စေတနာ မရှိ၊ ထိုသစ်ပင်၌ စောင့်သော အကြောင်နတ်သည် ရှိ၏၊ ထိုသစ်ပင်ဟူသော အမည်သည် နတ်၏ အမည်သာတည်း၊ သစ်ပင် စကားပြော၏ဟူသော ဤစကားသည် လောက ပညတ်တည်း။ မင်းမြတ် လောကသည် သမုတ်အပ်သော အကြောင် ပညတ်ဖြင့် လူအပေါင်းသည် ခေါ်ဝေါ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုလောက သမုတ်အပ်သော ပညတ်အားဖြင့်သာလျှင် သတ္တဝါတို့အား တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ရုက္ခအစေတနာဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၆ - ပိဏ္ဍပါတမဟပ္ဖလပဉှာ

(ဆွမ်းနှစ်မျိုး၏ အကျိုးကြီးမှု တူပုံပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန - "မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒမည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော အနာရောဂါကို ရတော်မူရပြီဟု အကျွန်ုပ်ကြားဖူးပါ၏" ဟူသော ဤစကားကို ပါဠိတော် သင်္ဂါယနာတင်သော မထေရ်တို့ မိန့်ဆိုတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏၊ အဘယ်နှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့နည်းဟူမူ - အကြောင်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ လွန်မြတ်သော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ (ထိုဆွမ်းလည်းကောင်း)၊ အကြောင်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏၊ (ထိုဆွမ်းလည်းကောင်းတည်း)၊ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင် ကြီးကုန်၏" ဟု ဟောတော်မူခဲ့၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန စုန္ဒ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသော မြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတမ်းသော ဝမ်းတော်လားသော ရောဂါသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ အာနန္ဒာ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးကုန်၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏၊ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အကယ်၍ အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးကုန်အံ့၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ စုန္ဒ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသော မြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတမ်းသော ဝမ်းတော်လားသော ရောဂါသည် ဖြစ်၏၊ သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ

၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့နည်း ထိုဆွမ်းသည် အဆိပ်နှင့်တကွ ဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးကြီးပါသလော၊ ရောဂါကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့် အကျိုးကြီးပါသလော၊ အသက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သောကြောင့် အကျိုးကြီးပါသလော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အသက်ကို ဆောင်တတ်သောကြောင့် အကျိုးကြီးပါသလော၊ ထိုအရာ၌ သူတစ်ပါး အယူဝါဒတို့ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှါ အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို မိန့်တော်မူပါလော့၊ ဤအရာ၌ ဤလူအပေါင်းသည် လောဘ၏အစွမ်းအားဖြင့် အလွန်အမင်း စားသုံးတော် မူသောကြောင့် ဝမ်းသွန်နာသည် ဖြစ်ရလေ၏ဟု အလွန်တွေဝေပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ ထိုပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားသည် ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် -

"မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒမည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော အနာရောဂါကို ရတော်မူရပြီဟူသော စကားကို အကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါ၏" ဟူသော ဤစကားကို ပါဠိတော် သင်္ဂါယနာတင်သော မထေရ်တို့ မိန့်ဆိုတော်မူအပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း "အာနန္ဒာ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏။ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ - အကြင် ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ လွန်မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ (ထိုဆွမ်းလည်းကောင်း)၊ အကြင်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏၊ (ထိုဆွမ်းလည်းကောင်းတည်း)၊ ဤနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အထူးသဖြင့်လည်း အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။

စင်စစ်သော်ကား ထိုဆွမ်းသည် များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိ၏၊ များစွာသော အာနိသင်ရှိ၏၊ မင်းမြတ် နတ်တို့သည် ရွှင်လန်းကြကုန်သည်, ကြည်လင်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ "ဤဆွမ်းသည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဆွမ်းပေတည်း" ဟု နှလုံးသွင်းလျက် နတ်သြဇာကို ဝက်ပျိုသား၌ လောင်းထည့်ကုန်၏၊ ထိုဘောဇဉ်သည်ကား ကောင်းစွာ ကျက်၏၊ လျင်စွာကျက်၏၊ နှစ်သက်စဖွယ်ရှိ၏၊ အရသာ များစွာရှိ၏၊ ဝမ်းမီးတေဇောဓာတ်၏ အစီးအပွါးဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် ထိုဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်စုံတစ်ရာသော မဖြစ်သေးသော ရောဂါသည် မဖြစ်ပေါ်ပေ၊ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိအားနည်းသော ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အနာရောဂါသည် အာယုသင်္ခါရ ကုန်လတ်သော် လွန်စွာ တိုးပွါးလေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပကတိအားဖြင့် တောက်သော မီးသည် အခြားသော လောင်စာကို ထည့်ပေးသည်ရှိသော် လွန်စွာ တောက်ပလေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိအားနည်းသော ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အနာရောဂါသည် အာယုသင်္ခါရ ကုန်လတ်သော် လွန်စွာ တိုးပွါးလေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ပကတိအားဖြင့် ရေအယဉ်သည် စီးဆင်းနေစဉ် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်ရှိသော် သည်းထန်စွာသော ဝဲသြဃသည် ရေအယဉ်ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိအားနည်းသော ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါသည် အာယုသင်္ခါရ ကုန်လတ်သော် လွန်စွာ တိုးပွါးလေ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ပကတိအားဖြင့် အလွန်ပြိုပျက်သော ဓာတ်ရှိသော ဝမ်းတိုက်သည် တစ်ပါးသော အစာအာဟာရကို စားမျိုခဲ့သော် အလွန်ပြိုပျက်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင်

မြတ်စွာဘုရား၏ ပကတိအားနည်းသော ကိုယ်တော်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အနာရောဂါသည် အာယုသင်္ခါရ ကုန်လတ်သော် လွန်စွာ တိုးပွါးလေ၏။ မင်းမြတ် ထိုဆွမ်း၌ အပြစ်ဒေါသမရှိ၊ စင်စစ် ထိုဆွမ်းအား အပြစ်တင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိပါကုန်သနည်း၊ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲ အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးပါ ကုန်သနည်း၊ အလွန်လည်း အာနိသင် ကြီးပါကုန်သနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တရားကို အဖန်ဖန် သုံးသပ်ဝင်စားသည်၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်တရားတို့ကို အဖန်ဖန် သုံးသပ်ဝင်စားသည်၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိပါကုန်သနည်း၊ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အကျိုးကြီးပါကုန်သနည်း၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးပါကုန်သနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်ကုန်သော သမာပတ်ကိုးပါးတို့ကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံ (အပြန်အလှန်) ဝင်စားသည်၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုနှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် အလုံးစုံသော အခြင်းအရာအားဖြင့် တူမျှသော အကျိုးဝိပါက် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်အကဲလျှင် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီးကုန်၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီးကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားဖြစ်တော်မူသောနေ့၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူသောနေ့ ဤနေ့ နှစ်ပါးတို့၌သာ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်ကုန်သော သမာပတ်ကိုးပါးတို့ကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံ လွန်လွန် ကဲကဲ ဝင်စားတော်မူပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ဟုတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏၊ ဤဘုရားရှင်ခေတ်၌ အတုမရှိ လွန်မြတ်သော 'အသဒိသ' ဒါနကိုပင်သော်လည်း ဤနှစ်မျိုးသော ဆွမ်းတို့ဖြင့် မရေတွက်ခဲ့လေတကား၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏၊ အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်ကုန်သော သမာပတ်ကိုးပါးတို့သည် အလွန်မြတ်ပါကုန်၏၊ ယင်းအကြောင်းကြောင့် အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားအပ်ကုန်သော သမာပတ်ကိုးပါးတို့၏ အစွမ်းဖြင့် နှစ်ပါးသော ဆွမ်းဒါနသည် အထူးသဖြင့် အကျိုးကြီး၏၊ အလွန်လည်း အာနိသင်ကြီး၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ မိန့်တော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ပိဏ္ဍပါတမဟပ္ဖလပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၇ - ဗုဒ္ဓပူဇနပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်း ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ သင်တို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြကုန်လင့်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တဖန်လည်း- "ပူဇော်ထိုက်သော ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်ကို ပူဇော်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်း ပြုကုန်သော သူတို့သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤလူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ရပေကုန် လတ္တံ့" ဟု ဟောတော်မူပြန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာနန္ဒာ သင်တို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြကုန်လင့်" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထို့သို့ ဖြစ်ပါမူ "ပူဇော်ထိုက်သော ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်ကို ပူဇော်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်း ပြုကုန်သော သူတို့သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤလူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ရပေကုန်လတ္တံ့" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ပူဇော်ထိုက်သော ဘုရားရှင်၏ ထိုသရီရဓာတ်တော်ကို ပူဇော်ကြကုန်လော့၊ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်း ပြုကုန်သော သူတို့သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤလူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်သို့ သွားရောက်ရပေကုန်လတ္တံ့" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ"အာနန္ဒာ သင်တို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြကုန်လင့်" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "အာနန္ဒာ သင်တို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြကုန်လင့်" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း "ပူဇော်ထိုက်သော ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်ကို ပူဇော်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်သော သူတို့သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤလူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရပေကုန်လတ္တံ့" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏၊ ထိုသို့ ဟောလင့်ကစား ထိုသရီရဓာတ် ပူဇော်ခြင်း၌ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြလင့်ဟူသော စကားကိုမူကား သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်၊ ဘုရားသားတော် (ရဟန်းတော်)တို့ကိုသာ အကြောင်းပြု၍ "အာနန္ဒာ ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြမစိုက်ကြလင့်" ဟု (မိန့်တော်မူအပ်၏)။ မင်းမြတ် ထိုစကားမှန်၏၊ အကြင် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခြင်းသည် ရှိ၏၊ ဤပူဇော်သက္ကာရပြုခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား သားတော်တို့၏ အလုပ်ဝတ္တရား မဟုတ်ပေ၊ သင်္ခါရတရားတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း၊ သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အဖန်တလဲလဲ ရှုခြင်း၊ အာရုံအထွတ်အမြတ်ကို လက်ကိုင်စွဲယူခြင်း၊ ကိလေသာကို စစ်ထိုးခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော မိမိအကျိုးကို အားထုတ်ခြင်း ဤအမှုမျိုးသည်သာ ဘုရားသားတော်တို့ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုတည်း။ ပူဇော်သက္ကာရပြုမှုသည် ဘုရားသားတော်တို့မှ ကြွင်းကုန်သော နတ်လူတို့ ပြုသင့်ထိုက်ပြုထိုက်သော အမှုတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြေအပြင်၌ ဆင်အတတ်၊ မြင်းအတတ်၊ ရထားအတတ်၊ လေးအတတ်၊ ဓားရိုးကိုင်အတတ်၊ စာရေးအတတ်၊ လက်ဆစ်ချိုးအတတ်၊ သင်္ချာအတတ်၊ သန်လျက်အတတ်၊ မန္တန်အတတ်၊ ဝေဒကျမ်းအတတ်၊ ကမ္ဘာ့ဥပဒေသကျမ်းအတတ်၊ စစ်ထိုးခြင်း၊ စစ်ထိုးစေခြင်းအတတ်ဟူသမျှ

သည် မင်းသားတို့၏ ပြုအပ်သော အမှုတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထွန်ယက်ခြင်း၊ကုန်သွယ်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း အမှုတို့သည် ကြွင်းသော များစွာသော ကုန်သည်, သူဆင်းရဲတို့ ပြုအပ်သော အမှုတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခြင်းသည် ရှိ၏၊ ဤပူဇော်သက္ကာရ ပြုခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား သားတော်တို့ ပြုအပ်သော အမှု မဟုတ်၊ သင်္ခါရတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း၊ သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အဖန်တလဲလဲ ရှုခြင်း၊ အာရုံအထွတ်အမြတ်ကို လက်ကိုင်စွဲယူခြင်း၊ ကိလေသာကို စစ်ထိုးခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော မိမိအကျိုးကို အားထုတ်ခြင်း ဤအမှုမျိုးသည်သာ ဘုရားသားတော်တို့ ပြုအပ်သော အမှုတည်း။ ပူဇော်သက္ကာရပြုမှုသည် ဘုရားသားတော်တို့မှ ကြွင်းကုန်သော နတ်လူတို့ ပြုလုပ်အပ်သော အမှုတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဣရုဝေဒကျမ်းအတတ်၊ ယဇုဝေဒကျမ်းအတတ်၊ သာမဝေဒကျမ်းအတတ်၊ အထဗ္ဗဏဝေဒကျမ်းအတတ်၊ လက္ခဏာဟောအတတ်၊ စကားဟောင်းအတတ်၊ ပုရာဏ်ကျမ်းအတတ်၊ အဘိဓာန်ကျမ်းအတတ်၊ အလင်္ကာကျမ်းအတတ်၊ သဒ္ဒါကျမ်းအတတ်၊ ပဒကျမ်းအတတ်၊ ဗျာကရုဏ်းကျမ်းအတတ်၊ ဟောပြောကြောင်းဖြစ်သော အတတ်၊ ဥပါတ်ပုံသည်ကို ဟောအတတ်၊ အိပ်မက်ကျမ်းအတတ်၊ နိမိတ်ကောက်အတတ်၊ ဗေဒင်ခြောက်ကျမ်းအတတ်၊ လကြတ်ဟောအတတ်၊ နေကြတ်ဟော အတတ်၊ သောကြာဂြိုဟ်,ရာဟုဂြိုဟ်တို့၏ လှည့်လည်ခြင်းကို သိသော အတတ်၊ ကြယ်ဂြိုဟ်တို့ စစ်ထိုးခြင်းကို သိသော အတတ်၊ တော်လဲသံကို ဟောသော အတတ်၊ ဂြိုဟ်ပြောင်း ကြယ်ကြွေအတတ်၊ ဥက္ကာပျံ ကြယ်ကြွေဟော အတတ်၊ မြေအိမ်၌ နေ၍ မန္တန်စုပ်ခြင်း အတတ်၊ အရပ်မျက်နှာပူပန်နှောင့်ယှက်ဟောအတတ်၊ မြေကြိုတ် (ဘူမိကိတ်) ကောင်းကင်ကြိုတ် (အန္တလိက္ခကိတ်) ဟောအတတ်၊ ဇောတိသခေါ် ဗေဒင်ကျမ်းအတတ်၊ လောကကို ရှည်လျားစေတတ်သော အတတ်၊ ခွေးမြည်သံဟော အတတ်၊ သားငှက်မြည်သံဟော အတတ်၊ အခြားသော သတ္တဝါတို့၏ ရောနှော ပေါင်းသင်း၍ ဖြစ်ခြင်းကို ဟောသော အတတ်၊ ငှက်တို့၏ မြည်သံ တွန်သံ ဟောအတတ် ဤသည်တို့ကား ပုဏ္ဏားလုလင်ပျိုတို့ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထွန်ယက်ခြင်း၊ကုန်သွယ်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း အမှုတို့သည် ကြွင်းသော များစွာသောကုန်သည်, သူဆင်းရဲတို့ ပြုအပ်သော အမှုတို့ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုမှုသည် ရှိ၏၊ ထိုပူဇော်သက္ကာရ ပြုမှုသည် ဘုရားသားတော်တို့ ပြုအပ်သော အမှုမဟုတ်၊ သင်္ခါရတို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်း၊ သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို အဖန်တလဲလဲရှုခြင်း၊ အာရုံအထွတ်အမြတ်ကို လက်ကိုင်စွဲယူခြင်း၊ ကိလေသာကို စစ်ထိုးခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော မိမိအကျိုးကို အားထုတ်ခြင်း ဤအမှုမျိုးသည်သာ ဘုရားသားတော်တို့ ပြုအပ်သော အမှုတည်း။ ပူဇော်သက္ကာရ ပြုမှုသည် ဘုရားသားတော်တို့မှ ကြွင်းကုန်သော နတ်လူတို့ ပြုအပ်သော အမှုတည်း။ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမပြုအပ်သော အမှုတို့ကို အားမထုတ်ကြကုန်လင့်၊ ဤပြုအပ်သော အမှုတို့ကို အားထုတ်ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလို၍ "အာနန္ဒာ သင်တို့သည် ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်ကို ပူဇော်မှု၌ ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြကုန်လင့်" ဟု ဟောတော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို အကယ်၍ မဟောခဲ့ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့သည် မိမိ၏ သပိတ် သင်္ကန်းကိုပင်လည်း ကုန်ဆုံးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းကိုသာလျှင် ပြုကုန်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓပူဇနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏ္ဏာမိတဝဂ် ===

၈ - ပါဒသကလိကာဟတပဉှာ

(ခြေတော်၌ ကျောက်ချပ်လွှာထိခြင်း ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူစဉ် စိတ်စေတနာ မရှိသော ဤမြေကြီးသည် နိမ့်သည် ဖြစ်ခဲ့သော် မြင့်မောက်ရ၏၊ မြင့်မောက်သည် ဖြစ်ခဲ့သော် နိမ့်ရ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း "မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာ ထိခိုက်မိ၏" ဟု (ဆိုတော်မူ၏)။ အကြင် ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ပေါ်၌ကျ၏၊ ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည် အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ပေါ်မှ မဆုတ်မခွါပါသနည်း၊ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူစဉ် စိတ်စေတနာမရှိသော ဤမြေကြီးသည် နိမ့်သည် ဖြစ်ခဲ့သော် မြင့်မောက်ရသည် ဖြစ်အံ့၊ မြင့်မောက်သည် ဖြစ်ခဲ့သော် နိမ့်ရသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာ ထိခိုက်မိ၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ်လွှာသည် အကယ်၍ ထိခိုက်မိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူစဉ် စိတ်စေတနာမရှိသော ဤမြေကြီးသည် နိမ့်သည် ဖြစ်ခဲ့မူ မြင့်မောက်ရ၏၊ မြင့်မောက် သည် ဖြစ်ခဲ့မူ နိမ့်ရ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည် လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါ လော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူစဉ် စိတ်စေတနာမရှိသော ဤမြေကြီးသည် နိမ့်သည် ဖြစ်ခဲ့ သော် မြင့်မောက်ရ၏၊ မြင့်မောက်သည် ဖြစ်ခဲ့သော် နိမ့်ရ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ကျောက်ချပ် လွှာသည် ထိခိုက်မိ၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည်ကား မိမိ၏ သဘော အားဖြင့် ကျသည်မဟုတ်၊ ဒေဝဒတ်၏ လုံ့လကြောင့်သာလျှင် ကျ၏၊ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် များစွာ သော ဘဝ အသိန်းတို့ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏၊ ထိုဒေဝဒတ်သည် ထိုသို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့သဖြင့် "ကြီးစွာသော အိမ်အထွတ် ပမာဏရှိသော ကျောက်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ အပေါ်၌ ကျစေအံ့" ဟု လွှတ်၏၊ ထိုအခါ နှစ်လုံးသော ကျောက်တို့သည် မြေမှ ထ၍ ထို (ချလိုက်သော) ကျောက်တုံးကို ခံလင့် ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုကျောက်နှစ်ခုတို့၏ ရိုက်ခတ်မိသောကြောင့် ကျောက်မှ အစိတ်အလွှာသည် ကွဲ၍ ထိုထို ဤဤအရပ်ဖြင့် ကျလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နှစ်လုံးသော ကျောက်တို့သည် (ချလိုက်သော) ကျောက်တုံးကို ခံကုန်သကဲ့ သို့ ထို့အတူသာလျှင် အစိတ်အလွှာကိုလည်း ခံထိုက်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခံလင့်သော်လည်း ဤလောက၌ အချို့သော ဝတ္ထုသည် လျှောကျ၏၊ စီးဆင်း၏၊ ထားသော နေရာ အတိုင်း တည်ခြင်းသို့ မရောက်။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ရေကို လက်ဖြင့် ယူသည်ရှိသော် လက်ချောင်း ကြားတို့မှ လျှောကျ၏၊ စီးဆင်း၏၊ ထားသော နေရာအတိုင်း တည်ခြင်းသို့ မရောက်၊ နို့ရည်၊ ရက်တက် ရည်၊ ပျားရည်၊ ထောပတ်၊ ဆီ၊ ငါးရည်၊ အမဲရည်ကို လက်ဖြင့် ယူသည်ရှိသော် လက်ချောင်းကြားတို့မှ လျှောကျ၏၊ စီးဆင်း၏၊ ထားသော နေရာအတိုင်း တည်ခြင်းသို့ မရောက်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် (ကျောက်တုံးကို) ခံလင့်ခြင်းငှါ ကပ်ရောက်လာကုန်သော ကျောက်နှစ်လုံးတို့၏ ရိုက်ခတ်မိခြင်းကြောင့် ကျောက်တုံးမှ အစိတ်အလွှာသည် ကွဲ၍ ထိုထို ဤဤအရပ်ဖြင့် ကျလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား သိမ်မွေ့သေးငယ်သော အဏုမြူနှင့် ညီမျှသော သဲမှုန့်ကို လက်ဆုပ်ဖြင့် ယူသည်ရှိသော် လက်ချောင်းကြားတို့မှ လျောကျ၏၊ စီးဆင်း၏၊ ထားသော နေရာအတိုင်း တည်ခြင်းသို့ မရောက်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် (ကျောက်လုံးကို) ခံခြင်းငှါ ကပ်ရောက်လာကုန်သော ကျောက်နှစ်လုံးတို့၏ ရိုက်ခတ်မိခြင်းကြောင့် ကျောက်တုံးမှ အစိတ်အလွှာသည် ကွဲ၍ ထိုထို ဤဤ အရပ်ဖြင့် ကျလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဤလောက၌ ထမင်းလုပ်ကို ခံတွင်းဖြင့် ယူသည်ရှိသော် အချို့သောသူ၏ ထမင်းလုပ်သည် ခံတွင်းမှ လွတ်၍ လျောကျ၏၊ ယိုထွက်၏၊ ထားသော နေရာအတိုင်း တည်ခြင်းသို့ မရောက်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် (ကျောက်တုံးကို) ခံခြင်းငှါ ကပ်ရောက်လာကုန်သော ကျောက်နှစ်လုံးတို့၏ ရိုက်ခတ်မိခြင်းကြောင့် ကျောက်တုံးမှ အစိတ်အလွှာသည် ကွဲ၍ ထိုထို ဤဤအရပ်ဖြင့် ကျလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှိပါစေတော့၊ ကျောက် (နှစ်လုံး)တို့သည် (ချလိုက်သော) ကျောက်တုံးကို ခံအပ်သည် ရှိပါစေတော့၊ သို့သော် မြေကြီးသည် ရိုသေခြင်းကို ပြုအပ်သကဲ့သို့ အစိတ်အလွှာသည် လည်း ရိုသေခြင်းကို ပြုသင့်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ဦးသော သူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုကုန်။ အဘယ်တစ်ဆယ့်နှစ်ဦးတို့နည်းဟူမူ -

ရာဂကြီးသူသည် တပ်မက်ခြင်း 'ရာဂ၏ ' အစွမ်းကြောင့် ရိုသေခြင်းကို မပြု။

ဒေါသကြီးသူသည် ဒေါသ၏ အစွမ်းကြောင့်၊

မောဟကြီးသူသည် မောဟ၏ အစွမ်းကြောင့်၊

စိတ်မာန် တက်ကြွသူသည် မာန၏ အစွမ်းကြောင့်၊

ဂုဏ်ကျက်သရေမရှိသူသည် ဂုဏ်အထူးမရှိသောကြောင့်၊

အလွန်ခက် ထန်သူသည် အချုပ်အတည်း အတားအမြစ် မရှိသောကြောင့်၊

ယုတ်ညံ့သူသည် ယုတ်ညံ့သော သဘောထား ရှိသောကြောင့်၊ သူတစ်ပါး အလိုကို လိုက်နာရသူသည် မိမိကိုယ်ကို မစိုးမပိုင်သောကြောင့်၊

ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော သဘောထားရှိသောကြောင့်၊

နှိပ်စက်ဆင်းရဲ ခံနေရသူသည် နှိပ်စက်တုံ့ပြုလိုသောကြောင့်၊

လောဘကြီးသူသည် လိုချင်ခြင်း 'လောဘ' ဖိစီးနှိပ်စက်သောကြောင့်၊

တစ်စုံတစ်ရာကို အားထုတ်ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သူသည် အကျိုးကိစ္စကို ပြီးမြောက်စေလိုသောကြောင့် ရိုသေခြင်းကို မပြု။

မင်းမြတ် ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ဦးသော သူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုကုန်။ စင်စစ်သော်ကား ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည် ကျောက်ချင်းထိခတ် ဆတ်မိသောကြောင့် ကွဲပဲ့၍ မရည်စူးမမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုထို ဤဤ မတည်သော အရပ်ဖြင့် ကျဆင်းလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား လေဟုန်ဆောင်ကြဉ်းအပ်သော သေးငယ်သော အဏုမြူသည် မရည်စူး မမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုထိုဤဤ မတည်သော အရပ်ဖြင့် အလွန်ပြန့်ကြဲ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည် ကျောက်ချင်း ရိုက်ခတ်ဆတ်မိသောကြောင့် ကွဲပဲ့၍ မရည်စူး မမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်လျက် ထိုထိုဤဤ မတည်သော အရပ်ဖြင့် ကျဆင်းလာလျက် မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်၌ ကျ၏၊ မင်းမြတ် ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည် ကျောက်လုံးမှ အသီးအခြား

မဖြစ်ခဲ့မူ ထိုကျောက်ချပ်လွှာကိုလည်း ထိုခံသော ကျောက်တို့သည် ပံ့တက်ခုန်ကျော်၍ ယူကုန်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုကျောက်ချပ်လွှာသည် မြေ၌ တည်သည် မဟုတ်၊ ကောင်းကင်၌ တည်သည် မဟုတ်၊ ကျောက်ချင်း တိုက်ခတ်ဆတ်မိသော အဟုန်ကြောင့် ကွဲပဲ့ကာ မရည်စူးမမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုထို၌၌ မတည်သော အရပ်ဖြင့် ကျဆင်းလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား လေဗွေ မြောက်လွင့်အပ်သော သစ်ရွက်ဟောင်း, သစ်ရွက်ခြောက်သည် မရည်စူးမမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုထို၌၌ မတည်သော အရပ်ဖြင့် ကျ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤကျောက်ချပ်လွှာသည် ကျောက်ခြင်း ရိုက်ခတ်ဆတ်မိသော အဟုန်ကြောင့် မရည်စူး မမှန်းဆသော အရပ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုထို၌၌ မတည်သော အရပ်ဖြင့် ကျဆင်းလာလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား သူ၏ ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော၊ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းရှိသော၊ ကောက်ကျစ်သော ဒေဝဒတ်အား ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' ငရဲ၌ ခံရရန် အလို့ငှါ ကျောက်ချပ်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ ကျ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ပါဒသကလိကာဟတပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၉ - အဂ္ဂသမဏပဉှာ (အမြတ်ဆုံးရဟန်း ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာသဝေါ တရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သမဏဖြစ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း - "သည်းခံခြင်းစသော သဘောတရား လေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုသူ့ကို စင်စစ် လောက၌ သမဏဟူ၍ ဆိုကုန်၏" ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပြန်၏။

ထိုစကားတော်၌ ဤသည်တို့ကား တရားလေးပါးတို့တည်း။ သည်းခံခြင်း၊ နည်းပါးသော အစာအာဟာရရှိခြင်း၊ ကာမ၌ မွေ့လျော်မှုကို ပယ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြဖွယ် 'ပလိဗောဓ' မရှိခြင်းတို့တည်း။ ဤအလုံးစုံသော တရားလေးပါးတို့သည်ကား အာသဝေါ မကုန်သေးသော ကိလေသာရှိသော သူအားသာလျှင် ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သမဏမည်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "(သည်းခံခြင်းစသော) တရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လောက၌ သမဏဟူ၍ ဆိုကုန်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ (သည်းခံခြင်းစသော) တရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည် သမဏမည်သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သမဏမည်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အာသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သမဏဖြစ်၏ဟူသော ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏၊ "(သည်းခံခြင်းစသော) တရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူကို လောက၌ သမဏဟူ၍ ဆိုကုန်၏" ဟူ၍လည်း တစ်ဖန် ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့

၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၏ အစွမ်းဖြင့် "(သည်းခံခြင်းစသော) တရားလေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သူကို လောက၌ သမဏဟု ဆိုကုန်၏" ဟူသော ထိုစကားကို ဟောတော်မူအပ်၏၊ "အာသဝေါတရား လေးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သမဏဖြစ်၏" ဟူသော ဤစကားသည် အကြွင်းမရှိသော စကားတည်း။

မင်းမြတ် ကိလေသာ ငြိမ်းခြင်းငှါ ကျင့်ကြသူဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို ထောက်၍ ထောက်၍ အာသဝေါကုန်ပြီးသော သမဏကို အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ရေပန်း၊ ကြည်းပန်း ရှိသမျှ ပန်းအားလုံးတို့တွင် မြတ်လေးပန်းကို အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏၊ ကြွင်းကုန်သော အထူးထူး အပြားပြား ပန်းမျိုးဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို ထောက်၍ ထောက်၍ မြတ်လေးပန်းကိုသာလျှင် လူအပေါင်းသည် တောင့်တအပ်၏၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကိလေသာ ငြိမ်းခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်သောသူဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို ထောက်၍ ထောက်၍ အာသဝေါကုန်ပြီးသော သမဏကို အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား စပါးအားလုံးတို့တွင် သလေးစပါးကို အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏၊ သလေးစပါးမှ ကြွင်းကုန်သော အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော စပါးမျိုးဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို ထောက်၍ ထောက်၍ ခန္ဓာကိုယ်၏ တည်တံ့မျှတခြင်းငှါ ဘောဇဉ်တို့သာ မည်ကုန်၏၊ သလေးစပါးကိုသာလျှင် ထိုစပါးအားလုံးတို့ထက် အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကိလေသာ ငြိမ်းခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်သောသူဟူသမျှ အားလုံးတို့ကို ထောက်၍ ထောက်၍ အာသဝေါကုန်ပြီးသော သမဏကိုသာ အထွတ်အမြတ်ဟု ဆိုရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတော်မူ တိုင်းဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် အဂ္ဂသမဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏာမိတဝဂ် ===

၁၀ - ဝဏ္ဏဘဏနပဉှာ (ဂုဏ်ကို ပြောဆိုခြင်း ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို (ပြောကြရာ)၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်သင့်" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ထားကြည်လင် ပေါ်လွင်ပျံ့တက်၍ - "သေလပုဏ္ဏား ငါဘုရားသည် မင်းဖြစ်၏၊ အတုမရှိသော တရားမင်းဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါးတို့ မလည်စေနိုင်သော စကြာ ရတနာသဖွယ်ဖြစ်သော သူတစ်ပါးတို့ မဟောနိုင်သော ဒေသနာစက်ကြီးကို သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဖြင့် လှည့်လည်ဟောကြား နိုင်ပေ၏" ဟု သေလပုဏ္ဏားအား အတိုင်းထက်အလွန် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူး ပြောဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို (ပြောကြရာ)၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း, ဝမ်းသာခြင်း, စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်စေသင့်" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည်

အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ သေလပုဏ္ဏားသည် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ထား ကြည်လင်ပေါ်လွင်ပျံ့တက်၍ အတိုင်းထက်အလွန် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကို သေလပုဏ္ဏားအား ချီးမွမ်း ပြောဆိုတော်မူ၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ သေလပုဏ္ဏားသည် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ထားကြည်လင် ပေါ်လွင်ပျံ့တက်၍ အတိုင်းထက်အလွန် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးကို သေလပုဏ္ဏားအား အကယ်၍ ပြောဆိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို (ပြောကြရာ)၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း, ဝမ်းသာခြင်း, စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်စေသင့်" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို(ပြောကြရာ)၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း, ဝမ်းသာခြင်း, စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်စေသင့်" ဟု ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏၊ သေလပုဏ္ဏားသည် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ရှိသော် - "သေလပုဏ္ဏား ငါဘုရားသည် မင်းဖြစ်၏၊ အတုမရှိသော တရားမင်းဖြစ်၏၊ သူတစ်ပါးတို့ မလည်စေနိုင်သော စကြာရတနာသဖွယ်ဖြစ်သော သူတစ်ပါးတို့ မဟောနိုင်သော ဒေသနာစက်ကြီးကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် လှည့်လည်ဟောကြားနိုင်ပေ၏" ဟု အတိုင်းထက်အလွန် မိမိဂုဏ်ကို သေလပုဏ္ဏားအား ပြောဆိုတော်မူ၏။

မင်းမြတ် တရားတော်၏ သဘာဝ မိမိကိစ္စလက္ခဏာ သဘာဝအတိုင်း မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်သော ဖြောင့်စင်းသော အဓိပ္ပါယ်နက်ကို ဖော်ပြတော်မူလိုသဖြင့် "ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့သည် ငါဘုရား၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကို ဖြစ်စေ ပြောကြလျှင် ထို (ပြောကြရာ)၌ သင်တို့သည် နှစ်သက်ခြင်း, ဝမ်းသာခြင်း, စိတ်တက်ကြွခြင်း မဖြစ်သင့်" ဟု ပဌမစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏၊ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သေလပုဏ္ဏားက ချီးမွမ်း ပြောဆိုသည်ရှိသော် "သေလပုဏ္ဏား ငါဘုရားသည် မင်းဖြစ်၏၊ အတုမရှိသော တရားမင်းဖြစ်၏" ဟု သေလပုဏ္ဏားအား အတိုင်းထက်အလွန် မိမိဂုဏ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပြောဆိုတော်မူခြင်းသည် လာဘ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အကျော်အစောဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ မိမိ (အကျိုး)ဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ အသင်းအပင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၊ တပည့် ပြုစေလိုသောကြောင့် ပြောဆိုတော်မူသည် မဟုတ်ပေ၊ စင်စစ်သော်ကား အစဉ်စောင့်ရှောက်လိုသဖြင့်၊ သနားသဖြင့်၊ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့်၊ ဤသို့ လိုက်လျောပြောဆိုသဖြင့် ဤသေလပုဏ္ဏား၏ လည်းကောင်း၊ တပည့်လုလင် သုံးရာတို့၏ လည်းကောင်း သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်းလျက် "သေလပုဏ္ဏား ငါဘုရားသည် မင်းဖြစ်၏၊ အတုမရှိသော တရားမင်းဖြစ်၏" ဟု အတိုင်းထက်အလွန် သေလပုဏ္ဏားအား မိမိဂုဏ်ကို ပြောဆို ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် ဝဏ္ဏဘာဏနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏ္ဏာမိတဝဂ် ===

၁၁ - အဟိံသာနိဂ္ဂဟပဉှာ (မညှဉ်းဆဲခြင်းနှင့် ဖိနှိပ်ခြင်း ပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လောက၌ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲသူသည် ချစ်ထိုက်သူ၊ မြတ်နိုးထိုက်သူဖြစ်လတ္တံ့" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏၊ "ဖိနှိပ်ထိုက်သော သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သောသူကို ချီးမြှောက်ရာ၏" ဟူ၍လည်း တစ်ဖန် ဟောတော်မူပြန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဖိနှိပ်ခြင်းသည်ကား လက်ကို ဖြတ်ခြင်း၊ ခြေကို ဖြတ်ခြင်း၊ ရိုက်ခြင်း၊ ဖွဲ့နှောင်ခြင်း၊ နှောင်အိမ်သို့ သွင်းခြင်းစသော အထူးထူးပြုခြင်း၊ သတ်ခြင်း၊ ဇီဝိတိန္ဒြေအစဉ်ကို ဖျက်ခြင်းတည်း၊ ဤဖိနှိပ်ထိုက်သော သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏ဟူသော စကားသည် မြတ်စွာဘုရားအား မသင့်တော်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤစကားကို ဆိုတော်မူခြင်းငှါ မထိုက်။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လောက၌ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲသူသည် ချစ်ထိုက်သူ၊ မြတ်နိုးထိုက်သူ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ ဖိနှိပ်ထိုက်သော သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သောသူကို ချီးမြှောက်ရာ၏ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ ဖိနှိပ်ထိုက်သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သူကို ချီးမြှောက်ရာ၏ဟူသော ဤစကားကို အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "လောက၌ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲသူသည် ချစ်ထိုက်သူ၊ မြတ်နိုးထိုက်သူ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက် ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "လောက၌ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲသူသည် ချစ်ထိုက်သူ၊ မြတ်နိုးထိုက်သူ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏၊ "ဖိနှိပ်ထိုက်သော သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သောသူကို ချီးမြှောက်ရာ၏" ဟူ၍လည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် "လောက၌ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲသော သူသည် ချစ်ထိုက်သူ၊ မြတ်နိုးထိုက်သူ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟူသော ဤစကားတော်သည် အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်လိုလားသော စကားတော်ပေတည်း၊ ဤစကားတော်သည် ဆုံးမရိုး စကားတော်ပေတည်း၊ ဤစကားတော်သည် တရားဒေသနာ ဟောရိုးပေတည်း၊ မင်းမြတ် ထိုစကား ဟုတ်မှန်၏၊ တရားတော်သည် မညှဉ်းဆဲ, မနှိပ်စက်ခြင်း လက္ခဏာရှိ၏၊ ဤစကားတော်သည် သဘောဟုတ်မှန်သော စကားတော်ပေတည်း၊ မင်းမြတ် "ဖိနှိပ်ထိုက်သူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သူကို ချီးမြှောက်ရာ၏" ဟူသော အကြြင်စကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏၊ ဤစကားတော်သည် လောကအလေ့အလာ ဆိုရိုးစကားတည်း၊ မင်းမြတ် တက်ကြွသော စိတ်ကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ တွန့်ဆုတ်သော စိတ်ကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ အကုသိုလ်စိတ်ကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ကုသိုလ်စိတ်ကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ မသင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ မှားယွင်းသော အကျင့်ကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ မှန်ကန်သော အကျင့်ကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ သူတော်မဟုတ်သူယုတ်ကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ သူတော်သူမြတ်ကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ ခိုးသူကို ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ခိုးသူ မဟုတ်သူကို ချီးမြှောက်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှိပါစေတော့၊ ယခုအခါ၌ အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ အရာအခွင့်သို့ ရှေးရှု ရောက်လာလတ်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အကြင် ဖိနှိပ်ခြင်းမျိုးကို မေးပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ထိုမေးလိုသော အဓိပ္ပါယ်သည် ဆိုက်ရောက်လာပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ခိုးသူကို ဖိနှိပ်လိုသော သူသည် အဘယ်သို့ ဖိနှိပ်အပ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခိုးသူကို ဖိနှိပ်လိုသော သူသည် ဤသို့ ဖိနှိပ်ရာ၏၊ ဆဲရေး ရေရွတ်ထိုက်သူကို ဆဲရေး ရေရွတ်ရာ၏၊ ဒဏ်ပေးထိုက်သူကို ဒဏ်ပေးရာ၏၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သူကို နှင်ထုတ်ရာ၏၊ ချုပ်နှောင်ထိုက်သူကို ချုပ်နှောင်ရာ၏၊ သတ်ထိုက်သူကို သတ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်

မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ခိုးသူတို့အား သတ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားတို့ အနုးအညွတ် ခွင့်လွတ်အပ်ပါ သလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မဟုတ်ပါဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခိုးသူကို ဆုံးမကံမြစ်အပ်၏ဟု အဘယ်ကြောင့် ခွင့်ပြုတော်မူအပ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သတ်ထိုက်သော ခိုးသူကို မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလိုတော်ဖြင့် သတ်အပ်သည် မဟုတ်၊ မိမိပြုအပ်သော ခိုးမှုကြောင့်သာ ထိုခိုးသူကို သတ်အပ်၏၊ တစ်နည်းသော်ကား တရားနှင့်လျော်သော အဆုံးအမ (ဥပဒေ အရ) ဖြင့်သာ ဆုံးမကံမြစ်အပ်၏၊ မင်းမြတ် သင်သည် ပြုလုပ်သူမဟုတ်သော အပြစ်ကင်းသော ခရီး လမ်း၌ သွားသော ယောကျ်ားကို ဖမ်း၍ သတ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သတ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြုလုပ်သူ မဟုတ်သောကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ခိုးသူကို မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလိုတော်ဖြင့် သတ်အပ်သည် မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင် ပြုအပ်သော အမှုကြောင့်သာ ထိုခိုးသူကို သတ်အပ်၏၊ အသို့နည်း၊ ဤခိုးသူကို သတ်ရာ၌ (ဤအမှုကို ကျူးလွန်လျှင် အပြစ်ဖြစ်သည်ဟု) ဆုံးမကံမြစ်သော သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်သို့ ရောက်ထိုက်ပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်ထိုက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမသည် ကောင်းသော အဆုံးအမပင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် အဟိံသာနိဂ္ဂဟပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပဏ္ဏာမိတဝဂ် ===

၁၂ - ဘိက္ခုပဏ္ဏာမိတပဉှာ

(ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား နှင်ထုတ်ခြင်း ပြဿနာ)

၁၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ငါဘုရားသည် အမျက်ထွက်လေ့ မရှိ၊ ကင်းသော ဒုစရိုက်ပြောင့် သစ်ငုတ်ရှိ၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့ကို ပရိသတ်နှင့်တကွ နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်ကို နှင်ထုတ်တော်မူပါသလော၊ သို့မဟုတ် ကျေနပ်နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ နှင်ထုတ်တော်မူပါသလော၊ ရှေးဦးစွာ ဤအကြောင်း ကို ဤမည်သော အကြောင်းဟု သိတော်မူပါဦးလော့၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ အကယ်၍ နှင်ထုတ်တော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျက်ထွက်မှုကို မနုတ်ပယ်အပ်သေး၊ ကျေနပ်နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ အကယ်၍ နှင်ထုတ်တော်မူသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အကြောင်း မဟုတ်ရာ၌ မသိသဖြင့် နှင်ထုတ်တော်မူအပ်၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာ ကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ငါဘုရားသည် အမျက်ထွက်လေ့မရှိ၊ ဒုစရိုက်ကြောင့် သစ်ငုတ်ကင်း၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်တို့ကိုလည်း ပရိသတ်နှင့်တကွ နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ ထိုသို့ နှင်ထုတ်ခြင်းသည်ကား အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်တော်မူသည် မဟုတ်။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျာ်းသည် သစ်မြစ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ငုတ်ကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ အိုးခြမ်းကွဲကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ မညီမညွတ်သော မြေအဖို့ကြောင့်သော် လည်းကောင်း မြေကြီးပေါ်၌ ချော်၍ လဲကျ၏၊ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ထိုသူကို လဲစေသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ မြေကြီးအား အမျက်ဒေါသသည် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်ရွှင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိပါ၊ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ လွတ်ပါ၏၊ ထိုညှို့ဖျင်းသူသည် မိမိအလိုလိုသာလျှင် ချော်၍ လဲပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့အား အမျက်ထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကြည်လင် ရွှင်ပျခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိပါ။ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ လွတ်တော်မူကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ကိုယ်တိုင်ပြုအပ်သော မိမိ၏ အပြစ်ကြောင့်သာလျှင် ထိုသူတို့ကို နှင်ထုတ်အပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် သေသော အကောင်ပုပ်နှင့် အတူမနေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အကြင်သေသော အကောင်ပုပ်သည် ရှိ၏၊ ထိုသေသော အကောင်ပုပ်ကို လျင်စွာသာလျှင် ထုတ်ပယ်၏၊ ကုန်းသို့ (တင်ပို့) ဖယ်ရှား၏၊ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ထိုအကောင်ပုပ်ကို ထုတ်ပယ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာအား အမျက်ထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိပါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ လွတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့အား အမျက်ထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ လွတ်တော်မူကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား ကိုယ်တိုင်ပြုအပ်သော မိမိ၏ အပြစ်ကြောင့်သာလျှင် ထိုသူတို့ကို နှင်ထုတ်အပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် မြေ၌ ချော်သည် ဖြစ်၍ လဲကျ သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်၌ ချော်သည် ဖြစ်၍ နှင်ထုတ်အပ်၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ကို ထုတ်ပယ်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်၌ ချွတ်ချော်သူကို နှင်ထုတ်အပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ အကျိုးကို အလိုရှိတော်မူ၍၊ အစီးအပွါးကို အလိုရှိတော်မူ၍၊ ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိတော်မူ၍၊ စင်ကြယ်ခြင်းကို အလိုရှိတော်မူ၍ "ဤသို့ နှင်ထုတ်သဖြင့် ဤရဟန်းတို့သည် ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့မှ လွတ်ကုန်လတ္တံ့" ဟု နှလုံးသွင်းလျက် နှင်ထုတ်တော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် ဘိက္ခုပဏာမိတပဉှာ ပြီး၏။

သုံးခုမြောက် ပဏာမိတဝဂ် ပြီး၏။

ဤပဏာမိတဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၁ - ဣဒ္ဓိကမ္မဝိပါကပဉှာ (တန်ခိုးနှင့် ကံ၏အကျိုး ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတို့တွင် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း ထိုအသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် (ခိုးသားငါးရာတို့) ရိုက်ပုတ်ခံရသည် ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းတော် ကွဲလျက် အရိုးအသား ညက်ညက်ကြေပြီးလျှင် အကြောပြတ်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရသတတ်၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် တန်ခိုး၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်ပါမူ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် အရိုက်အပုတ် ခံရသည် ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရ၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် အရိုက်အပုတ်ခံရသည် ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရသည်ဖြစ်ပါမူ တန်ခိုး၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၏ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ မိမိအား နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို တန်ခိုးဖြင့် ဟန့်တားပယ်မြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေသလော၊ နတ်နှင့် တကွသော လူအပေါင်း၏လည်း ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှါ ထိုက်တော်မူသည် မဟုတ်ပါလောဟု အစွန်း နှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတို့တွင် မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည်လည်း ဆောက်ပုတ်ဖြင့် အရိုက်အပုတ်ခံရသည် ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရ၏၊ ထိုဆောက် ပုတ်ဒဏ်ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရခြင်းသည်လည်း အကုသိုလ်ကံ ဖိစီး နှိပ်စက်ခံရသောကြောင့် ဖြစ်ရပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တန်ခိုးကြီးသောသူ၏ တန်ခိုးအရာနှင့် ကံ၏ အကျိုးနှစ်ပါးစုံတို့သည် မကြံစည်အပ်သော အရာတို့ချည်း မဟုတ်ပါကုန်လော၊ မကြံစည်အပ်သော တန်ခိုးဖြင့် မကြံစည်အပ် သော ကံအကျိုးကို ပယ်နိုင်ရမည်မဟုတ်ပါလော၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် အသီးကို အလိုရှိသော အချို့ သူတို့သည် သီးသီးဖြင့် သီးသီးကို ပစ်ခတ်ကုန်၏၊ သရက်သီးဖြင့် သရက်သီးကို ပစ်ခတ်ကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် မကြံစည်အပ်သော တန်ခိုးဖြင့် မကြံစည်အပ်သော ကံအကျိုး ကို ပစ်ခတ်၍ ပယ်နိုင်ရမည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မကြံစည်အပ်သည်ချည်း ဖြစ်သော်လည်း တစ်ပါးသည် အတိုင်းထက်အလွန် အားကြီးလှ၏၊ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြေအပြင်၌ တူမျှသော ဇာတ်ရှိကုန်သော မင်းတို့သည် ရှိကုန်၏၊ တူမျှသော ဇာတ်ရှိကုန်သော ထိုမင်းတို့တွင်လည်း တစ်ဦးသော မင်းသည် အလုံးစုံသော မင်းတို့ကို လွှမ်းမိုး လွန်ကဲ၍ အာဏာစက်ကို ဖြစ်စေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမကြံစည်အပ်သော အရာတို့တွင် ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် အားကြီးလှ၏၊ ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အလုံးစုံသော အစိန္တိယအရာတို့ကို လွှမ်းမိုး၍ အာဏာကို ဖြစ်စေ၏၊ အကုသိုလ်ကံ နှိပ်စက်သောသူအား (ကံမှ) ကြွင်းသော အမှုမျိုးတို့သည် အခွင့်မရနိုင်ကုန်။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ၌ ကျူးလွန်ပြစ်မှား၏၊ ထိုကျူးလွန်ပြစ်မှားသော ယောကျ်ား၏ အမိသည် လည်းကောင်း၊ အဖသည် လည်း ကောင်း၊ ညီမ, အစ်မတို့သည် လည်းကောင်း၊ ညီ,အစ်ကိုတို့သည် လည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအဖော်တို့သည် လည်းကောင်း မစောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်၊ စင်စစ်သော်ကား မင်းသည်သာလျှင် ထိုယောကျ်ားအမှု၌ လွှမ်းမိုး၍ အာဏာကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုအရာ၌ မင်းအာဏာ ဖြစ်ကြောင်းကား အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ ထိုယောကျ်ား၏ အပြစ်ကျူးလွန်မိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမကြံစည်အပ်သော အရာတို့တွင် ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အတိုင်းထက် အလွန်အားကြီး လှ၏၊ ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အလုံးစုံသော အစိန္တိယအရာတို့ကို လွှမ်းမိုး၍ အာဏာကို ဖြစ်စေ၏၊ အကုသိုလ်ကံ နှိပ်စက်သောသူအား (ကံမှ) ကြွင်းသော အမှုမျိုးတို့သည် အခွင့်မရနိုင်ကုန်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား မြေအပြင်၌ တောမီး တောက်လောင်လတ်သော် အိုးတစ်ထောင် ရေသည်လည်း ငြိမ်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ စင်စစ်သော်ကား မီးသည်သာလျှင် ထိုအရာ၌ လွှမ်းမိုး၍ အာဏာကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ့်ကြောင့်နည်း၊ မီး၏ အားကြီးသော ကြောင့်ပါတည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမကြံစည်အပ်သော အရာတို့တွင် ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အတိုင်းထက်အလွန် အားကြီးလှ၏၊ ကံ၏ အကျိုးသည်သာလျှင် အလုံးစုံသော အစိန္တိယအရာတို့ကို လွှမ်းမိုး၍ အာဏာကို ဖြစ်စေ၏၊ အကုသိုလ်ကံ နှိပ်စက်သောသူအား (ကံမှ) ကြွင်းသော အမှုမျိုးတို့သည် အခွင့်မရနိုင်ကုန်။ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်ကံ နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် အရိုက် အပုတ်ခံရသော အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်စွမ်းနိုင်မှု မဖြစ်နိုင်တော့ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဣဒ္ဓိကမ္မဝိပါကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၂ - ဓမ္မဝိနယပဋိစ္ဆန္နာပဋိစ္ဆန္နပဉှာ

(ဓမ္မဝိနယကို ဖုံးထားသင့် မထားသင့် ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းသည် ဖွင့်ထားသော်သာလျှင် တင့်တယ်၏၊ ဖုံးထားခဲ့သော် မတင့်တယ်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း ပါတိမောက်ပြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း ပိဋကကို လည်းကောင်း ပိတ်ထားအပ်၏၊ ဖုံးထားအပ်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ သင့်လျော်သော အခွင့်ကို လည်းကောင်း၊ လျော်ကပ်သော အခွင့်ကို လည်းကောင်း အကယ်၍ ရခဲ့မူ ဝိနည်းပညတ်တော်သည် ဖွင့်ထားသော်သာ တင့်တယ်ရာ၏။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် တင့်တယ်ရာသနည်း၊ ထိုဝိနည်း ပိဋကာ၌ အကျင့်သိက္ခာ, စောင့်စည်းမှု, ရှောင်ကြဉ်မှု သီလဂုဏ်နှင့် အကျင့် အာစာရကို ပညတ်မှုအပြင် အတ္ထရသ၊ ဓမ္မရသ၊ ဝိမုတ္တိရသတို့ အပြည့်အစုံ ရှိသောကြောင့်တည်း။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းသည် ဖွင့်ထားသော်သာလျှင် တင့်တယ်၏၊ ဖုံးထားခဲ့သော် မတင့်တယ်" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါမူ "ပါတိမောက်ပြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း ပိဋကကို လည်းကောင်း ပိတ်ထားအပ်၏၊ ဖုံးထားအပ်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ ပါတိမောက် ပြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်းပိဋကကို လည်းကောင်း ပိတ်ထားအပ်၏၊ ဖုံးထားအပ်၏" ဟု ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊

ဝိနည်းသည် ဖွင့်ထားသော်သာလျှင် တင့်တယ်၏။ ဖုံးထားခဲ့သော် မတင့်တယ်” ဟူသော စကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် “ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းသည် ဖွင့်ထားသော်သာလျှင် တင့်တယ်၏။ ဖုံးထားခဲ့သော် မတင့်တယ်” ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း ပါတိမောက်ပြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဝိနည်း ပိဋကကို လည်းကောင်း ပိတ်ထားအပ်၏၊ ဖုံးထားအပ်၏။ ထိုသို့ ပိတ်ဖုံးထားသော်လည်း ထိုပိတ်ဖုံးခြင်းသည်ကား အလုံးစုံတို့အား ပိတ်ဖုံးထားသည် မဟုတ်ပေ။ အပိုင်းအခြားပြု၍ ပိတ်ဖုံးထားအပ်၏။

မင်းမြတ် အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြား ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပိတ်ထားတော်မူအပ်၏။

(၁) ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ်အလာ၏ အစွမ်းကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြား ပြု၍ ပိတ်ထားတော်မူအပ်၏။

(၂) ပါတိမောက်တရားတော်၏ အလေးပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် (ပါတိမောက်ပြခြင်းကို) ပိတ်ထားတော်မူအပ်၏။

(၃) ရဟန်းအဖြစ်၏ အလေးပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် (ပါတိမောက်ပြခြင်းကို) ပိတ်ထားတော်မူအပ်၏။

(၁) ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ်အလာ၏ အစွမ်းကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြားပြု၍ အသို့ ပိတ်ထားအပ်သနည်း။ မင်းမြတ် ရဟန်းတို့ အလယ်၌ ပါတိမောက်ပြ၍၊ ရဟန်းမှ ကြွင်းသောသူတို့အား ပိတ်ထားခြင်းသည် အလုံးစုံသော ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ်အလာပေတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မင်းတို့၏ ခတ္တိယမာယာသည် မင်းတို့၌သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် မင်းတို့၏ လောကအစဉ် အလာကို ကြွင်းသော လူတို့အား ပိတ်ထားအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းတို့ အလယ်၌ ပါတိမောက်ပြ၍၊ ရဟန်းမှ ကြွင်းသောသူတို့အား ပိတ်ထားခြင်းသည် အလုံးစုံသော ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ် အလာပေတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား မြေအပြင်၌ မလ္လာဂိုဏ်း၊ အတောဏဂိုဏ်း၊ ပဗ္ဗတဂိုဏ်း၊ ဓမ္မဂိရိယဂိုဏ်း၊ ဗြဟ္မဂိရိယဂိုဏ်း၊ နဋကဂိုဏ်း၊ နစ္စကဂိုဏ်း၊ လင်္ဃကဂိုဏ်း၊ ပိသာစဂိုဏ်း၊ မဏိဘဒ္ဒဂိုဏ်း၊ ပုဏ္ဏဘဒ္ဒဂိုဏ်း၊ စန္ဒိမသူရိယဂိုဏ်း၊ သိရိဒေဝတာဂိုဏ်း၊ ကာလိဒေဝတာဂိုဏ်း၊ သိဝဂိုဏ်း၊ ဝသုဒေဝဂိုဏ်း၊ ဃနိကာဂိုဏ်း၊ အသိပါသဂိုဏ်း၊ ဘဒ္ဒိပုတ္တဂိုဏ်းဟူသော ဂိုဏ်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုထိုဂိုဏ်း လျှို့ဝှက်ချက်သည် ထိုထိုဂိုဏ်းတို့၌သာလျှင် ဖြစ်၏။ ကြွင်းသော ဂိုဏ်းတို့အား ပိတ်ထား အပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းတို့အလယ်၌ ပါတိမောက်ကို ပြ၍၊ ရဟန်းမှ ကြွင်းသောသူတို့အား ပိတ်ထားခြင်းသည် အလုံးစုံသော ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ်အလာတည်း။ ဤသို့လျှင် ရှေးဘုရားတို့၏ အစဉ်အလာ၏ အစွမ်းကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြားပြု၍ ပိတ်ထားအပ်၏။

(၂) ပါတိမောက်တရားတော်၏ အလေးပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြား ပြု၍ အဘယ်သို့ ပိတ်ထားအပ်သနည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ပါတိမောက်တရားတော်သည် လေး၏၊ တာဝန်ကြီး၏။ ထိုပါတိမောက်တရားတော်၌ မှန်ကန်စွာ လိုက်နာကျင့်ကြံသူသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်နိုင်၏။ ထိုပါတိမောက်၌ အဆက်ဆက် မှန်ကန်စွာ လိုက်နာကျင့်ကြံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်နိုင်၏။ ထိုပါတိမောက်၌ အဆက်ဆက် မှန်ကန်စွာ မလိုက်နာ၊ မကျင့်ကြံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်နိုင်။ ဤအနှစ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရား၊ မြတ်သော တရားသည် မှန်ကန်စွာ လိုက်နာ ကျင့်ကြံလေ့ မရှိကုန်သော သူတို့၏ လက်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်

အထင်သေးအပ် သည်၊ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်သည်၊ ရှုတ်ချအပ်သည်၊ အပြစ်တင်အပ်သည်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မဖြစ်ပါစေလင့်။ ဤအနှစ်နှင့် ပြည့်စုံသောတရား၊ မြတ်သော တရားသည် သူယုတ်မာတို့ထံသို့ ရောက်သည်ရှိသော် အထင်သေးအပ်သည်၊ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်သည်၊ ရှုတ်ချအပ်သည်၊ အပြစ်တင်အပ်သည်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မဖြစ်စေသတည်း။ ဤသို့ တရားတော်၏ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြားပြု၍ ပိတ်ထားအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အနှစ်ဖြစ်၍၊ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၍၊ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသော ရဲရဲနီသော စန္ဒကူး နံ့သာမည်သည်ကား လူရိုင်းတို့၏ လက်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အထင်သေးအပ်သည်၊ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်သည်၊ ရှုတ်ချအပ်သည်၊ အပြစ်တင်အပ်သည်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤအနှစ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရား၊ မြတ်သော တရားသည် အဆက်ဆက် မှန်ကန်စွာ ပြုကျင့်လေ့ မရှိကုန်သော သူတို့၏ လက်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အထင်သေးအပ်သည်၊ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်သည်၊ ရှုတ်ချအပ်သည်၊ အပြစ်တင်အပ်သည်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မဖြစ်ပါစေလင့်။ ဤအနှစ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရား၊ မြတ်သော တရားသည် သူယုတ်တို့၏ လက်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အထင်သေးအပ်သည်၊ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်သည်၊ ရှုတ်ချအပ်သည်၊ အပြစ်တင်အပ်သည်၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မဖြစ်ပါစေလင့်။ ဤသို့လျှင် တရားတော်၏ အလေးပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပါတိမောက် ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြား ပြု၍ ပိတ်ထားအပ်၏။

(၃) ရဟန်းအဖြစ်၏ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သောကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြားပြု၍ အဘယ်သို့ ပိတ်ထားအပ်သနည်းဟူမူ-မင်းမြတ် စင်စစ် လောက၌ ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် မချိန်စက်နိုင်၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင်၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အဖိုးဖြတ်ခြင်းငှါ၊ ချိန်စက်ခြင်းငှါ၊ နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ဤသို့ သဘောရှိသော၊ ရဟန်းအဖြစ်၌ တည်သော ဤရဟန်းသည် နတ်လူအပေါင်းနှင့် တူတန်ညီမျှသည် မဖြစ်ပါစေသတည်းဟု နှလုံးသွင်း၍၊ ရဟန်းတို့၏ အတွင်း၌သာလျှင် ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လောက၌ အမြတ်ဆုံး ဘဏ္ဍာဟူသော အဝတ်သော်လည်း ဖြစ်စေ၊ အခင်းသော်လည်း ဖြစ်စေ၊ ဆင်, မြင်း, ရထား, ရွှေ, ငွေ, ပတ္တမြား, ပုလဲ, မိန်းမရတနာစသည်တို့သော်လည်း ဖြစ်စေ၊ ရန်အောင်နိုင်သော အမှု၌ ရဲရင့်ကုန်သူတို့ သော်လည်း ဖြစ်စေ ထိုအလုံးစုံတို့သည် မင်းထံသို့ ရောက်ရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လောက၌ မုခပါဠိ ပါဠိတော်ကို သင်ကြားမှု၊ ကျင့်ကြံမှု၊ ကန္ဒြေကို ဆုံးမမှု၊ သီလ စောင့်စည်းမှုဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးဟူသမျှတို့သည် ရဟန်းသံဃာထံသို့ ဆိုက်ရောက်ရကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ရဟန်းအဖြစ်၏ အလေးပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပါတိမောက်ပြခြင်းကို အပိုင်းအခြားပြု၍ ပိတ်ထားအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဓမ္မဝိနယပဋိစ္ဆန္နာပဋိစ္ဆန္နပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၃ - မုသာဝါဒဂရု, လဟုဘာဝပဉှာ

(မုသားစကား၏ အလေး, အပေါ့ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံး၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါး၏ အထံ၌ ဒေသနာကြားခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော လဟုကအာပတ်သို့ ရောက်၏" ဟူ၍လည်း တစ်ဖန် ဟောတော်မူပြန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မုသားစကားတစ်မျိုးကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သာသနာတော်မှ အရင်းအမြစ် ပြတ်၏။ မုသားစကားတစ်မျိုးကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ကုစားခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏" ဟူသော ဤမုသားနှစ်မျိုးတို့၌ အထူးကား အဘယ်ပါနည်း။ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံး၏" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါး၏ အထံ၌ ဒေသနာကြားခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသော လဟုက (ပါစိတ်) အာပတ်သို့ ရောက်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါး၏ အထံ၌ ဒေသနာကြားခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော လဟုက (ပါစိတ်) အာပတ်သို့ ရောက်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်မူ "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံး၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံး၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ရဟန်းတစ်ပါး၏ အထံ၌ ဒေသနာကြားခြင်းလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသော လဟုက အာပတ်သို့ ရောက်၏" ဟူသော စကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုသို့ ဟောခြင်းသည်ကား လွန်ကျူးပြောဆိုသော အကြောင်းရင်း ဝတ္ထု၏ အစွမ်းဖြင့် ဂရုက, လဟုက ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ထိုဆိုလတ္တံ့သော စကားကို အသို့ မှတ်ထင်သနည်း။ ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် လူတစ်ဦးအား လက်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ငြားအံ့။ ထိုယောကျ်ားအား သင်တို့သည် အဘယ်မျှသော ဒဏ်ကို ဆောင်စေကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအရိုက်ခံရသူသည် "သည်းမခံနိုင်ပါ" ဟု အကယ်၍ ဆိုအံ့၊ သည်းမခံ သည်ရှိသော် ထိုရိုက်သောသူအား အကျွန်ုပ်တို့သည် အသပြာဒဏ်ကို ဆောင်စေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ ထိုယောကျ်ားသည်ပင်လျှင် သင်မင်းမြတ်အား လက်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ငြားအံ့။ ထိုယောကျ်ားအား အဘယ်ဒဏ် ထိုက်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ား၏ လက်ကိုသော်လည်း ဖြတ်စေကုန်ရာပါ၏။ ခြေကိုသော်လည်း ဖြတ်စေကုန်ရာပါ၏။ ဦးခေါင်းပြတ်သည်တိုင်အောင် ဖြတ်စေကုန်ရာပါ၏။ ရိုက်သော ယောကျ်ား၏ အိုးအိမ် အားလုံးကိုသော်လည်း ဖျက်ဆီးစေကုန်ရာပါ၏။ ဆွေမျိုးနှစ်ဖက်၌ အမျိုးခုနစ်ဆက် တိုင်အောင်သော်လည်း သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးစေကုန်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်ဦးသောသူအား လက်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ရာ၌ အနည်းငယ်သော အသပြာမျှ ဒဏ်တပ်ခြင်းနှင့် သင့်အား လက်ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ရာ၌ လက်ဖြတ်ခြင်း၊ ခြေဖြတ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်း၊ အိုးအိမ်အားလုံးကို သိမ်းယူခြင်း၊ ဆွေမျိုးနှစ်ဖက်၌ အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင် သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီး

ခြင်းဟူသော ဤအပြစ်ဒဏ် ပေးခြင်းနှစ်မျိုး၌ အထူးကား အဘယ်နည်း။ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လူချင်း ထူးခြားသောကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သိလျက် မုသားစကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် အကြောင်းရင်း ဝတ္ထု၏ အစွမ်းဖြင့် ဂရုက, လဟုက ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် မုသာဝါဒဂရုလဟုဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၄ - ဗောဓိသတ္တဓမ္မတာပဉှာ (ဘုရားလောင်းဓမ္မတာ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဓမ္မတာအပြားကို ဆိုရာ တရားဒေသနာတော်၌ "(ဗျာဒိတ်ကြားရာ) ရှေးဦးစွာ၌ပင် ဘုရားလောင်းတို့၏ အမိအဖတို့သည် မြဲကုန်၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် မြဲ၏။ အဂ္ဂသာဝကတို့သည် မြဲကုန်၏။ သားတော်သည် မြဲ၏။ အလုပ်အကျွေးသည် မြဲ၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန် ဘုရားလောင်းသည် "တုသိတာနတ်အဖြစ်၌ တည်လျက် ရှစ်ပါးသော ကြည့်ခြင်းကြီးတို့ကို ကြည့်၏။

(၁) ဘုရားဖြစ်ရန် အခါကို ကြည့်၏။ (၂) ဘုရားဖြစ်ရာ ကျွန်းကို ကြည့်၏။

(၃) ဖွားတော်မူရာ အရပ်ကို ကြည့်၏။ (၄) ဖြစ်ရာ အမျိုးဇာတ်ကို ကြည့်၏။

(၅) မယ်တော်ကို ကြည့်၏။ (၆) အသက်အပိုင်းအခြားကို ကြည့်၏။

(၇) ဖွားမည့်လကို ကြည့်၏။ (၈) တောထွက်ခြင်းကို ကြည့်၏" ဟု

အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြပြန်ပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဉာဏ် မရင့်ကျက်ခဲ့သော် သိမြင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ဉာဏ်ရင့်ကျက်သည် ရှိသော် အကြောင်းအရာ အထူးကိုလည်း ဆိုင်းငံ့ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ရင့်ကျက်သော စိတ်ကို မလွန်အပ်။ အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် "အဘယ်အခါ၌ ငါ ဖြစ်ရအံ့နည်း" ဟု အခါကို ကြည့်ရလေသနည်း။ ဉာဏ်မရင့်ကျက်ခဲ့သော် သိမြင်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ဉာဏ်ရင့်ကျက်သည်ရှိသော် အကြောင်း အရာအထူးကိုလည်း ဆိုင်းငံ့ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် "အဘယ်အမျိုး၌ ငါ ဖြစ်ရအံ့နည်း" ဟု အမျိုးကို ကြည့်ရလေသနည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန (ဗျာဒိတ်ကြားရာ) ရှေးဦးစွာ၌ပင် ဘုရားလောင်း၏ အမိအဖတို့သည် အကယ်၍ မြဲကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်မူ "အမျိုးကို ကြည့်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာ၏။ အမျိုးကို အကယ်၍ ကြည့်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်မူ "(ဗျာဒိတ်ကြားရာ) ရှေးဦးစွာ၌ပင် ဘုရားလောင်း၏ အမိအဖတို့သည် မြဲကုန်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရား ထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် (ဗျာဒိတ်ကြားရာ) ရှေးဦးစွာ၌ပင် ဘုရားလောင်း၏ အမိအဖတို့သည် မြဲကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အမျိုးကိုလည်း ကြည့်ပေ၏။ အဘယ်သို့လျှင် အမျိုးကို ကြည့်ပေသနည်း "ငါ၏ အမိအဖတို့သည် မင်းမျိုးတို့လော။ သို့မဟုတ် ပုဏ္ဏားမျိုးတို့လော" ဟု ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် အမျိုးကို ကြည့်ပေ၏။

မင်းမြတ် ရှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အနာဂတ်အရေးကို ရှေးမဆွကပင် ကြည့်ရှုအပ်၏။ အဘယ်ရှစ်ယောက်တို့နည်း။ မင်းမြတ်

(၁) ကုန်သည်သည် ရောင်းရန် ဥစ္စာကို ရှေးမဆွကပင် ကြည့်အပ်၏။

(၂) ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နှာမောင်းဖြင့် မရောက်မီ ရှေးမဆွကပင် ခရီးကို ကြည့်အပ်၏။

(၃) လှည်းကုန်သည်သည် အနာဂတ် (လှည်းစခန်း) ဆိပ်ကို ရှေးမဆွကပင် ကြည့်အပ်၏။

(၄) လှေသူကြီးသည် မရောက်သေးသော ကမ်းကို ရှေးမဆွကပင် ကြည့်၍ လှေကို လွှင့်အပ်၏။

(၅) ဆေးသမားသည် ရှေးမဆွကပင် အသက်ကို ကြည့်၍ သူနာထံသို့ ချဉ်းကပ်အပ်၏။

(၆) တံတားကို ကူးသောသူသည် ရှေးမဆွကပင် ခိုင်သည်၊ မခိုင်သည်ကို သိပြီးမှ တက်အပ်၏။

(၇) ရဟန်းသည် ရှေးမဆွကပင် မရောက်သေးသော အခါကို ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ဖွယ်ကို သုံးဆောင်အပ်၏။

(၈) ဘုရားလောင်းတို့သည် ရှေးမဆွကပင် မင်းမျိုးကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးကို လည်းကောင်း ကြည့်အပ်၏။ မင်းမြတ် ဤရှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အနာဂတ်အရေးကို ရှေးမဆွကပင် ကြည့်ရှုအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ဗောဓိသတ္တဓမ္မတာပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၅ - အတ္တနိပါတနပဉှာ (မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်း ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို မသတ်အပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် သတ်ငြားအံ့၊ အပြစ်အားလျော်စွာ ပြုစေအပ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။ တစ်ဖန်လည်း "အမှတ်မရှိသော အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သားတို့အား တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ တရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အမှတ်မရှိသော သူသည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို ကောင်းစွာ လွန်မြောက်၏။ ထိုသူကို လွန်ကဲစွာသော ချီးမွမ်းခြင်းဖြင့် ချီးမွမ်း၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန "ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို မသတ်အပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် သတ်ငြားအံ့။ အပြစ်အားလျော်စွာ ပြုစေအပ်၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ တရား ဟောတော်မူ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ တရားကို အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို မသတ်အပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် သတ်ငြားအံ့။ အပြစ်အားလျော်စွာ ပြုစေအပ်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရား ထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို မသတ်အပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် သတ်ငြားအံ့။ အပြစ်အား လျော်စွာ ပြုစေအပ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။ အမှတ်မရှိသော အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သားတို့အား တရား ဟောတော်မူသည်ရှိသော် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်ခြင်းငှါ တရားဟောတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောရာ၌ အကြင်အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်လည်း ပယ်တော်မူ၏။ ဆောက်တည် လည်း ဆောက်တည်စေတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကား ရှိပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအရာ၌ အကြင်အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်လည်း ပယ်တော်မူ၏။ ဆောက်တည်လည်း ဆောက်တည်စေတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သီလရှိသူ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသူသည် သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာ အဆိပ်ကို ဖျက်ဆီးရာ၌ အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့် တူပေ၏။ သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာ အနာကို ကင်းငြိမ်းစေရာ၌ ဗိန္ဒော ဆေးနှင့်တူ၏။ သတ္တဝါတို့၏ ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကို ဆေးကြောရာ၌ ရေနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့ အား အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးရာ၌ ပတ္တမြားရတနာနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့အား ဩဃ လေးပါးတို့မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးရာ၌ လှေနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့အား ဇာတိခရီးခဲမှ ကယ်တင်ရာ၌ လှည်းမှူးနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့အား သုံးပါးသော သောကမီးပူကို ငြိမ်းစေရာ၌ လေနှင့်တူ၏။ သတ္တဝါ တို့၏ စိတ်နှလုံးကို ပြည့်စေရာ၌ မိုးကြီးနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့အား ကုသိုလ်ကို ကျင့်စေရာ၌ ဆရာနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါတို့အား ဘေးကင်းရာ ခရီးကို ပြောကြားရာ၌ ကောင်းသော ခရီးညွှန်နှင့် တူ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိသော၊ များသော ကျေးဇူးရှိသော၊ တစ်ပါးမက ကျေးဇူးရှိသော၊ အတိုင်းမသိ ကျေးဇူး ရှိသော၊ ကျေးဇူးအစု ကျေးဇူးအပုံ ဖြစ်သော၊ သတ္တဝါတို့ ကြီးပွားအောင် ပြုနိုင်သော၊ သီလရှိသော သူသည် "မပျက်စီးပါစေလင့်" ဟု သတ္တဝါတို့အား သနားတော်မူသဖြင့် "ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို မသတ် အပ်။ အကြင်ရဟန်းသည် သတ်ငြားအံ့။ အပြစ်အားလျော်စွာ ပြုစေအပ်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူ၏။

ဤသည်ပင် ဤအရာ၌ အကြောင်းတည်း။ မင်းမြတ် ပါယာသိရာဇညမင်းအား တမလွန် လောကကို ဆောင်ပြတော်မူသော၊ ဆန်းကြယ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော် မူတတ်သော ကုမာရကဿပ မထေရ်သည်- "ရာဇညမင်း အကြင်, အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သီလရှိကုန်သော၊ ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး တည်နေကုန်၏။ ထိုထို သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ကုသိုလ်များစွာ ပွားစီးကုန်၏။ များစွာသော လူတို့၏ အစီးအပွား ရှိခြင်းငှါ၊ များစွာသော လူတို့၏ ချမ်းသာခြင်းငှါ၊ လောကကို အစဉ်စောင့်ခြင်းငှါ၊ နတ်လူတို့၏ အကျိုး ဖြစ်ခြင်းငှါ၊ အစီးအပွား ဖြစ်ခြင်းငှါ၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆောက်တည်စေသနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အိုရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နာရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သေရ ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ပူဆွေးရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ငိုကြွေးရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်း သည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မချစ်သူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ချစ်သူတို့နှင့် ကွေကွင်း ရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အမိသေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အဖသေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အစ်ကို သေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နှမသေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သားသမီး သေခြင်းသည် လည်း ဆင်းရဲ၏။ မယားသေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ကျေးကျွန်သေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ဆွေမျိုး သေခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အဆွေအမျိုး ပျက်စီးခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အနာရောဂါ နှိပ်စက် ဖျက်ဆီးခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အကျင့် သီလ ပျက်စီးခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အယူမှားယွင်း ပျက်စီးခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မင်းမှဖြစ် သော ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ခိုးသူမှဖြစ်သော ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ရန်သူမှ ဖြစ်သော ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မီးဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ရေဘေး သည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လှိုင်းတံပိုးဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ရေဝဲစုပ်သော ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ ၏။ မိကျောင်းဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ငါးရဲဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စွပ်စွဲခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မိမိကိုယ်ကို သူတစ်ပါး စွပ်စွဲခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ဒဏ်သင့်ခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မကောင်းသော ဂတိဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ပရိသတ်ကို ကြောက်ရွံ့ ခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အခြားသူတို့ကို မှီ၍ အသက်မွေးရခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သေရခြင်း ဘေးသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ ၏။ အဆူးရှိသော ကြိမ်တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လေးတောင့်ထက်ဝက် တုတ်တို တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လက်ဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ခြေဖြတ်ခံရ ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လက်ခြေဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နားဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နှာခေါင်းဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နား, နှာခေါင်းဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ ၏။ (ဦးခေါင်းခွံတွင် သံပူခဲထည့်၍ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော) ပုန်းရည်အိုးကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ (ဦးခေါင်းခွံကို ခွါ၍) ခရုသင်းကဲ့သို့ ဦးခေါင်းပြည်းအောင် ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ (လ, နေကို ငုံသော)ရာဟုခံတွင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ (ကိုယ်ကို ဆီပတ်ရစ်၍) မီးပန်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လက်၌ (ဆီပတ်ရစ်၍) ဆီမီးခွက်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လည်မျိုမှ ဖမျက်တိုင် အရေကို ခွါဆုတ်လျက် ပိန်းရွက်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အရေကို ခွါဆုတ်လျက် လျှော်တေကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ခြေလက်၌ သံကွင်းတပ် သံချောင်းနှက်၍ မီးရှို့လျက် လေးဖက်ထောက်တွား ဇဏီသားကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နှစ်ဖက်သွား သံမြားချိတ်ဖြင့် အရေအသားအကြောကို ခွါစေ၍၊ အရိုးကြဲကြဲရှိအောင် ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ထက်သော ပဲခွပ်ဖြင့် တစ်ကျပ်သားမျှ ကျစေ လျက် အသားရွေ ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ လှံစသည်ဖြင့် မွှမ်း၍ ဆပ်ပြာဆားတို့ဖြင့် ပက်ဖြူးခံရ ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ဘေးစောင်းအိပ်စေလျက် တံသင်းနှက်၍ တံခါးကျည်းကဲ့သို့ အလှည့်ခံ

ရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အရေမဆုတ်ဘဲ အရိုးကို ညက်စွာထုကာ ပစ်ချ၍ ကောက်ရိုးခွေကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ဆီပူဖြင့် သွန်းလောင်းခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ခွေးစားခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ အသက်ရှင်စဉ် တံကျင် အလျှိုခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို အဖြတ်ခံရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ များသော အပြားရှိကုန်သော၊ တစ်ပါးမက များကုန်သော ဆင်းရဲမျိုးတို့ကို သံသရာ၌ ကျင်လည်သောသူသည် အစဉ် ခံစားနေရ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဟိမဝန္တာတောင်၌ သည်းစွာရွာသော မိုးရေသည် ဂင်္ဂါမြစ်၌ ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်စရစ်၊ ကြမ်းသော သဲကျောက်၊ ရေဝဲလှိုင်း၊ တံပိုး၊ ကံသင်း၊ ဆည်ရိုး၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ခက်တို့ကို ထက်ဝန်းကျင် ဖိစီးလွှမ်းမိုး၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော၊ များသော အပြား ရှိကုန်သော၊ တစ်ပါးမက များကုန်သော ဆင်းရဲမျိုးတို့ကို သံသရာ၌ ကျင်လည်သော သူသည် အစဉ် ခံစားနေရ၏။ မင်းမြတ် ဝဋ္ဋအစဉ် ဖြစ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ ဝဋ္ဋအစဉ် ပြတ်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။ မင်းမြတ် ဝဋ္ဋအစဉ် ပြတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို လည်းကောင်း၊ ဝဋ္ဋအစဉ် ဖြစ်ခြင်း၏ ဘေးကို လည်းကောင်း ပြတော်မူလျက်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဋ္ဋအစဉ်ပြတ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို လွန်မြောက်ခြင်းငှါ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်စေ၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်စေ၏။ ဤဆောက်တည်စေခြင်းသည် ဤအရာ၌ အကြောင်းတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေရှင်းအပ်ပါပေ၏။ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ပြောဆိုနိုင်ပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် အတ္တနိပါတနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၆ - မေတ္တာဘာဝနာနိသံသပဉှာ (မေတ္တာပွားများကျိုး ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ (ကောဓ စသည်မှ) စိတ်၏ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော မေတ္တာကို အဖန်တလဲလဲ မှီဝဲသည်ရှိသော်၊ ပွားများသည်ရှိသော်၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်သည်ရှိသော်၊ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုသည်ရှိသော်၊ မှီရာကဲ့သို့ ပြုသည်ရှိသော်၊ စွဲမြဲ၍ တည်ခဲ့သော်၊ ပွားစီးစေအပ်သော်၊ ကောင်းစွာ အားထုတ်သည်ရှိသော် တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော အကျိုးအာနိသင်တို့ကို (မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု) မျှော်လင့်အပ်ကုန်၏။ အဘယ် တစ်ဆယ့်တစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။ ချမ်းသာစွာ နိုးရ၏။ ယုတ်ညံ့သော အိပ်မက်ကို မမြင်မက်။ လူတို့ ချစ်၏။ နတ်တို့ ချစ်၏။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ထို(မေတ္တာပွားများသော) သူအား မီးသည် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်းကောင်း မကျရောက်နိုင်။ လျင်စွာ စိတ်တည်ကြည်၏။ မျက်နှာအဆင်းသည် အထူးကြည်လင်၏။ မတွေမဝေ သေရ၏။ ဈာန်မှ အလွန်ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်ခဲ့သော် ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ရောက်နိုင်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။

တစ်ဖန်လည်း "မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိသော "သာမ" သတို့သားသည် သမင်အပေါင်း ခြံရံလျက် (မိဂသမ္မဒါမြစ်အနီး) တောတွင်း၌ လှည့်လည်လတ်သော် ပီဠိယက္ခမင်းသည် ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ထိုပစ်သော နေရာ၌ပင်လျှင် မိန်းမော၍ လဲကျလေပြီ" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူပါကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ မေတ္တာဖြင့်။ပ။ ပြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ရောက်နိုင်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိသော သာမသတို့သားသည် သမင်အပေါင်း ခြံရံလျက် (မိဂသမ္မဒါမြစ်အနီး) တောတွင်း၌ လှည့်လည်လတ်သော် ပီဠိယက္ခမင်းသည် ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ထိုပစ်သော နေရာ၌ပင်လျှင် မိန်းမော၍ လဲကျလေပြီ" ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိသော သာမ သတို့သားသည် သမင်အပေါင်း ခြံရံလျက် (မိဂသမ္မဒါမြစ်အနီး) တောတွင်း၌ လှည့်လည်လတ်သော် ပီဠိယက္ခမင်းသည် ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ထိုပစ်သော နေရာ၌ပင် မိန်းမောကာ အကယ်၍ လဲကျသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ မေတ္တာဖြင့်။ပ။ ထိုသူ့အား လက်နက်သည် မကျရောက်နိုင်" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့လှပါ၏။ ထက်ဝန်းကျင် နူးညံ့ပါ၏၊ သိမ်မွေ့လှပါ၏၊ နက်နဲပါ၏။ သိမ်မွေ့သော ပညာရှိတို့သော်လည်း ကိုယ်၌ ချွေးယိုထွက်စေရာပါ၏။ ထိုပြဿနာသည် အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ် ရောက်ပါ၏။ များစွာသော အရှုပ်အထွေးတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးသော ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့။ လာလတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရား သားတော်တို့အား ငြိမ်းအေးစေခြင်းငှါ ပညာမျက်စိကို ပေးတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ မေတ္တာဖြင့်။ပ။ ထို (မေတ္တာပွားများသော) သူအား လက်နက်သည် မကျရောက်နိုင်" ဟု ထိုစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ရှိသော သာမသတို့သားသည် သမင်အပေါင်း ခြံရံလျက် (မိဂသမ္မဒါမြစ်အနီး) တောတွင်း၌ လှည့်လည်လတ်သော် ပီဠိယက္ခမင်းသည် ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုပစ်သော နေရာ၌ပင် မိန်းမောကာ လဲကျပေ၏။ မင်းမြတ် ထိုအရာ၌ အကြောင်းရှိပေ၏။ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ဤချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤ (ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာဘာဝနာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့တည်း။ မင်းမြတ် သာမသတို့သားသည် ရေအိုးကို ချီမ၍ ထိုချီမခိုက်၌ မေတ္တာပွားများမှု မေ့လျော့ခဲ့၏။

မင်းမြတ် အကြင်ခဏ၌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာကို ဆိုက်ရောက် ပွားများ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မီးသည် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်းကောင်း မကျရောက်။ ထိုမေတ္တာ ပွားများသော သူ၏ အစီးအပွားမဲ့ကို အလိုရှိကုန်သော၊ အမှတ်မရှိကုန်သော သူတို့သည် ကပ်ရောက်လာကုန်သော် ထို (မေတ္တာပွားများသော) သူကို မမြင်ရကုန်။ ထို (မေတ္တာပွားများသော) အခိုက်၌ အခွင့်ကို မရကုန်။ မင်းမြတ် ဤ (ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ စစ်သားသည် မကွဲမပျက်သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာ ကွန်ရက်ကို ဝတ်၍ စစ်မြေပြင်သို့ သက်ဆင်းရာ၏။ ပစ်လိုက်သော မြားတို့သည် ထိုစစ်သားထံသို့ ရောက်လာကုန်သော် ပြန်၍ကျကုန်၏။ ပြန့်ကျဲကုန်၏။ ထိုချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖွဲ့ဝတ်ထားခိုက်၌ မြားမှန်ခွင့်ကို မရကုန်။ မင်းမြတ် အကြင်ဂုဏ် ကျေးဇူးကြောင့် ပစ်လိုက်သော မြားတို့သည် ထိုစစ်သားထံသို့ ကပ်ရောက်လာကုန်သော် ပြန်၍ ကျကုန်၏၊ ပြန့်ကျဲကုန်၏။ ဤ (မြားမစူးသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် စစ်သား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး မဟုတ်၊ မကွဲမပျက်သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာကွန်ရက်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးပေတည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤ(ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်း။

မင်းမြတ် အကြင်ခဏ၌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာပွားများနေ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မီးသည် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်းကောင်း မကျရောက်နိုင်။ ထိုမေတ္တာ ပွားများသော သူ၏ အစီးအပွားမဲ့ကို အလိုရှိကုန်သော၊ အမှတ် မရှိကုန်သော သူတို့သည် ကပ်ရောက် လာကုန်သော် ထို (မေတ္တာပွားများသော) သူကို မမြင်ရကုန်။ ထို(မေတ္တာပွားများသော) အခိုက်၌ မြင်ခွင့် ကို မရကုန်။ မင်းမြတ် ဤ(ချမ်းသာစွာအိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ ယောကျ်ားသည် နတ်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ပျောက်ဆေးမြစ်ကို လက်၌ ထားရာ၏။ တိုနတ်၌ ဖြစ်သော ကိုယ်ပျောက်ဆေးမြစ်သည် ထိုယောကျ်ား၏ လက်၌ တည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အခြားတစ်ဦး တစ်ယောက်သော ပကတိလူသည် ထိုယောကျ်ားကို မမြင်နိုင်။ မင်းမြတ် အကြင့်ကြောင့် ထိုဆေးမြစ် လက်ကိုင်ရှိသူသည် ပကတိလူတို့၏ မျက်စိအမြင်၌ မထင်နိုင်။ ဤ (မထင်သော) ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ထိုယောကျ်ား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဟုတ်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ထိုကိုယ်ပျောက်ဆေးမြစ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤ (ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်း။

မင်းမြတ် အကြင်ခဏ၌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာပွားများနေ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မီးသည် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်းကောင်း မကျရောက်နိုင်။ ထိုမေတ္တာ ပွားများသော သူ၏ အစီးအပွားမဲ့ကို အလိုရှိကုန်သော၊ အမှတ်မရှိကုန်သော သူတို့သည် ကပ်ရောက်လာ ကုန်သော် ထို(မေတ္တာပွားများသော) သူကို မမြင်ရကုန်။ ထို(မေတ္တာပွားများသော) အခိုက်၌ မြင်ခွင့်ကို မရကုန်။ မင်းမြတ် ဤ(ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကောင်းစွာ ပြုထားသော လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ဝင်သော ယောကျ်ားကို သည်းစွာသော မိုးသည် ရွာသွန်းလျက် စွတ်စိုစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်။ မင်းမြတ် အကြင့်ကြောင့် သည်းစွာရွာသော မိုးသည် ရွာသွန်းသည် ရှိသော် ထိုသူကို မစွတ်စိုစေနိုင်။ ဤမိုးမစွတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ထိုယောကျ်ား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး မဟုတ်။ ဤမိုးမစွတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် လိုဏ်ဂူကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ပေတည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤ (ချမ်းသာစွာအိပ်ရခြင်းစသော) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ် ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ်ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာ ပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ ပေတည်း။

မင်းမြတ် အကြင်ခဏ၌ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာပွားများနေ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား မီးသည် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်းကောင်း မကျရောက်နိုင်။ ထို(မေတ္တာ ပွားများသော) သူ၏ အစီးအပွားမဲ့ကို အလိုရှိကုန်သော၊ အမှတ်မရှိကုန်သော သူတို့သည် ကပ်ရောက် လာကုန်သော် ထိုမေတ္တာ ပွားများသောသူကို မမြင်ရကုန်။ ထို(မေတ္တာပွားများသော) သူ၏ အစီးအပွား မဲ့ကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မင်းမြတ် ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ မဟုတ် ကုန်။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် မေတ္တာ ပွားများခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ မေတ္တာ ပွားများခြင်းသည် မကောင်းမှု အားလုံးကို တားမြစ်နိုင်ပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မေတ္တာ ပွားများခြင်းသည် အစီးအပွားကို အလိုရှိသူတို့၏ လည်းကောင်း၊ အစီးအပွားကို အလိုမရှိ သူတို့၏ လည်းကောင်း ကုသိုလ် ကျေးဇူးအားလုံးကို ရွက်ဆောင်နိုင်ပါပေ၏။ အကြင်သူတို့ သည် ဝိညာဉ်နှင့် စပ်ယှဉ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော တိုသူတို့သည် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမားလှစွာသော မေတ္တာပွားများခြင်းကို ကောင်းစွာ မှီဝဲအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် မေတ္တာဘာဝနာနိသံသပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉ္ဟာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၇ - ကုသလာကုသလသမဝိသမပဉှာ

(ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် အကျိုးတူ၊ မတူ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “ကုသိုလ်ပြုသူနှင့် အကုသိုလ်ပြုသူတို့၏ အကျိုးတရားသည် တူညီပါသလော။ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ အထူးရှိပါသေးသလော” ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့၏ အထူးသည် ရှိပေ၏။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်သည် ကောင်းကျိုးကို ပေး၏။ နတ်ရွာ သုဂတိ၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ အကုသိုလ်သည် မကောင်းကျိုးကို ပေး၏။ ငရဲဒုဂ္ဂတိ၌ ဖြစ်စေတတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “ဒေဝဒတ်သည် စင်စစ် မည်းညစ်ယုတ်မာ၏။ စင်စစ် မည်းညစ်ယုတ်ညံ့သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားလောင်းသည် စင်စစ် ဖြူစင် ကောင်းမြတ်၏။ စင်စစ် ဖြူစင် ကောင်းမြတ်သော တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏” ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း ဒေဝဒတ်သည် ဘဝတိုင်း, ဘဝတိုင်း၌ အခြံအရံ စည်းစိမ်အားဖြင လည်းကောင်း၊ အသင်းအပင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း ဘုရားလောင်းနှင့် တူညီ၏၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌ ဘုရားလောင်းထက်ပင် လွန်ကဲပေသေး၏။ ဒေဝဒတ်သည် ဗာရာဏသီမြို့ဝယ် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်၏ သားဖြစ်စဉ်အခါ ဘုရားလောင်းသည် မန္တန်အတတ်ကို ဆောင်သော ယုတ်ညံ့သော ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဖြစ်ခဲ့၏။ မန္တန်စုတ်၍ အခါမဲ့၌ သရက်သီးတို့ကို သီးစေ၏။ ဤဇာတ်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒေဝဒတ်အောက် အမျိုးအားဖြင့် ယုတ်နိမ့်၏။ အခြံအရံ စည်းစိမ်အားဖြင့်လည်း ယုတ်နိမ့်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် မြင့်မြတ်သော၊ မြေကြီးကို အစိုးရသော၊ အလုံးစုံသော အလိုနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်သော၊ အလုံးစုံသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ မင်းသည် ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ တင့်တယ်သော သွားခြင်း၏ ကွန့်မြူးခြင်းတို့ကို သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်၍ သတ်လိုရကား “ဆင်ဆရာ သင်သည် ဆင်ပြောင်ကြီးကို (အသွား အလာအတတ်ပညာ) မသင်အပ်သေး။ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအား ကောင်းကင်၌ သွားလာခြင်းမည်သော အတတ်အကြောင်းကို သင်ပေးလော့” ဟု ဆင်ဆရာကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဘုရားလောင်းသည် ဒေဝဒတ်အောက် ဇာတ်အားဖြင့် အလွန်ယုတ်နိမ့်သော တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် တောထဲ၌ နွားပျောက်ကို ရှာသော လူဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် မဟာပထဝီမည်သော မျောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤနေရာ၌လည်း လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ထိုမျှလောက် ဘုရားလောင်းသည် ဒေဝဒတ်အောက် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ယုတ်နိမ့်ခဲ့ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ အားကြီးသော၊ သောဏုတ္တရမည်သော လူသားမုဆိုး ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ဆဒ္ဒန္တမည်သော ဆင်မင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ထိုမုဆိုးသည် ထိုဆင်ပြောင်ကို သတ်၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် အိုးအိမ်မဲ့ နေလေ့ရှိသော၊ တော၌ ကျက်စားသော လူဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် မန္တန် သရဇ္ဈာယ်တတ်သော ခါငှက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါကလည်း ထိုတော၌

ကျက်စားသော မုဆိုးသည် ထိုခါငှက်ကို သတ်၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် ကလာဗုမည်သော ကာသိမင်း ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ခန္တိဝါဒီရသေ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ထိုမင်းသည် ထိုရသေ့အား အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ လက်ခြေတို့ကို ဝါးမျှစ်စို့တို့ကဲ့သို့ ဖြတ်စေ၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ စည်းစိမ်အားဖြင့် လည်းကောင်း ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် လူသား မုဆိုးဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် နန္ဒိယမည်သော မျောက်မင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါကလည်း ထိုတော၌ ကျက်စားသော မုဆိုးသည် ထိုမျောက်မင်းကို အမိ ညီတို့နှင့်အတူ သတ်၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် အဝတ်မဝတ်သော ကာရမ္ဘိယမည်သော ရသေ့ စဉ်းလဲဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ပဏ္ဍရကမည်သော နဂါးမင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် တော၌ လူသားရသေ့ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် တစ္ဆကအမည်ရှိသော ဝက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် စေတီတိုင်းဝယ် တသူမျှလောက်သော အထက်ကောင်းကင်ပြင်၌ သွားလာနိုင်သောသူရပရိစရမည်သော မင်းဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ကပိလမည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ စည်းစိမ်အားဖြင့် လည်းကောင်း ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် သာမမည်သော လူဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ရုရု မည်သော သမင်မင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် တော၌ ကျက်စားသော လူသားမုဆိုး ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုမုဆိုးသည် ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ အစွယ်တို့ကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြတ်၍ ဆောင်ယူ၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် မင်းမျိုးသဘောရှိသော (ပထဝီဇယမန္တန်တတ်သော) မြေခွေးဖြစ်ခဲ့၍၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဝယ် ရှိသမျှ ပဒေသရာဇ် မင်းအားလုံးတို့ကို စစ်ပြိုင်သည်တို့ကို ပြုစဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ဝိဓုရမည်သော ပညာရှိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် အခြံအရံအားဖြင့် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် ဆင်ပြောင်ကြီး ဖြစ်၍၊ နှံစုတ်ငှက်မ၏ သားငယ်တို့ကိုသတ်၏။ ထိုအခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆင်ပြောင်ကြီးပင် ဖြစ်၍၊ ဆင်အပေါင်းတို့၏ အရှင်ဖြစ်၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ဦးကုန်သော ထိုသူတို့သည်ကား တူညီပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် အဓမ္မမည်သော နတ်ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဓမ္မအမည်ရှိသော နတ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ဦးသောသူတို့သည်ကား တူညီကြပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် အမျိုးသားငါးရာတို့ကို အစိုးရသော လှေသူကြီးဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း အမျိုးသားငါးရာတို့ကို အစိုးရသော လှေသူကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ဦးသောသူတို့သည် တူညီကြပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် လှည်းငါးရာတို့ကို အစိုးရသော လှည်းမှူးဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း လှည်းငါးရာတို့ကို အစိုးရသော လှည်းမှူး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ဦးသောသူတို့သည် တူညီကြပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် သာခမည်သော သမင်မင်း ဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း နိဂြောဓမည်သော သမင်မင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ဦးသောသူတို့သည် တူညီကြပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် သာခမည်သော စစ်သူကြီးဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည်လည်း နိဂြောဓမည်သောမင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် တူညီကြပါကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် ခဏ္ဍဟာလမည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် စန္ဒမည်သော မင်းသား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ခဏ္ဍဟာလပုဏ္ဏားကသာလျှင် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော မဟာပဒုမမည်သော မင်းသား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါက ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိမိ၏ သားတော်ကို စောရပပါတမည်သော ချောက်၌ ပစ်ချစေလေ၏။ အဖသည်သာ သားသမီးတို့ထက် တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် သာလွန် ထူးကဲသည်သာတည်း။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဒေဝဒတ်သည် မဟာပတာပမည်သော မင်းဖြစ်စဉ်အခါက ဘုရားလောင်းသည် ထိုမဟာပတာပမင်း၏ သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလမည်သော မင်းသား ဖြစ်၏။ ထိုအခါက ထိုမဟာပတာပမင်းသည် မိမိသား၏ လက်ခြေတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းကို လည်းကောင်း ဖြတ်စေပါ၏။ ထိုဇာတ်၌လည်း ဒေဝဒတ်ကသာလျှင် ဘုရားလောင်းထက် သာလွန်ပါ၏။

ယခု (နောက်ဆုံး) ဘဝ၌ နှစ်ဦးသောသူတို့သည်လည်း သာကီဝင်မင်း အမျိုး၌ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူသော၊ လောက၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်တော်မူသော ဘုရား ဖြစ်တော်မူပါ၏။ ဒေဝဒတ်သည် ထိုနတ်ထက်နတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍၊ တန်ခိုးကို ဖြစ်စေလျက် ဘုရားအတုကို ပြုပါ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ် ပြောဆိုလျှောက်ထားသော စကားအားလုံးသည် မှန်ပါသလော။ သို့မဟုတ် ချွတ်ယွင်းပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် များစွာသော အကြောင်းကို ဆောင်ပြပေ၏။ ထိုအားလုံးသည် မှန်သည်သာတည်း။ မမှားပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မည်းညစ်ယုတ်ညံ့သော တရားနှင့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော တရားတို့ တူမျှသော သဘောရှိခဲ့မူ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်သည် တူမျှသော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် တူမျှသော အကျိုးရှိသည် မဖြစ်နိုင်။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် အလုံးစုံသော သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်သည် မဟုတ်။ ဘုရားလောင်းနှင့်သာ ဆန့်ကျင်၏။ ထိုဒေဝဒတ်အား ဘုရားလောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းသည် ထိုထိုဘဝ၌သာလျှင် ခံရ၏၊ အကျိုးပေး၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည်လည်း အစိုးရသော အရာ၌ တည်စဉ် ဇနပုဒ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်ကို ပေးပေ၏။ တံတားကို၊ သဘင်ကို၊ အလှူတင်းကုပ် (အလှူမဏ္ဍပ်) ကို ပြုလုပ်စေပေ၏။ သမဏဗြာဟ္မဏ၊ အထီးကျန်သူ၊ ခရီးသွား၊ သူတောင်းစား၊ ကိုးကွယ်ရာရှိသူ၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူတို့အား တောင့်တတိုင်းသော အလှူကို ပေးလှူပေ၏။ ထိုအလှူ

၏ အကျိုးကြောင့် ထိုဒေဝဒတ်သည် ဘဝတိုင်း, ဘဝတိုင်း၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ရ၏။ မင်းမြတ် အလှူပေးခြင်း၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်ကို စောင့်စည်းခြင်း၊ ဥပုသ် စောင့်သုံးခြင်းကို ဖဲကြဉ်ထား၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရလတ္တံ့ဟု ဤစကားကို ဆိုခြင်းငှါ အဘယ်သူအား စွမ်းဆောင်နိုင်အံ့နည်း။

မင်းမြတ် "ဒေဝဒတ်နှင့် ဘုရားလောင်းတို့သည် အတူတကွ အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ကုန်၏" ဟု သင်မင်းမြတ်သည် ယင်းပေါင်းဆုံမိခြင်းကို ဆို၏။ ထိုကြုံကြိုက် ပေါင်းဆုံမိခြင်းသည် ဘဝတစ်ရာ လွန်သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဘဝတစ်ထောင် လွန်သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဘဝတစ်သိန်း လွန်သော်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ကြိမ်တလေ အချိန်ကာလများစွာ ကုန်လွန်သဖြင့် ကြုံကြိုက် ပေါင်းဆုံမိခြင်းသည် ဖြစ်ပေ၏။ ဧကန်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် လူ့အဖြစ်ကို ရရှိခြင်း၌ လိပ်ကန်း ဥပမာကို ညွှန်ပြတော် မူအပ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤဘုရားလောင်းနှင့် ဒေဝဒတ်တို့၏ ကြုံကြိုက် ပေါင်းဆုံမိခြင်းကို ထိုဥပမာ အတူပင် မှတ်လော့။

မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းအား ဒေဝဒတ်နှင့်သာလျှင်အတူ ကြုံကြိုက်ပေါင်းဆုံမိခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး။ မင်းမြတ် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်လည်း များစွာကုန်သော ဘဝအသိန်းတို့၌ ဘုရားလောင်း၏ အဖဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘထွေး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ညီအစ်ကို ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သား ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ တူ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည်လည်း များစွာကုန်သော ဘဝအသိန်းတို့၌ သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အဖ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဘထွေး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ညီအစ်ကို ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သား ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ တူ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ မင်းမြတ် သတ္တလောက၌ အကျုံးဝင်ကုန်၍ သံသရာ အယဉ်သို့ အစဉ်လိုက်ပါရကုန်လျက်၊ သံသရာအယဉ်ဖြင့် မျောပါရကုန်သော သူအားလုံးတို့သည်ပင် မချစ်မနှစ်သက် သူတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတို့နှင့် လည်းကောင်း ကြုံကြိုက် ပေါင်းဆုံမိကြရကုန်၏။ မင်းမြတ် အယဉ်ဖြင့် မျောပါသော ရေသည် စင်ကြယ်သော ဝတ္ထု၊ မစင်ကြယ်သော ဝတ္ထု၊ ကောင်းသော ဝတ္ထု၊ မကောင်းသော ဝတ္ထုနှင့် ကြုံကြိုက် ပေါင်းဆုံသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူပင် သတ္တလောက၌ အကျုံးဝင်ကုန်၍၊ သံသရာအယဉ်သို့ အစဉ်လိုက်ပါရကုန်လျက်၊ သံသရာအယဉ်ဖြင့် မျောပါကုန်သော သူအားလုံးတို့သည်ပင် မချစ်မနှစ်သက်သူတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်သူတို့နှင့် လည်းကောင်း ကြုံကြိုက်ပေါင်းဆုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် နတ်ဖြစ်သည်ရှိသော် မိမိသည် မတရားဘဲ သူတစ်ပါးတို့ကို မတရား၌ တိုက်တွန်း၍၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ့် ခုနစ်ကုဋေ အနှစ်ခြောက်သန်းတို့ ပတ်လုံး အဝီစိငရဲကြီး၌ ကျက်ရ၏။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည်လည်း နတ်ဖြစ်သည်ရှိသော် မိမိသည် တရားသည် ဖြစ်၍၊ သူတစ်ပါးတို့ကို တရား၌ တိုက်တွန်းလျက်၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ အနှစ်ခြောက်သန်းတို့ပတ်လုံး အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော် ဝမ်းမြောက်ရပေ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သောကား ဒေဝဒတ်သည် ဤဘဝ၌ မပြစ်မှားထိုက်သော ဘုရားကို ပြစ်မှား၍ လည်းကောင်း၊ ညီညွတ်သော သံဃာကို သင်းခွဲ၍ လည်းကောင်း မြေမျိုခံရ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိတော်မူ၍၊ ဥပမိမရှိသော နိဗ္ဗာန်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ကုသလာကုသလသမဝိသမပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၈ - အမရာဒေဝီပဉှာ

(အမရာဒေဝီ "မကောင်းမှုမပြုသော' ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန-

"မိန်းမအားလုံးတို့သည်ပင် အခွင့်အခါကိုလည်းကောင်း၊ ဆိတ်ကွယ် ဖုံးလွှမ်းရာကို လည်းကောင်း အကယ်၍ ရကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ မိမိလင်နှင့်တူသော ဖိတ်မန်သူကိုမူလည်း အကယ်၍ ရကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ မကောင်းမှုကို ပြုကုန်ရာ၏။ တစ်ပါးသော သူကို မရသာခဲ့သော် ခြေလက်ဆွံ့သူနှင့်သော်လည်း အတူတကွ မကောင်းမှုကို ပြုကုန်ရာ၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း "မဟောသဓာပညာရှိ၏ မယား "အမရာ" မည်သော မိန်းမသည် ရွာငယ်၌ ပစ်ထား ခဲ့၍၊ လင်နှင့်ကွေကွင်း လွတ်လပ်လျက် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ နေရ၍၊ ဆိတ်ငြိမ်ပါလျက် မင်းနှင့်တူသော လင်ကို ပြု၍၊ တစ်ထောင်သော အသပြာဖြင့် ဖိတ်မန်အပ်ပါလျက် မကောင်းမှုကို မပြုပေ" ဟု ဆိုပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မိန်းမအားလုံးတို့သည်ပင်။ပ။ ခြေလက်ဆွံ့သူနှင့်သော်လည်း အတူတကွ မကောင်းမှုကို ပြုကုန်ရာ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "မဟောသဓာပညာရှိ၏ မယား အမရာမည်သော မိန်းမသည်။ပ။ မကောင်းမှုကို မပြု" ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ မဟောသဓာပညာရှိ၏ မယား အမရာမည်သော မိန်းမသည်။ပ။ မကောင်းမှု ကို မပြု" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "အလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည် ပင်။ပ။ ခြေလက်ဆွံ့သူနှင့်သော်လည်း အတူတကွ မကောင်းမှုကို ပြုကုန်ရာ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက် ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "အလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည်ပင်။ပ။ ခြေလက်ဆွံ့သူနှင့်သော်လည်း အတူတကွ မကောင်း မှုကို ပြုရာ၏" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မဟောသဓာ ပညာရှိ၏ မယား အမရာမည်သော မိန်းမသည်။ပ။ မကောင်းမှုကိုမပြု" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ မင်းမြတ် အကြင်မိန်းမသည် အခွင့်အခါကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ကွယ် ဖုံးလွှမ်းရာကို လည်းကောင်း၊ မိမိလင်နှင့်တူသော ဖိတ်မန်သူကို လည်းကောင်း အကယ်၍ ရငြားအံ့။ ထိုမိန်းမသည် အသပြာ တစ်ထောင်ကို ရလတ်မူကား မိမိလင်နှင့်တူသော ယောကျ်ားနှင့် အတူတကွ မကောင်းမှုကို ပြုရာ၏၊ မင်းမြတ် ထိုအမရာမည်သော မိန်းမသည် ဆိတ်ကွယ်ရာအခါကို စိစစ် စူးစမ်းလတ်သော် အခွင့်အခါကို လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ကွယ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ထိုလင်နှင့်တူသော ဖိတ်မန်သူကို လည်းကောင်း မမြင်လေ။ ထို့ကြောင့် ထိုအမရာမည်သော မိန်းမသည် မကောင်းမှုကို မပြုပေ။

ဤလူ့ပြည်လောက၌ သူတစ်ပါးကဲ့ရဲ့မည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ တမ လွန် လောက၌ ငရဲဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ မကောင်းမှုသည် ခါးစပ် သော အကျိုးရှိ၏ဟု စိစစ်၍ အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ ချစ်သော လင်ကို မလွှတ်လိုသောကြောင့် အခွင့် အခါကို မမြင်လေ။ လင်ကို အလေးအမြတ် ပြုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ တရား ကို ရိုသေသည် ဖြစ်၍ အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ မစင်ကြယ်သော အကျင့်ကို ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်သည် ဖြစ်၍ အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။ မိမိပြုသင့်သည့် ဝတ်အကျင့်ကို မဖျက်ဆီးလိုသည် ဖြစ်၍ အခွင့်အခါကို မမြင် လေ။ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော များပြားကုန်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် အခွင့်အခါကို မမြင်လေ။

ထိုအမရာသည် လောက၌ စိစစ်စူစမ်းသည်ရှိသော် ဆိတ်ကွယ်ရာကို မမြင်သည် ဖြစ်၍လည်း မကောင်းမှုကို မပြု။ ထိုအမရာသည် လူတို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အကယ်၍ ရငြားအံ့။ နတ်တို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရရာ။ နတ်တို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အကယ်၍ ရငြားအံ့။ သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိကုန်သော ရဟန်းတို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရရာ။ သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိကုန်သော ရဟန်းတို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အကယ်၍ ရငြားအံ့။ သူတစ်ပါးစိတ်ကို သိကုန်သော နတ်တို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရရာ။ သူတစ်ပါး စိတ်ကို သိကုန်သော နတ်တို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အကယ်၍ ရငြားအံ့။ မိမိသည်ပင်လျှင် မကောင်းမှုတို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရရာ။ မိမိသည်ပင်လျှင် မကောင်းမှုတို့မှ ဆိတ်ကွယ်ရာကို အကယ်၍ ရငြားအံ့။ မတရားဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာကို ရသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော များပြားကုန်သော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဆိတ်ကွယ်ရာကို မရသည် ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကို မပြု။

ထိုအမရာသည် လောက၌ စိစစ်သည်ရှိသော် ထိုမိမိလင်နှင့် တူသော ဖိတ်မန်သူကို မရသည် ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကို မပြု။ မင်းမြတ် မဟောသဓာပညာရှိသည် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အဘယ်နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်းဟူမူ-မင်းမြတ် မဟောသဓာသည် (၁) ရဲရင့်၏၊ (၂) မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်၏။ (၃) မကောင်းမှုမှ ကြောက်လန့်တတ်၏။ (၄) အသင်းအပင်းရှိ၏။ (၅) အဆွေ ခင်ပွန်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၆) သည်းခံတတ်၏။ (၇) သီလ ရှိ၏။ (၈) မှန်သော စကားကို ဆိုတတ်၏။ (၉) စင်ကြယ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၁၀) အမျက် 'ဒေါသ' မရှိ။ (၁၁) ထောင်လွှားမှု မာန မရှိ။ (၁၂) ငြူစူ စောင်းမြောင်းမှု မရှိ။ (၁၃) လုံ့လရှိ၏။ (၁၄) အားထုတ်၏။ (၁၅) သူတစ်ဦးကို ချီးမြှင့်တတ်၏။ (၁၆) ခွဲခြမ်း ဝေဖန်လေ့ရှိ၏။ (၁၇) အပြောအဆို ပြေပြစ်၏။ (၁၈) နှိမ့်ချထားသော သဘောရှိ၏။ (၁၉) သိမ်မွေ့၏။ (၂၀) စဉ်းလဲခြင်း မရှိ။ (၂၁) လှည့်ပတ်ခြင်း မရှိ။ (၂၂) လွန်ကဲသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၂၃) ကျော်စောခြင်း ရှိ၏။ (၂၄) အတတ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ (၂၅) မှီခိုလာသော သူတို့၏ အစီးအပွားကို ရှာမှီးလိုလားလေ့ ရှိ၏။ (၂၆) လူအားလုံးက တောင့်တအပ်၏။ (၂၇) ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိ၏။ (၂၈) အခြံအရံ များ၏။ မင်းမြတ် မဟောသဓာပညာရှိသည် ဤနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုအမရာသည် မိမိလင်မှ တစ်ပါးသော မိမိလင်နှင့် တူသော ဖိတ်မန်သူကို မရသည် ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကို မပြုဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် အမရာဒေဝီပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၉ - အရဟန္တအဘာယနပဉှာ

(ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်း၊ မကင်း ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကုန်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှုလာလတ်သော ဓနပါလကအမည်ရှိသော ဆင်ကြမ်းကို မြင်ကုန်၍၊ ရဟန္တာငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ကုန်လျက်၊ အာနန္ဒာမထေရ် တစ်ပါးတည်းကို ထား၍၊ ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏ဟု ဟောတော်မူပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သို့ပါနည်း။ ထိုရဟန္တာတို့သည် ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဖဲသွားပါကုန်သလော။ မိမိတို့ ပြုအပ်သော အမှုဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍၊ မြတ်စွာဘုရားကို (ဇီဝိတိန္ဒြေမှ) ကျစေလိုကုန်သည် ဖြစ်လျက် ဖဲသွားပါကုန်သလော။ သို့မဟုတ် မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမရှိသော၊ ပြန့်ပြောသော၊ ရဟန္တာတို့နှင့် မတူတန်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ရှုမြင်လိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ဖဲသွားပါကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကြောက်ခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းမှ ကင်းကုန်၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌။ပ။ အာနန္ဒာ တစ်ပါးတည်းကို ထားခဲ့ကုန်၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကြကုန်၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှုလာလတ်သော ဓနပါလက အမည်ရှိသော ဆင်ကြမ်းကို မြင်ကုန်၍၊ ရဟန္တာငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ကုန်လျက်၊ အာနန္ဒာမထေရ် တစ်ပါးတည်းကို ထားခဲ့ကုန်၍၊ ထိုထိုအရပ်သို့ အကယ်၍ ဖဲသွားကြကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကြောက်ခြင်း, ထိတ်လန့်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကုန်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင် ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကြောက်ခြင်း, ထိတ်လန့်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှုလာလတ်သော ဓနပါလကအမည်ရှိသော ဆင်ကြမ်းကို မြင်ကုန်၍၊ ရဟန္တာငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ကုန်လျက်၊ အာနန္ဒာမထေရ် တစ်ပါးတည်းကို ထားခဲ့ကုန်၍၊ ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုသို့ ဖဲသွားခြင်းသည်ကား ကြောက်သောကြောင့် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားကို (ဇီဝိတိန္ဒြေမှ) ကျစေလိုသော ကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာတို့သည် ကြောက်မူလည်း ကြောက်ကုန်ရာ၏။ ထိတ်လန့်မူလည်း ထိတ်လန့်ကုန်ရာ၏။ ရဟန္တာတို့သည် ထိုအကြောင်းကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ဖြတ်အပ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာတို့သည် ကြောက်ခြင်း, ထိတ်လန့်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် တူးဆွသော် လည်းကောင်း၊ ခွဲသော် လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာနှင့် တောင်ထွတ်ကို ရွက်ဆောင်ထားရသော် လည်းကောင်း ကြောက်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မကြောက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင်အကြောင်းကြောင့် မြေကြီးသည် ကြောက်လည်း ကြောက်ရာ၏။ ထိတ်လန့်လည်း ထိတ်လန့်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းသည် မြေကြီး၌ မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာတို့သည် ကြောက်လည်း ကြောက်ကုန်ရာ၏။ ထိတ်လန့်လည်း ထိတ်လန့်ကုန်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းသည် ရဟန္တာတို့အား မရှိကုန်။

မင်းမြတ် တောင်ထွတ်သည် ဖြတ်သော် လည်းကောင်း၊ ခွဲသော် လည်းကောင်း၊ ပြိုကျသော် လည်းကောင်း၊ မီးဖြင့် ရှို့မြိုက်သော် လည်းကောင်း ကြောက်သလောဟု(မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မကြောက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကြင် အကြောင်းကြောင့် တောင်ထွတ်သည် ကြောက်လည်း ကြောက်ရာ၏။ ထိတ်လန့်လည်း ထိတ်လန့်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းသည် တောင်ထွတ်အား မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာတို့သည် ကြောက်လည်း ကြောက်ကုန်ရာ၏။ ထိတ်လန့်လည်း ထိတ်လန့်ကုန်ရာ၏။ ထိုအကြောင်းသည် ရဟန္တာတို့အား မရှိ။

မင်းမြတ် လောကဓာတ် တစ်သိန်းဝယ် သတ္တဝါအပေါင်း၌ အကျုံးဝင်ကုန်သော သူအားလုံးတို့သည် လှံတံ ကိုင်စွဲကုန်လျက်၊ ရဟန္တာ တစ်ပါးထံသို့ ရှေးရှုပြေးလာကုန်၍ ထိတ်လန့်စေကုန်ငြားအံ့။ ရဟန္တာ၏ စိတ် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ခြင်းသည် စိုးစဉ်းမျှ မဖြစ်နိုင်ရာ။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ - အကြောင်း မဟုတ်၊ အရာမဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ထိုရဟန္တာတို့အား ဤဆိုလတ္တံ့အတိုင်း စိတ်အကြံသည် ဖြစ်၏ "ယနေ့ မြတ်သော သူတို့ထက် အထူးသဖြင့် မြတ်သော၊ မြတ်သည်ထက် မြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော် မြတ်သို့ အစဉ်လျှောက်၍ ဝင်တော်မူလတ်သော် ဓနပါလကဆင်ကြမ်းသည် ခရီးလမ်း မဖြင့် ရှေးရှုလာလတ္တံ့။ နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ညီတော် အာနန္ဒာသည်ကား ဧကန် စွန့်ခွါလိမ့်မည် မဟုတ်။ ငါတို့အားလုံးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အကယ်၍ မစွန့်ကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် မထင်ရှားလတ္တံ့။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ကောင်းစွာ မရောက်နိုင်လတ္တံ့။ ယခု ငါတို့ ဖဲသွားကုန်အံ့။ ဤသို့ ဖဲသွားကုန်သည်ရှိသော် များစွာသော လူအပေါင်းအား ကိလေသာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်လည်း ထင်ရှားလတ္တံ့." ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန္တာတို့သည် အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်ကုန်၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်တော် မူနိုင်ပါပေ၏။ ရဟန္တာတို့အား ကြောက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသည် လည်းကောင်း မရှိဟူသော စကားသည် မှန်ပါပေ၏။ ရဟန္တာတို့သည် အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်ကုန်၍ ထိုထိုအရပ်ရပ်သို့ ဖဲသွားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် အရဟန္တအဘာယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ===

၁၀ - ဗုဒ္ဓသဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား အလုံးစုံကို သိတော်မူပုံ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို သိတော်မူ၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလ္လာန် အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို နှင်ထုတ်တော်မူသည်ရှိသော် စာတုမမြို့နေ သာကီဝင်မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းသည် လည်းကောင်း မျိုးစေ့ဥပမာ၊ နွားငယ်ဥပမာကို ညွှန်းပြလျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်လင်ရွှင်ပျစေကုန်ပြီ၊ သည်းခံ ကြေချမ်းစေကုန်ပြီ၊ သိစေကုန်ပြီ" ဟု ဆိုတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ဥပမာတို့ဖြင့် နှစ်သက်စေလျက်၊ သည်းခံကြေချမ်းစေလျက်၊ ငြိမ်းအေးစေလျက် သိမြင်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုဥပမာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မသိမမြင် အပ်ပါကုန်သလော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဥပမာတို့ကို အကယ်၍ မသိသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို သိတော်မမူရာ။ အကယ်၍ သိတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ ဆွဲငင် နှိပ်စက်လျက် စုံစမ်းတော်မူလိုသည် ဖြစ်၍ နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားအား ကရုဏာတော်မရှိသော အဖြစ် ဖြစ်သင့်ပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံကို သိတော်မူ၏။ ထိုဥပမာတို့ဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျလျက်၊ နှစ်သက်လျက်၊ သည်းခံကြေချမ်းလျက်၊ ငြိမ်းအေးလျက် သိမြင်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်၏အရှင် ဖြစ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပြီးသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ဥပမာတို့ဖြင့် ထိုသာကီဝင်မင်းနှင့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အားရစေကုန်ပြီ၊ နှစ်သက်စေကုန်ပြီ၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျစေကုန်ပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ကြည်ကြည် လင်လင်ဖြစ်ရကား ထိုသာကီဝင်မင်းနှင့် သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာတို့အားလည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လေပြီ။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မိန်းမသည် လင်၏ပစ္စည်းဖြစ်သော ဥစ္စာဖြင့်သာ လင်ကို အားရစေ၏၊ နှစ်သက်စေ၏၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျစေ၏။ ထိုမယားကိုလည်း လင်သည် "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် စာတုမမြို့နေ သာကီဝင်မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူပြီးသည်သာ ဖြစ်သော ဥပမာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို အားရစေကုန်၏၊ နှစ်သက်စေကုန်၏၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည်လင် ရွှင်ပျသည် ဖြစ်၍ ထိုသူတို့အားလည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဆတ္တာသည်သည် မင်း၏ ပစ္စည်းသာဖြစ်သော ရွှေဘီးဖြင့် မင်း၏ ဦးခေါင်းကို ပြုပြင်ဖြီးလိမ်းလျက် မင်းကို အားရစေ၏၊ နှစ်သက်စေ၏၊ ကြည်လင်ရွှင်ပျစေ၏။ မင်းသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျသည် ဖြစ်၍ ထိုဆတ္တာသည်အားလည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်၏၊ အလိုရှိတိုင်း ပေးကမ်း၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် စာတုမမြို့နေ သာကီဝင်မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပြီးသည်သာ ဖြစ်သော ဥပမာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို အားရစေကုန်၏၊ နှစ်သက်စေကုန်၏၊ ကြည်လင် ရွှင်ပျစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျသည် ဖြစ်၍ ထိုသူတို့အားလည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အတူနေတပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဆောင်ယူလာသော ဆွမ်းကို ယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ကပ်လျက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို အားရစေ၏၊ နှစ်သက်စေ၏၊ ကြည်လင် ရွှင်ပျစေ၏။ ထိုအတူနေ တပည့်ကိုလည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျသည် ဖြစ်၍ "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် စာတုမမြို့နေ သာကီဝင်မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ သဟမ္ပတိပြဟ္မာသည် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူအပ်ပြီးသာလျှင် ဖြစ်သော ဥပမာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို အားရစေကုန်၏၊ နှစ်သက်စေကုန်၏၊ ကြည်လင် ရွှင်ပျစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည်လင် ရွှင်ပျတော်မူသည် ဖြစ်၍၊ ထိုသူတို့အားလည်း "ကောင်းပြီ" ဟု ဝမ်းမြောက်တော်မူ၍ ဆင်းရဲ ဒုက္ခအားလုံးမှ လွတ်ခြင်းငှါ တရားဟောတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် ဗုဒ္ဓသဗ္ဗညုဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

လေးခုမြောက် သဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ် ပြီး၏။

ဤသဗ္ဗညုတဉာဏဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ဆယ်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၁ - သန္ထဝပဉှာ

(သန္ထဝ စသော ဂါထာနှင့် စပ်သော ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန - "ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာအိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ် မရှိသော၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် (လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟု ဟောတော်မူပြန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် "ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာအိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ် မရှိသော၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် (လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ်(လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာအိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ် မရှိသော၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာအိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ် မရှိသော၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် (လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟူ၍လည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာအိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ်မရှိသော၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟူသော အကြင်စကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် သဘောမှန် စကားတည်း။ အကြွင်းမရှိသော စကားတည်း။ အကျန်မရှိသော စကားတည်း။ မုချစကားတည်း။ ရဟန်းတို့အား လျောက်ပတ်သော စကားတည်း။ ရဟန်းတို့အား သင့်တင့်သော စကားတည်း။ ရဟန်းတို့အား ထိုက်တန်သော စကားတည်း။ ရဟန်းတို့၏ ကျက်စားရာတည်း။ ရဟန်းတို့၏ အကျင့်တည်း။ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် တော၌ ကျက်စားသော သမင်သည် တော၌ လှည့်လည်လျက် နေရာမရှိသည် ဖြစ်၍ အိမ်မရှိသည် ဖြစ်၍ အလိုအတိုင်း နေရ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းသည် "ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုကြောင့် ဘေးဖြစ်ရ၏။ နေရာ

အိမ်ကြောင့် ကိလေသာမြူ ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ နေရာအိမ် မရှိသော၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု မရှိသော ဤနိဗ္ဗာန်ကို စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူပါပေ၏" ဟု ကြံအပ် ကြံသင့်၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင် "နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် (လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟူသော ထိုစကားကိုမူကား အကျိုးထူးနှစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အကျိုး ထူးနှစ်ပါးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း -

(၁) ကျောင်းအလှူမည်သည်ကို အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့သည် ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏၊ ခွင့်ပြုတော်မူအပ်၏၊ ထောမနာတော်မူအပ်၏၊ ချီးကျူးတော်မူအပ်၏။ ထိုဒါယကာတို့သည် ထိုကျောင်းအလှူကို ပေးလှူရသောကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမှ လွတ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသည်ကား ကျောင်းအလှူ၌ ရှေးဦးစွာသော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

(၂) နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ကျောင်းရှိလတ်သော် ဘိက္ခုနီမတို့သည် "ရဟန်းတို့နေရာ" ဟု အမှတ်သင်္ကေတ ထင်ရှားကြကုန်လတ္တံ့။ ဖူးမြင်လိုသောသူတို့အား ဖူးမြင်ရလွယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ကျောင်းမရှိသော် ဖူးမြင်ရန် ခက်ခဲကုန်လတ္တံ့။ ဤသည်ကား ကျောင်းအလှူ၌ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။ ဤနှစ်ပါးသော အကျိုးထူးတို့ကို ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် (လှူဒါန်း)ရာ၏။ ဤကျောင်း၌ များသော အကြားအမြင်ရှိသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရား သားတော်သည် ငြိကပ် တပ်မက်မှုကို မပြုသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော သန္ထဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၂ - ဥဒရသံယတပဉှာ

(ဝမ်း 'အစာအိမ်'၌ စောင့်စည်းမှု ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန - "ဆွမ်းခံအကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း "ဥဒါယီ ငါသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါ ဤသပိတ် အနားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ထို့ထက် လွန်စွာလည်း ဘုဉ်းပေး၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန "ဆွမ်းခံအကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ ဥဒါယီ "ငါသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါ ဤသပိတ် အနားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ထို့ထက် လွန်စွာလည်း ဘုဉ်းပေး၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာ၏။ ဥဒါယီ "ငါသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါ ဤသပိတ် အနားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ထို့ထက် လွန်စွာလည်း ဘုဉ်းပေး၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ဆွမ်းခံ အကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ဆွမ်းခံအကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟူသော ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ဥဒါယီ "ငါသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါ ဤသပိတ် အနားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ထို့ထက် လွန်စွာလည်း ဘုဉ်းပေး၏" ဟုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် "ဆွမ်းခံအကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု အကြင်စကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုစကားသည် သဘောမှန်စကားတည်း။ အကွင်းမရှိသော စကားတည်း။ အကျန်မရှိသော စကားတည်း။ ပရိယာယ်မဟုတ် မုချဖြစ်သော စကားတည်း။ဟုတ်သော စကားတည်း။ မှန်သော စကားတည်း။ မဖောက်မပြန် သဘောမှန်သော စကားတည်း။ မချွတ်ယွင်းသော စကားတည်း။ သီလစသော ဂုဏ်ကို ရှာမှီးသူတို့၏ စကားတည်း။ မုနိငါးပါးတို့ထက် မြတ်သော ဘုရားမြတ်၏ စကားတည်း။ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကားတည်း။ ရဟန္တာတို့၏ စကားတည်း။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ စကားတည်း။ မာရ်ငါးပါးကို အောင်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့၏ စကားတည်း။ အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ စကားတည်း။ ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ဘုရားရှင်တို့၏ စကားတော်တည်း။

မင်းမြတ် ဝမ်း၌ မစောင့်မစည်း အစားကြီးသောသူသည် သူ၏ အသက်ကို လည်းသတ်၏။ သူမပေးသော ဥစ္စာကိုလည်း ခိုးယူ၏။ သူတစ်ပါး သားမယားကိုလည်း လွန်ကျူးသွားလာ၏။ မမှန် ချွတ်ယွင်းသော စကားကိုလည်း ပြောဆို၏။ သေအရက်ကိုလည်း သောက်၏။ အမိကိုလည်း အသက်မှ ချ၏။ အဖကိုလည်း အသက်မှ ချ၏။ ရဟန္တာကိုလည်း အသက်မှ ချ၏။ သံဃာကိုလည်း သင်းခွဲ၏။ ပြစ်မှားသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွေး (စိမ်းတည်ခြင်း)ကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။ မင်းမြတ် ဒေဝဒတ်သည် ဝမ်း၌ မစောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍၊ သံဃာကို သင်းခွဲသောကြောင့် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်ရသော မကောင်းမှု ကံကို အားထုတ်သည် မဟုတ်လော။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ အခြား များစွာ

သော အကြောင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ဆွမ်းခံ အကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ဝမ်း၌ စောင့်စည်းသော သူသည် ထိုးထွင်း၍ သိထိုက်သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ လေးပါးကုန်သော မဂ်ဖိုလ်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး၊ သမာပတ် ရှစ်ပါး၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့၌ ပွါးထုံသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ အလုံးစုံသော ရဟန်းတရားကို လည်း ပြည့်စေ၏။ မင်းမြတ် ကျေးသားငယ်သည် ဝမ်း၌ စောင့်စည်းသည် ဖြစ်၍၊ တာဝတိံသာနတ် ပြည်တိုင်အောင် တုန်လှုပ်စေလျက်၊ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းကို အလုပ်အကျွေး အဖြစ်သို့ ရောက်စေ နိုင်သည် မဟုတ်လော။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော၊ အခြားများစွာသော အကြောင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ “ဆွမ်းခံအကျင့်၌ မမေ့မလျော့ရာ။ အစားမကြီး ဝမ်း၌ စောင့်စည်းသည် ဖြစ်ရာ၏” ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် “ဥဒါယီ ငါသည်ကား တစ်ရံတစ်ခါ ဤသပိတ် အနားရေးနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကိုလည်း ဘုဉ်းပေး၏။ ထို့ထက် လွန်စွာလည်း ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏” ဟု အကြင်စကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟော တော် မူအပ်၏။ ထိုစကားကို ပြုပြီးသော ကိစ္စ ရှိတော်မူသော၊ ပြီးပြီးသော ပြုဖွယ် ရှိတော်မူသော၊ အကျိုးပြီးတော် မူပြီးသော၊ သီတင်းသုံးမှု ပြီးဆုံးတော် မူပြီးသော၊ နီဝရဏ ကင်းတော် မူပြီးသော၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူပြီးသော၊ ဆရာမရှိ ကိုယ်တိုင် သိတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိကိုယ်တော်ကို ထောက်နှိုင်း၍ ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပျို့အန်သော အနာရောဂါ မပြတ်သော၊ အမြဲမပြတ် ရောဂါ စွဲကပ် နေသော သူနာအား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော အစာအာဟာရ၌ ပြုကျင့်ဖွယ်ကို အလိုရှိအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကိလေသာရှိသော၊ သစ္စာလေးပါးကို မသိမမြင်သေးသော သူအား ဝမ်း၌ အစားမကြီး စောင့်စည်းခြင်းကို ပြုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အရောင်ရှိသော၊ အမျိုးမှန်သော၊ အမျိုးစစ်၍ စင်ကြယ်သော ပတ္တမြားရတနာကို သုတ်ခြင်း၊ ပွတ်တိုက်ခြင်း၊ စင်ကြယ်စေခြင်းဖြင့် ပြုလုပ် ဖွယ် မရှိ။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားအရာ၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားအား ပြုလုပ်ဖွယ် ပြုသင့်ပြုရာတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းတို့၌ အနှောင့်အယှက် အပိတ်အပင် မဖြစ်ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဥဒရသံယတပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၃ - ဗုဒ္ဓအပ္ပါဗာဓပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရားနှင့် အနာကင်းသူ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါသည် မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ တောင်းခြင်း၌ အားထုတ်သော၊ အခါခပ်သိမ်း ဖြန့်ထားသော လက်ရှိသော၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကို ဆောင်သော၊ အတုမရှိမှု၍ ရောဂါကို နုတ်ပယ်နိုင်သော ဆေးဆရာ ဖြစ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း "ရဟန်းတို့ ငါ၏ တပည့် 'သာဝက' ဖြစ်ကုန်သော၊ အနာကင်းကုန်သော ရဟန်းတို့တွင် ဤဗာကုလသည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌လည်း အကြိမ်များစွာ အနာဖြစ်ခြင်းသည် ထင်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ အတုမရှိသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ငါ၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ ဤဗာကုလသည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ ဗာကုလမထေရ်သည် အနာကင်းသော ရဟန်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ငါသည်။ပ။ ရောဂါကို နုတ်ပယ်နိုင်သော ဆေးဆရာ ဖြစ်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ ငါသည်။ပ။ ရောဂါကို နုတ်ပယ်နိုင်သော ဆေးဆရာ ဖြစ်၏" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "ရဟန်းတို့ ငါ၏ တပည့် 'သာဝက' ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ ဤဗာကုလသည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုစကားကိုလည်း အပပြုအပ်, ပယ်အပ်ကုန်သော တရားတို့၏လည်းကောင်း၊ ရောက်ကြောင်း တရားတို့၏ လည်းကောင်း၊ လက်ရောက်ရပြီးသော တရားတို့၏ လည်းကောင်း၊ ပရိယတ်တရားတို့၏ လည်းကောင်း မိမိ၌ ထင်ရှားရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ရည်ရွယ် ချင့်ချိန်တော်မူ၍ ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ရပ်ခြင်း၊ စင်္ကြံသွားခြင်းသာ ရှိကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် 'သာဝက' တို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုတပည့် 'သာဝက' တို့သည် ရပ်ခြင်း၊ စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့် နေ့ညဉ့်ကို လွန်စေကုန်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ရပ်တော်မူခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ စင်္ကြံသွားတော်မူခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုင်တော်မူခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ လျောင်းတော်မူခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း နေ့ညဉ့်ကို လွန်စေတော်မူ၏။ မင်းမြတ် အကြင်ရဟန်းတို့သည် ရပ်ခြင်း, စင်္ကြံသွားခြင်းသာ ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဣရိယာပုထ် အစိတ်အပိုင်းဖြင့် လွန်ကဲကုန်၏။

မင်းမြတ် ဧကာသနိက်ဓုတင်ကို ဆောက်တည်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် 'သာဝက' တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သော်လည်း နှစ်ထပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်ကုန်။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်ကား နှစ်ထပ် လည်းကောင်း၊ သုံးထပ်တိုင် လည်းကောင်း ဘောဇဉ်ကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဧကာသနိက်ဓုတင် ဆောက်တည်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓုတင် အစိတ်အပိုင်းဖြင့် လွန်ကဲကုန်၏။ မင်းမြတ် များပြားကုန်သော ထို (ဓုတင်) အကြောင်းတို့ကို ထိုထိုရဟန်းတို့၏ ထိုထိုလွန်ကဲသော ဂုဏ်ကို ရည်၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သီလအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သမာဓိအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အားတော်ဆယ်ပါးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊

ဝေသာရဇ္ဇ ဉာဏ်လေးပါးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဘုရားဂုဏ် ကျေးဇူးတရားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသာဓာရဏ ဉာဏ်ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း အတုမရှိပေ။ အလုံးစုံသော ဘုရား အရာ၌လည်း အတုမရှိပေ။ ထိုသို့သော အရာကို ရည်ရွယ်၍ "ငါသည်။ပ။ ရောဂါကို နှုတ်ပယ်နိုင်သော ဆေးဆရာ ဖြစ်၏" ဟု ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ လူတို့တွင် တစ်ယောက်သော သူသည် အမျိုးဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် ဥစ္စာ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် ပညာ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် လက်မှု အတတ် ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော သူသည် မြော်မြင်တတ်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့ကိုလည်း လွှမ်းမိုးလွန်ကဲ၍ မင်းသည်သာလျှင် ထိုသူတို့ ထက်မြတ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ထက် မြတ်၏၊ ကြီး၏၊ ထူး၏။

အသျှင်ဗာကုလသည် အနာကင်း၏။ ထိုသို့ အနာကင်းခြင်းသည် ဆုတောင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အကြောင်းကား ထိုအသျှင် ဗာကုလမထေရ်သည် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားအား လေနာ ဖြစ်စဉ် အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားနှင့် ခြောက်သန်း, ရှစ်သိန်းသော ရဟန်းတို့အား မြက်ပွင့်နံ့ကြောင့် ရောဂါဖြစ်သော အခါ၌လည်းကောင်း သူကိုယ်တိုင် ရသေ့ဖြစ်၍ (ရသေ့ဘဝဖြင့်) အထူးထူးသော ဆေးတို့ဖြင့် ထိုအနာရောဂါကို ပယ်ဖျောက်ခဲ့သောကြောင့် အနာရောဂါ ကင်းသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ "ငါ၏ တပည့် 'သာဝက' ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ ဤဗာကုလသည် အမြတ်ဆုံး တည်း" ဟုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားအား အနာရောဂါ ဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ မဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ ဓုတင်အကျင့်ကို ကျင့်သော် လည်းကောင်း၊ မကျင့်သော် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသော တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သတ္တဝါဟူသည် မရှိပေ။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်ဟု မြတ်သော တံဆိပ်အမှတ်ရှိသော ပါဠိတော်၌- "ရဟန်းတို့ အခြေမရှိ သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ အခြေနှစ်ချောင်း ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ အခြေလေးချောင်း ရှိသည် လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ အခြေများစွာ ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ရုပ်ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ နာမ် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သညာ ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သညာ မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သညာ ရှိသည်လည်း မဟုတ် သညာ မရှိသည်လည်း မဟုတ်ကုန်သော အကြင်မျှလောက် ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့ထက် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို 'အမြတ်ဆုံး' ဟု ဆိုအပ်၏" ဟု ထိုစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဗုဒ္ဓအပ္ပါဗာဓပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၄ - မဂ္ဂုပ္ပါဒနပဉှာ (မဂ်ကို ဖြစ်စေပုံ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း "ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ ခရီးဟောင်းဖြစ်သော ရှေးမဂ် လမ်းစဉ်ကို ငါဘုရား မြင်ပြီ" ဟု ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို အကယ်၍ ဖြစ်ပေါ်စေတော်မူနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ ခရီးဟောင်းဖြစ်သော ရှေး မဂ်လမ်းစဉ်ကို ငါဘုရား မြင်ပြီ" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ ခရီးဟောင်းဖြစ်သော ရှေး မဂ်လမ်း စဉ်ကို ငါဘုရား မြင်ပြီ" ဟု အကယ်၍ ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟူသော ထိုစကားသည် လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ် ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ ခရီးဟောင်းဖြစ်သော ရှေးမဂ် လမ်းစဉ်ကို ငါဘုရားမြင်ပြီ" ဟုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုစကား နှစ်ရပ်လုံးပင် သဘောဖြောင့်မှန်သော စကားချည်းတည်း၊ မင်းမြတ် ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူသဖြင့် ဆုံးမတတ်သော ဆရာ မရှိလတ်သော် မဂ်လမ်းစဉ်သည် ကွယ်ပျောက်လေပြီ။ ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော ထိုမဂ်လမ်းစဉ်ကို ပညာမျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ လမ်းစဉ်ကို မြင်တော်မူပြီ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် "ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ပွင့်တော်မူ ကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွသွားတော်မူမြဲ ခရီးဟောင်းဖြစ်သော ရှေးမဂ်လမ်းစဉ်ကို ငါဘုရား မြင်ပြီ" ဟု ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ရှေး၌ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူသဖြင့် ဆုံးမ တတ်သော ဆရာ မရှိလတ်သော် ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ယခုအခါ၌ အကြင်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွသွားခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းတို့ "ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ငါဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု ဟောတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဤလောက၌ စကြဝတေးမင်း ကွယ်လွန်သဖြင့် ပတ္တမြားရတနာသည် တောင်ထွတ်ကြား၌ ဖုံးလွှမ်းကွယ်ပျောက်နေ၏။ အခြားသော စကြဝတေးမင်း၏ ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာ ပြန်၏။ မင်းမြတ် ထိုပတ္တမြား ရတနာသည် နောက်စကြဝတေးမင်းအား အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာသလောဟု

(မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဟုတ်ပါ။ ပြကတေ့ ရှိပြီးသားဖြစ်သော ထိုပတ္တမြား ရတနာကိုသာ နောက် စကြဝတေးမင်းသည် ဖြစ်စေအပ်ပါ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြကတေ့ရှိပြီး ဖြစ်၍ ရှေး၌ ဘုရားရှင်တို့ လေ့ကျက်အပ်သော အေးမြသော ဆုံးမတတ်သော ဆရာ မရှိသောကြောင့် ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပညာမျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်စေတော်မူ၏။ ကြွသွားတော်မူခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရဟန်းတို့ "ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သားကို (ယောနိ) မဂ်ဖြင့် မွေးဖွားတတ်သောကြောင့် အမိကို "ဖြစ်စေတတ်သူ" ဟု ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော ထင်ရှားရှိပြီးသာလျှင် ဖြစ်သော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ပညာမျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏။ ကြွသွားခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ပျောက်သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်၍ တွေ့မြင်၏။ "ထို့ကြောင့် ထိုယောကျ်ားသည် ထိုပစ္စည်းဘဏ္ဍာကို ဖြစ်စေ၏" ဟု လူအပေါင်းက ခေါ်ဝေါ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော ထင်ရှားရှိပြီးသာလျှင် ဖြစ်သော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ပညာမျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကြွသွားခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ် သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် တောကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း၍ မြေရာကို တီထွင်၏။ ထိုနေရာကို "ထိုယောကျ်ား၏ မြေ" ဟု လူအပေါင်းက ခေါ်ဝေါ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ဤမြေကို ထိုယောကျ်ားသည် ဖြစ်စေအပ်သည် မဟုတ်။ ထိုမြေကို အကြောင်းပြု၍ မြေရှင်သာ မည်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပျက်စီးလေပြီး၊ ပြတ်စဲလေပြီး၊ တိမ်မြုပ်လေပြီး၊ ပိတ်ကွယ်လေပြီး၊ ဖုံးလွှမ်းလေပြီး၊ အသွားအလာ ပြတ်လေပြီးသော ထင်ရှားရှိပြီးသာလျှင် ဖြစ်သော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ပညာမျက်စိဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကြွသွားခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် "ရဟန်းတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဖြစ်ပေါ်သေးသော မဂ်လမ်းစဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏" ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် မဂ္ဂုပ္ပါဒနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၅ - ဗုဒ္ဓအဝိဟေဌကပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား သတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းဆဲပုံ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်က သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ' ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း "လောမသကဿပမည်သော ရသေ့ဖြစ်စဉ်က အရာမက များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ဝါဇပေယျ အမည်ရှိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ခဲ့ပြီ" ဟု ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်က သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်ခဲ့ပြီ" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "လောမသကဿပမည်သော ရသေ့သည် အရာမက များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ဝါဇပေယျယဇ်ကြီးကို ပူဇော်အပ်ပြီ"ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ လောမသကဿပရသေ့သည် အရာမက များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ဝါဇပေယျအမည်ရှိသော ယဇ်ကြီးကို အကယ်၍ ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်က သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်ခဲ့၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံ သို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ လူဖြစ်စဉ်က သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲခြင်း သဘောရှိသည် ဖြစ်ခဲ့၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "လောမသကဿပမည်သော ရသေ့သည် အရာမက များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ဝါဇပေယျယဇ်ကြီးကို ပူဇော်အပ်ပြီ။ စင်စစ် အားဖြင့် ထိုယဇ် ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း ရာဂ၏ အစွမ်းကြောင့် မိန်းမောသည် ဖြစ်၍ ပူဇော်အပ်၏။ (သေစေလိုသော) စေတနာရှိသည် ဖြစ်လျက် ပူဇော်အပ်သည်ကား မဟုတ်" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤရှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်တတ် ကုန်၏။

အဘယ် ရှစ်ယောက်တို့နည်းဟူမူ - (၁) တပ်မက်သော သူသည် တပ်မက်မှု 'ရာဂ' ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၂) အမျက်ထွက်သော သူသည် အမျက် 'ဒေါသ' ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၃) တွေဝေမိုက်မဲသော သူသည် တွေဝေမိုက်မဲမှု 'မောဟ' ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၄) မာန်ထောင်တက်ကြွသူသည် မာန၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၅) လောဘရမ္မက် ကြီးသူသည် လောဘ၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၆) ဆင်းရဲမွဲတေသူသည် အသက်မွေးခြင်း အကျိုးငှါ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ (၇) မိုက်သော သူသည် ရွှင်မြူးလိုသည်၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကိုသတ်၏။ (၈) မင်းသည် ဆုံးမ (နှိမ်နင်း) လိုသည်၏ အစွမ်းဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤရှစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သတ်တတ်ကုန်၏။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းသည် အသက် သတ်သူတို့၏အလေ့ ပြကတေ့ သဘောအတိုင်းသာ ပြုသည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် အသက် သတ်သူတို့အလေ့ ပြကတေ့ သဘောအတိုင်းသာ ပြုအပ်သည် မဟုတ်။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် ပကတိသော အဖြစ် အားဖြင့် ယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်းငှါ အကယ်၍ ညွတ်ခဲ့အံ့။ ဤသို့ ညွတ်ပါမူ - "သမုဒ္ဒရာအရံနှင့် တကွသော သမုဒ္ဒရာတည်းဟူသော နားတောင်းရှိသော မြေကြီးကို ကဲ့ရဲ့ခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်သောကြောင့် ငါ အလို

မရှိပေ။ သေယျအမတ် ဤသို့ ငါ့အလိုမရှိသော သဘောကို သိမှတ်လော့” ဟူသော ဤဂါထာကို မဆိုရာ။

မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိပါလျက် စန္ဒဝတီမင်းသမီးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမောတွေဝေ ဖြစ်ရလေ၏။ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသူ တပ်မက်မောသူ ဖြစ်၍ သညာ ချွတ်ယွင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ နောက်နောက်ကျကျ ချောက်ချား တုန်လှုပ်လေ၏။ ပျံ့လွင့် တုန်လှုပ် ရှုပ်ယှက်နောက်ကျသော ထိုစိတ်ဖြင့် များလှစွာသော သားကောင် အပေါင်းကို သတ်၍ လည်ချောင်းသွေးကို စုပေါင်းရသော ဝါဇပေယျမည်သော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်လတ်သတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် သူရူးသည် ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တောက်လောင်နေသော မီးကိုသော်လည်း နင်း၏။ အမျက်ထွက်သော မြွေကိုသော်လည်း ကိုင်၏။ အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီးသို့သော်လည်း ချဉ်းကပ်၏။ ကမ်းမမြင်ရသော သမုဒ္ဒရာသို့သော်လည်း ပြေးဆင်း၏။ တံစီးတွင်းကိုလည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေးစီးဆင်းရာ ညွန်အိုင်ကို လည်းကောင်း နင်းနယ်၏။ ဆူးစိုက်ထားရာကိုလည်း တက်နင်း၏။ ကမ်းပါးပြတ်၌သော်လည်း ခုန်ချ၏။ မစင်ကိုသော်လည်း စား၏။ အချည်းနှီးအဝတ်မဝတ်ဘဲလည်း လမ်းမ၌ လှည့်လည် သွားလာ၏။ အခြားများပြားသော မပြုအပ်သည်ကိုသော်လည်း ပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် စန္ဒဝတီမင်းသမီးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမောတွေဝေ ဖြစ်ရလေ၏။ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသူ တပ်မက်မောသူ ဖြစ်၍ သညာ ချွတ်ယွင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ နောက်နောက်ကျကျ ချောက်ချား တုန်လှုပ်လေ၏။ ပျံ့လွင့် တုန်လှုပ် ရှုပ်ယှက် နောက်ကျသော ထိုစိတ်ဖြင့် များလှစွာသော သားကောင် အပေါင်းကို သတ်၍ လည်ချောင်းသွေးကို စုပေါင်းရသော ဝါဇပေယျမည်သော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်လတ်သတည်း။

မင်းမြတ် ပျံ့လွင့်သော စိတ်ဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှုသည် မျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း ကြီးလေးသော အပြစ် မဖြစ်။ တမလွန်ဘဝ၌ အကျိုးအားဖြင့်လည်း ထို့အတူ ကြီးလေးသော အပြစ်မဖြစ်။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူရူးသည် အပြစ်သို့ ရောက်ငြားအံ့။ သင်မင်းမြတ်တို့သည် ထိုသူရူးအား အဘယ်ဒဏ်ကို ဆောင်စေသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရာ အရူးအား ဒဏ်ပေးခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူရူးကို ပုတ်ခတ်စေ၍ နှင်ထုတ်စေပါကုန်အံ့။ ဤရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်ခြင်းသည်သာလျှင် ထိုသူရူးအား ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သူရူး၏ လွန်ကျူးသော အပြစ်ကြောင့် ဒဏ်ပေးခြင်းသော်လည်း မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူရူးသည် တစ်စုံတစ်ခုပြုသော်လည်း အပြစ်မဖြစ် ကုစားကောင်း၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လောမသကဿပအမည်ရှိသော ရသေ့သည် စန္ဒဝတီမင်းသမီးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမောတွေဝေ ဖြစ်ရလေ၏။ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသူ တပ်မက်မောသူ ဖြစ်၍ သညာ ချွတ်ယွင်း သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ နောက်နောက်ကျကျ ချောက်ချား တုန်လှုပ်လေ၏။ ပျံ့လွင့် တုန်လှုပ် ရှုပ်ယှက် နောက်ကျသော ထိုစိတ်ဖြင့် များစွာသော သားကောင် အပေါင်းကို သတ်၍ လည်ချောင်းသွေးကို စုပေါင်းရသော ဝါဇပေယျ အမည်ရှိသော ယဇ်ကြီးကို ပူဇော်လေ၏။ အကြင်အခါ၌ကား သဘောမှန်သော (ပကတိ) စိတ်ရှိ၍ တစ်ဖန် သတိရ၏။ ထိုအခါ၌ တစ်ဖန်လျှင် ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေလျက် ပြဟ္မာ့ဘုံသို့ လားရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဗုဒ္ဓအဝိဟေဌကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၆ - ဆဒ္ဒန္တဇောတိပါလာရဗ္ဘပဉှာ

(ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းနှင့် ဇောတိပါလလုလင်တို့၏ အပြုအမူ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်- “ဤ (လေးနှင့်ပစ်) သူကို သတ်ပေအံ့ဟု ဆွဲထုတ် သုံးသပ်လတ်သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားရှင်တို့၏ တံခွန် (အောင်လံ) ဖြစ်သော မုဆိုးဝတ်ထား သော သင်္ကန်းကို မြင်ရလေ၏။ (မြင်သောကြောင့်) မြားဒဏ်ဒုက္ခဖြင့် တွေ့ကြုံရသော ဆင်မင်းအား ဘုရားရှင်တို့၏ တံခွန် (အောင်လံ) ဖြစ်သော သင်္ကန်းသည်ကား ကောင်းမြတ်သည် ဖြစ်၍ မသတ်အပ် သော သဘောရှိပေ၏ဟု အမှတ်သညာ ထင်စွာ ဖြစ်၏” ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူအပ်၏။

တစ်ဖန်လည်း “ဇောတိပါလလုလင်ဖြစ်စဉ်က ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်း, ရှင်ယောင် (ရဟန်းယုတ်)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ယုတ်မာကုန်သော၊ ကြမ်းတမ်းကုန် သော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးခဲ့၏။ ရေရွတ်ခဲ့၏” ဟု ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်း (ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း) သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်(သင်္ကန်း)ကို အကယ်၍ ပူဇော်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်မူ “ဇောတိပါလလုလင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက် သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၊ ရှင်ယောင် (ရဟန်းယုတ်)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ယုတ်မာကုန် သော၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးခဲ့၏။ ရေရွတ်ခဲ့၏” ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ “ဇောတိပါလလုလင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၊ ရှင်ယောင် (ရဟန်းယုတ်)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ယုတ်မာကုန်သော၊ ကြမ်းတမ်းကုန်သော စကားတို့ဖြင့် အကယ်၍ ဆဲရေး ရေရွတ်ခဲ့သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ “ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်(သင်္ကန်း)ကို ပူဇော်အပ်၏” ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ် ခါးစပ်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသော ဘုရားလောင်းသည် မုဆိုးဝတ်သော ဖန်ရည် စွန်းသော အဝတ်(သင်္ကန်း)ကို အကယ်၍ ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ လူဖြစ်၍ ဖြစ်သော ဇောတိပါလ လုလင်သည် ရင့်ကျက်ပြီးသော ဗောဓိဉာဏ်ဖြင့် ရင့်ကျက်ပြီး ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ပါလျက် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော၊ အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ လောက၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်တော်မူသော၊ အလွန်ကျော်စော ထင်ရှားသော၊ ပြောင်ပြောင် တောက်သော ကိုယ်တော်ရောင် ရှိတော်မူသော၊ အလွန်မြတ်တော်မူသော မွန်မြတ်သော နှစ်သက်စဖွယ် ကာသိတိုင်းဖြစ် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူသော ကဿပ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါ လျက် အဘယ့်ကြောင့် မပူဇော်ဘဲ ရှိပါသနည်း။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် “ဤ (လေးနှင့်ပစ်) သူကို သတ်ပေအံ့ဟု။ပ။ မသတ်အပ်သော သဘောရှိ၏ဟု အမှတ်သညာ ထင်စွာဖြစ်၏” ဟူသော ဤစကားတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူအပ်၏။ ထို့ပြင် ဇောတိပါလလုလင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရား

တို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားကို ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်း၊ ရှင်ယောင် (ရဟန်းယုတ်)ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့် ယုတ်မာကုန်သော၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးခဲ့၏။ ရေရွတ်ခဲ့၏။ ထိုဆဲရေး, ရေရွတ်ခြင်းသည်ကား ဇာတ်၏ အစွမ်း၊ အမျိုး၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဇောတိပါလလုလင်သည် ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' မရှိသော မကြည်ညိုသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဇောတိပါလလုလင်၏ အမိ အဖတို့သည် လည်းကောင်း၊ ညီမ, အစ်မ, အစ်ကိုတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်မိန်းမ, ကျွန်ယောကျ်ား, အစေအပါး အခြံအရံဖြစ်သော လူတို့သည် လည်းကောင်း ပြဟ္မာလျှင် ကိုးစားရာနတ် ရှိကုန်၏။ ပြဟ္မာကိုသာ အလေးပြုကုန်၏။ ထိုအမျိုးတို့သည် "ပုဏ္ဏားတို့သည်သာ လွန်မြတ်ကုန်၏။ မွန်မြတ်ကုန်၏" ဟု စွဲယူကုန်၍ ပုဏ္ဏားမှ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ စက်ဆုပ်ကုန်၏။ ထိုအမျိုး အစေအပါးတို့၏ ထိုကဲ့ရဲ့ စကားကို ကြားရ၍ ဇောတိပါလလုလင်ကို ဃဋိကာရ အိုးထိန်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ခေါ်အပ်သည်ရှိသော် "ဦးပြည်း (ခေါင်းတုံး) ဖြစ်သော ထိုရဟန်းယုတ်ကို ဖူးမြင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အမြိုက်သုဓာဘုတ်သည် အဆိပ်နှင့် ရောယှက်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ခါးသော အရသာ ဖြစ်လာ၏။ ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ရေအေးသည် မီးနှင့် နီးကပ်လတ်သော် ပူ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဇောတိပါလလုလင်သည် ကြည်ညိုမှု 'သဒ္ဓါ' မရှိသော မကြည်ညိုသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဇောတိပါလလုလင်သည် ပုဏ္ဏားမျိုး၏ အစွမ်းဖြင့် မိုက်ကန်းသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေး ရေရွတ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အရောင်နှင့်တကွဖြစ်သော ပြောင်ပြောင် တောက်သော မီးပုံကြီးသည် ရေသို့ ကပ်ရောက်လတ်သော် အရောင်တန်ခိုး ကင်းငြိမ်းသည် ဖြစ်၏။ အေးမြ၍ မှည့်သော ကြောင်ပန်းသီးနှင့်တူစွာ မည်းနက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဇောတိပါလလုလင်သည် ဘုန်းရှိ၏၊ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' ရှိ၏။ ဉာဏ်ပြန့်ပြောသော အရောင်ရှိ၏။ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' မရှိသော မကြည်ညိုသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဇောတိပါလလုလင်သည် အမျိုး၏ အစွမ်းဖြင့် မိုက်ကန်းသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏။ ထိုမှ နောက်၌ကား ဆည်းကပ်မိသော် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို သိလေ၍ အစေခံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သမာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍ ပြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရောက်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဆဒ္ဒန္တဇောတိပါလာရစ္စပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၇ - ဃဋီကာရပဉှာ

(ဃဋီကာရအိုးထိန်းသည် 'အိမ်' ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဃဋီကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်တစ်ခုလုံးသည် မိုးသုံးလပတ်လုံး ကောင်းကင်လျှင် အမိုးရှိသည် ဖြစ်၍ တည်၏။ မိုးရေမစွတ်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ တစ်ဖန်လည်း "ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် မိုးရေစွတ်၏" ဟု ဟောတော်မူ ပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤမျှလောက် များပြားသော ကုသိုလ်မြစ်ရင်း ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် အဘယ့်ကြောင့် မိုးရေ စိုစွတ်ရပါသနည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ ထိုကဲ့သို့သော တန်ခိုး အာနုဘော်မည်သည်ကို အလိုရှိအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဃဋီကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်သည် မိုးရေမစိုစွတ်ဘဲ ကောင်းကင်လျှင် အမိုးရှိသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် မိုးရေစွတ်၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် အကယ်၍ မိုးရေစိုစွတ်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ဃဋီကာရ အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်သည် မိုးရေမစိုစွတ်ဘဲ ကောင်းကင်လျှင် အမိုးရှိ၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ် ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ဃဋီကာရအိုးထိန်းသည်၏ အိမ်တစ်ခုလုံးသည် မိုးသုံးလပတ်လုံး ကောင်းကင်လျှင် အမိုးရှိသည် ဖြစ်၍ တည်၏။ မိုးရေမစိုစွတ်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ "ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သည် မိုးရေစိုစွတ်၏" ဟူ၍လည်း ဟောတော်မူအပ်၏၊ မင်းမြတ် ဃဋီကာရ အိုးထိန်းသည်သည် သီလ ရှိ၏။ ကောင်းသော သဘောရှိ၏။ များပြားသော ကုသိုလ်အရင်းမူလရှိ၏။ မျက်မမြင် ဖြစ်ကုန်သော၊ အိုမင်းကုန်သော အမိ အဖတို့ကို လုပ်ကျွေး၏၊ ထိုဃဋီကာရ၏ မျက်ကွယ်၌ မပန်ကြားဘဲသာလျှင် ထိုအိုးထိန်းသည်၏ အိမ်၌ (မိုးထားသော) မြက်သက်ငယ်ကို ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်ကို မိုးကုန်၏။ ထိုဃဋီကာရအိုးထိန်းသည်သည် ထိုမြက်သက်ငယ်ကို ဆောင်ခြင်းကြောင့် မတုန်လှုပ် မရွေ့ရှားဘဲ ကောင်းစွာ တည်တံ့သော၊ ပြန့်ပြောသော၊ အတုမရှိသော နှစ်သိမ့်မှု 'ပီတိ' ကို ရ၏ "လောက၌ ထွတ်မြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အပေါ်၌ အလွန့်အလွန် အကျွမ်းဝင်သည် ဖြစ်၍ ငါ့အား အရတော်လေစွတကား" ဟု အတုမဲ့ ဝမ်းမြောက်မှုကိုလည်း ဖြစ်စေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုအိုးထိန်းသည်အား မျက်မှောက်၌ ခံစားရသော (အိမ်မိုးရေမစိုစွတ်ခြင်း) အကျိုးဖြစ်ရ လေ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမျှလောက် ကျောင်းတော် မိုးရေစွတ်၍ ဖောက်ပြန်ကာမျှဖြင့် တုန်လှုပ်တော်မမူ။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် အသိန်းမက များစွာသော လေတိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် မတုန်လှုပ်၊ မရွေ့ရှား၊ များသောရေ၏ တည်ရာဖြစ်သော မြတ်သည် ထက်မြတ်သော သမုဒ္ဒရာသည် သန်းပေါင်းများစွာ မဟာဂင်္ဂါမြစ်ပေါင်း အသိန်းတို့ဖြင့်လည်း မပြည့်နိုင်၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမျှလောက် ကျောင်းတော် မိုးရေစွတ်၍ ဖောက်ပြန်ကာမျှဖြင့် တုန်လှုပ်တော်မမူ။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်ကို မိုးရေစွတ်ခြင်းသည် များစွာသော လူအပေါင်းအား အစဉ် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏၊ မင်းမြတ် အကျိုးထူးနှစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ

မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းသော ပစ္စည်းကို မမှီဝဲကုန်။ "ဤမြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော အလှူကို ခံတော်မူထိုက်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား နတ်လူတို့သည် ပစ္စည်းကို ပေးလှူကုန်၍ အလုံးစုံသော မကောင်းသော လားရောက်ရာ 'ဒုဂ္ဂတိ' မှ လွတ်ကုန် လတ္တံ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြ၍ အသက်မွေးခြင်းကို ရှာမှီးကုန်၏ဟု "သူတစ်ပါးတို့ မစွပ်စွဲစေကုန်ရာသတည်း" ဟူ၍ လည်းကောင်း ဤအကျိုးနှစ်ပါးတို့ကို ကောင်းစွာ မြင်တော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ကိုယ်တော်တိုင် ဖန်ဆင်းတော်မူသော ပစ္စည်းကို မှီဝဲတော်မမူကုန်။ မင်းမြတ် သိကြားမင်းသည်မူလည်း ထိုကျောင်းတော်ကို မိုးရေမစွတ်အောင် အကယ်၍ ပြုပြားအံ့။ ဗြဟ္မာသည်မူ လည်း မိုးရေ မစွတ်အောင် အကယ်၍ ပြုပြားအံ့။ ကိုယ်တော်တိုင်မူလည်း မိုးရေမစွတ်အောင် အကယ် ၍ ပြုပြားအံ့။ ထိုသို့ မိုးရေမစွတ်အောင် ပြုခြင်းသည်ပင် ပြောဆိုဖွယ်ရှိသည်၊ အပြစ်ရှိသည်၊ နှိမ်နင်း ဖွယ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဤသိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ထင်ရှားစွာပြု၍ လူအပေါင်းကို တွေဝေစေကုန်၏။ အတိုင်းထက် အလွန်ကို ပြုကုန်၏။ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုမိုးရေ မစွတ် အောင် ပြုခြင်းသည် ပြောဖွယ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို ကြဉ်ရှောင်အပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပစ္စည်းလေးပါးတည်းဟူသော ဝတ္ထုကို တောင်းတော် မမူကုန်။ ထိုပစ္စည်းလေးပါးတည်းဟူသော ဝတ္ထုကို မတောင်းခြင်းကြောင့် မစွပ်စွဲ၊ မကြဲစည်အပ်ကုန်ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ခုနစ်ခုမြောက် ယဋိကာရပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၈ - ဗြာဟ္မဏရာဇဝါဒပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား၏ ဗြာဟ္မဏ, ရာဇဟူသော စကားပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါသည် တောင်းစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဗြာဟ္မဏဖြစ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း "သေလပုဏ္ဏား ငါသည်ရာဇာ ဖြစ်၏" ဟု ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ ငါသည် တောင်းစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "သေလပုဏ္ဏား ငါသည် ရာဇာဖြစ်၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ "သေလပုဏ္ဏား ငါသည် ရာဇာ ဖြစ်၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ငါသည် တောင်းစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဗြာဟ္မဏဖြစ်၏" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ ရာဇာမျိုး သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ ဗြာဟ္မဏမျိုးသော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ တစ်ခုသော ဘဝ၌ နှစ်ပါးသော အမျိုးတို့ မည်သည် မရှိကုန်။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက် ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ ငါသည် တောင်းစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဗြာဟ္မဏဖြစ်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ တစ်ဖန်လည်း "သေလပုဏ္ဏား ငါသည် ရာဇာ ဖြစ်၏" ဟု ဟောတော်မူပြန်၏။ အကြင်အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြာဟ္မဏလည်း ဖြစ်၏။ရာဇာလည်း ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏ, ရာဇာနှစ်မျိုး ဖြစ်ရာ၌ အကြောင်းရှိ၏ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြာဟ္မဏလည်း ဖြစ်၏။ ရာဇာလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်တရား အားလုံးတို့ကို အပပြုအပ်ကုန်ပြီ၊ ပယ်အပ်ကုန်ပြီ၊ ကင်းကုန်ပြီ၊ အထူးသဖြင့် ကင်းကုန်ပြီ၊ ပြတ်ကုန်ပြီ၊ ကုန်ခန်းကုန်ပြီ၊ ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ငြိမ်းကုန်ပြီ၊ အေးမြကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏမည်သည်ကား ယုံမှားမှု၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှု၊ နှလုံး နှစ်ခွဖြစ်မှုကို လွန်မြောက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ယုံမှားမှုကို၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှုကို၊ နှလုံး နှစ်ခွဖြစ်မှုကို လွန်မြောက်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏမည်သည်ကား အလုံးစုံသော ဘဝကိုးပါး၊ ဂတိငါးပါး၊ ယောနိလေးပါးမှ လွတ်မြောက်၏။ (ကိလေသာ) မြူ အညစ်အကြေးသို့ ရောက်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်၏၊ အဖော်မရှိ။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလုံးစုံသော ဘဝကိုးပါး၊ ဂတိငါးပါး၊ ယောနိလေးပါးမှ လွတ်မြောက်တော်မူ၏။ ကိလေသာ မြူ အညစ်အကြေးသို့ ရောက်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်တော်မူ၏၊ အဖော် ရှိတော်မမူ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏမည်သည်ကား အလွန့်အလွန် မြင့်မြတ်သော နတ်တို့၏ နေခြင်းမျိုး 'ဒိဗ္ဗဝိဟာရ' ဖြင့် အနေများ၏၊ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလွန့်အလွန် မြင့်မြတ်သော နတ်တို့၏ နေခြင်းမျိုး 'ဒိဗ္ဗဝိဟာရ' ဖြင့် အနေများ၏၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏမည်သည်ကား ဗေဒင်ရွတ်ခြင်း၊ ရွတ်ဆိုစေခြင်း၊ အလှူခံခြင်း၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း၊ စောင့်စည်းခြင်း၊ မြဲသော အကျင့်ရှိခြင်း၊ ရှေးအဆုံးအမ အစဉ်အနွယ်ကို ဆောင်ခြင်းရှိ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တရားဟောခြင်း၊ ဟောစေခြင်း၊ အလှူခံခြင်း၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း၊ စောင့်စည်းခြင်း၊ မြဲသော အကျင့်ရှိခြင်း၊ ရှေးဘုရားတို့၏ အလေ့အကျင့် ဖြစ်သော အဆုံးအမ အစဉ်အနွယ်ကို ဆောင်ခြင်း ရှိတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏ မည်သည်ကား ကြီးပွါးသော၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းဟူသော စျာန်ကို ရှုဆင်ခြင်လေ့ရှိ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကြီးပွါးသော၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းဟူသော စျာန်ကို ရှုလေ့ ရှိတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဗြာဟ္မဏမည်သည်ကား အလုံးစုံသော ဘဝကြီးငယ် လားရောက်ရာ 'ဂတိ' တို့၌ ဘဝဇာတ်၌ ဖြစ်သော၊ အစဉ်ဖြစ်သော စရိုက်အလေ့အကျင့်ကို သိတတ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အလုံးစုံသော ဘဝကြီးငယ် လားရောက်ရာ 'ဂတိ' တို့၌ ဘဝဇာတ်၌ ဖြစ်သော၊ အစဉ်ဖြစ်သော စရိုက် အလေ့အကျင့်ကို သိတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ "ဗြာဟ္မဏ" ဟူသော ဤအမည်တော်ကို မယ်တော်က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ ခမည်းတော်က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ ညီတော်က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ နှမတော်၊ အစ်မတော်က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သူတို့က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏတို့က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ နတ်တို့က မှည့်ခေါ်အပ်သည် မဟုတ်။ "ဗြာဟ္မဏ" ဟူသော အကြင် အမည်တော်

သည် ရှိ၏။ ထိုအမည်တော်သည် ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရဟတ္တမဂ်၏ အဆုံး၌ တည်သော၊ ဗောဓိပင်ရင်း၌သာလျှင် မာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီး၍၊ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်ကုန်သော၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကို အပပြုပြီးလျှင်၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရအပ်ကာမျှ၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ကာမျှ၌ မျက်မှောက်ပြုအပ်သော အမည် ပညတ်တော်တည်း။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ဗြာဟ္မဏ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်ပါ သနည်း။ မင်းမြတ် ရာဇာမည်သည်ကား အမှတ်မရှိ (တစ်ဦးတစ်ယောက်)သောသူသည် မင်းပြု၏။ (ထိုမင်းသည်) လူအပေါင်းကို ဆုံးမ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တစ်သောင်းသော လောက ဓာတ်၌ တရားဖြင့် မင်းပြု၏။ နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောက၊ သမဏ၊ ဗြာဟ္မဏ၊ မင်းများ၊ လူများနှင့်တကွသော သတ္တလောကကို ဆုံးမတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ရာဇာမည်သည်ကား အလုံးစုံသော လူသူအပေါင်းတို့ကို လွှမ်းမိုး၍၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းကို နှစ်သက်စေလျက်၊ ရန်သူအပေါင်းကို စိုးရိမ်စေလျက်၊ ကြီးကျယ် များပြားစွာသော အခြံအရံ၊ အသရေကို ဆောင်နိုင်သော၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော အနှစ်အရိုးရှိသော၊ တစ်ရာအောက် မယုတ်သော ခရိုင်အချက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ ဖြူဖြူစင်စင် ညစ်ကြေးမတင်သော ထီးဖြူတော်ကို စိုက်ထူ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း မှားယွင်းသော အကျင့်ရှိသော မာရ်စစ်သည်ကို စိုးရိမ်စေလျက်၊ ကောင်းသော အကျင့် ရှိကုန်သော နတ်လူတို့ကို နှစ်သက်စေလျက်၊ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ကြီးကျယ် များပြားစွာသော အခြံအရံ၊ အသရေကို ဆောင်တော်မူနိုင်သော၊ သည်းခံခြင်းတည်း ဟူသော မြဲမြံခိုင်ခံ့ သော အနှစ်အရိုးရှိသော၊ ဉာဏ်တော်မြတ်တည်း ဟူသော အရာမကသော ခရိုင်အချက်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင် အပ်သော၊ အလွန့်အလွန် မြတ်သော၊ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ညစ်ကြေးမတင် ဖြူစင်သော ထီးဖြူတော်ကို စိုက်ထူတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ် ၏။

ရာဇာမည်သည်ကား များစွာကုန်သော၊ ဆည်းကပ်, ရောက်လာကုန်သော လူတို့သည် ရှိခိုးထိုက်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း များစွာကုန်သော၊ ဆည်းကပ်, ရောက်လာကုန်သော နတ်လူတို့သည် အလွန်ရိုကျိုး, ရှိခိုးထိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ရာဇာမည်သည်ကား နှစ်သက်, ကျေနပ်စေတတ်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကြည်ရွှင်စေ၍၊ တောင့်တ လိုလားသော ဆုကို ပေးလျက်၊ လိုအင်ဆန္ဒဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် လည်း ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း နှစ်သက်, ကျေနပ်စေ တတ်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကြည်ရွှင်စေ၍၊ တောင့်တ လိုလားသော၊ အတုမရှိသော၊ အလုံးစုံသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ဆုကို ပေးတော်မူလျက်၊ အကြွင်းမဲ့ အလိုရှိအပ်သော ဆုဖြင့်လည်း တင်းတိမ်ရောင့်ရဲစေ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ရာဇာ မည်သည်ကား အာဏာကို လွန်ကျူးသောသူကို ရှုတ်ချ၏၊ ပူလောင်စေ၏၊ ဖျက်ဆီး၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မြတ်၌လည်း အာဏာဒေသနာကို လွန်ကျူးသော အလဇ္ဇီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မျက်နှာမလှ အရှက်ရစေသော အဖြစ်ဖြင့် ဖိနှိပ်တော်မူ၊ ရှုတ်ချတော်မူ၊ ကဲ့ရဲ့တော်မူလျက် နှိပ်စက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မြတ်မှ ကြဉ်ထုတ်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ရာဇာ မည်သည်ကား ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော၊ တရားစောင့်ကုန်သော မင်းတို့၏ အစဉ်အဆက်ကို ဆုံးမသဖြင့် တရားသည်၊ မတရားသည်ကို လျော်စွာညွှန်ပြ၍၊ တရားဖြင့် မင်းပြုလျက် လူသူ အပေါင်းတို့ ချစ်ခင်အပ်သူ၊ မြတ်နိုးအပ်သူ၊ တောင့်တအပ်သူ ဖြစ်လျက်၊ မင်းမျိုးအစဉ်အဆက်ကို တရားဂုဏ်

အစွမ်းဖြင့် ကြာမြင့်စွာ တည်စေ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အစဉ်အဆက်ကို ဆုံးမသဖြင့် တရားသည်၊ မတရားသည်ကို လျော်စွာ ညွှန်ပြတော်မူ၍၊ တရားဖြင့် လောကကို ဆုံးမတော်မူလျက် နတ်လူတို့ ချစ်ခင်အပ်သူ၊ မြတ်နိုးအပ်သူ၊ တောင့်တအပ်သူ ဖြစ်၍ သာသနာတော်ကို တရားဂုဏ်တော် အစွမ်းဖြင့် ကြာမြင့်စွာ တည်စေ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို "ရာဇာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြာဟ္မဏမည်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ရာဇာမည်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ အကြောင်းသည် များပြား၏။ အလွန်ပညာရှိသော ရဟန်းသည် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးလည်း မပြည့်စုံစေနိုင်ရာ။ အလွန်များစွာ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အကျဉ်းမျှကို လက်ခံအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ရှစ်ခုမြောက် ဗြာဟ္မဏရာဇဝါဒပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၉ - ဂါထာဘိဂီတဘောဇနကထာပဥှာ

(ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်ဟူသော စကားဆိုင်ရာ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန- "ပုဏ္ဏား ငါ့အား ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းငှါ မထိုက်။ ဤဘောဇဉ်ကို စားခြင်း သဘောသည် (စင်ကြယ်ခြင်းကို) ကောင်းစွာ ရှုမြင်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ သဘော မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဂါထာ သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို ပယ်တော်မူကုန်၏။ ပုဏ္ဏား (အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်ခြင်း)သဘောရှိလတ်သော် ဤတရားသဖြင့် ရှာမှီးခြင်းသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်မွေးခြင်းတည်း" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။

တစ်ဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်အား တရား ဟောပြောတော်မူသည်ရှိသော် အစဉ်အတိုင်း စကားတော်ဖြစ်သော ရှေးဦးစွာ ပေးလှူခြင်းနှင့် စပ်သော စကား 'ဒါနကထာ' ကို ဟောတော်မူ၏။ နောက်မှ စောင့်ထိန်းခြင်းနှင့် စပ်သော စကား 'သီလကထာ' ကို ဟောတော်မူ၏။ လောကအားလုံးကို အစိုးရတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ ဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ကြားနာရ၍၊ နတ်လူတို့သည် ပြုပြင်စီမံလျက် အလှူကို ပေးလှူကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တိုက်တွန်းအပ်သော ထိုအလှူကို တပည့် 'သာဝက' တို့သည် သုံးဆောင်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပုဏ္ဏား ငါ့အား ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းငှါ မထိုက်" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ "ဒါနကထာကို ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏" ဟူသော ထိုစကားသည် မှားရာပါ၏။ အကယ်၍ ဒါနကထာကို ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ပုဏ္ဏား ငါ့အား ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို စားခြင်းငှါ

မထိုက်” ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ- အသျှင်ဘုရား အကြင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် လူတို့အား ဆွမ်းဒါန၏ အကျိုးကို ဟော၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကုန်သော ထိုနတ်လူတို့သည် အဆက်ဆက် အလှူဒါနကို ပေးလှူကြကုန်၏။ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုဒါနကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ပါကုန်၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း သိမ်မွေ့ပါ၏၊ နက်နဲပါ၏။ အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် “ငါ့အား ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းငှါ မထိုက်။ ဤဘောဇဉ်ကို စားခြင်းသဘောသည် စင်ကြယ်ခြင်းကို ကောင်းစွာ ရှုမြင်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ သဘောမဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဂါထာတို့ကို သီဆို၍ ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို ပယ်တော်မူကုန်၏။ ပုဏ္ဏား (အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်ခြင်း) သဘောရှိလတ်သော် ဤတရားသဖြင့် ရှာမှီးခြင်းသည် ဘုရားရှင်တို့၏ အသက်မွေးခြင်းတည်း” ဟူသော ဤစကားကိုလည်း မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒါနကထာကို ရှေးဦးစွာဟောလည်း ဟောတော်မူအပ်ပေ၏။ ယင်းသို့ ဟောတော်မူခြင်းသည်ကား အလုံးစုံကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အပြုအမူပေတည်း။ ရှေးဦးစွာ ပေးလှူခြင်းနှင့် စပ်သော စကား ‘ဒါနကထာ’ ဖြင့် ထိုဒါနကထာ၌ စိတ်ကို မွေ့လျော်စေ၍၊ နောက်မှ စောင့်ထိန်းမှု ‘သီလ’ ၌ ယှဉ်စေတော်မူကုန်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား လူတို့သည် ကလေးသူငယ်တို့အား ရှေးဦးစွာ ကစားဖွယ် အရာဝတ္ထုတို့ကို ပေးကုန်၏။ ဤကစားဖွယ်တို့သည် အဘယ်နည်း။ ထွန်ငယ်၊ ကျည်းသားတုတ်၊ စကြာ၊ ခြင်ခွက်ငယ်၊ ရထားငယ်၊ လေးငယ်ကို (ပေးကုန်၏)။ နောက်မှ ထိုသူငယ်တို့ကို မိမိ, မိမိတို့၏ အမှု၌ ယှဉ်စေကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ပေးလှူခြင်းနှင့် စပ်သော ‘ဒါနကထာ’ဖြင့် စိတ်ကို မွေ့လျော်စေ၍၊ နောက်မှ စောင့်ထိန်းမှု ‘သီလ’ ၌ ယှဉ်စေတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဆေးဆရာမည်သည် သူနာတို့အား ရှေးဦးစွာ အားရှိအောင် ပြုခြင်းငှါ၊ ပျော့ပျောင်းစေခြင်းငှါ လေးငါးရက်ပတ်လုံး ဆီကို သောက်စေ၏။ နောက်မှ ဝမ်းလျှောစေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ပေးလှူခြင်းနှင့် စပ်သော ‘ဒါနကထာ’ ဖြင့် စိတ်ကို မွေ့လျော်စေ၍၊ နောက်မှ စောင့်ထိန်းမှု ‘သီလ’ ၌ ယှဉ်စေတော်မူ၏။ မင်းမြတ် အလှူပေးကုန်သော အလှူရှင်တို့၏ စိတ်သည် နူးညံ့၏၊ ပျော့ပျောင်း၏၊ ပြေပြစ်၏။ ထိုအလှူပေးသူတို့သည် ထိုဒါနတည်းဟူသော တံတား၊ ဒါနတည်းဟူသော လှေဖြင့် သံသရာတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ ကမ်းတစ်ဖက်နိဗ္ဗာန်သို့ အစဉ်သွားရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့အား ရှေးဦးစွာ ဘာဝနာကံ၏ ဖြစ်မြောက်ရာဖြစ်သော ဒါနဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအားဖြင့် ဝိညတ်သို့ မရောက်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “ဝိညတ်” ဟူ၍ အကြင် စကားကို ဆို၏။ ထိုဝိညတ်တို့သည် အဘယ်မျှတို့ဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ မင်းမြတ် ဝိညတ်တို့သည် ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ် ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်သည် ရှိ၏။ အပြစ်မရှိသော ကာယဝိညတ်သည် ရှိ၏။ အပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်သည် ရှိ၏။ အပြစ်မရှိသော ဝစီဝိညတ်သည် ရှိ၏။

အပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့သို့ ကပ်၍ မရပ်သင့်ရာ၌ ရပ်လျက် ရပ်ခြင်းနှင့်စပ်သော သိက္ခာပုဒ်ကို ချိုးဖျက်၏။ ဤသည်ကား အပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်တည်း။ ထိုအပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်ဖြင့်လည်း သိစေအပ်, ဖြစ်စေအပ်သော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ “အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ” ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့သို့ ကပ်၍ မရပ်သင့်ရာ၌ ရပ်လျက် လည်ပင်းကို ညွတ်၍ "ဤသို့ ကြည့်သည်ရှိသော် ဤဒါယကာတို့သည် မြင်နိုင်ကုန်၏" ဟု ဥဒေါင်းကြည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။ ထိုသို့ ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်း ထိုဒါယကာတို့သည် မြင်ကုန်၏။ ဤသည်လည်း အပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်တည်း။ ထိုဝိညတ်ဖြင့်လည်း သိစေအပ်, ဖြစ်စေအပ်သော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် မေးဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်းဖြင့် လည်းကောင်း သိစေ, ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်လည်း အပြစ်ရှိသော ကာယဝိညတ်တည်း။ ထိုဝိညတ်ဖြင့်လည်း သိစေအပ်, ဖြစ်စေအပ်သော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

အပြစ်မရှိသော ကာယဝိညတ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့သို့ ကပ်၍ သတိရှိသည်၊ တည်ကြည်သည်၊ ပညာအဆင်အခြင်ရှိသည် ဖြစ်၍ အရာဟုတ်သည်၌ လည်းကောင်း၊ အရာမဟုတ်သည်၌ လည်းကောင်း ဘုရားဆုံးမသည့် အတိုင်း သွားလျက် ရပ်သင့်သော အရပ်၌ ရပ်၏။ ပေးလှူလိုကုန်သော် ရပ်၏။ မပေးလှူလိုကုန်သော် ဖဲသွား၏။ ဤသည်ကား အပြစ် မရှိသာ ကာယဝိညတ်တည်း။ ထိုကာယဝိညတ်ဖြင့်ကား သိစေအပ်, ဖြစ်စေအပ်သော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ ချီးမွမ်းအပ်၏၊ ထောမနာအပ်၏၊ ချီးမြှောက်၍ ဆိုအပ်၏။ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ "စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှုရှိသူ" ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ပညာရှိ, သူမြတ်တို့သည် စင်စစ် မတောင်းကုန်၊ ပညာရှိသည် သိခြင်းငှါ ထိုက်၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရည်ညွှန်း၍ ရပ်ကုန်၏။ ဤသို့ ရပ်ခြင်းသည်ကား အရိယာတို့၏ တောင်းခံခြင်းပင် မည်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

အပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှုတ်ဖြင့် များပြားသော သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ကျောင်း, အိပ်ရာ, နေရာ၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို တောင်း၏။ ဤသည်ကား အပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်တည်း။ ထိုအပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်ဖြင့်လည်း တောင်း၍ရသော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် သူတစ်ပါးတို့အား နှုတ်မြွက် ပြောကြားလျက် "ငါသည် ဤမည်သော ပစ္စည်းကို အလိုရှိ၏" ဟု ဤသို့ ဆို၏။ သူတစ်ပါးတို့အား နှုတ်မြွက် ပြောကြားအပ်သော ထိုဝစီဝိညတ်ဖြင့်လည်း ထိုရဟန်းအား လာဘ်လာဘ ဖြစ်၏။ ဤသည်လည်း အပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်တည်း။ ထိုဝိညတ်ဖြင့် တောင်း၍ ရသောပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ရဟန်းသည် နှုတ်မြွက်သံဖြင့် ပရိသတ်အား "ဤသို့ ဤသို့လည်း ရဟန်းတို့အား ပေးလှူအပ်၏" ဟု ပြောကြား၏။ ထိုလူတို့သည်

ထိုစကားကို ကြားကုန်သည်ရှိသော် ပြောကြားအပ်သော အလှျပစ္စည်းကို ရှေးရှုဆောင်ကုန်၏။ ဤသည်လည်း အပြစ်ရှိသော ဝစီဝိညတ်တည်း။ ထိုဝိညတ်ဖြင့်လည်း တောင်း၍ရသော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်လည်း နေဝင်ပြီးနောက် ညဥ့်အဖို့၌ လေနာရောဂါရှိသည် ဖြစ်၍၊ မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်က ပျောက်ဖူးသော ဆေးကို မေးသည်ရှိသော် (နို့ထမင်းဖြင့် ပျောက်ဖူးသည်ဟူသော) စကားကို နှုတ်မြွက်ပြောဆို၏။ ထိုသာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ ထိုသို့ နှုတ်မြွက် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် (နို့ထမင်း) ဆေးသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ငါ၏ နှုတ်မြွက်ခြင်းကြောင့် ဤဆေးသည် ဖြစ်၏။ "ငါ့အား အသက်မွေးမှု မပျက်စေလင့်" ဟု အသက်မွေးမှု, ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ထိုဆေးကို စွန့်၏၊ မမှီဝဲ။ ဤသို့လျှင် ဝစီဝိညတ်သည် အပြစ်ရှိ၏။ ထိုဝိညတ်ဖြင့်လည်း တောင်း၍ ရသော ပစ္စည်းကို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အရိယာတို့၏ အယူ၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ရှုတ်ချအပ်၏၊ အပြစ်ဆိုအပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။ "အသက်မွေးမှု ပျက်စီးသူ" ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

အပြစ် မရှိသော ဝစီဝိညတ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြောင်း ရှိလတ်သော် ဆွေမျိုးတော်သူ၊ ဖိတ်ကြားအပ်သော သူတို့၌ ဆေးကို တောင်း၏။ ဤသည်ကား အပြစ်မရှိသော ဝစီဝိညတ်တည်း။ ထိုဝိညတ်ဖြင့် တောင်း၍ရသော ပစ္စည်းကိုကား အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိယာတို့၏ အယူ၌ ချီးမွမ်းအပ်၏၊ ထောမနာအပ်၏၊ ချီးမြှောက် ပြောဆိုအပ်၏။ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ "စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှုရှိသူ" ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ခွင့်ပြုတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ကသိဘာရဒွါဇအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ပယ်တော်မူ၏။ ထိုဆွမ်းသည် စကားဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်း၊ ဖြေချွတ်ခြင်း၊ ဆွဲငင်ခြင်း၊ နှိပ်ခြင်း၊ ကုစားဖြေရှင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဆွမ်းကို ပယ်တော်မူ၏။ မှီဝဲ သုံးဆောင်တော်မမူဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည် ရှိသော် နတ်တို့သည် နတ်သြဇာကို အခါခပ်သိမ်း သပိတ်၌ လောင်းထည့်ကြပါကုန်သလော။ သို့မဟုတ် ဝက်ပျိသားပွမ်း ဆွမ်း၌လည်းကောင်း၊ နို့ယနာဆွမ်း၌ လည်းကောင်း ဤသို့ နှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့၌သာလျှင် လောင်းထည့်ကြပါကုန်သလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူသည် ရှိသော် အခါခပ်သိမ်း နတ်တို့သည် နတ်သြဇာကို ယူကုန်၍ အနီး၌ တည်လျက် ထုတ်ယူတိုင်း, ထုတ်ယူတိုင်းသော ဆွမ်းလုပ်၌ လောင်းထည့်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မင်း၏ စားတော်ချက်သည် ဘုရင်ပွဲတော်တည်စဉ် ဟင်းကို ယူ၍၊ အနီး၌ တည်လျက် ထမင်းလုပ်တိုင်း ထမင်းလုပ်တိုင်း ဟင်းလျာကို လောင်းထည့်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော် မူသည်ရှိသော် အခါခပ်သိမ်း နတ်တို့သည် နတ်သြဇာကို ယူကုန်၍ အနီး၌ တည်လျက် ထုတ်ယူတိုင်း, ထုတ်ယူတိုင်းသော ဆွမ်းလုပ်၌ နတ်သြဇာကို လောင်းထည့်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဝေရဥ္စာမြို့၌လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြောက်သော မုယောဆန်တို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူစဉ် နတ်တို့သည် နတ်သြဇာဖြင့် ဆွတ်ဖြန်းပေးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် ပွါးစီးလေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုနတ်တို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို လုပ်ကျွေးခြင်း၌ အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည် အရတော်လေစွတကား။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဂါထာဘိဂီတဘောဇနကထာပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၁၀ - ဓမ္မဒေသနာယ အပ္ပေါသုက္ကပဉှာ

(မြတ်စွာဘုရား တရားဟောမှု၌ ကြောင့်ကြမဲ့ နေလိုခြင်း ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း အတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင်ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ဆည်းပူးတော်မူအပ်၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း "ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် ကြောင့်ကြမဲ့ နေခြင်းငှါ ညွတ်တော်မူ၏။ တရားဟောတော်မူခြင်းငှါ ညွတ်တော် မမူ" ဟု ဆိုတော်မူကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လေးသမားသည် လည်းကောင်း၊ လေးသမား၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး စစ်တိုက်ခြင်းအကျိုးငှါ မြားပစ် လေ့လာခြင်းကို သင်ပြီးမှ စစ်ပွဲကြီးကြိမ် ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော် ဆုတ်နစ်လေရာ သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင်ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရင့်ကျက်စေလျက် သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး၍ တရားဟောတော်မူ လိုခြင်းမှ ဆုတ်နစ်တော်မူဘိ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား လက်ဝှေ့သမားသည် လည်းကောင်း၊ လက်ဝှေ့သမား၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး လက်ဝှေ့အတတ်ကို သင်ပြီးမှ လက်ဝှေ့ပွဲကြီးကြိမ် ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော် ဆုတ်နစ်လေရာ၏၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင် ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရင့်ကျက်စေလျက် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီး၍ တရားဟောတော်မူလိုခြင်းမှ ဆုတ်နစ်တော်မူဘိ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောက်သောကြောင့် ဆုတ်နစ်တော်မူပါသလော။ သို့မဟုတ် ဉာဏ်၌ မပေါ်လွင် မထင်ရှားသောကြောင့် ဆုတ်နစ်တော် မူပါသလော။ သို့မဟုတ် အားနည်းသောကြောင့် ဆုတ်နစ်တော် မူပါသလော။ သို့မဟုတ် သဗ္ဗညုဘုရား မဟုတ်သောကြောင့် ဆုတ်နစ်တော်မူပါသလော။ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကား အသို့ပါနည်း။ အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ယုံမှားခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ အကြောင်းကို ဆိုတော်မူပါလော့။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို အကယ်၍ ရင့်ကျက်စေတော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ

“သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် ကြောင့်ကြမဲ့နေခြင်းငှါ ညွတ်တော်မူ၏။ တရားဟောခြင်းငှါ ညွတ်တော်မမူ” ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် ကြောင့်ကြမဲ့ နေခြင်းငှါ အကယ်၍ ညွတ်တော်မူသည် ဖြစ်အံ့။ တရားဟောခြင်းငှါ အကယ်၍ ညွတ်တော်မမူသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ “မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင် ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ဆည်းပူးတော်မူ၏” ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း နက်နဲလှပါ၏၊ ဖြေနိုင်ခဲလှပါ၏။ အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း၌ များစွာသော လူအပေါင်းကို ကယ်တင် ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ဆည်းပူးတော်မူအပ်၏။ ထို့ပြင် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် ကြောင့်ကြမဲ့နေခြင်းငှါ ညွတ်တော်မူ၏။ တရားဟောခြင်းငှါ ညွတ်တော်မမူ။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်ကား တရားတော်၏ နက်နဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိမ်မွေ့သည်၏အဖြစ်၊ မြင်နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ နူးညံ့သည်၏ အဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ တဏှာ၌ ပျော်ပိုက်သည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ (ငါ,ငါဟုစွဲလမ်းသော) သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ ပြင်းထန်စွဲမြဲစွာ ယူသည်၏ အဖြစ်ကို လည်း ကောင်း မြင်တော်မူ၍ “အသို့ ဟောရအံ့နည်း။ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ဟောရအံ့နည်း” ဟု စူးစမ်း တော်မူလို၍၊ တရားဟောရန် လုံ့လပြုတော် မမူသေးသောအားဖြင့် စိတ်ညွတ်တော်မူ၏။ (လျင်လျင် မြန်မြန်) တရားဟောခြင်းငှါ ညွတ်တော်မမူ။ ဤသို့ ကြံစည်ခြင်း၊ တရားဟောရန် စိတ်မညွတ်ခြင်း သည်ကား သတ္တဝါတို့ (တရားကို) သိမြင်နိုင်ရန် ကြံစည်သော စိတ်ဖြစ်ရုံမျှသာတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရောဂါကို ပယ်ထုတ်တတ်သော ဆေးသမားသည် များစွာသော အနာ ဖြင့် နှိပ်စက်သော သူသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အဘယ်သို့သော လုံ့လဖြင့်၊ အဘယ်သို့သော ဆေးဖြင့် ဤသူနာ၏ အနာကို ငြိမ်းစေရအံ့နည်း” ဟု ဤသို့ ကြံစည်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလုံးစုံသော ကိလေသာတည်း ဟူသော အနာသည် နှိပ်စက်အပ်သော လူအပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ နက်နဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိမ်မွေ့သည်၏ အဖြစ်၊ မြင်နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ နူးညံ့ သည်၏ အဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မြင်တော်မူ၍ “အသို့ ဟောရအံ့ နည်း။ အဘယ် အကြောင်းဖြင့် ဟောရအံ့နည်း” ဟု စူးစမ်းတော်မူလို၍၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော် သည် တရားဟောရန် လုံ့လ ပြုတော် မမူသေးသောအားဖြင့် စိတ်ညွတ်တော်မူ၏။ (လျင်လျင် မြန်မြန်) တရားဟောခြင်းငှါ ညွတ်တော်မမူ။ ဤသို့ ကြံစည်ခြင်း၊ တရားဟောရန် စိတ်မညွတ်ခြင်းသည်ကား သတ္တဝါတို့ (တရားကို) သိမြင်နိုင်ရန် ကြံစည်သော စိတ်ဖြစ်ရုံမျှသာတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းအပ်ပြီးသော၊ မင်းမျိုးဖြစ်သော မင်းအား တံခါး စောင့်၊ ကိုယ်ရံတော်၊ အခြံအရံပရိသတ်၊ နိဂုံးသူ၊ အခစား၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၊ အမတ်အပေါင်း၊ လက်အောက်ခံမင်း၊ မင်းကို မှီ၍ အသက်မွေးသော သူတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ဤသူတို့ကို “အသို့လျှင် ချီးမြှောက်ရအံ့နည်း။ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ချီးမြှောက်ရအံ့နည်း” ဟု ဤသို့ စိတ်ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တရားတော်၏ နက်နဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိမ်မွေ့သည်၏ အဖြစ်၊ မြင်နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ နူးညံ့သည်၏ အဖြစ်၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်၊ သတ္တဝါတို့၏ တဏှာ၌ ပျော်ပိုက်သည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ မြဲမြံပြင်းထန်စွာ စွဲယူသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မြင်တော်မူ၍ “အသို့ဟောရအံ့နည်း။ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ဟောရအံ့နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ စိတ်တော်သည် တရားဟောရန် လုံ့လပြုတော် မမူသေးသောအားဖြင့် စိတ်ညွတ် တော်မူ၏။ (လျင်လျင် မြန်မြန်) တရားဟောခြင်းငှါ ညွတ်တော်မမူ။ ဤသို့ ကြံစည်ခြင်း၊ တရားဟောရန် စိတ်မညွတ်ခြင်းသည် သတ္တဝါတို့ (တရားကို) သိမြင်နိုင်ရန် ကြံစည်သော စိတ်ဖြစ်ရုံမျှသာတည်း။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ပြဟ္မာတောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ တရားကို ဟောတော်မူကုန်၏။ ဤသို့ ပြဟ္မာတောင်းပန်မှ တရားဟောတော်မူခြင်းသည် ဘုရားအားလုံးတို့၏ ထုံးစံ (ဓမ္မတာ)ပေတည်း။ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟူမူ- ထိုစဉ်အခါက အကြင် ရသေ့ပရိဗိုဇ် သမဏဗြာဟ္မဏ ဖြစ်ကုန်သော လူအားလုံးတို့သည် ပြဟ္မာလျှင် နတ်ရှိကုန်၏။ ပြဟ္မာကို အလေးပြုကုန်၏။ ပြဟ္မာလျှင် လည်း လျောင်းရာ ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အားကြီးသော အခြံအရံ၊ အကျော်အစောရှိသော၊ အများ သိသော၊ ထင်ရှားသော၊ လွန်ကဲသော၊ အလွန်မြင့်မြတ် ထင်ရှားသော ထိုပြဟ္မာ၏ ဦးညွတ်နှိမ့်ချသဖြင့် နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းသည် ဦးညွတ်နှိမ့်ချလတ္တံ့၊ သက်ဝင် ယုံကြည်လတ္တံ့၊ စိတ်ဝင်စားလတ္တံ့။ မင်းမြတ် ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပြဟ္မာတောင်းပန်မှ တရားကို ဟောတော်မူကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော မင်းသည် လည်းကောင်း၊ မင်းအမတ်ကြီးသည် လည်းကောင်း အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဦးညွတ်နှိမ့်ချ၏၊ အရိုအသေပြု၏။ အားကြီးသော ထို (မင်းအမတ်ကြီး)၏ ဦးညွတ်နှိမ့်ချခြင်းကြောင့် ကြွင်းသော လူအပေါင်းသည် ဦးညွတ်နှိမ့်ချ၏၊ အရိုအသေပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြဟ္မာသည် ဦးညွတ်နှိမ့်ချသော် မြတ်စွာဘုရားတို့အား နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းသည် ဦးညွတ်နှိမ့်ချလတ္တံ့။ မင်းမြတ် လူအပေါင်းသည် ပူဇော်အပ်သူကိုသာ ပူဇော်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပြဟ္မာသည် အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့အား တရားဟောတော်မူခြင်းငှါ တောင်းပန်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပြဟ္မာတောင်းပန်မှသာ တရားကို ဟောတော်မူကုန် ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုအပ်ပါပေ၏။ အဖြေ ဝိသဇ္ဇနာသည် အလွန်ကောင်းပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားတော်ကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ဆယ်ခုမြောက် ဓမ္မဒေသနာယ အဇ္ဈေသနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၅ - သန္ထဝဝဂ် ===

၁၁ - အာစရိယာနာစရိယပဥှာ

(မြတ်စွာဘုရားအား ဆရာ ရှိ၊ မရှိ ပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန- "နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဆရာမရှိ။ ငါ့အား တူသောသူ မရှိ။ ငါ့အား ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။

တစ်ဖန်လည်း "ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကာလာမ၏ သားဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ငါ၏ ဆရာဖြစ်လျက်၊ တပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ထား၏။ မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ငါ့ကို ပူဇော်၏" ဟု ဟောတော်မူပြန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဆရာမရှိ။ ငါ့အား တူသောသူ မရှိ။ ငါ့အား ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကာလာမ၏ သားဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ငါ၏ ဆရာဖြစ်လျက်၊ တပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ထား၏" ဟူသော စကားသည် မှားရာပါ၏။ "ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကာလာမ၏ သားဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ငါ၏ ဆရာဖြစ်လျက်၊ တပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ထား၏" ဟု အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ "နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဆရာ မရှိ။ ငါ့အား တူသောသူ မရှိ။ ငါ့အား ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ" ဟူသော ထိုစကားသည်လည်း မှားရာပါ၏။ အစွန်းနှစ်ဖက်ထွက်သော ဤပြဿနာသည်လည်း အသျှင်ဘုရားထံသို့ အစဉ်ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဆရာ မရှိ။ ငါ့အား တူသောသူ မရှိ။ ငါ့အား ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ"ဟူသော ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ "ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကာလာမ၏ သားဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် ငါ၏ ဆရာဖြစ်လျက်၊ တပည့်ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ထား၏။ မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်လည်း ငါ့ကို ပူဇော်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။

ထိုစကားကိုကား သစ္စာလေးပါးကို မသိမီ၊ သစ္စာလေးပါးကို ထင်ရှား မသိသေးသော ဘုရားလောင်း ဖြစ်စဉ်က ဆရာအဖြစ်ကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ ဟောတော်မူ၏။

"မင်းမြတ် သစ္စာလေးပါးကို မသိမီ၊ သစ္စာလေးပါးကို ထင်ရှားမသိသေးသော ဘုရားလောင်း ဖြစ်စဉ်က အကြင်ဆရာတို့သည် ဆုံးမအပ်သည် ဖြစ်၍၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဆရာ့အထံ၌ နေ့ကိုကုန်စေ၏။ ဤဆရာတို့သည် ငါးဦးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးဦးတို့နည်းဟူမူ- (၁) မင်းမြတ် ဘုရားလောင်း ဖွားကာမျှ၌ လက္ခဏာဖတ်ကုန်သော ရာမပုဏ္ဏား၊ ဓဇပုဏ္ဏား၊ လက္ခဏ ပုဏ္ဏား၊ မန္တီပုဏ္ဏား၊ ယညပုဏ္ဏား၊ သုယာမ ပုဏ္ဏား၊ သုဘောဇပုဏ္ဏား၊ သုဒတ္တပုဏ္ဏားဟူသော ဤရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုဘုရားလောင်း၏ ချမ်းသာခြင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၍ စောင့်ရှောက်မှုကို ပြုကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်ကား ပထမ ဆရာတို့တည်း။

(၂) မင်းမြတ် ထိုမှတစ်ပါး ဘုရားလောင်း၏ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းသည် ထိုအခါက ကောင်းသော ဇာတ်ရှိသော၊ ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်သော၊ ပုဒ်ကို တတ်သော၊ ဗျာကရုဏ်းတတ်သော၊ ဆဠင်္ဂကျမ်း အတတ်ရှိသော သဗ္ဗမိတ္တမည်သော ပုဏ္ဏားကို ပင့်ဆောင်၍ ရွှေကရားဖြင့် ရေကို သွန်ချလျက် ဤမင်းသားကို အတတ်ပညာ သင်ပေးလော့ဟု အပ်နှင်း၏။ ဤပုဏ္ဏားသည်ကား ဒုတိယဆရာတည်း။

(၃) မင်းမြတ် ထိုမှတစ်ပါး အကြင်နတ်သားသည် ဘုရားလောင်းကို ထိတ်လန့်စေ၏။ အကြင်နတ်သား၏ စကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် တောထွက်တော်မူ၍ ရဟန်းပြု၏။ ဤနတ်သားသည်ကား တတိယဆရာတည်း။

(၄) မင်းမြတ် ထိုမှတစ်ပါး ကာလာမ၏ သားဖြစ်သော အာဠာရရသေ့သည် အာကိဉ္စညာယတနစျာန်၏ ပရိကံကို ပြောကြား၏။ ဤရသေ့သည်ကား စတုတ္ထဆရာတည်း။

(၅) မင်းမြတ် ထိုမှတစ်ပါးရာမ၏ သားဖြစ်သော ဥဒကရသေ့သည် နေဝသညာနာသညာယတနစျာန်၏ ပရိကံကို ပြောကြား၏။ ဤရသေ့သည်ကား ပဉ္စမဆရာတည်း။ မင်းမြတ် ဤငါးယောက်သော ဆရာတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို မသိမီ၊ သစ္စာလေးပါးကို ထင်ရှားမသိသေးသော ဘုရားလောင်းဖြစ်စဉ်က ဆရာတို့တည်း။

ထိုဆရာတို့သည်ကား လောကီတရား၌ ဆရာတို့ မည်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤလောကုတ္တရာ တရား၌ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရားအား လွန်မြတ်သော ဆုံးမနိုင်သူ မရှိ။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို အလိုလို သိမြင်သော ဘုရားဖြစ်၍ ဆရာမရှိပေ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် "နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါ့အား ဆရာ မရှိ။ ငါ့အား တူသောသူ မရှိ။ ငါ့အား ပြိုင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိ" ဟု ဟောတော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် အာစရိယာနာစရိယပဉှာ ပြီး၏။

ငါးခုမြောက် သန္ထဝဝဂ် ပြီး၏။

ဤသန္ထဝဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်တစ်ခုတို့တည်း။

မေဏ္ဍကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

၅ - အနုမာနပဉှာ

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၁ - ဒွိန္နံ ဗုဒ္ဓါနံ အနုပ္ပဇ္ဇမာနပဉှာ

(ဘုရားနှစ်ဆူ တစ်ပြိုင်နက် မပွင့်ခြင်း ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော လောကဓာတ်၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် မရှေးမနှောင်း တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်ကုန်ရာ၏ ဟူသော ဤအကြောင်းမျိုးသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ အခွင့်မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းမျိုး မရှိနိုင်" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဟောကြားတော်မူလျှင်လည်း သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့ကို ဟောတော်မူကုန်၏။ ဖြေကြားတော်မူလျှင်လည်း အရိယသစ္စာလေးပါးတို့ကို ဖြေကြားတော်မူကုန်၏။ ကျင့်စေတော်မူလျှင်လည်း သုံးပါးကုန်သော သိက္ခာတို့၌ ကျင့်စေတော်မူကုန်၏။ ဆုံးမတော်မူလျှင်လည်း မမေ့လျော့မှု 'အပ္ပမာဒ' ပဋိပတ်၌ ဆုံးမတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ တစ်ခုသော ဒေသနာတော်၊ တစ်ခုသော အဖြေတော်၊ တစ်ခုသော အကျင့်သိက္ခာ၊ တစ်ခုသော အဆုံးအမတော်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ပါကုန်အံ့။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ခဏ၌ မပွင့်ပါကုန်သနည်း။ ဘုရားတစ်ဆူတည်းသာ ပွင့်တော်မူခြင်းဖြင့်လည်း ဤလောကသည် ထိုရွှေ့လောက် ပြောင်ပြောင်တောက်သော တရားအရောင်အလင်း ဖြစ်ပေါ်ချေသေး၏။ နှစ်ဆူမြောက် ဘုရားသည် အကယ်၍ ပွင့်တော်မူငြားအံ့။ ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ တရားအရောင်အလင်းဖြင့် ဤလောကသည် အတိုင်းထက်အလွန် တရားအရောင်အလင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ ဆုံးမတော် မူကုန်သည်ရှိသော် နှစ်ဆူသော ဘုရားတို့သည် ချမ်းသာစွာ ဆုံးမတော် မူကုန်ရာပါ၏။ သွန်သင်တော် မူကုန်သည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ သွန်သင်တော်မူကုန်ရာပါ၏။ အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ယုံမှားကင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုစကား၌ အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ဟောတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် ဘုရားတစ်ဆူကိုသာ ဆောင်နိုင်၏။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ ဂုဏ်ကိုသာလျှင် ဆောင်နိုင်၏။ နှစ်ဆူမြောက်ဘုရားသည် အကယ်၍ ပွင့်တော်မူငြားအံ့။ ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် မဆောင်နိုင်ရာ။ လှုပ်ရာ၏၊ တုန်ရာ၏၊ နိမ့်ရှိုင်းရာ၏၊ ညွတ်ကိုင်းရာ၏၊ ယိမ်းယိုင်ရာ၏၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ရာ၏၊ လွင့်ကျရာ၏၊ ပျက်စီးရာ၏၊ မိမိတည်နေရာသို့ မကပ်ရောက်နိုင်ပေရာ။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား လှေသည် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုသာ ဆောင်နိုင်ရာ၏။ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် တက်စီးသည်ရှိသော် ထိုလှေသည် ရေနှင့် ညီမျှရာ၏။ အသက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရွယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြို့၊ အဆူ (အပိန်, အဝ) ဖြင့် လည်းကောင်း အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်ဖြင့် ထိုရှေးယောကျ်ားနှင့် တူသော သဘောရှိသော နှစ်ယောက်မြောက် ယောကျ်ားသည် လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုလှေကို အကယ်၍ တက်စီးငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုလှေသည် ယောကျ်ား နှစ်ယောက်တို့အား ဆောင်နိုင်ရာအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဆောင်နိုင်ရာပါ။ လှုပ်ရာပါ၏၊ တုန်ရာပါ၏၊ နိမ့်ရှိုင်းရာပါ၏၊ ညွတ်ကိုင်းရာပါ၏၊ ယိမ်းယိုင်ရာပါ၏၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ရာပါ၏၊ လွင့်ကျရာပါ၏၊ ပျက်စီးရာပါ၏၊ မိမိတည်

နေရာသို့ မကပ်ရောက် နိုင်ရာပါ၊ ရှေ့၌ နစ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် ဘုရားတစ်ဆူကိုသာ ဆောင်နိုင်ရာ၏။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာလျှင် ဆောင်နိုင်ရာ၏။ နှစ်ဆူမြောက်ဘုရားသည် အကယ်၍ ပွင့်တော်မူငြားအံ့။ ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် မဆောင်နိုင်ရာ။ လှုပ်ရာ၏၊ တုန်ရာ၏၊ နိမ့်ရှိုင်းရာ၏၊ ညွတ်ကိုင်းရာ၏၊ ယိမ်းယိုင်ရာ၏၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ရာ၏၊ လွင့်ကျရာ၏၊ ပျက်စီးရာ၏၊ မိမိတည်နေရာသို့ မကပ်ရောက်နိုင်ရာ။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ယောက်ျားသည် အလိုရှိတိုင်း စားဖွယ်ကို လည်မျိုတိုင်အောင် အပြည့်အသိပ် စားငြားအံ့။ ထိုယောက်ျားသည် တင်းတိမ် အားရပြည့်ဝလျက် ပျင်းရိ ထိုင်းမှိုင်းသည်ကို မပြတ်ပြု၍ မကိုင်းမညွတ်နိုင်သော တုတ်ချောင်းသဖွယ် ဖြစ်စေပြီးလျှင် ထိုမျှလောက်သော စားဖွယ်ကို ထပ်၍ စားငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုယောက်ျားသည် ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်နိုင်ရာအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်နိုင်ရာပါ။ တစ်ကြိမ်ထပ်၍ စားပြန်လျှင် သေဆုံးရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် ဘုရားတစ်ဆူကိုသာ ဆောင်နိုင်ရာ၏။ ဘုရားတစ်ဆူ၏ ဂုဏ်ကိုသာလျှင် ဆောင်နိုင်၏။ နှစ်ဆူမြောက်ဘုရားသည် အကယ်၍ ထပ်၍ ပွင့်တော်မူငြားအံ့။ ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် မဆောင်နိုင်ရာ။ လှုပ်ရာ၏၊ တုန်ရာ၏၊ နိမ့်ရှိုင်းရာ၏၊ ညွတ်ကိုင်းရာ၏၊ ယိမ်းယိုင်ရာ၏၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ရာ၏၊ လွင့်ကျရာ၏၊ ပျက်စီးရာ၏၊ မိမိတည်နေရာသို့ မကပ်ရောက်နိုင်ရာဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့နည်း၊ လွန်ကဲသော တရားတည်းဟူသော ဝန်ကြောင့် မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ လှည်းနှစ်စီးတို့သည် လှည်းမျက်နှာဝ နှင့် အမျှတိုင်အောင် ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်သည် ဖြစ်ကုန်အံ့။ လှည်းတစ်စီးမှ ရတနာကို ယူ၍ လှည်းတစ်စီး၌ လောင်းကုန်ငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုလှည်းသည် လှည်းနှစ်စီးတို့၏ ရတနာကို ဆောင်နိုင်ရာအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဆောင်နိုင်ရာပါ။ ထိုလှည်း၏ ပုန်တောင်းသော်လည်း ကွဲထွက်ရာပါ၏။ ထိုလှည်း၏ အကန့်ထောက်တို့သည်လည်း ကျိုးကုန်ရာပါ၏။ ထိုလှည်း၏ အကွပ်တံကူသည်လည်း ကျွတ်ကျရာပါ၏။ ထိုလှည်း၏ ဝင်ရိုးသည်လည်း ကျိုးကျရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အသို့နည်း လွန်ကဲသော ရတနာတည်းဟူသော ဝန်ကြောင့် လှည်းသည် ကျိုးသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လွန်ကဲသော တရားတည်းဟူသော ဝန်ကြောင့် မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အစွမ်းသတ္တိကို ပြခြင်းငှါ ဤအကြောင်းကို ထည့်သွင်း အပ်၏။ ထိုအရာ၌ ဘုရားနှစ်ဆူတို့ တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ ပွင့်တော်မမူနိုင်သော အခြားလျောက်ပတ် သော အကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ အကယ်၍ ပွင့်တော်မူကုန်ငြားအံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပရိသတ်၌ "သင်တို့၏ ဘုရားတည်း။ ငါတို့၏ ဘုရားတည်း" ဟု ငြင်းခုံခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ နှစ်ဖို့နှစ်သင်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အင်အားကြီးကုန်သော အမတ်နှစ်ယောက်တို့၏ ပရိသတ်၌ "သင်တို့၏ အမတ်တည်း။ ငါတို့၏ အမတ်တည်း" ဟု ငြင်းခုံခြင်း ဖြစ်ပေါ်၍ နှစ်ဖို့ နှစ်သင်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်သောခဏ၌ အကယ်၍ ပွင့်တော်မူကုန်ငြားအံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပရိသတ်၌ "သင်တို့၏ ဘုရားတည်း။ ငါတို့၏ ဘုရားတည်း" ဟု ငြင်းခုံခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်၍ နှစ်ဖို့ နှစ်သင်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ မင်းမြတ် အကြင်အကြောင်းဖြင့် ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ မပွင့်ကုန်။ ဤသည်ကား ရှေးဦးစွာသော အကြောင်း ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း ဘုရားနှစ်ဆူတို့ တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ ပွင့်တော်မမူသော အခြား အကြောင်းကို နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ အကယ်၍ ပွင့်တော် မူကြကုန်ငြားအံ့။ "မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးတည်း" ဟူသော အကြင်စကားသည် ရှိ၏၊

ထိုစကားသည် အမှားဖြစ်ရာ၏။ "မြတ်စွာဘုရားသည် အကြီးဆုံး ဖြစ်၏" ဟူသော အကြင်စကားသည် ရှိ၏။ ထိုစကားသည် အမှားဖြစ်ရာ၏။ "မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် ချီးမွမ်းအပ်၏" ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် ထူး၏"ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် လွန်မြတ်၏" ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် မွန်မြတ်၏" ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိ" ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမဲ့သော ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူ၏"ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် နှိုင်းယှဉ်ဘက် မရှိ"ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် ပြိုင်ဘက်မရှိ" ဟူသော၊ "မြတ်စွာဘုရားသည် တုပြိုင်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ" ဟူသော အကြင်စကားသည် ရှိ၏။ ထိုစကားသည် အမှားဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် အကြင်အကြောင်းဖြင့် ဘုရားနှစ်ဆူတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်သော ခဏ၌ ပွင့်တော်မမူကုန်။ ဤအကြောင်းကိုလည်း သင်မင်းမြတ်သည် ဝန်ခံလော့။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း လောက၌ တစ်ဆူသော ဘုရားသည်သာလျှင် ပွင့်တော်မူ၏။ ဤသို့ ပွင့်တော်မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပကတိ သဘောပင်တည်း။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်တို့၏ ကြီးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် (ဘုရားမှ)တစ်ပါးလည်း လောက၌ အကြင်အရာသည် ကြီးမြတ်၏။ ထိုကြီးမြတ်သော အရာသည် တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် ကြီးကျယ်၏၊ ထိုမြေကြီးသည် တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ သမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာသည် တစ်စင်းတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် ကြီးကျယ်၏၊ ထိုမြင်းမိုရ် တောင်မင်းသည် တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်သည် ကြီးကျယ်၏။ ထိုကောင်းကင်သည် တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းသည် ကြီးမြတ်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မာရ်နတ်သည် ကြီးမြတ်၏။ ထိုမာရ်နတ်သည် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မဟာဗြဟ္မာသည် ကြီးမြတ်၏။ ထိုမဟာဗြဟ္မာသည် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ တစ်ဆူတည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ အကြင်ဌာန၌ ထိုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုဌာန၌ တစ်ပါးသောသူ၏ အခွင့်သည် မဖြစ်။ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ တစ်ဆူတည်းသာလျှင် ပွင့်တော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို ဥပမာအကြောင်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖြေအပ်ပါပေ၏။ ပညာမရှိသူ ပင်သော်မှ ဤအကြောင်းကို ကြားရမူကား ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပညာကြီးသော သူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဒွိန္နံ ဗုဒ္ဓါနံ အနုပ္ပဇ္ဇမာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၂ - ဂေါတမိဝတ္ထဒါနပဥှာ

(မိထွေးတော်ဂေါတမီ သင်္ကန်းလှူခြင်း ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီက မိုးရေခံသင်္ကန်းကို လှူအပ်သည်ရှိသော် "ဂေါတမီ သင်သည် သံဃာအား လှူလော့။ သင်သည် သံဃာကို လှူအပ်သည်ရှိသော် ငါဘုရားကို လည်းကောင်း၊ သံဃာကို လည်းကောင်း ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ ရတနာထက် မလေးစားထိုက်ပါသလော။ အလေးမပြု ထိုက်ပါသလော။ မြတ်သော အလှူကို မခံထိုက်ပါသလော။ အကြင့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ မိထွေးတော်သည် ကိုယ်တိုင်ဖန်အပ်၊ ကိုယ်တိုင် ကြိတ်အပ်၊ ကိုယ်တိုင်ဖတ်အပ်၊ ကိုယ်တိုင် ငင်အပ်၊ ကိုယ်တိုင် ရက်အပ်သော မိမိအား လှူသော မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို သံဃာအား လှူစေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာရတနာထက် အကယ်၍ မြတ်သည် ဖြစ်အံ့၊ လွန်သည်မူလည်း ဖြစ်အံ့၊ ထူးသည်မူလည်း ဖြစ်အံ့။ "ငါ့အား လှူအပ်သည်ရှိသော် ကြီးသော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော် ဂေါတမီ ကိုယ်တိုင်ဖန်အပ်သော၊ ကိုယ်တိုင်ကြိတ်အပ်သော၊ ကိုယ်တိုင်ဖတ်အပ်သော၊ ကိုယ်တိုင်ငင်အပ်သော၊ ကိုယ်တိုင် ရက်အပ်သော မိုးရေခံသင်္ကန်းကို သံဃာအား မလှူစေရာ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင့်ကြောင့်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိကိုယ်ကို တောင့်တတော်မမူ။ အားကြီးစွာ အမှီပြုတော်မမူ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ထိုမိုးရေခံသင်္ကန်းကို သံဃာအား လှူစေ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီက မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လှူအပ်သည့်ရှိသော် "ဂေါတမီ သင်သည် သံဃာအား လှူလော့။ သင်သည် သံဃာကို လှူသည်ရှိသော် ငါဘုရားကို လည်းကောင်း၊ သံဃာကိုလည်းကောင်း ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဟောတော်မူခြင်းသည်ကား မိမိအား ရှေးရှုမြတ်နိုးခြင်း၏ အကျိုးမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ချေ။ မြတ်သော အလှူကို မခံထိုက်သောကြောင့် ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ချေ။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အစီးအပွါး အလို့ငှါ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ လာလတ္တံ့သော အခါ၌ ငါကွယ်လွန်သဖြင့် သံဃာသည် အရိုအသေပြုခံရသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးကျူးလိုရကား "ဂေါတမီ သင်သည် သံဃာအား လှူလော့။ သံဃာကို လှူအပ်သည်ရှိသော် ငါ့ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာကိုလည်းကောင်း ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဤသို့ (ဟောတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် "ဤငါ့လက်ထက်၌ မြှင့်တင်၍ ထားအပ်သည်ရှိသော် နောင်လာလတ္တံ့သော အခါ၌ဝယ် လူတို့ အလယ်၌ ပူဇော်ခံရသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဖခမည်းတော်သည် မိမိထင်ရှား ရှိစဉ်ပင်လျှင် အမတ်၊ အခစား၊ ဗိုလ်ပါ၊ တံခါးစောင့်၊ ကိုယ်ရံတော်၊ အခြွေအရံလူများ၏ အလယ် မင်း၏ ညီလာခံသဘင်ဝယ် သားတော်၏ ထင်ရှားရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောကြားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အစီးအပွား အလို့ငှါ အစဉ်စောင့်ရှောက် သနားတော်မူခြင်းငှါ နောင်လာလတ္တံ့သော အခါ၌ ငါကွယ်လွန်တော်မူသဖြင့် သံဃာသည် အရိုအသေ ပြုခံရသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထင်ရှားရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးကျူး ပြောကြားတော်မူလိုရကား "ဂေါတမီ

သင်သည် သံဃာအား လှူလော့။ သင်သည် သံဃာကို လှူသည်ရှိသော် ငါ ဘုရားကို လည်းကောင်း၊ သံဃာကို လည်းကောင်း ပူဇော်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့.” ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ထိုမျှလောက် မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လှူဒါန်းစေကာမျှဖြင့် သံဃာသည် မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်ကဲသည်မည်သည် မဖြစ်ချေ။ ထူးသည်လည်း မဖြစ်ချေ။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အမိအဖတို့သည် သားသမီးတို့အား (နံ့သာဖြင့်) ပွတ်သပ်ပေးကုန်၏။ (ဆီဖြင့်) ဆုပ်နယ်ပေးကုန်၏။ (နံ့သာဖြင့်) ရေချိုးပေးကုန်၏။ (လက်ရုံး ကြီးထွားရန်) ထုရိုက်ပေးကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုမျှလောက် (နံ့သာဖြင့်) ပွတ်သပ်ပေးခြင်း၊ (ဆီဖြင့်) ဆုပ်နယ်ပေးခြင်း၊ (နံ့သာဖြင့်) ရေချိုးပေးခြင်း၊ (လက်ရုံးကြီးထွားရန်) ထုရိုက်ပေးခြင်းမျှဖြင့် “သားသမီးသည် မိဘတို့ထက် လွန်ကဲသည်မူလည်း ဖြစ်သလော။ ထူးချွန်သည်မူလည်း ဖြစ်သလော” ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရား မိဘတို့သည် သားသမီးတို့က အလို မရှိသော်လည်း ပြုအပ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘတို့သည် သားသမီးတို့အား (နံ့သာဖြင့်) ပွတ်သပ်ပေးခြင်း၊ (ဆီဖြင့်) ဆုပ်နယ်ပေးခြင်း၊ (နံ့သာဖြင့်) ရေချိုးပေးခြင်း၊ (လက်ရုံးကြီးထွားရန်) ထုရိုက်ပေးခြင်းကို ပြုကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမျှလောက် မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လှူစေကာမျှဖြင့် သံဃာတော်သည် မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်ကဲသည်မူလည်း မဖြစ်ချေ။ ထူးချွန်သည်မူလည်း မဖြစ်ချေ။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ်သော်ကား အလိုမရှိ သော်လည်း ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုတော်မူလျက် မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ ထိုမိုးရေခံသင်္ကန်းကို သံဃာအား လှူစေတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် မင်း၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ဆောင်ယူခဲ့၏။ မင်းသည် ထိုလက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို အခြားသော အခစားအား လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပါအား လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီးအား လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်အား လည်းကောင်း ပေးငြားအံ့။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမျှလောက်သော လက်ဆောင်ကို ရကာမျှဖြင့် မင်းထက် လွန်ကဲသည်မူလည်း ဖြစ်သလော။ ထူးချွန်သည်မူလည်း ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် မင်းခစားပါတည်း။ မင်းကို မှီ၍ အသက်မွေးရပါ၏။ ထိုမင်းခစား အရာ၌ ထားလိုသော မင်းသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ပေးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမျှလောက် မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လှူစေကာမျှဖြင့် သံဃာတော်သည် မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်ကဲသည်မူလည်း မဖြစ်ချေ။ ထူးချွန်သည်မူလည်း မဖြစ်ချေ။ စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးသာတည်း။ မြတ်စွာဘုရားကို မှီ၍ အသက်မွေးရ၏။ ထိုမိမိအရာ၌ ထားတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာအား မိုးရေခံသင်္ကန်းကို ပေးလှူစေ၏။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ “သံဃာကို သဘောအားဖြင့် ပူဇော်အပ်၏။ ငါ၏ ဥစ္စာဖြင့် သံဃာကို ရှေးရှု ပူဇော်အံ့” ဟု သံဃာအား မိုးရေခံသင်္ကန်းကို ပေးလှူစေ၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိအားသာလျှင် ရှေးရှု ပူဇော်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မမူ။ စင်စစ် သော်ကား လောက၌ အကြင်သူတို့သည် ပူဇော်ထိုက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့အားလည်း ရှေးရှု ပူဇော်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဇ္ဈိမနိကာယ်မြတ်ဟု တံဆိပ်ခပ်အပ်သော ဓမ္မဒါယာဒသုတ် တရား ဒေသနာတော်၌ အလိုနည်းသော အကျင့်ကို ချီးကျူးတော်မူလိုရကား “စားကြွင်းကို မစားမူ၍ တရားအားထုတ်သော ရှေးဦးရဟန်းကို အထူးသဖြင့်လည်း ပူဇော်အပ်၏။ အလွန်လည်း ချီးမွမ်းအပ်၏” ဟူသော စကားကို (ဟောတော်မူအပ်၏)။ မင်းမြတ် ဘဝသုံးပါးတို့၌ မြတ်စွာဘုရားထက် အလှူကို ခံထိုက်သည်လည်း ဖြစ်သော, လွန်သည်လည်း ဖြစ်သော, လွန်ကဲသည်လည်း ဖြစ်သော, ထူးချွန်သည်လည်း ဖြစ်သော, တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် လွန်၏၊ လွန်ကဲ၏၊ ထူးချွန်၏။

မင်းမြတ် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌ မာဃဝဂါမိကအမည်ရှိသော နတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက် နတ်လူတို့၏ အလယ်၌ ရပ်တည်လျက်- "ရာဇဂြိုဟ်မြို့ရှိ တောင်ငါးလုံးတို့တွင် ဝေပုလ္လ တောင်ကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဟိမဝန္တာရှိ တောင်အပေါင်းတို့တွင် ကေလာသတောင်ကို အမြတ် ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ကောင်းကင်၌ သွားသော ကြယ်နက္ခတ် အပေါင်းတို့တွင် နေမင်းကို အမြတ်ဆုံး ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မြစ်အပေါင်းတို့တွင် သမုဒ္ဒရာကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ နက္ခတ်အပေါင်းတို့တွင် လကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းတွင် ဘုရားကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏" ဟူ၍ ဤစကားကိုလည်း ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ထိုမာဃဝဂါမိက အမည်ရှိသော နတ်သားသည် ထိုဂါထာကို ကောင်းစွာ သီကုံးအပ်၏။ မကောင်းသဖြင့် သီကုံးအပ်သည် မဟုတ်။ ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုအပ်၏။ မကောင်းသဖြင့် ရွတ်ဆိုအပ်သည် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ခွင့်ပြုတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော သာရိ ပုတ္တရာမထေရ်သည်- "မာရ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါကို နှိပ်ပယ်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၌ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ စိတ်ဖြင့် ကြည်ညိုခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ လက်အုပ် ချီမိုး ရှိခိုးခြင်းသည် လည်းကောင်း စောင့်ရှောက် ကယ်တင်ခံရခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်၏" ဟု (ဟောတော်မူအပ်၏)။

နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း "ရဟန်းတို့ လောက၌ တစ်ဦးတည်း သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ရှိသော် များစွာသော လူတို့၏ အစီးအပွား အလို့ငှါ၊ များစွာသော လူတို့၏ ချမ်းသာခြင်းငှါ၊ လူအပေါင်းကို အစဉ် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ၊ နတ်လူတို့၏ အကျိုးငှါ၊ အစီးအပွား ရှိခြင်းငှါ၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ပေါ်၏။ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူကား- ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားတည်း။ပ။ နတ်လူတို့၏ အကျိုးငှါ၊ အစီးအပွား ရှိခြင်းငှါ၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ပေါ်၏" ဟု ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကား ကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ခုမြောက် ဂေါတမီဝတ္ထဒါနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၃ - ဂိဟိပဗ္ဗဇိတသမ္မာပဋိပတ္တိပဉှာ

(လူနှင့် ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်း ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ လူ၏လည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏ လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းကို ငါဘုရား ချီးမွမ်း၏။ ရဟန်းတို့ လူသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသည် မူလည်းဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ကျင့်ခဲ့သော် ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မဂ်ကုသိုလ်တရားကို ပြီးစီး စေနိုင်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လူသည် အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကာ ကာမဂုဏ်ခံစား၍ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းစွာ အိမ်ရာတည်ထောင် နေထိုင်လျက်၊ ကာသိတိုင်းထွက် အဝတ်, စန္ဒကူးနံ့သာကို သုံးဆောင် ခံစားပြီးလျှင်၊ ပန်း, နံ့သာ, နံ့သာ ပျောင်းကို ဆောင်လျက်၊ ရွှေ, ငွေကို သာယာလျက်၊ ပတ္တမြားနားတောင်းကို ပန်ဆင်လျက်၊ ဆန်းကြယ် သော ဥဿျောင်ကို ထုံးလျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ရှိသော် မဂ်ကုသိုလ်တရားကို အကယ်၍ ပြီးစီး စေငြားအံ့။ ရဟန်းသည်လည်း ဦးခေါင်းတုံးကာ ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်ကို ဝတ်လျက်၊ သူတစ်ပါးတို့၏ ထမင်းကို ရည်ရွယ် ချဉ်းကပ်ရလျက်၊ လေးပါးကုန်သော သီလအစုတို့၌ ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ နှစ်ရာ့နှစ်ဆယ် ခုနစ်သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်လျက်၊ တစ်ဆယ့်သုံးပါး ကုန်သော ဓုတင်ဂုဏ်တို့၌ အကြွင်းမရှိဘဲ ကျင့်လျက် မဂ်ကုသိုလ်တရားကို ပြီးစီးစေနိုင်ငြားအံ့။ အသျှင် ဘုရား ဤသို့ဖြစ်သော် ထိုနှစ်ဦးတို့တွင် လူ၏ လည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏ လည်းကောင်း အထူးအထွေ သည် အဘယ်ပါနည်း။ အကျင့်ကို ကျင့်သုံးရခြင်းသည် အကျိုးမရှိ ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အကျိုး မရ။ သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းရခြင်းသည် မြုံတော့သည်တကား။ ဓုတင်ဂုဏ်ကို ဆောက်တည်ခြင်းသည် အချည်းနှီးပေတကား။ ရဟန်းအဖြစ်၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျင့်သုံးရခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ (ကာမ)ချမ်းသာဖြင့်သာလျှင် (နိဗ္ဗာန်) ချမ်းသာသို့ ရောက်နိုင်သည်မည်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် "ရဟန်းတို့ လူ၏ လည်းကောင်း၊ ရဟန်း၏ လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းကို ငါဘုရား ချီးမွမ်း၏။ ရဟန်းတို့ လူသည် မူလည်းဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသည် မူလည်းဖြစ်စေ ကောင်းစွာ ကျင့်ခဲ့ သော် ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မဂ်ကုသိုလ်တရားကို ပြီးစီးစေနိုင်၏" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤစကားသည် ဤအတိုင်းပင်တည်း။ ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူသည်သာ မြတ်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်း ပြုသူသည်လည်း "ငါ ရဟန်း ဖြစ်၏" ဟု ကောင်းစွာ မကျင့်ငြားအံ့။ ယင်းသို့ မကျင့်သော်ကား ထိုသူသည် ရဟန်း၏ အဖြစ်မှ ဝေးသည်သာလျှင် တည်း။ မြတ်သော အဖြစ်မှ ဝေးသည်သာလျှင်တည်း။ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်သော လူသည် အဘယ် ဆိုဖွယ် ရာ ရှိအံ့နည်း။ မင်းမြတ် လူဖြစ်သော သူသည်လည်း ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ရှိသော် မဂ်ကုသိုလ် တရား ကို ပြီးစီးစေနိုင်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်းဖြစ်သော သူသည်လည်း ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ရှိသော် မဂ်ကုသိုလ် တရားကို ပြီးစီးစေနိုင်၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းသည်သာလျှင် ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို အစိုးရ၏၊ ကြီးမှူးနိုင်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်းအဖြစ်သည် များသော ဂုဏ်ရှိ၏။ တစ်ပါးမက များပြားသော ဂုဏ်ရှိ၏။ မနှိုင်းရှည့်နိုင် သော ဂုဏ်ရှိ၏။ ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကို နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။

မင်းမြတ် "ပတ္တမြားရတနာ၏ အဖိုးသည် ဤမျှလောက်ပင်တည်း" ဟု အလိုဆန္ဒ ဟူသမျှကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ပတ္တမြားရတနာ၏ တန်ဖိုးကို ဥစ္စာဖြင့် နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ်

ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းအဖြစ်သည် များသော ဂုဏ်ရှိ၏။ တစ်ပါးမက များပြားသော ဂုဏ်ရှိ၏။ မနှိုင်းရှည့် နိုင်သော ဂုဏ်ရှိ၏။ ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကို နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား "မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ လှိုင်းတံပိုးတို့သည် ဤရွေ့ ဤမျှ ရှိကုန်၏" ဟု မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ လှိုင်းတံပိုးတို့ကို နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်း၏ အဖြစ်သည် များသော ဂုဏ်ရှိ၏။ တစ်ပါးမက များပြားသော ဂုဏ်ရှိ၏။ မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော ဂုဏ်ရှိ၏။ ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကို နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။

မင်းမြတ် ရဟန်းအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိငြားအံ့။ ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် လျင်မြန်စွာ သာလျှင် ပြီးပြည့်စုံ၏။ ကြာမြင့်မှ ပြီးသည် မဟုတ်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ရဟန်း ဖြစ်သူသည် အလိုနည်း၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်၏၊ ကာမမှ ကင်းဆိတ်၏၊ ကာမနှင့် မနှီးနှော၊ မြဲမြံသော ဝီရိယရှိ၏၊ ငြိကပ်မှု ကင်းလွတ်၏၊ တပ်မက်မှု တဏှာဟူသော အိမ်မရှိ၊ ပြည့်စုံသော သီလရှိ၏၊ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ရှိ၏၊ ခူတင်အကျင့်၌ လိမ္မာ၏၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိငြားအံ့။ ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးသည် လျင်မြန်စွာသာလျှင် ပြီးပြည့်စုံ၏။ ကြာမြင့်မှ ပြီးသည်မဟုတ်။ မင်းမြတ် အဖုအထစ် မရှိသော၊ ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဖြောင့်မတ်လျက် အညစ်အကြေး ကင်းသော မြားသည် ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်အပ်သော် ကောင်းစွာ ရွက်ဆောင်နိုင် သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းအား ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိငြားအံ့။ ထိုပြုဖွယ်ကိစ္စအားလုံးသည် လျင်မြန်စွာသာလျှင် ပြီးပြည့်စုံ၏။ ကြာမြင့်မှ ပြီးသည် မဟုတ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု(လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ဂိဟိပဗ္ဗဇိတသမ္မာပဋိပတ္တိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၄ - ပဋိပဒါဒေါသပဉှာ

(ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်၏ အပြစ် ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်အခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကြဉ်ထား၍ ထိုသို့ သဘောရှိသော အားထုတ်မှုမျိုး၊ မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်မှုမျိုး၊ ကိလေသာကို တိုက်ခိုက်မှုမျိုး၊ မာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးမှုမျိုး၊ အာဟာရကို ချုပ်တည်း သိမ်းဆည်းမှုမျိုး မည်သည် မရှိ။ ထိုအခါ ဤသို့ သဘောရှိသော အားပါး စိုက်ထုတ်ခြင်း၌ စိုးစဉ်းမျှသော သာယာဖွယ်ကို မရနိုင်သောကြောင့် ထိုအားထုတ်သော စိတ်တော်ကိုပင် ယုတ်လျော့စေ၍ "ငါသည် ပြင်းထန် ခါးစပ်သော ဤမျှသော ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ဖြင့် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထ တရားတို့ထက် လွန်မြတ်သော၊ အရိယာတို့၏ ဉာဏ်ဖြင့်သာ မြင်စွမ်းနိုင်သော တရားအထူးကို မရနိုင်ပေ။ တရားအထူးကို သိမြင်ခြင်းငှါ အခြားလမ်းသည် ရှိသေးသလော" ဟု ဆိုခဲ့၏။ ထိုဒုက္ကရ စရိယာ အကျင့်၌ ငြီးငွေ့ တော်မူ၍ အခြားသော အကျင့်လမ်းဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ တစ်ဖန် ထိုငြီးငွေ့ခဲ့သော အကျင့်ဖြင့်ပင် တပည့်သာဝကတို့ကို- "မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အားထုတ်ကြ

ကုန်လော့။ မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်ကြကုန်လော့။ အမြဲနိစ္စ ကြိုးပမ်းကြကုန်လော့။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ကျူအိမ်ကို နင်းနယ်ခြေမှုန်း သကဲ့သို့ မာရ်မင်း၏ ကိလေသာ စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီး ကြကုန်လော့” ဟု ဆုံးမတော်မူပြန်၏။ ဆောက်တည်စေတော်မူပြန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်၌ ကိုယ်တိုင် ငြီးငွေ့တော်မူခဲ့၏။ တပ်ခြင်း ကင်းတော်မူခဲ့၏။ ထိုအကျင့်ဖြင့်ပင် တပည့်သာဝကတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ဆုံးမတော် မူပြန်ပါသနည်း။ ဆောက်တည်စေတော် မူပြန်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုစဉ်အခါကသော် လည်းကောင်း၊ ယခုအခါ၌သော် လည်းကောင်း ထိုဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ပင်တည်း။ ထိုအကျင့်ကို ကျင့်၍ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ဘုရားလောင်းသည် လွန်ကဲသော လုံ့လကို ပြုသည်ရှိသော် အကြွင်းမဲ့အားဖြင့် အာဟာရကို ပိတ်ပင် ပယ်ဖြတ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား အာဟာရကို ဖြတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်အားနည်းခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ယင်းသို့ စိတ်အားနည်းခြင်းကြောင့် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အနည်းငယ်, အနည်းငယ်မျှသော ကဗဠီကာရ အာဟာရကို မှီဝဲသည်ရှိသော် ထိုအကျင့်ဖြင့်သာလျှင် မကြာမြင့်မီပင် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုအကျင့်သည်ပင်လျှင် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့အား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အစာအာဟာရသည် ထောက်ပံ့တတ်၏။ အာဟာရကို မှီကုန်သော အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုအကျင့်သည်ပင်လျှင် ဘုရားရှင်အားလုံးတို့အား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အကြင်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်သောအခါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ မရောက်။ ဤသို့ မရောက်ခြင်းသည် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ ကိလေသာကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား ဤသို့ (သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့) မရောက်ခြင်းသည် အာဟာရကို ပိတ်ပင် ပယ်ဖြတ်တော်မူခြင်း၏ အပြစ်သာတည်း။ ဤအကျင့်သည် အခါခပ်သိမ်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သည်သာ လျှင်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ားသည် အဓွန့်ရှည်သော ခရီးသို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ သွားရာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုယောကျ်ားသည် ခြေဆွံ့ခြင်း၊ ခြေထိုင်းခြင်းသည်မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ အသွား ဆွံ့သည်မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ မြေအပြင်၌ မသွားနိုင်။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် ထိုယောကျ်ားသည် ခြေဆွံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုခြေဆွံ့ခြင်းသည် မြေကြီး၌ အပြစ်ရှိ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အပြစ်မရှိပါ။ အသျှင်ဘုရား မြေကြီးသည် အခါခပ်သိမ်း သွားခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ ထိုမြေကြီးအား အဘယ်မှာ အပြစ် ရှိနိုင်အံ့နည်း။ အကြင် (လျင်စွာသွားခြင်းဟူသော) အကြောင်းကြောင့် ထိုယောကျ်ားသည် ခြေဆွံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤခြေဆွံ့ခြင်းသည် အားထုတ်ခြင်း၏သာလျှင် အပြစ်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူပင် အကြင် အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်သောအခါ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သို့ မရောက်။ ဤသို့ မရောက်ခြင်းသည် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ ကိလေသာကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား ဤသို့ မရောက်ခြင်းသည် အာဟာရကို ပိတ်ပင် ပယ်ဖြတ်တော်မူခြင်း၏ သာလျှင် အပြစ်တည်း။ ဤအကျင့်သည် အခါခပ်သိမ်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သည်သာလျှင်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ယောကျ်ားသည် ညစ်နွမ်းသော ပုဆိုးကို ဝတ်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုပုဆိုးကို မဖွပ်မလျှော်ရာ။ ဤသို့ မဖွပ် မလျှော်ခြင်းသည် ရေ၏ အပြစ်မဟုတ်။ ရေသည် အခါခပ်သိမ်း စင်ကြယ်ခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ ပုဆိုး ညစ်နွမ်းခြင်းဟူသော ထိုအပြစ်သည် ယောကျ်ား၏သာလျှင် အပြစ်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ထိုဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်သောအခါ၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ မရောက်။ ဤသို့ မရောက်ခြင်းသည် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ ကိလေသာကို တိုက်ခိုက်ခြင်း၏ အပြစ်မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား ဤသို့ မရောက်ခြင်းသည် အာဟာရကို ပိတ်ပင် ပယ်မြစ်တော် မူခြင်း၏သာလျှင် အပြစ်တည်း။ ဤအကျင့်သည် အခါခပ်သိမ်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်သည်သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကျင့်ဖြင့်သာလျှင် တပည့်သာဝကတို့ကို ဆုံးမတော်မူ၏။ ဆောက်တည်စေတော်မူ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ထိုဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့် စပ်ယှဉ်၏၊ အပြစ်မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့ လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ပဋိပဒါဒေါသပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၅ - ဟီနာယာဝတ္တနပဉှာ

(သာသနာတော်မှ ပြန်လည်ဆုတ်နစ် 'လူထွက်' ခြင်း ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီးသည် ကြီးကျယ်လှပါပေ၏၊ ကောင်းမြတ်လှပါပေ၏၊ တောင့်တအပ်လှပါပေ၏၊ ချီးမွမ်းအပ်လှပါပေ၏၊ အလွန်မြတ်လှပါပေ၏၊ နှိုင်းရှည့်ဖွယ် ကင်းပါပေ၏၊ စင်ကြယ်လှပါပေ၏၊ အညစ်အကြေး ကင်းပါပေ၏၊ ဖြူစင်လှပါပေ၏၊ အပြစ်မျိုးမှ ကင်းလွတ်ပါပေ၏။ ထိုမျှလောက်သော လူသာမန်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုခြင်းငှါ မသင့်ပါ။ လူ့ဘဝက ပင်လျှင် တစ်ခုသော ဖိုလ်၌ တည်စေပြီး၍ တစ်မဂ်တစ်ဖိုလ် ရပြီး၍ တစ်ဖန် ဆုတ်နစ်ခြင်းသဘော မရှိသည့် လူကိုသာ ရှင်ရဟန်း ပြုပေးသင့်၏။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- ဤသူယုတ်တို့သည် ထိုမျှလောက် စင်ကြယ်သော ထိုသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးမှ တစ်ဖန် ဆုတ်နစ်၍ လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူယုတ်တို့၏ (လူ့ဘောင်သို့) တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်းကြောင့် ဤလူအပေါင်းသည် "အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ ဤသာသနာတော်သည် စင်စစ် အချည်းနှီးဖြစ်လတ္တံ့။ ယင်းသို့ အချည်းနှီး ဖြစ်သောကြောင့် ဤရဟန်းတို့ သည် ပြန်လည် ဆုတ်နစ်ကုန်၏" ဟု ကြံစည် အောက်မေ့တတ်၏။ ဤအရာ၌ ဤသည်ကား အကြောင်းပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပြည့်လျှံသည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်ကာ အညစ်အကြေး ကင်းလျက် အေးမြသော ရေရှိသော တစ်ဖက် ဆည်ကန်သည် ရှိရာ၏။ ထိုအခါ၌ ညစ်နွမ်းပေကျံသော အညစ်အကြေးညွန် အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထိုတစ်ဖက် ဆည်ကန်သို့ သွား၍ ရေမချိုးဘဲ ညစ်နွမ်းပေကျံလျက်ပင် တစ်ဖန် ပြန်လာငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုသို့ ပြန်လာရာ၌ လူအပေါင်းသည် အဘယ်ကို ကဲ့ရဲ့ရာသနည်း။ ညစ်နွမ်း ပေကျံသူကိုသော်မူလည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလော။ တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကို သော်မူလည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား "ဤသူသည် တစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ သွား၏။ ရေမချိုးဘဲ ညစ်နွမ်း ပေကျံလျက်ပင် ပြန်ခဲ့၏။ ရေချိုးခြင်းငှါ အလိုမရှိသော ဤသူကို တစ်ဖက်ဆည်ကန်က အလိုအလျောက် အဘယ်မှာ ရေချိုးပေး နိုင်လိမ့်မည်နည်း။ တစ်ဖက်ဆည်ကန်အား အဘယ်မှာ အပြစ်ရှိအံ့နည်း" ဟု လူအပေါင်းက ညစ်နွမ်းပေကျံသူကိုသာ ကဲ့ရဲ့ရာပါ၏။

မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' ဟူသော မြတ်သော ရေဖြင့် ပြည့်လျှံသော သူတော်ကောင်း တရားမြတ်တည်းဟူသော တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကို "ကိလေသာ အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းပေကျံသည် ဖြစ်၍ (စင်ကြယ်လိုသည့်) စေတနာ ရှိကုန်သော အကြင် အချို့သော ပညာရှိတို့ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဤသူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသော ကန်၌ ရေချိုး၍ ကိလေသာ အားလုံးတို့ကို မျှောကုန်လတ္တံ့" ဟု ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထိုသူတော်ကောင်း တရားမြတ်တည်းဟူသော တစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ သွား၍ ရေမချိုးဘဲ ကိလေသာနှင့်တကွသာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်၍ လူထွက်အံ့။ "ဤသူသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးမှ ထိုသာသနာတော်၌ ထောက်တည်ရာကို မရသည် ဖြစ်၍ လူထွက်ခဲ့၏။ တရား မကျင့်သော ဤသူကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်က အလိုအလျောက် အဘယ်မှာ သိစေနိုင် လိမ့်မည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အား အဘယ် အပြစ်ရှိအံ့နည်း" ဟု ထိုလူထွက်သော သူကိုသာလျှင် လူအပေါင်းက ကဲ့ရဲ့ရာ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အလွန်ရောဂါ နှိပ်စက်သော ယောက်ျားသည် ရောဂါဖြစ် ကြောင်း၌ လိမ္မာသော၊ ဆေးကုမှု၌ အချည်းနှီး မဖြစ်မူ၍ အမြဲပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်လျက် ရောဂါကို ပယ်ထုတ်နိုင်သော ဆေးသမားကို မြင်လျက် ဆေးမကုစေမူ၍ အနာနှင့်တကွသာလျှင် ပြန်ခဲ့ငြားအံ့။ ထိုသို့ ပြန်လာရာ၌ လူအပေါင်းက အဘယ်သူကို ကဲ့ရဲ့ရာသနည်း။ အနာ နှိပ်စက်သော သူကိုသော်မူ လည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလော။ ဆေးသမားကိုသော်မူလည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား "ဤသူသည် ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း၌ လိမ္မာသော၊ ဆေးကုမှု၌ အချည်းနှီး မဖြစ်မူ၍ အမြဲ ပြီးမြောက် သိဒ္ဓိ ပေါက်လျက် ရောဂါကို ပယ်ထုတ်နိုင်သော ဆေးသမားကို မြင်လျက် ဆေးမကုစေမူ၍ အနာနှင့် တကွသာလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ဆေးမကုစေသော ဤသူနာကို ဆေးသမားက အလိုအလျောက် အဘယ်မှာ ဆေးကုပေး နိုင်လိမ့်မည်နည်း။ ဆေးသမားအား အဘယ်မှာ အပြစ်ရှိပါအံ့နည်း" ဟု အနာနှိပ်စက် ခံရသူကိုသာ လူအပေါင်းက ကဲ့ရဲ့ရာ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား သည် သာသနာတော်တည်းဟူသော ဆေးအစ်အတွင်း၌ ကိလေသာဟူသော အနာရောဂါ အားလုံးကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော နိဗ္ဗာန်အမြိုက်ဆေးကို ထည့်ထားတော်မူ၏။ "ကိလေသာအနာ နှိပ်စက် ခံရသည် ဖြစ်၍ (အနာပျောက်လိုသည့်) စေတနာရှိကုန်သော အချို့သော ပညာရှိတို့သည် ဤနိဗ္ဗာန် အမြိုက်ဆေးကို သောက်ကုန်၍ ကိလေသာ အနာဟူသမျှ အားလုံးကို ငြိမ်းစေကုန်လတ္တံ့" ဟု နိဗ္ဗာန် အမြိုက်ဆေးကို ထည့်ထားတော်မူ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထိုနိဗ္ဗာန် အမြိုက်ဆေးကို မသောက်ဘဲ ကိလေသာနှင့်တကွသာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်၍ လူထွက်အံ့။ "ဤသူသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးမှ ထိုသာသနာတော်၌ ထောက်တည်ရာကို မရသည် ဖြစ်၍ လူထွက်ခဲ့၏။ တရားမကျင့်သော ဤသူကို မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်က အလိုအလျောက် အဘယ် မှာ သိစေနိုင်လိမ့်မည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အား အဘယ် အပြစ်ရှိအံ့နည်း" ဟု ထိုလူထွက်သော သူကိုသာလျှင် လူအပေါင်းက ကဲ့ရဲ့ရာ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဆာလောင် မွတ်သိပ်သော ယောက်ျားသည် ဘုန်းကံကြီးမား သူ ကောင်းမှုရှင်တို့၏ ထမင်းကျွေးရာသို့ သွား၍ ထိုကျွေးမွေးသော ထမင်းကို မစားဘဲ ဆာလောင်မွတ် သိပ်လျက်သာ ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ရာ၏။ ထိုသို့ ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ရာ၌ လူအပေါင်းက အဘယ်သူကို ကဲ့ရဲ့ရာသနည်း။ ဆာလောင်မွတ်သိပ် သူကိုသော်မူလည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလော။ ကောင်းမှုရှင်တို့၏ ထမင်း ကိုသော်မူလည်း ကဲ့ရဲ့ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား "ဤသူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ကောင်းမှုရှင်တို့၏ ထမင်းကို ရပါလျက် မစားဘဲ ဆာလောင် မွတ်သိပ်လျက် သာလျှင် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ခဲ့၏။ မစားမသောက်သော ဤယောက်ျား၏ ခံတွင်းသို့ ဘောဇဉ်က အဘယ် မှာ အလိုအလျောက် ဝင်လာလတ္တံ့နည်း။ ဘောဇဉ်အား အဘယ်မှာ အပြစ်ရှိအံ့နည်း" ဟု ဆာလောင် မွတ်သိပ်သူကိုသာ လူအပေါင်းက ကဲ့ရဲ့၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား

သည် သာသနာတော်ဟူသော ထမင်းအုပ်တွင်း၌ အလွန်အကြူး ကောင်းမြတ်သော၊ အေးမြသော၊ ဘေးကင်းသော၊ မွန်မြတ်သော၊ မသေစေနိုင်သော၊ အလွန် ချိုမြိန်သော၊ ကာယဂတာသတိ ဟူသော ဘောဇဉ်ကို "အတွင်း၌ ကိလေသာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု ရှိကုန်သည်၊ တဏှာ နှိပ်စက်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ (လွတ်လိုသည့်) စေတနာရှိကုန်သော အချို့သော ပညာရှိတို့သည် ဤ (ကာယဂတာသတိဟူသော) ဘောဇဉ်ကို စားရ၍ ကာမ, ရူပ, အရူပဘဝတို့၌ တပ်မက်မှု အားလုံးကို ပယ်ကုန လတ္တံ့." ဟု ထားတော်မူခဲ့၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထို(ကာယဂတာသတိဟူသော) ဘောဇဉ်ကို မသုံးဆောင်ဘဲ တဏှာဟူသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ရှိလျက်သာလျှင် ပြန်လည် ဆုတ်နစ်၍ လူထွက်အံ့။ "ဤသူသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရှင်ရဟန်းပြုလျက် ထိုသာသနာတော်၌ ထောက်တည်ရာ မရသည်ဖြစ်၍ လူထွက်ခဲ့၏။ တရားမကျင့်သော ဤသူကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်က အလိုအလျောက် အဘယ်မှာ သိစေနိုင်လိမ့်မည်နည်း။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အား အဘယ်မှာ အပြစ်ရှိပါအံ့နည်း" ဟု ထိုလူထွက်သော သူကိုသာလျှင် လူအပေါင်းက ကဲ့ရဲ့ရာ၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်မဂ်တစ်ဖိုလ်၌ တည်ပြီးသော သူကိုသာ အကယ်၍ ရဟန်းပြုပေးငြားအံ့။ ဤရဟန်းအဖြစ်သည် ကိလေသာကို ပယ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ (ကိလေသာမှ) စင်ကြယ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း မဖြစ်တော့ပေ။ ရဟန်းအဖြစ်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပေ။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ားသည် အရာမကသော ပြုလုပ်မှုဖြင့် တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကို တူးစေ၍ ပရိသတ်အား "အချင်းတို့ ညစ်နွမ်းကုန်သော အချို့သော သူတို့သည် ငါ၏ ဤတစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ မသက်ဆင်းကုန်လင့်။ အညစ်အကြေး ဆေးကြောပြီး၍ စင်ကြယ်ပြီးကုန်သော၊ အညစ်အကြေး ကင်း၍ ချောမွေ့ကုန်သော သူတို့သည်သာ ဤတစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ သက်ဆင်းကြကုန်လော့" ဟု ကြွေးကြော်ရာ၏။ မင်းမြတ် အညစ်အကြေး ဆေးကြောပြီး၍ စင်ကြယ်ပြီးကုန်သော၊ အညစ်အကြေးကင်း၍ ချောမွေ့ကုန်သော ထိုသူတို့အား ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိရာသေးသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ဖက်ဆည်ကန်ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပါ။ ထိုသူတို့သည် အညစ်အကြေး စင်ကြယ်ခြင်း အကျိုးငှါ ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ရာပါ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုပြုလုပ်ဖွယ်ကို အခြားအရပ်၌သာလျှင် ပြုအပ်ပြီးလေပြီ။ ထိုသူတို့အား ထိုတစ်ဖက်ဆည်ကန်ဖြင့် အဘယ်ပြုဖွယ် ရှိပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်မဂ်တစ်ဖိုလ်၌ တည်ပြီးသော လူကိုသာလျှင် အကယ်၍ ရဟန်း ပြုပေးငြားအံ့။ ထိုသူတို့သည် ထိုဖိုလ်၌သာလျှင် ပြုဖွယ်ကို ပြုပြီးဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား ရဟန်း၏ အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်ပြုဖွယ်ရှိအံ့နည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား သဘာဝတည်းဟူသော ရသေ့ဆရာသို့ ဆည်းကပ်သော၊ အကြားအမြင် မန္တန်ပုဒ်ကို ဆောင်သော၊ ကြံဆမနေရဘဲ ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း၌ လိမ္မာသော၊ ဆေးကုမှု၌ အချည်းနှီး မဖြစ်မူ၍ အမြဲပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်လျက် ရောဂါကို ထုတ်ပယ်တတ်သော ဆေးသမားသည် ရောဂါ ခပ်သိမ်း ပြီးငြိမ်းစေတတ်သော ဆေးကို စုရုံးဖော်စပ်၍ "အချင်းတို့ အနာရှိကုန်သော အချို့သူတို့သည် ငါ၏ အထံသို့ မချဉ်းကပ်ကြကုန်လင့်။ အနာ မရှိကုန်သော, ရောဂါ မရှိကုန်သော သူတို့သည် ငါ၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့" ဟု ပရိသတ်အလယ်၌ ကြွေးကြော်ရာ၏။ မင်းမြတ် အနာ မရှိကုန်သော၊ ရောဂါ မရှိကုန်သော၊ ပြည့်ဖြိုးကုန်သော၊ တက်ကြွကုန်သော ထိုသူတို့အား ထိုဆေးသမားဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဖြစ်ရာသေးသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ရာပါ။ အကြင် အနာပျောက်ကင်းခြင်း အကျိုးငှါ ထိုသူတို့သည် အနာကို ထုတ်ပယ်တတ်သော ထိုဆေးသမားကို ချဉ်းကပ် ကုန်ရာပါ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုရောဂါ ပျောက်ကင်းမှုကို အခြားအရပ်၌သာလျှင် ပြုအပ်ပြီးလေပြီ။ ထိုသူတို့အား ထိုဆေးသမားဖြင့် အဘယ်ပြုဖွယ် ရှိပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်မဂ် တစ်ဖိုလ်၌ တည်ပြီးသော လူကိုသာလျှင် အကယ်၍ ရဟန်း ပြုပေးငြားအံ့။ ထိုသူတို့သည် ထိုဖိုလ်၌သာလျှင် ပြုဖွယ်ကို ပြုပြီးဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ် ပြုဖွယ်ရှိအံ့နည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် အရာမကသော ထမင်းအိုးဖြင့် ချက်ပြီးသော ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေပြီး၍ “အိုလူအပေါင်းတို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော သူတို့သည် ငါ၏ ဤထမင်းကျွေးရာ အရပ်သို့ မချဉ်းကပ်ကြကုန်လင့်။ ကောင်းစွာ စားကုန်ပြီးသော၊ (တင်းတိမ်) ရောင့်ရဲကုန်ပြီးသော၊ ပြည့်စုံကုန်ပြီးသော၊ ဝမ်းဝအောင် ဆောင်ကုန်ပြီးသော၊ ဝပြောကုန်ပြီးသော၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံကုန်ပြီးသော အချို့သူတို့သည်သာ ငါ၏ ဤထမင်းကျွေးရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့” ဟု ပရိသတ်အလယ်၌ ကြွေးကြော်ရာ၏။ မင်းမြတ် စားကုန်ပြီးသော၊ (တင်းတိမ်) ရောင့်ရဲကုန် ပြီးသော၊ ပြည့်စုံကုန်ပြီးသော၊ ဝမ်းဝအောင် ဆောင်ကုန်ပြီးသော၊ ဝပြောကုန်ပြီးသော၊ ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံကုန်ပြီးသော ထိုသူတို့အား ထိုဘောဇဉ်ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိသေးသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုဘောဇဉ်ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပါ။ အကြင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ပျောက်ခြင်း အကျိုးငှါ ဆာလောင် မွတ်သိပ်သော သူတို့သည် ထိုထမင်းကျွေးရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်ရာ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုထမင်းစားခြင်း ကိစ္စကို အခြားအရပ်၌သာလျှင် ပြုအပ်ပြီးလေပြီ။ ထိုသူတို့အား ထိုထမင်းကျွေးရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်သဖြင့် အဘယ်ပြုဖွယ် ရှိပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်မင်္ဂတစ်ဖိုလ်၌ တည်ပြီးသော လူကိုသာလျှင် အကယ်၍ ရဟန်း ပြုပေးငြားအံ့။ ထိုသူတို့သည် ထိုဖိုလ်၌သာလျှင် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးဖြစ်၏။ ထိုသူတို့အား ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်ပြုဖွယ် ရှိအံ့နည်း။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အကြင်သူတို့သည် လူထွက်လာကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ ငါးပါးကုန်သော အတုမရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ပြကုန်၏။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- (၁) သာသနာတော်၏ တည်ရာ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။ (၂) စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။ (၃) မကောင်းမှုတို့နှင့် မရောနှောသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။ (၄) ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။ (၅) များစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။

(၁) အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ တည်ရာ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ဥစ္စာမရှိသော၊ အမျိုးယုတ်သော၊ ဂုဏ်ထူးမရှိသော၊ ပညာချို့တဲ့သော ယောကျ်ားသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို ရသော်လည်း မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လျောကျ၏၊ ပျက်စီး၏၊ အခြံအရံမှ ဆုတ်ယုတ်၏။ အစိုးရခြင်းကို ကောင်းစွာ တည်စိမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ- အစိုးရခြင်း၏ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပင်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဂုဏ်ထူး မရှိကုန်သော၊ ဆည်းပူးအပ်သော ကောင်းမှု မရှိကုန်သော၊ ပညာချို့တဲ့ကုန်သော အချို့သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်သည်ထက် မြတ်သော ထိုရဟန်းအဖြစ်ကို တည်စိမ့်သောငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီပင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှ လျောကျကုန်သည်၊ ပျက်စီးကုန်သည်၊ ဆုတ်ယုတ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လူထွက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ကောင်းစွာ ထမ်းဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ - တည်ရာ သာသနာတော်၏ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပင်တည်း။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ တည်ရာ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။

(၂) အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အပြစ်ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်သနည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရေပေါက်သည် ကြာရွက်၌ ပျံ့ကြဲနေ၏၊ လွင့်ကျ၏၊ ပျောက်ပျက်၏၊ ထောက်တည်ရာသို့ မကပ်ရောက်၊ မလိမ်းကျံ။ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟူမူ- ပဒုမ္မာကြာ၏ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် စဉ်းလဲကုန်သော၊ ကောက်ကျစ်ကုန်သော၊ ကွေးကုန်သော၊ လိမ်တွန့်ကုန်သော၊ မညီညွတ်သော အယူ ရှိကုန်သော အချို့သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်း၍ ဆူးမရှိ ဖြူစင်မြင့်မြတ်သော သာသနာတော်မှ မကြာမြင့်မီ

ပင်လျှင် ပျံ့ကြဲလွင့်ကျ ပျောက်ပျက်၍ မတည်တံ့နိုင်၊ မကပ်တွယ်နိုင်ဘဲ လူထွက်ကုန်၏။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ-မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပင်တည်း။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။

(၃) အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ မကောင်းမှုတို့နှင့် မရောနှောသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် အတူမနေ။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ကို လျင်စွာသာလျှင် ကမ်းသို့ ဆောင်ပို့၏။ ကြည်းကုန်း ထက်သို့ မူလည်း လွှင့်တင်ဖယ်ရှား၏။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ-မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယုတ်မာကုန်သော၊ (ကိုယ်နှုတ်) မစောင့် စည်းကုန်သော၊ အရှက်မရှိကုန်သော၊ မကျင့်နိုင်ကုန်သော၊ ဆုတ်နစ်သော လုံ့လရှိကုန်သော၊ ပျင်းရိကုန်သော၊ ညစ်နွမ်းကုန်သော၊ သူယုတ်မာဖြစ်ကုန်သော အချို့လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ အညစ်အကြေး ကင်းသော၊ အာသဝေါကုန်ပြီးသော၊ ကြီးမြတ်သော ရဟန္တာတို့၏ နေရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှ ထွက်၍ အတူမနေနိုင်ဘဲ လူထွက်ကုန်၏။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ - မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်သည် မကောင်းမှုတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ရောနှောခြင်း မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ မကောင်းမှုတို့နှင့် မရောနှောသည်၏ အဖြစ်ကို ပြ၏။

(၄) အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကို ပြသနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မလိမ္မာကုန်သော၊ အတတ် မသင်ကုန်သော၊ အတတ်မဲ့ကုန်သော၊ ပညာဉာဏ် ချို့တဲ့ကုန်သော အချို့သော လေးသမားတို့သည် သားမြီးဖျားကို ပစ်ခွင်းထွင်းဖောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လျောကျကုန်၏၊ ဖဲသွားကြကုန်၏။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ- သားမြီးဖျား၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည် ဖြစ်၍ ပစ်ခွင်းထိုးဖောက်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပညာမဲ့ကုန်သော၊ ထူထိုင်းကုန်သော၊ အ,ကုန်သော၊ မိုက်မဲ တွေဝေကုန်သော၊ နှံ့နှေးသော ပညာရှိကုန်သော အချို့သော လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုလွန်စွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှ လျောကျကုန်လျက် ဖဲသွားကုန်ပြီးလျှင် မကြာမြင့်မီပင် လူထွက်ကုန်၏။ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟူမူ - သစ္စာလေးပါးတရားတို့၏ လွန်စွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည် ဖြစ်၍ ထိုးထွင်းသိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပင်တည်း။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ ထိုးထွင်းသိနိုင်ခဲသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။

(၅) အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ များစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသည်၏ အဖြစ်ကို ပြသနည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ကြီးကျယ်သော စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် တစ်ဖက်စစ်သည်က ထက်ဝန်းကျင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့မှ ဝန်းရံအပ်သည် ဖြစ်၍ လှံလက်စွဲလျက် အနီးသို့ ရောက်လာသော စစ်သည်အပေါင်းကို မြင်ရသော် ကြောက်ရွံ့ရကား ဆုတ်နစ်၏၊ တုံ့လည်၏၊ ထွက်ပြေး၏။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ- များစွာ ဗိုလ်ထုရှိသော တပ်ဦးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယုတ်မာကုန်သော၊ (ကိုယ်နှုတ်) စောင့်စည်းခြင်း မရှိကုန်သော၊ အရှက် မရှိကုန်သော၊ မကျင့်နိုင်ကုန်သော၊ သည်းခံခြင်း မရှိကုန်သော၊ လျှပ်ပေါ်ကုန်သော၊ တုန်လှုပ်ကုန်သော၊ ခေတ္တခဏမျှ ဖြစ်ကုန်သော အချို့သော သူမိုက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ထိုသူမိုက်တို့သည် များစွာသော သိက္ခာပုဒ်ကို အပြည့်အစုံ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆုတ်နစ်လျက် တုံ့လည် ထွက်ပြေးပြီးလျှင် မကြာမြင့်မီပင် လူထွက်ကုန်၏။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ -မြတ်စွာဘုရား

သာသနာတော်၏ များစွာသော စောင့်စည်းခြင်းဖြင့် စောင့်စည်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ များစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရခြင်း သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ပြကုန်၏။

မင်းမြတ် ကြည်းကုန်း၌ ဖြစ်သော ပန်းတို့တွင် အထွတ်မြတ်ဆုံးဖြစ်သော မြတ်လေးပန်းချုံ၌လည်း ပိုးကိုက်ကုန်သော ပန်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုပန်းညွန့်တို့သည် တွန့်လိပ် ကောက်ကွေးကုန်လျက် မရင့်ရော်မီ အတွင်း၌ပင် ကြွေကျကုန်၏။ စင်စစ် ထိုကြွေကျသော ပန်းတို့ကြောင့် မြတ်လေးပန်းချုံသည် ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့အပ်သည် မည်သည်မဖြစ်။ ထိုမြတ်လေးပန်းချုံ၌ တည်ရှိနေကုန်သော ပန်းတို့သည် ကောင်းသော အနံ့ဖြင့် ထိုထို အရပ်မျက်နှာတို့ကို နံ့စေကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပိုးကိုက်ကုန်သော၊ အဆင်းအနံ့မှ ကင်းကုန်သော မြတ်လေးပန်းတို့ကဲ့သို့ သီလတည်းဟူသော အဆင်း မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ပြန့်ပြောခြင်းငှါ မထိုက်ကုန်။ ထိုသူတို့၏ လူထွက်ခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်သည် ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မည်သည် မဖြစ်။ ထိုသာသနာတော်၌ တည်ရှိနေသေးသော ရဟန်းကောင်းတို့သည် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သီလတည်းဟူသော မြတ်သော အနံ့ဖြင့် ပျံ့နှံ့စေကုန်၏။

မင်းမြတ် ကောက်နာကင်း၍ ချင်းချင်းနီကုန်သော သလေးစပါးတို့၏ အတွင်း၌လည်း ကရုမ္ဘက မည်သော သလေးမျိုးသည် ပေါက်ရောက် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မရင့်ရော်မီ အတွင်း၌ပင်လျှင် ပျက်စီး၏။ ထိုကရုမ္ဘကမည်သော သလေးမျိုး၏ ပျက်စီးသည့် အဖြစ်ကြောင့် ချင်းချင်းနီသော သလေးစပါးမျိုးသည် ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့အပ်သည်မည်သည် မဖြစ်။ ထိုသလေးခင်း၌ တည်ကုန်သော အကြင် သလေးနီ စပါးမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသလေးနီ စပါးတို့သည်သာ မင်းသုံးမင်းဆောင်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးမှ လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သလေးနီတို့၏ အတွင်း၌ ကရုမ္ဘကမည်သော သလေးမျိုးကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မကြီးပွားဘဲ ပြန့်ပြောသည်၏ အဖြစ်သို့ မရောက်မူ၍ အကြား၌ပင်လျှင် လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ လူထွက်ခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်သည် ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့အပ်သည်မည်သည် မဖြစ်။ ထိုသာသနာတော်၌ တည်နေသေးသော ရဟန်းကောင်းတို့သည် အရဟတ္တမဂ်အား လျောက်ပတ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အလိုရှိရာ ပေးတတ်သော ပတ္တမြားရတနာ၏လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကြမ်းတမ်းခက်မာသည် ဖြစ်၏။ ထိုပတ္တမြား၌ ကြမ်းတမ်းခက်မာသော အရာဖြစ်သောကြောင့် ပတ္တမြားရတနာသည် ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မည်သည် မဖြစ်။ ပတ္တမြားဉပမာ၌ ပတ္တမြားရတနာ၏ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ခြင်းသည် လူအပေါင်းအား ရွှင်ပျခြင်းကို ပြုတတ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီးမှ လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်လွှာ ကျောက်ချပ်တို့ပင်တည်း။ ထိုသူတို့၏ လူထွက်ခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်သည် ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ကအပ်သည် မည်သည် မဖြစ်။ ထိုသာသနာတော်၌ တည်ရှိနေသေးသော ရဟန်းကောင်းတို့သည် နတ်လူတို့၏ ရွှင်ပျခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံသော (အမျိုးကောင်းသော) စန္ဒကူးနီအားလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆွေးမြေ့သည် ဖြစ်၍ အမွှေးနံ့ နည်း၏။ ထိုသို့ အမွှေး နံ့နည်းခြင်းကြောင့် စန္ဒကူးနီသည် ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ အပ်သည်မည်သည် မဖြစ်။ ထိုစန္ဒကူးနီ၌ မပုပ်မဆွေးသော အနံ့ကောင်းသော စန္ဒကူးသည် ထက်ဝန်းကျင် လှိုင်စေ၏။ အလွန် ပျံ့နှံ့စေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုပြီးမှ လူထွက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို စန္ဒကူးနီ အနှစ်အတွင်း၌ ပုပ်ဆွေးသော အရပ်ကို စွန့်ရသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌လည်း စွန့်အပ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ လူထွက်ခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်သည် ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ အပ်သည်မည်သည် မဖြစ်။ ထိုသာသနာတော်

၌ တည်ရှိနေသေးသော ရဟန်းကောင်းတို့သည် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သီလတည်းဟူသော မြတ်သော စန္ဒကူးနီအနံ့ဖြင့် လိမ်းကျံစေကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ လျှောက်ပတ်သော ထိုထိုအကြောင်း၊ တူညီသော ထိုထို အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို အပြစ်မဲ့ခြင်းသို့ အစဉ်ရောက်စေအပ်ပါ၏။ မြင့်မြတ်သည့် အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားပြအပ်ပါ၏။ ထိုသူတို့သည် လူထွက်ကုန်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၏ မြင့်မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသာလျှင် ပြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် ဟီနာယာဝတ္တနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၆ - အရဟန္တဝေဒနာဝေဒိယနပဉှာ

(ရဟန္တာဝေဒနာခံစားခြင်း ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော တစ်ခုတည်းသော ဝေဒနာကို ခံစား၏။ စိတ်၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မခံစား" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အသို့ပါနည်း ရဟန္တာ၏ စိတ်သည် အကြင်ကိုယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်၏။ ရဟန္တာသည် ထိုကိုယ်၌ အစိုးမရလေသလော။ ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်လေသလော။ အလိုသို့ မလိုက်စေနိုင်လေ သလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သြော်ဟုတ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုရဟန္တာသည် မိမိစိတ်၏ ဖြစ်ရာဖြစ်သော ကိုယ်၌ အစိုးမရ၊ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်။ အလိုသို့ မလိုက်စေနိုင်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် မသင့်လျော်ပေ။ အသျှင်ဘုရား ငှက်သော်မှလည်း အသိုက်၌နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုငှက်သည် ထိုအသိုက်၌ အစိုးရဘိသေး၏။ ကိုယ်ပိုင် ဖြစ်ဘိသေး၏။ အလိုသို့ လိုက်စေနိုင်ဘိ သေး၏ ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ကိုယ်သို့ အစဉ်လိုက်တတ်ကုန်သော ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ၌ ကိုယ်သို့ အစဉ်ပြေးလိုက်ကုန်၏၊ အစဉ်လည်၍ လိုက်ပါကုန်၏။ အဘယ်ဆယ်ပါးတို့နည်းဟူမူ- အချမ်း၊ အပူ၊ ဆာလောင်ခြင်း၊ ရေမွတ်သိပ်ခြင်း၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ငိုက်မျဉ်းခြင်း၊ အိုခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ သေခြင်းတို့တည်း။ မင်းမြတ် ကိုယ်သို့ အစဉ်လိုက်ကုန်သော ဤဆယ်ပါးသော တရားတို့သည် ဖြစ်လေရာရာ ဘဝ၌ ကိုယ်သို့ အစဉ်ပြေးလိုက်ကုန်၏။ အစဉ်လည်၍ လိုက်ပါကုန်၏။ ရဟန္တာသည် တရားဆယ်ပါး၌ အစိုးမရပေ။ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ပေ။ အလိုသို့ မလိုက်စေနိုင်ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာသည် ကိုယ်၌ အာဏာမဖြစ်ပါ သနည်း။ အစိုးတရ မဖြစ်ပါသနည်း။ ထိုစကား၌ အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ဟောတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မြေကြီးကို မှီ၍ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါဟူသမျှအားလုံးတို့သည် မြေကြီးကို မှီ၍ သွားကုန်၏၊ နေကုန်၏။ အသက်မွေးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုသတ္တဝါတို့အား မြေကြီး၌ အာဏာသည် ဖြစ်သလော။ အစိုးရခြင်းသည်လည်း ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန္တာ၏ စိတ်သည် ကိုယ်ကို မှီ၍ကား

ဖြစ်၏။ သို့သော် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ကိုယ်၌ အာဏာမဖြစ်။ အစိုးရခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်၌လည်းဖြစ်၊ စိတ်၌လည်း ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစားပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စိတ်ကို မပွားများ မထုံအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်၌လည်းဖြစ်၊ စိတ်၌လည်း ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစား၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော နွားကို အားနည်းချို့တဲ့၍ အနည်းငယ်သော မြက်ပင်တို့၌ လည်းကောင်း၊ နွယ်၌ လည်းကောင်း ဖွဲ့ချည်ထားသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုနွားသည် အမျက်ထွက်သောအခါ ဖွဲ့ချည်ထားသော မြက် နွယ်နှင့်တကွ ထွက်သွား၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မပွားစေအပ်သော စိတ်ရှိသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' သည် ဖြစ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ စိတ်ဖောက် ပြန်လတ်သော် ကိုယ်ကို တန့်စေ၏၊ မစောင့်ထိန်းနိုင်၊ တပြောင်းပြန်ပြန် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မပွားစေအပ်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်၏၊ မြည်တမ်း၏။ ကြောက်ဖွယ်သော အသံကို အော်၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် ပုထုဇဉ်သည် ကိုယ်၌လည်း ဖြစ်၊ စိတ်၌လည်း ဖြစ်သော ဝေဒနာကို ခံစား၏။ ဤအရာ၌ ဤသည်ကား အကြောင်းတည်း။

အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော တစ်ခုတည်းသော ဝေဒနာကိုသာ ခံစား၏။ စိတ်၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မခံစား။ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရဟန္တာ၏ စိတ်သည် ပွားများအပ်ပြီး၊ ကောင်းစွာ ပွားများစေအပ်ပြီး၊ ဆုံးမယဉ်ကျေးပြီး၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမယဉ်ကျေးပြီး၊ ကောင်းစွာ နာယူပြီး၊ ဆိုဆုံးမတိုင်း လိုက်နာပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုက္ခဝေဒနာဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် အမြဲမရှိ "အနိစ္စ" ဟူ၍ မြဲစွာ စွဲယူ၏။ သမာဓိတည်းဟူသော တိုင်၌ စိတ်ကို မြဲစွာ ဖွဲ့ချည်ထား၏။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုစိတ်သည် သမာဓိတည်းဟူသော တိုင်၌ မြဲစွာ ဖွဲ့ချည်ထားအပ်သည်ရှိသော် မယိမ်းမယိုင်၊ မတုန်လှုပ်၊ တည်တံ့၏၊ မပျံ့လွင့်။ ထိုရဟန္တာ၏ ကိုယ်သည် ဝေဒနာဖြင့် ဖောက်ပြန် ပျံ့နှံ့ခြင်းကြောင့် တွန့်ခွေ၏၊ မစောင့်ထိန်းနိုင်၊ တပြောင်းပြန်ပြန် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာသည် ကိုယ်၌ ဖြစ်သော တစ်ခုတည်းသော ကာယိကဝေဒနာကိုသာ ခံစား၏။ စိတ်၌ ဖြစ်သော (စေတသိကဝေဒနာ)ကိုကား မခံစား။ ဤအရာ၌ ဤသည်ကား အကြောင်းတည်းဟု ဖြေတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကိုယ်တုန်လှုပ်ပါလျက် စိတ်မတုန်လှုပ်ခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိပါ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရာ၌ အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ဆိုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပင်စည်အခက် အရွက်နှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ကြီးကို အားကြီးသော လေတိုက်ခတ်သော် အကိုင်းအခက်သည် တုန်လှုပ်၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်သည်လည်း တုန်လှုပ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတုန်လှုပ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန္တာသည် ဆင်းရဲသော ဒုက္ခဝေဒနာနှင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် "အနိစ္စ" ဟူ၍ မြဲစွာ စွဲယူ၏။ သမာဓိတည်းဟူသော တိုင်၌ စိတ်ကို ဖွဲ့ချည်ထား၏။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုစိတ်သည် သမာဓိတည်းဟူသော တိုင်၌ ဖွဲ့ချည်ထားအပ်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်၊ တည်တံ့၏၊ မပျံ့လွင့်။ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်သည် ဝေဒနာဖောက်ပြန်ခြင်း၏ ပျံ့နှံ့သောကြောင့် တွန့်ခွေ၏၊ မစောင့်ထိန်းနိုင်၊ တပြောင်းပြန်ပြန် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည်ကား သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော၊ အခါခပ်သိမ်း တည်သော၊ တရားတည်းဟူသော ဆီမီးကို မမြင်ဖူးပါဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် အရဟန္တဝေဒနာဝေဒိယနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၇ - အဘိသမယန္တရာယကရပဉှာ

(တရားကို ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်း၏ အန္တရာယ် ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူသည် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးခြင်း 'ပါရာဇိက' သို့ ရောက်ရာ၏။ ထိုသူသည် အခါတစ်ပါး၌ ရဟန်းပြုရာ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က လည်း "လူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ပါရာဇိကသို့ ငါ ရောက်၏" ဟု မသိရာ။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကလည်း "လူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ပါရာဇိကသို့ သင် ရောက်၏" ဟု ထိုသူ့အား မပြောကြားရာ။ ထိုသူသည် ထို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်) အကျိုးငှါ ကျင့်ရာပါ၏။ ထိုသူ့အား (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ရာပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မဖြစ်နိုင်ရာပါဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ် အကြောင်းကြောင့်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ ထိုသူသည် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း၏ အကြောင်းကို ဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် (သစ္စာလေးပါး)တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သိသောသူအား နောင်တပူပန်မှု 'ကုက္ကုစ္စ' သည် ဖြစ်၏။ နောင်တ ပူပန်မှု 'ကုက္ကုစ္စ' ဖြစ်လတ်သော် တားမြစ် ပိတ်ပင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ တားမြစ် ပိတ်ပင်သော စိတ်ဖြစ်ခဲ့သော် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်းသည် မဖြစ်" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ အမှန်အားဖြင့် သော်ကား ပါရာဇိက ရောက်သည်ကို မသိသော၊ နောင်တပူပန်မှု 'ကုက္ကုစ္စ' မဖြစ်သော၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသော ဤသူ့အား အဘယ်အကြောင်းကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း မဖြစ်ပါသနည်း။ ဤပြဿနာကား မညီမညွတ်သောအားဖြင့် (အသျှင်ဘုရားထံသို့) ရောက်လာပါ၏။ ကြံစည် စဉ်းစား၍ ဖြေကြားတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ကောင်းစွာ ထွန်ယက်ထားသော တမန်းညွန်ရှိသော ကြည်လင် သန့်စင်သော လယ်၌ သရဒရတုပတ်လုံး ကောင်းစွာ တည်နေရပြီးသော မျိုးစေ့သည် အပင်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပေါက်နိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမျိုးစေ့ပင်လျှင် တစ်ခဲ နက်သော ကျောက်တောင်ထက်ရှိ ကျောက်ခဲအပြင်၌မူ အပင်ပေါက်နိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား မပေါက်နိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမျိုးစေ့ပင်လျှင် တမန်းညွန်၌ကား အဘယ့်ကြောင့် အပင်ပေါက်ရောက်နိုင်၍ တစ်ခဲနက်သော ကျောက်တောင်၌မူကား အဘယ့်ကြောင့် အပင် မပေါက်ရောက်နိုင်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ခဲနက်သော ကျောက်တောင်၌ ထိုမျိုးစေ့ အပင် ပေါက်ရောက်ခြင်း၏ အကြောင်း မရှိ။ အကြောင်း မရှိသောကြောင့် မျိုးစေ့သည် အပင် မပေါက်ရောက်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း၏ အကြောင်းကို ဖြတ်အပ်ပြီ။ အကြောင်း မရှိသောကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တုတ်, ခဲ, တင်းပုတ်, လက်ရိုက်တို့သည် မြေကြီး၌ တည်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုတုတ်, ခဲ, တင်းပုတ်, လက်ရိုက် တို့သည်ပင်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုတုတ်, ခဲ, တင်းပုတ်, လက်ရိုက်တို့သည်ပင် မြေ၌ တည်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကောင်းကင်၌ မတည်ကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုတုတ်, ခဲ, တင်းပုတ်, လက်ရိုက်တို့၏ တည်နေ ရန် ကောင်းကင်၌ အကြောင်း မရှိပါ။ အကြောင်း မရှိခြင်းကြောင့် မတည်ပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါရာဇိက ကျခြင်းဟူသော အပြစ်ကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း၏ အကြောင်းကို ဖြတ်အပ်၏။ အကြောင်း ပြတ်သည်ရှိသော် အကြောင်း မရှိသောကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်းသည် မဖြစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား မီးသည် ကြည်းကုန်း၌ တောက်လောင်၏။ မင်းမြတ် ထိုမီးသည်ပင်လျှင် ရေ၌ တောက်လောင်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတောက် လောင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမီးသည်ပင်လျှင် ကြည်းကုန်း၌ တောက်လောင်၏။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ရေ၌ မတောက်လောင်သနည်း။ ဤအရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရေ၌ မီး၏ တောက်လောင်ခြင်းငှါ အကြောင်း မရှိပါ။ အကြောင်း မရှိခြင်းကြောင့် မတောက်လောင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုပါရာဇိက ကျခြင်းဟူသော အပြစ်ကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကိုသိခြင်း၏ အကြောင်းကို ဖြတ်အပ် ၏။ အကြောင်းပြတ်သည်ရှိသော် အကြောင်း မရှိခြင်းကြောင့် (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်းသည် မဖြစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တစ်ဖန်လည်း ဤအကြောင်းကို ကြံပါဦးလော့။ မသိသော သူအား နောင်တ ပူပန်မှု 'ကုက္ကုစ္စ' မရှိလတ်သော် ပိတ်ပင်မှု ဖြစ်၏ဟု ထိုအရာဝယ် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ စွဲမှတ်မှု မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လတ်တလောချင်း သေစေတတ်သော အဆိပ်သည် (အဆိပ်ဟု)မသိသဖြင့် ခဲစားမိသော်လည်း သေစေနိုင်သည် မဟုတ် လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သေစေနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မသိသဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကံသည်လည်း (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။

မင်းမြတ် မီးသည် မသိသဖြင့် နင်းသောသူကို လောင်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လောင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မသိသဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကံသည်လည်း (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။

မင်းမြတ် မြွေဟောက်သည် (မြွေဟု) မသိသောသူကို ကိုက်လျှင် သေစေနိုင်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား သေစေနိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မသိ သဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကံသည်လည်း (သစ္စာလေးပါး) တရားကို သိခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။

မင်းမြတ် ရသေ့တို့၏ သားဖြစ်သော ကာလိင်္ဂစကြာမင်းသည် ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြွမ်းလျက် ဆင်ရတနာကို တက်စီး၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ကြည့်ရှုဖူးမြင်ခြင်းငှါ (ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်) သွား သည်ရှိသော် မသိဘဲလျက်လည်း ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ အထက်မှ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် မဟုတ်လော။ မင်းမြတ် မသိသဖြင့် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကံသည်လည်း (သစ္စာလေးပါး) တရား၊ကို သိခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်၏။ ဤသည်ကား ဤအရာ၌ အကြောင်းတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော အကြောင်းကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ။ ဤအသျှင် မိန့်ဆိုတိုင်းသာလျှင် ထိုပုစ္ဆာ၏ ဟုတ်မှန်သော အဓိပ္ပါယ်ပါတည်း။ ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် အဘိသမယန္တရာယကရပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၈ - ဒုသီလပဉှာ

(ဒုသီလ 'ရဟန်းနှင့် လူ အထူး' ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လူဒုသီလနှင့် ရဟန်းဒုသီလတို့၏ အထူးကား အဘယ်ပါနည်း။ ထူးသော အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ ဤနှစ်ဦးသော သူတို့သည် တူမျှသော ဖြစ်ခြင်း၊ တူမျှသော အလားအလာ ရှိပါကုန်သလော။ နှစ်ဦးသော သူတို့၏လည်း တူမျှသော အကျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသလော။ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးသောအကြောင်း ရှိပါသေးသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ရဟန်းဒုသီလ၏ ဤဆယ်ပါးသော ဂုဏ်တို့သည် လူဒုသီလထက် အထူးသဖြင့် လွန်ကဲကုန်၏။ ဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်လည်း လွန်ကဲစွာ မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။ အဘယ်သို့လျှင် ရဟန်းဒုသီလ၏ ဤဆယ်ပါးသော ဂုဏ်တို့သည် လူဒုသီလထက် အထူးသဖြင့် လွန်ကဲကုန် သနည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းဒုသီလသည်-

(၁) ဘုရား၌ ရိုသေခြင်း ရှိ၏။

(၂) တရား၌ ရိုသေခြင်း ရှိ၏။

(၃) သံဃာ၌ ရိုသေခြင်း ရှိ၏။

(၄) သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ ရိုသေခြင်း ရှိ၏။

(၅) ပါဠိသင်ကြားခြင်း, အဋ္ဌကထာသင်ကြားခြင်း၌ လုံ့လထုတ်၏။

(၆) ကြားနာရခြင်း များ၏။

(၇) မင်းမြတ် သီလပျက်သော်လည်း ဒုသီလသည် ပရိသတ်ဘောင်သို့ ရောက်လတ်သော် (သီလဝန်) အသွင်အပြင်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ကဲ့ရဲ့ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှုကို စောင့်ရှောက်၏။

(၈) ထို့ပြင် ထိုဒုသီလရဟန်း၏ စိတ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုသည်လည်း ဖြစ်၏။

(၉) ရဟန်းသာမန်သို့ ကပ်ရောက်၏။

(၁၀) မင်းမြတ် ရဟန်းဒုသီလသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကျင့်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား လင်ရှိသော မိန်းမသည် ပုန်းကွယ်၍ လျှို့ဝှက်သဖြင့်သာလျှင် မကောင်းမှုကို ကျင့်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းဒုသီလသည် မကောင်းမှုကို ပြုသော်လည်း ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကျင့်၏။ မင်းမြတ် ရဟန်းဒုသီလ၏ ဤဂုဏ်ဆယ်ပါးတို့သည် လူဒုသီလထက် အထူးသဖြင့် လွန်ကဲကုန်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လွန်ကဲစွာ အလှူကို သုတ်သင်နိုင်သနည်း။

(၁) အပြစ်ကင်းသော ချပ်မိန်ညိုနှင့်တူသော သင်္ကန်းကို ဆောင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၂) ဘုရားအရိယာတို့နှင့် တူစွာ ဦးပြည်းသော အသွင်ကို ဆောင်သောကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၃) ရဟန်းသံဃာအပေါင်းသို့ သက်ဝင်သည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၄) ဘုရားတရား သံဃာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်သည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၅) ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ရှိသူတို့၏ တည်နေရာ ကျောင်းကန်၌ နေထိုင်သည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၆) ဘုရားသာသနာတော်၏ တည်တံ့ခြင်းကို လိုလား ရှာမှီးသောကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၇) မြတ်သော တရားကို ဟောကြားတတ်သောကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၈) တရားလျှင် မှီခိုရာ လားရာ လည်းလျောင်းရာရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၉) ဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးဟု ဧကန်စင်စစ် ဖြောင့်မတ်သော အယူရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

(၁၀) (တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ် ပါရိသုဒ္ဓိစသော) ဥပုသ်ကို ဆောက်တည် သောကြောင့်လည်း မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဤဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် လွန်ကဲစွာ မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

မင်းမြတ် ရဟန်းဒုဿီလသည် အလွန် အကျင့် ဖောက်ပြန်သော်လည်း ဒါယကာတို့၏ အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရေသည် အလွန် နောက်ကျုခြဲပျစ်သော်လည်း ညွန်ပျောင်း ရွှံ့ကြမ်း မြူအညစ်အကြေးကို ပယ်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းဒုဿီလသည် အကျင့် အလွန် ဖောက်ပြန်သော်လည်း ဒါယကာတို့၏ မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ရေနွေးသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော်လည်း အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးကို ငြိမ်းစေနိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းဒုဿီလသည် အလွန် အကျင့်ပျက်သော်လည်း ဒါယကာတို့၏ မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဘောဇဉ်သည် အရသာ မရှိသော်လည်း ဆာလောင်ခြင်းအားနည်းခြင်းကို ပယ်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းဒုဿီလသည် အကျင့်ပျက်သော်လည်း ဒါယကာတို့၏ မြတ်သော အလှူကို သုတ်သင်နိုင်၏။

မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဇ္ဈိမနိကာယ်မြတ်ဟု တံဆိပ်ခတ်အပ်သော ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ် ပါဠိတော်၌- "သီလရှိသော အကြင်ဒါယကာသည် အလွန်ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မွန်မြတ်သော ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်လျက် တရားသဖြင့် ရအပ်သော လှူဖွယ်ကို ဒုဿီလ ရဟန်းတို့အား ပေးလှူ၏။ ထိုအလှူသည် ဒါယကာကြောင့် စင်ကြယ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမျှလောက်သော ပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားအား မေးလျှောက်ခဲ့ပါကုန်ပြီ။ ထိုပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားသည် ဥပမာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလျက် အမြိုက်သုဓာဘုတ်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်စွာ နာကြားနိုင်လောက်သော အခြေရောက်အောင် ပြုတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာမည်သည်ကား စားတော်ကဲသည် လည်းကောင်း၊

စားတော်ကဲ၏ တပည့်သည် လည်းကောင်း ထိုမျှလောက်သော အမဲဟင်းလျာကို ရ၍ အထူးထူး အပြားပြားသော ဟင်းအဆောက်အဦတို့ဖြင့် စီရင်ချက်ပြုတ်ပြီးလျှင် မင်းသုံးမင်းဆောင်ကို ပြု၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှလောက်သော ပြဿနာကို မေးလျှောက်ခဲ့ပါကုန်ပြီ။ ထိုပြဿနာကို အသျှင်ဘုရားသည် ဥပမာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလျက် အမြိုက်သုဓာဘုတ်ကဲ့သို့ ချိုမြိန် ကောင်းမြတ်စွာ နာကြားနိုင်လောက်သော အခြေရောက်အောင် ပြုတော်မူပါပေ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဒုဿီလပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဗုဒ္ဓဝဂ် ===

၉ - ဥဒကသတ္တဇီဝပဉှာ

(ရေသည် သတ္တဇီဝ ဟုတ်၊ မဟုတ် ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤရေသည် မီး၌ ကျိုချက်အပ်သော် စိဋ်စိဋ် အသံထွက်၏။ စိဋ်စိဋ် စစ်စစ် မြည်၏။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသို့ပါနည်း ရေသည် အသက် ရှိပါသလော။ မြူးထူးသည် ဖြစ်၍ အသံပြုပါသလော။ သို့မဟုတ်မူ အခြားသော ဝတ္ထုက နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ အသံပြုပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရေသည် အသက်မရှိ။ ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် စိဋ်စိဋ် အသံထွက်၏။ စိဋ်စိဋ်စစ်စစ် မြည်၏။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်၏ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ အချို့သော တိတ္ထိတို့သည် ရေကို အသက်ရှိ၏ဟု ရေအေးကို ပယ်လျက် ရေကို ပူစေပြီးလျှင် ရေကို ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲသည်ကို ပြု၍ သုံးဆောင်ကြကုန်၏။ "သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် (ရုပ်)ဣန္ဒြေတစ်ခုသာရှိသော အသက် 'ဇီဝ' ကို ညှဉ်းဆဲကြကုန်၏" ဟု ထိုတိတ္ထိတို့သည် အသျှင်ဘုရားတို့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ နှိမ့်ချကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့၏ ထိုကဲ့ရဲ့ ခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်းကို ဖျောက်တော်မူပါလော့၊ ပယ်တော်မူပါလော့၊ မိန့်မြွက်တော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရေသည် အသက်မရှိ။ ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် စိဋ်စိဋ် အသံထွက်၏။ စိဋ်စိဋ်စစ်စစ် မြည်၏။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ထုံးအိုင်၊ ရေကန်၊ မြစ်ချောင်း၊ အိုင်ကြီး၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၊ ချောက်၊ ချောက်လက်တက်၊ ရေတွင်း၊ နိမ့်ရှိုင်းရာ လေးထောင့်ကန်တို့၌ တည်ရှိသော ရေသည် လေ, နေပူ အဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လျော့ပါး၏။ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုထုံးအိုင်စသည်တို့၌ ရေသည် စိဋ်စိဋ် အသံထွက်သလော။ စိဋ်စိဋ်စစ်စစ် မြည်သလော။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အသံမထွက်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရေသည် အကယ်၍ အသက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုထုံးအိုင်စသည်၌လည်း ရေသည် အသံ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်လည်း "ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်း

ကောင်း မရှိ။ မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် စိဋ္ဋုစိဋ္ဋု အသံ ထွက်၏။ စိဋ္ဋုစိဋ္ဋုစစ်စစ် မြည်၏။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်၏” ဟု သိလေ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း “ရေ၌ အသက် ‘ဇီဝ’ သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံထွက်၏” ဟူသော အခြားအကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် အကြင်အခါ၌ကား ရေကို ဆန်တို့နှင့် ရောနှောလျက် အိုး၌ထည့်ကာ ပိတ်ထားအပ်၏။ ဖိုခုံလောက်၌ကား မထားရသေး။ ထိုအိုး၌ ရေသည် အသံထွက် သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အသံမထွက်ပါ။ မတုန်မလှုပ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အိုး၌ ထည့်ထားသော ထိုရေကိုပင်လျှင် မီးထိုးလျက် ဖိုခုံလောက်၌ ထားသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုအိုး၌ ရေသည် မတုန်မလှုပ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတုန်မလှုပ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မဖြစ်ပါ၊ လှုပ်ပါ၏၊ ချောက်ချားပါ၏၊ လိမ့်စီးပါ၏၊ နောက်ကျုပါ၏၊ လှိုင်းထပါ၏၊ အထက် အောက် တူရူ ဖီလာအရပ်သို့ ပြေးသွားပါ၏၊ ဆူတက်ပါ၏၊ ဝေတက်ပါ၏၊ အမြှုပ်ထပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပြကတေ့ရေသည် အဘယ့်ကြောင့် မလှုပ်သနည်း။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်သနည်း။ မီးသို့ ရောက်သည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် လှုပ်သနည်း၊ ချောက်ချားသနည်း၊ လိမ့်စီးသနည်း၊ နောက်ကျုသနည်း၊ လှိုင်းထသနည်း၊ အထက်အောက် တူရူ ဖီလာအရပ်သို့ ပြေးသွားသနည်း၊ ဆူတက်သနည်း၊ ဝေတက်သနည်း၊ အမြှုပ်ထသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြကတေ့ရေသည် မလှုပ်ပါ။ မီးသို့ ရောက်သော်ကား ရေသည် မီးပူ အဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် စိဋ္ဋုစိဋ္ဋု အသံထွက်၏။ စိဋ္ဋုစိဋ္ဋုစစ်စစ် မြည်၏။ အသံအမျိုးမျိုး ထွက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း “ရေ၌ အသက် ‘ဇီဝ’ သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်)သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံဖြစ်၏” ဟု သိလေ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ထို့ပြင်လည်း အခြားအကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့။ ရေ၌ အသက် ‘ဇီဝ’ သည် လည်း ကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမား (ပြင်းထန်) သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ရေအိုး၌ ထည့်ထားသည် ဖြစ်၍ ပိတ်ထားအပ်သော ရေသည် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၌ ရှိသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုရေသည် လှုပ်သလော၊ ချောက်ချားသလော၊ လိမ့်စီးသလော၊ နောက်ကျုသလော၊ လှိုင်းထ သလော၊ အထက်အောက်တူရူ ဖီလာအရပ်သို့ ပြေးသွားသလော၊ ဆူတက်သလော၊ ဝေတက်သလော၊ အမြှုပ်ထ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုရေအိုး၌ တည်သော ပြကတေ့သော ထိုရေ သည် မတုန်လှုပ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် “မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် လှုပ်၏၊ ချောက်ချား၏၊ လိမ့်စီး၏၊ နောက်ကျု၏၊ လှိုင်းထ၏၊ အထက် အောက် တူရူ ဖီလာအရပ်သို့ ပြေးသွား၏၊ ဆူတက်၏၊ ဝေတက်၏၊ အမြှုပ်ထ၏၊ ဆန်တက်၍ လည်းကောင်း၊ လျှောကျ၍ လည်းကောင်း ကမ်း၌ ပုတ်ခတ်၏၊ အသံများစွာ ပြု၏” ဟု သင်မင်းမြတ် ကြားဖူးပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကြားဖူးပါ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို အကျွန်ုပ်သည် မြင်လည်း မြင်ဖူးပါ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် အတောင်တစ်ရာ တိုင်အောင် လည်းကောင်း၊ အတောင် နှစ်ရာတိုင်အောင် လည်းကောင်း ကောင်းကင်၌ တက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အိုး၌ တည်သော ရေသည် အဘယ့်ကြောင့် မလှုပ်သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် အသံမဖြစ်သနည်း။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် အဘယ့်ကြောင့် လှုပ်သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် အသံပြုသနည်းဟု (မေးတော် မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား လေအဟုန် ပြင်းထန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် လှုပ်ပါ၏၊ အသံဖြစ်ပါ၏။ ရေအိုး၌ တည်သော ရေသည် တစ်စုံတစ်ရာတို့ဖြင့် မထိခိုက်ခြင်းကြောင့် မလှုပ်ပါ၊ အသံမပြုပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေအဟုန် ပြင်းထန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌

ရေသည် လှုပ်သကဲ့သို့၊ အသံဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမားပြင်းထန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် သွေ့ခြောက်သော စည်အခေါင်းစည်ခွက်ကို ခြောက်သော နွားရေဖြင့် ဖွဲ့ကျက်အပ်သည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဟုတ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စည်၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း ရှိသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စည်သည် အဘယ့်ကြောင့် အသံပြုသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မိန်းမ၏သော် လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ား၏သော် လည်းကောင်း ထိုအသံ အားလျော်သော လုံ့လဖြင့် စည်သည် အသံဖြစ်ပါ၏ဟု(လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မိန်းမ၏သော် လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ား၏သော် လည်းကောင်း ထိုအသံ အားလျော်သော လုံ့လဖြင့် စည်သည် အသံဖြစ် သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမားပြင်းထန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း "ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မီးပူအဟုန်၏ ကြီးမားပြင်းထန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရေသည် အသံပြု၏" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်အား ငါ၏ မေးမြန်းဖွယ်သည် ရှိပေသေး၏။ ဤသို့ မေးသဖြင့် ထိုပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ မင်းမြတ် အသို့နည်း၊ အိုးအားလုံးတို့မှ ပူသောရေသည် အသံပြုသလော။ သို့မဟုတ် အချို့အိုးတို့မှသာ ပူသော ရေသည် အသံပြုသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အိုးအားလုံးတို့မှ ပူသော ရေသည် အသံမပြုပါ။ အချို့အိုးတို့မှသာ ပူသောရေသည် အသံပြုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျှင် မိမိအယူကို စွန့်အပ်၏။ ငါ၏ အရာသို့ တစ်ဖန် ရောက်လာပြီ။ ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မင်းမြတ် အိုးအားလုံးတို့မှ ပူသော ရေသည် အကယ်၍ အသံပြုငြားအံ့။ ရေသည် အသက် 'ဇီဝ' ရှိ၏ဟု ဤစကားကို ဆိုခြင်းငှါ သင့်၏။ မင်းမြတ် "အသံပြုသော ရေသည် အသက် 'ဇီဝ' ရှိ၏။ အသံမပြုသော ရေသည် အသက် 'ဇီဝ' မရှိ" ဟု ရေသည် နှစ်မျိုး မဖြစ်စကောင်း။ မင်းမြတ် ရေသည် အကယ်၍ အသက် 'ဇီဝ' ရှိငြားအံ့။ ကြီးကျယ်ကုန်သော၊ ပွါးစည်းသော ကိုယ်ရှိကုန်သော၊ အမုန်ယစ်ကုန်သော၊ နှာမောင်းဖြင့် ပင့်တင် စုတ်ယူ၍ ခံတွင်း၌ ထည့်သွင်းလျက် ဝမ်းသို့ သွင်းကုန်သော ဆင်တို့၏ ထိုရေသည်လည်း သွားကြား၌ စုတ်၍ ကြိတ်အပ်သည်ရှိသော် အသံပြုရာ၏။ အတောင်တစ်ရာ ရှိကုန်သော လှေ သင်္ဘောတို့သည် လေးကုန်သည့် ဝန်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသိန်းမကသော ဝန်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်ကုန်လျက် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ လှည့်လည်ကုန်၏။ ထိုလှေ သင်္ဘောတို့ဖြင့်လည်း ကြိတ်မိသည်ရှိသော် ရေသည် အသံပြုရာ၏။ ယူဇနာ အရာမကသော ကိုယ်ရှိကုန်သော တိမိ၊ တိမိင်္ဂလ၊ တိမိရပိင်္ဂလ အမည်ရှိကုန်သော ငါးကြီးတို့သည်လည်း သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ ငုပ်ကုန်လျက် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေရာဌာန အဖြစ်ဖြင့် နေကုန်လျက် များစွာသော ရေအယဉ်တို့ကို ငုံထားကုန်၏။ ထွေးထုတ်လည်း ထွေးထုတ်ကုန်၏။ ထိုငါးကြီးတို့၏ သွားကြား၌ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းတွင်း၌ လည်းကောင်း ကြိတ်အပ်သော် ထိုရေသည် အသံပြုရာ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်လျှင် အကြင် အကြောင်းကြောင့်လည်း ဤသို့ ဤသို့သဘော ရှိကုန်သော ကြီးမားကုန်သော နှိပ်စက်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော ထိုရေသည် အသံမပြု။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေ၌ အသက် 'ဇီဝ' သည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် လည်းကောင်း မရှိ။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ထိုအကြောင်းကို မှတ်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ အပြစ်သို့ ရောက်သော ပြဿနာကို လျှောက်ပတ်သော ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ဝေဖန်တော် မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာမည်သည်ကား အဖိုးများစွာထိုက်သော ပတ္တမြားရတနာသည် ကျွမ်းကျင်သော၊ သင်အပ်ပြီးသော ကျောက်သွေး အတတ်ရှိသော၊ လိမ္မာသော ဆရာလက်သို့ ရောက်၍ ကျော်စောခြင်းကို ရရာပါ၏။ ချီးမွမ်းခြင်း, ချီးကျူးခြင်းကို ရရာပါ၏။ ပုလဲ ရတနာသည်လည်း ပုလဲ သွေးဆရာလက်သို့၊ ပုဆိုး ရတနာသည်လည်း ပုဆိုးရက် ဆရာလက်သို့၊ စန္ဒကူးနီသည်လည်း နံ့သာဆိုင်သို့ ရောက်၍ ကျော်စောခြင်းကို ရရာပါ၏။ ချီးမွမ်းခြင်း, ချီးကျူးခြင်း

ကို ရရာပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် အပြစ်သို့ ရောက်သော ပြဿနာကို လျှောက်ပတ်သော ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ဝေဖန်တော်မူပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဥဒကသတ္တဇီဝပဉှာ ပြီး၏။

ရှေးဦးစွာသော ဗုဒ္ဓဝဂ် ပြီး၏။

ဤဗုဒ္ဓဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ကိုးခုတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဥ္စဝဂ် ===

၁ - နိပ္ပပဥ္စပဉှာ

(သံသရာမချဲ့တတ်သော တရား ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရဟန်းတို့ သံသရာကို အကျယ်မချဲ့တတ်သော 'နိပ္ပပဉ္စ' တရားတို့၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ နိပ္ပပဉ္စတရားတို့၌ ပျော်ပိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့" ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏။ ထိုနိပ္ပပဉ္စတရားဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သောတာပတ္တိဖိုလ်သည် နိပ္ပပဉ္စတရားတည်း။ သကဒါဂါမိဖိုလ်သည် နိပ္ပပဉ္စတရားတည်း။ အနာဂါမိဖိုလ်သည် နိပ္ပပဉ္စတရားတည်း။ အရဟတ္တဖိုလ်သည် နိပ္ပပဉ္စတရားတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သောတာပတ္တိဖိုလ်သည် အကယ်၍ နိပ္ပပဉ္စတရား ဖြစ်အံ့။ သကဒါဂါမိဖိုလ်သည်၊ အနာဂါမိဖိုလ်သည်၊ အရဟတ္တဖိုလ်သည် အကယ်၍ နိပ္ပပဉ္စတရား ဖြစ်အံ့။ အဘယ့်ကြောင့် ဤရဟန်းတို့သည် သုတ်ကို၊ ဂေယျကို၊ ဝေယျာကရဏ်းကို၊ ဂါထာကို၊ ဥဒါန်းကို၊ ဣတိဝုတ်ကို၊ ဇာတ်ကို၊ အဗ္ဘုတဓမ္မကို၊ ဝေဒလ္လကို သင်ကုန်သနည်း၊ မေးမြန်းကုန်သနည်း။ အမှုသစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလှူပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ကြောင့်ကြ စိုက်ကြကုန်သနည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူအပ်သော အမှုကို ပြုကုန်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် သုတ်ကို၊ ဂေယျကို၊ ဝေယျာကရဏ်းကို၊ ဂါထာကို၊ ဥဒါန်းကို၊ ဣတိဝုတ်ကို၊ ဇာတ်ကို၊ အဗ္ဘုတဓမ္မကို၊ ဝေဒလ္လကို သင်ကုန်၏၊ မေးမြန်းကုန်၏။ အမှုသစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလှူပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ကြောင့်ကြစိုက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း အားလုံးတို့သည် နိပ္ပပဉ္စတရားသို့ ရောက်ခြင်းငှါ ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ မင်းမြတ် အကြင်ရဟန်းတို့သည် သဘောအားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ရှေးဘဝက ထုံခဲ့သော အထုံ 'ဝါသနာ' ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် စိတ္တက္ခဏတစ်ချက်ဖြင့် နိပ္ပပဉ္စပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ အားကြီးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤ (ပါဠိသင်ကြားခြင်းစသော) လုံ့လတို့ဖြင့် နိပ္ပပဉ္စ ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် လယ်၌ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ မိမိ၏ စွမ်းအား အလျောက်ဖြစ်သော လုံ့လဖြင့် အရံစောင်ရန်းမှကင်း၍ စပါးကို ထုတ်ဆောင်ရာ၏။ ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် လယ်၌ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ တောသို့ ဝင်လျက် သစ်သားကို လည်းကောင်း၊ သစ်ခက်ကို လည်းကောင်း ဖြတ်လျက် စည်းစောင်ရန်းကို ပြုလုပ်၍ စပါးကို ထုတ်ဆောင်ရာ၏။ ထိုအရာ၌ ထိုယောကျ်ား၏ အကြင် စည်းစောင်ရန်းကို ရှာမှီးခြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုရှာမှီးခြင်းသည် စပါးအလို့ငှါ ရှာမှီး၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်ရဟန်းတို့သည် သဘောအားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ရှေးဘဝက ထုံခဲ့သော အထုံ 'ဝါသနာ' ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် စည်းစောင်ရန်းအရံမှ ကင်း၍ စပါးကို ထုတ်ဆောင်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ စိတ္တက္ခဏ တစ်ချက်ဖြင့်ပင် နိပ္ပပဉ္စ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ အားကြီးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် စည်းစောင်ရန်း အရံကို ပြု၍ စပါးကို ထုတ်ဆောင်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ ဤ (ပါဠိသင်ကြားခြင်းစသော) လုံ့လတို့ဖြင့် နိပ္ပပဉ္စ ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အလွန်ကြီးမားသော သရက်ပင် ထိပ်ဖျား၌ အသီးခိုင်, အသီးပြွတ်သည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်သော် ထိုသစ်ပင်၌ အကြင် အမှတ်မရှိ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော

တန်ခိုးရှိသူသည် လာ၍ ထိုအပင်၏ အသီးကို ဆောင်ယူရာ၏။ အကြင် သူသည်ကား ထိုသို့ ဆောင်ယူခြင်း၌ တန်ခိုးမရှိ။ ထိုသူသည် သစ်သားကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ကို လည်းကောင်း ဖြတ်၍ လှေကားကို ဖွဲ့ပြီးလျှင် ထိုလှေကားဖြင့် ထိုသရက်ပင်သို့ တက်၍ သရက်သီးကို ဆွတ်ခူးယူရာ၏။ ထိုအရာ၌ ထိုယောကျ်ား၏ လှေကားကို ရှာမှီးခြင်းသည် သရက်သီး အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် ရဟန်းတို့သည် သဘောအားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ရှေးဘဝက ထုံခဲ့သော အထုံ 'ဝါသနာ' ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တန်ခိုးကြီးသူ သစ်သီးကို ဆောင်ယူသကဲ့သို့ စိတ္တက္ခဏ တစ်ချက်ဖြင့်ပင် နိပ္ပပဥ္စ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ အားကြီးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယောကျ်ားသည် လှေကားဖြင့် သစ်သီးကို ဆွတ်ခူးသကဲ့သို့ ဤ (ပါဠိသင်ကြားခြင်းစသော) လုံ့လတို့ဖြင့် သစ္စာလေးပါးတို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် မိမိအကျိုးကို ပြုလုပ်လိုသည် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အရှင်သခင်၏ အထံသို့ ကပ်လျက် အကျိုးကို ပြီးစေ၏။ တစ်ယောက်သည်ကား ဥစ္စာရှိသည် ဖြစ်၍ ဥစ္စာ၏ အစွမ်းဖြင့် ပရိသတ်ကို ပွါးစေလျက် ပရိသတ်ဖြင့် အကျိုးကို ပြီးစေ၏။ ထိုအရာ၌ ထိုဥစ္စာရှိသော ယောကျ်ား၏ ပရိသတ်ကို ရှာမှီးခြင်းသည် မိမိအကျိုးငှါ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် ရဟန်းတို့သည် သဘောအားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ရှေးဘဝက ထုံခဲ့သော အထုံ 'ဝါသနာ' ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ယောကျ်ားသည် တစ်ယောက်တည်း အကျိုးပြီးခြင်းကို ပြုသကဲ့သို့ စိတ္တက္ခဏ တစ်ချက်ဖြင့် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့၌ လေ့လာသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား ပညာမျက်စိ၌ ကိလေသာမြူ အားကြီးကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပရိသတ်ဖြင့် အကျိုးပြီးခြင်းကို ပြုသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ ဤ (ပါဠိသင်ကြားခြင်းစသော) လုံ့လတို့ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ရဟန်းပြုခြင်း အကျိုးကို ပြီးစေကုန်၏။

မင်းမြတ် ထိုထိုပြုဖွယ် ကိစ္စတို့၌ ပါဠိသင်ခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ မေးမြန်းခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ အမှုသစ်သည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ လှူဒါန်းခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ ပူဇော်ခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ားသည် အမတ်၊ အခစား၊ ဗိုလ်ပါ၊ တံခါးစောင့်၊ ကိုယ်ရံတော်၊ ပရိသတ်ဖြစ်သူ လူတို့နှင့်အတူပင် မင်းအား ဆည်းကပ် ခစားလေ့ရှိ၏။ မင်း၏ ကိစ္စကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရောက်လတ်သော် ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း ထိုယောကျ်ားအား ကျေးဇူးပြုကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုထိုပြုဖွယ် ကိစ္စတို့၌ ပါဠိ သင်ခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ မေးမြန်းခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ အမှုသစ်သည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ လှူဒါန်းခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ ပူဇော်ခြင်းသည်လည်း ကျေးဇူးများ၏။ မင်းမြတ် အကယ်၍ အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်မူ အဆုံးအမစကားဖြင့် ပြုကျင့်ဖွယ် မရှိ။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်း မဖြစ်သေး သောကြောင့်သာ ကြားနာခြင်းဖြင့် ပြုကျင့်ရ၏။ မင်းမြတ် အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် မနှိုင်းရှည့် နိုင်သော ကမ္ဘာအသင်္ချေကို အစပြု၍ ဆည်းပူးအပ်ပြီးသော ကုသိုလ်အရင်းခံ ရှိ၏။ ပညာပါရမီ၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုသာရိပုတ္တရာ အသျှင်မြတ်ကြီးသော်မှလည်း ကြားနာခြင်းနှင့် ကင်း၍ အာသဝေါ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေ။ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် ကြားနာရခြင်းသည် ကျေးဇူးများ၏။ ထို့အတူ ပါဠိသင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မေးမြန်းခြင်းသည် လည်းကောင်း ကျေးဇူးများ၏။ ထို့ကြောင့် ပါဠိသင်ခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်းကိုလည်း နိပ္ပပဉ္စတရားဟု ရေတွက်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို ကောင်းစွာ သိစေအပ်ပါပြီ၊ ဤသို့ ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော နိပ္ပပဥ္စပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၂ - ခိဏာသဝဘာဝပဉှာ

(လူ့အသွင်ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ် ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “အကြင်သူသည် လူ့အသွင်အပြင်ဖြင့်ပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ထိုသူအား နှစ်ပါးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ဂတိတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အခြားဂတိ မရှိကုန်။ ထို (အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့်) နေ့၌ပင်လျှင် ရဟန်းသော်လည်း ပြုရာ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရာ၏။ ထိုနေ့ကို လွန်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း” ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ထိုလူရဟန္တာသည် ထိုနေ့၌ ကမ္မဝါဆရာကို လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို လည်းကောင်း၊ သပိတ် သင်္ကန်းကို လည်းကောင်း အကယ်၍ မရသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုလူရဟန္တာသည် ကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်း ပြုရာသလော။ နေ့ကိုသော်လည်း လွန်စေရာသလော။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော၊ တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာသည် ကြွလာ၍ ထိုလူရဟန္တာကို ရဟန်းသော်လည်း ပြုပေးရာပါသလော။ ထိုလူရဟန္တာသည် ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း စံရာသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုလူရဟန္တာသည် ကိုယ်တိုင် ရဟန်းမပြုရာ။ ကိုယ်တိုင် ရဟန်း ပြုသည်ရှိသော် ရဟန်းအသွင် ခိုးမှုသို့ ရောက်၏။ နေ့ကို မူလည်း မလွန်စေရာ။ အခြားသော ရဟန္တာ၏ လာခြင်းသည် ဖြစ်မူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ မဖြစ်မူလည်း မဖြစ်ရာ။ ထိုရဟန္တာဖြစ်သည့် နေ့၌ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အရဟတ္တဖိုလ်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသက်ကို ဆောင်သည် ဖြစ်ခဲ့မူ၊ အရဟတ္တဖိုလ်၏ ငြိမ်းချမ်းသည့်အဖြစ်ကို စွန့်အပ်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လူ၏အသွင်အပြင်သည် မညီညွတ်။ မညီညွတ်သော အသွင်အပြင်၌ အသွင်အပြင် အားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ရဟန်းသော်လည်း ပြုရ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရ၏။ မင်းမြတ် အသွင်အပြင် အားနည်းသည်၏ အဖြစ်သည် လူ့အသွင်အပြင်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်၏ အပြစ်မဟုတ်။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အသက်ကို စောင့်တတ်သော၊ ဇီဝိတိန္ဒြေကို စောင့်တတ်သော စားဖွယ်ဘောဇဉ်သည် မကျေကျက်သဖြင့် မညီညွတ်သော ဝမ်းရှိသူ၊ နုံ့ညံ့ အားနည်းသော ဝမ်းမီးရှိသော သူ၏ အသက်ကို ဆောင်ယူတတ်၏။ မင်းမြတ် ဝမ်းမီး အားနည်းသော အဖြစ်သည် ဝမ်း၏ အပြစ်သာတည်း။ စားဖွယ်ဘောဇဉ်၏ အပြစ်မဟုတ်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မညီညွတ်သော လူ့အသွင်အပြင်၌ အသွင်အပြင်၏ အားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ရဟန်းသော်လည်း ပြုရ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရ၏။ မင်းမြတ် အသွင်အပြင် အားနည်းသည်၏ အဖြစ်သည် လူ့အသွင်အပြင်၏ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်၏ အပြစ်မဟုတ်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အနည်းငယ်သော မြက်၊ ဝါးခြမ်းသည် အထက်၌ လေးသော ကျောက်ခဲကို တင်ထားအပ်သည်ရှိသော် အားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြို၍ ကျ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုလူ့အသွင်အပြင်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်၍ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ရဟန်းသော်လည်း ပြုရ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဘုန်းကံနည်းပါးသော အမျိုးယုတ်သော ယောကျာ်းသည် အားမရှိသည်၊ အားနည်းသည် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော မင်းအဖြစ်ကို ရလတ်သော် ခဏချင်းဖြင့် လျှောကျ၏၊ ပျက်စီး၏၊ ဆုတ်နစ်၏။ မင်းစည်းစိမ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော လူပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုလူ့အသွင်အပြင်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ရဟန်းသော်လည်း ပြုရ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဂိဟာသဝဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၃ - ခီဏာသဝသတိသမ္မောသပဉှာ

(ရဟန္တာနှင့် သတိမေ့လျော့မှုပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရဟန္တာအား သတိမေ့လျော့မှု ရှိပါသေးသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရဟန္တာတို့သည် သတိမေ့လျော့မှုမှ ကင်းကုန်၏။ ရဟန္တာတို့အား သတိမေ့လျော့မှု မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရဟန္တာတို့သည် အာပတ် သင့်ပါသေးသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အာပတ်သင့်သေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကုဋိကာရသိက္ခာပုဒ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အောင်တမန် အလုပ် သဉ္စရိတ္တ သိက္ခာပုဒ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နေလွဲသောအခါ၌ နေမလွဲသေးဟူသော အမှတ်သညာကြောင့် လည်းကောင်း၊ (စားဖွယ်ကို) တားမြစ်မိရာ၌ မတားမြစ်မိဟူသော အမှတ်သညာကြောင့် လည်းကောင်း၊ အတိရိတ်ဝိနည်းကံ မပြုရသေးဘဲ အတိရိတ်ဝိနည်းကံ ပြုပြီးဟူသော အမှတ်သညာကြောင့် လည်းကောင်း အာပတ်သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အာပတ်သင့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် မရိုသေခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မသိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း နှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် သင့်ကုန်၏" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကြပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ရဟန္တာအား (သိက္ခာပုဒ်ကို) မရိုသေမှု ရှိပါသေးသလော။ ယင်းမရိုသေမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရဟန္တာအား အာပတ်သင့်ပါသေး သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မသင့်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရဟန္တာသည် အာပတ်သင့်ခြင်းသို့ အကယ်၍ ရောက်သည်ဖြစ်အံ့။ ရဟန္တာအား သိက္ခာပုဒ်ကို မရိုသေမှု မရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်မူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား သတိ မေ့လျော့ခြင်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရဟန္တာအား သတိမေ့လျော့မှု မရှိ။ ရဟန္တာသည် အာပတ် သင့်ခြင်းသို့ကား ရောက်သေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်မူ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေတော်မူပါလော့။ ထိုသတိသမ္ဗောသ မရှိဘဲ အာပတ်သင့်ရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ညစ်နွမ်းမှု အပြစ်တို့သည် လောကပြစ်၊ ပညတ်တော်ပြစ်ဟု နှစ်ပါးရှိကုန်၏။ မင်းမြတ် လောကပြစ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- အကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့တည်း။ ဤအကုသလ ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို လောကပြစ်ဟု ဆိုအပ်၏။ ပညတ်တော် ပြစ်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- လောက၌ လူတို့အား အပြစ်မရှိစေကာမူ ရဟန်းတို့အားသာ မလျောက်ပတ် မလျော်ကန်သော အမှု၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သာဝကတို့အား "အသက် ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်" ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။ မင်းမြတ် နေ့လွဲညစာ စားခြင်းသည် လူ၌ အပြစ်မရှိ။ ထိုနေ့လွဲညစာ စားခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ကား အပြစ်ရှိ၏။ မင်းမြတ် မြက်သစ်ပင်အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းသည် လူ၌ အပြစ်မရှိ။ ထိုဖျက်ဆီးခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ကား အပြစ်ရှိ၏။ မင်းမြတ် ရေ၌ ရွှင်မြူးကစားခြင်းသည် လူ၌ အပြစ် မရှိ။ ထိုရေ၌ ရွှင်မြူးကစားခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ကား အပြစ်ရှိ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အမှုတို့သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အပြစ်တို့တည်း။ ဤအမှုကို ပညတ်တော်ပြစ်ဟု ဆိုအပ်၏။ လောကပြစ်ကို ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းငှါ မထိုက်။ ပညတ် တော်ပြစ်ကိုမူကား ရဟန္တာသည် မသိသည် ဖြစ်၍ ရောက်သော် ရောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် အချို့သော ရဟန္တာအား အလုံးစုံကို သိခြင်းငှါ အရာအခွင့် မဟုတ်ချေ။ ထိုရဟန္တာအား အလုံးစုံကို သိခြင်းငှါ အားအစွမ်းသည် မရှိနိုင်ပေ။ မင်းမြတ် ရဟန္တာသည် မိန်းမ ယောကျ်ားတို့၏ အမည်ကို လည်းကောင်း၊ အနွယ်ကို လည်းကောင်း မသိအပ် မသိနိုင်ပေ။ ထိုရဟန္တာသည် မြေအပြင်၌လည်း လမ်းခရီးကို မသိနိုင်ပေ။ မင်းမြတ် အချို့သော ရဟန္တာသည် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကိုသာ သိနိုင်ရာ၏။ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာသည် မိမိ၏ အရာကို သိနိုင်ရာ၏။ မင်းမြတ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်သာ အလုံးစုံကို သိမြင်နိုင်ပေ၏ဟု (ဖြေတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ခီဏာသဝသတိသမ္ဗောသပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၄ - လောကေ နတ္ထိဘာဝပဉှာ

(လောက၌ မရှိသော ဝတ္ထု ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောက၌ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ စကြဝတေး မင်းတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ပဒေသရာဇ်မင်းတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ နတ်လူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ဥစ္စာရှိသော သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ဥစ္စာမရှိသော သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိသော သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ မကောင်းသော သဘောရှိသော သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ယောကျ်ားအား ဣတ္ထိလိင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ထင်ရှားရှိ၏။ မိန်းမအား ပုရိသလိင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ထင်ရှားရှိ၏။ ကောင်းစွာ ပြုအပ်၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သော ကံသည် ထင်ရှားရှိ၏။ ကောင်းသော ကံ၊ မကောင်းသော ကံတို့၏ အကျိုးကို ခံစားကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ လောက၌ အဥ၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ သားအိမ်၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ ရေညှိစသည်၌ ဖြစ်သော သတ္တဝါ၊ ကိုယ်ထင်ရှားဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ အခြေမရှိကုန်သော သတ္တဝါ၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါ၊ အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သော သတ္တဝါ၊ အခြေများစွာ ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ လောက၌ ဘီလူး၊ ရက္ခိုသ်၊ ကုမ္ဘဏ်၊ အသုရာ၊ ဒါနဝ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဖုတ်ဘီလူးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ကိန္နရာ၊ မြွေကြီး၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ သိဒ္ဓနတ်မျိုး၊ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဆင်၊ မြင်း၊ နွား၊ ကျွဲ၊ ကုလားအုတ်၊ မြည်း၊ ဆိတ်နှင့်သိုး၊ သမင်၊ ဝက်၊ ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်၊ ဝံ၊ တောခွေး၊ အောင်း၊ အိမ်ခွေး၊ မြေခွေးတို့သည် ရှိကုန်၏။ များသော အပြားရှိကုန်သော ငှက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ခရုသင်း၊ ကျောက်သလင်း၊သန္တာ၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်၊ ကြောင်မျက်ရွဲ၊ စိန်၊ ဖန်၊ ကြေးမည်း၊ ကြေးနီ၊ ကြေးပုပ်၊ ကြေးဖြူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ခေါမအထည်၊ ပိုးချည်ထည်၊ ဝါချည်ထည်၊ လျှော်မြှင်အထည်၊ ရောစပ်၍ ရက်သော အထည်၊ သားမွေး ကမ္ဗလာအထည်သည် ရှိ၏။ သလေးစပါး၊ ကောက်စပါး၊ မုယောစပါး၊ ဆတ်စပါး၊ လူး၊ ပြောင်း၊ နတ်ကောက်၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီး၊ နှမ်း၊ ကုလားပဲသည် ရှိ၏။ အမြစ်နံ့သာ၊ အနှစ်နံ့သာ၊ အကာနံ့သာ၊ အခေါက်နံ့သာ၊ အရွက်နံ့သာ၊ အပွင့်နံ့သာ၊ အသီးနံ့သာ၊ အလုံးစုံသော နံ့သာသည် ရှိ၏။ မြက်၊ နွယ်ခြုံ၊ သစ်ပင်၊ ဆေးပင်၊ တောစိုးသစ်ပင်၊ မြစ်၊ တောင်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ငါး၊ လိပ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ လောက၌ အလုံးစုံသည် ရှိ၏။ အသျှင်ဘုရား လောက၌ မရှိသော အရာကို အကျွန်ုပ်အား ပြောကြားတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လောက၌ ဤသုံးမျိုးတို့သည် မရှိကုန်။ အဘယ်သုံးမျိုးတို့နည်းဟူမူကား-

(၁) စိတ် စေတနာ ရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ စိတ် စေတနာ မရှိသည်မူလည်းဖြစ်စေ မအိုမသေရသော အရာမျိုးသည် လောက၌ မရှိ။

(၂) သင်္ခါရတရားတို့၏ မြဲသော အဖြစ်သည် မရှိ။

(၃) မဖောက်မပြန် အမှန်သဘော 'ပရမတ္ထ'အားဖြင့် သတ္တဝါဟု ရနိုင်ခြင်း မရှိ။

မင်းမြတ် ဤသုံးမျိုးသော အရာတို့သည် လောက၌ မရှိကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် လောကေ နတ္ထိဘာဝပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၅ - အကမ္မဇာဒိပဉှာ

(ကံစသည်ကြောင့် မဖြစ်သော အရာဝတ္ထု ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောက၌ ကံကြောင့်ဖြစ်သော အရာတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော အရာတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ဥတုကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော အရာတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ လောက၌ အကြင်အရာသည် ကံကြောင့် မဖြစ်။ အကြောင်းကြောင့် မဖြစ်။ ထိုအရာကို အကျွန်ုပ်အား ဟောကြားတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လောက၌ ဤနှစ်ပါးတို့သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းမြတ် ကောင်းကင်သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်၊

(၂) မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်။ မင်းမြတ် ဤနှစ်ပါးတို့သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို မချေဖျက်ပါလင့်။ မသိဘဲလျက် ပြဿနာကို မဖြေဆိုပါလင့်ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ငါ့ကို "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို မချေဖျက်ပါလင့်။ မသိဘဲလျက် ပြဿနာကို မဖြေပါလင့်" ဟု ဆိုဘိ၏။ ငါသည် အသို့ ဆိုရအံ့နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကောင်းကင်သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်" ဟု ရှေးဦးစွာ ဤစကားကို ဆိုခြင်းငှါ သင့်တန်ပါစေ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အရာမက များစွာကုန်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သာဝကတို့အား နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ကို ဟောတော်မူအပ်ပါ၏။ ထိုသို့ ဟောအပ်ပါလျက် အသျှင်ဘုရားက "နိဗ္ဗာန်သည် အကြောင်းကြောင့် မဖြစ်" ဟု ဆိုဘိ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အရာမက များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တပည့် သာဝကတို့အား နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ကို ဟောတော်မူသည်ကား မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ ဟောသော်လည်း နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုကား မဟောပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် အမိုက်မှောင်ထက် အလွန်မိုက်သော မှောင်မိုက်ကြီးသို့ ဝင်ရပါကုန်၏။ တောတကာထက် အလွန်နက်သော တောကြီးသို့ ဝင်ရပါကုန်၏။ အရှုပ်တကာထက် ရှုပ်သော အရှုပ်သို့ ဝင်ရပါကုန်၏။ အကြင့်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်တရား၏ ဖြစ်ကြောင်းသည်ကား မရှိ။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ ရှိပါမူ နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အလိုရှိအပ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာသော်ကား သား၏ အဖသည် ရှိ၏။ ထို (သား၏အဖရှိသော) ကြောင့် အဖ၏ အဖကိုလည်း အလိုရှိအပ်ပေ၏၊ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တပည့်၏ ဆရာသည် ရှိ၏။ ထို(တပည့်၏ဆရာရှိသော)ကြောင့် ဆရာ၏ ဆရာကိုလည်း အလိုရှိအပ်၏။ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အညွန့်အညှောက်၏ မျိုးစေ့သည် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မျိုးစေ့၏ မျိုးစေ့ကိုလည်း အလိုရှိအပ်၏။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုအကြောင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အလိုရှိအပ်၏။

ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား သစ်ပင်၏ လည်းကောင်း၊ နွယ်၏ လည်းကောင်း အဖျားသည် ရှိခဲ့သော် ထိုအကြောင်းကြောင့် အလယ်သည်လည်း ရှိ၏။ အရင်းသည်လည်း ရှိ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤ အတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ အကြောင်းသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုအကြောင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အလိုရှိအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းက မဖြစ်စေအပ်။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကို ဟောတော်မမူအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန တိုက်တွန်းပါ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါသာ အကြောင်းရှိ၍ နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းသည်ကား မရှိဟု သိနိုင်ရာသော အကြောင်းကို ပြလျက် အကျွန်ုပ်အား သိစေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ထိုသို့ သိလိုမှုကား ရှိသေစွာ နားထောင်လော့။ ကောင်းစွာ နာလော့။ ထိုအရာ၌ အကြောင်းကို ဟောပေအံ့။ မင်းမြတ် ယောကျ်ားသည် ပကတိသော အင်အားဖြင့် ဤအရပ်မှ ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား စွမ်းနိုင်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားသည် ပကတိသော အင်အားဖြင့် ဟိမဝန္တာတောင်မင်းကို ဤအရပ်သို့ ဆောင်ယူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ကို ဟောကြားခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်း၏။ နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြခြင်းငှါကား မတတ်ကောင်း။

မင်းမြတ် ယောကျ်ားသည် ပကတိသော အင်အားဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာကို လှေဖြင့် ကူး၍ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ သွားခြင်းငှါ တတ်ကောင်းရာ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တတ်ကောင်းရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားသည် ပကတိသော အင်အားဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ထိုမှာဖက်ကမ်းကို ဤအရပ်သို့ ဆောင်ယူခြင်းငှါ တတ်ကောင်းရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်ကောင်းရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော မဂ်ကို ဟောကြားခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြခြင်းငှါကား မတတ်ကောင်း။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- နိဗ္ဗာန်တရား၏ အသင်္ခတ ဖြစ်သောကြောင့် တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းတရား လေးပါးတို့က မပြုပြင်အပ်ပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းတရား လေးပါးတို့က မပြုပြင်အပ်။ နိဗ္ဗာန်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းတရားတို့က မပြုပြင်အပ်။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်ကို ခဏတ္တယသို့ ရောက်ဆဲ 'ဥပ္ပန္န' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ပြီး, ရောက်ဆဲ မဟုတ် 'အနုပ္ပန္န' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အတိတ်, အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သောတဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဃာနဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း မဆိုအပ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ဆဲ 'ဥပ္ပန္န' မဟုတ်ခဲ့မူ၊ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ပြီး, ရောက်ဆဲ မဟုတ်သော 'အနုပ္ပန္န' မဟုတ်ခဲ့မူ၊ မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့ မဟုတ်ခဲ့မူ၊ အတိတ်, အနာဂတ်, ပစ္စုပ္ပန် မဟုတ်ခဲ့မူ၊ စက္ခုဝိညာဏ်၊ သောတဝိညာဏ်၊ ဃာနဝိညာဏ်၊ ဇိဝှါဝိညာဏ်၊ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်သော တရား မဟုတ်ခဲ့မူ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ မဟုတ်သောကြောင့် အသျှင်ဘုရားတို့သည် မရှိသောတရားသည် နိဗ္ဗာန်ပင်တည်း "နိဗ္ဗာန်သည် မရှိ" ဟု ညွှန်ပြတော်မူပါကုန်လော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် ရှိပေ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မနော ဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏။ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော၊ မွန်မြတ်

သော၊ ဖြောင့်မတ်သော၊ ကမ္မာဝရဏ စသည် အပိတ်အပင်ကင်းသော၊ ကာမဂုဏ်(အာမိသ) ကင်းသော၊ စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ကျင့်သော အရိယ သာဝကသည် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကြင်နိဗ္ဗာန်ကို ဥပမာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြအပ်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အဘယ်သို့သဘော ရှိပါသနည်း။ ဥပမာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြအပ်သော နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းတို့ဖြင့် အကျွန်ုပ်အား သိစေတော် မူပါလော့။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အသို့ ဖြစ်လေသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေမည်သည်ရှိ၏ မဟုတ်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငါ တိုက်တွန်း၏။ လေကို အဆင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်အားဖြင့် လည်းကောင်း ပြပါလော့။ ငယ်သလော၊ ကြီးသလော၊ ရှည်သလော၊ တိုသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန လေကို (အဆင်းသဏ္ဌာန်စသည်ဖြင့်) ညွှန်ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ။ ထိုလေသည် လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းသို့ လည်းကောင်း၊ သုံးသပ်ဆုပ်နယ်နိုင်ခြင်းသို့ လည်းကောင်း မရောက်နိုင်ပါ။ ထိုသို့ မရောက်နိုင်သော်လည်း ထိုလေသည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေကို (အဆင်းသဏ္ဌာန်စသည်ဖြင့်) ပြခြင်းငှါ အကယ်၍ မတတ်ကောင်းသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်မူ လေသည် မရှိသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် လေရှိ၏ဟု သိရပါ၏၊ လေရှိ၏ဟု အကျွန်ုပ်၏ နှလုံး၌ စွဲမြဲနေပါ၏။ သို့ပင် သိပါသော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် လေကို (အဆင်းသဏ္ဌာန်စသည်ဖြင့်) ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ထိုသို့ရှိသော်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်အားဖြင့် လည်းကောင်း ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဥပမာကို ကောင်းစွာ ပြအပ်ပါပေ၏။ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ထုတ်ပြတော်မူပါပေ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် အကမ္မဇာဒိပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဥ္စဝဂ် ===

၆ - ကမ္မဇာဒိပဥှာ

(ကံစသည်ကြောင့် ဖြစ်သော အရာဝတ္ထု ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤတရားအပေါင်းတို့တွင် အဘယ်တရားတို့သည် ကံကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ အဘယ်တရားတို့သည် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ အဘယ်တရားတို့သည် ဥတုကြောင့် ဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ အဘယ်တရားတို့သည် ကံကြောင့် မဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ အကြောင်းကြောင့် မဖြစ်ပါကုန်သနည်း။ ဥတုကြောင့် မဖြစ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စိတ်စေတနာ ရှိကုန်သော အကြင်အမှတ်မရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည် ကံကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ မီးသည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော မျိုးစေ့အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ မြေသည် လည်းကောင်း၊ တောင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ရေသည် လည်းကောင်း၊ လေသည် လည်းကောင်း ထိုအလုံးစုံတို့သည် ဥတုကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ကောင်းကင်သည် လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်သည် လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးတို့သည် ကံကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ အကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ ဥတုကြောင့်လည်း မဖြစ်ကုန်။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်ကိုကား ကံကြောင့် ဖြစ်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဥတုကြောင့် ဖြစ်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ဆဲ 'ဥပ္ပန္န' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ပြီး, ရောက်ဆဲမဟုတ် 'အနုပ္ပန္န' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့ 'ဥပ္ပါဒနိယ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အတိတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စက္ခုဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သောတဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဃာနဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကာယဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း မဆိုအပ်, မဆိုထိုက်။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား နိဗ္ဗာန်ကို မနောဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်၏။ အကြင် နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်သော အရိယသာဝကသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မြင်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်တော် မူအပ်သည် ဖြစ်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိလှပါပေ၏။ (အကျွန်ုပ်သည်) ယုံမှားကင်းရပါပေ၏။ ဧကန်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ရပါပေ၏။ ဂိုဏ်းဆရာမြတ်တို့ထက် မြတ်သော အသျှင်ဘုရားကို ဆည်းကပ်ရ၍ ယုံမှား ကင်းပြတ်ရပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ကမ္မဇာဒိပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉ္စာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၇ - ယက္ခပဉ္စာ (ဘီလူး ရှိ မရှိ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောက၌ ဘီလူးတို့မည်သည် ရှိပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လောက၌ ဘီလူးတို့မည်သည် ရှိကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုဘီလူးတို့သည် ထိုဘီလူးမျိုးမှ စုတေကြပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုဘီလူးတို့သည် ထိုဘီလူးမျိုးမှ စုတေကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သေကုန်သော ထိုဘီလူးတို့၏ ကိုယ်ကောင်ကို အဘယ့်ကြောင့် မတွေ့မြင်ရပါသနည်း။ အပုပ်နံ့သည်လည်း အဘယ့်ကြောင့် မလှိုင်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သေကုန်သော ဘီလူးတို့၏ ကိုယ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုဘီလူးတို့၏ အပုပ်နံ့သည်လည်း လှိုင်၏။ မင်းမြတ် သေကုန်သော ဘီလူးတို့၏ ကိုယ်ကောင်ကို ပိုးကောင်အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ပေါက်ဖတ်အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ခြပုန်းအသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ပိုးနံ့ကောင် အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ မြွေအသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ကင်းမြီးကောက် အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ကင်းခြေများ အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ငှက်အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏။ သမင်အသွင်ဖြင့်လည်း တွေ့မြင်ရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရား ကဲ့သို့သော ပညာရှိကို ဖယ်ထား၍ အခြားအဘယ်သူသည် ဤမေးအပ်သော ပြဿနာကို ဖြေဆိုနိုင်ရာအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ယက္ခပဉ္စာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၈ - အနဝသေသသိက္ခာပဒပဉှာ

(သိက္ခာပုဒ်ကို အကြွင်းမဲ့ ပညတ်ခဲ့ခြင်း ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆေးသမားတို့၏ ရှေးဦးဖြစ်ကုန်သော ဆရာကြီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘယ်ဆရာကြီးတို့နည်းဟူမူ- နာရဒဆေးဆရာကြီး၊ ဓန္ဝန္တရီဆေးဆရာကြီး၊ အင်္ဂီရသဆေးဆရာကြီး၊ ကပိလဆေးဆရာကြီး၊ ကဏ္ဍရဂ္ဂိသာမဆေးဆရာကြီး၊ အတုလဆေးဆရာကြီး၊ ပုဗ္ဗကစ္စာယနဆေးဆရာကြီးတို့တည်း။ ထိုအလုံးစုံသော ဆရာကြီးတို့သည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ရောဂါ၏ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါ၏ ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါ၏ သဘာဝကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါဖြစ်စေတတ်သော ဝတ္ထုကို လည်းကောင်း၊ ဆေးကုသခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါ (အထ, အကြွ, အတိုး, အဆုတ်) အမူအရာကို လည်းကောင်း၊ ဆေးဖြင့် ကုသ၍ ပြီး, မပြီးကို လည်းကောင်း ထိုအလုံးစုံကို အကြွင်းမဲ့ သိကုန်ပြီး၍ "ဤကိုယ်၌ ဤမျှလောက်ကုန်သော ရောဂါတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့" ဟု တစ်ပြိုင်နက် ဉာဏ်၌ ပေါင်းစုစွဲယူခြင်းကို ပြု၍ ဆေးကျမ်းကို စီကုံးဖွဲ့ထားကုန်ပြီ။ ဤဆရာအားလုံးတို့သည် သဗ္ဗညုမဟုတ်ကုန် (အလုံးစုံကို မသိကုန်)၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို သိသော သဗ္ဗညု ဖြစ်ပါလျက် မရောက်သေးသော ပြုဖွယ်ကိစ္စမျိုးကို ဘုရားဉာဏ်တော်ဖြင့် သိတော်မူ၍ "ဤရွေ့ ဤမျှသော အကြောင်းကြောင့် ဤရွေ့ ဤမျှလောက်သော သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ပိုင်းခြားလျက် အကြွင်းမရှိသောအားဖြင့် သိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပညတ်တော်မမူပါသနည်း။ (ပညတ်ရန်) အကြောင်းဖြစ်ပေါ်မှ၊ အရှိန်အစော်မဲ့ ဖြစ်ပေါ်ထင်ရှားလာမှ၊ အပြစ်ပြန့်ပွားလျက် များစွာဖြစ်မှ၊ လူတို့ ကဲ့ရဲ့ကုန်မှ ထိုထိုအခါ၌သာ တပည့်သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပညတ်တော်မူရပါ သနည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် "ယခုအခါ ဤလူတို့၌ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်သော သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဤအကြောင်းကို သိတော်မူအပ်၏။ ထိုသို့ သိတော်မူသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏ "ငါဘုရားသည် တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်သော သိက္ခာပုဒ်ကို အကယ်၍ တစ်ပြိုင်နက် ပညတ်လိုက်မူ လူများအပေါင်းသည် ဤသာသနာတော်၌ စောင့်စည်းဖွယ်များလှ၏။ အချင်းတို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခဲယဉ်းစွတကား" ဟု ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ရဟန်း ပြုလိုသူတို့သည်လည်း ရဟန်း မပြုကုန်လတ္တံ့။ ငါဘုရား၏ စကားကိုလည်း မယုံကြည်ကြကုန်လတ္တံ့။ မယုံကြည်ကြကုန်သော ထိုလူတို့သည် အပါယ်သို့ လားကုန်လတ္တံ့။ ပညတ်ရန် အကြောင်းဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်ကာမှ တရား ဒေသနာတော်ဖြင့် သိစေ၍ အပြစ်ထင်ရှားမှ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်အံ့" ဟု အကြံဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပါပေစွ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဖြစ်သည် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ မြတ်စွာဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သည် အလွန်လျှင် ကြီးကျယ်ပါပေစွ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤစကားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူတိုင်း မှန်ပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို ဤသို့လျှင် ကောင်းစွာ မြင်တော်မူပါပေ၏။ "ဤရဟန်းဂေါတမ သာသနာတော်၌ များစွာကျင့်ရ၏" ဟု ကြားကုန်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူမျှလည်း မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းမပြုရာပါ။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် အနဝသေသသိက္ခာပဒပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၉ - သူရိယတပနပဉှာ

(နေ၏ ထွန်းလင်းတောက်ပမှု ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤနေသည် အခါခပ်သိမ်း ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်း တောက်ပပါသလော။ သို့မဟုတ် တစ်ရံတစ်ခါ၌ နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်း တောက်ပပါသေးသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤနေသည် အခါခပ်သိမ်း ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ တစ်ရံ တစ်ခါမျှ နုံ့နုံ့ညင်းညင်း မထွန်းလင်း မတောက်ပပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နေသည် အခါခပ်သိမ်း ပြင်းထန်စွာ အကယ်၍ ထွန်းလင်းတောက်ပသည် ဖြစ်အံ့၊ အဘယ့်ကြောင့် နေသည် တစ်ရံတစ်ခါ ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပပါသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ရံတစ်ခါ နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နေ၏ ရောဂါတို့သည် ဤလေးပါးတို့တည်း။ အကြင်ရောဂါတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းမြတ် တိမ်တိုက်သည် နေ၏ ရောဂါတည်း။ ထိုရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။

(၂) မင်းမြတ် ဆီးနှင်းသည် နေ၏ ရောဂါတည်း။ ထိုရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။

(၃) မင်းမြတ် မိုးသည် နေ၏ ရောဂါတည်း။ ထိုရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။

(၄) မင်းမြတ်ရာဟုအသုရိန်သည် နေ၏ ရောဂါတည်း။ ထိုရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်လျှင် နေ၏ ရောဂါတို့သည် ဤလေးပါးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ အကြင်ရောဂါတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ် ရှိပါပေစွ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ။ တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော နေမင်းအားလည်း ထိုမျှလောက်သော ရောဂါသည် ဖြစ်ဘိသေး၏။ အခြားသော သတ္တဝါတို့အား ရောဂါသည် အဘယ်မှာ မဖြစ်ဘဲ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော ပညာရှိကို ထား၍ အခြားသူအား ဤသို့သော ဝေဖန်နိုင်ခြင်း မရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် သူရိယတပနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ===

၁၀ - ကဋိနတပနပဉှာ

(နေ၏ ပြင်းစွာ ထွန်းလင်းတောက်ပမှု ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆောင်းတွင်း၌ နေသည် အဘယ့်ကြောင့် ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်း တောက်ပပါသနည်း။ နွေလအခါ၌ ထိုဆောင်းတွင်းအတူ အဘယ့်ကြောင့် မထွန်းလင်း မတောက်ပပါ သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နွေလအခါ၌ မြူမှုန် အညစ်အကြေးသည် အစဉ် ကပ်ငြိစုဝေး၏။ လေကြောင့် ချောက်ချားထကြွကုန်သော မြူတို့သည် ကောင်းကင်သို့ အစဉ် တက်ရောက်ကုန်၏။ ကောင်းကင်၌လည်း တိမ်တိုက်တို့သည် အလွန် ထူထပ်ကုန်၏။ လေပြင်းသည်လည်း လွန်စွာ တိုက်ခတ် လာ၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် အထူးထူးအားဖြင့် ရောယှက်ကုန်လျက် အညီအမျှပင် စပ်ယှဉ်ကုန်၍ နေရောင်ခြည်တို့ကို ဆို့ပိတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် နွေလအခါ၌ နေသည် နုံ့နုံ့ညင်းညင်း ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။

မင်းမြတ် ဆောင်းတွင်း၌မူ အောက်၌ မြေကြီးသည် အေးမြ၏။ အထက်ကောင်းကင်၌ ကြီးစွာသော မိုးတိမ်သည် လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ မြူမှုန် အညစ်အကြေးသည် ငြိမ်သက်၏။ မြူမှုန်သည်လည်း ငြိမ်ငြိမ် ကောင်းကင်၌ ရွေ့ရှား၏။ ကောင်းကင်သည်လည်း တိမ်တိုက် ကင်း၏။ လေသည်လည်း အေးအေး ညင်းညင်း တိုက်၏။ ထို (တိမ်စသော) ဘေးရန်တို့၏ ကင်းခြင်းကြောင့် နေရောင်ခြည်တို့သည် အထူး သဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ဘေးရန်မှ လွတ်သော နေ၏ အရောင်အလင်းသည် လွန်စွာ ထွန်းလင်း တောက်ပ၏။ မင်းမြတ် ဆောင်းတွင်း၌ နေသည် ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏၊ နွေလအခါ၌ ထိုဆောင်းတွင်းအတူ မထွန်းလင်း မတောက်ပ။ ဤသည်လျှင် ဤအရာ၌ အကြောင်းတည်းဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဘေးရန်အားလုံးမှ လွတ်သော နေသည် ပြင်းထန်စွာ ထွန်းလင်းတောက်ပ၏။ မိုးစသော ဘေးရန်နှင့်တကွဖြစ်သော နေသည် ပြင်းထန်စွာ မထွန်းလင်း မတောက်ပပါဟု (လျှောက်၏)။

ဆယ်ခုမြောက် ကဋိနတပနပဉှာ ပြီး၏။

နှစ်ခုမြောက် နိပ္ပပဉ္စဝဂ် ပြီး၏။

ဤနိပ္ပပဉ္စဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ ဆယ်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၁ - ဝေဿန္တရပဉှာ

(ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ပေးလှူမှု ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်း အားလုံးတို့သည်ပင် သား မယားကို ပေးလှူကြပါသလော။ သို့မဟုတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည်သာ သားမယားကို ပေးလှူပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်း အားလုံးတို့သည်ပင် သားမယားကို ပေးလှူကြကုန်၏။ ဝေဿန္တရာမင်းသည်သာ သားမယားကို ပေးလှူသည် မဟုတ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန စင်စစ်သော်ကား (ထိုဘုရားလောင်းတို့သည်) ထိုသားမယားတို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပေးလှူကြပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မယားသည် အလိုတူ၏။ သူငယ်တို့သည်ကား မသိ မလိမ္မာသေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငိုမြည်တမ်းကုန်၏။ ထိုသူငယ်တို့သည် အကျိုးအားဖြင့် အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်ရာ၏။ မငိုယို မမြည်တမ်းကုန်ရာဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ ရင်သွေးဖြစ်ကုန်သော ချစ်လှစွာကုန်သော သားသမီးတို့ကို (ဇူဇကာ) ပုဏ္ဏားအား ကျွန်အလို့ငှါ ပေးလှူလေ၏။ (ထိုပေးလှူခြင်းဖြင့်) ဘုရားလောင်းသည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုတော်မူပါပေ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ ရင်သွေးဖြစ်ကုန်သော၊ ချစ်လှစွာကုန်သော၊ မလိမ္မာသေးကုန်သော၊ နုနယ်ကုန်သော သားသမီးတို့ကို နွယ်ဖြင့် တုပ်နှောင်၍ နွယ်ဖြင့် ဆွဲငင်သည်တို့ကို မြင်ပါလျက် လျစ်လျူရှု၍ နေနိုင်ဘိ၏။ ဤလျစ်လျူရှု၍ နေခြင်းသည်လည်း နှစ်ကြိမ်မြောက် ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အလွန်ပြုနိုင်ခဲသော ပြုခြင်းပင်တည်း။

ထိုဘုရားလောင်းသည် မိမိအားအစွမ်းဖြင့် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်၍ ပြေးလာကုန်သော၊ ကြောက်လန့်၍ ကပ်လာကုန်သော သားသမီးတို့ကို တစ်ဖန်လျှင် နွယ်ဖြင့် တုပ်နှောင်၍ ပေး၏။ ဤသို့ ပေးခြင်းသည်လည်း သုံးကြိမ်မြောက် ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အထူးသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုခြင်းပင်တည်း။

ထိုဘုရားလောင်းသည် "ခမည်းတော် ဤသူကား ဘီလူးပါတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို စားခြင်းငှါ ဆောင်ယူပါ၏" ဟု ငိုယိုမြည်တမ်းကုန်သော သားသမီးတို့ကို မကြောက်ကြကုန်လင့်" ဟု သက်သာရာကို မရစေ။ ဤသို့ မရစေခြင်းသည်လည်း လေးကြိမ်မြောက်ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အထူးသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုခြင်းပင်တည်း။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဇာလီမင်းသားကလေးက ငိုယိုလျက် ခြေအစုံတို့၌ ဝပ်တွား၍ "ခမည်းတော် မသင့်တော်ပါ၊ ကဏှာဇိန် (နှမငယ်) ကို ပြန်လာပါစေလော့။ အကျွန်ုပ်သည်သာ ဘီလူးနှင့် အတူတကွ လိုက်ပါသွားပါအံ့။ ဘီလူးသည် အကျွန်ုပ်ကို စားပါစေလော့" ဟု တောင်းပန်လျက် လက်မခံ။ ဤသို့ လက်မခံခြင်းသည်လည်း ငါးကြိမ်မြောက် ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အထူးသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုခြင်းပင်တည်း။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဇာလီမင်းသားက "ခမည်းတော် သင်ခမည်းတော်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့မြင်ရပါလျက် လူမရှိသော တောကြီးမြိုင်ယံ၌ ဘီလူးဆောင်ယူသည်ရှိသော် တားမြစ်တော်မမူပေ။ သင်ခမည်းတော်၏ နှလုံးတော်သည် ကျောက်ခဲအတိ ဖြစ်လေဘိသလော" ဟု ငိုယိုမြည်တမ်းစဉ် ငဲ့ညှာသနားခြင်း အမှုကို မပြု။ ဤသို့ မပြုခြင်းသည်လည်း ခြောက်ကြိမ်မြောက် ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အထူးသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုခြင်းပင်တည်း။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ရှိက်ကြီးတငင် ငိုယိုနေစဉ် ဆောင်ယူအပ်ကုန်သော သူငယ်တို့သည် မမြင်ရခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် (ဘုရားလောင်း၏) နှလုံးတော်သည် အစိတ်တစ်ရာ လည်းကောင်း၊ အစိတ်တစ်ထောင် လည်းကောင်း မကွဲခဲ့ပေ။ ဤသို့ မကွဲခြင်းသည်လည်း ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ပြုနိုင်ခဲသည်ထက် အထူးသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုခြင်းပင်တည်း။ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော သူသည် သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ စင်စစ် မိမိကိုယ်ကိုသာ ပေးလှူအပ် သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘုရားလောင်း၏ ကျော်စောသံသည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်ဝယ် နတ်ပြဟ္မာနှင့်တကွသော လူတို့၌ ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။ နတ်တို့သည် နတ်ပြည်၌ ချီးကျူးထောမနာကုန်၏။ အသုရာတို့သည် အသုရာပြည်၌ ချီးကျူးထောမနာကုန်၏။ ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်ပြည်၌ ချီးကျူးထောမနာကုန်၏။ နဂါးတို့သည် နဂါးပြည်၌ ချီးကျူးထောမနာ ကုန်၏။ ဘီလူးတို့သည် ဘီလူးပြည်၌ ချီးကျူး ထောမနာကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ထိုဘုရားလောင်း၏ ကျော်စောသံသည် ယခု ဤအခါ ဤအရပ်၌ ငါတို့၏ အခွင့်အခိုက်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအလှူသည် ကောင်းစွာ ပေးလှူအပ်သော အလှူတည်း။ သို့မဟုတ် မကောင်းသဖြင့် ပေးလှူအပ်သော အလှူတည်းဟု ထိုအလှူကို ငါတို့ ချီးကျူး,ကဲ့ရဲ့ကုန်လျက် နေကြပေကုန်၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်လျှင် ထိုချီးကျူးသံသည် သိမ်မွေ့ကုန်သော၊ သိကြားလိမ္မာကုန်သော၊ သိမြင်နိုင်ကုန်သော၊ ပညာရှိကုန်သော ဘုရားလောင်းတို့၏ ဆယ်ပါးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ထင်စွာ ဖော်ပြ၏။ အဘယ် ဆယ်ပါးတို့နည်း-

(၁) တပ်မက်မှုမရှိခြင်း၊ (၂) မကပ်ငြိခြင်း၊

(၃) ပေးကမ်းနိုင်ခြင်း၊ (၄) စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်း၊

(၅) နောက်မဆုတ်ခြင်း၊ (၆) သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၊

(၇) ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်း၊ (၈) သိနိုင်ခဲခြင်း၊

(၉) ရနိုင်ရန် ခဲယဉ်းခြင်း၊ (၁၀) ဘုရားဖြစ်ကြောင်းတရား၏ အတုမရှိခြင်းတို့တည်း။

မင်းမြတ် စင်စစ်လျှင် ထိုချီးကျူးသံသည် သိမ်မွေ့ကုန်သော၊ သိကြားလိမ္မာကုန်သော၊ သိမြင်နိုင်ကုန်သော၊ ပညာရှိကုန်သော ဘုရားလောင်းတို့၏ ဤဆယ်ပါးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ထင်စွာ ဖော်ပြ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေ၍ အလှူကို ပေးလှူ၏။ ထိုအလှူသည် ကောင်းသော အကျိုးရှိပါသလော။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဖြစ်စေတတ်ပေ၏။ အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြောင်းကို ဆောင်ပြတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သမဏသည် လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏသည် လည်းကောင်း သီလ ရှိ၏။ ကောင်းသော သဘော ရှိ၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏသည် ခြေထိုင်းလျက် အသွားပျက်သူမူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ အသွားဆွံ့သူမူလည်း ဖြစ်ရာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အနာရောဂါသို့မူလည်း ရောက်သူ ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏကို ကောင်းမှု လိုလားသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ယာဉ်ထက်သို့ တင်၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ရောက်စေရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားအား ထိုကောင်းမှုကို ပြုခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ချမ်းသာသည် ဖြစ်ရာသလော။ ထိုအမှုသည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေရာသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဖြစ်စေရာပါ၏။ အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိပါသနည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုယောကျ်ားသည် ဆင်ယာဉ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ မြင်းယာဉ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ရထားယာဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ရရာပါ၏။ ကြည်းကုန်း၌ ကုန်းယာဉ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ရေ၌ ရေယာဉ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်တို့၌ နတ်ယာဉ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ လူ့ပြည်တို့၌ လူယာဉ်ကိုသော် လည်းေ

ကောင်း ရရာပါ၏။ (ထိုယောက်ျားသည်) ထိုအား လျော်ကပ်ပတ်သော၊ ထိုအားလျော်သော အကျိုးသည် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ ထိုယောက်ျားအား ထိုအား လျော်ကပ်ပတ်ကုန်သော၊ ထိုအား လျော်ကုန်သော ချမ်းသာတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာပါ၏။ သုဂတိဘုံတစ်ခုမှ သုဂတိဘုံတစ်ခုသို့ သွားရာပါ၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့်သာ ဣဒ္ဓိယာဉ်ကို တက်စီး၍ တောင့်တသော နိဗ္ဗာန်မြို့တော်သို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ ဖြစ်မူ သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေသဖြင့် ပေးလှူသော အလှူသည် ကောင်းသော အကျိုးကို ပေးလေ့ရှိ၏။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ ယင်းသို့ ကောင်းကျိုး ရှိသောကြောင့် ထိုယောက်ျားသည် ဝန်ဆောင်နွားတို့ကို ဆင်းရဲစေ၍ ဆိုခဲ့ပြီးသော သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ခံစား ရ၏။

မင်းမြတ် အကြင်အခြင်းအရာဖြင့် သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေသဖြင့် ပေးလှူသော အလှူသည် ကောင်းသော အကျိုးရှိ၏။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ထို့ထက်လွန်သော အခြား အကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မင်းသည် ဇနပုဒ်မှ တရားနှင့် လျော်သော အခွန်အတုတ်ကို ထုတ်ဆောင်စေ၍ အာဏာဖြစ်စေသဖြင့် အလှူကို ပေးလှူရာ ၏။ မင်းမြတ် ထိုမင်းသည် ထိုသို့ ပေးလှူခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ချမ်းသာကို ခံစားရရာသလော။ ထိုအလှူသည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား ဖြစ်စေရာပါ၏။ အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိပါသနည်း။ အသျှင်ဘုရား ထိုသို့ ပေးလှူခြင်းတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမင်းသည် လွန်စွာ အသိန်းမကသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရရာပါ၏။ မင်းတို့ ထက် လွန်ကဲသော မင်း ဖြစ်ရာပါ၏။ နတ်တို့ထက် လွန်ကဲသော နတ် ဖြစ်ရာပါ၏။ ဗြဟ္မာတို့ထက် လွန်ကဲသော ဗြဟ္မာ ဖြစ်ရာပါ၏။ သမဏတို့ထက် လွန်ကဲသော သမဏ ဖြစ်ရာပါ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့ထက် လွန်ကဲသော ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်ရာပါ၏။ ရဟန္တာတို့ထက် လွန်ကဲသော ရဟန္တာ ဖြစ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ ဖြစ်မူကား သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေသဖြင့် ပေးလှူအပ်သော အလှူသည် ကောင်းသော အကျိုး ရှိ၏။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ ယင်းသို့ ကောင်းကျိုးရှိသောကြောင့် ထိုမင်းသည် အခွန် အတုတ်ဖြင့် လူအပေါင်းကို နှိပ်စက်၍ ပေးလှူသော အလှူကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အခြံအရံ ချမ်းသာကို ခံစားရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝေဿန္တရာမင်းသည် လွန်ကဲသော အလှူကို ပေးလှူအပ်ပါ၏။ အကြင့် ကြောင့် ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည် မိမိမယားကို တစ်ပါးသော သူ၏ မယားအလို့ငှါ ပေးလှူ၏။ မိမိရင်နှစ် ဖြစ်ကုန်သော သားသမီးတို့ကို ပုဏ္ဏားအား ကျွန်အလို့ငှါ ပေးလှူ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောက၌ လွန်ကဲသော အလှူမည်သည်ကို ပညာရှိတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာ သော်ကား အလွန် ဝန်လေးသဖြင့် လှည်း၏ ဝန်ရိုးသည် ကျိုး၏၊ အလွန်ဝန်လေးသဖြင့် လှေသည် နစ်မြုပ်၏။ အလွန်စားသဖြင့် အစာသည် မညီညွတ် ကြေကျက်၏။ အလွန် မိုးရွာသဖြင့် စပါးသည် ပျက်စီး၏။ အလွန်ပေးလှူသဖြင့် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အလွန်ပူသဖြင့် မြေကြီးသည် လောင်ကျွမ်း၏။ အလွန်တပ်မက်သဖြင့် ရူးသွပ်၏။ အလွန် အမျက်ထွက်သဖြင့် သတ်ထိုက်သူ ဖြစ်၏။ အလွန်တွေဝေသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ အလွန် လိုချင်သဖြင့် ခိုးယူခံရ၏။ အလွန်ကြောက် သဖြင့် ချုပ်ပျက်ရ၏။ အလွန် ပြည့်လျှံသဖြင့် မြစ်သည် ကမ်းကို လွန်၏။ အလွန် လေတိုက်သဖြင့် မိုးကြိုးကျ၏။ အလွန် မီးပြင်းသဖြင့် ထမင်းဝေကျ၏။ အလွန် လှည့်လည် သွားလာသဖြင့် ကြာမြင့်စွာ အသက်မရှည်နိုင်။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် လောက၌ လွန်ကဲသော ပေးလှူခြင်းကို ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဝေဿန္တရာမင်းသည် လွန်ကဲသော အလှူကို ပေးလှူအပ်ပါ၏။ ထိုသို့ ပေးလှူရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးကို အလိုမရှိအပ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လောက၌ လွန်ကဲသော ပေးလှူခြင်းကို ပညာရှိတို့ ချီးကျူးအပ်၏။ ထောမနာအပ်၏။ အထူးသဖြင့် ချီးကျူးအပ်၏။ အလုံးစုံသော လူသာမန်တို့သည် ဟူးဟူးငြားငြား (မည်ကာမတ္တ) အလှူကို ပေးလှူကုန်၏။ လွန်ကဲသော အလှူကို ပေးလှူသော သူသည် လောက၌ ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် ဉပမာသော်ကား နတ်ဆေးမြစ်သည် အလွန် ကောင်းမြတ်ခြင်းကြောင့် နတ်ဆေးကိုင်ထားသူကို သော်လည်း ဟတ္ထပါသ်အတွင်း၌ တည်ကုန်သော တစ်ပါးသော သူတို့အား မမြင်စေ။ ဆေးသည် အလွန် အမျိုးမှန်ခြင်းကြောင့် အိုင်းအမာကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ရောဂါတို့၏ ပျောက်ခြင်းကို ပြုနိုင်၏။ မီးသည် အလွန်ပူသောကြောင့် လောင်မြိုက်၏။ ရေသည် အလွန်အေးသောကြောင့် အပူကို ငြိမ်းစေနိုင်၏။ ပဒုမ္မာကြာသည် အလွန် စင်ကြယ်သောကြောင့် ရေ, ညွန်ဖြင့် မလိမ်းကျံ။ ပတ္တမြားသည် ဂုဏ်လွန်ကဲသော ကြောင့် အလိုဆန္ဒကို ပေးနိုင်၏။ စိန်သည် အလွန် ထက်မြက်သောကြောင့် ပတ္တမြား၊ ပုလဲ၊ ဖလ်၊ မှန်ကို ထွင်းဖောက်နိုင်၏။ မြေကြီးသည် အလွန်ကြီးသောကြောင့် လူ၊ မြွေ၊ သားငှက်၊ ရေ၊ ကျောက်တောင်၊ သစ်ပင်တို့ကို ဆောင်နိုင်၏။ သမုဒ္ဒရာသည် အလွန် ကျယ်သောကြောင့် မပြည့်နိုင်။ မြင်းမိုရ်တောင်သည် အလွန် လေးသောကြောင့် မတုန်လှုပ်။ ကောင်းကင်သည် အလွန် ကျယ်သောကြောင့် အဆုံးမရှိ။ နေသည် အလွန် အရောင်တောက်သောကြောင့် အမိုက်တိုက်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်၏။ ခြင်္သေ့သည် ဇာတ်မြင့်သောကြောင့် ကြောက်ခြင်း ကင်း၏။ လက်ဝှေ့သမားသည် အလွန် အားကြီးသောကြောင့် ပြိုင်ဘက် လက်ဝှေ့သမားကို လျင်မြန်စွာ ပစ်ချနိုင်၏။ ဘုရင်သည် အလွန် ဘုန်းကြီးသောကြောင့် တစ်ပါးသော သူတို့ကို အစိုးရ၏။ ရဟန်းသည် အလွန် သီလရှိသောကြောင့် နဂါး၊ ဘီလူး၊ လူနတ်တို့ ရှိခိုးထိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မြတ်သောကြောင့် နှိုင်းခိုင်းစရာ ဉပမာမရှိ။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လောက၌ လွန်ကဲသော ပေးလှူခြင်းကို ပညာရှိတို့ ချီးကျူးအပ်၏။ ထောမနာအပ်၏။ အထူးသဖြင့် ချီးကျူးအပ်၏။ အလုံးစုံသော လူသာမန်တို့သည် ဟူးဟူးငြားငြား (မည်ကာမတ္တ) အလှူကို ပေးလှူကုန်၏။ လွန်ကဲသော အလှူကို ပေးလှူသော သူသည် လောက၌ ကျော်စောခြင်းသို့ ရောက်၏။ လွန်ကဲသော အလှူကြောင့် ဝေဿန္တရာမင်းကို တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ချီးကျူးအပ်၏။ ထောမနာအပ်၏။ အထူးသဖြင့် ချီးကျူးအပ်၏။ ပူဇော်အပ်၏။ ချီးပင့်ပြောကြားအပ်၏။ ထိုလွန်ကဲသော အလှူကြောင့်သာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် ယခုအခါ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ အမြတ်ဆုံးသော ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။

မင်းမြတ် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာသည်ရှိသော် အကြင် အလှူကို မပေးမလှူအပ်။ မပေးမလှူဘဲထားအပ်သော ထိုအလှူသည် လောက၌ ရှိသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆယ်ပါးသော ဤအလှူတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ယင်းအလှူတို့ကို လောက၌ မပေးလှူသင့်သော အလှူဟု သမုတ် အပ်ကုန်၏။ အကြင်သူသည် ထိုအလှူတို့ကို ပေးလှူ၏၊ ထိုသူသည် အပါယ်သို့ လား၏။ အဘယ် ဆယ်ပါးတို့နည်းဟူမူ- အသျှင်ဘုရားနာဂသေန (၁) သေအရက် အလှူကို လောက၌ မပေးလှူသင့်သော အလှူဟူ၍ သမုတ်အပ်၏။ အကြင်သူသည် ထို (သေအရက်) အလှူကို ပေးလှူ၏၊ ဌိသူသည် အပါယ်သို့ လား၏။ (၂) သဘင်အလှူကို။ပ။ (၃) မိန်းမအလှူကို၊ (၄) နွားလားဥသဘအလှူကို၊ (၅) ပန်းချီဆေးရေးအလှူကို၊ (၆) လက်နက်အလှူကို၊ (၇) အဆိပ်အလှူကို၊ (၈) သံခြေကျင်း အလှူကို၊ (၉) ကြက် ဝက် အလှူကို၊ (၁၀) ချိန်စဉ်းလဲ တောင်းစဉ်းလဲ အလှူကို လောက၌ မပေးလှူသင့်သော အလှူဟူ၍ သမုတ်အပ်၏။ အကြင်သူသည် ထိုအလှူကို ပေးလှူ၏။ ထိုသူသည် အပါယ်လား၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန လောက၌ မပေးလှူသင့်သော အလှူဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အလှူတို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း။ အကြင်သူသည် ထိုအလှူတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထိုသူသည် အပါယ်သို့ လား၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ငါသည် ထိုမပေးလှူသင့်သော အလှူဟု သမုတ်သည်ကို မမေး။ မင်းမြတ် ငါသည် ဤဆိုလတ္တံ့သော ဒါနကိုသာ သင့်အား မေး၏ "မင်းမြတ် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာသည်ရှိသော် အကြင် အလှူကို မပေးလှူအပ်။ မပေးလှူဘဲ ထားအပ်သော ထိုအလှူသည် လောက၌ ရှိသလောဟုသာ ငါသည် သင့်အား မေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာသည်ရှိသော် အကြင် အလှူကို မပေးလှူအပ်၊ မပေးလှူဘဲ ထားအပ်သော ထိုအလှူသည် လောက၌ မရှိပါ။ စိတ်၌ ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် အချို့သောသူတို့သည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဘောဇဉ်ကို ပေးလှူပါကုန်

၏။ အချို့သောသူတို့သည် အဝတ်အထည်ကို ပေးလှူပါကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် အိပ်ရာ နေရာကို ပေးလှူပါကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် ဇရပ် တန်ဆောင်း ကျောင်းကန်ကို ပေးလှူပါကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် အခင်းအရုံကို ပေးလှူပါကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် ကျွန်မိန်းမ ကျွန် ယောကျ်ားကို။ အချို့သောသူတို့သည် လယ်ယာခြံမြေကို။ အချို့သောသူတို့သည် အခြေနှစ်ချောင်း အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါကို။ အချို့သောသူတို့သည် အရာကို အထောင်ကို အသိန်းကို။ အချို့သောသူတို့သည် ကြီးစွာသော မင်းအဖြစ်ကို ပေးလှူကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် အသက်ကို သော်လည်း ပေးလှူပါကုန်၏။ မင်းမြတ် အချို့သောသူတို့သည် အသက်ကိုသော်လည်း အကယ်၍ ပေးလှူကုန်အံ့။ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း မယားကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ပေးလှူအပ် သည်ရှိသော် အလှူရှင်ဖြစ်သော ဝေဿန္တရာမင်းကို အဘယ့်ကြောင့် အလွန်ပြင်းထန်စွာ နှိမ့်ချရပေ သနည်း။

မင်းမြတ် လောကသဘော လောက အလေ့အကျင့်သည် ရှိသလော။ အဖသည် ကြွေးမြီ နှိပ်စက်၍ သော် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ခက်ခဲ၍သော်လည်းကောင်း သားသမီးကို ပေါင်နှံခြင်းငှါ ဖြစ်စေ၊ ရောင်းစားခြင်းငှါ ဖြစ်စေရပါသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရပါ၏။ အဖသည် ကြွေးမြီ နှိပ်စက်၍သော် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ခက်ခဲ၍သော် လည်းကောင်း သားသမီးကို ပေါင်နှံခြင်းငှါ ဖြစ်စေ၊ ရောင်းစားခြင်းငှါ ဖြစ်စေရပါ၏ဟု(လျှောက်၏)။ မင်းမြတ်အဖသည် ကြွေးမြီနှိပ်စက်၍သော် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှုခက်ခဲ၍သော် လည်းကောင်း သားသမီးကို ပေါင်နှံခြင်းငှါဖြစ်စေ၊ ရောင်းစားခြင်းငှါ ဖြစ်စေ အကယ်၍ရခဲ့မူ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို မရသည် ဖြစ်၍ နှိပ်စက်အပ်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်ရကား ထိုတရားတည်းဟူသော ဥစ္စာကို ရခြင်းငှါ သားမယားကို ပေါင်လည်း ပေါင်နှံပြီ။ ရောင်းလည်း ရောင်းပြီ၊ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် တစ်ပါးသောသူတို့ ပေးလှူအပ်သည်ကိုသာလျှင် ပေးလှူအပ်၏။ တစ်ပါးသော သူတို့ ပြုအပ်သည်ကိုသာလျှင် ပြုအပ်၏။ မင်းမြတ် သို့ဖြစ်လျက် သင်မင်းမြတ်သည် ထိုအလှူဖြင့် အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းကို အလွန်ပြင်းထန်စွာ အဘယ့်ကြောင့် မောင်းမဲ ပြစ်တင်ရသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်း၏ အလှူကို မကဲ့ရဲ့ပါ။ စင်စစ် သော်ကား သားမယားကို တောင်းလာသည်ရှိသော် နှိုင်းချိန်၍ မိမိကိုယ်ကို ပေးလှူအပ်ပါ၏ဟု (လျှောက် ၏)။ မင်းမြတ် သားမယားကို တောင်းလာသည် ရှိသော် မိမိကိုယ်ကို ပေးလှူခြင်းသည် စင်စစ် သူယုတ်တို့ ပြုလုပ်မှုတည်း။ ထိုစကားသင့်ပါ၏။ အကြင် အကြင်ပစ္စည်းကို တောင်းသည်ရှိသော် ထိုထို တောင်းသော ပစ္စည်းကိုသာလျှင် ပေးလှူအပ်၏။ ဤသို့ ပေးလှူခြင်းသည်သာ သူတော်ကောင်းတို့၏ အမှုတည်း။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ရေကို ဆောင်ယူ စေငြားအံ့။ ထိုသူအား အကြင်သူသည် သုံးဆောင်ဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ပေးရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုပေးသော ယောကျ်ားသည် ထိုအလိုရှိသော ယောကျ်ား၏ ကိစ္စကို ပြုလုပ်သည် ဖြစ်ပေအံ့လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ပြုလုပ်သည် မဖြစ်ပါ။ ထိုသူသည် အကြင် ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ဆောင်ယူစေ၏။ ထိုပစ္စည်း ဝတ္ထုကိုသာလျှင် ထိုသူအား ပေးသည်ရှိသော် ကိစ္စကို ပြုလုပ်သည် ဖြစ်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် ပုဏ္ဏားက သားမယားကို တောင်းလာသည်ရှိသော် သား မယားကိုသာလျှင် ပေးလှူ၏။ မင်းမြတ် (ဇူဇကာ) ပုဏ္ဏားသည် ဝေဿန္တရာမင်း၏ ကိုယ်ကို အကယ်၍ တောင်းငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည် မိမိကိုယ်ကို မစောင့်ရှောက်ရာ၊ မတုန် လှုပ်ရာ၊ မတပ်မက်ရာ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား မိမိကိုယ်ကိုပင် ပေးလှူအပ် စွန့်လွှတ်အပ်သည်သာ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ၏ ကျွန် အဖြစ်သို့ ရောက်ပါလော့” ဟု အကယ်၍ တောင်းငြားအံ့။ ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ ကိုယ်ကို ပေးလှူအပ်

စွန့်လွှတ်အပ်သည်သာ ဖြစ်ရာ၏။ ထိုဝေဿန္တရာမင်းသည် ပေးလှူပြီး၍ မပူပန်ရာ။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ ကိုယ်သည် အမျှားနှင့် ဆက်ဆံ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကျက်ပြီးသော အသားတစ် အသားတုံးသည် အမျှားနှင့် ဆက်ဆံ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်း၏ ကိုယ်သည် အမျှားနှင့် ဆက်ဆံ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အသီးရှိသော သစ်ပင်သည် အထူးထူးသော ငှက်အပေါင်းတို့နှင့် ဆက်ဆံ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်း၏ ကိုယ်သည် အမျှားနှင့် ဆက်ဆံ၏။ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့်နည်းဟူမူ-ငါသည် ဤသို့ ကျင့်သည်ရှိသော် သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ရလတ္တံ့ဟု စိတ် ထားသောကြောင့်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ဥစ္စာမရှိသော ယောကျ်ားသည် ဥစ္စာကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာ ရှာမှီး ခြင်းငှါ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဆိတ်ဖြင့် သွားရသော ခရီးသို့ ချွန်းကောက်ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲ၍ သွားရ သော ခရီးသို့ ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဆွဲတက်၍ သွားရသော ခရီးသို့ သွား၏။ ရေလမ်းခရီး ကုန်းလမ်းခရီး၌ ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြု၏။ ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဥစ္စာကို နှစ်သက် ပြီးစီးစေ၏၊ ဥစ္စာကို ရခြင်းငှါ လုံ့လထုတ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော ဥစ္စာ မရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရား အဖြစ်တည်းဟူသော ဥစ္စာဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရတနာကို ရခြင်းငှါ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား ဥစ္စာစပါးကို လည်း ကောင်း၊ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ားကို လည်းကောင်း၊ ယာဉ် ဝေါကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာနှစ်ကို လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ သားမယားကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို လည်းကောင်း စွန့်၍ သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်ကိုသာလျှင် ရှာမှီးတော်မူ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ဘွဲ့တံဆိပ်ကို အလိုရှိသော အမတ်သည် ဘွဲ့တံဆိပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အိမ်၌ ရှိသော ရွှေငွေ အလုံးစုံကို ပေး၍သော်လည်း ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ရခြင်းငှါ လုံ့လ ထုတ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလှူရှင်ဝေဿန္တရာမင်းသည် ထိုအတွင်းအပဖြစ်သော ဥစ္စာ အားလုံးကို ပေးလှူ၍ အသက်ကိုသော်လည်း သူတစ်ပါးတို့အား ပေးလှူ ပြီးလျှင် သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်ကို သာလျှင် ရှာမှီးတော်မူ၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏- "ထိုပုဏ္ဏားသည် အကြင် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို တောင်းခံ၏။ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားအား တောင်းခံသော လှူဖွယ် ဝတ္ထုကိုသာ ပေးလှူသည်ရှိသော် လိုသော အမှုကိစ္စကို ပြုသူ မည်၏" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဤသို့ အကြံ ဖြစ်သဖြင့် ထိုအလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် ထို (ဇူဇကာ) ပုဏ္ဏားအား သားမယားကို ပေးလှူ၏။ မင်းမြတ် အလှူရှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် မုန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပုဏ္ဏားအား သားမယားကို ပေးလှူ သည် မဟုတ်။ မတွေ့မမြင်လိုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သားမယားကို ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ငါ့အား သား မယားတို့သည် အလွန်များကုန်၏၊ ထိုသားမယားတို့ကို ကျွေးမွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု သားမယား ကို ပေးလှူသည် မဟုတ်။ ငါသည် မချစ်တော့ပြီဟု ငြီးငွေ့သည် ဖြစ်၍ နှင်ထုတ်လိုသောကြောင့် သားမယား ကို ပေးလှူသည် မဟုတ်။ စင်စစ်သော်ကား သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ရတနာကိုသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်း သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အတုမရှိသော၊ ပြန့်ပြောသော၊ အလွန်မြတ်သော၊ ချစ်စဖွယ်သော၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော၊ သနားဖွယ်သော၊ အသက်နှင့် တူသော သားမယားတည်းဟူသော အလှူမြတ်ကို ပုဏ္ဏားအား ပေးလှူ၏။

မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် စရိယာပိဋကပါဠိတော်၌- "ငါသည် နှစ်ယောက်ကုန်သော သားသမီးငယ်တို့ကို မုန်းသည် မဟုတ်။ မဒ္ဒီမိဖုရားကို မုန်းသည့်မဟုတ်။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ချစ်ခင်အပ်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်လှစွာသော သားမယားတို့ကို ငါ ပေးလှူဖူးခဲ့ လေပြီ" ဟု ဤစကားကို ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် ဝေဿန္တရာမင်းသည် သားသမီးအလှူကို ပေးလှူပြီးနောက် သစ်မ်းကျောင်းသို့ ဝင်၍ လျောင်းစက်၏။ အလွန် ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲသို့ ရောက်သော ထိုဝေဿန္တရာမင်းအား ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်လေပြီ။ နှလုံးသား ပူလောင်ခြင်း ဖြစ်လေပြီ။ နှာခေါင်းဖြင့် မဆံ့နိုင်၍ ခံတွင်းဖြင့် ပူလောင်သော ထွက်သက် ဝင်သက်လေတို့ကို လွှတ်ရလေပြီ။ မျက်ရည်တို့သည် ယိုစီးကျကုန်သည် ရှိသော် သွေးပေါက်တို့ ဖြစ်ကုန်၍ မျက်စိတို့မှ ထွက်ကုန်ပြီ။ မင်းမြတ် ဤမျှလောက်ပင် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ရောက်သဖြင့် ငါ၏ အလှူဝတ်သည် မဆုတ်ယုတ်စေသတည်း" ဟု ဝေဿန္တရာမင်းသည် ပုဏ္ဏားအား သားမယားကို ပေးလှူ၏။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ဝေဿန္တရာမင်းသည် နှစ်ပါးသော အကျိုးထူးတို့ကို စွဲ၍ ပုဏ္ဏားအား နှစ်ယောက်သော သူငယ်တို့ကို ပေးလှူ၏။ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ- (၁) ငါ၏ အလှူဝတ်သည်လည်း မယုတ်လျော့ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ (၂) တောသစ်မြစ် တောသစ်သီးတို့ဖြင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ငါ၏ သားသမီးတို့ကို ဤသို့ ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းကြောင့် ဘိုးတော် သိဉ္စည်းမင်းကြီးသည် (ပုဏ္ဏား လက်မှ) လွှတ်စေလတ္တံ့။ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။ မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်းသည် "ငါ၏ သားငယ် သမီး ငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ဤသားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ဘိုးတော် သိဉ္စည်းမင်းကြီးသည် ရွေးနုတ်လတ္တံ့။ ဤသို့ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို လှူရခြင်းကြောင့် ငါတို့မှာလည်း (တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့) ပြန်သွားရ ခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိပေ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်လျှင် ဤနှစ်ပါးသော အကျိုးထူးတို့ကို စွဲ၍ ပုဏ္ဏားအား နှစ်ယောက်သော သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ပေးလှူ၏။

မင်းမြတ် တစ်နည်းသော်ကား ဝေဿန္တရာမင်းသည် စင်စစ် "ဤပုဏ္ဏားသည် အိုမင်းပြီ၊ အရွယ် ကြီးပြီ၊ ရင့်ရော်ပြီ၊ အားနည်း၏၊ ခါးကိုင်း၏၊ တောင်ဝှေးလျှင် မှီခိုရာရှိ၏။ အသက် ကုန်ခါနီးဖြစ်၏။ ဘုန်းကံနည်း၏။ ဤပုဏ္ဏားသည် ဤသူငယ်တို့ကို ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရာ" ဟု သိ၏။ မင်းမြတ် ယောကျ်ားသည် ပကတိသော အားအစွမ်းဖြင့် ဤသို့ တန်ခိုးကြီးကုန်သော၊ ဤသို့ အာနုဘော်ကြီးကုန်သော ဤလနေတို့ကို ယူ၍ ပခြုပ်၌ လည်းကောင်း၊ ကလပ်၌ လည်းကောင်း ထည့်၍ အရောင် မရှိအောင် ပြုပြီးလျှင် ခွက်ငယ်ဟူသော သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာ သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤလောက၌ ထိုလနေနှင့်တူသော ဝေဿန္တရာမင်း၏ သူငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်းတစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် ကောင်းမြတ်သော၊ အမျိုးမှန်သော၊ ရှစ်မြောင့်ရှိသော၊ ကောင်းစွာ ပွတ်တိုက်၍ သွေးအပ်သော၊ လေးတောင်ခန့် အလျားရှိ၍ လုံးပုံတောင်းမျှ အဝန်းရှိသော စကြဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ပုဆိုးပိုင်းဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ပခြုပ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ဓားသွေးကျောက် အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လောက၌ စကြဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာနှင့် တူကုန်သော ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ သူငယ်တို့ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်း တစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် သုံးပါးသော အရပ်မှ မုန်ယိုသော၊ ကိုယ်လုံးဖြူသော (အမြီး အင်္ဂါဇာတ် နှာမောင်း ခြေလက် အားဖြင့်) ခုနစ်ပါးသော ထိခြင်းရှိသော၊ ရှစ်တောင်မြင့်သော၊ ကိုးတောင်ရှည်လျား၍ ထိုအားလျော်သော ကိုယ်လုံး ရှိသော၊ စိတ်ကြည်ရွှင်ဖွယ်ရှိသော၊ ရှုချင်စဖွယ်ရှိသော၊ ဥပေါသထမျိုးဖြစ်သော ဆင်မင်းကို တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ဆန်ကောဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခွက်ဖြင့် လည်းကောင်း ဖုံးပိတ်ခြင်းငှါ

ဖြစ်စေ၊ နွားငယ်ကဲ့သို့ နွားခြံ၌ ထည့်၍ ဆောင်ယူထားခြင်းငှါ ဖြစ်စေ မစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လောက၌ ဥပေါသထမျိုးဖြစ်သော ဆင်မင်းနှင့် တူသော ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီး ငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်းတစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် ရှည်လျား ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြောသော၊ နက်ရှိုင်းသော၊ မခြင်တွယ်နိုင်သော၊ ကူးခပ်နိုင်ခဲသော၊ မသက်ဝင်နိုင်သော၊ မပိတ်ပင်နိုင်သော မဟာသမုဒ္ဒရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အလုံးစုံ သော ရေဆိပ်တို့၌ ပိတ်၍ တစ်ခုသော ရေဆိပ်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် သကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့် တူသော ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူသည် ကျွန် အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်း တစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် ယူဇနာငါးရာတိုင်တိုင် ကောင်းကင်သို့ မြင့်တက်သော၊ ယူဇနာသုံးထောင် အရှည်အပြန့် ရှိသော၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော တောင်ထွတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော၊ ငါးရာသော မြစ်ကြီး တို့၏ စီးထွက်ရာဖြစ်သော၊ များစွာသော နတ်ဘီလူးအပေါင်းတို့၏ မှီနေရာဖြစ်သော၊ အထူးထူး အပြားပြားသော နံ့သာမျိုးကို ဆောင်သော၊ နတ်ဆေးပင် အရာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ တန်ဆာဆင်အပ် သော ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ အလွန်မြင့်တက်သည် ဖြစ်၍ ထင်ရှား သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုလောက၌ ဟိမဝန္တာတောင်မင်းနှင့် တူသော ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်းတစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် ညဉ့်မှောင်မိုက်ဝယ် တောင်ထိပ်ထက်၌ တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးသည် အလွန်ဝေးသော အရပ်၌သော်လည်း ထင်ရှားသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းသည် တောင်ထိပ်၌ တောက်လောင်သော မီးပုံကြီးကဲ့သို့၊ ဝေးသော အရပ်၌သော်လည်း ထင်ရှား၏။ ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီး ငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံး အဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အကြောင်းတစ်ပါးကိုလည်း နားထောင်ဦးလော့။ မင်းမြတ် ဟိမဝန္တာတောင်၌ ကံ့ကော်ပန်း ပွင့်သောအခါ လေဖြောင့်ဖြောင့် တိုက်ခတ်သည်ရှိသော် ဆယ်ယူဇနာ တစ်ဆယ့်နှစ် ယူဇနာတို့တိုင် ပန်းရနံ့သည် ကြိုင်လှိုင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဝေဿန္တရာ မင်း၏ ကျော်စောသံသည်လည်း ယူဇနာအထောင်တို့ တိုင်အောင် လည်းကောင်း၊ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် လည်းကောင်း ဤအတွင်း နတ်ဘုံ အသုရာဘုံ ဂဠုန်တို့နေရာ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဘုံ ဘီလူးတို့နေရာ ရက္ခိုသ်တို့နေရာ နဂါးဘုံ ကိန္နရာဘုံ သိကြားဘုံတို့၌ ပျံ့နှံ့၍ တက်၏။ ထိုဝေဿန္တရာမင်း သီလ၏ မြတ်သော အနံ့သည် လည်းကောင်းစွာ သင်းလှိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဝေဿန္တရာမင်း၏ သားသမီးငယ်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မင်းမြတ် ဇာလီမင်းသားကို ခမည်းတော်ဖြစ်သော ဝေဿန္တရာမင်းသည် "ချစ်သား သင် ချစ်သား၏ ဘိုးတော်သည် ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကို ပေး၍ သင် ချစ်သားတို့ကို ရွေးနုတ်လိုသည်ရှိသော် သင် ချစ်သားကို ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်ပေး၍ ရွေးနုတ်ပါစေ။ ကဏှာဇိန်ကို ရွေးနုတ်လိုသည်ရှိသော် ကျွန်ယောကျ်ားတစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမတစ်ရာ၊ ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နို့ညှစ်နွားမတစ်ရာ၊ နွားလား

ဥသဘတစ်ရာ၊ ရွှေစင် နိက္ခတစ်ရာ ဤသို့ အလုံးစုံ (ခုနစ်ခုပေါင်း) တစ်ရာစီ ပေး၍ ရွေးနုတ်ပါစေ။ ချစ်သား သင်တို့၏ အဘိုးသည် သင်ချစ်သားတို့ကို ပုဏ္ဏား၏ လက်မှ မင်းအာဏာဖြင့် အနိုင်အထက် အချည်းနှီး အကယ်၍ ယူလေ ငြားအံ့၊ သစ်ချစ်သားတို့သည် ဘိုးတော်၏စကားကို မလိုက်နာကြကုန် လင့်၊ ပုဏ္ဏားသို့သာ အစဉ် လိုက်ကြကုန်လော့" ဟု သွန်သင်ဆုံးမတော်မူလိုက်၏။ ဤသို့ သွန်သင်ဆုံးမ တော်မူ၍ သားတော်သမီး တော်တို့ကို စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ထို့နောင်မှ ဇာလီမင်းသားသည် သွား၍ ဘိုးတော်က မေးအပ်သည်ရှိသော်- "ဘိုးတော်ဘုရား ခမည်းတော်သည် အကျွန်ုပ်ကို ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်ဖိုးကိုသာ ပေးစေပါပြီ။ ထို့ပြင် ကဏှာဇိန် နှမပျိုကို ဆင်တစ်ရာစသော ခုနစ်ပါးပေါင်း တစ်ရာစီကို ပေးစေပါပြီ" ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဖြေအပ်ပါပြီ။ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ကွန်ရက်ကို ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီးအပ်ပါပြီ။ သူတစ်ပါး၏ အစွပ်အစွဲကို ကောင်းစွာ နှိမ်နင်းအပ်ပါပြီ။ မိမိ၏ အယူကို ကောင်းစွာ ပြတော်မူအပ်ပါပြီ။ သဒ္ဒါကို ကောင်းစွာ ပြင်ဆင် သုတ်သင်အပ်ပါပြီ၊ အနက်ကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်ပါပြီ၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဝေဿန္တရပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၂ - ဒုက္ကရကာရိကပဉှာ (ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့် ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းအားလုံးတို့သည်ပင် ပြုနိုင်ခဲလှစွာသော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုကျင့်ပါကုန်သလော။ သို့မဟုတ် ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည်သာ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုကျင့်ရပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်း အားလုံးတို့အား ဒုက္ကရ စရိယာအကျင့်သည် မရှိ။ ဂေါတမ ဘုရားလောင်းသည်သာလျှင် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုကျင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤသို့ဖြစ်ခဲ့မူ ဘုရားလောင်းတို့၏ ဘုရားလောင်းတို့နှင့် ထူးခြားသည်၏ အဖြစ်သည် မသင့်တော်ချေဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြောင်းအရာလေးပါးတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း တို့၏ ဘုရားလောင်းတို့နှင့် ထူးခြားသော အဖြစ်သည် ဖြစ်၏။ အဘယ် လေးပါးတို့ဖြင့်နည်းဟူမူ-(၁) အမျိုးဇာတ် ထူးခြားသော အဖြစ်၊ (၂) ကမ္ဘဋ္ဌာန်းအကျင့် ထူးခြားသော အဖြစ်၊ (၃) အသက်တော် ထူးခြားသော အဖြစ်၊ (၄) အရပ်တော်ပမာဏ ထူးခြားသော အဖြစ်တို့တည်း။ မင်းမြတ် ဤလေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းတို့၏ ဘုရားလောင်းတို့နှင့် ထူးခြားသော အဖြစ်သည်ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့အား အသွင်၌ လည်းကောင်း၊ သီလ၌ လည်းကောင်း၊ သမာဓိ၌ လည်း ကောင်း၊ ပညာ၌ လည်းကောင်း၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်၌ လည်းကောင်း၊ ဝေသာ ရဇ္ဇဉာဏ်လေးပါး၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏ အားတော်ဆယ်ပါး၌ လည်းကောင်း၊ အသာ ဓာရဏ ဉာဏ်တော်ခြောက်ပါး၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဉာဏ်တော် တစ်ဆယ့်လေးပါး၌ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဂုဏ် ကျေးဇူးတရား တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး၌ လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဘုရားဂုဏ်တော်၌

လည်းကောင်း ထူးခြားသော အဖြစ်သည် မရှိ။ အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်း ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် တူမျှကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည်လည်း ဘုရားရှင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် အကယ်၍ တူမျှကြပါကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းသည်သာ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုကျင့်အပ်ပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ဉာဏ်မရင့်ကျက်မီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် မရင့်ကျက်သေးမီ တောထွက်သည် ဖြစ်ရကား မရင့်ကျက်သေးသော ဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေသောကြောင့် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ပြုကျင့်တော်မူရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဘုရားအလောင်းသည် ဉာဏ်မရင့်ကျက်သေးမီ သဗ္ဗညုတဉာဏ် မရင့်ကျက်သေးမီ တောထွက်ဘိသနည်း။ ဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေ၍ ဉာဏ်ရင့်ကျက်မှ ထွက်သင့်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် ဖောက်ပြန်သော မောင်းမအပေါင်းကို မြင်၍ နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်၏။ နှလုံး မသာယာခြင်းဖြစ်သော ထိုဘုရားလောင်းအား မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်၏။ မမွေ့လျော်သော စိတ်ဖြစ်သည်ကို မြင်၍ မာရ်နတ်၏ အသင်းအပင်းဖြစ်သော တစ်ဦးသော နတ်သားသည် "ဤအခါသည်ကား စင်စစ် မမွေ့လျော်သော စိတ်ကို ဖျောက်ပယ်ခြင်းငှါ အခါတည်း" ဟု ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် ဤစကားကို ဆို၏ "အလောင်းမင်း သင် အလောင်းမင်းသည် ပျင်းရိခြင်း မဖြစ်ပါလင့်။ သင်အလောင်းမင်းအား ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ အကန့် တစ်ထောင်ရှိသော၊ အကွပ်နှင့်တကွသော၊ ပုံတောင်းနှင့်တကွသော၊ အလုံးစုံသော အခြင်းအရာနှင့် ပြည့်စုံသော၊ နတ်၌ ဖြစ်သော စကြာရတနာသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ သင်အလောင်းမင်းအား မြေ၌ ရောက်ကုန်သော ရတနာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ တည်သော ရတနာတို့သည် လည်းကောင်း အလိုလိုသာလျှင် ကပ်ရောက်လာပါကုန်လတ္တံ့။ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အခြံအရံရှိကုန်သော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၌ တစ်ဦးတည်း ပြဋ္ဌာန်းသော အားဖြင့် အာဏာပျံ့နှံ့လတ္တံ့။ အလောင်းမင်းအား ရဲရင့်ကုန်သော၊ သူရဲကောင်း အင်္ဂါရုပ်ရှိကုန်သော၊ တစ်ဖက် စစ်သည်တို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ကုန်သော၊ အထောင်မကသော သားတော်တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသားတော်တို့ ခြံရံလျက် ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လေးကျွန်းသူ လူအပေါင်းကို ဆုံးမရလတ္တံ့." ဟု ဆို၏။

တစ်နေ့လုံး ပူလောင်ထားသော တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေသော သံတံကျင်သည် နားတွင်းသို့ စူးဝင်ရာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုနတ်သား၏ စကားသည် ဘုရားလောင်း၏ နားတွင်းသို့ စူးဝင်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဘုရားလောင်းသည် ပြကတေ့အားဖြင့်သာလျှင် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသည် ဖြစ်လျက် ထိုနတ်၏ စကားကြောင့်ကား အတိုင်းထက်အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၏၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးသည် တောက်လောင်နေစဉ် တစ်ပါးသော ထင်းမီးစာဖြင့် ထပ်မံတောက်လောင်စေခဲ့သော် အတိုင်းထက်အလွန် တောက်လောင်ရာ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ပြကတေ့အားဖြင့်သာလျှင် ငြီးငွေ့နေသည် ဖြစ်လျက် ထိုနတ်၏ စကားကြောင့်ကား အတိုင်းထက်အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၏၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ပြကတေ့ စိုစွတ်သည် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်သဖြင့် စိမ်းစိုသော နေဇာမြက်နုရှိသော မြေကြီးသည် နောက်ထပ် ရေလောင်း အပ်သည်ရှိသော် ရွှံ့ညွှန်အတိ ဖြစ်လျက် တစ်ဖန်လျှင် မိုးကြီးရွာသွန်းပြန်သော် အတိုင်းထက်အလွန် ရွှံ့ညွှန်အတိ ဖြစ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ပြကတေ့အားဖြင့်သာလျှင် ငြီးငွေ့နေသည် ဖြစ်လျက် ထိုနတ်၏ စကားကြောင့်ကား အတိုင်းထက်အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၏၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းအား ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့ဝယ် နတ်၌ ဖြစ်သော စကြာရတနာသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဘုရားလောင်းသည် နတ်၌ ဖြစ်သော စကြာရတနာ ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ရာ ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားလောင်းအား နတ်၌ ဖြစ်သော စကြာရတနာသည် မဖြစ်ရာ။ ထိုသို့ စကြာရတနာ မဖြစ်ဘဲလျက်လည်း ထိုနတ်သည် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်းအကျိုးငှါ မမှန်သော စကားကို ဆိုအပ်၏၊ မင်းမြတ် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ နတ်၌ ဖြစ်သော စကြာရတနာသည် အကယ်၍ ဖြစ်စေဦးတော့၊ ဘုရားလောင်းသည် မဆုတ်နစ် မပြန်လည်ရာ။ အကြောင်းအဘယ်နည်းဟူမူ-မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် “အနိစ္စ” ဟု မြဲမြံစွာ စွဲယူ၏။ “ဒုက္ခ” ဟု၊ “အနတ္တ” ဟု မြဲမြံစွာ စွဲယူ၏၊ (နိစ္စ သုခ အတ္တဟု တဏှာ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့်) ပြင်းစွာ စွဲလမ်းမှု ကုန်ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ (ထို့ကြောင့် မဆုတ်နစ် မပြန်လည်ရာ)။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အနောတတ်အိုင်ကြီးမှရေသည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ဝင်၏။ ဂင်္ဂါမြစ်မှ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာမှ (နဂါးပြည်) ပါတာလမုခသို့ ဝင်၏။ မင်းမြတ် ပါတာလမုခသို့ ရောက်ပြီးသော ထိုရေသည် ပြန်လည်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်နိုင်ရာသလော။ မဟာသမုဒ္ဒရာမှ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ဝင်နိုင်ရာသလော။ ဂင်္ဂါမြစ်မှ တစ်ဖန် အနောတတ်အိုင်သို့ ဝင်နိုင်ရာသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဝင်နိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ပတ်လုံး ဤ (ပစ္ဆိမဘဝိကဘုရားဖြစ်မည့်) ဘဝ၏ အကြောင်းကြောင့် ကုသိုလ်ကို ဆည်းပူးအပ်ပြီ။ ထိုဘုရားလောင်းသည် နောက်ဆုံးဘဝသို့ ရောက်လတ်ပြီ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သည် ရင့်ကျက်ပြီ။ ခြောက်နှစ်တို့ဖြင့် တရားအားလုံးကို ထင်ရှားစွာ သိ၍ လောက၌ အထွတ်အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် စကြာရတနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်နိုင်ရာအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဆုတ်နစ် မပြန် လည်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား မြေကြီးသည် တောနှင့်တကွ တောင်နှင့်တကွ ဆုတ်နစ်သော် ဆုတ်နစ်ရာသေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ မရောက်ရဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ မင်းမြတ် ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ရေဆန်ရေညာသို့ ဆန်တက်သော် ဆန်တက်ရာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ မရောက်ရဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ မင်းမြတ် မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော ရေကို ဆောင်သော မဟာသမုဒ္ဒရာသည် နွားခြေရာကွက်၌ ရေကဲ့သို့ ခြောက်ခန်းသော်လည်း ခြောက်ခန်းရာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ မရောက်ဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ မင်းမြတ် မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် အစိတ်အရာသော် လည်းကောင်း၊ အစိတ်အထောင်သော် လည်းကောင်း ကွဲသော်လည်း ကွဲရာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်သို့ မရောက်ရဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ မင်းမြတ် လနေတို့သည် ကြယ်တာရာတို့နှင့်တကွ မြေ၌ ခဲကဲ့သို့ ကျသော်လည်း ကျရာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ မရောက်ရဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်သည် ဖျာကဲ့သို့ လိပ်သော်လည်း လိပ်ရာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ မရောက်ရဘဲ မဆုတ်နစ်ရာပေ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ-အလုံးစုံသော အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို ဖြတ်တောက်အပ်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောက၌ အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)၊ မင်းမြတ် လောက၌ အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့ပေတည်း၊ ယင်းအနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မထွက်ခွါနိုင်ကုန်။ ထွက်ခွါပါကုန်သော်လည်း ပြန်လည်ရကုန်၏။ အဘယ် ဆယ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းမြတ် လောက၌ အမိသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၂) မင်းမြတ် လောက၌ အဖသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၃) မင်းမြတ် လောက၌ မယားသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၄) မင်းမြတ် လောက၌ သားသမီးတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၅) မင်းမြတ် လောက၌ ဆွေမျိုးတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၆) မင်းမြတ် လောက၌ မိတ်ဆွေသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၇) မင်းမြတ် လောက၌ ဥစ္စာသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၈) မင်းမြတ် လောက၌ လာဘ်ပူဇော်သကာသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၉) မင်းမြတ် လောက၌ အစိုးရခြင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

(၁၀) မင်းမြတ် လောက၌ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် အနှောင်အဖွဲ့တည်း။

မင်းမြတ် လောက၌ အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း။ ယင်းအနှောင်အဖွဲ့တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မထွက်ခွါနိုင်ကြကုန်။ ထွက်ခွါပါကုန်သော်လည်း ပြန်လည်ရကုန်၏။ ထိုဆယ်ပါးသော အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို ဘုရားလောင်းသည် ဖြတ်အပ်ပြီးကုန်ပြီ။ ခွဲဖျက်အပ်ပြီးကုန်ပြီ။ မင်းမြတ် ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် ဆုတ်နစ်တော်မမူဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းသည် နတ်၏ စကားကြောင့် မမွေ့လျော်သော စိတ်ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ဉာဏ်မရင့်ကျက်သေးမီ သဗ္ဗညုတဉာဏ် မရင့်ကျက်သေးမီ အကယ်၍ တောထွက်ခဲ့ငြားအံ့။ ထိုဘုရားလောင်း ပြုလုပ်အပ်သော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အလုံးစုံသော စားသောက်ဖွယ်ကို စားသောက်ခြင်းဖြင့် ဉာဏ်ရင့်ကျက်ခြင်းကို ငံ့လင့်လျက် ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် လောက၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်ကုန်သော၊ အယုတ်ဟု မှတ်အပ်ကုန်သော၊ ရှုတ်ချအပ်ကုန်သော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်သော၊ ပြစ်တင်အပ်ကုန်သော၊ နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော၊ အရိုအသေ မပြုအပ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဆယ်ယောက်တို့တည်း။ အဘယ်ဆယ်ယောက်တို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းမြတ် လင်ကင်းသော မိန်းမကို လောက၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏။ အယုတ်ဟု မှတ်အပ်၏။ ရှုတ်ချအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ပြစ်တင်အပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေမပြုအပ်။

(၂) မင်းမြတ် အားအင်နည်းပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ပ။

(၃) အဆွေအမျိုးမဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၄) အစားကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၅) ဆရာ့ထံ မဆည်းကပ်ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၆) ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၇) ဥစ္စာပစ္စည်းချို့တဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၈) အကျင့်ယုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၉) အလုပ်လက်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။

(၁၀) လုံ့လချို့တဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လောက၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်၏။ အယုတ်ဟု မှတ်အပ်၏။ ရှုတ်ချအပ်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်၏၊ ပြစ်တင်အပ်၏၊ နှိပ်စက်အပ်၏၊ အရိုအသေ မပြုအပ်။

မင်းမြတ် လောက၌ မထီမဲ့မြင် ပြုအပ်ကုန်သော၊ အယုတ်ဟု မှတ်အပ်ကုန်သော၊ ရှုတ်ချအပ်ကုန်သော၊ ကဲ့ရဲအပ်ကုန်သော၊ အပြစ်တင်အပ်ကုန်သော၊ နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော၊ အရိုအသေ မပြုအပ်ကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဆယ်ယောက်တို့တည်း။

မင်းမြတ် ဤဆယ်ပါးသော အကြောင်းအရာတို့ကို အောက်မေ့သော ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အမှတ်သညာ ဖြစ်၏။ ငါသည် အလုပ်လက်မဲ့ လုံ့လချို့တဲ့၍ နတ်လူတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သည် မဖြစ်ပါစေလင့်။ အကယ်၍ "ငါသည် အမှုလုပ်အရှင် ဖြစ်အံ့။ အမှုလုပ်ခြင်းကို အလေးပြုအံ့။ အမှုလုပ်ခြင်းလျှင် အကြီးအမျူးရှိသည် ဖြစ်အံ့။ အမှုလုပ်ခြင်းလျှင် အလေ့အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ အမှုလုပ်ခြင်းကို ဆောင်ရွက်အံ့။ အမှုလုပ်ခြင်းလျှင် အိမ်နေရာရှိသည် ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့နေတော့အံ့" ဟု (အမှတ်သညာ ဖြစ်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေလျက် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ပြုကျင့်တော်မူ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုရားလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုသည်ရှိသော် "ငါသည် ဤဆင်းရဲ ငြိုငြင်လှစွာသော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်သဖြင့် လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရားထက် လွန်မြတ်သော အရိယာတို့၏ ဉာဏ်အမြင်အထူးကို မရခဲ့။ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ အခြားလမ်းရှိရာ သေးသလောဟု ဆိုပါ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား မဂ်ကို အကြောင်းပြု၍ သတိလွတ်ကင်းတွေဝေခြင်း ဖြစ်ပါသေးသလော"ဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် စိတ်ကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့သည် ဤနှစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့တည်း။ ယင်းနှစ်ဆယ့်ငါးပါးသော တရားတို့က အားနည်းအောင် ပြုအပ်သော စိတ်သည် မတည်ကြည်နိုင်။ အာသဝေါ တရားတို့ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်နှစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နည်းဟူမူ- မင်းမြတ်

(၁) အမျက်ဒေါသသည် စိတ်ကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော တရားတည်း။ ယင်းအမျက်ဒေါသက အားနည်းအောင် ပြုအပ်သော စိတ်သည် မတည်ကြည်နိုင်။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်။

(၂) ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းသည်။ပ။ (၃) ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်းသည်။ (၄) ဂုဏ်ပြိုင်ခြင်းသည်။

(၅) ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းသည်။ (၆) ဝန်တိုခြင်းသည်။ (၇) လှည့်ပတ်ခြင်းသည်။

(၈) ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းသည်။ (၉) ခက်ထန်တင်းမာခြင်းသည်။ (၁၀) ခြုတ်ခြယ်ခြင်းသည်။

(၁၁) မာန်မူခြင်းသည်။ (၁၂) အလွန်မာန်မူခြင်းသည်။ (၁၃) မာန်ယစ်ခြင်းသည်။

(၁၄) မေ့လျော့ပေါ့တန်ခြင်းသည်။ (၁၅) လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းသည်။ (၁၆) ငိုက်မြည်းခြင်းသည်။

(၁၇) ပျင်းရိခြင်းသည်။ (၁၈) ယုတ်ညံ့သော အဆွေခင်ပွန်းရှိခြင်းသည်။

(၁၉) အဆင်း 'ရူပါရုံ'တို့သည်။

(၂၀) အသံ'သဒ္ဒါရုံ' တို့သည်။ (၂၁) အနံ့'ဂန္ဓာရုံ' တို့သည်။ (၂၂) အရသာ'ရသာရုံ' တို့သည်။

(၂၃) အတွေ့အထိ 'ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ' တို့သည်။ (၂၄) ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းသည်။

(၂၅) မင်းမြတ် မမွေ့လျော်ခြင်းသည် စိတ်ကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်သော တရားတည်း။ ယင်းမမွေ့လျော်ခြင်းက အားနည်းအောင် ပြုအပ်သောစိတ်သည် မတည်ကြည်နိုင်။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမြတ် နှစ်ဆယ့်ငါးပါးကုန်သော ဤတရားတို့သည် စိတ်ကို အားနည်းအောင် ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့တည်း။ ယင်းတရားတို့က အားနည်းအောင် ပြုအပ်သော စိတ်သည် မတည်ကြည်။ အာသဝေါ တရားတို့ ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမြတ် ဘုရားလောင်း၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတို့သည် ကိုယ်ကို ချုံးစေကုန်၏။ ကိုယ်ချုံး လတ်သော် စိတ်သည် မတည်ကြည်နိုင်။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။ မင်းမြတ် လေး သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ဘုရားလောင်းသည် ထိုထိုဘဝတို့၌ အရိယသစ္စာ လေးပါးတို့ကိုသာလျှင်

ထိုးထွင်း၍ သိကြောင်းကို ရှာဖွေခဲ့လှလေပြီ။ သို့ဖြစ်လျက် ထိုဘုရားလောင်းအား အဆုံးစွန်ဘဝဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိရမည့်ဘဝ၌ မဂ်ကို အာရုံပြု၍ သတိလွတ်ကင်း တွေဝေခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းအား "သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ အခြားလမ်းသည် ရှိရာသေးသလော"ဟု အမှတ်သညာမျှသည် ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဘုရားလောင်းသည် တစ်လသားမျှသာ ဖြစ်လျက်၊ သာကီဝင်မင်းဖြစ်သော ဖခမည်းတော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာအမှုကို ပြုလုပ်စဉ် အေးမြသော သပြေပင်ရိပ်ဝယ် ကျက်သရေရှိသော နေရာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေလျက်၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကင်းဆိတ်လျက်သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်၍သာလျှင် ကြံစည်မှု 'ဝိတက်'၊ သုံးသပ်ဆင်ခြင်မှု 'ဝိစာရ'နှင့်တကွဖြစ်သော၊ နီဝရဏ ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော၊ နှစ်သိမ့်မှု 'ပီတိ'၊ ချမ်းသာမှု 'သုခ' ရှိသော ပဌမဈာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍နေ၏။ပ။ စတုတ္ထဈာန်ကို ပြည့်စုံစေ၍နေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေတော်မူလျက် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ပြုကျင့်တော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဒုက္ကရကာရိကပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၃ - ကုသလာကုသလဗလဝတရပဉှာ

(ကုသိုလ် အကုသိုလ်၏ အားကြီးမှု ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်တရားသည် အလွန်အကဲ အားကြီးလေသနည်း။ ကုသိုလ်သည်မူလည်း အားကြီးသလော။ အကုသိုလ်သည်မူလည်း အားကြီးသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကုသိုလ်သည် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုကုသိုလ်အတူ အကုသိုလ်သည် အားမကြီးဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကုသိုလ်သည် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုကုသိုလ်အတူ အကုသိုလ်သည် အားမကြီး" ဟူသော ထိုစကားကို အကျွန်ုပ် လက်မခံနိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ သူ၏ အသက်ကို သတ်ကုန်သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ မပေးသည်ကို ခိုးယူသူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ကာမတို့၌ မှားသောအားဖြင့် ကျင့်သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ရွာကို တိုက်ဖျက်သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ လမ်းခရီး၌ လုယက်သူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ စဉ်းလဲသူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ လှည့်ပတ် ဖြားယောင်းသူတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည် ထိုမျှလောက်သော မကောင်းမှုဖြင့် လက်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရကုန်၏။ ခြေဖြတ်ခြင်းကို၊ လက်ခြေဖြတ်ခြင်းကို၊ နားဖြတ်ခြင်းကို၊ နှာခေါင်းဖြတ်ခြင်းကို၊ နား, နှာခေါင်းဖြတ်ခြင်းကို၊ ပုန်းရည်အိုးခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ခရုသင်းဦးပြည်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ရာဟု ခံတွင်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ မီးပန်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ လက်ဆီမီးခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ပြိန်းရွက်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ လျှော်တေအဝတ်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ဧဏီသားမီးမြိုက်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ငါးမျှား ချိတ်ဖြင့် အသားလှွာခြင်းကို၊ ကျပ်ပြားမျှလောက် အသားဖြတ်ခြင်းကို၊ (အသားကို မွမ်း၍) ဆားငံရေ လောင်းခြင်းကို၊ တံခါးကျည်လှည့်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ကောက်ရိုးထုံးခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို၊ ဆီပူဖြင့် သွန်းလောင်းခြင်းကို၊ ခွေးတို့

ကို ကိုက်စားစေသည်တို့ကို၊ အရှင်လတ်လတ် သံတံကျင်လျှိုခြင်းကို၊ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်းကို ခံရကုန်၏။

အချို့သောသူတို့သည် ညဉ့်အခါ၌ မကောင်းမှုကို ပြု၍၊ ညဉ့်အခါ၌ပင်လျှင် မကောင်းကျိုးကို ခံစားရကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် ညဉ့်အခါ၌ (မကောင်းမှုကို) ပြု၍၊ နေ့အခါ၌ပင်လျှင် (မကောင်းကျိုးကို) ခံစားရကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် နေ့အခါ၌ (မကောင်းမှုကို) ပြု၍၊ နေ့အခါ၌ပင်လျှင် (မကောင်းကျိုးကို) ခံစားရကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် နေ့အခါ၌ (မကောင်းမှုကို) ပြု၍၊ ညဉ့်အခါ၌ပင်လျှင် (မကောင်းကျိုးကို) ခံစားရကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သည်ရှိသော် (မကောင်းကျိုးကို) ခံစားရကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း မျက်မှောက်ဖြစ်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌သာလျှင် မကောင်းကျိုးကို ခံစားရကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တစ်ယောက်သော သူအား လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ သုံးယောက်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ လေးယောက်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ ငါးယောက်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ ဆယ်ယောက်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ တစ်ရာသော သူအား လည်းကောင်း၊ တစ်ထောင်သော သူအား လည်းကောင်း၊ တစ်သိန်းသော သူအား လည်းကောင်း အခြံအရံနှင့်တကွသော အလှူကို ပေး၍၊ သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ကံဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကို လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ခံစားရသောသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါ၏လော ဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ယောကျ်ား လေးယောက်တို့သည် အလှူကို ပေးသောကြောင့်၊ သီလကို ဆောက်တည်သောကြောင့်၊ ဥပုသ် စောင့်သုံးမှုကို ပြုလုပ်သောကြောင့် မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် ထိုလူကိုယ်ဖြင့်သာလျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ဖူးသော သူတို့ ရှိကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)၊ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူ၊ အဘယ်သူတို့ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မန္ဓာတုစကြာမင်း၊ နေမိမင်း၊ သာဓိနမင်း၊ ဂုတ္တိလ စောင်းသမားတို့ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုဒိဋ္ဌဓမ္မအကျိုးသည် များစွာသော ဘဝအထောင်တို့ ခြားကွာနေ၏။ ဤအသျှင်ဘုရားပြသော အကြောင်းကား နှစ်ဦးသော အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်ကွယ် ဖြစ်ချေ၏။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ပါအံ့၊ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော် မူသောအခါ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ပင် ဖြစ်ဖူးသည်ကို မိန့်ကြားတော် မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း ပုဏ္ဏကကျွန်သည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား ဘောဇဉ်ကို ပေးလှူသောကြောင့် ထိုပေးလှူသော နေ့၌ပင်လျှင် သူဌေး အရာသို့ ရောက်ရလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏကသည် ယခုလက်ထက်၌ ပုဏ္ဏက သူဌေးဟူ၍ ထင်ရှား၏။ ဂေါပါလမာတာ မည်သော မိဖုရားသည် မိမိ၏ ဆံပင်တို့ကို ရောင်း၍ ရအပ်ကုန်သော ရှစ်သပြာတို့ဖြင့် အသျှင်မဟာ ကစ္စည်း မထေရ်အပါအဝင် မထေရ်ရှစ်ပါးအား ဆွမ်းကို ပေးလှူသောကြောင့် ထိုပေးလှူသော နေ့၌ပင်လျှင် စန္ဒပဇ္ဇောတမင်း၏ မိဖုရားအရာသို့ ရောက်ရ၏။ သုပ္ပိယာဥပါသိကာမသည် မကျန်းမာသော ရဟန်းတစ်ပါးအား မိမိ၏ ပေါင်သားဖြင့် အသားဟင်းကို ပေးလှူသောကြောင့် နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ပင်လျှင် အသားနုတတ်ကာ ကောင်းသော အသားအရေ ဖြစ်၍ အနာကင်း ရလေ၏။ မလ္လိကာဒေဝီသည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ညဉ့်လွန်ပြီးသော မုယောမုန့်လုံးကို ပေးလှူသောကြောင့် ထိုပေးလှူသော နေ့၌ ပင်လျှင် ကောသလမင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ရလေ၏။ သုမနပန်းသည်သည် ရှစ်ဆုပ်သော မုလေးပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်သောကြောင့် ထိုပူဇော်သော နေ့၌ပင်လျှင် များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။ ဧကသာဋက ပုဏ္ဏားသည် အပေါ်ရုံ ပုဆိုးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်သောကြောင့် ထိုပူဇော်သော နေ့၌ပင် အလုံးစုံသော ဆင်စသည်တို့၏ ရှစ်ခု အပေါင်းကိုရ၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည် မျက်မှောက်ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကို လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း ခံစားရကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ခြောက်ယောက်သော သူတို့ကိုသာလျှင် ရွေးချယ်ရာမှီး၍ ပြတော်မူရသည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဟုတ်ပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ အကုသိုလ်သည်သာလျှင် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုအကုသိုလ်အတူ ကုသိုလ်သည် အားမကြီး။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည်ကား တစ်နေ့တည်း၌ပင် မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကြောင့် တံကျင်လျှိုတင်ခံရကုန်သော ဆယ်ယောက်သော ယောကျ်ားတို့ကိုလည်း မြင်ရပါ၏။ မကောင်းမှု ကံ၏ အကျိုးကြောင့် တံကျင် လျှိုတင်ခံရကုန်သော နှစ်ဆယ်သော ယောကျ်ားတို့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးဆယ်သော ယောကျ်ားတို့ကို လည်းကောင်း၊ လေးဆယ်သော ယောကျ်ားတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးဆယ်သော ယောကျ်ားတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားတစ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ား တစ်ထောင်ကို လည်းကောင်း မြင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နန္ဒကုလမည်သော မင်း၏ ဘဒ္ဒသာလမည်သော စစ်သူကြီး သားသည် ရှိလေ၏။ ထိုဘဒ္ဒသာလနှင့် စန္ဒဂုတ်မင်းသည် စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုစစ်မြေပြင်၌ နှစ်ဖက်သော ဗိုလ်ပါအပေါင်းဝယ် ရှစ်ဆယ်သော ခေါင်းပြတ်အလောင်းကောင်တို့ ဖြစ်လေကုန်၏။ ခေါင်းပြတ်အလောင်းကောင် တစ်ခုလဲ ကျသည်ရှိသော် ခေါင်းပြတ်အလောင်းကောင် တစ်ခုသည် ထ၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကြောင့်ပင် အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း အကုသိုလ်သည်သာလျှင် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုအကုသိုလ်အတူ ကုသိုလ်သည် အားမကြီးဟု ဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ကောသလမင်းသည် အသဒိသ အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏ဟု ကြားဖူးပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြားဖူး၏ (ဟု မိန့်ဆို၏)။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန ကောသလမင်းသည် ထိုအသဒိသအလှူကြီးကို ပေးလှူ၍ ထိုသို့ ပေးလှူခြင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော မျက်မှောက်ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကိုသော် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာကိုသော် လည်းကောင်း ရပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောသလမင်းသည် ဤသို့သော သဘော ရှိသော အတုမရှိသော အလှူဒါနကို ပေးလှူလျက်လည်း ထိုသို့ ပေးလှူခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မျက်မှောက်ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကိုသော် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာကို သော်လည်းကောင်း အကယ်၍ မရအံ့၊ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အကုသိုလ်သည်သာလျှင် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုအကုသိုလ်အတူ ကုသိုလ်တရားသည် အားမကြီးပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အကုသိုလ်၏ နည်းပါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အကုသိုလ်သည် လျင်မြန်စွာ အကျိုးပေး၏။ ကုသိုလ်၏ များမြတ်ပြန့်ပွါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကာလရှည်ကြာမှ အကျိုးပေး၏။ မင်းမြတ် ဤအရာကို ဥပမာအားဖြင့်လည်း စူးစမ်း ဆင်ခြင်အပ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် အပရန္တဇနပုဒ်၌ ကုမုဒဘဏ္ဍိက အမည်ရှိသော စပါးမျိုးသည် (စိုက်၍) တစ်လပြည့်သည် ရှိသော် အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်၏။ သလေးစပါးတို့သည် ခြောက်လ ငါးလကြာမှ မှည့်ရင့်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအရာ၌ ကုမုဒဘဏ္ဍိက စပါး၏ လည်းကောင်း၊ သလေးစပါးတို့၏ လည်းကောင်း ထူးခြားချက်ကား အဘယ်နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကုမုဒဘဏ္ဍိကစပါး၏ အာနိသင် နည်းပါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် (စိုက်၍) တစ်လ ပြည့်သော် အိမ်တွင်းသို့ ရောက်၏။ သလေးစပါးတို့ ပြန့်ပြောသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခြောက်လ ငါးလကြာမှ မှည့်ရင့် ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သလေးစပါးတို့သည် မင်းအား ထိုက်ပါကုန်၏။ မင်းသုံးမင်းဆောင် ဘောဇဉ်ပါတည်း။ ကုမုဒဘဏ္ဍိကစပါးမျိုးသည် ကျွန်အမှုလုပ်တို့၏ အစာဘောဇဉ်ပါ တည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကုသိုလ်၏ နည်းပါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အကုသိုလ်သည် လျင်မြန်စွာ အကျိုးပေး၏။ ကုသိုလ်၏ များမြတ် ပြန့်ပြောသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကာလရှည်ကြာမှ အကျိုး ပေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုစကား၌ အကြင်အရာသည် လျင်မြန်စွာ အကျိုးပေး၏။ ထိုအရာမည်သည် လောက၌ အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်သည် အလွန်အကဲ အားကြီး၏။ ထိုအကုသိုလ်အတူ ကုသိုလ်သည် အားမကြီး။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာမည်သည်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော စစ်သည်သူရဲသည် ကြီးစွာသော စစ်ပွဲသို့ ဝင်၍ ရန်သူ၏ ခါးတောင်းကျိုက်ကို ကိုင်ယူဆွဲငင်လျက် အလွန်လျင်စွာ အရှင်သခင်အား ဆောင်နှင်းရာ၏။ ထိုစစ်သူရဲသည် လောက၌ စွမ်းနိုင်သော ရဲရင့်သော သူရဲကောင်း မည်၏။ ထို့ပြင် အကြင် ဆေးသမားသည်လည်း ဆူးငြောင့်ကို လျင်စွာ ထုတ်ပယ်နိုင်၏။ ရောဂါကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ထိုဆေးသမားသည် လိမ္မာ(ကျွမ်းကျင်)သူ မည်၏။ အကြင်ဂဏန်း တွက်သမားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ရေတွက်၍ လျင်စွာပြ၏၊ ထိုဂဏန်းတွက်သမားသည် လိမ္မာ (ကျွမ်းကျင်) သူ မည်၏။ အကြင် လက်ဝှေ့သမားသည် အပြိုင်လက်ဝှေ့သမားကို လျင်စွာ မြှောက်ချီ၍ ပက်လက်ကျစေ၏။ ထိုလက်ဝှေ့သမားသည် စွမ်းနိုင်သော သူရဲကောင်း မည်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤအတူပင်လျှင် အကြင် ကုသိုလ်သည် လည်းကောင်း၊ အကြင် အကုသိုလ်သည် လည်းကောင်း လျင်စွာ အကျိုးပေး၏။ ထိုကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံသည် လောက၌ လွန်ကဲစွာ အားကြီးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် နှစ်ပါးစုံလည်းဖြစ်သော ထိုကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံသည် တမလွန်၌ အကျိုးခံစားရသည် ချည်းသာတည်း။ သို့ဖြစ်သော်လည်း အကုသိုလ်သည် အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခဏချင်းဖြင့်ပင် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရ၏။ မင်းမြတ် ရှေးမင်းတို့သည် "အကြင်သူသည် သူ့အသက်ကို သတ်၏။ ထိုသူသည် ဒဏ်ထိုက်၏။ အကြင်သူသည် မပေးသည်ကို ခိုးယူ၏။ အကြင်သူသည် သူတစ်ပါး၏ မယားကို သွားလာ လွန်ကျူး၏။ အကြင်သူသည် မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ပြောဆို၏။ အကြင်သူသည် ရွာကို တိုက်ဖျက်၏။ အကြင်သူသည် လမ်းခရီးကို လုယက်၏။ အကြင်သူသည် စဉ်းလဲခြင်းကို ပြု၏။ အကြင်သူသည် လှည့်ပတ်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုသူသည် အပြစ်ဒဏ်ထိုက်၏၊ သတ်အပ်၏၊ ဖြတ်အပ်၏၊ ခွဲအပ်၏၊ ရိုက်ပုတ်အပ်၏" ဟူသော စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ထားအပ်၏။ ထိုရှေးမင်းတို့သည် ထိုထားသော စည်းမျဉ်းဥပဒေကို စွဲယူ၍ စူးစမ်းစိစစ်၍ ဒဏ်ထားကုန်၏။ သတ်ကုန်၏၊ ဖြတ်ကုန်၏၊ ခွဲကုန်၏၊ ရိုက်ပုတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော မင်းစသည်တို့သည် "အကြင်သူသည် ဒါနကိုမူလည်း ပေး၏။ သီလကိုမူလည်း စောင့်၏။ ဥပုသ် စောင့်သုံးမှုကိုမူလည်း ပြု၏၊ ထိုသူအား ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း ပေးအပ်၏" ဟု ထားအပ်သော မြဲသော စည်းမျဉ်းဥပဒေသည် ရှိသလော။ ပြုအပ်သော ခိုးမှုရှိသော ခိုးသူအား သတ်ခြင်း၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကဲ့သို့ ထိုကုသိုလ်ပြုသူကို စူးစမ်းစိစစ်၍ ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း ပေးကြကုန်သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပေးကြပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပေးလှူကုန်သေ ာသူတို့အား စူးစမ်းစိစစ်၍ ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း အကယ်၍ ပေးကုန်ငြားအံ့။ ကုသိုလ်သည်လည်း မျက်မှောက်ဘဝ၌ ခံစားရသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် အကြင့်ကြောင့်လျှင် "ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း ပေးကုန်အံ့" ဟု ပေးလှူသော သူတို့ကို မစူးစမ်း၊ မစိစစ်ကုန်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်သည် မျက်မှောက် ဘဝ၌ မခံစားရပေ။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း အကုသိုလ်သည် ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုး ခံစားရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌ ထိုအကုသိုလ်ပြုသူသည် အလွန်အကဲ အားကြီးသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားရ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော ပညာရှိသူနှင့် ကင်း၍ ဤပြဿနာကို ကောင်းစွာ မဖြေဆိုနိုင်ပေရာ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန လောကီအကြောင်းကို လောကုတ္တရာ အကြောင်းဖြင့် သိစေအပ်ပါပြီဟု (လျှောက်၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ကုသလာကုသလဗလဝတရပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၄ - ပုဗ္ဗပေတာဒိသပဉှာ

(ရှေးက သေလွန်ပြီးသူတို့အား ရည်ညွှန်း၍ လှူသော အလှူပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤပေးလှူသောသူတို့သည် အလှူကို ပေးလှူကုန်၍ "ဤအလှူသည် သေလွန်ကုန်ပြီးသော သူတို့အား ရောက်ပါစေသတည်း" ဟု ရှေးက သေလွန်ပြီးသူတို့အား ရည်ညွှန်းကုန်၏။ ထိုသေလွန်ပြီးသူတို့သည် ထိုလှူဒါန်း ရည်ညွှန်းခြင်းလျှင် အကြောင်းရှိသော တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးကို ရပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အချို့သော သူတို့သည် ရကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် မရကုန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူတို့သည် ရပါကုန်သနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် မရပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငရဲသို့ ကျရောက်ကုန် သူတို့သည် မရကုန်။ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကုန်သူတို့သည် မရကုန်။ တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် မရကုန်။ ပြိတ္တာလေးမျိုးတို့တွင် (၁) အစာကို အန်ရသော ဝန္တာသိကပြိတ္တာမျိုး၊ (၂) စား၍ မဝင် ငတ်မွတ်သော ခုပ္ပိပါသပြိတ္တာမျိုး၊ (၃) ဝမ်းခေါင်းပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော နိဇ္ဈာမတဏှိက ပြိတ္တာမျိုး၊ ဤသုံးဦးသော ပြိတ္တာမျိုးတို့သည် မရကုန်။ (၄)သူတစ်ပါး ပေးကမ်းသည်ကို မှီ၍ အသက်မွေးရကုန်သော ပရဒတ္တူပဇီဝိပြိတ္တာတို့သည်သာ ရကုန်၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည်လည်း ပေးလှူသည်ကို သိကုန်သော်မှသာလျှင် ရကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အကြင်သူတို့အား ရည်မှတ်၍ ပြုအပ်၏။ ထိုသူတို့သည် အကယ်၍ မရကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ပေးလှူသော သူတို့၏ အလှူသည် ခန်းခြောက်ရာပါ၏၊ အကျိုးမရှိရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အလှူသည် အကျိုးမရှိသည် မဟုတ်။ အကျိုးမပေးသည် မဟုတ်။ ပေးလှူသော ဒါယကာတို့သည်သာလျှင် ထိုအလှူ၏ အကျိုးကို ခံစားရကုန်၏ဟု(မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ အချို့သောသူတို့သည် ငါး၊ အမဲ၊ အရက်၊ ထမင်း၊ ခဲဖွယ်တို့ကို စီရင်၍ ဆွေမျိုးတို့ထံသို့ သွားကုန်၏။ ထိုဆွေမျိုးတို့သည် ထိုလက်ဆောင်ကို အကယ်၍ မခံယူကုန်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုလက်ဆောင်သည် ခြောက်ကပ်ခြင်းသို့ ရောက်မူလည်း ရောက်ရာသလော။ ပျက်စီးမူလည်း ပျက်စီးရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မပျက်စီးရာပါ။ ထိုလက်ဆောင်သည် ဥစ္စာရှင်တို့အားသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပေးလှူသူတို့သည်သာလျှင် ထိုအလှူ၏ အကျိုးကို ခံစားရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တိုက်ခန်းသို့ ဝင်သော ယောကျ်ားသည် ရှေ့မှ ထွက်ရာ တံခါးမရှိခဲ့သော် အဘယ်တံခါးဖြင့် ထွက်ရာသနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဝင်ရာတံခါးဖြင့်သာလျှင် ထွက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုအလှူ၏ အကျိုးကို ပေးလှူသူတို့သည် သာလျှင် ခံစားရကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတိုင်းဖြစ်စေလော့။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း လက်ခံပါ၏။ ထိုအလှူ၏ အကျိုးကို ပေးလှူသူတို့သည်သာ ခံစားရကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုလိုပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤပေးလှူသော သူတို့၏ ပေးလှူသော အလှူသည် သေသွားသူတို့အား အကယ်၍ ရောက်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသေသွားသော သူတို့သည် ထိုအလှူ၏ အကျိုးကို အကယ်၍ ခံစားရကုန်အံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ သူ၏အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသော၊ ကြမ်းတမ်းသော၊ သွေးစွန်းသော လက်ရှိသော၊ ပြစ်မှားတတ်သော စိတ်ရှိသော သူတို့သည် လူတို့ကို သတ်၍ ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုလျက်

သေသွားသူတို့အား “ငါ၏ ဤမကောင်းမှုကံ အကျိုးသည် သေသွားသူတို့အား ရောက်ပါစေသတည်း” ဟု ရည်ညွှန်းခဲ့အံ့။ ထိုမကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် သေသွားသူတို့အား ရောက်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မရောက်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင့်ကြောင့် ကုသိုလ်သည် ရောက်၏။ အကုသိုလ်သည် မရောက်ဟူရာ၌ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ အထောက်အထားကား အဘယ်ပါနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤပြဿနာကို မမေးထိုက် မမေးသင့်။ မင်းမြတ် သင်သည် ဖြေတတ်သောသူ ရှိ၏ဟူ၍ မမေးထိုက် မမေးသင့်သော ပြဿနာကို မမေးလင့်။ ကောင်းကင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မှီရာ မရှိသနည်း။ ဂင်္ဂါမြစ်သည် အဘယ့်ကြောင့် အထက်ရေဆန်သို့ ရှေးရှုမစီးသနည်း။ ဤလူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဤငှက်တို့သည် လည်းကောင်း အဘယ့်ကြောင့် အခြေနှစ်ချောင်း ရှိကုန်သနည်း။ ဤသား သမင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သနည်း။ ဤသို့ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ငါ့ကို သင် မေးလတ္တံ့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်သည် ထိုပြဿနာကို ညှဉ်းဆဲလို၍ မေးလျှောက်သည် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား ယုံမှားခြင်း အေးငြိမ်းရန် အလို့ငှါ မေးလျှောက်ပါ၏။ လောက၌ လက်ဝဲလမ်းမှားသို့ လိုက်ကုန်သော ဉာဏ်စက္ခု ကင်းကုန်သော လူတို့သည် များပြားလှပါကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အခွင့်မရဘဲ ရှိကုန်အံ့နည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို မေးလျှောက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မကောင်းမှုကို မပြုကျင့်သူ၊ အလိုမတူသူနှင့် အညီအမျှ မကောင်းမှုကံကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပေ။

မင်းမြတ် လူတို့သည် ရေတံလျှောက်ဖြင့် ရေကို အလွန်ဝေးသော အရပ်သို့လည်း ဆောင်ယူကုန်သကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်သော ကျောက်တောင်ကြီးကို ရေတံလျှောက်ဖြင့် အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ယူဆောင်ခြင်းငှာ တတ်ကောင်းပါအံ့လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ အကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ မင်းမြတ် ဆီဖြင့် ဆီမီးကို ညှိထွန်းခြင်းငှါ တတ်ကောင်းသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ရေဖြင့် ဆီမီးကို ညှိထွန်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ အကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား လယ်သမားတို့သည် တစ်ဖက်ဆည်ကန်မှ ရေကို ထုတ်၍ စပါးကို မှည့်ရင့်စေကုန်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာမှ ရေကို ထုတ်၍ စပါးကို မှည့်ရင့်စေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ အကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်း။ အကုသိုလ်ကို ခွဲဝေပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါသနည်း။ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိစေပါလော့။ အကျွန်ုပ်သည် ပညာမျက်စိ မကန်းပါ။ ပညာအလင်း မရသူ မဟုတ်ပါ။ ကြားနာရပါမူ သိနိုင်ပါ၏ဟု(လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကုသိုလ်သည် နည်းပါး၏။ ကုသိုလ်သည် များပြား၏။ အကုသိုလ်သည် နည်းပါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြုတတ်သူကိုသာ သိမ်းယူနိုင်၏။ ကုသိုလ်သည် များပြားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဥပမာ ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ရေပေါက်ငယ်တစ်ခုသည် မြေ၌ ကျရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုရေပေါက် ရေစက်သည် ဆယ်ယူဇနာ၊ ဆယ့်နှစ်ယူဇနာတို့ တိုင်အောင် လွှမ်းမိုးနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မလွှမ်းမိုးနိုင်ရာပါ။ ထိုရေပေါက်ရေစက်သည် ကျရာအရပ်၌ပင်လျှင် ကုန်ပျောက်သွားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရေပေါက် ရေစက်၏ နည်းလှသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူ

သာလျှင် အကုသိုလ်သည် နည်းပါးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြုသူကိုသာလျှင် သိမ်းယူနိုင်၏။ ခွဲဝေပေး ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား သည်းစွာသော မိုးကြီးသည် မြေအပြင်ကို တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ စေလျက် ရွာသွန်းရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုသည်းစွာသော မိုးကြီးသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရွာသွန်းလွှမ်းမိုးရာ သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရွာသွန်း လွှမ်းမိုးရာပါ၏။ မိုးကြီးသည် ထုံးအိုင်၊ အိုင်ကြီး၊ အိုင်ငယ်၊ မြစ်ချောင်း၊ မြစ်လက်တက်၊ ချောင်းကြား၊ ရှို၊ မြောင်၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်တို့ ကို ပြည့်စေ၍ ဆယ်ယူဇနာတို့ တိုင်အောင် လွှမ်းမိုးရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မိုး၏ အားကြီးများပြားသည်၏ အဖြစ် ကြောင့် ပါတည်းဟု(လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်သည် များပြား၏။ များပြားသည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်လူတို့နှင့် အတူတကွလည်း ခွဲဝေခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အကုသိုလ်သည် နည်းပါးပါသနည်း၊ ကုသိုလ် သည် များပြားပါသနည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အလှူကို ပေး၏။ သီလကို ဆောက်တည်၏။ ဥပုသ်ကို စောင့်သုံး၏။ ထိုသူသည် ရွှင်ပျ၏။ အလွန် ရွှင်ပျ၏။ ပြုံးရယ်၏။ ဝမ်းမြောက်၏။ ကြည်လင်သော စိတ်ရှိ၏။ နှစ်သက်စွာ ဖြစ်၏။ ထိုသူ့အား အဆင့်ဆင့် နှစ်သိမ့်မှု 'ပီတိ' ဖြစ်၏။ နှစ်သိမ့်သော စိတ်ရှိသော သူအား အလွန့်အလွန် ကုသိုလ်တရား တိုးပွါး၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား များစွာသော ရေပြည့်လျှံသော ရေတွင်း၌ ရေသည် တစ်ခုသော အရပ် ဖြင့် ဝင်ရာ၏။ တစ်ခုသော အရပ်ဖြင့် ထွက်ရာ၏။ ထွက်သော်လည်း အဆင့်ဆင့် ဖြစ်၏။ကုန်ခန်းခြင်း သို့ ရောက်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကုသိုလ်သည် အလွန့် အလွန် တိုးပွါး၏။ မင်းမြတ် ယောကျာ်းသည် အနှစ်တစ်ရာမြောက်၌လည်း ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကို အကယ်၍ ဆင်ခြင် ငြားအံ့။ ဆင်ခြင်တိုင်း ဆင်ခြင်တိုင်း အလွန့်အလွန် ကုသိုလ်တရား တိုးပွါး၏။ ထိုယောကျာ်း၏ ထိုကုသိုလ်ကို အလိုရှိသော သူတို့နှင့်အတူ အမျှခွဲဝေခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်း ဖြင့် ကုသိုလ်သည် များပြား၏။ ဤကုသိုလ်သည် များပြား၏ဟူသော စကား၌ ဤသည်ကား အကြောင်း တည်း။

မင်းမြတ် အကုသိုလ်ကို ပြုသောသူသည် နောက်၌ နှလုံးမသာယာ။ နှလုံးမသာယာသော သူ၏ စိတ်သည် တွန့်၏၊ ဆုတ်၏၊ ဆုတ်နစ်၏၊ မပျံ့ပျူး၊ စိုးရိမ်၏၊ ပူပန်၏၊ အားယုတ်၏၊ အားကုန်၏၊ မတိုးပွါး၊ ထိုဖြစ်သော အခိုက်အတန့်၌သာ ကုန်ခန်းနေ၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရေခန်းခြောက် သော သဲအားကြီးသော ကုန်းကြီးရှိသော ကောက်ကွေ့သော မြစ်၌ အထက်မှလာသော ရေအနည်းငယ် သည် ဆုတ်ယုတ်၏။ကုန်ခန်း၏၊ မတိုးပွား။ ထိုလာရာ အရပ်၌သာ ကုန်ခန်းနေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် အကုသိုလ်ပြုသော သူ၏ စိတ်သည် တွန့်တို၏၊ ဆုတ်၏၊ ဆုတ်နစ်၏၊ မပျံ့ပျူး၊ စိုးရိမ်၏၊ ပူပန်၏၊ အားယုတ်၏၊ အားကုန်၏၊ မတိုးပွါး၊ ထိုဖြစ်သော အခိုက်အတန့်၌သာ ကုန်ခန်း၏။ မင်းမြတ် အကြင် အကြောင်းကြောင့် အကုသိုလ်သည် နည်း၏။ ဤအရာ၌ ဤဆိုခဲ့ပြီးသည်ကား အကြောင်းတည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

လေးခုမြောက် ပုဗ္ဗပေတာဒိသပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၅ - သုပိနပဥှာ (အိပ်မက် ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤလောက၌ ယောကျ်ားမိန်းမတို့သည် ကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော၊ မကောင်းသည်လည်း ဖြစ်သော၊ မြင်ဖူးသည်လည်း ဖြစ်သော၊ မမြင်ဖူးသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ပြုလုပ်ဖူးသည်လည်းဖြစ်သော၊ မပြုလုပ်ဖူးသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ဘေးကင်းသည်လည်း ဖြစ်သော၊ ဘေးနှင့်တကွလည်း ဖြစ်သော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ကုန်၏။ ဝေးသောအရပ်၌ လည်းကောင်း၊ နီးသောအရပ်၌လည်းကောင်း များပြားကုန်သော၊ အထောင်မက များလှသော အကြောင်းအရာတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရကုန်၏။ ဤအိပ်မက်မည်သည် အဘယ်ပါနည်း။ ဤအိပ်မက်ကို အဘယ်သူသည်မူလည်း မြင်မက်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြင်အာရုံသည် စိတ်အား ထင်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအာရုံသည် အိပ်မက်မည်၏။ မင်းမြတ် ဤခြောက်ယောက်သော သူတို့သည် အိပ်မက်မြင်မက်ကုန်၏။

(၁) လေနာရှိသူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

(၂) သည်းခြေနာရှိသူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

(၃) သလိပ်နာရှိသူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

(၄) နတ်တို့ဆောင်ပြသောအားဖြင့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

(၅) လေ့ကျက်ဖူးသောအားဖြင့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

(၆) ရှေ့ပြေးနိမိတ်အားဖြင့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

မင်းမြတ် ထိုခြောက်ပါးသော အိပ်မက်တို့တွင် ရှေ့ပြေးနိမိတ်အားဖြင့် မြင်မက်သော အိပ်မက်သည်သာလျှင် မှန်၏။ ထိုမှ ကြွင်းသော အိပ်မက်သည် မမှန်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် ရှေ့ပြေး နိမိတ်အားဖြင့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ထိုသူ၏ စိတ်သည် မိမိအလိုလို သွား၍ ထိုအာရုံကို စူးစမ်းသလော။ ထိုအာရုံကမူလည်း စိတ်အား ရှေးရှု ထင်ခြင်းသို့ ရောက်ပါသလော။ တစ်ပါးသော သူသည်မူလည်း လာ၍ ထိုသူအား ပြောကြားပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအိပ်မက်မက်သော သူ၏ စိတ်သည် အလိုလို သွား၍ ထိုအာရုံကို မစူးစမ်း။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်မူလည်း လာ၍ ထိုသူအား မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ထိုအာရုံသည်သာလျှင် စိတ်အား ရှေးရှုထင်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ကြေးမုံမှန်သည် မိမိအလိုလို တစ်စုံတစ်ရာသော အရပ်သို့ သွား၍ အရိပ်ကို မစူးစမ်း။ အခြား တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည်မူလည်း အရိပ်ကို ဆောင်ခဲ့၍ ကြေးမုံမှန်ပေါ်သို့ မတင်၊ စင်စစ်သော်ကား အရိပ်သည် အမှတ်မထင် တစ်ခုခုသော အရပ်မှလာ၍ ကြေးမုံမှန်အား ရှေးရှုထင်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုအိပ်မက်မက်သော သူ၏ စိတ်သည် မိမိအလိုသို့ သွား၍ ထိုအာရုံနိမိတ်ကို မစူးစမ်း။ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်မူလည်း လာ၍ မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား အာရုံသည် အမှတ်မထင် တစ်ခုခုသော အရပ်မှ လာ၍ စိတ်အား ရှေးရှုထင်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အိပ်မက်မြင်မက်သော စိတ်သည် “ဤမည်သော အကျိုးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘေးကင်းသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘေးရှိသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိနိုင်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအိပ်မက် မြင်မက်သော စိတ်သည် “ဤမည်သော အကျိုးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။

ဘေးကင်းသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘေးရှိသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မသိနိုင်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား အာရုံနိမိတ် ဖြစ်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော သူတို့အား ပြောကြား၏။ ထို့နောက်မှ ထိုသူတို့သည် အကျိုး အပြစ်ကို ပြောကြားကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တိုက်တွန်းပါ၏။ အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ကိုယ်၌ မှဲ့တို့သည် လည်းကောင်း၊ အဖုအပိမ့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပွေးတို့သည် လည်းကောင်း လာဘ်ရခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ လာဘ်မရခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ များခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ မများခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းငှါ လည်းကောင်း ပေါ်ပေါက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုအဖုအပိမ့်တို့သည် "ငါတို့သည် ဤမည်သော အကျိုးကို ပြီးစေကုန်အံ့" ဟု သိ၍ ပေါ်ပေါက်ကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် အကျိုးကို သိ၍ ပေါ်ပေါက်သည် မဟုတ်ပါ။ အကြင်သို့ သဘောရှိသော အရပ်တို့၌ အဖုအပိမ့်တို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ထိုပေါ်ပေါက်ရာ အရပ်၌ ထိုအဖု အပိမ့်တို့ကို မြင်၍ နိမိတ်ဖတ်သူတို့သည် "ဤမည်သော အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ပြောကြားပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အိပ်မက်မြင်မက်သော စိတ်သည် ဤမည်သော အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့။ ဘေးကင်းသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘေးရှိသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မသိ။ စင်စစ်သော်ကား အာရုံနိမိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော သူတို့အား ပြောကြား၏။ ထို့နောင်မှ ထိုသူတို့သည် အကျိုးအပြစ်ကို ပြောကြားကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အိပ်မက်မြင်မက်သော သူသည် အိပ်ပျော်စဉ် မြင်မက်ပါသလော။ ထိုသို့ မဟုတ် နိုးကြားစဉ် မြင်မက်ပါသလောဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အိပ်မက်မြင်မက်သော သူသည် အိပ်ပျော်စဉ်လည်း မမြင်မက်။ နိုးကြားစဉ်လည်း မမြင်မက်။ စင်စစ်သော်ကား ငိုက်မျဉ်းခြင်းသို့ သက်ရောက်သော် ဘဝင်အယဉ်သို့ မရောက်မီ ဤအတွင်း၌ အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ငိုက်မျဉ်းခြင်းသို့ သက်ရောက်သောသူ၏ စိတ်သည် ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်၏။ ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်သော စိတ်သည် (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်နိုင်။ (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်သော စိတ်သည် ချမ်းသာဆင်းရဲကို မသိ။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို မသိသောသူအား အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခြင်းသည် မဖြစ်။ (ဇောဝီထိအားဖြင့်) စိတ်ဖြစ်သည်ရှိသော် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မှောင်မိုက်သော၊ အရောင်အလင်း မရှိသော အမိုက်တိုက်၌ အလွန် စင်ကြယ်သော ကြေးမုံ (မှန်)၌သော်လည်း အရိပ်သည် မထင်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငိုက်မျဉ်းခြင်းသို့ သက်ရောက်သော စိတ်သည် ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ကိုယ်သည် ရပ်တည်နေသော်လည်း စိတ်သည် (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်။ စိတ်သည် (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်သော် အိပ်မက်ကို မမြင်မက်။ မင်းမြတ် ကြေးမုံ (မှန်) အတူ ကိုယ်ကို မှတ်အပ်၏။ အမိုက်တိုက်အတူ အိပ်ပျော်ခြင်းကို မှတ်အပ်၏။ အရောင်အလင်း အတူ စိတ်ကို မှတ်အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဆီးနှင်းဖုံးလွှမ်းသော နေ၏ အရောင်သည် မထင်။ နေရောင်ခြည်သည် တင်ရှားစွာ ရှိလျက်သာ မဖြစ်ပေါ်။ နေရောင်ခြည် မဖြစ်ပေါ်သည်ရှိသော် အရောင်အလင်း မဖြစ်ပေါ်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငိုက်မျဉ်းခြင်းသို့ သက်ရောက်သောသူ၏ စိတ်သည် ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်၏။ ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်သော စိတ်သည် (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်။ (ဇောဝီထိအားဖြင့်) မဖြစ်သော စိတ်သည် အိပ်မက်ကို မမြင်မက်။ မင်းမြတ် နေနှင့် အတူ ကိုယ်ကို မှတ်အပ်၏။ ဆီးနှင်း ဖုံးလွှမ်းသည်နှင့်အတူ ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို မှတ်အပ်၏။ နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ စိတ်ကို မှတ်အပ်၏။

မင်းမြတ် နှစ်ဦးသော သူတို့၏ ကိုယ်သည် ထင်ရှားရှိသော်လည်း စိတ်သည် မဖြစ်ပေါ်။ ငိုက်မျဉ်းခြင်းသို့ သက်ရောက်သည် ဖြစ်၍ ဘဝင် အယဉ်ကျသော သူ၏ ကိုယ်သည် ထင်ရှားရှိသော်လည်း စိတ်

သည် မဖြစ်ပေါ်။ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်သည် ထင်ရှားရှိသော်လည်း စိတ်သည် မဖြစ်ပေါ်။ မင်းမြတ် နိုးကြားသော သူ၏ စိတ်သည် လှုပ်၏၊ ပွင့်၏၊ ပေါ်၏၊ မမြဲ။ ဤသို့ သဘောရှိသောသူ၏ စိတ်၌ အာရုံသည် ထင်ခြင်းသို့ မရောက်။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ဟင်းလင်း ပွင့်တတ်သော၊ ပေါ်လွယ်သော၊ ကောင်းသော အမှုအရာမရှိသော၊ မလျှို့ဝှက်တတ်သော ယောကျ်ားကို လျှို့ဝှက်လိုသူတို့သည် ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိုးကြားသော သူအား နတ်၌ ဖြစ်သော အကြောင်းအရာသော်လည်း ထင်ခြင်းသို့ မရောက်။ ထို့ကြောင့် နိုးကြားသော သူသည် အိပ်မက်ကို မမြင်မက်နိုင်။ မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အာဇီဝပျက်သော၊ မလျောက်ပတ်သော အကျင့်ရှိသော၊ အဆွေခင်ပွန်း ယုတ်ရှိသော၊ သီလကင်းသော၊ ပျင်းရိသော၊ လုံ့လလျော့သော ရဟန်းကို ကုသိုလ် ဖြစ်ကုန်သော ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့သည် ထင်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိုးကြားသော သူအား နတ်၌ ဖြစ်သော အကြောင်းအရာသော်လည်း ထင်ခြင်းသို့ မရောက်။ ထို့ကြောင့် နိုးကြားသော သူသည် အိပ်မက်ကို မမြင်မက်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အိပ်ခြင်း၏ အစ အလယ် အဆုံးသည် ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အိပ်ခြင်း၏ အစ အလယ် အဆုံးသည် ရှိ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သည် အစပါနည်း။ အဘယ်သည် အလယ်ပါနည်း။ အဘယ်သည် အဆုံးပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကိုယ်၏ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ အလွန် လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ အားနည်းခြင်း၊ နုံ့နှေးခြင်း၊ မခံ့ခြင်းသည် အိပ်ခြင်း၏ အစတည်း။ အကြင်သူသည် မျောက်၏ အိပ်ခြင်းကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ စိတ်အစဉ် ဘဝင် ရောပြွမ်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤသည်ကား အိပ်ခြင်း၏ အလယ်တည်း။ ဘဝင်အယဉ်သို့ ရောက်ခြင်းသည် အိပ်ခြင်း၏ အဆုံးတည်း။ အိပ်ခြင်း၏ အလယ်၌ ရောက်လျက် မျောက်၏ အိပ်ခြင်းကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သောသူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော လုံ့လ အကျင့်ရှိသော သူသည် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိလျက် တည်ကြည်သော တရားရှိ၍ မတုန်လှုပ်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိလျက် ပယ်အပ်ပြီးသော အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် အသံရှိသော တောသို့ သက်ဝင်၍ သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ကြံ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုတော၌ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မသက်ရောက်။ ထိုသူသည် ထိုတော၌ တည်ကြည်သော တစ်ခုတည်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိုးကြားသော အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မရောက်သော အိပ်ခြင်း၏ အလယ်သို့ ရောက်သော မျောက်၏ အိပ်ခြင်းကဲ့သို့ အိပ်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော သူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ မင်းမြတ် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် အသံနှင့်အတူ နိုးကြားခြင်းကို မှတ်အပ်၏။ ဆိတ်ငြိမ်သော တောနှင့်အတူ မျောက်၏ အိပ်ခြင်း ကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်သောသူကို မှတ်အပ်၏။ ထိုသူသည် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် အသံကို ပယ်၍ အိပ်ပျော်ခြင်းကို ကြဉ်လျက် လျစ်လျူရှုသည် ဖြစ်၍ သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိသည်နှင့်အတူ နိုးကြားသော အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မရောက်သေးသော၊ မျောက်၏ အိပ်ခြင်း ကဲ့သို့သော၊ အိပ်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော သူသည် အိပ်မက်ကို မြင်မက်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ငါးခုမြောက် သုပိနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၆ - အကာလမရဏပဉှာ

(သေချိန်မရောက်မီ သေခြင်း ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သေသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေချိန်အခါ၌သာ သေပါကုန်သလော။ သို့မဟုတ် သေချိန်အခါ မရောက်မီလည်း သေပါကုန်သလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သေချိန်အခါ၌ သေခြင်းလည်း ရှိ၏။ သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်းလည်း ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်သူတို့သည် သေချိန်အခါ၌ သေပါကုန်သနည်း။ အဘယ်သူတို့သည် သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သရက်ပင်မှသော်လည်းကောင်း၊ သပြေပင်မှသော် လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် အသီးရှိသော အခြားသစ်ပင်မှသော် လည်းကောင်း ကြွေကျကုန်သော၊ စိမ်းသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ မှည့်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သစ်သီးတို့ကို သင် မင်းမြတ် မြင်ဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ်ပင်မှ ကြွေကျသော သစ်သီးအားလုံးတို့သည် ကြွေချိန်အခါ၌သာ ကြွေကျပါကုန်သလော။ သို့မဟုတ် ကြွေချိန်အခါ မရောက်မီလည်း ကြွေကျပါကုန်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သစ်သီးတို့သည် မှည့်ရင့် ပျော့အိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြွေကျကုန်သော သစ်သီးအားလုံးတို့သည် ကြွေချိန်အခါ၌သာ ကြွေကျပါကုန်၏။ ထိုမှတစ်ပါး မှည့်သော အသီးမှ ကြွင်းကုန်သော သစ်သီးတို့တွင် အချို့သော သစ်သီးတို့သည် ပိုးထိုးကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြွေကျပါကုန်၏။ အချို့သော သစ်သီးတို့သည် တုတ်၊ ဆောက်ပုတ်တို့ ခတ်မိကုန်၍ ကြွေကျပါကုန်၏။ အချို့သော သစ်သီးတို့သည် လေတိုက်ခတ်ကုန်၍ ကြွေကျပါကုန်၏။ အချို့သော သစ်သီးတို့သည် အတွင်းပုပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြွေကျပါကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သစ်သီးတို့သည် ကြွေချိန်အခါ မရောက်မီ ကြွေကျပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အိုခြင်း 'ဇရာ' အဟုန် ပုတ်ခတ်ကုန်၍ သေကုန်သော သူတို့သည်သာ သေချိန်အခါ၌ သေကုန်၏။ ကြွင်းသော သတ္တဝါတို့သည် အချို့တို့ကား ကံနှိပ်စက် ၍ သေကုန်၏။ အချို့တို့ကား ဂတိနှိပ်စက်၍ သေကုန်၏။ အချို့တို့ကား အပြုအမူ နှိပ်စက်၍ သေကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကံနှိပ်စက်၍ သေသော သတ္တဝါ၊ ဂတိနှိပ်စက်၍ သေသော သတ္တဝါ၊ အပြုအမူ နှိပ်စက်၍ သေသော သတ္တဝါ၊ အိုခြင်း 'ဇရာ' အဟုန် ပုတ်ခတ်၍ သေသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေချိန်အခါ၌သာလျှင် သေပါကုန်၏။ အကြင်သူသည်ကား အမိဝမ်းသို့ ကပ်ရောက်စဉ် သေပါ၏။ ထိုအချိန် ထိုအခါသည် ထိုသူ၏ သေချိန်ပါတည်း။ ထိုသူသည် သေချိန်အခါ၌သာ သေပါ၏။ အကြင်သူသည် ဖွားရာအိမ်၌ သေပါ၏။ ထိုအချိန် ထိုအခါသည် ထိုသူ၏ သေချိန်ပါတည်း။ ထိုသူသည်လည်း သေချိန်အခါ သေပါ၏။ အကြင်သူသည်ကား အသက် တစ်လရှိသည် ဖြစ်၍ သေပါ၏။ပ။ အကြင်သူသည်ကား အနှစ်တစ်ရာရှိသည် ဖြစ်၍ သေပါ၏။ ထိုသူသည် သေချိန်အခါ၌သာ သေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေသည်မည်သည် မဖြစ်သင့်ပြီ။ သေသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် သေချိန်အခါ၌သာ သေပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ခုနစ်ဦးကုန်သော ဤသူတို့သည် ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါကုန်၏။ အဘယ်ခုနစ်ဦးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) မင်းမြတ် ဝတ်မွတ် ဆာလောင်သောသူသည် အစာကို မရခဲ့မူ ဝမ်းတွင်း၌ လေခတ်သည် ဖြစ်၍ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၂) မင်းမြတ် ရေငတ်သော သူသည် သောက်ရေကို မရခဲ့မူ ခြောက်ကပ်သော နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၃) မင်းမြတ် မြွေကိုက်ခံရသော သူသည် အဆိပ်ဟုန် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဆေးဆရာကို မရခဲ့မူ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၄) မင်းမြတ် အဆိပ်ကို စားမိသောသူသည် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ ပူလောင်ကုန်သည်ရှိသော် ဆေးကို မရခဲ့မူ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၅) မင်းမြတ် မီး၌ ရောက်သည် ဖြစ်၍ လောင်မြိုက်သော သူသည် အေးငြိမ်းကြောင်းကို မရခဲ့မူ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၆) မင်းမြတ် ရေနစ်မြုပ်သော သူသည် ထောက်တည်ရာကို မရခဲ့မူ ပိုလွန်နေရရန် အသက်ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

(၇) မင်းမြတ် လက်နက် ထိခိုက်မိ၍ အနာရှိသော သူသည် ဆေးသမားကို မရခဲ့မူ ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါ၏။

မင်းမြတ် ဤခုနစ်ဦးသော သူတို့သည် ပိုလွန်နေရရန် အသက် ရှိသေးသော်လည်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေပါကုန်၏။ မင်းမြတ် ထိုအရာ၌လည်း ငါသည် ဧကန်စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုဦးအံ့။

မင်းမြတ် ရှစ်ပါးသော အကြောင်းအားဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ လေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သည်းခြေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သလိပ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ်တို့ ပေါင်းဆုံစုဝေးခြင်း 'သန္နိပါတ်' ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥတု ဖောက်ပြန်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မညီညွတ်သော အစာကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး လုံ့လ ပယောဂကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးကြောင့် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ထိုရှစ်မျိုးတို့တွင် ကံ၏ အကျိုး ကြောင့် သေခြင်းသည်သာလျှင် ထိုသေခြင်းတို့တွင် အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေရခြင်းမည်၏။ ကြွင်းသော သေခြင်းတို့သည် အခါကာလနှင့် မယှဉ်သော သေရခြင်း မည်ကုန်၏။

"ထိုသို့သေရာ၌ ထမင်း ဝတ်မွတ်ဆာလောင်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေငတ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြွေကိုက်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ကို စားမိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မီးလောင်ခြင်း, ရေနစ်ခြင်း, လက်နက်ထိခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေ၏။ ထိုသို့ သေရာ၌ လေ, သည်းခြေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သလိပ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ်တို့၏ စုပေါင်းခြင်း 'သန္နိပါတ်' ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥတုမညီ ညွတ်ခြင်းတို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မညီညွတ်သော အာဟာရ၊ သူတစ်ပါးလုံ့လ၊ ကံ၏ အကျိုးတို့ကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန် အခါ မရောက်မီ သေ၏" ဤကား (အကျဉ်းချုပ်) သင်္ဂဟဂါထာ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် အချို့သော သတ္တဝါတို့သည် ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော ထိုထိုအကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုး ကြောင့် သေရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤလောက၌ ရှေးဘဝက သူတစ်ပါတို့ကို ဆာလောင် ဝတ်မွတ်စေခြင်း ဖြင့် သတ်ခဲ့သော သူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး ဆာလောင် ဝတ်မွတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် သည် ဖြစ်၍ ဆာလောင် ဝတ်မွတ်လျက် ပင်ပန်းသည်၊ ခြောက်ခန်းညှိုးနွမ်းသော နှလုံးရှိသည်၊ အလွန် ဆာလောင်သည်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခြောက်ကပ်၍ လောင်းကျွမ်းသည်၊ ဝမ်းအတွင်း၌ ပူလောင်သည် ဖြစ်၍ ဆာလောင်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် ငယ်ရွယ် နုပျိုစဉ်ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ်အရွယ် ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့် အိုမင်း သော အရွယ်ဖြစ်စေ သေရ၏။ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို ရေငတ်စေခြင်းဖြင့် သတ်ခဲ့သောသူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး နိဇ္ဈာမတဏှိကမည်သော ပြိတ္တာဖြစ်လျက် ခေါင်းပါးကြဲလှိုသည် ခြောက်ကပ်သော နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ ရေငတ်ခြင်းဖြင့် သာလျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ် အလတ်အရွယ် ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့် အိုမင်းသော အရွယ်ဖြစ်စေ သေရ၏၊ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို မြွေကိုက်စေ၍ သတ်ခဲ့သော သူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး စပါးကြီး မြွေခံတွင်း တစ်ခုမှသာလျှင် စပါးကြီး မြွေခံတွင်းတစ်ခုသို့၊ မြွေဟောက်ခံတွင်း တစ်ခုမှသာလျှင် မြွေဟောက်ခံ တွင်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းလွဲကာ ထိုမြွေတို့ ကိုက်အပ်ခဲအပ်သည် ဖြစ်ရကား မြွေကိုက်ခံရ၍သာ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ် အရွယ်ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့်အိုမင်းသော အရွယ်ဖြစ်စေ သေရ၏၊ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို အဆိပ်ကို ပေးလျက် သတ်ခဲ့သော သူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး ပူလောင်သော အင်္ဂါကြီးငယ် ကွဲပျက်သော ကိုယ်ဖြင့် အပုပ်နံ့ကို လှိုင်စေလျက် အဆိပ်ဖြင့် သာလျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ် အရွယ် ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့်အိုမင်းသော အရွယ်ဖြစ်စေ သေရ၏။ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို မီးဖြင့် သတ်ခဲ့သော သူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး မီးတောင်တစ်ခုမှသာလျှင် မီးတောင်တစ်ခုသို့၊ ယမမင်းနိုင်ငံ တစ်ခုမှသာလျှင် ယမမင်း နိုင်ငံတစ်ခုသို့ ပြောင်းလှည့်ကာ ပူလောင်ကျွမ်းကျက်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မီးဖြင့်သာလျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ် အရွယ်ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့်အိုမင်းသော အရွယ်ဖြစ်စေ သေရ၏။ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို ရေဖြင့် သတ်ခဲ့သောသူသည် သိန်းပေါင်း များစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး တိုက်ခိုက် ပျက်ယွင်း ကျိုးပဲ့ အားမဲ့သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ချောက်ချားသော စိတ်ရှိလျက် ရေဖြင့်သာလျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ် အရွယ် ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့် အိုမင်းသော အရွယ် ဖြစ်စေ သေရ၏။ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်း။

ရှေးဘဝက သူတစ်ပါးတို့ကို လှံဖြင့် သတ်ခဲ့သောသူသည် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး စုတ်ပြတ် ကွဲပျက် ထုနှက် မှုန့်ချေအပ်သော ကိုယ်ရှိ၍ လှံသွားဖြင့် အထိုးခံရသည် ဖြစ်လျက် လှံဖြင့်သာလျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ဖြစ်စေ၊ အလယ်အလတ် အရွယ် ဖြစ်စေ၊ ကြီးရင့်အိုမင်းသော အရွယ် ဖြစ်စေ သေရ၏။ ဤသို့သော သေခြင်းသည်လည်း ထိုသူ၏ အခါကာလနှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်းသည် ရှိ၏ဟု အကြင်စကားကို အသျှင်ဘုရား ဆို၏။ တိုက်တွန်း တောင်းပန်ပါ၏။ ထိုစကား၌ အသျှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကို ညွှန်ပြတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးသည် စွဲလောင်အပ်သော မြက် ထင်း သစ်ခက် သစ်ရွက်ရှိ၍ လောင်ကျွမ်းပြီးသော မီးစာရှိလျက် မီးလောင်စာကုန်သော ကြောင့် ငြိမ်း၏။ ထိုမီးဘေးကို "ဘေးရန်မရှိဘဲ ဥပဒ်မရှိဘဲ ငြိမ်းချိန်တန်သော အခါ၌ ငြိမ်းအေးသော မီး မည်၏" ဟု ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤ အတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထောင်ပေါင်း များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး အသက်ရှင်၍ အိုမင်း ရင့်ရော်လျက် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် ဘေးရန် မရှိဘဲ ဥပဒ်မရှိဘဲ သေရ၏၊ ထိုသူကို "သေချိန်အခါ၌ သေခြင်းသို့ ရောက်သောသူ" ဟု ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကြီးစွာသော မီးပုံကြီးသည် စွဲလောင်အပ်သော မြက် ထင်း သစ်ခက် သစ်ရွက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုမီးပုံကြီးသည် မြက် ထင်း သစ်ခက် သစ်ရွက် လောင်၍ မကုန်မီ

ပင် မိုးကြီးသည်းစွာ ရွာ၍ ငြိမ်းရာ၏။ မင်းမြတ် မေးဦးအံ့။ ထိုမီးပုံကြီးသည် ငြိမ်းချိန်တန်သော အခါ၌ ငြိမ်းအေးသည် မည်သည် ဖြစ်သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော မီးပုံသည် ရှေးဦးဆိုသော မီးပုံနှင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် အဘယ့်ကြောင့် မဖြစ်ပါသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရုတ်တရက် ရွာသွန်းလာသော မိုးသည် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ထိုမီးသည် ငြိမ်ချိန် မရောက်ဘဲ ငြိမ်း၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးမီးပုံနှင့် မတူပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ သေ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သည်းခြေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သလိပ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လေ, သည်းခြေ, သလိပ်ပေါင်းဆုံခြင်း 'သန္နိပါတ်' ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥတုဖောက်ပြန်သော ရောဂါကြောင့် လည်းကောင်း၊ မညီညွတ်သော အစာကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးလုံ့လကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝတ်မွတ် ဆာလောင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေမွတ်သိပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြွေကိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ကို စားမိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မီးလောင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေနစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ဟုန် ချိပ်စက်အပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကောင်းကင်၌ မိုးကြီးသည်းထန်စွာ တက်လတ်၍ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြည်းကုန်းရာ အရပ်ကို လည်းကောင်း ပြည့်လျှမ်းစေလျက် ရွာသွန်း၏။ ထိုမိုးကို ဘေးရန်မရှိဘဲ ဥပဒ်မရှိဘဲ ရွာသော မိုးဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှင်၍ အိုမင်းရင့်ရော်လျက် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် ဘေးရန်, ဥပဒ်မရှိဘဲ သေရ၏၊ ထိုသူကို "သေချိန်အခါ၌ သေခြင်းသို့ ရောက်သောသူ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကောင်းကင်၌ မိုးကြီးသည်းစွာ ရွာတက်လတ်၍ လမ်းခရီး ကြား၌ပင်လျှင် ကြီးစွာသော လေကြောင့် ကင်းပြတ် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် ထိုမိုးကြီးသည် ကင်းပြတ် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သင့်သော အချိန်၌ ကင်းပြတ်သည်မည်သည် ဖြစ်ရာသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော မိုးသည် ရှေးဦး ဆိုသော မိုးနှင့် အဘယ့်ကြောင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် မဖြစ်ပါသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ခဏချင်း တိုက်ခတ်လာသော လေသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုမိုးသည် အခါသို့ မရောက်မီပင် ကင်းပြတ်ပါ၏၊ (ထို့ကြောင့် ရှေးမိုးနှင့် မတူပါဟု လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော ရောဂါနှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက် အပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏၊ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန် အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းတည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အားကြီးသော အဆိပ်ပြင်းသော မြွေသည် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားကို ကိုက်ရာ၏။ ထိုယောကျ်ားအား ထိုအဆိပ်သည် အဆိပ် ဖြေဆေးစသော အထိအခိုက်မရှိဘဲ သေခြင်းသို့ ရောက်စေရာ၏။ ထိုအဆိပ်ကို အဆိပ်ဖြေဆေးစသော၊ အထိအခိုက် မရှိသော အဆိပ်၊ အထက်မြက်ဆုံးဖြစ်သော အဆိပ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှင်၍ အိုမင်းရင့်ရော်လျက် အသက် ကုန်ခြင်းကြောင့် ဘေးရန် ဥပဒ်မရှိဘဲ သေရ၏။ ထိုသူ့ကို "အထိအခိုက်မရှိဘဲ အသက်အဆုံးသို့ ရောက်သော၊ သေချိန်နှင့် ယှဉ်သော သေခြင်းသို့ ရောက်သောသူ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အားကြီးသော အဆိပ်ပြင်းသော မြွေကိုက်ခံရသော သူအား ကိုက်သည့် အတွင်း၌ပင်လျှင် မြွေဆရာသည် အဆိပ်ဖြေဆေးကို ပေး၍ အဆိပ်မရှိသည်ကို ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုအဆိပ်သည် အချိန်အခါ၌ ကင်းပြတ်သည် မည်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား

မမည်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော အဆိပ်သည် ရှေးဆိုသော အဆိပ်နှင့် အဘယ့်ကြောင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် မဖြစ်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တစ်ခဏချင်း ရောက်လာသော အဆိပ်ဖြေဆေးက တိုက်ဖျက်အပ်သော မူလအဆိပ်သည် အဆုံးသို့ မရောက်ဘဲ သာလျှင် ကင်းပြတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တူမျှသော သဘောမရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ သေ၏။ ထိုသူသည် တစ်ခဏချင်း ရောက်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏၊ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်း၌ အကြောင်း ပင်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား လေးသမားသည် မြားကို ပစ်လွှတ်ရာ၏။ ထိုမြားသည် သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်းအဆုံးသို့ ကပ်၍ရောက်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုမြားကို "အထိအခိုက်မရှိဘဲ သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သော မြားမည်၏" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှင်၍ အိုမင်းရင့်ရော်လျက် အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် ဘေးရန်ဥပဒ် မရှိဘဲ သေရ၏။ ထိုသူ့ကို "အထိအခိုက် မရှိဘဲ သေချိန်အခါ၌ သေခြင်းသို့ ရောက်သူ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား လေးသမားသည် မြားကို ပစ်လွှတ်ရာ၏။ ထိုသူ၏ ထိုမြားကို ထိုပစ်သော ခဏ၌ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဆွဲကိုင်ရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုမြားသည် သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်း အဆုံးသို့ ရောက်ခြင်းမည်သည် ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော မြားသည် ရှေးဆိုသော မြားနှင့် အဘယ့်ကြောင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် မဖြစ်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆွဲကိုင်ခြင်းသည် ထိုမြား၏ သွားခြင်းကို ဖြတ်အပ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တူမျှသော သဘောမရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် အခါမရောက်မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း ။ပ။ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏၊ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းပင်တည်း။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သံခွက်ကို တီးခေါက်ရာ၏။ ထိုသူ၏ တီးခေါက်ခြင်းကြောင့် အသံဖြစ်ပေါ်လာ၍ သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်၏။ ထိုအသံကို "အထိအခိုက် မရှိဘဲ သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်သော အသံမည်၏" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် နေ့ရက် ထောင်ပေါင်းများစွာ တို့ပတ်လုံး အသက်ရှင်၍ အိုမင်းရင့်ရော်ကာ အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် ဘေးရန်ဥပဒ် မရှိဘဲ သေရ၏။ ထိုသူ့ကို "အထိအခိုက် မရှိဘဲ သေရမည့် အချိန်အခါ၌ သေခြင်းသို့ ရောက်သောသူ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သံခွက်ကို တီးခေါက်ရာ၏။ ထိုသူ၏ တီးခေါက်ခြင်းကြောင့် အသံသည် ဖြစ်ပေါ်လာရာ၏။ ဖြစ်သော အသံသည် အဝေးသို့ မရောက်မီ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ခွက်ကို ကိုယ်တွယ်ငြားအံ့။ ကိုင်တွယ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသံချုပ်ပျောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် အသံသည် သွားမြဲတိုင်းသော ခရီးလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်ခြင်းမည်သည် ဖြစ်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော အသံသည် ရှေးဆိုသော အသံနှင့် အဘယ့်ကြောင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် မဖြစ်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သုံးသပ် ကိုင်တွယ်ခြင်းကြောင့် ထိုအသံသည် ကင်းပြတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တူမျှသော သဘောမရှိပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ လက်နက်ဟုန်

နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏၊ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းပင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား လယ်၌ ကောင်းစွာ စည်ပင်သော စပါးမျိုးသည် ကောင်းစွာ ရွာသော မိုးဖြင့် အထက်အောက် စည်ပင် ထွားကျိုင်း ပွါးများကာ အသီးအနှံ များပြားသည် ဖြစ်၍ စပါး အောင်မြင်သော အခါသို့ ရောက်၏။ ထိုစပါးကို အထိအခိုက်မရှိဘဲ အခါသို့ ကောင်းစွာ ရောက်သော စပါးမည်၏” ဟု ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ထောင်ပေါင်း များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး အသက်ရှင်၍ အိုမင်းရင့်ရော်ကာ အသက်ကုန်ခြင်းကြောင့် အထိအခိုက် မရှိဘဲ သေရ၏။ ထိုသူ့ကို အထိအခိုက်မရှိဘဲ သေချိန်အခါ၌ သေခြင်းသို့ ရောက်သူ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား လယ်၌ ကောင်းစွာ စည်ပင်သော စပါးမျိုးသည် မိုးရေ ချို့တဲ့သည် ဖြစ်၍ သေရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုမိုးလိုနေသော စပါးသည် အချိန်အခါသို့ ရောက်သောစပါး မည်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမည်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နောက်ဆိုသော စပါးသည် ရှေးဆိုသော စပါးနှင့် အဘယ့်ကြောင့် တူမျှသော သဘောရှိသည် မဖြစ်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရုတ်တရက် ရောက်လာသော အပူနှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုစပါးသည် သေပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မရောက် မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရှေး၌ ကပ်ရောက်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းပင်တည်း။

မင်းမြတ် “ကောင်းစွာ ပြည့်စုံသော ကောက်နှုကို ပိုးတို့သည် ထကြွကုန်၍ အမြစ်ရင်းနှင့်တကွ ဖျက်ဆီးကုန်၏” ဟု သင်ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကြောင်းကို အကျွန်ုပ် တို့သည် ကြားလည်း ကြားဖူးပါ၏။ မြင်လည်း မြင်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုပိုးဖျက်ဆီးသော ကောက်သည် အချိန်အခါသို့ ရောက်မှ ပျက်စီးသလော။ သို့မဟုတ် အချိန်အခါ မရောက်မီ ပျက်စီး သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အချိန်အခါ မရောက်မီ ပျက်စီးပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုကောက်ပင်ကို ပိုးတို့သည် အကယ်၍ မကိုက်ကုန်ငြားအံ့။ ကောက်စပါး ထုတ်ယူ သိမ်းဆည်းသော အချိန်အခါသို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော ဘေးရန် အဖျက်အဆီးကြောင့် ကောက်ပင်သည် ပျက်စီးရ၏။ ဘေးရန် အဖျက်အဆီး ကင်းသော ကောက်ပင် သည် ကောက်စပါး ထုတ်ယူသိမ်းဆည်းသော အချိန်အခါသို့ ရောက်နိုင်သလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရောက်နိုင်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း။ပ။ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်း ကောင်း သေရ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကား အခါမဟုတ်ဘဲ သေရခြင်း၌ အကြောင်းပင်တည်း။

မင်းမြတ် “ကောက်စပါးသည် ပြည့်စုံလျက် အသီးဝန်ဖြင့် ညွတ်ကိုင်းသော ကောက်နှံခိုင် အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရှောက်ရွာမိုးမည်သော မိုးမျိုးသည် ကျ၍ ပျက်စီးစေ၏။ အသီး မရှိသည်ကို ပြု၏” ဟု သင်ကြားဖူးသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုအကြောင်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ကြားလည်း ကြားဖူးပါ၏၊ မြင်လည်း မြင်ဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောက်ပင်သည် အချိန် အခါ၌ ပျက်စီးပါသလော။ သို့မဟုတ် အချိန်အခါ မရောက်မီ ပျက်စီးပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အချိန်အခါ မရောက်မီ ပျက်စီးပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ကောက်စပါးသည် အကယ်၍ ရှောက်ရွာ မိုးမရွာသည်ဖြစ်အံ့၊ ကောက်စပါးထုတ်ယူ သိမ်းဆည်းသော အချိန်အခါသို့ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်ရောက်လာသော ဘေးရန် အဖျက်အဆီးကြောင့်

ကောက်ပင်သည် ပျက်စီးရ၍ ဘေးရန် အဖျက်အဆီး ကင်းသော ကောက်ပင်သည် ကောက်စပါး ထုတ်ယူ သိမ်းဆည်းသော အချိန်အခါသို့ ရောက်ရာသည် မဟုတ်ပါလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကောက်စပါး ထုတ်ယူသိမ်းဆည်းသော အချိန်အခါသို့ ရောက်ရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေချိန် မဟုတ်ဘဲ အခါမရောက်မီ သေရ၏။ ထိုသူသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ လေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သည်းခြေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သလိပ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လေ သည်းခြေ သလိပ်တို့၏ စုဝေးခြင်း 'သန္နိပါတ်' ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥတုဖောက်ပြန်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မညီညွတ်သော အာဟာရကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး လုံ့လကြောင့် လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ် ဆာလောင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေမွတ်သိပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မြွေကိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သင့်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မီးလောင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေနစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ဟုန် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရ၏။ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါ နှိပ်စက်အပ်သည် မဖြစ်စဉ်ပြားအံ့၊ သေချိန်အခါ၌သာ သေခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကား သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်း၌ အကြောင်းပင်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အံ့ဖွယ်ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏၊ သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်းကို ပြခြင်းငှါ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ပြအပ်ပေ၏။ ဥပမာကို ကောင်းစွာ ပြအပ်ပါပေ၏။ "သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု ပေါ်လွင်စွာ ပြုအပ်ပါပြီ၊ ထင်ရှားစွာ ပြုအပ်ပါပြီ၊ ထင်စွာ ဖြစ်အောင် ပြုအပ်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန စိတ်မရှိ သကဲ့သို့ ပျံ့လွင့်သော လူသော်မှလည်း တစ်ခုတစ်ခုသော ဥပမာဖြင့်ပင် "သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေရခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ရာပါသေး၏။ စိတ်ရှိသော လူဖြစ်ပါမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဥပမာဖြင့်ပင် "သေချိန်အခါ မရောက်မီ သေခြင်းသည် ရှိ၏" ဟု သိမှတ်ပြီးပါပြီ။ သို့သော်လည်း အထပ်ထပ် ဖြေရှင်းခြင်းကို နာယူလို၍ ဝန်မခံခဲ့ပါဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခြောက်ခုမြောက် အကာလမရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေသန္တရဝဂ် ===

၇ - စေတိယပါဋိဟာရိယပဉှာ (စေတီ တန်ခိုးပြခြင်း ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင် အားလုံးတို့၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် အချို့သော ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီ၌သာ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အချို့သော ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီ၌ ဖြစ်၏။ အချို့သော ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီ၌ မဖြစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီ၌ ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်ဘုရားရှင်တို့၏ စေတီ၌ မဖြစ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ယောက်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။ အဘယ်

သုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် (၁) ဤသာသနာတော်၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် နတ်လူတို့အား အစဉ်သနားသဖြင့် ရပ်တည်တော်မူလျက် ဤမည် ဤမည်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် "စေတီ၌ ဖြစ်စေသတည်း" ဟု အဓိဋ္ဌာန်၏။ ထိုရဟန္တာ၏ အဓိဋ္ဌာန် အစွမ်းဖြင့် စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) နတ်တို့သည် လူတို့အား အစဉ်သနားသဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ "ဤတန်ခိုးပြာဋိဟာဖြင့် သူတော်ကောင်း တရားတည်းဟူသော သာသနာသည် အမြဲချီးမြှောက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ လူတို့သည်လည်း ကြည်ညိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ကုသိုလ် ကောင်းမှု တိုးပွါးကုန်လတ္တံ့" ဟု တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် နတ်တို့ အဓိဋ္ဌာန်၏ အစွမ်းဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) မိန်းမမူလည်းဖြစ်စေ၊ ယောကျ်ားမူလည်းဖြစ်စေ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' အားရှိသော ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုတတ်သော၊ ပညာရှိသော၊ လိမ္မာသော၊ ထိုးထွင်းနိုင်သော ပညာရှိသော၊ အသိဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် ကြံစည်၍ နံ့သာကို လည်းကောင်း၊ ပန်းကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်ပုဆိုးကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုသော လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်စုံတစ်ရာကို လည်းကောင်း "ဤသို့သော တန်ခိုးပြာဋိဟာမည်သည် ဖြစ်ပါစေသတည်း" ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ စေတီတော်၌ တင်မြှောက်၏။ ထိုသူ၏ အဓိဋ္ဌာန် အစွမ်းဖြင့်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် လူတို့၏ အဓိဋ္ဌာန်အစွမ်းဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် သုံးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် တစ်ယောက်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဓိဋ္ဌာန်အစွမ်းဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်၏ စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းသည် အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့။ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စိတ်၏ ဝသီဘော်သို့ ရောက်ပြီးသော၊ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏လည်း စေတီတော်၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် မဖြစ်။ မင်းမြတ် တန်ခိုးပြာဋိဟာ မရှိသော်လည်း အလွန် စင်ကြယ်သော အကျင့်ကို မြင်၍ "ဤမြတ်စွာဘုရား သားတော်သည် ကောင်းစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၏" ဟု သက်ဝင် အပ်၏။ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်အပ်၏။ ယုံကြည်အပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် စေတိယပါဋိဟာရိယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၈ - ဓမ္မာဘိသမယပဉှာ

(မဂ်ဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းစွာ ကျင့်ကြသူ အားလုံးတို့အားပင် မဂ်ဖိုလ်တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်ပါသလော။ သို့မဟုတ် အချို့သောသူအား တရားကို ထိုးထွင်းသိခြင်းသည် မဖြစ်ပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အချို့သောသူအား တရားကို ထိုးထွင်းသိခြင်းသည် ဖြစ်၏။ အချို့သောသူအား မဖြစ်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဖြစ်ပါသနည်း။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်အား မဖြစ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းစွာကျင့်သော်လည်း တိရစ္ဆာန်အား တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်။ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်သူအား။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသူအား။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော သူအား။ အမိကို သတ်သူအား။ အဖကို သတ်သူအား။ ရဟန္တာကို သတ်သူအား။ သံဃာကို သင်းခွဲသူအား။ ဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူအား။ ရဟန်းအသွင်ကို ခိုး၍ နေသူအား၊ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းသွားသူအား။ ဘိက္ခုနီမကို ဖျက်ဆီးသူအား။ တစ်ဆယ့်သုံးပါး ကုန်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အာပတ်သို့ ရောက်၍ အာပတ်မှ မထသေးသော သူအား။ ပဏ္ဍုက်ငါးမျိုးအား။ ဥဘတောဗျည်းအား ကောင်းစွာ ကျင့်ငြားသော်လည်း မဂ်ဖိုလ်တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်။ ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်၍ လူဖြစ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်သော်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်။ မင်းမြတ် ဤတစ်ကျိပ် ခြောက်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်သော်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင် တစ်ကျိပ်ငါးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် (သာသနာတော်နှင့်) ဆန့်ကျင်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပါစေကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်မူလည်း ဖြစ်ပါစေ။ မဖြစ်လျှင်မူလည်း မဖြစ်ပါစေ။ ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သည့် လူဖြစ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်လျက်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မဖြစ်ပါသနည်း။ ဤအရာ၌ ရှေးဦးစွာ မေးအပ်သော ပြဿနာသည် ဖြစ်၏ "သူငယ်အား တပ်မက်မှု 'ရာဂ' သည် မဖြစ်။ အမျက်ထွက်မှု 'ဒေါသ' သည် မဖြစ်။ တွေဝေမှု 'မောဟ' သည် မဖြစ်။ ထောင်လွှားမှု 'မာန' သည် မဖြစ်။ မှားသော အယူသည် မဖြစ်။ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် မဖြစ်။ကာမဂုဏ်ကို ကြံစည်မှုသည် မဖြစ်။ ကိလေသာတို့နှင့် မရောနှောသေး။ ထိုသို့သော သူငယ်ဖြစ်လျက်လည်း သစ္စာလေးပါးတို့ကို တစ်ကြိမ်တည်း ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ သင့်လျော်လည်း သင့်လျော်ရမည် မဟုတ်တုံလော။ လျောက်ပတ်လည်း လျောက်ပတ်ရမည် မဟုတ်တုံလော။ ထိုက်တန်လည်း ထိုက်တန်ရမည် မဟုတ်တုံ လော"ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ငါသည် အကြင် အကြောင်းဖြင့် "ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်အား တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်" ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုတင်ပြသော အကြောင်းသည်ပင်လျှင် ဤအရာ၌ အကြောင်း ပင်တည်း။ မင်းမြတ် ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်သည် တပ်မက်ဖွယ်အာရုံ၌ အကယ်၍ တပ်မက်ငြားအံ့။ ပြစ်မှားဖွယ် အာရုံ၌ အကယ်၍ ပြစ်မှားငြားအံ့။ တွေဝေဖွယ် အာရုံ၌ အကယ်၍ တွေဝေ ငြားအံ့။ မာန်ယစ်ဖွယ် အာရုံ၌ အကယ်၍ မာန်ယစ်ငြားအံ့။ အယူမှား အယူမှန်ကို ခွဲခြား၍ သိငြားအံ့။ မွေ့လျော်ဖွယ် အာရုံကို လည်းကောင်း၊ မမွေ့လျော်ဖွယ် အာရုံကို လည်းကောင်း ခွဲခြား၍ သိငြားအံ့၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကို ကြံစည်ငြားအံ့၊ ထိုသူငယ်အား တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်

ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်၏ စိတ်သည် အားမရှိ။ အားနည်း၏။ သေး၏၊ ငယ်၏၊ နည်းပါး၏၊ နုံ့နှေး၏၊ မထင်ရှားသေး။ အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်သည် လေး၏၊ ဝန်လေး၏၊ ပြန့်ပြော၏၊ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်၏။ မင်းမြတ် ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်သည် အားနည်းသော၊ သေးငယ်သော၊ နုံ့နှေးသော၊ မထင်ရှားသေးသော၊ ထိုစိတ်ဖြင့် လေးသော၊ ဝန်လေးသော၊ ပြန့်ပြောသော၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည် လေး၏၊ ဝန်လေး၏၊ ပြန့်ပြော၏၊ ကြီးကျယ်၏။ မင်းမြတ် ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို မိမိ၏ ပကတိသော စွမ်းအား လုံ့လဖြင့် ထုတ်ဆောင် ခင်းငှါ စွမ်းနိုင်ရာသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်ရာပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ယောကျ်ား၏ အားသေးသည်၏ အဖြစ်နှင့် မြင်းမိုရ်တောင်မင်း၏ ကြီးကျယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ခုနစ်နှစ် အောက်ငယ်သော သူငယ်၏ စိတ်သည် အားမရှိ၊ အားနည်း၏၊ သေး၏၊ ငယ်၏၊ နည်းပါး၏၊ နုံ့နှေး၏၊ မထင်ရှားသေး။ အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်သည် လေး၏၊ ဝန်လေး၏၊ ပြန့်ပြော၏၊ ကြီးကျယ်၏၊ မြင့်မြတ်၏။ ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်သည် အားနည်းသော၊ သေးငယ်သော၊ နုံ့နှေးသော၊ မထင်ရှားသေးသော ထိုစိတ်ဖြင့် လေးသော၊ ဝန်လေးသော၊ ပြန့်ပြောသော၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ခုနစ်နှစ် အောက်ငယ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်သော်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဤမြေကြီးသည် ရှည်၏၊ လျား၏၊ ထု၏၊ ပျံ့၏၊ ကျယ်၏၊ ကျယ် ပြော၏၊ ကျယ်ပြန့်၏၊ ကြီး၏။ မင်းမြတ် ထိုမြေကြီးကို အနည်းငယ်သော ရေပေါက်ကလေးဖြင့် ဆွတ်ဖျန်း၍ ရွံ့ညွန်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါမည်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်ကောင်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရေပေါက်၏ နည်းသည်၏ အဖြစ်နှင့် မြေကြီး၏ ကြီးကျယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ခုနစ်နှစ် အောက်ငယ်သော သူငယ်၏ စိတ်သည် အားမရှိ၊ အားနည်း၏၊ သေး၏၊ ငယ်၏၊ နည်းပါး၏၊ နုံ့နှေး၏၊ မထင်ရှားသေး။ အသင်္ခတနိဗ္ဗာန ဓာတ်သည် ရှည်၏၊ လျား၏၊ ထု၏၊ ပျံ့၏၊ ကျယ်၏၊ ကျယ်ပြော၏၊ ကျယ်ပြန့်၏၊ ကြီး၏။ ခုနစ်နှစ်အောက် ငယ်သော သူငယ်သည် အားနည်းသော၊ သေးငယ်သော၊ နုံ့နှေးသော၊ မထင်ရှားသေးသော ထိုစိတ်ဖြင့် ကြီးကျယ်သော အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ခုနစ်နှစ် အောက်ငယ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်သော်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား စွမ်းအားမရှိသော၊ အားနည်းသော၊ သေးငယ်သော၊ နုံ့နှေးသော၊ မထင်ရှားသေးသော မီးသည် ရှိရာ၏။ မင်းမြတ် ထိုမျှလောက် နုံ့နှေးသော မီးဖြင့် နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ အမိုက်တိုက်ကို မှုတ်လွှင့်ပယ်ဖျောက်၍ အရောင်အလင်းကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ မည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်ကောင်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မီး၏ နုံ့သည် အဖြစ်နှင့် လောက၏ ကြီးကျယ် သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ခုနစ်နှစ် အောက် ငယ်သော သူငယ်၏ စိတ်သည်လည်း အားမရှိ။ အားသေး၏၊ ငယ်၏၊ နည်းပါး၏၊ နုံ့နှေး၏၊ မထင်ရှားသေး။ ထို့ပြင် ကြီးစွာသော အဝိဇ္ဇာတည်း ဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့် ပိတ်ဆို့အပ်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်တည်းဟူသော အရောင်အလင်းကို ပြုခြင်းငှါ ခဲယဉ်းလှပေ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ခုနစ်နှစ် အောက် ငယ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်သော်လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ရောဂါရှိသော၊ ကြုံလှီသော၊ အဏုမြူနှင့် နှိုင်းရှည့်အပ်သော ကိုယ်ရှိသော ကမျဉ်းနီမည်သော ပိုးသည် သုံးပါးသော အရပ်၌ မုန်ယို၍ (ဦးကင်း ရင်အုံ ကျောပြင်)

အကျယ်သုံးပါးရှိသော၊ အလျားကိုးတောင် လုံးပတ်ဆယ်တောင် အမြင့်ရှစ်တောင်ရှိသော၊ မိမိနေရာဌာနသို့ ကပ်ရောက်လာသော ဆင်ပြောင်ကြီးကို မြင်၍ မျိုခြင်းငှါ ဆွဲငင်ငြားအံ့။ မင်းမြတ် ထိုကမျဉ်းနီမည်သော ပိုးကောင်သည် ထိုဆင်ပြောင်ကြီးကို မျိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ကမျဉ်းနီမည်သော ပိုးကောင်ကား သေးငယ်၍ ဆင်ပြောင်ကြီးက ကြီးမားသောကြောင့်ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ခုနစ်နှစ်အောက်ငယ်သော သူငယ်၏ စိတ်သည် အားမရှိ။ အားသေး၏၊ ငယ်၏၊ နည်းပါး၏၊ နုံ့နှေး၏၊ မထင်ရှားသေး။ အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်သည် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်၏။ ထိုသူငယ်သည် အားမရှိသော၊ အားသေးသော၊ ငယ်သော၊ နုံ့နှေးသော၊ မထင်ရှား သေးသော ထိုစိတ်ဖြင့် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အသင်္ခတနိဗ္ဗာနဓာတ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ခုနစ်နှစ် အောက်ငယ်သော သူငယ်အား ကောင်းစွာ ကျင့်သော် လည်း တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဓမ္မာဘိသမယပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေသာန္တရဝဂ် ===

၉ - ဧကန္တသုခနိဗ္ဗာနပဉှာ

(နိဗ္ဗာန်၏ စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်ပုံ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ်ချမ်းသာအတိ ဖြစ်ပါသလော။ ထိုသို့ မဟုတ်မူ ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်းပါ သေးသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၍ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်းပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏" ဟူသော ထိုစကားကို အကျွန်ုပ် တို့ မယုံကြည်နိုင်ပါကုန်။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်း၏" ဟူ၍ ဤသို့လျှင် ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် ယုံကြည်ပါကုန်၏။ "နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်း၏" ဟူ၍ ဤအရာ၌ အကြောင်းကိုလည်း ရပါကုန်၏။ ဤအရာ၌ အကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသော သူတို့သည် ကိုယ်၏ လည်းကောင်း၊ စိတ်၏ လည်းကောင်း အားထုတ် ခြင်း၊ အလွန်အားထုတ်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားသောက်ရခြင်းတို့၌ သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို ပိတ်ပင် တားဆီးရခြင်း၊ (စက္ခုစသော) အာယတနတို့ကို ဖိနှိပ်ခြင်း၊ ဥစ္စာစပါး ချစ်ခင်သူ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတို့ကို စွန့်ပစ်ရခြင်းကို တွေ့မြင်ရပါ၏။ လောက၌ ချမ်းသာသူ၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ အားလုံးတို့သည်လည်း ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် (စက္ခုစသော) အာယတနတို့ ကို မွေ့လျော်စေကုန်၏။ တိုးပွါးစေကုန်၏။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော၊ များပြားစွာသော၊ သုဘနိမိတ် ဖြစ်သော အဆင်းဖြင့် မျက်စိကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော၊ သီဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း များပြားစွာသော၊ သုဘနိမိတ် ဖြစ်သော အသံဖြင့် နားကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော၊ ပန်း သစ်သီး အရွက်

အခေါက် အမြစ် အနှစ် များပြားစွာသော၊ သုဘနိမိတ်ဖြစ်သော အနံ့ဖြင့် နှာခေါင်းကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော၊ ခဲဖွယ် စားဖွယ် လျက်ဖွယ် သောက်ဖွယ် သာယာဖွယ် များပြားစွာသော၊ သုဘနိမိတ် ဖြစ်သော အရသာဖြင့် လျှာကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ချောမွေ့သော၊ များပြားသော၊ သုဘနိမိတ်ဖြစ်သော အတွေ့ဖြင့် ကိုယ်ကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ သာယာဖွယ်, နှစ်သက်ဖွယ်သော ကောင်း, ဆိုး, ဖွယ်ရာ, မဖွယ်ရာသော၊ များပြားစွာသော အကြံအစည်ကို နှလုံးပြုသဖြင့် စိတ်ကို မွေ့လျော်စေပါကုန်၏။ တိုးပွါးစေပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့သည် ထိုမျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၏ တိုးပွါးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပါကုန်၏။ နှိပ်စက်ပါကုန်၏။ ဖြတ်ကြပါကုန်၏။ ပြင်းစွာ ဖြတ်ကြပါကုန်၏။ ပိတ်ပင်ကြပါကုန်၏။ ပြင်းစွာ ပိတ်ပင်ကြပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်သည်လည်း ပူလောင်ပါ၏။ စိတ်သည်လည်း ပူလောင်ပါ၏။ ကိုယ်ပူလောင်သည် ရှိသော် ကိုယ်၌ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ စိတ်ပူလောင်သည်ရှိသော် စိတ်၌ဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ မာဂဏ္ဍိကမည်သော ပရိဗိုဇ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ကဲ့ရဲ့လျက် "ရဟန်းဂေါတမသည် ကြီးပွါးမှုကို ဖျက်ဆီးတတ်၏" ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ဤအရာ၌ နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်း၏ဟု အကျွန်ုပ်ဆိုသော အကြောင်းကား ဤသည်ပင်တည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်ပေ၏။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် "အကြင်ဆင်းရဲကို နိဗ္ဗာန်" ဟု ဆို၏။ ထိုဆင်းရဲသည် နိဗ္ဗာန်မမည်ပေ။ စင်စစ်သော်ကား ဆင်းရဲဒုက္ခသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၏ ရှေးအဖို့ပေတည်း။ ဤဆင်းရဲဒုက္ခသည် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသော ဆင်းရဲဒုက္ခတည်း။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာ အတိသာလျှင် ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ ဤနေရာ၌ အကြောင်းကို ဆိုဦးအံ့။ မင်းမြတ် မင်းတို့အား မင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာမည်သည် ရှိသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မင်းတို့အား မင်းစည်းစိမ် ချမ်းသာသည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်း သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောပြွမ်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တိုင်းစွန်ပြည်နား လှုပ်ရှားထကြွခဲ့သော် ထိုမင်းတို့သည် တိုင်းစွန်ပြည်နားကို မှီလျက် ထကြွ သောင်းကျန်းကုန်သော ထိုသူတို့ ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ အမတ် ဗိုလ်မျူး အခစား ဗိုလ်ပါတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် တိုင်းစွန်ပြည်နားသို့ သွား၍ ခြင်၊ မှက်၊ လေ၊ နေပူတို့ နှိပ်စက်ခံရကုန်လျက် ညီညွတ်သော အရပ်၊ မညီညွတ်သော အရပ်သို့ အဘယ့်ကြောင့် ပြေးသွားရကုန်သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ကြီးကျယ်သော စစ်တိုက်ခြင်းကိုလည်း ပြုရကုန်သနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် အသက်သေရမည်၊ ရှင်ရမည် တွေးတော ယုံမှားခြင်းသို့လည်း ရောက်ရကုန် သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းသည် မင်းချမ်းသာမဟုတ်ပါ။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းသည် မင်းချမ်းသာကို ရှာမှီးခြင်း၏ ရှေးအဖို့ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန မင်းတို့သည် ဆင်းရဲဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရှာမှီး၍ မင်းချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ဤသို့ မင်းချမ်းသာသည် ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်းပါ။ ထိုမင်းချမ်းသာသည် တခြားပါတည်း။ ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခ' သည် တခြားပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသောသူတို့သည် ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ကို လည်းကောင်း ပူလောင်စေ၍ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ စားသောက်ခြင်းတို့ကို ချုပ်တည်းသိမ်းဆည်းကာ ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို ပိတ်ပင်တားဆီးလျက် (စက္ခုစသော) အာယတနတို့ကို ဖိနှိပ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း စွန့်လျက် ရန်သူကို နှိမ်နင်းပြီးသော် မင်းတို့သည် မင်းချမ်းသာကို ခံစားရကုန်သကဲ့သို့ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီး၍ စင်စစ် ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကို ခံစားရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ နိဗ္ဗာန်သည် တခြား၊ ဆင်းရဲသည် တခြားတည်း။

မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ ဆင်းရဲသည် တခြား၊ နိဗ္ဗာန်သည် တခြားတည်းဟူသော ထို့ထက်လွန်သော အခြားအကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့၊ မင်းမြတ် အတတ်ပညာရှင် ဆရာတို့အား အတတ်ပညာ ချမ်းသာမည်သည် ရှိသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အတတ်ပညာရှင် ဆရာတို့အား အတတ်ပညာချမ်းသာသည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအတတ်ပညာ ချမ်းသာသည် ဆင်းရဲနှင့် ရောပြွမ်းသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မရောပြွမ်းပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအတတ်ပညာရှင် ဆရာတို့သည် မိမိ ဆရာကြီးတို့အား ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ အိမ်ကို တံမြက်လှည်းခြင်း၊ တံပူကမ်းခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေကို ပေးဆက်ခြင်း၊ စားကြွင်းကို ခံယူခြင်း၊ အဝတ်အခြုံ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ချိုးရေပေးခြင်း၊ ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မိမိ၏ စိတ်ကို ချထား၍ သူတစ်ပါး စိတ်အလိုသို့ လိုက်ရသဖြင့် ဆင်းရဲစွာ အိပ်ရခြင်း၊ မညီညွတ်သော အစာကို စားရခြင်းဖြင့် ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပူပန်စေရပါကုန်သနည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းသည် အတတ်ပညာ ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရခြင်းသည် အတတ်ပညာ ချမ်းသာကို ရှာမှီးခြင်း၏ ရှေးအဖို့ ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဆရာတို့သည် ဆင်းရဲသဖြင့် အတတ်ပညာကို ရှာမှီး၍ အတတ်ပညာ ချမ်းသာကို ခံစားရပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤသို့လျှင် အတတ်ပညာချမ်းသာသည် ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ ထိုအတတ်ပညာ ချမ်းသာသည် တခြား၊ ဆင်းရဲသည် တခြားပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့် မရောပြွမ်း။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီးသော သူတို့သည် ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ကို လည်းကောင်း ပူလောင်စေ၍ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း၊ စားသောက်ခြင်းတို့ကို ချုပ်တည်း သိမ်းဆည်းကာ ငိုက်မျဉ်းခြင်းကို ပိတ်ပင်တားဆီးလျက် (စက္ခုစသော) အာယတနတို့ကို ဖိနှိပ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း စွန့်လျက် ဆရာကြီးတို့၏ အတတ်ပညာ ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်သော ဆရာကဲ့သို့ ဆင်းရဲဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမှီး၍ စင်စစ် ချမ်းသာအတိဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို ခံစားရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာအတိ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနှင့်မရောပြွမ်း။ ဆင်းရဲသည်တခြား၊ နိဗ္ဗာန်သည် တခြားတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ကိုးခုမြောက် ဧကန္တသုခနိဗ္ဗာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၁၀ - နိဗ္ဗာနရူပသဏ္ဌာနပဉှာ

(နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်း အသွင်သဏ္ဌာန် ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်" ဟု ဆို၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်သည် အတူမရှိ။ နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အရှိသဘော ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ထင်ရှားမပြနိုင်သော စကားကိုလည်း အကျွန်ုပ် လက်မခံနိုင်ပါ။ အကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို သိမှတ် စေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ရှိပါစေ၊ အကြောင်းဖြင့် သင် မင်းမြတ်ကို သိစေအံ့။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာမည်သည် ရှိသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤမဟာသမုဒ္ဒရာသည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သင့်အား ဤသို့ မေးရာ၏ "မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်း။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေသော သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်မျှလောက် ရှိကုန်သနည်း" ဟု မေးအံ့။ မင်းမြတ် ဤသို့ မေးသည်ရှိသော် သင်မင်းမြတ်သည် ထိုသူ့အား အဘယ်သို့ ဖြေကြားမည်နည်းဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် "မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်း။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေသော သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်မျှ လောက် ရှိကုန်သနည်း" ဟု အကယ်၍ မေးငြားအံ့။ အသျှင်ဘုရား ထိုသူ့ကို "အိုယောကျ်ား သင်သည် မမေးထိုက်သည်ကို ငါ့အား မေး၏။ ဤအမေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မမေး ထိုက်။ ဤအမေးမျိုးကို မဖြေဘဲသာ ထားထိုက်၏။ လောကကို ကြံစည်ပြောကြားသော လူအပေါင်းတို့ သည် မဟာသမုဒ္ဒရာကို မဝေဖန်ထိုက်။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေကို ခြင်တွယ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ထိုမဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ နေကြကုန်သော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်" ဟု ဆိုရာပါ၏။ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ထိုမေးသော သူအား စကားတုံ့ ပေးရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် အရှိသဘော ဖြစ်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ စကားတုံ့ ပေးရသနည်း။ "မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် ဤမျှရှိ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဤမျှလောက် ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်း နေကြကုန်၏" ဟု ရေတွက်၍ ထိုသူ့အား ပြောကြားအပ်သည် မဟုတ်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်နိုင်ပါ။ ဤပြဿနာသည် မေးထိုက်သော ပြဿနာ မဟုတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အရှိသဘောဖြစ်သော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ပင် ရေကို ခြင်တွယ်တွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နေကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အရှိသဘောဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့်

ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ မင်းမြတ် စိတ်ကို လေ့လာပြီးသော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေကို ခြင်တွယ်မည်ဆိုသော် ခြင်တွယ်နိုင်ရာသေး၏။ ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မှီနေသော သတ္တဝါတို့ကိုလည်း ရေတွက်မည်ဆိုသော် ရေတွက်နိုင်ရာသေး၏။ စိတ်ကို လေ့လာပြီးသော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ထို့ပြင်လည်း ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

မင်းမြတ် အရှိသဘောဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့် ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟူသော အခြား အကြောင်းကိုလည်း နာဦးလော့။ မင်းမြတ် ပြဟ္မာတို့တွင် အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့မည်သည် ရှိသည် မဟုတ်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား "ပြဟ္မာတို့တွင် အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့မည်သည် ရှိ၏" ဟု ကြားဖူးပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုအရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ ဖြစ်မူကား အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့သည် မရှိပါကုန်သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ထိုပြဟ္မာတို့၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထင်ရှား ရှိကုန်သော အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ပြဟ္မာတို့၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အရှိသဘော သာလျှင်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ် ချမ်းသာသည် ဖြစ်ပါစေတော့။ ထိုနိဗ္ဗာန်၏ အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ အရွယ်ကို လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည်ကို လည်းကောင်း ဥပမာအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အသင့်ယုတ္တိအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ နည်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ ဆောင်ပြခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်ပါစေတော့။ အသျှင်ဘုရား အခြားသူတို့သည် သက်ဝင်နိုင်သော ဥပမာ ထုတ်ဆောင်ပြခြင်းမျှဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော နိဗ္ဗာန်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သရုပ်သကောင်အားဖြင့် မရှိ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးအားဖြင့်မူကား စိုးစဉ်းမျှသော ဥပမာညွှန်ပြခြင်းမျှကို ဆောင်ပြခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန ကောင်းလှပါပြီ။ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဟောပြသည်ရှိသော် နိဗ္ဗာန်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအားဖြင့်လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပြဆိုကာမျှကို အကျွန်ုပ်ရပါ၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဟောပြတော်မူပါလော့။ အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေတော်မူပါလော့။ အေးမြချိုသာသော စကားလေပြည်ဖြင့် ပယ်ဖျောက်တော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာ၏ ဂုဏ်တစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ (ဥပမာအားဖြင့်) သက်ဝင်၏။ ရေ၏ဂုဏ်နှစ်ပါး၊ ဆေး၏ ဂုဏ်သုံးပါး၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဂုဏ်လေးပါး၊ ဘောဇဉ်၏ ဂုဏ်ငါးပါး၊ ကောင်းကင်၏ ဂုဏ်ဆယ်ပါး၊ ပတ္တမြားရတနာ၏ ဂုဏ်သုံးပါး၊ စန္ဒကူးနီ၏ ဂုဏ်သုံးပါး၊ ထောပတ်ကြည်၏ ဂုဏ်သုံးပါး၊ တောင်ထွတ်၏ ဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ (ဥပမာအားဖြင့်) သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပဒုမ္မာကြာ၏ ဂုဏ်တစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ပဒုမ္မာကြာ၏ အဘယ်ဂုဏ်တစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာသည် ရေဖြင့် မလိမ်းကျံသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ဖြင့် မလိမ်းကျံ။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာ၏ ဤဂုဏ်တစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရေ၏ ဂုဏ်နှစ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ရေ၏ အဘယ်ဂုဏ်နှစ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) ရေသည် အေးမြသကဲ့သို့ ပူလောင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အေးမြ၏၊ အလုံးစုံသော ကိလေသာ ပူလောင်မှုကို ငြိမ်းစေတတ်၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) ရေသည် ပင်ပန်းခြင်း၊ ခြောက်ကပ်ခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ နေပူခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော လူနှင့် သားကောင်တို့၏ မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝ တဏှာတည်းဟူသော မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ ဤဒုတိယဂုဏ်ကျေးဇူးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ ဤဂုဏ်နှစ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဆေး၏ ဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ဆေး၏ အဘယ်ဂုဏ် သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) ဆေးသည် အဆိပ်ဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်း ခံရကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ကိလေသာ အဆိပ်ဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်း ခံရကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဆေး၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) ဆေးသည် အနာရောဂါတို့၏ အဆုံးကို ပြုတတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ဝဋ္ဋဆင်းရဲတို့၏ အဆုံးကို ပြုတတ်၏။ မင်းမြတ် ဆေး၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) ဆေးသည် အသက် ကို မသေစေနိုင်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မသေစေနိုင်။ မင်းမြတ် ဆေး၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ဆေး၏ ဤဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဂုဏ်လေးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အဘယ်ဂုဏ်လေးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အလုံးစုံသော အကောင်ပုပ်တို့မှ ဆိတ်သုဉ်းသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာ အပုပ်တို့မှ ဆိတ်သုဉ်း၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်၏။ ထိုမှာဘက်ကမ်းမရှိ။ အလုံးစုံသော မြစ်တို့ဖြင့် (စီးဝင်သော်လည်း) မပြည့်နိုင်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ကြီးကျယ်၏။ ထိုမှာဘက်ကမ်းမရှိ။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ဖြင့် မပြည့်နိုင်။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ကြီးမြတ်ကုန်သော၊ အညစ်

အကြေး ကင်းကုန်ပြီးသော၊ အာသဝေါ ကုန်ပြီးကုန်သော၊ (အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော) အားအစွမ်းသို့ ရောက်ပြီးကုန်သော၊ လေ့လာပြီးခြင်း 'ဝသီဘော်' ရှိသည် ဖြစ်ကုန်သော၊ ကြီးမြတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်ကုန်သော ရဟန္တာတို့၏ နေရာဖြစ်၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၄) မဟာသမုဒ္ဒရာသည် မနှိုင်းရှည့်အပ်သော၊ အထူးထူး အပြားပြား ပြန့်ပြောသော လှိုင်းတံပိုးတို့ဖြင့် ပွင့်မ်းသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မနှိုင်း ရှည့်အပ်သော၊ အထူးထူး အပြားပြား ပြန့်ပြောသော၊ အညစ်အကြေးမရှိ စင်ကြယ်သော အသိဉာဏ် 'ဝိဇ္ဇာ' လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' ပန်းတို့ဖြင့် ပွင့်မ်း၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဤစတုတ္ထဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဤဂုဏ်လေးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဘောဇဉ်၏ ဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်း စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ဘောဇဉ်၏ အဘယ်ဂုဏ် ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁)ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အသက်ကို ဆောင်ထား သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မိမိကို မျက်မှောက်ပြုသူတို့အား အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းမှ အသက်ကို ဆောင်ထားတတ်၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက် ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အားကို တိုးပွါး စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မိမိကို မျက်မှောက်ပြုသော သတ္တဝါအားလုံးတို့အား တန်ခိုးအားကို တိုးပွါးစေ၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အဆင်းကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မိမိကို မျက်မှောက်ပြုသော သတ္တဝါအားလုံးတို့အား ဂုဏ်တည်း ဟူသော အဆင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၄) ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မိမိကို မျက်မှောက်ပြုသော သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ကိလေသာ တည်းဟူသော ပူပန်မှုအားလုံးကို ငြိမ်းစေတတ်၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤစတုတ္ထ ဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၅) ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ အားနည်းခြင်းကို ပယ်ဖျောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန် သည် မိမိကို မျက်မှောက်ပြုသော သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲတည်းဟူသော ဆာလောင် အားနည်းမှုကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤပဉ္စမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ဤဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကောင်းကင်၏ ဂုဏ်ဆယ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ကောင်းကင်၏ အဘယ်ဂုဏ် ဆယ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန် သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်သည် ပဋိသန္ဓေမနေ၊ မအို၊ မသေ၊ မစုတေ မဖြစ် ပေါ်၊ ညှဉ်းဆဲ ပုတ်ခတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ခိုးသူတို့ မယူဆောင်နိုင်၊ တစ်စုံတစ်ရာ အမှီမရှိ၊ ငှက် အပေါင်းတို့ ပျံတက်သွားရောက်ရာ ဖြစ်၏၊ အပိတ်အပင် မရှိ၊ အဆုံးမရှိ သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် (၁) ပဋိသန္ဓေ မနေ၊ (၂) မအို၊ (၃) မသေ၊ (၄) မစုတေ မဖြစ်ပေါ်၊ (၅) သူတစ်ပါးတို့ မညှဉ်းဆဲနိုင်၊ (၆) ခိုးသူတို့ မယူဆောင်နိုင်၊ (၇) တစ်စုံတစ်ရာ အမှီမရှိ၊ (၈) အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သွားရာဖြစ်၏၊ (၉) အပိတ်အပင်မရှိ၊ (၁၀) အဆုံးမရှိ၊ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ ဤဂုဏ်ဆယ်ပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ (ဥပမာအားဖြင့်) သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပတ္တမြားရတနာ၏ ဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ပတ္တမြားရတနာ၏ အဘယ်ဂုဏ် သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန် သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) ပတ္တမြားရတနာသည် အလိုရှိရာ ပေးနိုင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ်

ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလိုရှိရာကို ပေးနိုင်၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) ပတ္တမြားရတနာသည် ကြည်လင်ရွှင်လန်းခြင်းကို ပြုတတ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ကြည်လင်ရွှင်လန်းခြင်းကို ပြုတတ်၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) ပတ္တမြားရတနာသည် ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်းကို ပြုတတ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ထွန်းလင်း တောက်ပခြင်းကို ပြုတတ်၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ ဤဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "စန္ဒကူးနီ၏ဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ စန္ဒကူးနီ၏ အဘယ်ဂုဏ် သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) စန္ဒကူးနီသည် ရနိုင်ခဲသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ရနိုင်ခဲ၏။ မင်းမြတ် စန္ဒကူးနီ၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) စန္ဒကူးနီသည် အတူမရှိ ကောင်းသော အနံ့ရှိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အတူမရှိ ကောင်းသော အနံ့ ရှိ၏။ မင်းမြတ် စန္ဒကူးနီ၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) စန္ဒကူးနီကို လူကောင်းသူကောင်းတို့ ချီးမွမ်းအပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းအပ်၏။ မင်းမြတ် စန္ဒကူးနီ၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် စန္ဒကူးနီ၏ ဤဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ထောပတ်ကြည်၏ ဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ထောပတ်ကြည်၏ အဘယ်ဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) ထောပတ်ကြည်သည် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ဂုဏ်တည်းဟူသော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းမြတ် ထောပတ်ကြည်၏ ဤ ပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) ထောပတ်ကြည်သည် အနံ့နှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် သီလတည်းဟူသော အနံ့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းမြတ် ထောပတ်ကြည်၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) ထောပတ်ကြည်သည် အရသာနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' အရသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မင်းမြတ် ထောပတ်ကြည်၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ထောပတ်ကြည်၏ ဤဂုဏ်သုံးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "တောင်ထွတ်၏ ဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏" ဟူ၍ ယင်းစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ တောင်ထွတ်၏ အဘယ်ဂုဏ် ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် (၁) တောင်ထွတ်သည် အလွန်မြင့်တက် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလွန်မြင့်တက်၏။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏ ဤပဌမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၂) တောင်ထွတ်သည် မတုန်မလှုပ် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် မတုန်မလှုပ်။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏ ဤဒုတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၃) တောင်ထွတ်သည် တက်ရောက်နိုင်ခဲသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ တက်ရောက်နိုင်ခဲ၏။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏ ဤတတိယဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၄) တောင်ထွတ်သည် အလုံးစုံသော မျိုးစေ့တို့၏ ပေါက်ရောက် ကြီးပွါးရာ မဟုတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့၏ ပေါက်ရောက် ကြီးပွါးရာ မဟုတ်။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏

ဤစတုတ္ထဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား (၅) တောင်ထွတ်သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်၏။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏ ဤပဥ္စမဂုဏ်သည် နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် တောင်ထွတ်၏ ဤဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့ (ဥပမာအားဖြင့်) သက်ဝင်ကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏၊ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ဆယ်ခုမြောက် နိဗ္ဗာနရူပသဏ္ဌာနပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၁၁ - နိဗ္ဗာနသစ္ဆိကရဏပဉှာ

(နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုပုံ ပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နိဗ္ဗာန်သည် အတိတ်လည်း မဟုတ်။ အနာဂတ်လည်း မဟုတ်ပေ။ ပစ္စုပ္ပန်လည်း မဟုတ်။ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ဆဲ 'ဥပ္ပန္န' တရားလည်း မဟုတ်။ ခဏတ္တယသို့ ရောက်ပြီး ရောက်ဆဲမဟုတ်သော 'အနုပ္ပန္န' တရားလည်း မဟုတ်။ မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့လည်း မဟုတ်" ဟု အသျှင်ဘုရားတို့ ဆိုတော်မူကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤသာသနာတော်၌ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ရှိသော် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်ဆဲနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပါသလော။ သို့မဟုတ် ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကောင်းစွာ ကျင့်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ ထိုသူသည် ဖြစ်ဆဲ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် မပြု၊ ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်မပြု။ မင်းမြတ် စင်စစ်သော်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် အကြင်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ ထိုနိဗ္ဗာန် ဓာတ်သည် ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤပြဿနာကို ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်၍ မပြပါလင့်။ ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ကြိုးစား၍ ပွင့်လင်းထင်ရှားစွာ ပြတော်မူပါလော့။ အသျှင်ဘုရား သင်ကြားထားသော နည်းနာအားလုံးကို ဤ နိဗ္ဗာန်ပြဿနာ၌သာ လောင်းထည့်လိုက်ပါလော့။ ဤအရာ၌ ဤလူအပေါင်းသည် တွေဝေပါ၏။ ယုံမှား ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သံသယသို့ ပြေးဝင်ပါ၏။ ဤအတွင်း၌ အပြစ်တည်းဟူသော ဤဆူးငြောင့်ကို နုတ်ပယ်တော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငြိမ်းအေးသော ချမ်းသာစစ်ဖြစ်သော မွန်မြတ်တောင့်တအပ်သော ဤနိဗ္ဗာနဓာတ်သည် ရှိ၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော် မူသည့်အတိုင်း သင်္ခါရတရားတို့ကို သုံးသပ်လျက် ပညာဖြင့် ထိုနိဗ္ဗာနဓာတ်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တပည့်သည် ဆရာ ဆုံးမတော်မူသည့် အတိုင်း အတတ်ကို ပညာဖြင့် မျက်မှောက် ပြု၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူသည့် အတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို ပညာဖြင့် မျက်မှောက်ပြု၏။

ထိုနိဗ္ဗာန်ကို အဘယ်သို့ ရှုမြင်အပ်သနည်းဟူမူ-ထိုနိဗ္ဗာန်ကို အပြစ်မရှိသောအားဖြင့်၊ ဥပဒ်ကင်းသောအားဖြင့်၊ ဘေးမရှိသောအားဖြင့်၊ ရန်ကင်းသောအားဖြင့်၊ အေးငြိမ်းသောအားဖြင့်၊ ချမ်းသာသောအားဖြင့်၊ သာယာဖွယ်အားဖြင့်၊ မွန်မြတ်သောအားဖြင့်၊ စင်ကြယ်သောအားဖြင့်၊ အေးမြသောအားဖြင့် ရှုမြင်အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ထင်းများစွာကို တောက်လောင်နေသော မီးသည် ယောကျ်ားကို လောင်မြိုက်အပ်သော် (ထိုယောကျ်ားသည်) လုံ့လဖြင့် ထိုမီးမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်၍ မီးမရှိသော နေရာသို့ ဝင်ရောက်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ လွန်ကဲသော ချမ်းသာကို ရရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် သုံးလောက မီးပူမှ လွတ်ကင်းသော လွန်စွာ ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မင်းမြတ် ပြကတေ့ မီးနှင့်အတူ သုံးပါးသော မီးကို မှတ်အပ်၏။ မီးပုံအလယ်သို့ ရောက်သော ယောကျ်ားနှင့် အတူ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူကို မှတ်အပ်၏။ မီးကင်းသော အရပ်နှင့် အတူ နိဗ္ဗာန်ကို မှတ်အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား မြွေကောင်ပုပ်၊ ခွေးကောင်ပုပ်၊ လူကောင်ပုပ်၊ ကိုယ်အညစ်အကြေးတို့ စုပုံရာသို့ ရောက်၍ အပုပ်မျိုး ရှုပ်ယှက်ခပ်သော အရပ်သို့ ဝင်ရောက်သော ယောကျ်ားသည် လုံ့လဖြင့် ထိုအကောင်ပုပ်ရှိရာ အရပ်မှ လွတ်ကင်းအောင် ရုန်းထွက်၍ အကောင်ပုပ်မရှိရာ အရပ်သို့ ဝင်ရောက်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ လွန်ကဲသော ချမ်းသာကို ရရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် ကိလေသာ အကောင်ပုပ်မှ လွတ်သော လွန်စွာ ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ မင်းမြတ် အကောင်ပုပ်နှင့် အတူ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ကို မှတ်အပ်၏။ အကောင်ပုပ်ရှိရာသို့ ရောက်သော ယောကျ်ားနှင့်အတူ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူကို မှတ်အပ်၏။ အကောင်ပုပ် ကင်းသော အရပ်နှင့်အတူ နိဗ္ဗာန်ကို မှတ်အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော၊ ဖောက်ပြန်စွာ တုန်လှုပ်သည့် စိတ်ရှိသော ယောကျ်ားသည် လုံ့လဖြင့် ထိုကြောက်ဖွယ်အရပ်မှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်၍ မြဲမြံ ခိုင်ခံ့ မတုန်လှုပ်သော ဘေးလွတ်ရာ အရပ်သို့ ဝင်ရောက်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ လွန်ကဲသော ချမ်းသာကို ရရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာကျင့်သော သူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ကင်းသော လွန်စွာ ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မင်းမြတ် ဘေးနှင့်အတူ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း 'ဇာတိ'၊ အိုခြင်း 'ဇရာ'၊ နာခြင်း 'ဗျာဓိ'၊ သေခြင်း 'မရဏ' ကို စွဲ၍ အဆက်ဆက် (ထပ်ကာထပ်ကာ) ဖြစ်သော ဘေးကို မှတ်အပ်၏။ ကြောက်သော ယောကျ်ားနှင့် အတူ ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူကို မှတ်အပ်၏။ ဘေးလွတ်ရာ အရပ်နှင့် အတူ နိဗ္ဗာန်ကို မှတ်အပ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ညစ်နွမ်းနောက်ကျူသော ညွန်ပုပ်ရွံ့စေးရှိရာ အရပ်သို့ ကျရောက် သော ယောကျ်ားသည် လုံ့လဖြင့် ထိုညွန်ပုပ်ရွံ့စေးကို ဖဲကြဉ် ထုတ်နုတ်၍ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသော အရပ်သို့ ရောက်လျက် ထိုအရပ်၌ လွန်ကဲသော ချမ်းသာကို ရရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် ကိလေသာ အညစ် အကြေးညွန် စေးကင်းသော လွန်စွာ ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မင်းမြတ် ညွန်ပြောင်းနှင့်အတူ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကို မှတ်အပ်၏။ ညွန်ပုပ်သို့ ရောက်သော ယောကျ်ားနှင့်အတူ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူကို မှတ်အပ်၏။ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသော အရပ်နှင့်အတူ နိဗ္ဗာန်ကို မှတ်အပ်၏။

ထိုနိဗ္ဗာန်ကိုလည်း ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် အဘယ်သို့လျှင် မျက်မှောက် ပြုပါသနည်း။ မင်းမြတ် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်းကို သုံးသပ်၏။ ဖြစ်ခြင်းကို သုံးသပ်သည်ရှိသော် ထိုသင်္ခါရတရားတို့၌ ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ကို မြင်၏။ အိုခြင်း 'ဇရာ' ကို မြင်၏။ နာခြင်း 'ဗျာဓိ' ကို မြင်၏။ သေခြင်း 'မရဏ' ကို မြင်၏။ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၌ အစမှ လည်းကောင်း၊ အလယ်မှ

လည်းကောင်း၊ အဆုံးမှ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသော ချမ်းသာဖွယ် သာယာဖွယ်ကို မမြင်။ ထိုသူသည် သင်္ခါရတရားတို့၌ တစ်စုံတစ်ခု စွဲယူလောက်သော အရာကို လုံးဝ မမြင်။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ားသည် တစ်နေ့လုံး ပြင်းစွာ ပူနေသော၊ တောက်လောင်သော၊ ဗပြောင်ပြောင် တောက်သော၊ ပြင်းထန်သော သံတွေခဲ၌ အစမှ လည်းကောင်း၊ အလယ်မှ လည်းကောင်း၊ အဆုံးမှ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခု ယူလောက်ရာ အရပ်ကို မမြင်။ ဤအတူသာလျှင် သင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်းကို သုံးသပ်သော သူသည် ထိုသင်္ခါရတရားတို့၌ ဖြစ်ခြင်း 'ဇာတိ' ကို မြင်၏။ အိုခြင်း 'ဇရာ' ကို မြင်၏။ နာခြင်း 'ဗျာဓိ' ကို မြင်၏။ သေခြင်း 'မရဏ' ကို မြင်၏။ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၌ အစမှ လည်းကောင်း၊ အလယ်မှ လည်းကောင်း၊ အဆုံးမှလည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခု ချမ်းသာဖွယ် သာယာဖွယ်ကို မမြင်။ ထိုသူသည် ထိုသင်္ခါရတရားတို့၌ တစ်စုံတစ်ခု စွဲယူလောက်ရာကို မမြင်။ စွဲယူလောက်ရာကို မမြင်သော ထိုသူ၏ စိတ်ဝယ် သင်္ခါရတရားတို့၌ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ကောင်းစွာ တည်၏။ ကိုယ်၌ ပူလောင်လာ၏။ ထိုသူသည် ပုန်းခိုရာမရ၊ အားထားရာ မရ၊ ကိုးစားရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဘုံသုံးပါးတို့၌ ငြီးငွေ့၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ယောကျ်ားသည် တောက်လောင်သော မီးတောက်ရှိသော ကြီးစွာသော မီးပုံတွင်းသို့ ဝင်ငြားအံ့။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမီးပုံတွင်း၌ ပုန်းခိုရာမရ၊ အားထားရာမရ၊ ကိုးစားရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ မီး၌ ငြီးငွေ့ရာ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ယူလောက်ရာကို မမြင်သော ထိုသူ၏ စိတ်၌ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ကောင်းစွာ တည်၏။ ကိုယ်၌ ပူလောင်လာ၏။ ထိုသူသည် ပုန်းခိုရာမရ၊ အားထားရာမရ၊ ကိုးစားရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဘုံသုံးပါးတို့၌ ငြီးငွေ့၏။

သင်္ခါရ၏ ဖြစ်စဉ်၌ ဘေးကို ရှုမြင်သော ထိုသူအား ဤသို့သော စိတ်သည် ဖြစ်၏ "ဤသင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်စဉ်သည် ပူလောင်လှသည်သာတည်း။ ရဲရဲတောက်သည်သာတည်း။ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သည်သာတည်း။ ဒုက္ခများလှသည်သာတည်း။ ပူပန်ခြင်း များလှသည်သာတည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သင်္ခါရတို့၏ မဖြစ်ရာကို ရလေရာ၏။ သင်္ခါရအားလုံးတို့၏ ငြိမ်းအေးရာ၊ အလုံးစုံသော ခန္ဓာ ငါးပါးတို့ကို လွတ်လွတ် စွန့်ပစ်ရာ၊ တဏှာကုန်ခန်းရာ၊ရာဂကင်းရာ၊ သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ရာ၊ တဏှာမှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်သည် ငြိမ်သက်၏၊ မွန်မြတ်၏" ဟု စိတ်ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူ၏ ဤစိတ်သည် သင်္ခါရအစဉ် မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်၌ ပြေးဝင်၏။ ကြည်လင်၏။ ရွှင်ပျ၏။ "ငါ့အား သင်္ခါရတို့မှ ထွက်မြောက် ကြောင်းကို ရအပ်ပေပြီ" ဟု နှစ်သက်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပျက်စီးသော ခရီးမှားအရပ်သို့ ပြေးဝင်မိသော ယောကျ်ားသည် ထွက်မြောက်ကြောင်း ခရီးလမ်းကို မြင်၍ ထိုလမ်းခရီး၌ ပြေးဝင်၏။ ကြည်လင်၏။ ရွှင်ပျ၏။ "ငါသည် ထွက်မြောက်ကြောင်း ခရီးလမ်းကို ရပြီ" ဟု နှစ်သက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သင်္ခါရတရားတို့၏ ဖြစ်စဉ်၌ ဘေးဟု ရှုသောသူအား သင်္ခါရတို့၏ အစဉ် မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်၌ စိတ်သည် ပြေးဝင်၏။ ကြည်လင်၏။ ရွှင်ပျ၏။ "ငါသည် ထွက်မြောက်ရာကို ရအပ်ပြီ" ဟု နှစ်သက်၏။

ထိုသူသည် သင်္ခါရတရားတို့၏ မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ ရောက်ကြောင်း မဂ်ကို အားထုတ်၏။ ရှာမှီး၏။ ပွားများ၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြု၏။ ထိုထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်အကျိုးငှါ ထိုသူအား အောက်မေ့မှု 'သတိ' သည် ကောင်းစွာ တည်၏။ ထိုထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ အားထုတ်ခြင်း 'ဝီရိယ' သည် ကောင်းစွာ တည်၏။ ထို ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ နှစ်သက်မှု 'ပီတိ' သည် ကောင်းစွာ တည်၏။ အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ် နှလုံးသွင်းသော ထိုသူ၏ ထိုစိတ်သည် သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်စဉ်ကို လွန်မြောက်၍ သင်္ခါရအစဉ် မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် သင်္ခါရအစဉ် မဖြစ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ အစဉ်ရောက်သော ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူကို နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသူဟု ဆိုအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ ဤသို့လျှင် ဤစကားကို ထိုသို့ဆိုတော်မူတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် နိဗ္ဗာနသစ္ဆိကရဏပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ဝေဿန္တရဝဂ် ===

၁၂ - နိဗ္ဗာနသန္နိဟိတပဉှာ (နိဗ္ဗာန်၏ တည်ရာ ပြဿနာ)

၁၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အရှေ့အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အနောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အထက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ဖီလာအရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အကြင်အရပ်၌ နိဗ္ဗာန်သည် အမြဲအစွဲ တည်နေ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်တည်ရှိရာ အရပ်သည် ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အရှေ့အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အနောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အထက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ အောက်အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ဖီလာအရပ်၌ ဖြစ်စေ အကြင်အရပ်၌ နိဗ္ဗာန်သည် အမြဲအစွဲ တည်နေ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်တည်ရှိရာ အရပ်သည် မရှိဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်သည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ နိဗ္ဗာန်သည် မရှိ။ အကြင်သူတို့သည် ထိုနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုအပ်ပါ၏။ ထိုသူတို့၏ မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည်လည်း မှားယွင်းရာပါ၏။ ထိုအမှားကို ဆိုရာ၌ အကြောင်းကို လျှောက်ဆိုပါအံ့။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြေ၌ စပါး၏ဖြစ်ရာ လယ်သည် ရှိ၏။ အနံ့ဖြစ်ရာ ပန်းသည် ရှိ၏။ ပန်း၏ဖြစ်ရာ ပန်းရုံသည် ရှိ၏။ အသီး၏ဖြစ်ရာ သစ်ပင်သည် ရှိ၏။ ရတနာ၏ဖြစ်ရာ ဖြစ်သော တည်ရာသည် ရှိ၏။ ထိုအရပ်၌ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အကြင်ဝတ္ထုကို အလိုရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုထို လိုရာဝတ္ထုကို ဆောင်ယူသကဲ့သို့ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍ ရှိသည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုနိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ပေါ်ရာ အရပ်ကိုလည်း အလိုရှိအပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင့်ကြောင့်လျှင် နိဗ္ဗာန်၏ ဖြစ်ရာ အရပ်သည် မရှိ။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန် မရှိဟူ၍ ဆိုရာပါ၏။ အကြင်သူတို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်၏။ ထိုသူတို့၏ မျက်မှောက် ပြုခြင်းသည်လည်း မှားယွင်းရာပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် နိဗ္ဗာန်၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်သည် မရှိ။ ထိုသို့ တည်ရာအရပ် မရှိသော်လည်း ဤနိဗ္ဗာန်သည် ရှိသည်သာတည်း။ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မီးမည်သည် ထင်ရှားရှိ၏။ ထိုမီး၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်မရှိ။ ထင်းနှစ်ခုတို့ကို ပွတ်တိုက်သည်ရှိသော် မီးကိုရ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ထင်ရှားရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်သည် မရှိ။ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်း ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။

မင်းမြတ် ဥပမာတစ်နည်းသော်ကား ရတနာခုနစ်ပါးတို့မည်သည် ရှိကုန်၏။ ဤရတနာခုနစ်ပါးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်း။ စကြာရတနာ၊ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ ပတ္တမြားရတနာ၊ မိန်းမ ရတနာ၊ သူကြွယ် ရတနာ၊ သားကြီး ရတနာတို့တည်း။ ထိုရတနာခုနစ်ပါးတို့၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်ကား မရှိ။ ကောင်းစွာ ကျင့်သော မင်းအား အကျင့်၏ အစွမ်းဖြင့် ထိုရတနာတို့သည် ကပ်ရောက် လာကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် ထင်ရှားရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်ကား မရှိ။ ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန နိဗ္ဗာန်၏ အမြဲအစွဲ တည်နေရာ အရပ်သည် မရှိလျှင် ဖြစ်ပါစေတော့။ အကြင်အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ ထိုအရပ်သည် ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အကြင်အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ ထိုအရပ်သည် ရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကြင်အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ ထိုအရပ်သည် အဘယ်အရပ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သီလသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရာ တည်ရာပေတည်း။ သီလ၌ တည်လျက် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသော် သက္ကတိုင်း ယွန်းတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ စိန့်တိုင်း ဝိလာတတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ အလသန္ဒအရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုမ္ဗ အရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ကသ္မီရတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ထိပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်စေ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သောသူသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မျက်စိအမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားသည် သက္ကတိုင်း ယွန်းတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ စိန့်တိုင်း ဝိလာတတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ အလသန္ဒအရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ နိဂုမ္ဗအရပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ကသ္မီရတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ တောင်ထိပ်၌ ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် ၌ ဖြစ်စေ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းကင်ကို မြင်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သီလ၌ တည်လျက် သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်း ရှိသောသူသည် သက္ကတိုင်း ယွန်းတိုင်း၌ ဖြစ်စေ။ပ။ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား သက္ကတိုင်း ယွန်းတိုင်း၌ ဖြစ်စေ။ပ။ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ တည်သော သူအားလည်း အရှေ့အရပ်သည် ရှိ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သီလ၌ တည်လျက် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်း ရှိသောသူအား သက္ကတိုင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ယွန်းတိုင်း၌ ဖြစ်စေ။ပ။ အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ တည်လျက် ကောင်းစွာ ကျင့်သော သူအားလည်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ကို ဟောတော်မူနိုင်ပေ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကြောင်းကို ဟောတော်မူနိုင်ပေ၏။ သီလဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ ထက်ဝန်းကျင် ခြံရံအပ်ပါကုန်၏။ ကောင်းသော အကျင့်တရားကို ပြတော်မူအပ်ပါပေ၏။ တရားတည်းဟူသော တံခွန်ကို စိုက်ထူတော် မူအပ်ပါပေ၏။ တရားတည်းဟူသော ရေမြောင်းကို ကောင်းစွာ ထားတော်မူအပ်ပါပြီ။ ကောင်းစွာ ကျင့်သူတို့၏ ကောင်းသော လုံ့လသည် မမြုံပါပေ၊ ဂိုဏ်း၏ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ မြတ်သော သူတို့ထက် မြတ်တော် မူပေသော အသျှင်ဘုရား ဤအတိုင်း ဟုတ်ပါပေ၏။ ဤအတိုင်း ဝန်ခံပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် နိဗ္ဗာနသန္နိဟိတပဉှာ ပြီး၏။

သုံးခုမြောက် ဝေဿန္တရဝဂ် ပြီး၏။

ဤဝေဿန္တရဝဂ်၌ အမေးပုစ္ဆာပြဿနာ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတို့တည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - အနုမာနဝဂ် ===

၁ - အနုမာနပဉှာ

(မှန်းဆ၍ 'မြတ်စွာဘုရားရှိကြောင်း' သိရပုံ ပြဿနာ)

၁။ ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်နာဂသေန မထေရ်ကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် သိလိုသည်၊ ကြားနာလိုသည်၊ ဇဆောင်လိုသည်၊ ဉာဏ်ရောင် အလင်းကို ရှုမြင်လိုသည်၊ မသိ မမြင်မှု 'မောဟ' ကို ပယ်ဖျက်လိုသည်၊ ဉာဏ်ရောင် အလင်းကို ဖြစ်စေလိုသည်၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်ကို ဖျက်ဆီးလိုသည် ဖြစ်၍ လွန်ကဲသော တည်ကြည်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အားထုတ်မှု 'ဝီရိယ' ကို လည်းကောင်း၊ အောက်မေ့မှု 'သတိ' ကို လည်းကောင်း၊ ပညာကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေလျက် အသျှင်နာဂသေနအား "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ဖူးပါသလော" ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မမြင်ဘူးပါဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား၏ ဆရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ဖူးပါသလော" ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မမြင်ဖူးပါဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နာဂသေန အသျှင်ဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရားကို မမြင်ဖူးလေသတတ်။ အသျှင်ဘုရား၏ ဆရာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို မမြင်ဖူးလေသတတ်။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ မြတ်စွာဘုရားသည် မရှိပေတကားဟု ဆိုသင့်ပါ၏။ ဤနေရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မထင်ရှားချေဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် သင်၏ မင်းမျိုးမင်းနွယ်၌ ရှေးဦးအစ ဖြစ်ကုန်သော ရှေးရှေးမင်းတို့သည် ရှိပါကုန်သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ရှိပါကုန်၏။ အဘယ်သူသည် ယုံမှားရှိပါအံ့နည်း။ အကျွန်ုပ်၏ မင်းမျိုးမင်းနွယ်၌ ရှေးဦးအစ ဖြစ်ကုန်သော ရှေးရှေးမင်းတို့သည် ရှိပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ရှေးရှေး မင်းတို့ကို မြင်ဖူးပါသလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ဖူးပါဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင့်ကို ဆုံးမကြကုန်သော ပုရောဟိတ် စစ်သူကြီး တရား ဆုံးဖြတ်တတ်သော အမတ်ကြီးတို့သည် ရှေးရှေးမင်းတို့ကို မြင်ဖူးပါကုန်သလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မမြင်ဖူးပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သင်မင်းမြတ်သည် ရှေးရှေးမင်းတို့ကို အကယ်၍ မမြင်ဖူးသည် ဖြစ်အံ့။ သင်မင်းမြတ်အား ဆုံးမတတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း အကယ်၍ မမြင်ဖူးကုန်သည် ဖြစ်ကုန်အံ့။ ထိုသို့ဖြစ်မူ ရှေးရှေးမင်းတို့သည် မရှိကုန်ဟု ဆိုသင့်ပါ၏။ ဤအရာဝယ် ရှေးရှေးမင်းတို့သည် မထင်ရှားကုန်တကားဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ရှေးရှေးမင်းတို့၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်ကုန်သော ထီးဖြူ သင်းကျစ်၊ ခြေနင်း၊ သားမြီးယပ်၊ သန်လျက်၊ သလွန် ညောင်စောင်းတို့ကို မြင်ရပါကုန်၏။ ယင်းအသုံး အဆောင်တို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် "ရှေးရှေးမင်းတို့ ရှိကုန်၏" ဟု သိရပါကုန်၏။ ယုံကြည်ရပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်အကြောင်းကြောင့် "ထိုမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိ၏" ဟူ၍ ငါတို့ သိရ၊ ယုံကြည်ရသော အကြောင်းသည် ရှိပါ၏။ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော၊ သစ္စာလေးပါးကို မြင်တော်မူသော၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော၊ (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား သုံးဆောင်ခဲ့ကုန်သော သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ် ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး၊ အရိယမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးဟူသော အသုံးအဆောင် ဘဏ္ဍာတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ယင်း အသုံးအဆောင် ဘဏ္ဍာတို့ကြောင့် နတ်နှင့်တကွသော လောကသည် "ထိုမြတ်စွာဘုရား ရှိ၏" ဟု သိရ၏။ ယုံကြည်ရ၏။ မင်းမြတ် ဤအကြောင်း ဤအထောက်အပံ့ဖြင့် ဤသို့သောနည်း ဤသို့သော

မှန်းဆခြင်းဖြင့် “ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှိ၏” ဟု သိအပ်၏။ “အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော နတ်လူအပေါင်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်သို့ ကယ်တင်ပြီး၍ ဥပဓိကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီ။ ထိုဘုရားရှင်သည် ရှိ၏” ဟု မှန်းဆသောအားဖြင့် သိအပ်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဥပမာကို ပြုတော်မူပါဦးလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား မြို့တည်ဆောက်သော လက်သမားသည် မြို့ကို ဖန်ဆင်း တည်ဆောက်လိုသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ မမြင့်မနိမ့် ညီညွတ်သော၊ ကျောက်စရစ် ကျောက်ခဲ မရှိသော၊ ဘေးဥပဒ် ကင်းသော၊ အပြစ်ကင်းသော၊ မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာဖြစ်သော မြေအဖို့ကို စိစစ်ကြည့်ရှု၍ ထိုမြေအဖို့၌ မညီညွတ်သော နေရာကို ညီညွတ်အောင် ပြုစေ၍ သစ်ငုတ် ဆူးငြောင့်တို့ကို တူးဖယ် သုတ်သင်စေလျက် ထိုအရပ်၌ တင့်တယ်သော အဖို့အားဖြင့် ဝေဖန် ခွဲခြမ်းအပ်သော၊ နှိုင်းရှည့်အပ်သော၊ ကောင်းစွာ စိစစ်အပ်သော၊ ကျုံးတတိုင်းဖြင့် ခြံရံအပ်သော၊ မြဲမြံသော တံခါးတိုင် ပြအိုး တံခါးမုခ်ရှိသော၊ များစွာသော ခရီးလမ်းငယ် လမ်းလေးခွဆုံ ရှိသော၊ စင်ကြယ်သော အပြင်မင်းလမ်း မရှိသော၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်ထားသော အိမ်ဈေး ရှိသော၊ အရံဥယျာဉ် တစ်ဖက်ဆည်ကန် လေးထောင့်ကန် ရေတွင်းနှင့် ပြည့်စုံသော၊ များစွာသော မင်း၏ နေရာ နန်းတော် အိမ်တော်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ အလုံးစုံ အပြစ်ကင်းသော မြို့ကို ဖန်ဆင်း တည်ထောင်ရာ၏။ ထိုလက်သမားသည် ထိုမြို့၌ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြန့်ပြောသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားရောက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ထိုမြို့သည် အခါတစ်ပါး၌ ပြည့်စုံသည်။ စည်ပင်ပွင့်လင်းသည်။ ရလွယ်သော ထမင်းရှိသည်။ ဘေးကင်းသည်။ ကုံလုံသည်။ အေးချမ်းသည်။ ဘေးရန် မရှိသည်။ ဥပဒ်မရှိသည် ဖြစ်၍ အထူးထူးသော လူမျိုးတို့ဖြင့် ပြွမ်းသည် ဖြစ်ရာ၏။

များစွာသော မင်း၊ ပုဏ္ဏားကုန်သည်၊ သူဆင်းရဲများ၊ ဆင်စီးသူရဲများ၊ မြင်းစီးသူရဲများ၊ ရထားစီးသူရဲများ၊ ခြေသည်သူရဲများ၊ လေးသည်များ၊ ဓားကိုင်သမားများ၊ အောင်လံကိုင်များ၊ စစ်ဆင် သူများ၊ ရိက္ခာပို့သူများ၊ (စစ်၌) ထူးချွန်ကျော်စောသော မင်းသားများ၊ တစ်ဖက် စစ်တပ်ဖောက်ထွင်းပြီး ဝင်နိုင်သူများ၊ ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့သော သူရဲများ၊ လွန်စွာရဲရင့်သူများ၊ ချပ်ဝတ်သူရဲများ၊ စစ်သည်တော်များ၊ ကျွန်ယုံတော်များ၊ အခစား၏ သားများ၊ လက်ပန်းသမားများ၊ ဂဏန်းတတ်သူများ၊ ထမင်းချက်သူများ၊ စားဖိုသည်များ၊ ဆတ္တာသည်များ၊ ရေချိုးပေးသူများ၊ ပန်းပွတ်သမားများ၊ ပန်းကုံးသူများ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်များ၊ ငွေပန်းထိမ်သည်များ၊ သလွဲမည်းသမားများ၊ သလွဲဖြူသမားများ၊ ပန်းပဲသမားများ၊ ကြေးသွန်းသမားများ၊ သံထည်သမားများ၊ ရွှဲထွင်းသမားများ[၁]၊ ရက်ကန်းသမားများ၊ အိုးထိန်းသည်များ၊ ဒေါင်းရွှေသမားများ[၂]၊ ဆားချက်သမားများ၊ သားရေနယ်သမားများ၊ ရထားလုပ်သမားများ၊ ဆင်စွယ်ပွတ်သမားများ၊ ကြိုးကျစ်သမားများ၊ ဘီးလုပ်သမားများ၊ ချည်သမားများ၊ နှီးရက်သမားများ၊ လေးလုပ်သမားများ၊ လေးညှို့သမားများ၊ မြှားသမားများ၊ ပန်းချီသမားများ၊ ပန်းဆိုးသမားများ၊ ကဝါဖွတ်သမားများ၊ ချည်ငင်သမားများ၊ အပ်ချုပ်သမားများ၊ ငွေမှုတ်သမားများ၊ အထည်ကုန်သည်များ၊ သနပ်ခါးသွေးသမားများ၊ မြက်ထမ်းသမားများ၊ ထင်းထမ်းသမားများ၊ သူရင်းငှါးများ၊ အရွက်ရောင်းသမားများ၊ ဟင်းအရောင်းသမားများ၊ အမြစ်အဥ အရောင်းသမားများ၊ ထမင်း ရောင်းသမားများ၊ မုန့်သည်များ၊ ငါးရောင်းသူများ၊ အမဲ ရောင်းသူများ၊ အရက် ရောင်းသူများ၊ ကချေသည်များ၊ အငြိမ့်သည်များ၊ ကျွမ်းသမားများ၊ မျက်လှည့်သမားများ၊ မောင်းတီးသမားများ၊ လက်ဝှေ့သမားများ၊ သူကောင်မြှုက်သမားများ၊ ပန်းမှိုက်သွန်ဘင်ကျုံးသမားများ၊ နှီးရက်သမားများ၊ မုဆိုးများ၊ ပြည့်တန်ဆာများ၊ ယိမ်းကဟန်သမားများ၊ အိုးထိန်းကျွန်မများ၊ သက္ကတိုင်းယွန်းတိုင်း စိန့်တိုင်း ဝိလာတတိုင်းသားများ၊ ဥဇ္ဇေနီတိုင်းသားများ၊ ဘာရုကစ္ဆကအရပ်သားများ၊ ကာသိတိုင်း ကောသလတိုင်းသားများ၊ အပရန္တတိုင်းသားများ၊ မာဂဓတိုင်းသားများ၊ သာကေတ မြို့သားများ၊ သောရေယျမြို့သားများ၊ ပါဝေယျက တိုင်းသားများ၊ ကောဋုမ္ဗရတိုင်းသား မာထုရမြို့သားများ၊ အလသန္ဒအရပ် ကသ္မီရတိုင်း ဂန္ဓာရတိုင်းသားများတို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုမြို့သို့ နေခြင်းငှါ ကပ်ရောက် လာကုန်သော အထူးထူးသော အာရုံရှိကုန်သော လူတို့သည် လည်းကောင်း၊

အသစ် ဖြစ်သော၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်သော၊ အပြစ် မရှိသော၊ စွပ်စွဲ ကဲ့ရဲ့ရန် မရှိသော၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ထိုမြို့ကို မြင်ရ၍ "အချင်းတို့ ဤမြို့ကို ဖန်ဆင်း တည်ဆောက်သော လက်သမားသည် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပေစွတကား" ဟု အမြင်ကို နှိုင်းဆသဖြင့် သိနိုင်ကုန်ရာ၏။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သူတစ်ပါးတို့နှင့် တူတော်မမူသော၊ အတူမရှိသည့် ရှေးဘုရားတို့နှင့်သာ တူတော်မူသော၊ ပြိုင်ဘက် ကင်းတော်မူသော၊ အတုမဲ့တော်မူသော၊ နှိုင်းယှဉ်ဘက် ကင်းတော်မူသော၊ မရေတွက်နိုင်သော၊ မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော၊ မတုနှိုင်းနိုင်သော၊ မပြိုင်ယှဉ်နိုင်သည့် ဂုဏ်ရှိတော်မူသော၊ ဂုဏ်ကျေးဇူး၏ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော၊ အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်ရှိတော်မူသော၊ အဆုံးမရှိသော တန်ခိုးရှိတော်မူသော၊ အဆုံးမရှိသော လုံ့လရှိတော်မူသော၊ အဆုံးမရှိသော အားအစွမ်းရှိတော်မူသော၊ ဘုရားရှင်တို့၏ အားတော် ပါရမီတော်တို့သို့ ရောက်တော်မူပေသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စစ်သည် အပေါင်းနှင့်တကွသော မာရ်မင်းကို ရှုံးစေ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ကွန်ရက်ကို ဖောက်ခွဲလျက် အဝိဇ္ဇာက ကုန်စေပြီးလျှင် ပညာဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ တရားမီးရှူးတိုင်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ အောင်ပြီးသော စစ်ထိုးခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ တရားမြို့တော်ကြီးကို ဖန်ဆင်း တည်ထောင်တော်မူပေ၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီးသည် သီလဟူသော တံတိုင်း ရှိ၏။ ဟိရီဟူသော ကျုံးမြောင်း ရှိ၏။ ဉာဏ်တော်ဟူသော တံခါးမုခ် ရှိ၏။ ဝီရိယဟူသော ပြအိုး ရှိ၏။ သဒ္ဓါဟူသော တုရိုဏ်တိုင် ရှိ၏။ သတိဟူသော တံခါးစောင့် ရှိ၏။ ပညာဟူသော ပြာသာဒ် ရှိ၏။ သုတ္တန်ဟူသော လမ်းသွယ် ရှိ၏။ အဘိဓမ္မာဟူသော လမ်းဆုံ ရှိ၏။ ဝိနည်းဟူသော အဆုံးအဖြတ် မှတ်တိုင် ရှိ၏။ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးဟူသော လမ်းမ ရှိ၏။ မင်းမြတ် ထိုတရားမြို့တော်ကြီး၏ သတိပဋ္ဌာန် လမ်းမတော်၌ ပန်းဈေးရုံ၊ နံ့သာဈေးရုံ၊ အသီးဈေးရုံ၊ အဆိပ်ဖြေဆေး ဈေးရုံ၊ ဆေးဈေးရုံ၊ အမြိုက်ရေစင် ဈေးရုံ၊ ရတနာအမျိုးမျိုး ဈေးရုံ၊ ကုန်စုံဈေးရုံဟူသော ဈေးရုံတို့ကို ဖြန့်ခင်း ရောင်းချအပ်ကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ပန်းဈေးရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍ ပူဇော် အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို) မဖောက်မပြန် သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူအပ်ကုန်သော အာရုံကို ဝေဖန်ခြင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ အာရုံကို ဝေဖန်ခြင်းတို့သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- အနိစ္စသညာ၊ ဒုက္ခ သညာ၊ အနတ္တသညာ၊ အသုဘသညာ၊ အာဒီနဝသညာ၊ ပဟာန သညာ၊ ဝိရာဂသညာ၊ နိရောဓသညာ၊ သဗ္ဗလောကေ အနဘိရတိသညာ၊ သဗ္ဗသင်္ခါရေသု အနိစ္စသညာ၊ အာနာပါနဿတိ ဥဒ္ဓုမာတကသညာ၊ ဝိနီလကသညာ၊ ဝိပုဗ္ဗကသညာ၊ ဝိစ္ဆိ ဒ္ဒကသညာ၊ ဝိက္ခာယိတက သညာ၊ ဝိက္ခိတ္တကသညာ၊ ဟတဝိက္ခိတ္တကသညာ၊ လောဟိတကသညာ၊ ပုဠုဝကသညာ၊ အဋ္ဌိကသညာ၊ မေတ္တာသညာ၊ ကရုဏာသညာ၊ မုဒိတာသညာ၊ ဥပေက္ခာသညာ၊ မရဏာနုဿတိ၊ ကာယဂတာသတိတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသော အာရုံဝေဖန်ခြင်းတို့ကို ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်၏။ ထိုအာရုံနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးကို ဝေဖန်ရာ၌ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမှလွတ်လိုသူ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထိုအာရုံနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသောအာရုံကို ယူ၏။ ထို (အနိစ္စသညာစသော) အာရုံဖြင့်ရာဂမှ လွတ်၏၊ ဒေါသမှ လွတ်၏၊ မောဟမှ လွတ်၏၊ မာနမှ လွတ်၏၊ ဒိဋ္ဌိမှ လွတ်၏။ သံသရာကို ကူးမြောက်နိုင်၏။ တဏှာအလျဉ်ကို တားမြစ်နိုင်၏။ အညစ်အကြေးသုံးမျိုးကို သုတ်သင်နိုင်၏။ အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းသော၊ရာဂတည်းဟူသော မြူမရှိသော၊ စင်ကြယ်သော၊ ဖြူဖွေးသော၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိသော၊ အိုခြင်းမရှိသော၊ သေခြင်းမရှိသော၊ ချမ်းသာသော၊ အေးငြိမ်းသော၊ ဘေးကင်းသော၊ မြို့တော် မြတ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်မြို့တော်သို့ ဝင်၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ စိတ်ကို (ကိလေသာမှ) လွတ်မြောက် စေ၏။ မင်းမြတ် ဤဈေးရုံတော်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ ပန်းဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ကံတည်းဟူသော

အဖိုးငွေကိုယူ၍ ပန်းဈေးရုံတော်သို့ ကပ်ရောက်ကြကုန်သော ထိုဈေးရုံတော်မှ အနိစ္စသညာစသော အာရုံတည်းဟူသော ပန်းကို ဝယ်ယူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် မောဟစသည်တို့မှ လွတ်မြောက်ကြကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ နံ့သာ ဈေးရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်သော သီလကို ဝေဖန်မှုတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင် သီလတည်းဟူသော နံ့သာဖြင့် လိမ်းကျံအပ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်တို့သည် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သီလတည်းဟူသော အနံ့ဖြင့် မွှေးကြိုင်စေကုန်၏။ ကောင်းစွာ မွှေးကြိုင်စေကုန်၏။ တူရူအရပ်ကို လည်းကောင်း၊ အထောင့်အရပ်ကို လည်းကောင်း၊ လေအောက်ကို လည်းကောင်း၊ လေညာကို လည်းကောင်း ပျံ့လှိုင်စေကုန်၏။ အလွန် ပျံ့လှိုင် စေကုန်၏။ ပျံ့နှံ့၍ တည်စေကုန်၏။ ထိုသီလကို ဝေဖန်ခြင်းတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- သရဏဂုံသီလ၊ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ ဥဒ္ဒေသငါးပါး၌ အကျုံးဝင်သော ပါတိမောက္ခ သံဝရ သီလတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် ဤအလုံးစုံသော သီလကို "မြတ်စွာဘုရား၏ နံ့သာဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏- "ပန်းတို့၏ အနံ့သည် လေညာသို့ မသွားရောက်နိုင်၊ စန္ဒကူးပန်းပင် ဖြစ်စေ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းပင် ဖြစ်စေ၊ ကြက်ရုန်းပန်းပင် ဖြစ်စေ လေညာသို့ မသွားရောက်နိုင်။ သူတော်ကောင်း တို့၏ အနံ့သည်ကား လေညာသို့ သွားရောက်နိုင်၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ရနံ့သည် အလုံးစုံသော အရပ်သို့ ပျံ့လှိုင်၏။ စန္ဒကူးပန်းအမျိုးမျိုး၊ တောင်ဇလပ်ပန်း အမျိုးမျိုး၊ ကြာညိုပန်းအမျိုးမျိုး၊ မြတ်လေး ပန်းအမျိုးမျိုး၊ ဤပန်းနံ့သာမျိုးတို့ထက် သီလတည်းဟူသော ပန်းနံ့သာသည် အတိုင်းထက်အလွန် မွန်မြတ်လှပေ၏။ အကြင် တောင်ဇလပ်ပန်း စန္ဒကူးပန်း အနံ့သည် ရှိ၏။ ဤပန်း၏ အနံ့သည် အနည်း ငယ်မျှသာတည်း။ သီလရှိကုန်သောသူတို့၏ ထိုသီလတည်းဟူသော အနံ့သည် မြတ်သည် ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၊ ပြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ပျံ့လှိုင်၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ သစ်သီး ဈေးရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်သော ဖိုလ် တရားတည်းဟူသော အသီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤဖိုလ်အသီးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊ သုညတဖလသမာပတ်၊ အနိမိတ္တ ဖလသမာပတ်၊ အပ္ပဏိဟိတဖလ သမာပတ်တို့ပေတည်း။ ထိုဖိုလ်အသီးတို့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အကြင်ဖိုလ် (အသီး) ကို အလိုရှိ၏။ သောတာပတ္တိဖိုလ် (အသီး) ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ သကဒါဂါမိဖိုလ် (အသီး) ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အနာဂါမိဖိုလ် (အသီး) ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အရဟတ္တဖိုလ် (အသီး) ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ သုညတဖလသမာပတ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အနိမိတ္တဖလသမာပတ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အပ္ပဏိဟိတဖလသမာပတ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ ထိုသူသည် ကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အရင်းဥစ္စာကို ပေး၍ တောင့်တအပ်သော ဖိုလ်အသီးကို ဝယ်ယူ နိုင်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောကျ်ားအား အမြဲသီးသော သရက်ပင် သည် ရှိရာ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဝယ်ယူလိုသောသူတို့ မရောက်လာကြကုန်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသရက်ပင်မှ အသီးတို့ကို မဆွတ်ခူးသေး။ ဝယ်ယူလိုသောသူတို့ ရောက်လာကုန်မူကား အဖိုးငွေကို ယူ၍ "အချင်းယောကျ်ား ဤသရက်ပင်သည် အမြဲသီး၏။ ထိုသရက်ပင်မှ အသီးစိမ်းနု (အကင်း)ကို လည်းကောင်း၊ အစေ့မရှက်သော အသီးစိမ်းကို လည်းကောင်း၊ အစေ့ရှက်သော အသီးကို လည်းကောင်း၊ အသီးစိမ်းရင့်ကို လည်းကောင်း၊ အသီးမှည့်ကို လည်းကောင်း အလိုရှိသမျှသော အသီးကို ယူလော့" ဟု ပြောကြား၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမိမိပေးသော အဖိုးငွေဖြင့် အသီးစိမ်းနု (အကင်း) ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အသီးစိမ်းနု (အကင်း) ကို ယူ၏။ အစေ့ မရှက်သော အသီးစိမ်းကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အစေ့ မရှက်သော အသီးစိမ်းကို ယူ၏။ အစေ့ရှက်သော အသီးစိမ်းကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အစေ့ ရှက်သော အသီးစိမ်းကို ယူ၏။ အသီးစိမ်းရင့်ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အသီးစိမ်းရင့်ကို ယူ၏။ အသီး

မှည့်ကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့။ အသီးမှည့်ကို ယူ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင်သူသည် အကြင် ဖိုလ်(အသီး) ကို အလိုရှိ၏။ သောတာပတ္တိဖိုလ် (အသီး) ကို အကယ်၍ အလိုရှိသည် ဖြစ်အံ့။ပ။ အပ္ပဏိဟိတ ဖလသမာပတ်ကို အကယ်၍ အလိုရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည် ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေကို ပေး၍ တောင့်တအပ်သော ဖိုလ် (အသီး) ကို ယူနိုင်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ သစ်သီး ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေကို ပေး၍ အမြိုက်မဂ်ဖိုလ် ဟူသော အသီးကို ဝယ်ယူကုန်၏။ အမြိုက်မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော အသီးကို ဝယ်ယူကုန်သူတို့သည် ထိုမဂ်ဖိုလ်အသီးဖြင့် ချမ်းသာကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အဆိပ်ဖြေဆေး ဈေးရုံတော် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်ကုန်သော အဆိပ်ဖြေဆေးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းအဆိပ်ဖြေဆေးတို့ဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို ကိလေသာ အဆိပ်မှ လွတ်ကင်းစေတော်မူ၏။ ထိုအဆိပ်ဖြေဆေးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင် အရိယာသစ္စာလေးပါးတို့ကို ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဤအရိယသစ္စာလေးပါးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- ဒုက္ခဟူသော အရိယသစ္စာ၊ ဒုက္ခဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဟူသော အရိယသစ္စာ၊ ဒုက္ခချုပ်ရာဟူသော အရိယသစ္စာ၊ ဒုက္ခချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဟူသော အရိယသစ္စာတို့တည်း။ သိလိုစိတ်ရှိ၍ သစ္စာလေးပါးတရားကို နာကြားကြသူတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ အိုခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ သေခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။ ပူဆွေး ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ အဆိပ်ဖြေဆေး ရောင်းသော ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ လောက၌ အဆိပ်တို့ကို တားမြစ် ပယ်ဖျောက်တတ်ကုန်သော အကြင် အမှတ်မရှိကုန်သော ဆေးတို့သည် ရှိကုန်၏။ တရားတည်းဟူသော အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့် တူသော ဆေးသည် မရှိ။ ရဟန်းတို့ (သင်တို့သည်) ဤတရားတည်းဟူသော အဆိပ်ဖြေဆေးကို သောက်ကြကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ (ရောဂါ) အနာကို ပျောက်စေတတ်သော ဆေးအမျိုးမျိုးဈေး ရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်ကုန်သော ဆေးအမျိုးမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းဆေး အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်လူတို့ကို ကုစားတော်မူ၏။ ဤဆေးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး၊ အရိယမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတို့တည်း။ ဤသတိပဋ္ဌာန်စသော တရားဆေးတော် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာဝါစာကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာကမ္မန္တကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာအာဇီဝကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာဝါယာမကို သက်လျှောကျ စေ၏။ မိစ္ဆာသတိကို သက်လျှောကျစေ၏။ မိစ္ဆာသမာဓိကို သက်လျှောကျစေ၏။ လောဘကို ပျို့အန်စေ၏။ ဒေါသကို ပျို့အန်စေ၏။ မောဟကို ပျို့အန်စေ၏။ မာနကို ပျို့အန်စေ၏။ ဒိဋ္ဌိကို ပျို့အန်စေ၏။ ဝိစိကိစ္ဆာကို ပျို့အန်စေ၏။ ဥဒ္ဒစ္စကို ပျို့အန်စေ၏။ ထိနမိဒ္ဓကို ပျို့အန်စေ၏။ အဟိရိကအနောတ္တပ္ပကို ပျို့အန်စေ၏။ ကိလေသာ အားလုံးကို ပျို့အန်စေ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ ဆေး အမျိုးမျိုးရောင်းသော ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ လောက၌ အမျိုးမျိုး များစွာကုန်သော အကြင်ဆေးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဆေးတို့တွင် တရားနှင့်တူသော ဆေးသည် မရှိ။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤတရားတည်း ဟူသော ဆေးကို သောက်ကြကုန်လော့။ တရားတည်း ဟူသော ဆေးကို သောက်၍ မအို မသေရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လော့။ မဂ်ကို ပွား၍ လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မြင်ရ၍ လည်းကောင်း၊ ဥပဓိဟူသော ခန္ဓာငါးပါးကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်၌ ငြိမ်းကြကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အမြိုက်ရေစင် ရောင်းသော ဈေးရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော အမြိုက်ရေစင်သည် ရှိ၏။ ယင်းအမြိုက်ရေစင်ဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သွန်းလောင်းတော်မူ၏။ ယင်းအမြိုက်ရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်း ခံရကုန်သော နတ်လူတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ကုန်၏။ ထိုအမြိုက်ရေစင်သည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ကာယာဂတာသတိပင်တည်း။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ အကြင်သူတို့သည် ကာယာဂတာသတိကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် အမြိုက်ရေကို သုံးဆောင်ရ သည် မည်ကုန်၏"ဟု ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူခဲ့၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ အမြိုက်ရေစင် ရောင်းသော ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ရာဂနာစသော ရောဂါနှိပ်စက်သော သတ္တဝါအပေါင်းကို မြင်တော်မူ၍ အမြိုက်ရေစင် ဈေးရုံတော်ကို (ဘုရားရှင်) ဖြန့်ခင်းတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ထိုအမြိုက်ရေကို ကုသိုလ်ကံဖြင့် ဝယ်ယူလျက် သုံးဆောင်ကြကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ရတနာရောင်းသော ဈေးရုံတော်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူအပ်ကုန်သော ရတနာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် ထားကုန်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်တို့သည် နတ်နှင့်တကွသော လောကကို တင့်တယ်စေကုန်၏။ တောက်ပစေကုန်၏။ အပြားအားဖြင့် တောက်ပစေကုန်၏။ ထွန်းလင်းစေကုန်၏။ ထွန်းပစေကုန်၏။ အထက်အောက် ဖီလာအရပ်၌ အလင်းရောင်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုရတနာတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- သီလရတနာ၊ သမာဓိရတနာ၊ ပညာရတနာ၊ ဝိမုတ္တိရတနာ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ ဒဿနရတနာ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါရတနာ၊ ဗောဇ္ဈင်ရတနာတို့တည်း။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သီလရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊ ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ၊ စူဠသီလ၊ မဇ္ဈိမသီလ၊ မဟာသီလ၊ မဂ်သီလ၊ ဖိုလ်သီလတို့ပေတည်း။ မင်းမြတ် သီလတည်းဟူသော ရတနာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား နတ်၊ မာရ်နတ်၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော လူ့လောကသည် ချစ်မြတ်နိုး၏။ တောင့်တ၏။ မင်းမြတ် သီလရတနာကို ပန်ဆင်ထားသော ရဟန်းသည် တူရူအရပ်၊ အထောင့်အရပ်၊ အထက်အရပ်၊ အောက်အရပ်၊ ဖီလာအရပ်၌ တင့်တယ်၏။ အလွန်တင့်တယ်၏။ အောက် အဝီစိမှ အထက်ဘဝဂ်၏ အတွင်း၌ အလုံးစုံသော ရတနာတို့ကို လွန်၍၊ ဖိစီး၍၊ လွှမ်းမိုး၍ တည်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော သီလရတနာတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ရတနာဈေးရုံတော်၌ ဖြန့်ခင်းအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ သီလရတနာ ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရတနာဈေးရုံတော်၌ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော သီလတည်းဟူသော ရတနာတို့သည် ရှိကုန်၏။ (သင်တို့သည်) ကုသိုလ်တည်းဟူသော အဖိုးငွေဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ထိုသီလတည်းဟူသော ရတနာကို ပန်ဆင်ကြကုန်လော့။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ သမာဓိတည်းဟူသော ရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်'၊ သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' နှင့်တကွဖြစ်သော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'၊ ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' မျှသာ ရှိသော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'၊ ကြံစည်ခြင်း 'ဝိတက်' လည်း မရှိ၊ သုံးသပ်ခြင်း 'ဝိစာရ' လည်း မရှိသော၊ တည်ကြည်ခြင်း 'သမာဓိ'၊ အတ္တမှ ဆိတ်သော တည်ကြည်ခြင်း 'သုညတသမာဓိ'၊ နိစ္စနိမိတ်စသည်မှ ကင်းသော တည်ကြည်ခြင်း 'အနိမိတ္တသမာဓိ'၊ တဏှာ တောင့်တခြင်း ကင်းသော တည်ကြည်ခြင်း 'အပ္ပဏိဟိတ သမာဓိ' တို့တည်း။ မင်းမြတ် သမာဓိရတနာကို ပန်ဆင်သော ရဟန်းအား ကာမကို ကြံစည်ခြင်း 'ကာမဝိတက်'၊ ပျက်စီးစေရန် ကြံစည်ခြင်း 'ဗျာပါဒဝိတက်'၊ ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်ခြင်း 'ဝိဟိံသာဝိတက်'၊ ထောင်လွှားခြင်း 'မာန'၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း 'ဥဒ္ဓစ္စ'၊ အယူမှားခြင်း 'ဒိဋ္ဌိ'၊ မဆုံးဖြတ် နိုင်ခြင်း 'ဝိစိကိစ္ဆာ' ဟူသော ညစ်နွမ်းမှု ကိလေသာဝတ္ထုတို့သည်

လည်းကောင်း၊ အထူးထူး အပြားပြား စက်ဆုပ်ဖွယ် အကြံအစည်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် သမာဓိသို့ ကပ်ရောက်သည်ရှိသော် ဖရိုဖရဲကြကုန်၏။ လွင့်ထွက်ကုန်၏။ ပျက်စီးကုန်၏။ မတည်နိုင်ကုန်။ မလိမ်းကျံနိုင်ကုန်။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရေသည် ကြာရွက်၌ ဖရိုဖရဲကြ၏။ လွင့်ထွက်၏။ ပျက်စီး၏။ မတည်တံ့နိုင်။ မလိမ်းကျံနိုင်။ ထိုသို့ မလိမ်းကျံနိုင်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- ပဒုမ္မာကြာ၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် သမာဓိရတနာကို ပန်ဆင်သော ရဟန်းအား အကြင်ကာမကို ကြံစည်မှု 'ကာမဝိတက်'၊ ပျက်စီးစေရန် ကြံစည်မှု 'ဗျာပါဒဝိတက်'၊ ညှဉ်းဆဲရန် ကြံစည်မှု 'ဝိဟိံသာဝိတက်'၊ ထောင်လွှားခြင်း 'မာန'၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း 'ဥဒ္ဓစ္စ'၊ အယူမှားခြင်း 'ဒိဋ္ဌိ'၊ မဆုံးဖြတ် နိုင်ခြင်း 'ဝိစိကိစ္ဆာ' ဟူသော ကိလေသာဝတ္ထုတို့သည် လည်းကောင်း၊ အထူးထူးအပြားပြား စက်ဆုပ်ဖွယ် အကြံအစည်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် သမာဓိသို့ ကပ်ရောက်သည်ရှိသော် ဖရိုဖရဲကြကုန်၏။ လွင့်ထွက်ကုန်၏။ ပျက်စီးကုန်၏။ မတည်တံ့နိုင်ကုန်။ မလိမ်းကျံနိုင်ကုန်။ ထိုသို့ မလိမ်းကျံနိုင်ခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ' ၏ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ သမာဓိရတနာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော သမာဓိရတနာတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ရတနာဈေးရုံတော်၌ ဖြန့်ခင်း အပ်ကုန်၏။ တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ' ရတနာပန်းကို ပန်ဆင်သော ရဟန်းအား စက်ဆုပ်ဖွယ် အကြံအစည်တို့သည် မဖြစ်ကုန်။ စိတ်သည်လည်း ပျံ့လွင့်ခြင်း မရှိ။ သင်တို့သည် ထိုသမာဓိ ရတနာတည်းဟူသော ပန်းကို ပန်ဆင်ကြကုန်လော့။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် အကြင်ပညာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သည် "ဤကား ကုသိုလ်တည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏။ "ဤကား အကုသိုလ်တည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ "ဤကား အပြစ်ရှိ၏။ ဤကား အပြစ်မရှိ။ ဤသည်ကို မှီဝဲအပ်၏။ ဤသည်ကို မမှီဝဲအပ်။ ဤသည်ကား ယုတ်၏။ ဤသည်ကား မြတ်၏။ ဤ သည်ကား မည်းညစ်၏။ ဤသည်ကား ဖြူစင်၏။ ဤသည်ကား အမည်းအဖြူနှင့်တူသော သဘော ရှိ၏" ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏။ "ဤကား ဒုက္ခတည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ "ဤကား ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းတည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ "ဤကား ဒုက္ခချုပ်ရာတည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ "ဤကား ဒုက္ခချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏။ မင်းမြတ် ဤတရားကို "မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာရတနာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ပညာရတနာပန်းကို ပန်ဆင်သူအား ဘဝသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်နိုင်။ ထိုသူသည် လျင်မြန်စွာ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်၏။ ဘဝသုံးပါး၌ မနှစ်သက်နိုင်။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' ရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် "အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' ရတနာဟု ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို 'ဝိမုတ္တိ' ရတနာကို ပန်ဆင်သောသူ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ပုလဲကုံး၊ ပတ္တမြားကုံး၊ သန္တာကုံး တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်သော၊ အကျော်၊ တောင်ဇလပ်၊ မုလေး၊ စန္ဒကူးနီတို့ဖြင့် လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိသော၊ ကံ့ကော်ပန်း၊ ပုန်းညက်ပန်း၊ အင်ကြင်းပန်း၊ သရဖီပန်း၊ စကားဝါပန်း၊ နေ့ဇာပန်း၊ ပင်လယ်ကသစ်ပန်း၊ ကြာညိုပန်း၊ မြတ်လေးပန်း၊ ကြက်ရုန်းပန်းတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ တန်ဆာဆင်အပ်သော ယောကျ်ားသည် ကြွင်းသော လူအပေါင်းတို့ကို လွန်၍ ပန်းနံ့သာ၊ ရတနာတန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ အလွန် တင့်တယ်၏။ ထွန်းလင်း၏။ ထွန်းပ၏။ ကောင်းစွာ အပြားအားဖြင့် ထွန်းပ၏။ ထိန်လင်း၏။ အပြားအားဖြင့် ထိန်လင်း၏။ လွှမ်းမိုး၏။ ဖုံးအုပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော အာသဝကုန်ပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' ရတနာကို တန်ဆာဆင်လျက် ထောက်ဆ၍ ထောက်ဆ၍ လွန်ဆဲဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို လွန်၍ ကောင်းစွာ လွန်၍ အရဟတ္တဖိုလ် ဖြင့် တင့်တယ်၏။ အလွန် တင့်တယ်၏။ ထွန်းပ၏။ အပြားအားဖြင့် ထွန်းပ၏။ ကောင်းစွာ အပြားအားဖြင့်

ထွန်းပ၏။ ထိန်လင်း၏။ အပြားအားဖြင့် ထိန်လင်း၏။ လွှမ်းမိုး၏။ ဖုံးအုပ်၏။ ထိုသို့ လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ယင်းအရဟတ္တဖိုလ်တည်း ဟူသော တန်ဆာသည် ရှိ၏။ ဤအရဟတ္တဖိုလ်တည်း ဟူသော တန်ဆာသည် အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ထက် မြတ်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ ဝိမုတ္တိရတနာ" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ပတ္တမြားပန်းကို ပန်ဆင်သော အိမ်ရှင်ကို လူအပေါင်းသည် မော်၍ ကြည့်၏။ ဝိမုတ္တိရတနာပန်းကို ပန်ဆင်သူကိုကား နတ်နှင့်တကွသော လူတို့သည် မော်၍ ကြည့်ကုန်၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှုကို သိသော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှုကို သိသော ဉာဏ်အမြင် 'ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန' ရတနာဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ယင်းပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်ဖြင့် အရိယသာဝကသည် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပယ်အပ်ပြီးသော ကိလေသာ, ကြွင်းကျန်သော ကိလေသာတို့ကို လည်းကောင်း ဆင်ခြင်၏။ အကြင် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပြုအပ်ပြီးသော ကိစ္စရှိသော ရဟန္တာ၏ အဖြစ်ကို သိမြင်နိုင်ကုန်၏။ ထိုဉာဏ်တော် ရတနာကို ရခြင်းငှါ ဘုရားရှင်၏ သားတော်ဖြစ်ကြကုန်သော သင်တို့သည် အားထုတ်ကြကုန်လော့။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ပဋိသမ္ဘိဒါရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့သည် အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါ၊ ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါ၊ နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ၊ ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါဟူ၍ လေးပါးတို့တည်း။ မင်းမြတ် ဤလေးပါးသော ပဋိသမ္ဘိဒါရတနာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ တန်ဆာဆင်ထားသော ရဟန်းသည် မင်းပရိသတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ပုဏ္ဏားပရိသတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ သူကြွယ်ပရိသတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းပရိသတ်သို့ ဖြစ်စေ ချဉ်းကပ်လိုရာရာ ပရိသတ်သို့ ရဲရဲရင့်ရင့် ချဉ်းကပ်ရ၏။ မျက်နှာမသာမယာ မရှိသည်၊ မကြောက်သည်၊ မတုန်လှုပ်သည်၊ မထိတ်လန့်သည်၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းမှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်သို့ ချဉ်းကပ်ရ၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား စစ်မြေပြင် အရပ်၌ ရဲရင့်သော သူရဲကောင်းသည် လက်နက်ငါးပါးကို ဆောင်ယူလျက် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ စစ်မြေပြင်သို့ ချီတက်၏။ ရန်သူတို့သည် အကယ်၍ အဝေး၌ ရှိကြကုန်မူ မြားဖြင့် ပစ်အံ့။ ထိုမြားပစ်လောက်အောင် ဝေးသောအရပ်မှ ဤမှာဘက်၌ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ကုန်မူ လှံဖြင့် ထိုးအံ့။ လှံဖြင့် ထိုးလောက်အောင် ဝေးသောအရပ်မှ ဤမှာဘက်၌ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ကုန်မူ ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးအံ့။ ထင်ထင်ရှားရှား အနီးသို့ ကပ်ရောက်သောသူကို သန်လျက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်အံ့။ မိမိကိုယ်အနီးသို့ ရောက်လာသူကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်အံ့ဟု စစ်မြေပြင်သို့ ချီတက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် လေးပါးသော ပဋိသမ္ဘိဒါရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ရဟန်းသည် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်သို့ ကပ်ရ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့အား အတ္ထပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူ့အား ငါသည် အကျိုးဖြင့် အကျိုးကို ဖြေဆိုအံ့။ အကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကို ဖြေဆိုအံ့။ အထောက်အထားဖြင့် အထောက်အထားကို ဖြေဆိုအံ့။ နည်းနယဖြင့် နည်းနယကို ဖြေဆိုအံ့။ သံသယ ကင်းသည်ကို ပြုအံ့။ ယုံမှားခြင်းကို ဖြေရှင်းအံ့။ ပြဿနာကို ဖြေသဖြင့် နှစ်သက်စေအံ့။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့အား ဓမ္မပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူ့အား အကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကို ဖြေဆိုအံ့။ အမြိုက်ဖြင့် အမြိုက်ကို ဖြေဆိုအံ့။ အသင်္ခတဖြင့် အသင်္ခတကို ဖြေဆိုအံ့။ နိဗ္ဗာန်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ဖြေဆိုအံ့။ သုညတဖြင့် သုညတကို ဖြေဆိုအံ့။ အနိမိတ္တဖြင့် အနိမိတ္တကို ဖြေဆိုအံ့။ အပ္ပဏိဟိတဖြင့် အပ္ပဏိဟိတကို ဖြေဆိုအံ့။ တဏှာကင်းသော တရားဖြင့် တဏှာကင်းသော တရားကို ဖြေဆိုအံ့။ သံသယမရှိသည်ကို ပြုအံ့။ ယုံမှားခြင်းကို ဖြေရှင်းအံ့။ ပြဿနာကို ဖြေသဖြင့် နှစ်သက်စေအံ့။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့အား နိရုတ္တိပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူ့အား သဒ္ဒါဖြင့် သဒ္ဒါကို ဖြေဆိုအံ့။ ပုဒ်ဖြင့် ပုဒ်ကို ဖြေဆိုအံ့။ ပုဒ်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဝိဘတ်ပစ္စည်းဖြင့် ပုဒ်သို့ အစဉ်လိုက်သော ဝိဘတ်ပစ္စည်းကို ဖြေဆိုအံ့။ အက္ခရာဖြင့် အက္ခရာကို ဖြေဆိုအံ့။ အစပ်သန္ဓိဖြင့် အစပ်သန္ဓိကို ဖြေဆိုအံ့။ ဗျည်းဖြင့် ဗျည်းကို ဖြေဆိုအံ့။ ဗျည်းသို့အစဉ်လိုက်သော ဝဂ်စသည်ဖြင့် ဗျည်းသို့ အစဉ်လိုက်သော ဝဂ်စသည်ကို ဖြေဆိုအံ့။ ဝဏ္ဏဖြင့် ဝဏ္ဏကို ဖြေဆိုအံ့။ သရဖြင့် သရကို ဖြေဆိုအံ့။ ပညတ်ဖြင့် ပညတ်ကို ဖြေဆိုအံ့။ ဝေါဟာရဖြင့် ဝေါဟာရကို ဖြေဆိုအံ့။ သံသယကင်းခြင်းကို ပြုအံ့။ ယုံမှားခြင်းကို ဖြေရှင်းအံ့။ ပြဿနာကို ဖြေသဖြင့် နှစ်သက်စေအံ့။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့အား ပဋိဘာနပဋိသမ္ဘိဒါ၌ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ထိုသူ့အား ပဋိဘာန်ဖြင့် ပဋိဘာန်ကို ဖြေဆိုအံ့။ ဥပမာဖြင့် ဥပမာကို ဖြေဆိုအံ့။ အမှတ်လက္ခဏာဖြင့် အမှတ်လက္ခဏာကို ဖြေဆိုအံ့။ ကိစ္စဖြင့် ကိစ္စကို ဖြေဆိုအံ့။ သံသယကင်းခြင်းကို ပြုအံ့။ ယုံမှားခြင်းကို ဖြေရှင်းအံ့။ ပြဿနာကို ဖြေသဖြင့် နှစ်သက်စေအံ့။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို “မြတ်စွာဘုရား၏ ပဋိသမ္ဘိဒါ ရတနာ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ အကြင်သူသည် ပဋိသမ္ဘိဒါတရားတို့ကို (ကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေဖြင့်) ဝယ်ယူ၍ ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့ထိငြားအံ့။ ထိုသူသည် မတုန်လှုပ် မထိတ်လန့်ဘဲ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ အလွန် တင့်တယ်၏။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဇ္ဈင်ရတနာသည် အဘယ်နည်းဟူမူ- မင်းမြတ် ဗောဇ္ဈင်တို့သည် သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ ဝီရိယသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ ပီတိသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ ပဿဒ္ဓိသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ သမာဓိသမ္ဗောဇ္ဈင်၊ ဥပေက္ခာသမ္ဗောဇ္ဈင်ဟူ၍ ခုနစ်ပါးတို့တည်း။ မင်းမြတ် ဤခုနစ်ပါးသော ဗောဇ္ဈင်ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ရဟန်းသည် အလုံးစုံသော အမိုက်တိုက်ကို လွှမ်းမိုး၍ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို တောက်ပစေ၏။ အပြားအားဖြင့် တောက်ပစေ၏။ အရောင်အလင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို “မြတ်စွာဘုရား၏ ဗောဇ္ဈင်ရတနာ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ဗောဇ္ဈင်ရတနာပန်းကို ပန်ဆင်သူအား နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းတို့သည် ခစားကုန်၏။ သင်တို့သည် ထိုဗောဇ္ဈင်ရတနာကို ကုသိုလ်ကံဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ပန်ဆင်ကြကုန်လော့။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံဟူသည် အဘယ်ပါနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ အင်္ဂါကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကားတော်သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တော်စား ဖြစ်ကုန်သော ဥဒ္ဒိဿစေတီ၊ ဓာတုစေတီတို့သည် လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်တော်မူရာဖြစ်သော သပိတ် သင်္ကန်းစသော ပရိဘောဂ စေတီတို့သည် လည်းကောင်း၊ သံဃာရတနာသည် လည်းကောင်း ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံမည်၏။ မင်းမြတ် ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံမှု ‘ဇာတိသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘ဘောဂသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ အသက်ရှည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘အာယု သမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ အနာကင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘အာရောဂျသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘ဝဏ္ဏသမ္ပတ္တိ’ ဟူသောကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ ပညာနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘ပညာသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ လူ၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘မာနုသိကသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံမှု ‘နိဗ္ဗာနသမ္ပတ္တိ’ ဟူသော ကုန်ကို ဖြန့်ခင်းအပ်၏။ ထိုဈေးရုံတော်၌ ထိုထိုသမ္ပတ္တိကို အလိုရှိကြသူတို့သည် ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေကို ပေး၍တောင့်တတိုင်း တောင့်တတိုင်းသော သမ္ပတ္တိကို ဝယ်ယူကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် သီလ ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် ဝယ်ယူကြကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် ဥပုသ်ကံဖြင့် ဝယ်ယူကြကုန်၏။ အနည်းငယ်သော ကုသိုလ်ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေဖြင့်လည်း ထောက်၍ ထောက်၍ ပြည့်စုံမှု ‘သမ္ပတ္တိ’တို့ကို ရကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အိမ်ဈေးသည်၏ အိမ်ဈေး၌ နှမ်း၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီးတို့ကို အနည်းငယ်သော ဆန်၊ ပဲနောက်၊ ပဲကြီးဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်သော အဖိုးငွေဖြင့် လည်းကောင်း ထောက်၍ ထောက်၍ ဝယ်ယူကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံတော်၌ အနည်းငယ်သော ကုသိုလ်ကံတည်း ဟူသော အဖိုးငွေဖြင့်လည်း ထောက်၍ ထောက်၍ ပြည့်စုံမှု 'သမ္ပတ္တိ'တို့ကို ရကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသည်ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံတော်" ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဈေးရုံတော်၌ အသက်ရှည်ကြောင်း ကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အနာကင်းကြောင်း ကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အဆင်းလှကြောင်း ကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ အမျိုးမြတ်ကြောင်း ကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း၊ ပြုပြင်စီရင်ခြင်းကင်းသော အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ကုန်မျိုးသည် လည်းကောင်း ရှိပေ၏။ နည်းသည်လည်းဖြစ်သော၊ များသည်လည်းဖြစ်သော ကံတည်းဟူသော အဖိုးငွေဖြင့် ဝယ်ယူနိုင်၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သဒ္ဓါဟူသော အဖိုးငွေဖြင့် ဝယ်၍ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည် ဖြစ်ကြကုန်လော့။

မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ဤသို့သဘော ရှိကုန်သောသူတို့သည် နေကုန်၏။ သုတ္တန်ဆောင်သူများ၊ ဝိနည်းဆောင်သူများ၊ အဘိဓမ္မာဆောင်သူများ၊ တရားဟောသူများ၊ ဇာတ်တော်ကို ဆောင်သူများ၊ ဒီဃနိကာယ်ကို ဆောင်သူများ၊ မဇ္ဈိ မနိကာယ်ကို ဆောင်သူများ၊ သံယုတ္တနိကာယ်ကို ဆောင်သူများ၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်ကို ဆောင်သူများ၊ ခုဒ္ဒကနိကာယ်ကို ဆောင်သူများ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ ဗောဇ္ဈင်၌ မွေ့လျော်သူများ၊ ဝိပဿနာ ရှုသူများ၊ မိမိအကျိုးကို ကြိုးပမ်းသူများ၊ အရညကင်ဓုတင် ဆောက်တည်သူများ၊ ရုက္ခမူဓုတင် ဆောက်တည်သူများ၊ အဗ္ဘောကာသိကဓုတင် ဆောက်တည်သူများ၊ ကောက်ရိုးပုံ၌ ကျင့်သူများ၊ သုသာန်ဓုတင် ဆောက်တည်သူများ၊ နိသဇ်ဓုတင် ဆောက်တည်သူများ၊ မဂ်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ ဖိုလ်၌ တည်ကုန်သူများ၊ ကျင့်ဆဲ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိသူများ၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးရှိသူများ၊ တန်ခိုးရှိသူများ၊ ပညာ၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်သူများ၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်၊ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်၊ မြတ်သောစျာန်၊ ဝိမောက္ခ၊ ရူပ၊ အရူပ၊ သိမ်မွေ့ ချမ်းသာသော သမာပတ်တို့၌ လိမ္မာကုန်သူတို့သည် နေထိုင်ကုန်၏။ တရားမြို့တော်သည် ကျူတော မြားဆိပ်တောကဲ့သို့ ရဟန္တာတို့ဖြင့် ရောထွေးနေ၏။ အလွန်ရောထွေး၏၊ ပြွမ်း၏။ အလွန်ပြွမ်း၏။ ဤအရာ၌ အကျဉ်းချုပ်ကား- တရားမြို့တော်ကြီး၌ ရာဂကင်းသူ၊ ဒေါသကင်းသူ၊ မောဟကင်းသူ၊ အာသဝ ကင်းသူ၊ တဏှာကင်းသူ၊ ပြင်းစွာ စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' မရှိသူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တောကျောင်းနေသူ၊ ဓုတင်ဆောင်သူ၊ ဈာန်ဝင်စားသူ၊ ခေါင်းပါးသော သက်န်းရှိသူ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်သူ ပညာရှိတို့ နေကြကုန်၏။ တရား မြို့တော်ကြီး၌ နိသဇ်ဓုတင်ဆောင်သူ၊ ရသမျှ ကျောင်းနေရာ၌သာ နေထိုင်သူ၊ ရပ်ခြင်း စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့်သာ နေထိုင်သူ၊ ပံသုကူဓုတင်ဆောင် အားလုံးတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ စမ္မခဏ်သားရေလျှင် လေးခုမြောက် ဖြစ်ကုန်၍ သင်္ကန်းသုံးထည်ကို ဆောင်ကုန်သော သူတော်ကောင်းဖြစ်သူ၊ တစ်နေရာတည်း စားခြင်း နေခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ ပညာရှိသူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ အလိုနည်းသူ၊ ပညာရင့်သူ၊ တည်ကြည်သူ၊ နည်းပါးသော အစာရှိသူ၊ အစာ၌ မလျှပ်ပေါ်သူ၊ လာဘ်ရမှု လာဘ်မရမှုဖြင့် ရောင့်ရဲလွယ်သူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိသူ၊ ဈာန်၌မွေ့လျော်သူ၊ ဈာန်၌ တည်ကြည်သူ၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသူ၊ တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ' ရှိသူ၊ အာကိဉ္စညာယတနဈာန်ကို တောင့်တကုန်သူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ မဂ်အကျင့်ရှိသူ မဂ္ဂဋ္ဌာန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်၊ ဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသူ၊ မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို တောင့်တသူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ အညစ်အကြေး ကင်းကုန်သော သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်သော သူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ သတိပဋ္ဌာန်၌ လိမ္မာသူ၊ ဗောဇ္ဈင်ကို ပွါးခြင်း၌ မွေ့လျော်သူ၊ ဝိပဿနာကို ရှုသူ၊ တရားတော်ကို ဆောင်သူတို့ နေကြကုန်၏။

တရားမြို့တော်ကြီး၌ ဣန္ဒြိယဒ်တို့၌ လိမ္မာသူ၊ သမာဓိဘာဝနာ၌ မွေ့လျော်သူ၊ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လကို အမြဲယှဉ်သူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ အဘိညာဉ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သူ၊ ဘုရားဟူသော ခမည်းတော်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော သတိပဋ္ဌာန်စသော အာရုံ၌ မွေ့လျော်သူ၊ ကောင်းကင်၌ ဈာန်ဖြင့် သွားလာနိုင်သူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ချအပ်သော မျက်လွှာရှိသူ၊ အတိုင်းအရှည်နှင့် ယှဉ်သော စကားရှိသူ၊ လုံခြုံသော တံခါးရှိသူ၊ ကောင်းစွာ စောင့်စည်းသူ၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း၌ ကောင်းစွာ ဆုံးမ ယဉ်ကျေးပြီးသူတို့ နေကြကုန်၏။ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိသူ၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးရှိသူ၊ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်၌ လွန်မြတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သူ၊ ပညာ လွန်မြတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သူတို့ နေကြကုန်၏ဟု ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော၊ မြတ်သော ဉာဏ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ငြိတွယ်ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိကုန်။ မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော ဂုဏ်ရှိကုန်၏။ အတုမရှိသော အခြံအရံ ရှိကုန်၏။ အတုမရှိသော ဉာဏ်အားအစွမ်း ရှိကုန်၏။ အတုမရှိသော တန်ခိုးရှိကုန်၏။ တရားစက်ကို အတုပြု၍ လည်စေနိုင်ကုန်၏။ ပညာလွန်မြတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားစစ်သူကြီးတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ရအပ်သော ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ် ရှိကုန်၏။ ရအပ် ရောက်အပ်သော ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ် ရှိကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားနိုင်ကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့ မနှိပ်စက်နိုင်ကုန်။ သူတစ်ပါးတို့ မညှဉ်းဆဲနိုင်ကုန်။ ဆွဲကိုင်ရာ မရှိဘဲ သွားလာနိုင်ကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ၊ တောင်ထုနှင့်တကွသော မြေကြီးကို တုန်လှုပ်စေနိုင်ကုန်၏။ လနေတို့ကို သုံးသပ်နိုင်ကုန်၏။ အထူးဖန်ဆင်းခြင်း၊ တန်ခိုးဆောက်တည်ခြင်း၊ တန်ခိုးကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်း၌ လိမ္မာကုန်၏။ တန်ခိုးအရာ၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ပုရောဟိတ်တို့"ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဓုတင်အကျင့်သို့ အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ အလိုနည်းကုန်၏။ ရောင့်ရဲလွယ်ကုန်၏။ မအပ်သော သိစေမှု မအပ်သော ရှာမှီးမှုတို့ကို စက်ဆုပ်ကုန်၏။ ဆွမ်းအလို့ငှါ အိမ်စဉ်လှည့်လည်သော အကျင့် ရှိကုန်၏။ ပျားပိတုန်းတို့သည် ရနံ့ကို စုပ်နမ်း၍ တောသို့ ဝင်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဆိတ်ငြိမ်သော တောအရပ်သို့ ဝင်ကုန်၏။ ကိုယ်၌ လည်းကောင်း၊ အသက်၌ လည်းကောင်း ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိကုန်ဘဲ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ အစဉ်ရောက်ကုန်၏။ ဓုတင်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အမြတ်ဟု ထားကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားဆုံးဖြတ်သော တရားသူကြီးတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် ထက်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ကုန်၏။ အညစ်အကြေး ကင်းကုန်၏။ ကိလေသာ မရှိကုန်။ စုတိပဋိသန္ဓေ၌ လိမ္မာကုန်၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ မြို့အသရေကို ထွန်းလင်းစေတတ်သော အတွင်းဝန်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်၏။ နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်ကုန်၏။ သုတ် အဘိဓမ္မာကို ဆောင်ကုန်၏။ ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်၏။ မာတိကာကို ဆောင်ကုန်၏။ လျော့၊ ပြင်း၊ ရှည်၊ တို၊ လေး၊ ပေါ့၍ ရွတ်ဖတ်အပ်သော အက္ခရာ အပိုင်းအခြားတို့၌ လိမ္မာကုန်၏။ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော သာသနာတော်ကို ဆောင်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားမြို့တော်စောင့် အမတ်ကြီးတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည်ကား ဝိနည်းကို တတ်သိကုန်၏။ ဝိနည်း၌ လိမ္မာကုန်၏။ အရာဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်၌ လိမ္မာကုန်၏။ အာပတ်သင့်ခြင်း၊ အာပတ် မသင့်ခြင်း၊ ဂရုက အာပတ်၊ လဟုက အာပတ် ကုစားကောင်း၊ မကုစားကောင်းသော အာပတ်၊ ဝုဋ္ဌာနဂါမီ၊ ဒေသနာဂါမီ အာပတ်၊

ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိပ်သော နိဂ္ဂဟကံ၊ ကုစားသော ပဋိကမ္မကံ၊ သံဃာ့ဘောင်သို့ သွင်းသော ဩသာရဏကံ၊ သံဃာ့ဘောင်မှ ထုတ်သော နိဿရဏကံ၊ အောက်မေ့စေခြင်း ပဋိသာရဏကံတို့၌ လိမ္မာကုန်၏။ ဝိနည်း၌ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရား မြို့တော်ကြီး၌ မြို့၏ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ကို စောင့်ရှောက်တတ်သော အမတ်ကြီးတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ခြင်း 'ဝိမုတ္တိ' ဟူသော မြတ်သော ပန်းကုံးကို ဖွဲ့တတ်ကုန်၏။ မြတ်သည်ထက် အလွန်မြတ်၍ ကြေးတန်လှစွာ မြတ်သည့် အဖြစ်သို့ အစဉ်ရောက်ကုန်၏။ များစွာသောသူတို့ ချစ်ခင်အပ် တောင့်တအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သဘော ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ ပန်းဈေးဆိုင်ရှင်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင်ရဟန်းတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်း၌ ထွင်းဖောက်နိုင်ကုန်၏။ မြင်ပြီးသော သစ္စာလေးပါး ရှိကုန်၏။ သိပြီးသော ပဋိဝေဓသာသနာ ရှိကုန်၏။ လေးပါးသော မဂ်ဖိုလ်တို့၌ လွန်မြောက်ပြီးသော ဝိစိကိစ္ဆာ ရှိကုန်၏။ ရအပ်ပြီးသော ဖိုလ်ချမ်းသာ ရှိကုန်၏။ မဂ်အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော သူတစ်ပါးတို့အားလည်း ထိုဖိုလ်တို့ကို ဝေဖန် ခွဲခြမ်းကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ သစ်သီးဈေးဆိုင်ရှင်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် စောင့်ထိန်းမှု 'သီလ' တည်းဟူသော နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်သည် ဖြစ်၍ များပြားသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆောင်ကုန်၏။ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတည်းဟူသော မကောင်းသော အနံ့ကို မှုတ်လွှင့် ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ နံ့သာ ဈေးဆိုင်ရှင်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် တရားကို လိုလားကုန်သည် ဖြစ်၍ ချစ်ခင်ဖွယ်သော စကားဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကုန်၏။ ထူးမြတ်သော သုတ် အဘိဓမ္မာ၌ လည်းကောင်း၊ ထူးမြတ်သော ဝိနည်း၌ လည်းကောင်း အလွန်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်၏။ တောသို့ ကပ်ရောက်ကုန်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ရောက်ကုန်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ရောက်ကုန်သော် လည်းကောင်း တရားမြတ် အရသာကို သောက်ကုန်၏။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ဖြင့် တရားမြတ် အရသာသို့ သက်ဝင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လွန်ကဲသော ဉာဏ်ပဋိဘာန် ရှိကုန်၏။ တရားတော်တို့၌ တရားတော်ကို ရှာမှီးလျက်သာ သွားလာ ကျင့်ကြံကုန်၏။ ဤအရပ်မှ လည်းကောင်း၊ ထိုအရပ်မှ လည်းကောင်း၊ အကြင် အကြင်အရပ်၌ အလိုနည်းသည်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ရောင့်ရဲလွယ်သည်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရာနှင့် စပ်သည်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ လူတို့နှင့် မရောနှောသည်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ လုံ့လထုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သည်ကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ သီလနှင့် စပ်သော စကားကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ သမာဓိနှင့်စပ်သော စကားကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ပညာနှင့်စပ်သော စကားကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' နှင့်စပ်သော စကားကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိဉာဏ်' အမြင်နှင့် စပ်သော စကားကို ချီးကျူးပြောဆိုကုန်၏။ ထိုထို အရပ်သို့ သွား၍ ထိုထိုအပွိုင့်ဆွကထာ စသည်တို့၏ အရသာကို သောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ (တရားအရသာကို) သောက်စား ကြူးယစ်သူတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် ညဉ့်၏ ရှေးညဉ့်ဦးယံ မိုးသောက်ယံ၌ နိုးကြားမှု လုံ့လနှင့် ယှဉ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်းတို့ဖြင့် ညဉ့်နေ့တို့ကို လွန်စေကုန်၏။ ပွါးများမှု 'ဘာဝနာ' ၌ အားထုတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ကိလေသာကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မိမိအကျိုးဟူသော

အရပဟတ္တဖိုလ်ကိုသော လေ့လာ အားထုတ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားမြို့တော်စောင့်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို အနက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နည်းနယအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထောက်အပံ့အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥဒါဟရဏ် (ပုံစံထုတ်ပြခြင်း)အားဖြင့် လည်းကောင်း ပို့ချကုန်၏။ အထောက်ပြု၍ ပို့ချကုန်၏။ ပြောဟောကုန်၏။ အထောက်ပြု၍ ပြောဟောကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားဈေးဆိုင်ရှင်တို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် တရားရတနာဟူသော ဥစ္စာဖြင့် အာဂုံပရိယတ် အကြားအမြင်ဟူသော ဥစ္စာဖြင့် စည်းစိမ်ရှိကုန်၏။ ဥစ္စာ ရှိကုန်၏။ အကျယ်ညွှန်းပြအပ်သော သရ၊ ဗျည်းတို့၏ သဘောလက္ခဏာကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ကုန်၏။ ပညာရှိကုန်၏။ ဉာဏ်ပညာ ပျံ့နှံ့ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီး၌ တရားသူဌေးတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အကြင် ရဟန်းတို့သည် မြတ်သော ဒေသနာကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ကုန်၏။ အဖန်တစ်လဲလဲ လေ့ကျင့်သော အာရုံကို ဝေဖန်၍ အကျယ် ညွှန်ကြားနိုင်ကုန်၏။ သိက္ခာဂုဏ် ကျေးဇူးတို့၏ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "မြတ်စွာဘုရား၏ တရား မြို့တော်ကြီး၌ ထင်ရှားသော တရားကျင့်သူတို့" ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားမြို့တော်ကြီးကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဖန်ဆင်းအပ်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ စီရင်အပ်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြည့်စုံစေအပ် ၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ပိုင်းခြားမှတ်သားအပ်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ်၏။ ဤသို့ ကောင်းစွာ လုံခြုံစေအပ်၏။ ဤသို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လိုလားကုန်သော ရန်သူတို့ နှိပ်စက် နိုင်ခဲ၏။ မင်းမြတ် ဤသို့သော အကြောင်း၊ ဤသို့သော အထောက်အထား၊ ဤသို့သော နည်း၊ ဤသို့သော မှန်းဆခြင်းဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားရှိ၏ဟု သိအပ်၏။ "ကောင်းစွာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားအပ်သော နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြို့တော်ကို မြင်ရသည်ရှိသော် တည်ဆောက်သော လက်သမား၏ လက်မှု အတတ် မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သည်၏ အဖြစ်ကို မှန်းဆသဖြင့် သိနိုင်ပေသကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတည်းဟူသော မြို့တော်မြတ်ကို မြင်ရသည်ရှိသော် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားရှိ၏ဟူ၍ မှန်းဆသဖြင့် သိရကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ၌ လှိုင်းတံပိုးကို မြင်သည်ရှိသော် အကြင် အခြင်းအရာကြောင့် ဤလှိုင်း တံပိုးကို ရှုမြင်အပ်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ထိုသမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိနိုင်ကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ စိုးရိမ်မှု 'သောက' ကို ပယ်နုတ်တော် မူတတ်သော အလုံးစုံသော အရာ၌ာန၌ ရန်သူတို့ မအောင်နိုင်သော၊ တဏှာ၏ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူသော၊ ဘဝသံသရာမှ လွတ်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို မှန်းဆသဖြင့် သိရ၏။ နတ်နှင့်တကွသော လောက သမုဒ္ဒရာ၌ တရားလှိုင်း တံပိုးကို မြင်၍ အကြင် အခြင်းအရာကြောင့် တရားလှိုင်း၏ ပြန့်ကျယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ထင်ရှား မြင့်မြတ်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။ မြင့်တက်သော တောင်ထွတ်ကို မြင်၍ အကြင် အခြင်းအရာကြောင့် ဤတောင်သည် မြင့်တက်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ထိုတောင်သည် ဟိမဝန္တာတောင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ ရာဂစသည်မှ ငြိမ်းအေးသည် ဖြစ်၍ ဖြစ်သော ဘဝ၌ စွဲကပ်မှု ဥပဓိမရှိသော မြင့်တက်သော တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော ကောင်းစွာ တည်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဟူသော တောင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ ထို့အတူပင်လျှင် တရားတောင်ကြီးကို မြင်ရ၍ ကြီးသော လုံ့လ ရှိတော်မူသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။ လူတို့သည် ဆင်မင်း၏ ခြေရာကို မြင်ကုန်၍ ဤဆင်သည် ကြီးသော ဆင်တည်းဟု မှန်းဆ

သဖြင့် သိကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ပညာ ရှိပေသော ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်မင်း၏ တရားခြေရာကို မြင်၍ ထိုဘုရားသည် မြင့်မြတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိကုန်၏။ ကြောက်လန့်ကုန်သော သားငယ်တို့ကို မြင်၍ သားတို့သနင်း ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံကြောင့် ဤသားငယ်တို့သည် ကြောက်လန့်ကုန်၏ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် ကြောက်သော စိတ်ရှိကုန်သော တုန်လှုပ် တွန့်ရွံ့ကုန်သော တိတ္ထိတို့ကို မြင်၍ တရားမင်း ဘုရားသည် ကြုံးဝါး ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်ကို မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။ မြေငွေ့အပူမှ ငြိမ်းအေးလျက် စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ရွက်ရှိသော၊ များသော ရေလည်းရှိသော မြေကို မြင်၍ သည်းစွာ ရွာသွန်းသော မိုးကြီးကြောင့် အေးမြ၏ ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် လွန်စွာနှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သော ဤလူအပေါင်းကို မြင်၍ တရားမိုးကြီးကြောင့် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၏ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။ ငြိတွယ် စေးကပ်သော ပြင်းထန် များပြားသော ရွံ့ညွန်ရှိသော ညွန်ဖြင့် စိုစွတ်သော မြေအပြင်ကို မြင်၍ များပြားသော ရေလုံးရေစုသည် စီးသွား၏ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိရကုန် သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် တရားတည်းဟူသော မြစ်ရေ၌ မျှောအပ်သော တရားသမုဒ္ဒရာကြီး၌ စွန့်ပယ်အပ်သော ကိလေသာမြူညွှန်ကို ဆေးကြော စွန့်ချအပ်သော ဤလူအပေါင်းကို မြင်၍ တရားအမြိုက်ရည်သို့ ရောက်သော နတ်နှင့်တကွသော ဤမြေနှင့်တူသော လူအပေါင်းကို မြင်၍ များစွာသော ဓမ္မက္ခန္ဓာတည်းဟူသော တရားအစုသည် စီးသွား၏ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။ မြတ်သော အနံ့ကို နမ်းရှူရ၍ အကြင်အခြင်းအရာကြောင့် ဤပန်း၏ အနံ့သည် ပျံ့လှိုင်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ပန်းပင်တို့သည် ပွင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိကုန်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် အကြင်အခြင်းအရာကြောင့် ဤသီလတည်းဟူသော ပန်း၏ အနံ့သည် နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ပျံ့လှိုင်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် အတုမရှိသော ဘုရားရှိ၏ဟု မှန်းဆသဖြင့် သိအပ်၏။

မင်းမြတ် ဤသို့ သဘောရှိသည်သာ ဖြစ်သော အကြောင်းအရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထောက်အထား အရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထောက်အထား အထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နည်းအရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ နည်းအထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥပမာ အရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥပမာအထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ အားအစွမ်းကို ထုတ်ဆောင် ပြဆိုခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။ မင်းမြတ် လိမ္မာသော ပန်းကုံးသမားသည် အမျိုးမျိုးသော ပန်းအစုအပုံမှ ဆရာ့အဆုံးအမဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ယောက်ျားလုံ့လဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆန်းကြယ်လှစွာသော ပန်းကုံးအစုကို သီကုံး ပြုလုပ်ရာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆန်းကြယ်သော ပန်းစုပန်းပုံကဲ့သို့ အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏။ မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏။ ငါသည် ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပန်းကို သီကုံးသောသူသည် ပန်းအမျိုးမျိုးကို သီကုံးသကဲ့သို့ ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော ဆရာတို့၏ နည်းညွှန်လမ်းစဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငါ၏ ပညာစွမ်းဖြင့် လည်းကောင်း မရေတွက်နိုင် ကုန်သည်သာဖြစ်သော အကြောင်းကို ချိန်ဆသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အားအစွမ်းကို ပြပေအံ့။ ဤသို့ ပြရာ၌ သင် မင်းမြတ်သည်ကား နာကြားခြင်းငှါ အလိုဆန္ဒကို ဖြစ်စေလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန တစ်ပါးသောသူတို့အား ဤသို့ သဘောရှိသော အကြောင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မှန်းဆခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ အားအစွမ်းကို ထုတ်ဆောင် ပြဆိုခြင်းငှါ ခဲခက်လှ ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အသျှင်ဘုရားတို့၏ အလွန် ဆန်းကြယ်သော ပြဿနာကို ဖြေသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်ရပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ။

ရှေးဦးစွာသော အနုမာနပဥှာ ပြီး၏။

၁။ ကျောက်သွေးသမားများ။ ၂။ နှီးသမားများ။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - အနုမာနဝဂ် ===

၂ - ဓုတင်ပဉှာ (ဓုတင်အကျင့် ပြဿနာ)

"မိလိန္ဒမင်းသည် ကိလေသာကို ခါတွက်နိုင်ကြောင်း ဓုတင်အကျင့်၌ (ကျင့်ကြံသောအားဖြင့်) သက်ဝင် ကုန်လျက် အရညကင်ဓုတင် ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်ရ၏။ တစ်ဖန် အနာဂါမိ ဖိုလ်၌ တည်ကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မြင်ရပြန်၏။ ထိုလူ၊ ရဟန်း နှစ်ဦးသော သူတို့ကိုပင် ဆင်ခြင် ကြည့်ရှု၍ လူဖြစ်လျက် မဂ်ဖိုလ် တရားတို့ကို အကယ်၍ သိနိုင်ငြားအံ့။ ဓုတင်ကျင့်ဝတ်သည် အကျိုးမရှိ အချည်းနှီး ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြီးစွာသော ယုံမှားခြင်း ဖြစ်လတ်၏။ ယခု ပိဋကတ်သုံးပုံ၌ ပရဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝါဒများကို ပယ်ဖျက်နိုင်သော သိမ်မွေ့သော ပညာရှိသော ဟောကြားတတ်သူတို့ထက် မြတ်သော အသျှင်နာဂသေနကို မေးလျှောက်ပါအံ့။ ထိုအသျှင်နာဂသေနသည် ငါ၏ ယုံမှားခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ပေ လတ္တံ့" ဟု ကြံစည်သတတ်။

ထိုသို့ ကြံပြီးသော် မိလိန္ဒမင်းသည် အသျှင်နာဂသေနရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်နာဂသေန အား ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် ဤစကားကို လျှောက်၏- "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကြင်သူသည် လောဘစသည်မှ ငြိမ်းအေးသော၊ အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုအပ်၏။ အိမ်၌ နေထိုင်ကာ ကာမဂုဏ်ကို ခံစား၍ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်လျက် ကာသိတိုင်းဖြစ် အဝတ် စန္ဒကူးနှစ် နံ့သာကို ဝတ်ရုံ လိမ်းကျံ၍ ပန်းအမွှေး နံ့သာပျောင်းကို ပန်ဆင် လိမ်းကျံပြီးလျှင် ရွှေငွေကို သုံးစွဲ သာယာ၍ ပတ္တမြား၊ ပုလဲ၊ ရွှေတို့ဖြင့် ခြယ်လယ်သော ဥဿျောင်ကို ဖွဲ့ထုံးလျက် လောဘစသည်မှ ငြိမ်းအေးရာ ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသူ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသလောဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် တစ်ရာမျှလည်းမက နှစ်ရာ၊ သုံးရာ၊ လေးရာ၊ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သိန်း၊ တစ်သန်း၊ ကုဋေတစ်ရာ၊ ကုဋေတစ်ထောင်၊ ကုဋေတစ်သိန်းလည်းမက (များလှပေ၏)။ မင်းမြတ် တစ်ကျိပ်၊ နှစ်ကျိပ်၊ တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်သော လူတို့၏ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် တည်ရှိပါစေ။ (ဆယ် ရာ ထောင် သင်္ချေမှ ကြွင်းသော သောင်း သိန်းစသော သင်္ချေတို့တွင်) အဘယ်သင်္ချာ ပရိယာယ် ဖြင့် သင်မင်းမြတ်အား အဖြေပေးရမည်နည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားသည်ပင်လျှင် ဖြေလိုသော သင်္ချာကို ဖြေဆိုတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထိုသို့ဖြစ်မူ သင်မင်းမြတ်အား အရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသိန်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုဋေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုဋေအရာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုဋေအထောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုဋေအသိန်းဖြင့် လည်းကောင်း ဖြေဆိုပေအံ့။ အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ပဋိပတ္တိ ဓုတင်အကျင့်ကို ဆောင်ခြင်း၌ မှီကုန်သော အမှတ်မရှိ အလုံးစုံသော စကားတော်တို့သည် ဤဆိုလတ္တံ့သော စကား၌ ပေါင်းရုံး သက်ဝင်ကုန်လတ္တံ့။ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား နိမ့်ရှိုင်း မြင့်မောက်ရာ ညီညွတ် မညီညွတ်ရာ ကြည်းကုန်း ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်ဒေသ၌ ရွာသော မိုးရေအားလုံးသည် ထိုကြည်းကုန်း အရပ်မှ လျှောကျသက်ဆင်း၍ များစွာသော ရေ၏ တည်ရာ ဖြစ်သော မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ပေါင်းရုံးသက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို လိုလားသည်ရှိသော် အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်၌ ခေါင်းပါးသော အကျင့် ပဋိပတ္တိ ဓုတင်အကျင့်ကို ဆောင်ခြင်း၌ မှီကုန်သော စကားအားလုံးတို့သည် ဤဆိုလတ္တံ့သော စကား၌ ပေါင်းရုံး သက်ဝင်ကုန်လတ္တံ့။

မင်းမြတ် ဤအရာ၌ ငါ၏ ထက်မြက်သော ပညာစွမ်းရည်ဖြင့်လည်း အကြောင်းကို ထင်စွာပြခြင်းသည် ပေါင်းရုံး သက်ဝင်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်သည်၊ အလွန်ဆန်းကြယ်၍ အဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံသည်၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သည်၊ ကောင်းစွာ ထုတ်ဆောင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ကောင်းစွာ သင်ကြားအပ်ပြီးသည် ဖြစ်၍ လိမ္မာတတ်ကျွမ်းသော စာရေးဆရာသည် ရေးသားရန် အကြောင်းအရာကို အမှတ်ရစေသည်ရှိသော် မိမိ၏ အကြောင်းကို ပြကာမျှဖြင့် ပြည့်စုံစေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုအရေးအသားသည် ပြီးမြောက်ပြည့်စုံသည် မယုတ်လျော့သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဤအရာ၌ ငါ၏ ထက်မြက်သော ပညာစွမ်းရည်ကြောင့်လည်း အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြခြင်းသည် ပေါင်းရုံးသက်ဝင်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာကို ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်သည်၊ အလွန် ဆန်းကြယ်၍ အဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံသည်၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်၊ ကောင်းစွာ ဆောင်ပြအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။

မင်းမြတ် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဘုရား၏ အရိယသာဝက ဖြစ်ကုန်သော ငါးကုဋေမျှလောက်သော ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ သုံးသိန်း ငါးသောင်း ခုနစ်ထောင်တို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ချည်းသာတည်း။ ရဟန်းမဟုတ်ကုန်။ ထို့ပြင် ထိုသာဝတ္ထိပြည်၌ပင် ကဏ္ဍာဉယျာဉ်မှူး၏ သရက်ဖြူပင်ရင်း၌ အစုံအစုံသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူသော အခါဝယ် ကုဋေနှစ်ဆယ်သော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို သိကြကုန်၏။ ထို့ပြင် စူဠရာဟုလောဝါဒသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌လည်းကောင်း၊ မဟာမင်္ဂလသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ သမစိတ္တဒေသနာကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ပရာဘဝသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ ပုရာဘေဒသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ကလဟဝိဝါဒသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ စူဠဗျူဟသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ မဟာဗျူဟသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ တုဝဋ္ဋကသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ သာရိပုတ္တသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ အရေအတွက် ဂဏန်းကို လွန်ကုန်သော နတ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိကြကုန်၏။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်၌ သုံးသိန်း ငါးသောင်းကုန်သော ဥပါသကာယောကျ်ား၊ ဥပါသိကာမိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အရိယသာဝက ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်၌ပင်လျှင် ဓနပါလဆင်ကို ဆုံးမသော အခါ၌ ကုဋေကိုးဆယ်သော သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပါရာယနပုဏ္ဏား အစည်းအဝေး ဖြစ်သော ပါသာဏကစေတီ၌ တစ်ဆယ့်လေးကုဋေသော သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိကုန်၏။ ထို့ပြင် ဣန္ဒသာလလိုဏ်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗာရာဏသီမြို့တော် ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် တောဝယ် ရှေးဦးစွာ တရားဟောတော်မူသော အခါ၌ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ဗြဟ္မာတို့သည် လည်းကောင်း၊ မရေမတွက်နိုင်သော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် တာဝတိံသာနတ်ပြည် ပဏ္ဍုကမ္ဗလာကျောက်ဖျာ၌ (ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး) အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကို ဟောတော်မူသောအခါ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော် မူသောအခါ သင်္ကဿနဂိုရ်မြို့တော်၏ မြို့တံခါးဝယ် လောကဝိဝရဏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူသော အခါ၌ ကြည်ညိုကုန်သော နတ်၊ လူ၊ ကုဋေသုံးဆယ်တို့သည် လည်းကောင်း သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိကြကုန်၏။

ထို့ပြင် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ၌ ဗုဒ္ဓဝင်ဒေသနာကို ဟောတော်မူသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ မဟာသမယသုတ်ကို ဟောတော်မူသော အခါ၌ လည်းကောင်း၊ အရေအတွက် ဂဏန်းကို လွန်ကုန်သော နတ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိကြကုန်၏။ ထို့ပြင် သုမနပန်းသည်၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ အာနန္ဒသူဌေး၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ ဇမ္ဗုကတက္ကတွန်း၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ ဖားနတ်သား၏

အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ မဌကုဏ္ဍလီနတ်သား၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သုလသာမည်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သိရိမာမည်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ ပေသကာရီမည်သော ယက်ကန်းသည် သမီး၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ စူဠသုဘဒ္ဒါ၏ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သာကေတပုဏ္ဏား၏ သချိုင်းကို ကြည့်ရှုရန်လာသော အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သုနာပရန္တအစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သက္ကပဉှအစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ တိရောကုဋ္ဋ အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ ရတနသုတ် အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း အသီးအသီး ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိကြကုန်၏။ မင်းမြတ် အကြင်မျှလောက် မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ တည်ရှိတော်မူ၏။ ထိုမျှလောက် ဒေသစာရီ ကြွချီရာ မဟာမဏ္ဍလစသော သုံးပါးတို့၌ ပြည်ကြီး တစ်ဆယ့်ခြောက်ပြည်တို့တွင် အကြင် အကြင်ပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူ၏။ ထိုထို အရပ်၌ များသောအားဖြင့် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်၊ လေးယောက်၊ ငါးယောက်၊ တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သိန်းသော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့သည် လည်းကောင်း ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကုန်၏။ မင်းမြတ် အကြင် နတ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် လူ(ဝတ်ကြောင်)ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာတည်း။ ရဟန်းမဟုတ်ကြကုန်။ မင်းမြတ် ဤသို့ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဤမှတစ်ပါး ကုန်သော များစွာသော နတ် ကုဋေတစ်သိန်းတို့သည် လည်းကောင်း အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားကြသူ လူ(ဝတ်ကြောင်) ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြကုန်လျက် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကြသူ လူပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြသော လူတို့သည် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို အကယ်၍ မျက်မှောက် ပြုကုန်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ ဤဓုတင်တို့သည် အဘယ်အကျိုးကို ပြီးစေနိုင်ပါကုန်သနည်း။ ထို့ကြောင့် ဓုတင်တို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို မပြုနိုင်ကြပါကုန်။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မန္တရားဆေးဝါးတို့နှင့် ကင်း၍ အနာရောဂါတို့သည် အကယ်၍ ငြိမ်းကုန်အံ့။ ဤသို့ ငြိမ်းကုန်မူ ပျို့အန်စေခြင်း၊ ဝမ်းလျှောစေခြင်းစသည့် ကိုယ်အားနည်းအောင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ လက်သီးတို့ဖြင့် ရန်သူကို နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့ပါမူ သန်လျက်၊ လှံ၊ မြား၊ လင်းလေး၊ တူးလေး၊ တုတ်၊ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ သစ်ဖု၊ သစ်ကောက်၊ သစ်ခေါင်း၊ ဆူး၊ နွယ်၊ သစ်ခက်တို့ကို ကိုင်ဆွဲ၍ သစ်ပင်သို့ တက်နိုင်ခဲ့ပါမူ ရှည်လျား ခိုင်မြဲသော လှေကားကို ရှာမှီးခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ အိပ်ရန် ပြုလုပ်ထားသော မြေအမြင့်၌ အိပ်သဖြင့် ဓာတ်သဘာဝညီညွတ်မျှတခြင်း ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါမူ ကောင်းသော အတွေ့ရှိသော၊ ကြီးမြတ်သော အသရေရှိသော အိပ်ရာကို ရှာမှီးသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ တစ်ယောက်တည်း ရွံ့ရှာဖွယ်ရှိသော၊ ဘေးမရှိသော၊ မညီညွတ်သော ခရီးခဲသို့ ကူးမြောက်ရန် စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါမူ ချပ်မိန်ညိုဝတ်ဆင်ခြင်း များပြားသော လှည်းကုန်သည်တို့ကို ရှာမှီးခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ မြစ်၊ ထုံးအိုင်ကို လက်ပစ်ကူးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အမြဲခင်းထားသော တံတား လှေကို ရှာမှီးသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ မိမိဥစ္စာဖြင့် စားသောက် ဝတ်ဆင်ရန် စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူတစ်ပါးကို မှီဝဲ၍ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ နောက်လိုက် ရှေ့ပြေး ပြုရခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါအံ့နည်း။ မတူးရသော တစ်ဖက်ဆည်ကန်၌ ရေကို ရနိုင်ခဲ့ပါမူ၊ ရေတွင်း တစ်ဖက်ဆည်ကန် လေးထောင့်ကန်ကို တူးသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ဤအတူသာလျှင် အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို အကယ်၍ မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်ပါအံ့။ ဓုတင်အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းမြတ် အကြင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် ဓုတင်အကျင့်တို့ကို အလုံးစုံသော မြတ်စွာဘုရားတို့ လေးမြတ်အပ်ကုန်၏။ တောင့်တအပ်ကုန်၏။ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ဖြစ်ကုန်သော ဤဓုတင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။ အဘယ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နည်း-

မင်းမြတ် ဤသာသနာတော်၌ ဓုတင်အကျင့်သည်-

(၁) အသက်မွေးစင်ကြယ်ခြင်း၊ (၂) ချမ်းသာသော အကျိုးရှိခြင်း၊

(၃)အပြစ်ဒေါသ လွတ်ကင်းခြင်း၊ (၄) သူတစ်ပါးကို မဆင်းရဲစေရခြင်း၊

(၅) ဘေးရန် ကင်းလွတ်ရခြင်း၊ (၆) မနှိပ်စက် မညှဉ်းပန်းရခြင်း၊

(၇) စင်စစ် ကုသိုလ်တိုးပွါးခြင်း၊ (၈) မဆုတ်ယုတ်နိုင်ခြင်း၊

(၉) မာယာမရှိခြင်း၊ (၁၀) ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၊

(၁၁) တောင့်တအပ်သည်ကို ပေးနိုင်ခြင်း၊ (၁၂) သတ္တဝါအားလုံးကို ဆုံးမနိုင်ခြင်း၊

(၁၃) စောင့်စည်းမှုဟူသော စီးပွါးရှိခြင်း၊ (၁၄) သူတော်ကောင်းအား လျော်ကန်ခြင်း၊

(၁၅) သူတစ်ပါးကို မမှီရခြင်း၊ (၁၆) လာဘ်၌ မက်မောခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခြင်း၊

(၁၇)ရာဂကုန်ခန်းလွယ်ခြင်း၊ (၁၈) ဒေါသကုန်ခန်းလွယ်ခြင်း၊

(၁၉) မောဟကုန်ခန်းလွယ်ခြင်း၊ (၂၀) မာနကို ပယ်ပစ်နိုင်ခြင်း၊

(၂၁) မကောင်းသော အကြံကို ပယ်ဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ (၂၂) ယုံမှားမှုကို လွန်မြောက်ရခြင်း၊

(၂၃) ပျင်းရိမှုကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း၊ (၂၄) မမွေ့လျော်မှုကို ပယ်နိုင်ခြင်း၊

(၂၅) အရာရာဝယ် သည်းခံနိုင်ခြင်း၊ (၂၆) အတုမရှိခြင်း၊

(၂၇) ပြိုင်ယှဉ်ဘက်ကင်းခြင်း၊

(၂၈) အလုံးစုံသော ဆင်းရဲကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ပေါက် မြောက်ခြင်း ဟူသော အကျိုးရှိ၏။

မင်းမြတ် အကြင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် ဓုတင်အကျင့်တို့ကို အလုံးစုံသော ဘုရားရှင်တို့ လေးမြတ်အပ်ကုန်၏။ တောင့်တအပ်ကုန်၏။ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ဂုဏ်ဖြစ်ကုန်သော ထိုဓုတင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် ဤနှစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တည်း။

မင်းမြတ် ဓုတင်အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးမှီဝဲကုန်သော သူတို့သည် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အဘယ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သနည်းဟူမူ-

ထိုဓုတင်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ (၁) အကျင့်သည် စင်ကြယ်၏။ (၂) ကျင့်ဝတ်သည် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံ၏။ (၃) ကာယကံ ဝစီကံကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ်သည် မည်၏။ (၄) စိတ် အလေ့အကျင့်သည် ကောင်းစွာ စင်ကြယ်၏။ (၅) လုံ့လကို ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်အပ်၏။ (၆) ဘေးဥပဒ် ငြိမ်း၏။(၇) အတ္တဟု စွဲယူမှု ဒိဋ္ဌိကင်း၏။ (၈) ရန်ငြိုးထားခြင်း ကင်းလွတ်၏။ (၉) မေတ္တာတရား ရှေးရှုထင်၏။ (၁၀) သုံးဆောင်ဖွယ်(အာဟာရ) ကို ပိုင်းခြားနိုင်၏။ (၁၁) သတ္တဝါအားလုံး အလေးပြုအပ်၏။ (၁၂) စားဖွယ်(ဘောဇဉ်)၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၏။ (၁၃) နိုးကြားမှုကို အားထုတ်နိုင်၏။ (၁၄) (စွဲလမ်းဖွယ်ရာ) နေရာကျောင်း မရှိ။ (၁၅) ချမ်းသာရာ အရပ်၌ နေနိုင်၏။ (၁၆) မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်တတ်၏။ (၁၇) ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်၏။ (၁၈) အမြဲမပြတ် မမေ့မလျော့။ မင်းမြတ် ဓုတင်အကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး မှီဝဲကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဤတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ဂုဏ်တို့နှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံကုန်၏။

မင်းမြတ် တစ်ကျိပ်ကုန်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဓူတင်အကျင့်ကို ကျင့်ထိုက်ကုန်၏။ အဘယ် တစ်ကျိပ်တို့ နည်းဟူမူ- ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' ရှိသူ၊ မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်သူ၊

တည်ကြည်မှု 'သမာဓိ' ရှိသူ၊ အံ့ဖွယ်ကို မပြုတတ်သူ၊

အကျိုးကို ထုံလေ့ရှိသူ၊ မလျှပ်ပေါ်သူ၊

သိက္ခာ အကျင့်ကို လိုလားသူ၊ မြဲစွာ ဆောက်တည်မှု ရှိသူ၊

ကဲ့ရဲ့ခြင်းသဘော မရှိသူ၊ မေတ္တာပွါး၍ နေလေ့ရှိသူတည်း။

မင်းမြတ် ဤတစ်ကျိပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဓူတင်အကျင့်ကို ကျင့်ထိုက်ကုန်၏။

မင်းမြတ် အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားကြလျက် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကြသူ လူပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးတို့သည် ရှေးဘဝတို့၌ တစ်ဆယ့်သုံးပါး ကုန်သော ဓူတင် အကျင့်တို့ကို ချဉ်းကပ် ကျင့်ကြံခဲ့ ဖူးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကံ၏ တည်ရာကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုရှေးဘဝတို့က အလေ့အကျက်ကို လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပဋိပတ်ကို လည်းကောင်း သုတ်သင်၍ ယခု ဤဘဝ၌ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဖြစ်ကြကုန်လျက် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား တတ်ကျွမ်းသော လေးသမားသည် တပည့်တို့ကို ရှေးဦးစွာ မြား လေ့ကျင့်ရာ တဲမဏ္ဍပ်၌ လေးကို ဖြန့်ခွဲခြင်း၊ လေးတင်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် လေးကို ကိုင်ယူခြင်း၊ ဆုပ်ညှပ် ခြင်း၊ လက်ချောင်းဖြင့် တွန်းဖယ်ခြင်း၊ ခြေထားခြင်း၊ မြားကိုယူခြင်း၊ လေး၌တင်ထားခြင်း၊ ပစ်ရန် ငင်ဆွဲခြင်း၊ ချိန်ရွယ်ခြင်း၊ မှတ်တိုင်ကို မှတ်သားခြင်း၊ ပစ်ခတ်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြက်ရုပ်၊ နွားချေး ပုံ၊ မြက်ပုံ၊ ကောက်ရိုးပုံ၊ ပျဉ်ချပ် မှတ်တိုင်ပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း အထပ်ထပ် ပစ်ခတ် သင်ကြားစေ ၍ မင်း၏အထံ၌ မြားအတတ်ကို ပြခြင်းဖြင့် နှစ်သက်စေလျက် အာဇာနည်မြင်းကသော ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ဥစ္စာ၊ စပါး၊ ငွေ၊ ရွှေ၊ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောကျ်ား၊ မယား၊ ရွာဆုကို ရ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာ လျှင် အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ် ခံစားကြပြီးလျှင် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုကြသူ လူပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးတို့သည် ရှေးဘဝတို့၌ တစ်ဆယ့် သုံးပါးကုန်သော ဓူတင်အကျင့်တို့ကို ချဉ်းကပ် ကျင့်ကြံခဲ့ ဖူးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကံ၏ တည်ရာကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုရှေးဘဝတို့၌ပင် အလေ့အကျက်ကို လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပဋိပတ်ကို လည်းကောင်း သုတ်သင်၍ ယခု ဤဘဝ၌ လူတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်လျက် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကုန်၏။ မင်းမြတ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၌ ရှေးဘဝက ကျင့်ကြံခဲ့ဖူးသည်ကို ကြဉ်ထား၍ တစ်ဘဝတည်း၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်။ မြတ်သော အားထုတ်ခြင်းလုံ့လ မြတ်သော အကျင့် ထိုသို့သဘောရှိသော ဆရာကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အနာကို ထုတ်ပယ်တတ်သော ဆေးသမားသည် ဆရာကို ဥစ္စာဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ဖြင့် လည်းကောင်း နှစ်သက်စေ၍ ဓားကိုင်ခြင်း၊ ဖြတ်လှီးခြင်း၊ ခြစ်ဆွဲခြင်း၊ ထိုးဖောက်ခြင်း၊ ငြောင့်ထုတ်ခြင်း၊ အနာကို ဖန်ရေဆေးခြင်း၊ ပြည်ခန်း ခြောက်စေခြင်း၊ ဆေးတင်လိမ်းကျံခြင်း၊ ပျို့အန်စေခြင်း၊ ဝမ်းသက်စေခြင်း၊ (အသားနုတက်ရန်) ဆေးဖြင့် ထုံခြင်း အမှု မျိုးကို သင်ကြား၍ ဆေးအတတ်တို့၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိ၍ ပြုလုပ်ပြီးသော အလေ့အကျက် ရှိကာ လက်ကျင့်ရပြီးသော အခါမှ အနာရှိသော သူတို့ထံ ဆေးကုခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အိမ်၌ နေကြ၍ ကာမဂုဏ် ခံစားကြပြီးလျှင် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကြသူ လူပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးတို့သည် ရှေးဘဝတို့က တစ်ဆယ့်သုံးပါး ကုန်သော ဓူတင် အကျင့်တို့၌ ချဉ်းကပ် ကျင့်ကြံခဲ့ဖူးကုန်၏။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကံ၏တည်ရာကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ထိုရှေးဘဝတို့ကပင် အလေ့အကျက်ကို လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပဋိပတ်ကို လည်းကောင်း သုတ်သင်၍ ယခု ဤဘဝ၌ လူတို့သည်ပင် ဖြစ်ကုန်လျက် ငြိမ်းအေးသော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကုန်၏။ မင်းမြတ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးကုန်သော ဓူတင်အကျင့်ကို မကျင့်ဖူးသူတို့အား သစ္စာတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား ရေကို မသွန်းလောင်းခြင်းကြောင့် မျိုးစေ့ မပေါက်ရောက်နိုင်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဓူတင်အကျင့်ကို မကျင့်ဖူးသူတို့အား သစ္စာတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကုသိုလ်မပြုဖူးသူတို့အားလည်းကောင်း၊ ကောင်းမှု မပြုဖူးသူ တို့အား လည်းကောင်း သုဂတိသို့ လားခြင်းသည် မဖြစ်။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဓူတင်အကျင့် မကျင့်ဖူးသူတို့အား သစ္စာတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မဖြစ်။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ တည်ရာသဘော ရှိသောကြောင့် မြေကြီးနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကို ဆေးကြောသုတ်သင်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် ရေနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာတည်းဟူသော အနာကို လောင်မြိုက်စေတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် မီးနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အညစ်အကြေး မြူမှုန်ကို မှျောတတ် လွင့်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် လေနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အနာကို ငြိမ်းစေ တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အဆိပ်ကို ဖျောက်ဖျက်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် အမြိုက်ရည်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ဟူသော ကောက်ပင် ၏ ပေါက်ရောက်ရာဖြစ်သော သဘောရှိသောကြောင့် လယ်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ တောင့်တတိုင်း အလိုရှိတိုင်းသော အလုံးစုံ သော စည်းစိမ်မြတ်ကို ပေးတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် မနောဟရပတ္တမြားနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ သံသရာတည်းဟူသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော သဘောရှိသောကြောင့် လှေနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားကုန်သော အိုခြင်း သေခြင်းမှ ကြောက်ကုန်သော သူတို့၏ သက်သာရာကို ပြုတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် ကြောက်ဖွယ်ဘေးရန်မှ စောင့်ရှောက်ရာ ပုန်းအောင်းရာနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားကုန်သော ကိလေသာဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်ခံရသော သူတို့ကို အစဉ်ချီးမြှောက်သော သဘောရှိသောကြောင့် မိခင်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားကုန်သော ကုသိုလ်၏ တိုးပွါးခြင်းကို အလိုရှိကုန် သော သူတို့၏ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် အဖနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာခြင်း၌ မချွတ်ယွင်းစေတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် မိတ်ဆွေနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အညစ်အကြေး တို့ဖြင့် မလိမ်းကျံသော သဘောရှိသောကြောင့် ပဒုမ္မာကြာနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ကိလေသာတည်းဟူသော မကောင်းသော အနံ့ဆိုးကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် နံ့သာမျိုးလေးပါး၏ မြတ်သော အနံ့နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင် အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ လောကဓံတရား ရှစ်ပါးဟူသော လေတို့ဖြင့် မတုန်လှုပ်သော သဘောရှိသောကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်မြတ်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ အလုံးစုံ၌ ကိုင်ယူခြင်းမှ ကင်း၍ ကြီးပွါး ရှည်လျား ကျယ်ဝန်းသော သဘောရှိသောကြောင့် ကောင်းကင်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ကိလေသာ အညစ်အကြေးကို မျှောတတ် သော သဘောရှိသောကြောင့် မြစ်နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်း ခရီးခဲ ကိလေသာ တောခြုံမှ ထွက်မြောက်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် လမ်းညွှန်လမ်းပြကောင်းနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့ကို အလုံးစုံသော ဘေးတို့မှ ကင်းဆိတ်၍ ချမ်းအေးရာ ဘေးလွတ်ရာ ဖြစ်သော တောင့်တအပ် မြတ်သော နိဗ္ဗာန်မြို့တော်သို့ ရောက်စေတတ်သော သဘော ရှိသောကြောင့် လှည်းမှူးကြီးနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင် အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ သင်္ခါရ သဘောကို ပြတတ်သော သဘော ရှိသောကြောင့် ကောင်းစွာ တိုက်ချွတ်ထားသော အညစ်အကြေး ကင်းသောကြေးမုံ (မှန်)နှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ကိလေသာ ဆောက်ပုတ်မြား လှံတို့ကို တားမြစ်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် ကာနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ကိလေသာတည်း ဟူသော မိုးနှင့် မီးသုံးပါး တို့၏ အပူဟူသော နေပူမှ တားမြစ်တတ်သော သဘော ရှိသောကြောင့် ထီးနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင် အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ ချစ်အပ် တောင့်တအပ်သော သဘော ရှိသောကြောင့် လနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ မောဟဟူသော အလွန်မိုက်သော မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် နေနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့၏ များသော အပြားရှိသော မဂ်ဖိုလ်ဟူသော မြတ်သော ရတနာကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော သဘောရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မခြင်တွယ်နိုင် မရေတွက်နိုင် မနှိုင်းရှည့်နိုင်သော သဘော ရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း သမုဒ္ဒရာနှင့် တူ၏။

မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဓူတင်အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားသူတို့အား များသော ကျေးဇူးရှိ၏။ အလုံးစုံသော ပူပန်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ကြောက်ဖွယ်ဘေးကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ဘဝကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ငြောင့်တံသင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင် ၏။ အညစ်အကြေးကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ပူဆွေးစိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ဆင်းရဲခြင်းကို ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။ရာဂကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ဒေါသကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ မောဟကို ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။ မာနကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ဒိဋ္ဌိကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ အလုံးစုံသော အကုသိုလ်မှုကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ အခြံအရံ အကျော်အစောကို ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ အစီးအပွါးကို ဆောင်ရွက်နိုင်၏။

ချမ်းသာကို ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို ပြုနိုင်၏။ နှစ်သက်မှုကို ပြုနိုင်၏။ ယောဂ၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုနိုင်၏။ အပြစ်မရှိ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာခြင်း အကျိုးရှိ၏။ ကျေးဇူးအစု ကျေးဇူးအပုံ မရေတွက်အပ် မနှိုင်းရှည့်အပ်သော မြတ်သော ဂုဏ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တောင့်တအပ်၏။ အလွန် တောင့်တအပ်၏။ မြတ်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား လူတို့သည် အထောက်အပံ့ အစွမ်းအားဖြင့် ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲကုန်၏။ အစီးအပွါး၏ အစွမ်းဖြင့် ဆေးကို မှီဝဲကုန်၏။ ကျေးဇူး၏ အစွမ်းဖြင့် မိတ်ဆွေကို မှီဝဲကုန်၏။ ကူးမြောက်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် လှေကို မှီဝဲကုန်၏။ ကောင်းသော အနံ့၏ အစွမ်းဖြင့် ပန်းနံ့သာကို မှီဝဲကုန်၏။ ဘေးကင်းသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဘေးရန် တားမြစ်နိုင်သောသူကို မှီဝဲကုန်၏။ တည်ရာ အစွမ်းဖြင့် မြေကြီးကို မှီဝဲကုန်၏။ အတတ်ပညာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆရာကို မှီဝဲကုန်၏။ အခြံအရံ အကျော် အစော၏ အစွမ်းဖြင့် မင်းကို မှီဝဲကုန်၏။ အလိုရှိတိုင်းကို ပေးနိုင်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ပတ္တမြားရတနာကို မှီဝဲကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ကို ပေးတတ်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် အရိယာတို့သည် ဓုတင်အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ရေသည် မျိုးစေ့ ပေါက်ရောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ မီးသည် လောင်ကျွမ်းခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ အာဟာရသည် ခွန်အားကို ဆောင်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ နွယ်ပင်သည် ဖွဲ့ချည်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ဓားသည် ခုတ်ဖြတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ သောက်ရေသည် မွတ်သိပ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ရွှေအိုးသည် သက်သာရာကို ပြုခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ လှေသည် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်စေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ဆေးသည် အနာကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ယာဉ်သည် ချမ်းသာစွာ သွားခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ကြောက်သူတို့၏ ခိုလှုံအားကိုးရာသည် ကြောက်လန့်မှုကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ မင်းသည် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ကာသည် တုတ်၊ ခဲ၊ ဆောက်ပုတ်၊ မြား၊ လှံကို တားမြစ်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ဆရာသည် ဆုံးမ သွန်သင်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ အမိသည် ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ကြေးမုံ (မှန်) သည် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ တန်ဆာသည် တင့်တယ်စေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ အဝတ်သည် ဖုံးလွှမ်းခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ လှေကားသည် တက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ချိန်သည် မညီမျှသည်ကို ပယ်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ မန္တရားသည် မန်းမှုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ လက်နက်သည် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို တားမြစ်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ဆီမီးသည် အမိုက်တိုက်ကို ပယ်ဖျောက် မှုတ်လွင့်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ လေသည် ပူအိုက်မှုကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ အတတ်ပညာသည် အသက်မွေး မှုကို ပြီးစေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ဆေးသည် အသက်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ သတ္တုတွင်းသည် ရတနာကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ရတနာသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ အာဏာသည် မလွန်ကျူး စိမ့်သောငှါ ဖြစ်၏။ အစိုးရမှုသည် အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဓုတင်အကျင့်သည် မဂ်ဖိုလ်မျိုးစေ့ကို ပေါက်ရောက်စေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ ကိလေသာ အညစ်အကြေးကို လောင်ကျွမ်းစေခြင်းငှါ ဖြစ်၏။ တန်ခိုးအစွမ်းကို ဆောင်ခြင်းငှါ၊ အောက်မေ့ စောင့်စည်းမှု 'သတိသံဝရ' ကို မြဲမြံစွာ ဖွဲ့ခြင်းငှါ၊ တွေးတောမှု မဝေခွဲနိုင်မှုကို ဖြတ်တောက်ခြင်းငှါ၊ တဏှာ မွတ်သိပ်မှုကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိမှုဟူသော သက်သာရာ ပြုခြင်းငှါ၊ ဩဃလေးပါးမှ ထွက်မြောက်ခြင်းငှါ၊ ကိလေသာ အနာငြိမ်းခြင်းငှါ၊ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရခြင်းငှါ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသဟူသော ဘေးတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ၊ မဂ်ဖိုလ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ၊ မမွေ့လျော်မှု မကောင်းသော ကြံစည်မှုကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ၊ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အကျိုးကို ဆုံးမခြင်းငှါ၊ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မွေးမြူခြင်းငှါ၊ သမထဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ခြင်းငှါ၊ အလုံးစုံသော လောက၏ ချီးကျူးထောမနာမှု များစွာ တင့်တယ်မှုကို ပြုခြင်းငှါ၊ အလုံးစုံသော အပါယ်ကို ပိတ်ပင်ခြင်းငှါ၊ မဂ်ဖိုလ်ဟူသော တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ခြင်းငှါ၊ ကောက်ကျစ်လိမ်တွန့်၍ မညီမညွတ်သော စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှါ၊ မှီဝဲအပ်သော တရား၊ မမှီဝဲအပ်သာ တရားတို့ကို ကောင်းစွာ သရဇ္ဈာယ်မှုကို ပြုခြင်းငှါ၊ အလုံးစုံသော ကိလေသာ ရန်သူကို ခြိမ်းခြောက်

ခြင်း၄၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်ကို ပယ်ဖျောက် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၄၊ သုံးပါးသော မီးဖြင့် ပူလောင် အိုက်စပ်မှုကို ငြိမ်းစေခြင်း၄၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ငြိမ်သက်သော သမာပတ်ကို ပြီးစေခြင်း၄၊ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ကို ထက်ဝန်းကျင် စောင့်ရှောက်ခြင်း၄၊ ဗောဇ္ဈင်မြတ် ရတနာကို ဖြစ်စေခြင်း၄၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တန်ဆာဆင်ခြင်း၄၊ အပြစ် မရှိသော သိမ်မွေ့နူးညံ့ ငြိမ်းအေးသော ချမ်းသာကို မလွန်ခြင်း၄၊ အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အရိယဝမ္မ၏ အလိုသို့ လိုက်ခြင်း၄ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် တစ်ခု တစ်ခုစီသော ဓုတင်အကျင့်သည် ရှိ၏။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရခြင်း၄ ဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဓုတင်ဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် မချိန်စက်နိုင်။ မနှိုင်းရှည့်နိုင်။ အတုမရှိ ပြိုင်ဘက် ကင်း၏။ တူသော အဖို့မရှိ။ အတုမရှိ ချီးမွမ်းအပ်၏။ လွန်ကဲ၏။ မြတ်၏။ ထူး၏။ ပိုလွန်၏။ ရှည်၏။ ကြီး၏။ ပြန့်၏။ အရာကျယ်၏။ လေး၏။ ဝန်လေး၏။ ကြီးမြတ်လှ၏။

မင်းမြတ် ယုတ်မာသော အလိုရှိသော၊ အလိုဆိုး နှိပ်စက်သော၊ အံ့ဖွယ်ကို ပြုတတ်သော၊ လောဘ ကြီးသော၊ ဝမ်းရေးကို ငဲ့ကွက်သော၊ လာဘ်ကို တပ်မက်လိုလားသော၊ အခြံအရံ အကျော်အစောကို လိုလားသော၊ ကျော်ကြားသည်ကို လိုလားသော၊ ဓုတင်နှင့် မလျော်သော၊ ဓုတင်ကျင့်ခွင့် မသင့်သော၊ ဓုတင်အား မလျောက်ပတ်သော၊ ဓုတင်နှင့် မထိုက်တန်သော၊ ဓုတင်နှင့် မသင့်လျော်သော အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓုတင်ကို ဆောက်တည် ကျင့်သုံး၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နှစ်ပြန် နှစ်ဆတက်သော အပြစ်ဒဏ် သို့ ရောက်၏။ အလုံးစုံသော ဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်၏။ ဒိဋ္ဌဓမ္မဖြစ်သော ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း၊ အပြစ်ဆိုခြင်း၊ မျက်မှောက် ပြက်ရယ်ပြုခြင်း၊ နှိပ်ချခြင်း၊ အတူမပေါင်းသင်းခြင်း၊ ပယ်ထုတ်ခြင်း၊ ဖယ်ရှား ခြင်း၊ အပပြုခြင်း၊ နှင်ထုတ်ခြင်းကို ရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌လည်း ယူဇနာတစ်ရာ ရှိ၍ ပူလောင်သော၊ ပြင်းထန်စွာပူသော၊ ရဲရဲပူသော၊ ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော၊ မီးတောက်မီးလျှံ မီးပန်းထွက်သော အဝီစိငရဲကြီး၌ ကုဋေသိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့ပတ်လုံး အထက်အောက် ဖီလာအားဖြင့် ဖူးဖူးရောင် သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တပြောင်းပြန်ပြန် ကျက်ရသေး၏။ ထိုအဝီစိငရဲကြီးမှ လွတ်ပြန်သော် ကြုံလှီ ကြမ်းကြုတ် မည်းညစ်သော ကိုယ်အင်္ဂါရှိသည် ဖြစ်၍၊ ခွေးကောင်ပုပ်ကဲ့သို့ ဖူးဖူးမောက်မောက် အပေါက် များသော ဦးခေါင်းရှိလျက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ၊ မညီမညွတ် ကြောက်ဖွယ်သော အဆင်း သဏ္ဌာန်ရှိရ၍ နားပြတ် နှာခေါင်းကြိုးဖြစ်လျက် ဖွင့်တုံ မှိတ်တုံဖြစ်သော မျက်စိရှိရလျက်၊ အနာများ သော ကိုယ်ခြောက်ကပ်သော ကိုယ်ရှိရ၍ ပိုးလောက်တို့ဖြင့် ပွမ်းသော အလုံးစုံသော ကိုယ်ရှိရကား၊ လေပေါက်ဝ၌ တောက်လောင်နေသော မီးပုံစုကဲ့သို့ ကိုယ်တွင်း၌ တောက်လောင်လျက်၊ တပြောင်ပြောင် လောင်ကျွမ်း၍ မှီခိုရာမဲ့ ကိုးစားရာမရှိဘဲ ငိုကာ ယိုကာ သနားစရာသော အသံကို ဟစ်ကြွေး မြည် တမ်းလျက်၊ နိဇ္ဈာမတဏှိက အမည်ရှိသော ရဟန်းပြိတ္တာကြီး ဖြစ်ရ၍ မြေအပြင်၌ ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည် သွားလာလျက် နာကျင်လှစွာသော အသံကို ပြုရလေ၏။

မင်းမြတ် မင်းနှင့် မလျော်သော၊ မင်းနှင့် အခွင့်မသင့်သော၊ မင်းနှင့် မလျောက်ပတ်သော၊ မင်းနှင့် မထိုက်တန်သော၊ မင်းနှင့် မသင့်လျော်သော၊ ယုတ်သော၊ မကောင်းသော အမျိုးဇာတ်ရှိသော၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည် မင်းတို့၏ အဘိသိက်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၏။ ထိုသူသည် လက်ဖြတ်ခြင်း၊ ခြေဖြတ်ခြင်း၊ လက်ခြေ ဖြတ်ခြင်း၊ နားဖြတ်ခြင်း၊ နှာခေါင်းဖြတ်ခြင်း၊ နားနှာခေါင်းဖြတ်ခြင်း၊ ပုန်းရည်အိုး ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ ခရုသင်ဦးပြည်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ရာဟုခံတွင်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှု ကို ပြုခြင်း၊ မီးပန်းခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ လက်ဆီမီးခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ ပြိန်းရွက်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ လျှော်တေအဝတ်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ ဧဏီသားမီးမြိုက်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှု ကို ပြုခြင်း၊ ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် အသားလှန်မှုကို ပြုခြင်း၊ ကျပ်ပြားမျှလောက် အသားပြတ်မှု ပြုခြင်း၊ အသားကို မွန်း၍ ဆားငံ ရေလောင်းမှုကို ပြုခြင်း၊ တံခါးကျဉ်လှည့်ခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ ကောက်ရိုးထုံးခေါ် ညှဉ်းပန်းမှုကို ပြုခြင်း၊ ဆီပူဖြင့် သွန်းလောင်းခြင်း၊ ခွေးတို့ကို ကိုက်စားစေခြင်း၊ အရှင်လတ်လတ် သံတံကျင်လျှိုခြင်း၊ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ခြင်းဟူသော များလှစွာသော ညှဉ်းပန်းမှုကိုလည်း ခံစားရ၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- မင်းအဖြစ်နှင့် မလျော်သော၊ (မင်းအဖြစ်နှင့်) အခွင့်

မသင့်သော၊ မင်းနှင့် မလျောက်ပတ်သော၊ မင်းနှင့် မထိုက်တန်သော၊ မင်းနှင့် မသင့်လျော်သော၊ ယုတ်သော၊ မကောင်းသော ဇာတ်ရှိသောသူသည် မြတ်သော၊ အစိုးရသော အရာ၌ မိမိကိုယ်ကို တင်ထားခြင်း၊ လောကစည်းကမ်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့်တည်း။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အမှတ်မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုဆိုးရှိသည် ဖြစ်၍။ပ။ မြေအပြင်၌ နာကျင်လှစွာသော အသံကို ပြုရ၏။

မင်းမြတ် ဓုတင်နှင့် လျောက်ပတ်သော၊ ဓုတင် ကျင့်ခွင့်သင့်သော၊ ဓုတင်အား လျောက်ပတ်သော၊ ဓုတင်အား ထိုက်တန်သော၊ ဓုတင်အား သင့်လျော်သော၊ အလိုနည်းသော၊ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော၊ လူတို့နှင့် မရောနှောသော၊ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသော၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ရှိသော၊ မစဉ်းလဲသော၊ မာယာကင်းသော၊ ဝမ်းရေးကို ငဲ့ကွက်မှု မရှိသော၊ လာဘ်ကို မလိုလားသော၊ အခြံအရံကို မလိုလားသော၊ အကျော်အစောကို မလိုလားသော၊ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' တရားရှိသော၊ ယုံကြည်၍ ရဟန်းပြုသော၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမှ လွတ်လိုသော အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်အံ့ဟု ဓုတင်ကို ဆောက်တည်ကျင့်သုံး၏၊ ထိုသူသည် နှစ်ပြန်နှစ်ဆ တက်သော ပူဇော်ခြင်းကို ခံထိုက်၏၊ (ထိုသူကို) နတ်တို့သည် လည်းကောင်း (လူတို့သည် လည်းကောင်း) ချစ်ခင်အပ်၏၊ မြတ်နိုးအပ်၏၊ ခင်မင်အပ်၏၊ တောင့်တအပ်၏။ ရေချိုး ဖြီးလိမ်းပြီးသော သူအား မြတ်လေး, ကြက်ရုန်းစသော ပန်းကို ထိုက်သကဲ့သို့, စားလိုသော သူအား မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ ရေငတ်သောသူအား အေးမြသန့်ရှင်း ရနံ့သင်းသော ရေကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ အဆိပ်မျိုမိသောသူအား အဆိပ်ဖြေဆေးကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ လျင်မြန်စွာ ခရီးသွားလိုသော သူအား အာဇာနည်မြင်းက,သော ရထားမြတ်ကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသောသူအား မနောဟရ ပတ္တမြား ရတနာကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ အဘိသိက်သွန်းခြင်းငှါ အလိုရှိသော မင်းအား ဖြူစင်သော, အညစ်အကြေး မတင်သော ထီးဖြူကို ထိုက်သကဲ့သို့၊ တရားကို အလိုရှိသောသူအား အတုမရှိ မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ် ရခြင်းကို ထိုက်သကဲ့သို့ ထိုဓုတင်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား လေးပါးသော သတိပဋ္ဌာန်တို့သည် ပွားများပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ ဣန္ဒြေငါးပါး၊ ဗိုလ်ငါးပါး၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယမဂ်သည် ပွားများ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်၏။ သမထ ဝိပဿနာကိုရ၏။ မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ကျင့်ဝတ်သည် ရင့်ကျက်၏။ မဂ်ဖိုလ်လေးပါး၊ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ရဟန်းတရားသည် လည်းကောင်း အလုံးစုံသော တရားတို့သည် ထိုရဟန်းအား ရှေးရှုတည်လာကုန်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ဖြူစင်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်းသော ထီးဖြူတော်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၏။

မင်းမြတ် ဥပမာသော်ကား အမျိုးဂုဏ် ဇာတ်မြင့်မြတ်သော မင်းအဘိသိက်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းအပ်သော မင်းမျိုးဖြစ်သော မင်းအား တိုင်းပြည်, နိဂုံး, ဇနပုဒ်သူတို့နှင့်တကွသော မင်းခစား ဗိုလ်ပါတို့သည် လည်းကောင်း၊ သုံးကျိပ်ရှစ်ဦးသော မင်းပရိသတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အငြိမ့်သည်, ကခြေသည်တို့သည် လည်းကောင်း လုပ်ကျွေးကုန်၏။ နှုတ်မင်္ဂလာကို ထုတ်ဆိုကုန်လျက် အေးချမ်းသာယာ ကောင်းစွာ ချီးကျူးကုန်လျက် သမဏဗြာဟ္မဏ အယူဝါဒ အမျိုးမျိုးရှိကြသည့် ဂိုဏ်းအားလုံးတို့သည် ဆည်းကပ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌ ဆိပ်ကမ်း, ရတနာတွင်း, မြို့အကောက်ဌာန၊ တိုင်းခြားနယ်ခြားတို့၌ လူအပေါင်းအား ဆုံးမမှုဟူသမျှကို အစိုးရ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဓုတင်နှင့် လျောက်ပတ်သော ဓုတင်အကျင့်နှင့် သင့်လျော်သော တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ပ။ အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ဖြူစင်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေးကင်းသော ထီးဖြူတော်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၏။

မင်းမြတ် အကြင် ဓုတင်တို့ဖြင့် စင်ကြယ်စွာ ပြုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်ဟူသော မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သက်ဝင်၍ များသော အပြားရှိသော တရားတည်းဟူသော မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်းဖြင့် ပျော်ပါး ကစားနိုင်၏။ ရူပဈာန် လေးပါး၊ အရူပဈာန် လေးပါးအားဖြင့် သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို သုံးဆောင်

နိုင်၏။ ကဗ္ဗိဝိဓအဘိညာဉ်, ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်, ပရစိတ္တဝိဇာနနအဘိညာဉ်, ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိအဘိညာဉ်, ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်သို့ လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်၏။ ဤဓူတင်တို့သည် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့တည်း။ အဘယ်တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ-

ပံသုကူဓူတင်, တိစီဝရိက်ဓူတင်, ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင်, သပဒါနစာရိကဓူတင်, ဧကာသနိက်ဓူတင်, ပတ္တပိုဏ်ဓူတင်, ခလုပစ္ဆာဘတ္တိကဓူတင်, အရညကင်ဓူတင်, ရုက္ခမူဓူတင်, အဗ္ဘောကာသိကဓူတင်, သောသာနိကဓူတင်, ယထာသန္ထတိဓူတင်, နိသဇ္ဇဓူတင်တို့တည်း။

မင်းမြတ် ရှေးဘဝက မှီဝဲအပ်ကုန်သော၊ အမြဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်သော၊ လေ့ကျက်အပ်ကုန်သော၊ အဖန်ဖန် လေ့ကျက်အပ်ကုန်သော၊ အဖန်ဖန် ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော၊ ပွားများအပ်ကုန်သော၊ ပြည့်စုံစေအပ်ကုန်သော ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်အကျင့်တို့ဖြင့် အရိယသာဝကသည် အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ကို ရ၏။ သိမ်မွေ့ချမ်းသာကုန်သော သမာပတ်အားလုံးတို့သည် ထိုအရိယသာဝကအား ဆက်စပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ဥစ္စာရှိသော လှေသူကြီးသည် ဆိပ်ကမ်း၌ အခွန်အတုတ် ပေးဆောင်အပ်ပြီးသည် ဖြစ်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သက်ဝင်လျက် ဝင်္ဂတိုင်း, တက္ကောလတိုင်း, စိန့်တိုင်း, သောဝိရတိုင်း, သုရဋ္ဌတိုင်း, အလသန္ဒကျွန်း, ကောလဆိပ်, သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ သွား၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း လှေသင်္ဘော သွားနိုင်သမျှ အရပ်အလုံးစုံသို့ သွား၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှေးဘဝက မှီဝဲအပ်ကုန်သော၊ အမြဲဆည်းကပ် အပ်ကုန်သော၊ ဗလေ့ကျက် အပ်ကုန်သော၊ အဖန်ဖန် လေ့ကျက် အပ်ကုန်သော၊ ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော၊ ပွားများအပ်ကုန်သော၊ ပြည့်စုံစေအပ်ကုန်သော ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်အကျင့်တို့ဖြင့် အရိယသာဝကသည် အလုံးစုံသော မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင်၏။ သိမ်မွေ့ ချမ်းသာကုန်သော သမာပတ် အားလုံးတို့သည် ထိုအရိယ သာဝကအား ဆက်စပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် လယ်သမားသည် လယ်၏ အပြစ် အနာအဆာဖြစ်သော မြက်, သစ်ငုတ်, ကျောက်ခဲကို ရှေးဦးစွာ ထုတ်ပယ်၍ ထွန်ယက်ပြီးသော် စိုက်ပျိုးပြီးလျှင် ရေကို ကောင်းစွာ သွင်း၍ စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေပြီးနောက် ရိတ်ခြင်း, နယ်ခြင်းဖြင့် များစွာသော စပါးရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုလယ်သမားအား စပ်ဆိုင်ကုန်သော၊ ဥစ္စာမဲ့ကုန်သော၊ အထီးကျန်ကုန်သော၊ ဆင်းရဲမွဲတေကုန်သော လူအားလုံးတို့သည် ထိုလယ်သမားအား ဆိုက်ရောက်လာကုန်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှေးဘဝက မှီဝဲအပ်ကုန်သော ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်အကျင့်တို့ဖြင့်။ပ။ အလုံးစုံကုန်သော၊ သိမ်မွေ့ချမ်းသာ ကုန်သော သမာပတ် အားလုံးတို့သည် ထိုအရိယသာဝကအား ဆက်စပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဦးထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းပြီးသော၊ အမျိုးဂုဏ်ဇာတ် မြင့်မြတ်သော မင်းသည် ဖြတ်ခြင်း, ခွဲခြင်း, လူအပေါင်းကို ဆုံးမခြင်း၌ အစိုးရ၏။ အလိုသို့ လိုက်စေနိုင်၏။ အရှင်ဖြစ်၏။ အလိုအတိုင်း ပြုနိုင်၏၊ အလုံးစုံသော မြေကြီးသည် ထိုမင်းအား ဆိုက်ရောက်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှေးဘဝက မှီဝဲအပ်ကုန်သော၊ အမြဲဆည်းကပ် အပ်ကုန်သော၊ ဗလေ့ကျင့်အပ်ကုန်သော၊ အဖန်ဖန် လေ့ကျင့်အပ်ကုန်သော၊ ဆည်းပူးအပ်ကုန်သော၊ ပွားများအပ်ကုန်သော၊ ပြည့်စုံစေအပ် ကုန်သော ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်အကျင့်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်၌ အစိုးရ၏။ အလိုသို့ လိုက်စေနိုင်၏။ အရှင်ဖြစ်၏။ အလိုအတိုင်း ပြုနိုင်၏၊ အလုံးစုံသော ရဟန်းဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်လည်း ထိုအရိယသာဝကအား ဆက်စပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော ဥပသေနမထေရ်သည် သလ္လေခဂုဏ်, ဓူတင်ဂုဏ်တို့၌ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းကို ပြုလေ့ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ ပါစိတ် အာပတ်ကို ဒေသနာကြားစတမ်းဟူသော ကတိကဝတ်ကို မနာယူဘဲ ပရိသတ်နှင့်တကွ တစ်ပါးတည်း ကိန်းနေတော်မူသော၊ ဆုံးမတတ်သော၊ ရထားထိန်းသဖွယ် ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်

တို့ကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်းစွာ ဆုံးမထားသော ထိုပရိသတ်ကို ကြည့်၍ ရွှင်ပျနှစ်သက် နှစ်ခြိုက်ဝမ်းမြောက်၍ ပရိသတ်နှင့်အတူ စကားပြောဆိုတော်မူပြီး၍ မကွဲမပျက်သော ဗြဟ္မာ၏ အသံနှင့် တူသော အသံတော်ဖြင့် "ဥပသေန သင်၏ ဤပရိသတ်သည် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိစွတကား၊ ဥပသေန သင်သည် အသို့လျှင် ပရိသတ်ကို ဆုံးမသနည်း"ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။ ထိုဥပသေနမထေရ်သည်လည်း အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူသော၊ အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော၊ နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မေးတော်မူအပ် သော်ဟုတ်မှန်တိုင်း သဘောဖြစ်သော ဂုဏ်၏အစွမ်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ထား၏-

အသျှင်ဘုရား အကြင် အမှတ်မရှိသော သူသည် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကို သော် လည်းကောင်း၊ နိဿရည်းကိုသော် လည်းကောင်း တောင်းအံ့၊ ထိုသူ့အား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ဆိုပါ၏- "ငါ့သျှင် ငါသည် အရညကင်ဓူတင် ဆောက်တည်၏၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင် ဆောက်တည်၏၊ ပံသုကူ ဓူတင် ဆောက်တည်၏၊ တိစီဝရိက်ဓူတင် ဆောက်တည်၏၊ သင်သည်လည်း အကယ်၍ အရညကင်ဓူတင် ဆောက်တည်အံ့၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင် ဆောက်တည်အံ့၊ ပံသုကူဓူတင် ဆောက်တည်အံ့၊ တိစီဝရိက်ဓူတင် ဆောက်တည်အံ့၊ ဤသို့ ဆောက်တည်ခဲ့သော် ငါသည် သင့်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးအံ့၊ နိဿရည်းပေးအံ့"ဟု ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုသူသည် အကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားရ၍ နှစ်သက်ကျေနပ်ခဲ့မူ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ့ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးပါ၏၊ နိဿရည်း ပေးပါ၏၊ အကယ်၍ မနှစ်သက် မကျေနပ်ခဲ့မူ ထိုသူ့ကို ရှင်ရဟန်း ပြုမပေးပါ၊ နိဿရည်း မပေးပါ။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပရိသတ်ကို ဆုံးမပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ဓူတင်အကျင့်မြတ်ကို ဆောက်တည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မြတ်၌ အစိုးရ၏။ အလိုလိုက်စေနိုင်၏။ အရှင်ဖြစ်၏။ အလိုအတိုင်း ပြုနိုင်၏။ သိမ်မွေ့ ချမ်းသာကုန်သော သမာပတ် အားလုံးတို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ဆက်စပ်ကုန်၏။

မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် ပဒုမ္မာကြာသည် အလွန်ကြီးပွား သန့်စင်သော ဇာတ်လျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိ၏၊ နူးညံ့၏၊ လိုချင်ဖွယ်ရှိ၏၊ ရနံ့ကောင်း၏၊ ချစ်အပ်၏၊ တောင့်တအပ်၏၊ ချီးမွမ်းအပ်၏၊ ရေညွန်ဖြင့် မလိမ်းကျံ၊ ဝတ်မှုံ၊ ကြာဖတ်, ကြာဝတ်ဆံ, ကြာချပ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်၏၊ ပိတုန်းအပေါင်းသည် မှီဝဲအပ်၏၊ အေးမြသော ရေ၌ ကြီးပွား၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ရှေးဘဝက မှီဝဲအပ်ကုန်သော၊ အမြဲဆည်းကပ် အပ်ကုန်သော၊ လေ့ကျင့် အပ်ကုန်သော၊ အဖန်ဖန် လေ့ကျင့်အပ်ကုန်သော၊ ဆည်းပူး အပ်ကုန်သော၊ ပွားများအပ်ကုန်သော၊ ပြည့်စုံစေအပ် ကုန်သော ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓူတင်ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် အရိယသာဝကသည် သုံးဆယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးမြတ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

အဘယ်သုံးဆယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံသနည်းဟူမူ-

(၁) ပြေပြစ် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မေတ္တာစိတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ (၂)ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီး သတ်ပုတ် ပယ်နုတ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ (၃)မာန်ထောင်ခြင်း, မာန်မူခြင်းကို ပယ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ (၄) မတုန်မလှုပ် မြဲမြံစွာ သက်ဝင်၍ ယုံမှားကင်းသော သဒ္ဓါတရားရှိသူ ဖြစ်၏။ (၅) ပြည့်လျှမ်း နှစ်မြို့ကြည်ရွှင် ခင်မင်စဖွယ် အေးမြသိမ်မွေ့ချမ်းသာသော သမာပတ်ကို ရသူ ဖြစ်၏။ (၆) သီလဟူသော အလွန် မြတ်သော အတုမရှိ စင်ကြယ်သော အနံ့ဖြင့် ထုံအပ်သူ ဖြစ်၏။ (၇)နတ်လူတို့ ချစ်ခင် မြတ်နိုးအပ်သူ ဖြစ်၏။ (၈)ရဟန္တာသခင် အရိယာအရှင် မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တောင့်တအပ်သူ ဖြစ်၏။ (၉)နတ်လူတို့ ရှိခိုး ပူဇော်အပ်သူ ဖြစ်၏။ (၁၀) အလွန့်အလွန် ပညာရှိသော ပဏ္ဍိတ်ဖြစ်သူတို့ အလွန့်အလွန် ချီးကျူး ထောမနာ လွန်စွာချီးမွမ်းအပ်သူ ဖြစ်၏။ (၁၁)ဤလူ့ပြည်၌ လည်းကောင်း၊ ထိုနတ်ပြည်, ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ လည်းကောင်း လောကနှင့် မလိမ်းကျံသူ ဖြစ်၏။ (၁၂) အလွန်အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်၌ သော်လည်း ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ (၁၃) ပြန့်ပြော များမြတ်သော သမ္ပတ္တိကို လိုလားသူတို့၏ မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အကျိုးကို ပြီးစေနိုင်သူ ဖြစ်၏။ (၁၄) တောင့်တအပ်၍ ပြန့်ပြော မွန်မြတ်သော ပစ္စည်းကို ရသူ ဖြစ်၏။

(၁၅) မြဲသော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ မရှိသူ ဖြစ်၏။ (၁၆) ဈာန်၌ သက်ဝင်၍ ထိုဈာန်မြတ်ဖြင့်သာ နေထိုင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။ (၁၇) ဖြတ်ရှင်းအပ်သော ကိလေသာ ကွန်ရက်လျှင် တည်ရာရှိသူ ဖြစ်၏။ (၁၈) ကောက်ကွေ့ ဖုံးလွှမ်းသော ဂတိ, နီဝရဏတို့ကို ခွဲဖျက်ပြီး, ကောက်ကွေး စေပြီး, ကောင်းစွာ ဖြတ်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ (၁၉) မပျက်စီးခြင်း သဘောရှိသူ ဖြစ်၏။ (၂၀) အလွန်နှိမ်ချသော နေထိုင်ခြင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ (၂၁) အပြစ်ကင်းသော အသုံးအဆောင်ရှိသူ ဖြစ်၏။ (၂၂) နိရယဂတိ စသော ဂတိငါးပါးမှ လွတ်သူ ဖြစ်၏။ (၂၃)အလုံးစုံသော ယုံမှားကို လွန်မြောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ (၂၄)အရဟတ္တဖိုလ်လျှင် တောင့်တ အပ်သော အကျိုးရှိသူ ဖြစ်၏။ (၂၅) မဂ်ဖိုလ်တရားကို မြင်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ (၂၆) မတုန်မလှုပ် မြဲမြံ၍ ကြောက်လန့်သူတို့၏ အားကိုးရာ အကြောက်ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကပ်ရောက်သူ ဖြစ်၏။ (၂၇) အနုသယ ကို ပိုင်းဖြတ်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ (၂၈) အလုံးစုံသော အာသဝေါ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်သူ ဖြစ်၏။ (၂၉) အေးမြချမ်းသာသော သမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေထိုင်ခြင်းများသူ ဖြစ်၏။ (၃၀) အလုံးစုံသော ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ ဤသုံးဆယ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးမြတ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

မင်းမြတ် အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ လောကသုံးပါး၏ ဆရာဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကို ထား၍ အမြတ်ဆုံး မဟုတ်ပါလော၊ ထိုအသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ပင်လည်း မနှိုင်းရှည့် မရေတွက်နိုင်သော ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ကောင်းစွာ ဆည်းပူးအပ်သော ကုသိုလ်လျှင် အရင်းခံရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်လျက် နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရာပေါင်းများစွာ အရေအတွက်ရှိသော ဥစ္စာမြတ်ကို လည်းကောင်း စွန့်ပယ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်း ပြုခဲ့ပြီးလျှင် ဤတစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓုတင်အကျင့်တို့ဖြင့် ကိုယ်, နှုတ်, စိတ်ကို ဆုံးမလျက် ယခုထက်တိုင် အဆုံးမရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၍ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မြတ်ဝယ် တရားစက်ကြီးကို အတုလိုက်၍ လည်စေနိုင်သူ ဖြစ်ပေ၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "ဧကင်္ဂုတ္တရနိကာယ်" ဟု တံဆိပ်ခတ် အပ်သော ပါဠိတော်၌- "ရဟန်းတို့ ဤသာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား လည်စေအပ်သော အတု မရှိသော ဓမ္မစက်ကို ကောင်းစွာသာလျှင် အတုလိုက်၍ လည်စေနိုင်သကဲ့သို့၊ ဤအတူ မြတ်စွာဘုရား လည်စေအပ်သော အတုမရှိသော ဓမ္မစက်ကို ကောင်းစွာသာလျှင် အတုလိုက်၍ လည်စေနိုင်သော အခြား တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှလည်း ငါမမြင်၊ ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရား လည်စေ အပ်သော အတုမရှိသော ဓမ္မစက်ကို ကောင်းစွာသာလျှင် အတုလိုက်၍ လည်စေ၏" ဟု ဤစကား တော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါပေ၏။ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား စကားတော်သည် လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာဖြစ်သော အကြင် ပြုဖွယ်သည် လည်းကောင်း၊ လောက ၌ အကြင် ရအပ်သော ပြန့်ပြောမွန်မြတ်သော ချမ်းသာမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံ သည် တစ်ဆယ့်သုံးပါးသော ဓုတင်အကျင့်တို့၌ စုပေါင်းဆိုက်ရောက်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဓုတင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

လေးခုမြောက် အနုမာနဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - ဩပမ္မကထာပဉှာ မာတိကာ ===

အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အဘယ်မျှလောက်သော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။

မင်းမြတ် ဤသာသနာတော်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုလိုသော ရဟန်းသည်-

မြည်း၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

ကြက်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ရှဉ့်နက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

သစ်မ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

သစ်ဖို၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

လိပ်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ဝါးပင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

လေး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

ကျီး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

မျောက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ရှေးဦးစွာသော ဂဒြဘဝဂ် ပြီး၏။

ဘူးနွယ်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

ပဒုမ္မာကြာ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

မျိုးစေ့၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

သာလကလျာဏီပင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

လှေ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ကျောက်ဆူး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

လင်းယဉ်တိုင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

လှေသူကြီး၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

အမှုလုပ် လှေထိုးသား၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

သမုဒ္ဒရာ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

နှစ်ခုမြောက် သမုဒ္ဒဝဂ် ပြီး၏။

မြေကြီး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ရေ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

မီး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

လေ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
တောင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ကောင်းကင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
လ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
နေ၏ အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သိကြားမင်း၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
စကြဝတေးမင်း၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

သုံးခုမြောက် ပထဝီဝဂ် ပြီး၏။

ခြ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ကြောင်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ကြွက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ကင်းမြီးကောက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
မြွေပါ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
မြေခွေးအို၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သမင်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
နွားအပေါင်း၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ဝက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ဆင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

လေးခုမြောက် ဥပစိကာဝဂ် ပြီး၏။

ခြသေ့်၏ အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
စက္ကဝက်ငှက်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
အောက်ချင်းငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
အိမ်ခို၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ခင်ပုပ်ငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ခေါက်ရှာငှက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
လင်းနို့၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မျှော့၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
မြွေ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
စပါးကြီးမြွေ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။

ငါးခုမြောက် သီဟဝဂ် ပြီး၏။

ပင့်ကူ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
နို့စို့သူငယ်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ကုန်းလိပ်ပြောက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
တောအုပ်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သစ်ပင်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မိုး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ပတ္တမြားရတနာ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သားမုဆိုး၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ငါးမျှားသူ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
တစည်းသမား၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ခြောက်ခုမြောက် မက္ကဋဝဂ် ပြီး၏။

အိုး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
တီးတုတ်ငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ထီး၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
လယ်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
အဆိပ်ဖြေဆေး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ဘောဇဉ်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
လေးသမား၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ခုနစ်ခုမြောက် ကုမ္ဘဝဂ် ပြီး၏။

မင်း၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
တံခါးစောင့်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ဓားသွေးကျောက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ဆီမီး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ဥဒေါင်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မြင်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ထုံးအိုင်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
တံခါးခုံ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ချိန်ခွင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
သန်လျက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။

ငါး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မြီစား၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
သူနာ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သေသူ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မြစ်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
နွားလားဥသဘ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ခရီးလမ်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
အခွန်ခွဲခံသောသူ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ခိုးသူ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
သိမ်းငှက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ခွေး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ဆေးသမား၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
စာမရီသား၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
တီတီတွတ်ငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ခိုမ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မျက်စိတစ်ဖက်သာရှိသောသူ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
လယ်ထွန်သမား၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
မြေခွေးမ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
စင်္ဂဝါရက၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
ယောက်မ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ကြွေးချပေးသောသူ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
တရားစိစစ်သူ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ရထားထိန်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
စားဖွယ်ကို စားသောက်သောသူ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။
အပ်ချုပ်သမား၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
လှေသူကြီး လှေစီးသူ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။
ပျားပိတုန်း၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ။

အကျဉ်းခေါင်းစဉ် 'မာတိကာ' ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၁ - ဂဒြဘင်္ဂပဉှာ (မြည်း၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြည်း၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ အဘယ် အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဥပမာအားဖြင့် မြည်းမည်သည်ကား တံမြက်ချေးစွန့်ရာ (အမှိုက်ပုံ)၌ လည်းကောင်း၊ ခရီးလမ်းဆုံ၌ လည်းကောင်း၊ ခရီးစပ် လမ်းကြား၌ လည်းကောင်း၊ ရွာတံခါး၌ လည်းကောင်း၊ ဖွဲပုံ၌ လည်းကောင်း အမှတ်မရှိ တစ်ခုခုသော နေရာ၌ အိပ်နိုင်၏၊ အအိပ်မများ။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြက်အခင်း၌ ဖြစ်စေ၊ သစ်ရွက်အခင်း၌ ဖြစ်စေ၊ သစ်ခင်း ညောင်စောင်း၌ ဖြစ်စေ၊ မြေ၌ ဖြစ်စေ အမှတ်မရှိ တစ်ခုခုသော နေရာ၌ သားရေနယ်ကို ခင်း၍ အိပ်ရာ၏။ (ထိုသို့ အိပ်သော်လည်း) များစွာ မအိပ်ရာ။ မင်းမြတ် မြည်း၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ ငါဘုရား၏ တပည့် 'သာဝက' တို့သည် ထင်းဆွေးတုံးနှင့် တူကုန်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားစိုက်ခြင်း၌ မမေ့မလျော့ကုန်ဘဲ လုံ့လ ကြိုးကုတ်အားထုတ် နေထိုင်ကုန်၏" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် လည်း- "ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော ယောဂီရဟန်းအား ပုဆစ်ဒူးဝန်း နှစ်ဖက်တို့ကို မိုးရေ မစွတ်၊ (ဤမျှလောက် မိုးလုံသော နေရာ ရကာမျှဖြင့်) နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ် အပ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေခြင်းငှါ သင့်လျော်ပေ၏"ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဂဒြဘင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

------

၂ - ကုက္ကုဋင်္ဂပဉှာ (ကြက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကြက်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြက်သည် လျောက်ပတ် သင့်လျော်သော အချိန်အခါ၌ အိပ်တန်းတက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လျောက်ပတ်သင့်လျော်သော အချိန်အခါ၌ စေတီရင်ပြင်ကို တံမြက်လှည်း၍ သောက်ရေ, သုံးဆောင်ရေကို ထည့်ထားပြီးနောက် ကိုယ်ကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် စေတီတော်ကို ရှိခိုး၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့အား ဖူးမြင်ရန် သွား၍ လျောက်ပတ်သင့်လျော်သော အချိန်အခါ၌ ဆိပ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ဝင်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကြက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကြက်သည် လျောက်ပတ်သင့်လျော်သော အချိန်အခါ၌ပင် ထသကဲ့ သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လျောက်ပတ်သင့်လျော် သော အချိန်အခါ၌ပင် အိပ်ရာမှ ထ၍ စေတီရင်ပြင်ကို တံမြက်လှည်း၍ သောက်ရေ သုံးရေကို ထည့်ထားပြီးနောက် ကိုယ်ကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် စေတီတော်ကို ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ဖန် ဆိပ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ဝင်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကြက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကြက်သည် မြေကို ယက်ကာ ယက်ကာ အစာကို ကောက်ယူစားမျို သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆင်ခြင်၍ ဆင်ခြင်၍

အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်ရာ၏၊ မြူးရွှင်ခြင်းငှါ မသုံးဆောင်အပ်၊ မာန်ယစ်ခြင်းငှါ မသုံးဆောင်အပ်၊ အရေအသား ကြည်လင်စေခြင်းငှါ မသုံးဆောင်အပ်၊ တန်ဆာဆင်ယင်ခြင်းငှါ မသုံးဆောင်အပ်၊ ဤကိုယ်၏ တည်တံ့ခိုင်မြဲရုံသာ, မျှတရုံသာ, ဆာလောင်မှုဖြင့် ညှဉ်းဆဲခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ရုံမျှသာ, မြတ်သော အကျင့်ကို ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့နိုင်ရုံမျှသာ သုံးဆောင်ရာ၏၊ ဤဆွမ်းအာဟာရဖြင့် ဝေဒနာဟောင်းကိုလည်း ပယ်နိုင်အံ့၊ ဓာတ်ဖောက်ပြန်ခြင်းစသော ဝေဒနာသစ်ကိုလည်း မဖြစ်ပွားစေအံ့၊ ငါ့အား တစ်ရက် တစ်လ မျှတနိုင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အပြစ် ကင်းလွတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သုံးဆောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကြက်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ခရီးခဲ၌ မိမိသားငယ်၏ အသားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လှည်းဝင်ရိုး၏ သုတ်လိမ်းသော လှည်းစာဆီကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဤအတူ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို မတပ်မက်ဘဲ မျှတခြင်းငှါ သုံးဆောင်ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကြက်သည် မျက်စိရှိသော်လည်း ညဉ့်အခါ၌ ကန်းသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မကန်းဘဲလျက် ကန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏။ တော၌ ဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းခံရွာ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ရာ၌ ဖြစ်စေ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော ရူပါရုံ, သဒ္ဒါရုံ, ဂန္ဓာရုံ, ရသာရုံ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ, ဓမ္မာရုံတို့၌ ကန်းသကဲ့သို့၊ နားပင်းသကဲ့သို့, အသကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏၊ ယောက်ျား, မိန်းမ, အဆင်း, အသံစသော အမှတ်နိမိတ်ကို မယူရာ၊ လက်ခြေစသော သဏ္ဍာန်ကို မယူရာ။ မင်းမြတ် ကြက်၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်မဟာကစ္စာယနမထေရ်သည်- ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်စိရှိလျက်လည်း ကန်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏၊ နားရှိလျက်လည်း နားပင်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏၊ ပညာရှိလျက်လည်း သူအကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏၊ အားရှိလျက်လည်း အားနည်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏၊ ကိုယ်ကျိုး ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် သူသေအိပ်ခြင်းကဲ့သို့ အိပ်ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကြက်သည် ခဲ, တုတ်, ဆောက်ပုတ်, တင်းပုတ်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ချသော်လည်း မိမိအိမ်ကို မစွန့်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်္ကန်းချုပ်ခြင်း အမှုကို ပြုသော် လည်းကောင်း၊ အမှုသစ်ကို ပြုသော် လည်းကောင်း၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုသော် လည်းကောင်း၊ ပါဠိသင်သော် လည်းကောင်း၊ ပါဠိသင်စေသော် လည်းကောင်း သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို မစွန့်ရာ၊ မင်းမြတ် ဤသင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှု 'ယောနိသောမနသိကာရ' သည်ကား ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တည်း။ မင်းမြတ် ကြက်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ရဟန်းတို့ မိမိအဖ မြတ်စွာဘုရား၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ရဟန်း၏ ကျက်စားရာ အာရုံပြုရာသည် အဘယ်နည်း၊ ဤသတိပဋ္ဌာန် လေးပါးတို့ပင်တည်း" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်လည်း- "ကောင်းစွာယဉ်ကျေးပြီးသော ဆင်သည် မိမိ၏ နှာမောင်းကို မနင်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ အသက်မွေးခြင်းကို ပြုကြောင်းဖြစ်သော စားသင့်သော အစာ, မစားသင့်သော အစာကို သိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား သားတော်သည် မမေ့မလျော့သဖြင့်သာလျှင် အလွန်မြတ်သော နှလုံးသွင်းခြင်းဟူသော မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ စကားတော်ကို မနှိမ်နင်း မချိုးဖျက်အပ်" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် ကုက္ကုဋင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၃ - ကလန္ဒကဂ်ပဥှာ (ရှဉ့်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရှဉ့်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ အဘယ်အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရှဉ့်သည် ရန်သူ ရှေးရှုရောက်လာသည် ရှိသော် အမြီးကို ခါ၍ ကြီးအောင်ပြုလျက် ထိုအမြီး ဆောက်ပုတ်ဖြင့်သာ ရန်သူကို ပယ်လှန်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာရန်သူ ရှေးရှု ရောက်လာသည် ရှိသော် သတိပဋ္ဌာန် ဆောက်ပုတ်ကို ခါတွက်၍ ကြီးအောင်ပြုလျက် ထိုသတိပဋ္ဌာန် ဆောက်ပုတ်ဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို ပယ်ရှားအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ရှဉ့်၏ တစ်ပါး သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် စူဠပန္ထကမထေရ်သည်- "အကြင်အခါ၌ ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော ကိလေသာတို့ ရှေးရှု ရောက်လာကုန်၏၊ ထိုအခါ ကိလေသာတို့ကို သတိပဋ္ဌာန် ဆောက်ပုတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် သတ်ပုတ်အပ်ကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော် မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် ကလန္ဒကဂ်ပဥှာ ပြီး၏။

------

၄ - ဒီပိနိယင်ပဥှာ (သစ်မ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သစ်မ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ်မသည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကိုယ်ဝန်ကို ယူ၏၊ အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် သစ်ဖိုသို့ မချဉ်းကပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေ တည်နေဖြစ်ပွားရခြင်း၊ အမိဝမ်း၌ ကိန်းရခြင်း၊ စုတေရွေ့လျောရခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကုန်ခြင်း၊ ပျက်ပြားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သံသရာဘေး ကို လည်းကောင်း၊ မကောင်းသော ဘဝကို လည်းကောင်း၊ မညီညွတ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ နှိပ်စက် အပ်သည်ကို လည်းကောင်း မြင်၍ "ဒုတိယဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ မနေတော့အံ့" ဟု သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် သစ်မ၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တနိပါတ် ဓနိယဂေါပါလကသုတ်၌- "ဓနိယ နွားလားဥသဘ သည် ဖွဲ့ကြိုးတို့ကို ဖြတ်သကဲ့သို့ (ဥဒ္ဓံဘာဂိယ သံယောဇဉ်ငါးပါးဟူသော) အနှောင်အဖွဲ့ (ဖွဲ့ကြိုး)တို့ကို ပိုင်းဖြတ်၍ လည်းကောင်း၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဆင်သမန္ဓယ်ကို ဖြတ်သကဲ့သို့ (ဩရမ္ဘာဂိယ သံယော ဇဉ် ငါးပါးဟူသော) အနှောင်အဖွဲ့ (ဖွဲ့ကြိုး)တို့ကို ဖြတ်၍ လည်းကောင်း သွားတော့အံ့၊ ငါသည် အမိဝမ်း၌ တစ်ဖန် ကိန်းအောင်းခြင်းသို့ ကပ်ရောက်တော့မည် မဟုတ်၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မိုးမင်း အကယ်၍ ရွာလိုမူ ရွာတော့လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် ဒီပိနိယင်ပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၅ - ဒီပိကာင်ပဉှာ (သစ်ဖိုး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သစ်ဖိုး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ်ဖိုးသည် တော၌ အသွားခက်သော မြက်တော, သစ်တော, တောင်ကို အမှီပြု၍ ပုန်းအောင်းကာ သားကောင်တို့ကို ဖမ်းယူသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ တော, သစ်ပင်ရင်း, တောင်, ချောက်, တောင်ခေါင်း, သုသာန်, တောအုပ်, လွင်တီးခေါင်, ကောက်ရိုးပုံကို လည်းကောင်း၊ လူသံနည်းသော၊ ကြွေးကြော်သံနည်းသော၊ လူတို့၏ သွားလာမှုကြောင့် ဖြစ်သည့် လေမှ ကင်းသော၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်မှုကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော၊ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော နေရာကို လည်းကောင်း မှီဝဲရာ၏။ မင်းမြတ် ဆိတ်ငြိမ်ရာကို မှီဝဲသော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မကြာမီပင် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့၌လည်း လေ့လာပြီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းမြတ် သစ်ဖိုး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် သင်္ဂါယနာတင် မထေရ်တို့သည်- "သစ်ဖိုမည်သည် (တောတောင်၌) ပုန်းအောင်း၍ သားကောင်တို့ကို ဖမ်းသကဲ့သို့၊ ထိုအတူသာလျှင် အမြဲယှဉ်သော လုံ့လရှိသော၊ ဝိပဿနာ ပွားထုံသော ဤဘုရားရှင်၏ သားတော်သည် တောသို့ ဝင်၍ မြတ်သော ဖိုလ်တရားကို ဖမ်းယူ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဆိုတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သစ်ဖိုးသည် အမှတ်မရှိသော သားကောင်ကို သတ်၍ လက်ဝဲနံပါးဖြင့် လဲကျသော သားကောင်ကို မစားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝါးပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သစ်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပန်းပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သစ်သီးပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေချိုးဆပ်ပြာပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေညက် ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေချိုးကသယ်မှုန့်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တံပူပေးခြင်းဖြင့် လည်း ကောင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြှောက်ပင့် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပဲနောက်ဟင်းအလား စကား မမှန်တစ်ခွန်း, မှန်တစ်ခွန်း ပြောဆိုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထိန်းသဖွယ် သူငယ်ကို ပြုပြင်၍ ဆင်ပြင် ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒါယကာတို့ စေပါးသည်ကို သွားလာ ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးကုသခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တမန်အမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ စေခိုင်း သည်ကို သွားလာခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းတုံ့ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပေးတုံ့ပေးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ယာမြေစသည်ကို စီရင်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ နက္ခတ်ဆိုး, ကောင်း ဟောသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ အတတ်ဟောသဖြင့် လည်းကောင်း ဆိုပြီးသည်မှ တစ်ပါးအခြားသော ဘုရားရှင် ကဲ့ရဲ့ တားမြစ်အပ်သော, မိစ္ဆာဇီဝဖြစ်စေအပ်သော ဘောဇဉ်ကို လက်ဝဲနံပါးဖြင့် လဲကျသော သားကောင်ကို သစ်ဖိုးသည် မစားသကဲ့သို့ မစားရာ။ မင်းမြတ် သစ်ဖိုး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ငါသည် နှုတ်မြွက် ပြောဆိုရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ကောင်းမြတ်သော နို့ယနာဆွမ်းကို အကယ်၍ စားသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ အသက်မွေးမှုသည် ကဲ့ရဲ့အပ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏ အအူသည် အပြင်သို့ ထွက်၍ ကျက်စားမူလည်း ကျက်စားစေကာမူ၊ အသက်ကို စွန့်ရစေကာမူ ငါ၏ အသက်မွေးမှုကို မဖျက်ဆီးတော့အံ့" ဟု ဟော တော်မူအပ်၏။ ။

ငါးခုမြောက် ဒီပိကာင်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၆ - ကုမ္မဂ်ပဉှာ (လိပ်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လိပ်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါး တို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်း ဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လိပ်သည် ရေ၌သာ ကျက်စား၍ ရေ၌သာလျှင် နေခြင်းကို ပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သက်ရှိ သတ္တဝါ အားလုံးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို အစဉ်စောင့်သော မေတ္တာနှင့် တကွသော၊ ပြန့်ပြောသော၊ မြတ်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သော၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော၊ ရန်ကင်းသော၊ ကြောင့်ကြ ကင်းသောစိတ်ဖြင့် အလုံးစုံသော သတ္တလောကကို ပျံ့နှံ့စေ၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် လိပ်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လိပ်သည် ရေ၌ ပေါ်လတ်သော် ဦးခေါင်းကို ချီပင့်လျက် ပေါ်၏၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူကို အကယ်၍ မြင်အံ့၊ "ထိုသူတို့သည် တစ်ဖန် ငါ့ကို မမြင်စေသတည်း" ဟု ထိုအရပ်၌သာ ငုပ်လျှိုး၏၊ နက်ရှိုင်းရာသို့ သက်ဝင်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာတို့ အနီးသို့ ကျရောက်လာကုန်သော် "ကိလေသာတို့သည် တစ်ဖန် ငါ့ကို မမြင်စေသတည်း" ဟု အာရုံဟူသော ရေအိုင်၌ ငုပ်လျှိုးရာ၏၊ နက်ရှိုင်းရာသို့ သက်ဆင်းရာ၏။ မင်းမြတ် လိပ်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လိပ်သည် ရေမှ ထွက်၍ မိမိကိုယ်ကို နေလှန်း သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုင်ခြင်း, ရပ်ခြင်း, လျှောင်းခြင်း, စင်္ကြံ သွားခြင်းမှ စိတ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သမ္မပ္ပဓာန်၌ စိတ်ကို ခြောက်သွေ့စေရာ၏။ မင်းမြတ် လိပ်၏ သုံးခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လိပ်သည် မြေကို တူး၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကို စွန့်ပယ်၍ ဆိတ်သုဉ်းသော၊ ဆိတ်ငြိမ်သော တော, တောအုပ်, တောင်, ချောက်, တောင်ခေါင်းသို့ လည်းကောင်း၊ လူသံနည်းသော၊ ကြွေးကြော်သံနည်းသော ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ လည်းကောင်း သက်ဝင်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌သာ နေရာ၏။ မင်းမြတ် လိပ်၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော ဥပသေနမထေရ်သည်- "ရဟန်းသည် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း နေလိုသောကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်သော၊ ကြွေးကြော်သံနည်းသော၊ သားရဲသမင်တို့ မှီဝဲရာဖြစ်သော ကျောင်းကို မှီဝဲရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လိပ်သည် ကျက်စားခြင်းငှါ သွားလတ်သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမူ လည်း အကယ်၍ မြင်အံ့၊ အသံကိုမူလည်း အကယ်၍ ကြားအံ့၊ လည်ပင်းလျှင် ငါးခုမြောက် ဖြစ်ကုန်သော အင်္ဂါတို့ကို မိမိအခွံ၌ သွင်းထားသို၀ှက်၍၊ ကြောင့်ကြမဲ့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေလျက်၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့် ရှောက်လျက် တည်နေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆင်း, အသံ, အနံ့, အရသာ, အတွေ့အထိ, သဘောတရားဟူသော အလုံးစုံသော အာရုံတို့ ရှေးရှု ကျရောက်လာကုန်သည် ရှိသော် ခြောက်ဒွါရတို့၌ စောင့်စည်းမှု တံခါးရွက်ကို မဖွင့်လှစ်မူ၍၊ စိတ်ကို ကောင်းစွာ သိမ်း စောင့်စည်းခြင်းကို ပြုလျက်၊ သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ရဟန်းတရားကို စောင့်ရှောက်သဖြင့် နေရာ၏။ မင်းမြတ် လိပ်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ် ကုမ္မူပမသုတ်၌- "လိပ်သည် မိမိပိုင် အခွံ

တွင်း၌ အင်္ဂါတို့ကို သွတ်သွင်းထား သကဲ့သို့ ရဟန်းသည် စိတ်အကြံအစည်တို့ကို ကောင်းစွာ ထိန်းထားပါလျှင် တဏှာဒိဋ္ဌိ အမှီမခံရဘဲ တစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ်ကို မထိခိုက် မညှဉ်းဆဲမူ၍ ချုပ်ငြိမ်းရ၏။ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုမျှ မစွပ်စွဲ မပြောဆိုရာ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ကုမ္မဂ်ပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၇ - ဝံသင်္ဂပဥှာ (ဝါး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဝါး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝါးသည် လေတိုက်ရာ အရပ်သို့ ညွတ်ကိုင်း သောအားဖြင့် လျော်စေသကဲ့သို့၊ တစ်ပါးသော အရပ်သို့ မပြေးသွားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူအပ်သော အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကို လျော်စေ၍၊ အပ်စပ်သော, အပြစ် မရှိသော အရပ်၌ တည်၍ ရဟန်းတရားကိုသာလျှင် ရှာမှီးရာ၏။ မင်းမြတ် ဝါး၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ရာဟုလာမထေရ်သည်- "အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော် ကို အခါခပ်သိမ်း ညီညွတ်သင့်လျော်စေ၍၊ အပ်စပ်သော, အပြစ်ကင်းသော အရပ်၌ တည်လျက်၊ အပါယ်ကို လွန်မြောက်နိုင်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ဝံသင်္ဂပဥှာ ပြီး၏။

------

၈ - စာပင်္ဂပဥှာ (လေး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လေး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းစွာ ရွေအပ်သော လေးသည် ညွတ် ကွေးသည်ရှိသော် အဖျားမှအရင်းတိုင်အောင် အညီအမျှသာ ညွတ်ကွေး၍ တောင့်ခိုင်မနေ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီတင်းကြီး, သီတင်း လတ်, သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၌ လျော်စွာ ကိုင်းညွတ်ရာ၏၊ မတောင့်ခိုင်ရာ။ မင်းမြတ်လေး၏ ဤအင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိဓုရဇာတ်တော်၌ - "ပညာရှိသည် လေးကဲ့သို့ ယုတ်လျော့သော ဝမ်းရှိရာ၏၊ ဝါးကဲ့သို့လည်း (လေအလိုက်သင့်) လှုပ်ရှားရာ၏၊ ဆန့်ကျင်ဘက် မကျင့်ရာ၊ ထိုသို့သော သူသည် မင်းထံ ခစားနေထိုင် ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် စာပင်္ဂပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၉ - ဝါယသင်္ပဥှာ (ကျီးငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကျီးငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကျီးငှက်သည် ယုံမှား စိုးနှောင့်ခြင်းရှိလျက် လုံ့လထုတ်၍ ကျက်စားရသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အပ်သလော, မအပ်သလောဟု ယုံမှား စိုးနှောင့်ခြင်းရှိလျက် လုံ့လ ထုတ်ကာ ထင်သော သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်စည်းလျက် ကျင့်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကျီးငှက်၏ ရှေးဦး စွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကျီးငှက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘောဇဉ်ကို မြင်သည်ရှိသော် ဆွေမျိုးဖြစ်သော ကျီးတို့နှင့် ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍သာ စားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အယုတ်သဖြင့် သပိတ်၌ အကျုံးဝင်ကာမျှလည်း ဖြစ်သော တရားနှင့် လျော်ညီစွာ တရားသဖြင့် ရအပ်ကုန်သော လာဘ်တို့ဖြင့် သီလရှိကုန်သော သီတင်းသုံးဖော်တို့နှင့် အတူ ခွဲခြမ်း ဝေဖန်လျက်သာ သုံးဆောင်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကျီးငှက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် - "ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသော သူတို့သည် ရရသမျှသော ဘောဇဉ်ကို ငါ (သာရိပုတ္တရာ) အား အကယ်၍ လှူဒါန်း ဆက်ကပ်ကုန်ငြားအံ့၊ ထိုဘောဇဉ်မှ အလုံးစုံသော သီတင်းသုံးဖော်တို့ကို ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍သာ ဘောဇဉ်ကို စားလို၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် ဝါယသင်္ပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၁ - ဂဒြဘဝဂ် ===

၁၀ - မက္ကဋင်္ဂပဉှာ (မျောက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မျောက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မျောက်သည် နေထိုင်ရန် ကပ်ရောက်သည်ရှိသော် ဆိတ်ငြိမ်၍ သစ်ခက်တို့ဖြင့် တစ်ခဲနက်ထွေးယှက်သော၊ ကြောက်သူတို့၏ ပုန်းအောင်းရာဖြစ်သော၊ ကြီးစွာသော သစ်ပင်ကြီးဟုဆိုအပ်သော ထိုသို့ သဘောရှိသော အရပ်၌ နေထိုင်ရန် ကပ်ရောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်သော၊ သီလကို ချစ်သော၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိသော၊ များသော အကြားအမြင်ရှိသော၊ သုတ်, အဘိဓမ္မာကို ဆောင်သော၊ ဝိနည်းကို ဆောင်သော၊ ချစ်နှစ်သက်အပ်သော၊ အလေးပြုလောက်သော၊ တရားသဖြင့် ဆိုတတ်သော၊ ဆိုခြင်း၌လည်း ခံ့သော၊ ဆုံးမတတ်သော၊ သိစေတတ်သော၊ ကောင်းစွာ တရားပြတတ်သော၊ ဆောက်တည်စေတတ်သော၊ ကောင်းစွာ ထက်သန်စေတတ်သော၊ ကောင်းစွာ ရွှင်စေတတ်သော ဤသို့ သဘောရှိသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်သော ဆရာကို မှီ၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် မျောက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မျောက်သည် သစ်ပင်၌သာလျှင် သွား၏၊ ရပ်၏၊ ထိုင်၏၊ အကယ်၍ အိပ်ရန် ကပ်ရောက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသစ်ပင်၌သာလျှင် ညဉ့်အခါ နေ၏၊ ထိုင်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တောသို့ ရှေးရှုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ တော၌သာလျှင် ရပ်ခြင်း, သွားခြင်း, ထိုင်ခြင်း, လျောင်းခြင်း, အိပ်ခြင်းသို့ သက်ရောက်ရာ၏၊ ထိုတောအရပ်၌ သာလျှင် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ခံစားသုံးဆောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် မျောက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ရဟန်းသည် တောအရပ်၌ စင်္ကြံသွားလျက် လည်းကောင်း၊ ရပ်လျက် လည်းကောင်း၊ ထိုင်နေခြင်း, လျောင်းစက်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တင့်တယ်၏၊ တောတွင်း၌ နေခြင်းကိုသာ ချီးမွမ်းအပ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် မက္ကဋင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

ရှေးဦးစွာသော ဂဒြဘဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၁ - လာဗုလတင်္ဂပဉှာ (ဗူးနွယ်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဗူးနွယ်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဗူးနွယ်သည် မြက်ပင်၌ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်၌ လည်းကောင်း၊ နွယ်၌ လည်းကောင်း နှာမောင်းတို့ဖြင့် ဆွဲကိုင်မှီတွယ်၍ ထိုမြက်စသည်၏ အထက်၌ ကြီးပွါးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ အလွန်ကြီးပွါးလိုသော စိတ်ဖြင့် (သင်္ခါရတရားတို့၏) အာရုံကို ဆွဲကိုင်မှီတွယ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ အလွန်ကြီး ပွါးသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဗူးနွယ်၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ဗူးနွယ်မည်သည်ကား မြက်၌ လည်းကောင်း၊ ထင်းတုံး, သစ်ပင်၌ လည်းကောင်း၊ နွယ်၌ လည်းကောင်း နှာမောင်းတို့ဖြင့် ဆွဲကိုင် မှီတွယ်၍ ထိုမြက်သစ်ပင်စသည်တို့၏ အထက်၌ စည်ပင်ကြီးပွါးသကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို လိုလားသော မြတ်စွာဘုရား သားတော်သည် (သင်္ခါရတရားတို့၏) အာရုံကို ဆွဲကိုင် မှီတွယ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ ကြီးပွါးသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော လာဗုလတင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၂ - ပဒုမင်္ဂပဉှာ (ပဒုမ္မာကြာ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပဒုမ္မာကြာ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာသည် ရေ၌ ပေါက်၍၊ ရေ၌ ကြီးပွါးလျက် ရေဖြင့် မလိမ်းကျံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျိုး၌ လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်း၌ လည်းကောင်း၊ လာဘ်၌ လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ၌ လည်းကောင်း၊ ပူဇော်သက္ကာရ၌ လည်းကောင်း၊ လေးမြတ်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းတို့၌ လည်းကောင်း အလုံးစုံတို့၌ မကပ်ငြိ မလိမ်းကျံသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ပဒုမ္မာကြာသည် ရေပေါ်၌ တက်ရောက်၍ တည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော လောကကို လွှမ်းမိုး၍ (လောကမှ) အထက်၌ တက်ရောက်လျက် လောကုတ္တရာတရား၌ တည်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ပဒုမ္မာကြာသည် အနည်းငယ်မျှသော လေတိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် လည်း တုန်လှုပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်

အနည်းငယ်မျှသော ကိလေသာတို့၌သော်လည်း စောင့်စည်းမှုကို ပြုလျက် ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် ပဒုမ္မာကြာ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "အနုမြူမျှလောက်ကုန်သော (အနည်းငယ်မျှသော) အပြစ်တို့၌ သော်လည်း ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ စောင့်ရှောက်အပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် ပဒုမင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၃ - ဗီဇင်္ဂပဉှာ (မျိုးစေ့၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မျိုးစေ့၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မျိုးစေ့သည် အနည်းငယ် ဖြစ်သော်လည်း လယ်ကောင်း၌ စိုက်ပျိုးအပ်သော်၊ မိုးသည် လည်းကောင်းစွာ ရေအယဉ်ကို ရွာသွန်း လတ်သော် အလွန်များကုန်သော အသီးတို့ကို အစဉ်တစိုက် ပေးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် အကြင် အခြင်းအရာဖြင့် ကျင့်သည်ရှိသော် စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလသည် အလုံးစုံသော အရဟတ္တ ဖိုလ်တည်းဟူသော အသီးကို အစဉ်တစိုက် ပေး၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ရာ၏။ မင်းမြတ် မျိုးစေ့၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မျိုးစေ့သည် ကောင်းစွာ ထက်ဝန်းကျင် သုတ်သင်ပြီးသော လယ်၌ စိုက်ပျိုးအပ်သည်ရှိသော် လျင်မြန်စွာသာလျှင် ပေါက်ရောက် စည်ပင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာ လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းအပ်သော ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ ကောင်းစွာ သုတ်သင်အပ်သော သတိပဋ္ဌာန်တည်းဟူသော လယ်မြတ်၌ ပစ်ချ စိုက်ပျိုးအပ်သော စိတ် သည် လျင်မြန်စွာသာလျှင် ပေါက်ရောက်စည်ပင်၏။ မင်းမြတ် မျိုးစေ့၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်- "သစ်ငုတ်စသည်မှ စင်ကြယ်သော လယ်၌ စိုက်ပျိုး ချထားအပ်သော မျိုးစေ့သည် ပြန့်ပွားသော အသီးကို ဖြစ်စေလျက် လယ်သမားကို နှစ်သက်စေသကဲ့သို့၊ ထို့အတူသာလျှင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ သုတ်သင်အပ်သော စိတ်သည် သတိပဋ္ဌာန်တည်း ဟူသော လယ်၌ လျင်မြန်စွာသာလျှင် ပေါက်ရောက်စည်ပင်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော် မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် ဗီဇင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၄ - သာလကလျာဏိကင်္ပဉှာ (သာလကလျာဏီပင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သာလကလျာဏီမည်သော သစ်ပင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သာလကလျာဏီမည်သော သစ်ပင်သည် မြေကြီး၏ အတွင်း၌သာလျှင် အတောင်တစ်ရာ လည်းကောင်း၊ ထိုအတောင်တစ်ရာထက် အလွန် လည်းကောင်း စည်ပင် တိုးပွါးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖိုလ်လေးပါး, ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါး, အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး, ရဟန်း တရားအလုံးစုံကို ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌သာလျှင် ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်၏။ မင်းမြတ် သာလကလျာဏီမည်သော သစ်ပင်၏ တစ်ခုသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ရာဟုလာမထေရ်သည်- "ပေါက်ရောက်သော သာလကလျာဏီမည်သော သစ်ပင်သည် မြေကြီး၏ အတွင်း၌သာလျှင် အတောင်တစ်ရာမျှလည်း စည်ပင်ကြီးပွါး၏။ (ဘုရားပွင့်တော်မူသော) အချိန်အခါ ရောက်ခဲ့သော် ထိုသစ်ပင်သည် ကြီးရင့်သဖြင့် အထက်သို့ ပြန့်ပွါးလျက် တစ်ရက်မျှဖြင့်ပင် အတောင်တစ်ရာမျှလည်း စည်ပင် ကြီးပွါးသကဲ့သို့၊ ဤအတူသာလျှင် ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သာလကလျာဏီမည်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့ အတွင်းသန္တာန်၌ ဆိတ်ငြိမ်ရာဝယ် တရားအားဖြင့် တိုးပွါးရပါပြီ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် သာလကလျာဏိကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၅ - နာဝဂ်ပဉှာ (လှေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လှေ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လှေသည် အမျိုးမျိုးသော သစ်တို့ စပ်ဟပ်ပေါင်းဖွဲ့သဖြင့် များစွာသော လူတို့ကိုလည်း ကယ်တင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျင့်သီလဂုဏ်, ဝတ်ကြီး, ဝတ်ငယ်ဟူသော အမျိုးမျိုးသော တရားတို့ စုပေါင်းညီညွတ်သဖြင့် နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို (သံသရာတည်းဟူသော ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှ နိဗ္ဗာန်ကမ်း တစ်ဖက်သို့) ကယ်တင်ရာ၏။ မင်းမြတ် လှေ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လှေသည် အမျိုးမျိုးသော လှိုင်းလုံး၏ ရိုက်ခတ်သော အဟုန်၊ ကျယ်ပြန့်သော ဩဃအဟုန်ကို သည်းခံနိုင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျိုးမျိုးသော ကိလေသာ လှိုင်းလုံး၏ အဟုန်ကို လည်းကောင်း၊ လာဘ်ပူဇော်သကာ, အခြံအရံ အကျော်အစော, ပူဇော်ရှိခိုးခြင်း, တစ်ပါးသူတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း, ချီးမွမ်းခြင်း, ချမ်းသာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, မြတ်နိုးခြင်း, မမြတ်နိုးခြင်း, အမျိုးမျိုးသော အပြစ်ဒေါသ လှိုင်းတံပိုး အဟုန်ကို လည်းကောင်း သည်းခံနိုင်ရာ၏။ မင်းမြတ် လှေ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လှေသည် မနှိုင်းရှည့်နိုင်၊ အဆုံးမထင် ကမ်းမမြင်မူ၍ အတိုင်းမသိ နက်ရှိုင်းသော၊ ပြင်းထန်သော အသံရှိလျက် တိမိငါး, တိမိင်္ဂလငါး, မကန်းငါး အပေါင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းသော မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၌ သွားလာနိုင်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြန်သုံးဖြာ အခြင်းအရာ တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးရှိသော သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ထိုးထွင်းခြင်း၌ စိတ်ကို ကျက်စားသွားလာ စေရာ၏။ မင်းမြတ် လှေ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ် သစ္စသံယုတ်၌- ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ကြံစည်ကြကုန်သည်ရှိသော်ကား "ဤတရားသည် ဆင်းရဲတည်း" ဟု ကြံစည်ကြကုန်လော့၊ "ဤတရားသည် ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ကြောင်း တရားတည်း" ဟု ကြံစည်ကြကုန်လော့၊ "ဤတရားသည် ဆင်းရဲ၏ ချုပ်ရာတရားတည်း" ဟု ကြံစည်ကြကုန်လော့၊ "ဤတရား သည် ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်တရားတည်းဟု ကြံစည်ကြကုန်လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ငါးခုမြောက် နာဝဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၆ - နာဝါလဂ္ဂနကင်္ဂပဉှာ (ကျောက်ဆူး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကျောက်ဆူး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကျောက်ဆူးသည် များပြားသော လှိုင်းကွန့်ရက်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက် ချောက်ချားသော ရေအပြင်ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၌ လှေကို ငြိမ်စေ၏၊ ရပ်တည်စေလျက် တူရူအရပ်, ဖီလာအရပ်သို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မပေးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်ရာဂ,ဒေါသ,မောဟတည်းဟူသော လှိုင်းကွန့်ရက်ရှိသော၊ များစွာသော ဝိတက်လှိုင်း ပုတ်ခတ်အပ်သော အာရုံ၌ စိတ်ကို တည်အောင်ထားရာ၏။ တူရူအရပ်, ဖီလာအရပ်သို့လည်း ဆောင်ခြင်းငှါ မပေးရာ။ မင်းမြတ် ကျောက်ဆူး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကျောက်ဆူးသည် ရေပေါ်သို့ မပေါ်နစ်မြုပ်၏၊ အတောင်တစ်ရာရှိသော ရေ၌လည်း လှေကို ငြိစေ၏၊ ရပ်တည်စေ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လာဘ်, အခြံအရံ, အကျော်အစော, မြတ်နိုးခြင်း, ရှိခိုးခြင်း, ပူဇော်ခြင်း, အရိုအသေပြုခြင်းတို့၌ မြတ်သော လာဘ်, မြတ်သော အခြံအရံ၌ပင်သော်လည်း မပေါ်လွင်ရာ၊ ကိုယ်နှင့် မျှတလောက်ရုံသော ပစ္စည်းလေးပါး၌သာလျှင် စိတ်ကို ထားအပ်၏။ မင်းမြတ် ကျောက်ဆူး၏ နှစ်ခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်- "သမုဒ္ဒရာ၌ ကျောက်ဆူးသည် ရေပေါ်သို့ မပေါ် နစ်မြုပ်နေ သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ သာလျှင် သင်တို့သည် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရ၌ မပေါ်လွင်ကုန်လင့်၊ နစ်မြုပ်ကြကုန်လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် နာဝါလဂ္ဂနကင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၇ - ကူပင်္ပဉှာ (လင်းယဉ်တိုင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လင်းယဉ်တိုင်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လင်းယဉ်တိုင်သည် ကြိုးကို လည်းကောင်း၊ သားရေလွန်ကို လည်းကောင်း၊ ရွက်ကို လည်းကောင်း ဆောင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤ အတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ရာ၏။ ရှေ့သို့တက်ရာ, နောက်သို့ ဆုတ်ရာ, တူရူကြည့်ရာ, တစောင်းကြည့်ရာ, ကွေးရာ, ဆန့်ရာ, ဒုကုဋ်, သပိတ်, သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံဆောင်ယူရာ, စားရာ, သောက်ရာ, ခဲရာ, လျက်ရာ, ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်စွန့်ရာ, သွားရာ, ရပ်ရာ, ထိုင်ရာ, အိပ်ရာ, နိုးရာ, စကားပြောရာ, ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၌ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လင်းယဉ်တိုင်၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်လျက် နေရာ၏၊ ဤသည်ကား ငါဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတည်း" ဟု ဤစကားကို လည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ကူပင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၈ - နိယာမကင်္ပဉှာ (လှေသူကြီး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လှေသူကြီး၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လှေသူကြီးသည် နေ့ရော ညဉ့်ပါ မပြတ်မလတ် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်၍၊ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်လျက် လှေကို သွားစေ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်ကို အမြဲ မှတ်အပ် သဖြင့် နေ့ရော ညဉ့်ပါ မပြတ်မလပ်, မမေ့မလျော့, လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်လျက်၊ သင့်လျော်သော နှလုံးသွင်းဖြင့် စိတ်ကို မှတ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လှေသူကြီး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌ - "ရဟန်းတို့ သင်တို့ သည် မမေ့မလျော့ခြင်း၌ မွေ့လျော်ကြကုန်လော့၊ မိမိတို့၏ စိတ်ကို စောင့်စည်းကြကုန်လော့၊ ညွန်ပျောင်း၌ နစ်မြုပ်သော မင်းစီးဆင်တော် သည် မိမိကိုယ်ကို လွန်မြောက်နိုင်ခဲသော ညွန်ပျောင်းမှ ထုတ်နုတ်လေသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ မိမိကိုယ်ကို လွန်မြောက်နိုင်ခဲသော သံသရာဝဋ်မှ ဆယ်ထုတ်ကြ ကုန်လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လှေသူကြီးသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကောင်း, မကောင်း အလုံးစုံကို သိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုသိုလ်, အကုသိုလ်

ကို လည်းကောင်း၊ အပြစ်ရှိ, မရှိကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်, အမြတ်ကို လည်းကောင်း၊ မည်းညစ်သော အဖို့, ဖြူစင်သော အဖို့ကို လည်းကောင်း သိရာ၏။ မင်းမြတ် လှေသူကြီး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လှေသူကြီးသည် "တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူမျှ စက်ကို မကိုင်လင့်" ဟု စက်၌ တံဆိပ်ခပ်ထား၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် "တစ်စုံတစ်ရာ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်အကြံကို မကြံစည်လင့်" ဟု စိတ်၌ စောင့်စည်းမှု တံဆိပ်ခပ်အပ်၏။ မင်းမြတ် လှေသူကြီး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌- "ရဟန်းတို့ ယုတ်မာကုန်သော အကုသိုလ် အကြံအစည်တို့ကို မကြံစည်ကြကုန်လင့်၊ ဤအကုသိုလ် အကြံအစည်တို့ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ- ကာမဝိတက်, ဗျာပါဒဝိတက်, ဝိဟိံသာ ဝိတက်တို့ပေတည်း" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် နိယာမကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၉ - ကမ္မကာရင်္ပဉှာ (လှေထိုးသား၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လှေထိုးသား၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လှေထိုးသားသည် "ငါသည် အခစားဖြစ်၍ ဤလှေ၌ အလုပ်လုပ်ရ၏၊ ငါသည် ဤလှေဖြင့် ရွက်ဆောင်သော အစွမ်းကြောင့် ထမင်း အခကို ရ၏၊ ငါသည် မေ့လျော့ခြင်းကို မပြုအပ်၊ ငါသည် မမေ့မလျော့သဖြင့် ဤလှေကို ဆောင်ရွက်အပ်၏"ဟု ဤသို့ ကြံစည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် "ငါသည် မဟာဘုတ်လေးပါးလျှင် ဖြစ်ကြောင်းရှိသော ဤကိုယ်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် မပြတ်မလတ် မမေ့မလျော့ထင်သော သတိရှိသည် ဖြစ်၍၊ သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လျက်၊ တည်ကြည်သည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံရှိသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း, အိုခြင်း, နာခြင်း, သေခြင်း, ပူဆွေးခြင်း, ငိုကြွေးခြင်း, နှလုံးမသာယာခြင်း, ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ရလတ္တံ့ဟူ၍ မမေ့မလျော့ ပြုရာ၏" ဟု ဤသို့ ကြံစည်ရာ၏။ မင်းမြတ် လှေထိုးသား၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်- "ဤကိုယ်ကို (လက္ခဏာရေးသုံးပါးသို့တင်၍) ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြကုန်လော့၊ အဖန်ဖန် ပိုင်းခြား၍ သိကြကုန်လော့၊ ကိုယ်၌ အနိစ္စစသော သဘာဝကို မြင်နိုင်မှု ကား ဒုက္ခ၏ အဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရကုန်လတ္တံ့" ဟု ဤစကား ကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် ကမ္မကာရင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၂ - သမုဒ္ဒဝဂ် ===

၁၀ - သမုဒ္ဒင်္ဂပဉှာ (သမုဒ္ဒရာ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သမုဒ္ဒရာ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် သူကောင်ပုပ်နှင့် အတူ မနေသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်ရာဂ, ဒေါသ, မောဟ, မာန, ဒိဋ္ဌိ, မက္ခ, ပဠာသ, ဣဿာ, မစ္ဆရိယ, မာယာ, သာဌေယျဟူသော ကောက်ကျစ်၍ မညီမညွတ်သော မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့နှင့် အတူမနေရာ။ မင်းမြတ် သမုဒ္ဒရာ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ, ပတ္တမြား, ကြောင်မျက်ရွဲ, ခရုသင်း, ကျောက်သလင်း, သန္တာ, ဖလ်, မြဟူသော အထူးထူးသော ရတနာစုကို ဆောင်လျက် ပိတ်၏၊ အပသို့ မကြဲဖြန့် သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မဂ်, ဖိုလ်, ဈာန်, ဝိမောက္ခ, သမာဓိ, သမာပတ်, ဝိပဿနာ, အဘိညာဉ်တည်းဟူသော အထူးထူးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးရတနာတို့ကို ရသည်ရှိသော် ပိတ်ဖုံးထားအပ်ကုန်၏။ အပသို့ မထုတ်ဆောင်အပ်ကုန်။ မင်းမြတ် သမုဒ္ဒရာ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် များပြားကုန်သော၊ ကြီးကျယ်လှကုန်သော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူနေသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုနည်းသော၊ ရောင့်ရဲလွယ်သော၊ ကိလေသာခါတွက်ခြင်းကို ပြောဟောတတ်သော၊ ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသော၊ အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရှက်တတ်သော၊ သီလကို ချစ်ခင်သော၊ လေးစားအပ်သော၊ ပွါးစေအပ်ပြီးသော ဘာဝနာရှိသော၊ ဆိုဆုံးမသော စကားကို သည်းခံနိုင်သော၊ အပြစ်တင်တတ်သော၊ မကောင်းမှုကို ကဲ့ရဲ့တတ်သော၊ သွန်သင်တတ်သော၊ ဆုံးမတတ်သော၊ တရားကို သိစေတတသော၊ တရားကို ပြတတ်သော၊ တရားကို ဆောက်တည်စေတတ်သော၊ ထက်စေတတ်သော၊ ရွှင်စေတတ်သော၊ မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်သော သီတင်းသုံးဖော်ကို အမှီပြု၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော ရေတို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ဂင်္ဂါ, ယမုနာ, အစိရဝတီ, သရဘူ, မဟီစသော မြစ်အသိန်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်မှကျသော ရေအယဉ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့်သော်လည်း မိမိကမ်းကို မလွန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လာဘ်ပူဇော်သက္ကာ, အကျော်အစော, ရှိခိုးခြင်း, မြတ်နိုးခြင်း, ပူဇော်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း စေတနာရှိသည် ဖြစ်၍ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို လွန်ကျူးမှု မပြုရာ။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် - "မင်းမြတ် သမုဒ္ဒရာသည် မြဲစွာတည်သော သဘောရှိ၏။ ကမ်းကို မလွန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ငါဘုရားသည် တပည့်သာဝကတို့အား အကြင် သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပညတ်အပ်၏။ ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝကတို့သည် ထိုသိက္ခာပုဒ်တော်ကို အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း မလွန်ကျူးကြကုန်" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် စီးဝင်ကုန်သော ဂင်္ဂါ, ယမုနာ, အစိရဝတီ, သရဘူ, မဟီမြစ်အားလုံးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်မှကျသော ရေအယဉ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း

မပြည့်နိုင် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါဠိသင်ခြင်း၊ အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း၊ နားထောင်ခြင်း၊ နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ အဘိဓမ္မာ ဝိနည်း၌ သက်ဝင်နေခြင်း၊ သုတ္တန်ကို သင်ယူခြင်း၊ ပုဒ်ကို ထားခြင်း၊ ပုဒ်ကို ဆက်စပ်ခြင်း၊ ပုဒ်ကို ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် မှတ်အပ်သော အင်္ဂါကိုးပါးရှိသော ဘုရား၏ ပရိယတ္တိသာသနာတော်မြတ်ကို နာယူကာမျှဖြင့်လည်း မရောင့်ရဲရာ၊ မတင်းတိမ်ရာ။ မင်းမြတ် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတသောမဇာတ်တော်၌- "ခမည်းတော် မင်းမြတ် မီးသည် မြက်၊ ထင်း၊ မီးစာကို လောင်မြိုက်၍ မရောင့်ရဲသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒရာသည် မြစ်ရေတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဤအတူ ပညာရှိတို့သည် ကောင်းစွာ ဆိုသော တရားစကားဖြင့် (အခါခါ) ကြားနာရကုန်သော်လည်း မရောင့်ရဲ၊ မတင်းတိမ်ကုန်" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် သမုဒ္ဒင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

နှစ်ခုမြောက် သမုဒ္ဒဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၁ - ပထဝီအင်္ဂပဉှာ (မြေကြီး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြေကြီး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြေကြီးသည် ကောင်း, မကောင်း ဖြစ်ကုန်သော ပရုတ်, အကျော်, တောင်ဇလပ်, စန္ဒကူး, မာလာကိုကျူစသည်တို့ကို လောင်းချသော် လည်းကောင်း၊ သည်းခြေ, သလိပ်, ပြည်, သွေး, ချွေး, အဆီ, တံတွေး, နှပ်, အစေး, ကျင်ငယ်, ကျင်ကြီးစသည်တို့ကို လောင်းချသော် လည်းကောင်း မတုန်လှုပ် မဖောက်မပြားသည် ဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းသည်, မကောင်းသည်၌ လည်းကောင်း၊ လာဘ်ရခြင်း, လာဘ် မရခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျော်စောရှိ, ကျော်စောမဲ့၌ လည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း, ချီးမွမ်းခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း၌ လည်းကောင်း အလုံးစုံသော အရာ၌ မတုန်လှုပ် မဖောက်ပြားသည်သာ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြေကြီး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြေကြီးသည် တန်ဆာဆင်ခြင်း, အပြေအပြစ် ပြုခြင်းမှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ မိမိ၏ အနံ့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပျံ့နှံ့ ထုံစေအပ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြေအပြစ် ပြုခြင်းမှ ကင်းသည် ဖြစ်၍ မိမိ၏ သီလတည်းဟူသော အနံ့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ထုံအပ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြေကြီး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြေကြီးသည် အပြတ်အခြားမရှိ၊ အကျိုးအပေါက်မရှိ၊ အခေါင်းမရှိ၊ ထူထဲ၍ တစ်ခဲနက် ပြန့်ကျယ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြတ် အခြားမရှိ၊ အကျိုးအပေါက် မရှိ၊ အခေါင်းမရှိ၊ ထူထဲ၍ တစ်ခဲနက် ပြန့်ကျယ်သော သီလရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြေကြီး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြေကြီးသည် ရွာ, နိဂုံး, ဇနပုဒ်, သစ်ပင်, တောင်, မြစ်, တစ်ဖက်ဆည်ကန်, လေးထောင့်ကန်, သား, ငှက်, လူ, ယောကျ်ား, မိန်းမအပေါင်းကို ထမ်းဆောင်နေရသော်လည်း ငြီးငြင် ပင်ပန်းမှု မရှိသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သွန်သင်ဆုံးမသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သိစေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တရားပြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆောက်တည်စေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထက်သန်စေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရွှင်လန်းစေသဖြင့် လည်းကောင်း တရားဒေသနာတို့၌ ငြီးငြင် ပင်ပန်းမှုမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြေကြီး၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြေကြီးသည် ချစ်ခြင်း, မုန်းခြင်းမှ ကင်းသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ချစ်ခြင်း, မုန်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်သော မြေကြီးနှင့်တူသော စိတ်ဖြင့် နေရာ၏။ မင်းမြတ် မြေကြီး၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် စူဠသုဘဒ္ဒါမည်သော ဥပါသိကာမသည် မိမိကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ရဟန်းတို့ကို ချီးကျူးလိုသည် ဖြစ်၍- "အမျက်ထွက်စိတ်ဖြင့် လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ပဲခွပ်ဖြင့် အကယ်၍ ရွေစေကာမူ၊ နှစ်သက်ရွှင်ပျသည်ဖြစ်၍ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အမွှေးနံ့သာဖြင့် အကယ်၍ သုတ်လိမ်းစေကာမူ ဤမည်သော လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ရွေသောသူ၌ ရန်လိုမုန်း ထားခြင်း မရှိချေ၊ ထိုလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အမွှေး

နံ့သာ သုတ်လိမ်းသူ၌ တပ်နှစ်သက်ခြင်း မရှိပေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည် မြေကြီးနှင့်တူသော စိတ်ရှိပါကုန်၏။ ငါ၏ ရဟန်းတို့သည် ထိုသို့ သဘောရှိပါကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဆိုအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ပထဝီအင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၂ - အာပင်္ဂပဉှာ (ရေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ရေ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ရေသည် ကောင်းစွာ တည်ခြင်း၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း၊ မနောက်ကျုခြင်း၊ သဘာဝအားဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်း ရှိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ ဝါကြွားခြင်း၊ အရိပ်နိမိတ်ပြုခြင်း၊ ဖိနှိပ်၍ ပြောခြင်းကို ပယ်၍၊ ကောင်းစွာတည်ခြင်း၊ မတုန်လှုပ်ခြင်း၊ မနောက်ကျုခြင်း၊ သဘာဝအားဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ရေသည် အေးမြခြင်းသဘော၌ တည်ရာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၌ သည်းခံခြင်း, ချစ်ခြင်း, သနား ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူ၊ အစီးအပွါးကို ရှာမှီးသူ၊ အစဉ်စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ နှစ်ခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ရေသည် မစင်ကြယ်သည်ကို စင်ကြယ်အောင် ပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွာ၌ ဖြစ်စေ၊ တော၌ ဖြစ်စေ ဥပဇ္ဈာယ်၌ လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်နှင့် တန်းတူပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာနှင့် တန်းတူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လည်းကောင်း အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ မငြင်းမခုံသည်, အကြွင်းမဲ့ ပြုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ရေ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ရေကို လူအများ တောင့်တအပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလိုနည်းခြင်း, ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း, ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ ကိန်းအောင်းခြင်းဖြင့် အမြဲမပြတ် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့ တောင့်တအပ်သူ ဖြစ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ရေ၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ရေသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ အစီးအပွါးမဲ့ကို မဆောင် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးတို့နှင့် ငြင်းခုံ ခြင်း, ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း, ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောဆိုခြင်း, မညီမညွတ်ပြောဆိုခြင်း, အချည်းနှီး မကြံစည်ခြင်း, မမွေ့လျော်သည်ကို ဖြစ်စေခြင်းဟူသော မကောင်းမှုကို ကိုယ် နှုတ် စိတ်တို့ဖြင့် မပြုရာ။ မင်းမြတ် ရေ၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဏှဇာတ်၌- "အလုံးစုံသော နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း အကယ်၍ ငါ့အား ဆုပေးငြားအံ့၊ သိကြားမင်း ငါ့ကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏ စိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကို

လည်းကောင်း တစ်ရံတစ်ခါမျှ မနှိပ်စက်စေလို၊ သိကြားမင်း ဤသို့သော ဆုကို ငါတောင်း၏” ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် အာပဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၃ - တေဇဂ်ပဉှာ (မီး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “မီး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏” ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မီးသည် မြက်, ထင်း, သစ်ခက်, သစ်ရွက်ကို လောင်တတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အတွင်း၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ အပ၌လည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ဣဋ္ဌာရုံ, အနိဋ္ဌာရုံကို ခံစားကုန်သော ကိလေသာ အားလုံးတို့ကို ဉာဏ်တည်းဟူသော မီးဖြင့် ရှို့မြိုက်အပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် မီး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မီးသည် သနားခြင်း မရှိ, ကြင်နာခြင်း မရှိသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့၌ ကြင်နာခြင်း, သနားခြင်းကို မပြုရာ။ မင်းမြတ် မီး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မီးသည် အအေးကို ပယ်ဖျောက်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝီရိယတည်းဟူသော အပူမီးကို ဖြစ်စေ၍ ကိလေသာတို့ကို ပယ်ဖျောက်အပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် မီး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မီးသည် ချစ်ခြင်း, မုန်းခြင်းမှ လွတ်ကင်းလျက် အပူကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ချစ်ခြင်း, မုန်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်သော မီးနှင့် တူသော စိတ်ဖြင့် နေရာ၏။ မင်းမြတ် မီး၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မီးသည် အမိုက်တိုက်ကို ပယ်ဖျောက်၍ အလင်းကို ပြသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အမိုက်တိုက်ကို ပယ်ဖျောက်၍ ဉာဏ်တည်းဟူသော အလင်းရောင်ကို ပြရာ၏။ မင်းမြတ် မီး၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ သားတော် ဖြစ်သော ရာဟုလာကို ဆုံးမတော်မူလိုရကား- “ရာဟုလာ မီးနှင့်တူသော ဘာဝနာကို ပွါးလေလော့၊ ပွားများခြင်း အကျိုးကားရာဟုလာ မီးနှင့်တူသော ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ်, မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော ဖဿတို့သည် သင်၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့.” ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် တေဇဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၄ - ဝါယုင်္ဂပဉှာ (လေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “လေ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏” ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေသည် ကောင်းစွာ ပွင့်သော တောအုပ်၏ အတွင်းကို လွှမ်းခြုံတိုက်ခတ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု ‘ဝိမုတ္တိ’ ဟူသော မြတ်သော ပန်းတို့၏ ပွင့်ရာ အာရုံတော အတွင်း၌ မွေ့လျော်ရာ၏။ မင်းမြတ် လေ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေသည် မြေ၌ ပေါက်ရောက်သော သစ်ပင်အပေါင်းတို့ကို လုံးထွေး တိုက်ခတ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တောအတွင်း ၌ တည်လျက် သင်္ခါရတရားတို့ကို စိစစ်ခြင်းဖြင့် ကိလေသာတို့ကို လုံးထွေး တိုက်ခတ်အပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် လေ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေသည် ကောင်းကင်၌ သွားသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကုတ္တရာတရားတို့၌ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ကျက်စား စေရာ၏။ မင်းမြတ် လေ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေသည် အနံ့ကို ခံစားသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ သီလမြတ်တည်းဟူသော အလွန်မွှေးကြိုင်သော အနံ့ကို ခံစားရာ၏။ မင်းမြတ် လေ၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေသည် တည်နေရာ မရှိ၊ အမြဲတပ်စွဲသော နေရာလည်း မရှိ သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တည်နေရာ မရှိ၊ အမြဲ တပ်စွဲသော နေရာလည်း မရှိ၊ ရောနှော ဆက်ဆံခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် အာရုံအားလုံးတို့၌ တပ်မက်မှု ကင်းလွတ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လေ၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်၌- “တဏှာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် ရောနှောခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်၏၊ တပ်မက်ခြင်း ‘တဏှာ’ စသော ကျောင်း, အိမ်ကြောင့် ရာဂစသော မြူဖြစ်၏၊ တပ်မက်ခြင်း ‘တဏှာ’ စသော ကျောင်း, အိမ်မရှိသော၊ တဏှာ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် ရောနှောခြင်း ကင်းသော ဤသူ့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှုမြင် ချီးမွမ်းတော် မူအပ်ပါပေ၏” ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် ဝါယုင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝဂ် ===

၅ - ပဗ္ဗတဂ်ပဉှာ (တောင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "တောင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တောင်သည် မရွေ့ရှား, မတုန်လှုပ်, မယိမ်းယိုင် သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်နိုးခြင်း, မမြတ်နိုးခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အရိုအသေပြုခြင်း, အရိုအသေ မပြုခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အလေးပြုခြင်း, အလေး မပြုခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အခြံအရံရှိခြင်း, အခြံအရံ မရှိခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း, ချီးမွမ်းခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အလိုရှိအပ်သော အာရုံ, အလိုမရှိအပ်သော အာရုံတို့၌ လည်းကောင်း၊ အဆင်း, အသံ, အနံ့, အရသာ, အတွေ့သဘော ဖြစ်ကုန်သော တပ်မက်ဖွယ် အာရုံအားလုံးတို့၌ မတပ်မက်ရာ၊ ပြစ်မှားဖွယ် အာရုံတို့၌လည်း မပြစ်မှားရာ၊ တွေဝေဖွယ် အာရုံတို့၌လည်း မတွေဝေရာ၊ မတုန်လှုပ်ရာ၊ မရွေ့ရှားရာ၊ တောင်သည် မရွေ့ရှားသကဲ့သို့ မရွေ့ရှားသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တောင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "တစ်ခဲနက်ဖြစ်သော ကျောက်တောင်သည် လေတိုက်ခတ်သောကြောင့် မတုန်လှုပ်သကဲ့သို့, ဤအတူသာလျှင် ပညာရှိတို့သည် ကဲ့ရဲ့ခြင်း, ချီးမွမ်းခြင်း တို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်ကုန်" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောင်သည် တင်းမာသည် ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုနှင့်မျှ မရောနှော မတွဲစပ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တင်းမာသည် ဖြစ်၍ မရောနှော မတွဲစပ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှ ရောနှောတွဲစပ်ခြင်းကို မပြုရာ။ မင်းမြတ် တောင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "အိမ်ရာထောင်သော လူတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရာမထောင်သော ရဟန်းတို့နှင့် လည်းကောင်း လူရဟန်းနှစ်ဦးတို့နှင့် မရောနှောသော၊ အတွယ်အတာကင်း၍ ကျင့်ခြင်းရှိသော၊ အလိုနည်းသော ထိုသို့သော သူကို မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော 'ဗြာဟ္မဏ' ဟူ၍ ဆိုအပ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောင်၌ မျိုးစေ့သည် မပေါက်နိုင်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာ လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ စိတ်၌ ကိလေသာတို့ကို မပေါက်ရောက်စေရာ။ မင်းမြတ် တောင်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်သုဘူတိမထေရ်သည်- "အကြင်အခါ၌ ရာဂနှင့် စပ်ယှဉ်သော စိတ်သည် ငါ့အား ဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုအခါ ကိုယ်တိုင်ပင် ဆင်ခြင်၏၊ ထိုရာဂစိတ်ကို ငါသည် တည်ကြည်သည် ဖြစ်၍ ဆုံးမ၏။ (အဘယ်သို့ ဆုံးမသနည်းဟူမူ) အချင်း သုဘူတိ သင်သည် တပ်မက်ဖွယ် အာရုံ၌လည်း တပ်မက်ဘိ၏၊ ပြစ်မှားဖွယ် အာရုံ၌လည်း ပြစ်မှားဘိ၏၊ တွေဝေဖွယ် အာရုံ၌လည်း တွေဝေဘိ၏၊ (ဤမျှရိုင်းစိုင်းသော) သင်သုဘူတိသည် (သူတော် ကောင်းတို့ နေရာ) တောအရပ်မှ ထွက်သွားပါလေလော့။ ဤတောအရပ်သည် စင်ကြယ်ကုန်သော၊ အညစ်အကြေး ကင်းကုန်သော အကျင့် ရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့၏ နေထိုင်ရာတည်း၊ သင်သုဘူတိသည် စင်ကြယ်သော တောအရပ်ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ တောအရပ်မှ ထွက်သွားပါလေလော့" ဟု ဤစကားကို လည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောင်သည် အထက်သို့ မြင့်တက်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဉာဏ်ဖြင့် မြင့်တက်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တောင်၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော

မြတ်စွာဘုရားသည်- "ပညာရှိသော သူသည် အကြင်အခါ၌ မေ့လျော့ခြင်းကို မမေ့လျော့ခြင်းဖြင့် နုတ်ပယ်၏၊ ထိုအခါ၌ ပညာရှိသည် ပညာတည်းဟူသော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ တောင်ထက်၌ တည်နေသော သူသည် မြေ၌ တည်နေသော သူတို့ကို (ငုံ့၍) ကြည့်နိုင်သကဲ့သို့ ထို့အတူ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိမူ၍ စိုးရိမ်ပူဆွေးနေသော သတ္တဝါ အပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ လူမိုက်တို့ကို လည်းကောင်း ငုံ့၍ ကြည့်နိုင်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောင်သည် (ပကတိထက်) မမြင့်မောက်, မနိမ့်ရှိုင်း သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကဓံ တရားတို့ကြောင့် တက်ကြွမှု, စိတ်နိမ့်ကျမှုကို မပြုလုပ်ရာ။ မင်းမြတ် တောင်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် စူဠသုဘဒ္ဒါမည်သော ဥပါသိကာမသည် မိမိကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေသော ရဟန်းတို့ကို ချီးကျူးလိုသည် ဖြစ်၍ - "လူအပေါင်းသည် လာဘ်ရခြင်းကြောင့် တက်ကြွ၏၊ လာဘ်မရခြင်းကြောင့် စိတ်နိမ့်ကျ၏၊ ရဟန်းတို့သည် လာဘ်ရခြင်း, လာဘ်မရခြင်းကြောင့် (အမြင့်, အနိမ့်မရှိ) တူသော သဘောရှိကုန်၏၊ ငါ၏ ရဟန်းတို့သည် ထိုသို့သဘော ရှိကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ပြောဆိုအပ်၏။

ငါးခုမြောက် ပဗ္ဗတင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၆ - အာကာသင်္ဂပဉှာ (ကောင်းကင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကောင်းကင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်သည် ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် မကိုင်တွယ်, မဆုပ်ဖမ်းနိုင် သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် ကိလေသာတို့က မကိုင်တွယ်, မဆုပ်ဖမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကောင်းကင်သည် ဘုရား, ရဟန္တာ, ဈာန်ရ ရသေ့, နတ်, ဗြဟ္မာ, ငှက် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ လှည့်လည်သွားလာရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တဟူသော သင်္ခါရတရားတို့၌ စိတ်ကို လှည့်လည် သွားလာစေရာ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကောင်းကင်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ဘုံဘဝ ပဋိသန္ဓေတို့၌ စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေရာ၏၊ သာယာခြင်းကို မပြုရာ။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါ ကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကောင်းကင်သည် အပိုင်းအခြား မရှိ၊ အတိုင်းအရှည် မရှိ၊ မရေတွက် နိုင်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆုံး အပိုင်းအခြား မရှိသော သီလရှိသူ၊ မနှိုင်းရှည့်အပ်သော ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ လေးခုမြောက် သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကောင်းကင်သည် ကပ်ငြိမှုမရှိ၊ တွယ်တာမှုမရှိ၊ တည်ရာမရှိ၊ အမြေး အယှက်မရှိ၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျိုး (ဒါယကာ)၌ လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းဂဏ၌ လည်းကောင်း၊ လာဘ်လာဘ၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းပလိဗောဓ၌ လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့၌ လည်းကောင်း အားလုံးတို့၌ အငြိအကပ် မရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ အတွယ်အတာ မရှိသည်, တည်ရာ မရှိသည်, အမြေး အယှက် မရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကောင်းကင်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ သားတော်ဖြစ်သော ရာဟုလာကို ဆုံးမတော်မူလိုသဖြင့်- "ရာဟုလာ ကောင်းကင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ မတည်သကဲ့သို့၊ ရာဟုလာ ဤအတူသာလျှင် သင်သည် ကောင်းကင်နှင့် တူသော ဘာဝနာကို ပွါးများလော့၊ ပွါးများခြင်း အကျိုးကား ကောင်းကင်နှင့်တူသော ဘာဝနာကို ပွါးများသော သင့်အား ဖြစ်ပေါ်ဆဲ ဖြစ်ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ်, မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော ဖဿတို့သည် သင်၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံး၍ မတည်နိုင်ကုန် လတ္တံ့." ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် အာကာသင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၇ - စန္ဒင်္ဂပဉှာ (လ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လ၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လသည် လဆန်းပက္ခ၌ ထွက်ပေါ် လတ်သော် တိုးတက်တိုးတက်၍ ပွါးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျင့်သီလ, ဂုဏ်ကျေးဇူး, ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်၌ လည်းကောင်း၊ ပါဠိသင်ခြင်း, တရားထူးရခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ သတိပဋ္ဌာန်၌ လည်း ကောင်း၊ ဣန္ဒြေတို့၌ လုံခြုံသော တံခါးရှိမှု၌ လည်းကောင်း၊ စားဖွယ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိမှု၌ လည်းကောင်း၊ နိုးကြားမှုနှင့် ယှဉ်မှု၌ လည်းကောင်း တိုးတက် တိုးတက်၍ ပွါးရာ၏။ မင်းမြတ် လ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လသည် ကြယ်တာရာ အပေါင်းတို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မွန်မြတ်သော ဆန္ဒာဓိပတိရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လသည် ညဥ့်၌ လှည့်လည် ထွက်ပေါ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ငြိမ်သူ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လ၏သုံးခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လသည် ဗိမာန်တံခွန် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလတည်းဟူသော တံခွန်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လ၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လသည် တောင်းပန်အပ်, တောင့်တအပ်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ပေါ် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တောင်းပန်အပ်, တောင့်တအပ်သည် ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့သို့ ချဉ်းကပ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လ၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌- "ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် လနှင့် အလားတူစွာ ကိုယ်ကို မငြိကပ်ဘဲ ရှောင်လွှဲ၍သာ, စိတ်ကို မငြိကပ်ဘဲ ရှောင်လွှဲ၍သာ အမြဲအားဖြင့် ရောက်သစ်စ အာဂန္တုကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ဒါယကာတို့၌ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းမှ ကင်းကုန်၍ ဒါယကာတို့သို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် စန္ဒင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၈ - သူရိယင်္ဂပဉှာ (နေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နေ၏ အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နေသည် အလုံးစုံသော ရေကို ခန်းခြောက်စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ခန်းခြောက်စေရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် အမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ရာဂအမိုက်မှောင်, ဒေါသအမိုက်မှောင်, မောဟအမိုက်မှောင်, မာနအမိုက်မှောင်, ဒိဋ္ဌိအမိုက်မှောင်, ကိလေသာအမိုက်မှောင်, အလုံးစုံသော ဒုစရိုက် အမိုက်မှောင်ကို မှုတ်လွှင့် ပယ်ဖျောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် အခါမပြတ် လှည့်လည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အခါမပြတ် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် ရောင်ခြည်ပန်းကုံး ရှိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အာရုံပန်းကုံး ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် လူအပေါင်းကို ကောင်းစွာ နွေးစေလျက် လှည့်လည် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အကျင့်သီလ, ဂုဏ်ကျေးဇူး, ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် အကျင့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဈာန်, ဝိမောက္ခ, သမာဓိ, သမာပတ်, ဣန္ဒြေ, ဗိုလ်, ဗောဇ္ဈင်, သတိပဋ္ဌာန်, သမ္မပ္ပဓာန်, ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို ကောင်းစွာ နွေးစေရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် ရာဟုအသုရိန်၏ ဘေးမှ ကြောက်ရွံ့၍ လှည့်လည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုစရိုက်ကွန်ရက်, ဒုဂ္ဂတိကွန်ရက်, မညီမညွတ်သော ခရီးခဲဟူသော ဝိပါက်ကွန်ရက်, ဝိနိပါတကွန်ရက်, ကိလေသာကွန်ရက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့ယှက်အပ်ကုန်သော၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော ဒိဋ္ဌိအပေါင်းဟူသော မိစ္ဆာသံခမောက်ကို စွပ်ဆောင်းကုန်သော၊ မကောင်းသော ခရီးသို့ တက်ရောက် ပြေးသွားကုန်သော၊ လမ်းလွဲသို့ သွားကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်၍ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်း ဘေးဖြင့် စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ ခြောက်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နေသည် အကောင်း, အဆိုးတို့ကို ပြသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣန္ဒြေ, ဗိုလ်, ဗောဇ္ဈင်, သတိပဋ္ဌာန်, သမ္မပ္ပဓာန်, ဣဒ္ဓိပါဒ် ဖြစ်သော လောကီ, လောကုတ္တရာတရားတို့ကို ပြရာ၏။ မင်းမြတ် နေ၏ ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ဝင်္ဂီသမထေရ်သည်- "နေသည် ထွက်ပေါ်လတ်သော် စင်ကြယ်သည် မူလည်းဖြစ်သော၊ မစင်ကြယ်သည် မူလည်းဖြစ်သော၊ ကောင်းသည်မူလည်း ဖြစ်သော၊ မကောင်းသည်မူလည်း ဖြစ်သော အဆင်းကို သတ္တဝါတို့အား ထင်မြင်စေသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ တရားကို ကျင့်ဆောင်သော ရဟန်းသည် အဝိဇ္ဇာမှောင် အမိုက်ဖြင့် ဖုံးပိတ်သော သတ္တဝါ အပေါင်းကို နေမင်းသည် ထွက်ပေါ်လတ်၍ အဆင်းကို ထင်မြင်စေ သကဲ့သို့ အထူးထူးသော တရားလမ်းကြောင်းကို ထင်မြင်စေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် သူရိယင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝီဝဂ် ===

၉ - သက္ကဂ်ပဉှာ (သိကြားမင်း၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သိကြားမင်း၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သိကြားမင်းသည် ဧကန် စင်စစ်အားဖြင့် ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဧကန် စင်စစ်အားဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ချမ်းသာစွာ မွေ့လျော်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် သိကြားမင်း၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သိကြားမင်းသည် နတ်တို့ကို မြင်သည်ရှိသော် ချီးမြှောက်ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကုသိုလ်တရားတို့၌ မတွန့်တိုအောင်, မပျင်းရိအောင်, ငြိမ်သက်အောင် စိတ်ကို ချီးမြှောက်အပ်၏၊ ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေအပ်၏၊ အားထုတ်အပ်၏။ နှိုးဆော်အပ်၏။ လုံ့လပြုအပ်၏။ မင်းမြတ် သိကြားမင်း၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သိကြားမင်းအား မမွေ့လျော်မှု မဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မမွေ့လျော်မှုကို မဖြစ်စေရာ။ မင်းမြတ် သိကြားမင်း၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်သုဘူတိမထေရ်သည်- "ကြီးသော လုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသျှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အကြင်အခါမှစ၍ အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြု၏၊ ထိုအခါမှ စ၍ ကာမဝိတက်နှင့်စပ်လျက် စိတ်ဖြစ်ဖူးသည်ကို အကျွန်ုပ် မသိစဖူးပါ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် သက္ကဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၃ - ပထဝဂ် ===

၁၀ - စက္ကဝတ္တိင်္ဂပဉှာ (စကြဝတေးမင်း၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "စကြဝတေးမင်း၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်းသည် လေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို ချီးမြှောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ စိတ်ကို ချီးမြှောက်ရာ၏၊ ထောက်ပံ့ရာ၏၊ ရွှင်စေရာ၏၊ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား စကြဝတေးမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ခိုးသူတို့သည် မထကြွကုန် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဝိတက်, ဗျာပါဒဝိတက်, ဝိဟိံသာ ဝိတက်တို့ကို မဖြစ်စေရာ။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "အကြင်သူသည် ကာမဝိတက် စသည်မှ အေးငြိမ်းမှု၌ မွေ့လျော်သည် ဖြစ်၍သာ အခါခပ်သိမ်း သတိထားလျက် အသုဘအာရုံကို ပွါးများ၏၊ ဤသူသည်ကား ကိလေသာ ပျက်စီးအောင် ပြုနိုင်ပေလတ္တံ့၊ ဤသူသည် မာရ်မင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်နိုင်ပေလတ္တံ့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား စကြဝတေးမင်းသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သမုဒ္ဒရာ အဆုံးရှိသော မြေအပြင်၌ ကောင်း, မကောင်းတို့ကို စူးစမ်းလျက် လှည့်လည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ့အား ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် မစွပ်စွဲအပ်သည် ဖြစ်၍ နေ့သည် ကုန်လွန်ပါလေ၏လောဟု ကာယကံ, ဝစီကံ, မနောကံကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဆင်ခြင်ရာ၏။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်မြတ်၌- "ငါ့အား အဘယ်သို့အားဖြင့် ဖြစ်၍ ညဉ့်နေ့တို့သည် ကုန်လွန်လေသနည်းဟု ရဟန်းဖြစ်သော သူသည် မပြတ် ဆင်ခြင်အပ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား စကြဝတေးမင်းသည် အတွင်း, အပ အစောင့် အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အတွင်း, အပ ကိလေသာတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ သတိတည်းဟူသော တံခါးစောင့်ကို ထားရာ၏။ မင်းမြတ် စကြဝတေးမင်း၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ရဟန်းတို့ သတိတည်းဟူသော တံခါးစောင့်ရှိသော အရိယသာဝကသည် အကုသိုလ်ကို ပယ်စွန့်၏၊ ကုသိုလ်ကို ပွါးများ၏၊ အပြစ်ရှိသော တရားကို ပယ်စွန့်၏၊ အပြစ်မရှိသော တရားကို ပွါးများ၏၊ မိမိကိုယ်ကို စင်ကြယ်စွာ ဆောင်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် စက္ကဝတ္တိင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

သုံးခုမြောက် ပထဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပစိကာဝဂ် ===

၁ - ဥပစိကင်္ပဉှာ (ခြ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ခြ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခြသည် အထက်၌ မြေအမိုးကို ပြုလျက် မိမိကိုယ်ကို ပိတ်ဖုံး၍ အစာရှာခြင်းငှါ လှည့်လည်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလ စောင့်ထိန်းမှုဟူသော အမိုးကိုပြုလျက် စိတ်ကို ပိတ်ဖုံး၍ ဆွမ်း အလို့ငှါ လှည့်လည်ရာ၏။ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလ စောင့်ထိန်းမှုဟူ သော အမိုးဖြင့် အလုံးစုံသော ဘေးကို လွန်မြောက်နိုင်၏။ မင်းမြတ် ခြ၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ဥပသေနမထေရ်သည်- "အားထုတ်ခြင်း လုံ့လရှိသော ရဟန်းသည် သီလ စောင့်ထိန်းမှုဟူသော အမိုးကို ပြုလုပ်လျက်၊ စိတ်ကို လောကဖြင့် မလိမ်းကျံအပ်သည် ဖြစ်၍၊ ရာဂဘေးစသည်မှ လွတ်မြောက်ရ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော် မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ဥပစိကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပစိကာဝဂ် ===

၂ - ဗိဠာရင်္ပဉှာ (ကြောင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကြောင်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြောင်သည် လိုဏ်ဂူသို့ သွားသော်လည်းကောင်း၊ သစ်ခေါင်းသို့ သွားသော် လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်း၏ အတွင်းသို့ သွားသော် လည်းကောင်း ကြွက်ကိုသာလျှင် ရှာဖွေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွာသို့ သွားသော် လည်းကောင်း၊ တောသို့ သွားသော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားသော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ သွားသော် လည်းကောင်း မပြတ်မလပ် မမေ့မလျော့သဖြင့် ကာယဂတာသတိတည်းဟူသော ဘောဇဉ်ကိုသာလျှင် ရှာမှီးအပ်၏။ မင်းမြတ် ကြောင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ကြောင်သည် အနီး၌သာလျှင် အစာကို ရှာဖွေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၌သာလျှင် ဖြစ်ခြင်း, ပျက်ခြင်းကို အဖန်ဖန် ရှုဆင်ခြင်သည် ဖြစ်၍ နေရာ၏၊ ဤတရားကား ရုပ်တည်း၊ ဤတရား ကား ရုပ်၏ ဖြစ်မှု, ဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား ရုပ်၏ ချုပ်မှု,ချုပ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား ဝေဒနာတည်း၊ ဤတရားကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်မှု, ဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်မှု, ချုပ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား သညာတည်း၊ ဤတရားကား သညာ၏ ဖြစ်မှု, ဖြစ်ကြောင်းတည်း၊

ဤတရားကား သညာ၏ ချုပ်မှု, ချုပ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား သင်္ခါရတို့တည်း၊ ဤတရားကား သင်္ခါရတို့၏ ဖြစ်မှု, ဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်မှု, ချုပ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်တည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်၏ ဖြစ်မှု, ဖြစ်ကြောင်းတည်း၊ ဤတရားကား ဝိညာဏ်၏ ချုပ်မှု, ချုပ်ကြောင်းတည်းဟု ရှုဆင်ခြင်သည် ဖြစ်၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် ကြောင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "ဤကိုယ်ခန္ဓာမှ အဝေး၌ မဖြစ်သင့်၊ အထက်ဘဝဂ် ဗြဟ္မာ့ပြည်သည် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော မိမိကိုယ်၌သာ ရှာဖွေကြကုန်လော့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် ဗိဠာရင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၃ - ဥန္ဒူရင်္ဂပဉှာ (ကြွက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကြွက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကြွက်သည် ထိုမှ ဤမှ သွားလာသည် ရှိသော် အစာအာဟာရကိုသာ အဦးမူသည်ဖြစ်၍ သွားလာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည်သွားလာသည်ရှိသော် သင့်လျော်သော အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှုကိုသာ အဦးမူသည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်သွားရာ၏။ မင်းမြတ် ကြွက်၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ဥပသေနမထေရ်သည်- "တရား၌ အဦးမူ၍ နေထိုင်လျက် မဆုတ်နစ်မူ၍ အခါခပ်သိမ်း သတိရှိလျက် ဝိပဿနာရှုကြည့် ပွါးများသော သူသည် ရာဂစသည်မှ ငြိမ်းလျက် နေထိုင်ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် ဥန္ဒူရင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၄ - ဝိစ္ဆိကင်္ပဉှာ (ကင်းမြီးကောက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကင်းမြီးကောက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ကင်းမြီးကောက်သည် အမြီးလျှင် လက်နက်ရှိသည် ဖြစ်၍ အမြီးကို ထောင်လျက် သွားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဉာဏ်လျှင် လက်နက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဉာဏ်ကို စိုက်ထောင်၍ နေရာ၏။ မင်းမြတ် ကင်းမြီးကောက်၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ဥပသေနမထေရ်သည်- "ဉာဏ်တည်းဟူသော သန်လျက်ကို ကိုင်စွဲနေထိုင်လျက် ဝိပဿနာ ရှုကြည့် ပွါးများနေသော သူသည် အလုံးစုံသော ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရ၏၊ ထိုသူသည် သူတစ်ပါးတို့ မည္သဦးဆဲနိုင်သော သူလည်း ဖြစ်ရပေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် ဝိစ္ဆိကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၅ - နကုလင်္ပဉှာ (မြွေပါ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြွေပါ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြွေပါသည် မြွေသို့ ကပ်သည်ရှိသော် (ကိုယ်ကာ) ဆေးဖြင့် ကိုယ်ကို ထုံ၍ မြွေကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက် ရန်ငြိုးအားကြီးသော ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း, မညီညွတ်ခြင်း, ငြင်းခုံခြင်း, ဆန့်ကျင်ခြင်းတို့ဖြင့် နှိပ်စက်သော လူအပေါင်းသို့ ချဉ်းကပ်သည်ရှိသော် မေတ္တာဆေးဖြင့် စိတ်ကို အစဉ်မပြတ် လိမ်းကျံရာ၏။ မင်းမြတ် မြွေပါ၏ တစ်ပါးသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ထိုသို့ (ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း, ငြင်းခုံခြင်းစသည်) ဖြစ်တတ်သောကြောင့် မိမိအား လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးတို့အား လည်းကောင်း မေတ္တာ ပွါးထုံခြင်းကို ပြုအပ်ပြု သင့်၏၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်အပ်၏၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမ တော်တည်း" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ငါးခုမြောက် နကုလင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၆ - ဇရသိင်္ဂါလင်္ဂပဉှာ (မြေခွေးအို၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မြေခွေးအို၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြေခွေးအိုသည် အစာကို ရသည်ရှိသော် မစက်ဆုပ် မရွံရှာဘဲ အလိုရှိတိုင်း စားသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘောဇဉ်ကို ရသည်ရှိသော် မစက်ဆုပ် မရွံရှာဘဲ ခန္ဓာကိုယ် မျှတလောက်ရုံသာ သုံးဆောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြေခွေးအို၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်မဟာကဿပမထေရ်သည်- "ငါသည် ကျောင်းမှ ဆင်းသက်၍ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ထမင်းစား နေသော, နူနာရှိသော ယောကျ်ားသို့ အလေးအမြတ်ပြုကာ အနီးကပ်၍ ရပ်ပြီ။ ထိုနူနာရှိသော ယောကျ်ားသည် ပြည်ပုပ်, သွေးခြောက်တို့ဖြင့် မှည့်သောလက်ဖြင့် ထမင်းလုပ်ကို ငါ့အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီ၊ ထမင်းလုပ်ကို ထည့်လောင်း နေစဉ် နူနာရှိသော ယောကျ်ား၏ လက်ချောင်းသည် လည်း ဤသပိတ်ထဲ၌ ပြတ်ကျလေပြီ။ ငါသည် နံရံခြေကို မှီ၍ ဆွမ်းလုပ်ကို စား၏၊ စားဆဲ၌ လည်းကောင်း၊ စားပြီး၌ လည်းကောင်း ငါ့အား စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း မရှိ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြေခွေးအိုသည် အစာကို ရသည်ရှိသော် ကြမ်းတမ်း၏ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ မွန်မြတ်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း မစူးစမ်း မရွေးချယ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘောဇဉ်ကို ရသည်ရှိသော် ကြမ်းတမ်း၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မွန်မြတ်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကောင်းမြတ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မကောင်းမြတ်သည်ကို လည်း ကောင်း မစူးစမ်း မရွေးချယ်ရာ၊ ရတိုင်းသော အစာဖြင့် ရောင့်ရဲရာ၏။ မင်းမြတ် မြေခွေးအို၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ဥပသေန မထေရ်သည်- "ကြမ်းတမ်းသော ဘောဇဉ်ဖြင့်လည်း ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ရာ၏၊ ရရှိသည်မှ တစ်ပါး များစွာ သော အရသာကို မတောင့်တရာ၊ အရသာတို့၌ တပ်မက်သူ၏ စိတ်သည် ဈာန်၌ မမွေ့လျော်နိုင်၊ ဆိုး ကောင်း, ယုတ်မြတ်ရတတ်သမျှသော အစာဖြင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲနိုင်သူသည် မင်္ဂဖိုလ်ကို ပြည့်စေနိုင် ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဇရသိင်္ဂါလင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမာကထာပဉှာ ===

၇ - မိဂင်္ဂပဉှာ (သမင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သမင်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သမင်သည် နေ့အခါ တောသို့ လှည့်လည်၏၊ ညဉ့်အခါ လွင်တီးခေါင်၌ လှည့်လည်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် နေ့အခါ တော၌ နေရာ၏၊ ညဉ့်အခါ လွင်တီးခေါင်၌ နေရာ၏။ မင်းမြတ် သမင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကြက်သီးထဖွယ်ကို ပြရာ လောမ ဟံသနဒေသနာတော်၌- "သာရိပုတ္တရာ ထိုငါဘုရားသည်ကား (တပို့တွဲ + တပေါင်း နှစ်လ၏) အကြား ရှစ်ရက်ဖြစ်သော ဆီးနှင်းကျသော အခါ၌ အေးမြကုန်သော၊ ဆောင်းလဖြစ်ကုန်သော ညဉ့်တို့၌ ညဉ့် အခါ ငါဘုရားသည် လွင်တီးခေါင်၌ နေ၏၊ နေ့အခါ တောအုပ်၌ နေ၏၊ နွေလတို့၏ နောက်ဆုံးတစ်လ၌ နေ့အခါ လွင်တီးခေါင်၌ နေ၏၊ ညဉ့်အခါ တောအုပ်၌ နေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော် မူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သမင်သည် လှံဖြစ်စေ၊ မြားဖြစ်စေ ရှေးရှု ကျရောက်လာသည်ရှိသော် လှည့်ပတ်၏၊ ပြေးလွှား၏၊ ကိုယ်ကို လက်နက်အနီးသို့ မဆောင်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာတို့ ရှေးရှု ကျရောက်ကုန်သည်ရှိသော် လှည့်ပတ်ရာ၏၊ ပြေးလွှားရာ၏၊ စိတ်ကို ကိလေသာ အနီးသို့ မဆောင်အပ်။ မင်းမြတ် သမင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သမင်သည် လူတို့ကို မြင်သည်ရှိသော် "ထိုလူတို့သည် ငါ့ကို မမြင်စေ ကုန်သတည်း" ဟု ထိုထိုဤဤ အတည်မရှိသော အရပ်သို့ ပြေးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း, မညီညွတ်ခြင်း, ငြင်းခုံခြင်း အလေ့ ရှိကုန်သော သီလ မရှိ, ပျင်းရိသူတို့ကို လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအဖော်၌ မွေ့လျော်သူတို့ကို လည်း ကောင်း မြင်သည်ရှိသော် "ထိုသူတို့သည် ငါ့ကို မမြင်စေကုန်သတည်း၊ ငါသည်လည်း ထိုသူတို့ကို မတွေ့ မမြင်ရလို" ဟု ထိုထိုဤဤ အတည်မရှိသော အရပ်သို့ ပြေးရာ၏။ မင်းမြတ် သမင်၏ သုံးခုမြောက် သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်-"ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်ဝယ် တစ်ရံတစ်ခါမျှ ယုတ်မာသော အလိုရှိသူ, ပျင်းရိသူ, လုံ့လဝီရိယ ယုတ်လျော့သူ, အကြားအမြင် နည်းပါးသူ, မပြုကျင့်သင့်သည်ကို ပြုကျင့်သူဟု သမုတ် သိမှတ်အပ်သည် မဖြစ်ဖူးချေ" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် မိဂင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၈ - ဂေါရူပက်ပဉှာ (နွားအပေါင်း၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နွားအပေါင်း၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နွားအပေါင်းသည် မိမိ၏နေရာ ခြံအိမ်ကို မစွန့်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် "ဤကိုယ်ကောင်သည် မမြဲခြင်း, အဝတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းရခြင်း, နှိပ်နယ်ရခြင်း, ကွဲပျက်ခြင်း, ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကြဲခြင်း, ပျက်စီးခြင်း သဘောရှိ၏" ဟု မိမိကိုယ်ကို မစွန့်ရာ။ မင်းမြတ် နွားအပေါင်း၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နွားအပေါင်းသည် ဆွဲယူ ရွက်ဆောင်အပ်သော ဝန်ရှိသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ဝန်ကို ရွက်ဆောင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆောက်တည်အပ် မြတ်သော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာခြင်း, ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် အသက် အပိုင်းအခြား တိုင်အောင်, အသက်ဆုံးသည်တိုင်အောင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏။ မင်းမြတ် နွားအပေါင်း၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နွားအပေါင်းသည် အလိုအာသာဖြင့် အနံ့ကိုယူလျက် ရေကိုသောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အဆုံးအမကို အလိုအာသာဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ်သဖြင့်, ကြည်ညိုခြင်းဖြင့်ကောင်း, မကောင်းသော အနံ့ကို ယူလျက် ခံယူရာ၏။ မင်းမြတ် နွားအပေါင်း၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား နွားအပေါင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက (ဝန်ကို)ရွက်ဆောင်စေအပ်သည်ရှိသော် ရွက်ဆောင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီတင်းကြီး၊ သီတင်းလတ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ ည်းကောင်း၊ လူဥပါသကာ၏ လည်းကောင်း အဆုံးအမ အသွန်အသင်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ခံယူရာ၏။ မင်းမြတ် နွားအပေါင်း၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်- "မွေးဖွားသော နှစ်အားဖြင့် ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ ယနေ့ ပြုသစ်စ ဖြစ်သော သာမဏေငယ်ကသော်လည်း ငါ့ကို ဆုံးမငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုအဆုံးအမကို ဦးထိပ်ဖြင့် ခံယူပါ၏။ ထိုသာမဏေငယ်ကို မြင်လတ်သည်ရှိသော် ထက်သန်လှသော အလိုကို လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်လေးမြတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေပေအံ့၊ ထိုသာမဏေကို အကြိမ်ကြိမ် ရှိသေစွာပြု၍ ဆရာ့အရာ၌ ထားပါအံ့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဂေါရူပက်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၉ - ဝရာဟင်္ဂပဉှာ (ဝက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဝက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဝက်သည် အလွန်ပူလောင်သော နွေကာလသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရေသို့ ချဉ်းကပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမျက်ဒေါသကြောင့် စိတ်နောက်ကျု၊ ချော်ချွတ်၊ တုန်လှုပ်၊ ပူလောင်ခဲ့သော် အေးမြလှစွာသော အမြိုက်နှင့် တူသော မွန်မြတ်သော မေတ္တာ ဘာဝနာသို့ ကပ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဝက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဝက်သည် ရွှံ့ညွှန်ရေသို့ ကပ်သည်ရှိသော် နှာခေါင်းဖျားဖြင့် မြေကြီးကို တူး၍ ကျင်းဖွဲ့ကာ ကျင်းခွက်၌ အိပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်၌ ကိုယ်ကို ထားလျက် အာရုံအတွင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဝက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇမထေရ်သည်- "ဝိပဿနာရှုသော သူသည် ကိုယ်၌ အနိစ္စစသော သဘောကို မြင်၍ စူးစမ်း ဆင်ခြင်ကာ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်၍ အဖော်မပါ သတိပဋ္ဌာန်စသော အာရုံအတွင်း၌ အိပ်နေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် ဝရာဟင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၄ - ဥပမိကာဝဂ် ===

၁၀ - ဟတ္ထိင်္ဂပဉှာ (ဆင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဆင်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဆင်မည်သည်ကား သွားနေစဉ်ပင် မြေကြီးကို ခွဲသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ကို သုံးသပ်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် ကိလေသာ အားလုံးတို့ကို ဖောက်ခွဲအပ်၏။ မင်းမြတ် ဆင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဆင်သည် အလုံး (တစ်ကိုယ်လုံးဖြင့်သာလျှင်) လှည့်လည်ကြည့်၏၊ ဖြောင့်စွာသာလျှင် ကြည့်၏၊ တူရူအရပ်၊ အထောင့် အရပ်တို့ကို မကြည့်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော ကိုယ်ဖြင့် ကြည့်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ တူရူအရပ်၊ အထောင့်အရပ်တို့ကို မကြည့်ရာ၊ အထက်သို့ မကြည့်ရာ၊ အောက်သို့ မကြည့်ရာ၊ လှည်းထမ်းပိုး တစ်ပြန်မျှကိုသာ ကြည့်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဆင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဆင်သည် အမြဲနေရာ မရှိမူ၍ ကျက်စားခြင်းငှါ သွားသည်ရှိသော် ထိုရောက်ရာ အရပ်သို့သာလျှင် နေရန် ချဉ်းကပ်၏၊ အမြဲရပ်တည်ရာ နေရာမရှိ၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အမြဲနေရာ မရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ တပ်ခြင်းအာလယ ကင်းသည် ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံ သွားရာ၏၊ ဝိပဿနာရှုသော ရဟန်းသည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နှစ်သက်စဖွယ် ရှိသော အရပ်၌ဖြစ်သော မဏ္ဍပ်ကို လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းကို လည်းကောင်း၊ လိုဏ်ကို လည်းကောင်း၊ တောင်ဝှမ်းကို လည်းကောင်း အကယ်၍ မြင်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုမြင်ရာ အရပ်၌သာလျှင် နေရန် ချဉ်းကပ်ရာ၏။ အမြဲတည်သော နေရာကို မပြုရာ။ မင်းမြတ် ဆင်၏ သုံးခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဆင်သည် ရေသို့ သက်ဆင်းသည်ရှိသော် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ် အကြေးကင်း၍ အေးမြသော ရေဖြင့် ပြည့်သော ကြာခေါင်းလောင်း, ကြာညို, ကြာပဒုမ္မာ, ကြာပုဏ္ဍရိက် တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် များစွာ ကြီးကျယ်သော ပဒုမ္မာကြာအိုင်သို့ သက်ဆင်းကာ ဆင်တို့၏ ကစားခြင်း ဖြင့် ကစား၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်း အညစ်အကြေး ကင်း၍ အထူးကြည်လင်သော, မနောက်ကျူသော, မြတ်သော တရားတည်းဟူသော ရေဖြင့် ပြည့်သော (ဝိမုတ္တိ) အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော ပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော မဟာသတိပဋ္ဌာန်တည်း ဟူသော ရေကန်သို့ သက်ဆင်းလျက် ဉာဏ်ဖြင့် သင်္ခါရတရားတို့ကို ခါ၍ ချအပ်ကုန်၏၊ ခါတွက် လွှင့်ပစ် အပ်ကုန်၏၊ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကစားခြင်းဖြင့် ကစားရာ၏။ မင်းမြတ် ဆင်၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဆင်သည် သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ခြေကို ကြွ၏၊ သတိရှိသည် ဖြစ်၍ ခြေကို ချ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သတိသမ္ပဇဉ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခြေကို ကြွရာ၏၊ သတိသမ္ပဇဉ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခြေကို ချရာ၏၊ ရှေ့သို့ တက်ခြင်း, နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကွေးခြင်း, ဆန့်ခြင်း၌ လည်းကောင်း အလုံးစုံသော ဣရိယာပုထ်တို့၌ သတိ သမ္ပဇဉ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဆင်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌- "ကိုယ်ဖြင့် စောင့်စည်း ခြင်းသည် ကောင်း၏၊ နှုတ်ဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ စိတ်နှလုံးဖြင့် စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အလုံးစုံတို့၌ စောင့်စည်းခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အလုံးစုံတို့၌ (မကောင်းမှုမှ) ရှက်ကြောက်၍ စောင့်စည်းသောသူကို စောင့်ရှောက်လုံခြုံသူဟု ဆိုအပ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

ဆယ်ခုမြောက် ဟတ္ထိဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

လေးခုမြောက် ဥပမိကာဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၁ - သီဟင်္ပဉှာ (ခြင်္သေ့၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “ခြင်္သေ့၏ အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏” ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါခုနစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့မည်သည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ညစ်ကြေးမတင် စင်ကြယ်စွာ ဖြူသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ညစ်ကြေးမတင် စင်ကြယ်စွာသော ဖြူသော စိတ်ဖြင့် ယုံမှားမှု ကင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အခြေလေးချောင်းရှိသည် ဖြစ်၍ အလွန်ရဲရင့်စွာ လှည့်လည် သွားလာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါးတည်းဟူသော အခြေရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အလွန်လှပ၍ နှစ်သက်စဖွယ် ဖြစ်သော လည်ဆံရှိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလွန်လှပ၍ နှစ်သက်စဖွယ်ဖြစ်သော သီလတည်းဟူသော လည်ဆံရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အသက်ပင် ကုန်ဆုံးသော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးသော သတ္တဝါကိုမျှ မကိုင်းညွတ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သင်္ကန်း, ဆွမ်း, ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ, သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပရိက္ခရာတို့ ကင်းပြတ်သော်လည်း တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူကိုမျှ မကိုင်းညွတ်ရာ။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အစဉ်အတိုင်း စား၏၊ ကျရာအရပ်၌ သာလျှင် အလိုရှိတိုင်း စား၏၊ မွန်မြတ်သော အသားကို မရွေးချယ်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အစဉ်အတိုင်းစားသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ပေးလှူသူ ဒါယကာတို့ကို မရွေးချယ်အပ်ကုန်၊ ရှေးဦးအိမ်ကို ပယ်၍ (ပေးလှူသူဒါယကာ)တို့ကို မချဉ်းကပ်အပ်ကုန်၊ ဘောဇဉ်ကို မရွေးချယ်ရာ၊ ဆွမ်းလုတ်ကို ယူရာအရပ်၌သာလျှင် ခန္ဓာကိုယ် မျှတခြင်းငှါ စားရာ၏၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို မရွေးချယ်ရာ။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အစာကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းထားခြင်း မရှိ၊ တစ်ကြိမ် ကျက်စားရာ အရပ်၌ စားပြီးသော် တစ်ဖန် ထိုအရပ်သို့ မချဉ်းကပ် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သိုမှီးခြင်းကို မပြုမူ၍ သုံးဆောင်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ ခြောက်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခြင်္သေ့သည် အစာကို မရသည်ရှိသော် မပူပင်, မတောင့်တ၊ အစာကို ရသော်လည်း မတပ်မက်, မတွေဝေ၊ လောဘအလွန် မသက်ရောက်စေဘဲ စား၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘောဇဉ်ကို မရသောကြောင့် မပူပင်, မတောင့်တရာ၊ ဘောဇဉ်ကို ရသော်လည်း မတပ်မက်, မတွေဝေဘဲ လောဘအလွန် မသက်ရောက်စေဘဲ အပြစ်ကို ရှုကြည့်လျက် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ပညာဖြင့် သုံးဆောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခြင်္သေ့၏ ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တ

နိကာယ်မြတ်၌ မဟာကဿပမထေရ်ကို ချီးကျူးထောမနာတော်မူလိုရကား- “ရဟန်းတို့ ဤကဿပသည် ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲနိုင်၏၊ ရရသမျှသော ဆွမ်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်း၏ ဂုဏ်ကိုလည်း ဆိုလေ့ရှိ၏၊ ဆွမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မလျော်ကပ်ပတ်သော (မအပ်သော) ရှာမှီးခြင်းသို့ မရောက်၊ ဆွမ်းကို မရ၍လည်း မပူပင်, မတောင့်တ၊ ဆွမ်းကို ရ၍လည်း မတက်မက်, မတွေဝေ၊ လောဘအလွန် မသက်ရောက်စေဘဲ အပြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်လျက် ဝဋ်မှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ပညာရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်၏” ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော သီဟင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၂ - စက္ကဝါကင်္ပဉှာ (စက္ကဝါက်ငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန “စက္ကဝါက်ငှက်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏” ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စက္ကဝါက်ငှက်သည် အသက်ဆုံးသည်တိုင်အောင် အဖော်ကို မစွန့်ပစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အသက်ဆုံးသည် တိုင်အောင် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှု ‘ယောနိသောမနသိကာရ’ ကို မစွန့်ရာ။ မင်းမြတ် စက္ကဝါက်ငှက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား စက္ကဝါက်ငှက်သည် မှော်သေး, မှော်ညှင်းကို စား၏၊ ထိုမှော်သေး, မှော်ညှင်းဖြင့်သာ ရောင့်ရဲ၏၊ ထိုမှော်သေး, မှော်ညှင်းဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်းကြောင့် အားအင်မှ လည်း ကောင်း၊ အဆင်းမှ လည်းကောင်း မဆုတ်ယုတ်၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲရာ၏၊ မင်းမြတ် ရရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲသော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလမှ မဆုတ်ယုတ်၊ သမာဓိမှ မဆုတ်ယုတ်၊ ပညာမှ မဆုတ်ယုတ်၊ ဝိမုတ္တိ (အရဟတ္တဖိုလ်) မှ မဆုတ်ယုတ်၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်မှ မဆုတ်ယုတ်၊ အလုံးစုံသော ကုသိုလ်တရားတို့မှ မဆုတ်ယုတ်။ မင်းမြတ် စက္ကဝါက်ငှက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား စက္ကဝါက်ငှက်သည် သတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းဆဲ သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တုတ်ကို ချထားသည်, လက်နက်ကို ချထားအပ်သည်, မကောင်းမှုမှ ရှက်သည်, သနားခြင်းသို့ ရောက်သည်, အလုံးစုံသော သက်ရှိသတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွါးကို စောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် စက္ကဝါက်ငှက်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် စက္ကဝါကဇာတ်၌- “အကြင်သူသည် ကိုယ်တိုင်လည်း မသတ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မသတ်ပုတ်စေ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မအောင်နိုင်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း မအောင်နိုင်စေ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာအဖို့ အစုရှိ၏၊ ထိုသူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးနှင့်မျှ ရန်မရှိနိုင်’ ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် စက္ကဝါကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၃ - ပေဏာဟိကင်္ဂပဉှာ (အောက်ချင်းငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အောက်ချင်းငှက်မ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် ထိုအင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အောက်ချင်း ငှက်မသည် မိမိ၏ လင်၌ ငြူစူခြင်းကြောင့် သားငယ်တို့ကို မကျွေးမွေး သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိစိတ်၌ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်လတ်သော် ငြူစူသည် ဖြစ်ရာ၏၊ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့် ကောင်းစွာ စောင့်စည်းမှုဟူသော အခေါင်း၌ ထည့်ထား၍ မနောဒွါရ၌ ကာယ ဂတာသတိကို ပွါးများရာ၏။ မင်းမြတ် အောက်ချင်းငှက်မ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား အောက်ချင်းငှက်မသည် တော၌ တစ်နေ့ပတ်လုံး ကျက်စားရာ အရပ်ကို သွားလာလှည့်လည်၍ ညဉ့်၌ မိမိ၏ လုံခြုံခြင်းငှါ ငှက်အပေါင်းသို့ ကပ်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သံယောဇဉ်မှ လွတ်ခြင်းငှါ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်ကို မှီဝဲရာ၏၊ ထိုဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ မွေ့လျော်မှုကို မရသော ရဟန်းသည် ကဲ့ရဲ့ စွပ်စွဲမှု ဘေးမှ စောင့်ထိန်းရန် သံဃာ့ဘောင်သို့ သက်ဝင်၍ သံဃာ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် နေရာ၏။ မင်းမြတ် အောက်ချင်းငှက်မ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ သဟမ္ပတိမည်သော ပြဟ္မာသည်- "တောတွင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ ကို မှီဝဲကုန်လော့၊ သံယောဇဉ်မှ လွတ်ခြင်းငှါ ကျင့်ရာ၏၊ ထိုတော၌ မွေ့လျော်မှုကို အကယ်၍ မရငြားအံ့၊ သတိရှိ၍ စိတ်ကို စောင့်စည်းလျက် သံဃာ့ဘောင်၌ နေထိုင်ရာ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် ပေဏာဟိကင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၄ - ဃရကပေါတက်ပဉှာ (အိမ်ခို၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အိမ်ခို၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အိမ်ခိုသည် သူတစ်ပါးအိမ်၌ နေရသည်ရှိသော် ထိုသူတစ်ပါးတို့၏ ဥစ္စာဘဏ္ဍာ၏ တစ်စုံတစ်ခုသော နိမိတ်အမှတ်ကို မယူ၊ လျစ်လျူ ရှု၍ အမှတ်များစွာ ပြု၍ နေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ပါးသော အမျိုးသို့ ကပ်သည်ရှိသော် ထိုအမျိုး၌ မိန်းမ, ယောကျ်ားတို့၏ ညောင်စောင်း ၌ လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်၌ လည်းကောင်း၊ အဝတ်ပုဆိုး၌ လည်းကောင်း၊ တန်ဆာ၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင်း အသုံးအဆောင်၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်ပအသုံးအဆောင်၌ လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ် အထူး အထွေတို့၌ လည်းကောင်း နိမိတ်အမှတ်အသားကို မယူရာ၊ လျစ်လျူရှုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ရဟန်းဟူသော အမှတ်သညာကို ရှေးရှုဖြစ်စေရာ၏။ မင်းမြတ် အိမ်ခို၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠနာရဒဇာတ်၌- "သူတစ်ပါးအိမ်သို့ သောက်ခြင်း ငှါ လည်းကောင်း၊ စားခြင်းငှါ လည်းကောင်း ဝင်သည်ရှိသော် အတိုင်းအရှည်နှင့် ယှဉ်၍ ခဲရာ၏၊ အတိုင်းအရှည်နှင့် ယှဉ်၍ စားရာ၏၊ မိန်းမ၏ အဆင်း 'ရူပါရုံ' ၌ စိတ်ထားမပြုရာ" ဟု ဤစကားကို လည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

လေးခုမြောက် ဃရကပေါတက်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၅ - ဥလူကင်္ဂပဉှာ (ခင်ပုပ်ငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ခင်ပုပ်ငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခင်ပုပ်ငှက်သည် ကျီးငှက်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ ညဥ့်အခါ၌ ကျီးအပေါင်း ရှိရာသို့ သွားလျက် များစွာသော ကျီးတို့ကိုလည်း သတ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မသိမှု 'မောဟ' နှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းကို ပြုရာ၏၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေ၍ မသိမှု 'မောဟ' ကို ကောင်းစွာ နှိမ်နင်းရာ၏၊ အရင်းမှ ဖြတ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခင်ပုပ်ငှက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ခင်ပုပ်ငှက်သည် လုံခြုံစွာ ကိန်းအောင်း သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်, တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်း၌ ပျော်ပိုက်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ခင်ပုပ်ငှက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တနိကာယ်မြတ်၌- "ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာဝယ် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်, ကိန်းအောင်းခြင်း၌ တစ်ပါးတည်း ပျော်ပိုက်သည် ဖြစ်၍ "ဤတရားကား ဆင်းရဲတည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ "ဤတရားကား ဆင်းရဲ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းတည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း သိ၏၊ "ဤတရားကား ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)တည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းသိ၏၊ "ဤတရားကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်) သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော အကျင့်တည်း" ဟု ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း သိ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ငါးခုမြောက် ဥလူကင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

------

၆ - သတပတ္တင်္ဂပဉှာ (ခေါက်ရှာငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ခေါက်ရှာငှက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ခေါက်ရှာငှက်သည် တွန်မြည်လျက် သူတစ်ပါးတို့အား ဘေးမရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဘေးရှိသည်ကို လည်းကောင်း ပြောကြား သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သူတစ်ပါးတို့အား တရားကိုဟောသဖြင့် ဖရိုဖရဲကျရသော ဝိနိပါတဘေးကို ဘေးအားဖြင့် ပြရာ၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဘေးကင်းသော အားဖြင့် ပြရာ၏။ မင်းမြတ် ခေါက်ရှာငှက်၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ မထေရ်သည်- "ယောဂီရဟန်းသည် ငရဲ၌ ဘေး၏ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်၌ ပြန့်ပြော များပြားသော ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးကုန်သော အကျိုးတို့ကို ပြအပ်ကုန်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် သတပတ္တင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၇ - ဝဂ္ဂုလိင်္ဂပဉှာ (လင်းနို့၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လင်းနို့၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လင်းနို့သည် အိမ်သို့ ဝင်၍ ပျံသန်း လှည့်လည်ပြီးသော် ထွက်၏၊ ထိုအိမ်၌ မနှောင့်ယှက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လျက် အိမ်စဉ်အတိုင်း လှည့်လည်ပြီး သော် ရသော လာဘ်ဖြင့် လျင်စွာသာလျှင် ထွက်ရာ၏၊ ထိုရွာ၌ နှောင့်ယှက်သည် မဖြစ်ရာ။ မင်းမြတ် လင်းနို့၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လင်းနို့သည် သူတစ်ပါးအိမ်၌ နေသည်ရှိသော် ထိုအိမ်ရှင်တို့အား ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးကြောင်းကို မပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် (ဒါယကာ) အိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ အလွန်တောင်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သိစေခြင်း 'ဝိညတ်' များသဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်၏ အပြစ် ဒေါသများသဖြင့် အလွန် အဆိုအပြောများ သဖြင့် လည်းကောင်း၊ တူမျှသော ချမ်းသာဆင်းရဲရှိသဖြင့် လည်းကောင်း ထိုဒါယကာတို့အား တစ်စုံ တစ်ရာ နှလုံးမသာယာဖွယ်ကို မပြုရာ၊ ထိုဒါယကာတို့၏ ပြုလုပ်ရင်းအမှုကို မယုတ်လျော့စေရာ၊ အလုံးစုံ ကြီးပွါးခြင်းကိုသာလျှင် အလိုရှိရာ၏။ မင်းမြတ် လင်းနို့၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက် နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃနိကာယ်မြတ် လက္ခဏသုတ်၌- "သဒ္ဓါတရားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သီလဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပရိယတ်အကြားအမြင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာဖြင့် လည်းကောင်း၊ စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ လောကီတရားဖြင့် လည်းကောင်း၊ များစွာကုန် သော ကောင်းမြတ်သော ဂုဏ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာဖြင့် လည်းကောင်း၊ စပါးဖြင့် လည်းကောင်း၊ လယ်ယာဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားသမီးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မယားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြေ လေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်း တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင် တော်စပ်သူတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အားအင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျိုး, သူကျိုး နှစ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း သူတစ်ပါးတို့သည် အသို့လျှင် မဆုတ်ယုတ်ကုန်အံ့နည်းဟု အလိုရှိ၏၊ အကျိုး ပြီးမြောက်ခြင်းကိုလည်း လွန်စွာတောင့်တ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ဝဂ္ဂုလိင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၈ - ဇလူကာပဉှာ (မျှော့၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မျှော့၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မျှော့သည် အကြင်သူ၌ တွယ်၏၊ ထိုသူ၌သာ မြဲစွာ တွယ်၍ သွေးကို စုတ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်းဟူသော အာရုံ၌ စိတ်သည် တွယ်၏၊ ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းတည်း ဟူသော အာရုံကို အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သဏ္ဌာန်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရပ်မျက်နှာ အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ တည်ရာမှီရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသွင်အပြင်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမှတ်နိမိတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း မြဲစွာ တည်ထောင် စိုက်နှက် ၍ ထိုစွဲလမ်းသော အာရုံဖြင့်သာလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရသာနှင့် မရောယှက်သော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'ဝိမုတ္တိ' တည်းဟူသော အရဟတ္တဖိုလ်အရသာကို သောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် မျှော့၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်- "စင်ကြယ်လှစွာသော စိတ်ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံ၌ တည်၍ ထိုစိတ်ဖြင့် မည်သည့် အရသာတို့နှင့်မျှ မရောယှက်သော ဝိမုတ္တိဟူသော နိဗ္ဗာန်, မဂ်, ဖိုလ်အရသာကို သောက်သုံးအပ်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဇလူကာပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၉ - သပ္ပဂ်ပဉှာ (မြွေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန မြွေ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မြွေသည် ရင်ဘတ်ဖြင့် သွား သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပညာဖြင့် သွားအပ်၏၊ မင်းမြတ် ပညာဖြင့် သွားသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် နည်းမှန် လမ်းမှန် သဘောမှန်၌ လှည့်လည် ၏၊ မမှန်သော သဘော လက္ခဏာကို ရှောင်ကြဉ်၏၊ဟုတ်မှန်သော သဘောလက္ခဏာကို ပွါးများ၏။ မင်းမြတ် မြွေ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြွေသည် သွားလာသည်ရှိသော် (အဆိပ်နိုင်သော) ဆေးကို ကြဉ် ရှောင်၍ သွား၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းသော အကျင့် ဒုစရိုက်ကို ကြဉ်ရှောင်သဖြင့် သွားလာလှည့်လည်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြွေ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မြွေသည် လူတို့ကို မြင်သည်ရှိသော် ပူပန်၏၊ စိုးရိမ်၏၊ ကြံစည်၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းသော အကြံတို့ကို ကြံမိ

၍ မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လတ်သော် "ငါသည် မေ့လျော့ပေါ့တန်သဖြင့် နေ့ရက်ကို ကုန်လွန်စေအပ်ပြီ၊ ထိုနေ့ရက်ကို တစ်ဖန်ရခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း" ဟု ပူပန်ရာ၏၊ စိုးရိမ်ရာ၏၊ ကြံစည်ရာ၏။ မင်းမြတ် မြွေ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဘလ္လာတိယဇာတ်၌ ကိန္နရာဖိုမနှစ်ဦးတို့သည်-"မုဆိုး ငါတို့သည် တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး အလိုမရှိကြကုန်ဘဲ တစ်ဦးသည် တစ်ဦးကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ကြကုန်လျက် (မြစ်ရေခြား၍) ကွေကွင်းနေကြရကုန်၏၊ ထိုတစ်ညဥ့်အတွက်ကို ပူဆွေးလွမ်းဆွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုညဥ့်မျိုး နောက်ထပ် တစ်ဖန် မဖြစ်ပါစေလင့်ဟု ငိုပွဲချီချ စိုးရိမ်ကြရကုန်၏" ဟု (မုဆိုးအား ပြောသော) ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် သပ္ပဂ်ပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၅ - သီဟဝဂ် ===

၁၀ - အဇဂရင်္ဂပဥှာ (စပါးကြီးမြွေ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "စပါးကြီးမြွေ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် စပါးကြီးမြွေသည် ကြီးစွာသော ကိုယ်ရှိ၏၊ များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး ယုတ်လျော့သော ဝမ်းခေါင်းရှိ၏၊ အလွန်နွမ်းပါး၏၊ ဝမ်းခေါင်းပြည့်အောင် အစာကို မရ၊ ပြည့်စုံစွာ မရသည်ဖြစ်၍ သာလျှင် ကိုယ်၏ မျှတလောက်ရုံမျှဖြင့်သာ မျှတသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ဆွမ်းခံအကျင့်၌ လေ့ကျက်သော၊ သူတစ်ပါးထံမှ ဆွမ်းကိုရရန် ကပ်သော၊ သူတစ်ပါး ပေးလှူသည်ကိုသာ လိုလားသော၊ ကိုယ်တိုင်ယူခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်သော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝမ်းပြည့်လောက်အောင်သော ဆွမ်းအာဟာရကို ရရန် ခဲယဉ်း၏၊ အာဟာရ ရနိုင်ခဲ၏၊ ခဲယဉ်းသဖြင့် ရအပ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်စေကာမူ ဇကန် စင်စစ်အားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကိုသာ ပွါးများ စေလိုရင်းရှိသော အမျိုးကောင်းသား ယောဂီသည် လေးလုပ်, ငါးလုပ်သော ဆွမ်းတို့ကို မစားမူ၍ အကြွင်းကို ရေဖြင့် ပြည့်စေအပ်၏။ မင်းမြတ် စပါးကြီးမြွေ၏ တစ်ခုသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ရဟန်းသည် စွတ်စိုသော အစာကို လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့သော အစာကို လည်းကောင်း (ရရသမျှ) စားသုံး၍ ပြည့်စုံဝပြောသည် မဖြစ်ရာ၊ ယုတ်လျော့သော ဝမ်းရှိသည်, အတိုင်းအရှည်ရှိသော အစာအာဟာရရှိသည် ဖြစ်၍ သတိပြုလျက် ကျင့်သုံးရာ၏။ လေးလုပ်, ငါးလုပ်သော ဆွမ်းတို့ကို မစားဘဲ ရေသောက်ရာ၏၊ ဤသို့ စားသည်ရှိသော် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းအား ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ခြင်းငှါ သင့်လျော်လောက်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် အဇဂရင်္ဂပဥှာ ပြီး၏။

ငါးခုမြောက် သီဟဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၁ - ပန္ထမက္ကဋကင်္ဂပဉှာ (ပင့်ကူ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပင့်ကူ၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု(မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပင့်ကူသည် လမ်း၌ ပင့်ကူ ကွန်ရက် (ပင့်ကူအိမ်) ကို ပြု၍ ထိုကွန်ရက်၌ ပိုးသည်လည်းကောင်း၊ ယင်သည်လည်းကောင်း၊ နှံကောင်သည် လည်းကောင်း အကယ်၍ ငြိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုအကောင်ကို ဖမ်းယူ၍ စားသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူ သာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒွါရခြောက်ပါးတို့၌ သတိပဋ္ဌာန် တည်းဟူသော ကွန်ရက်ဇိတာန်ကိုပြု၍ ထိုကွန်ရက်ဇိတာန်၌ ကိလေသာ တည်းဟူသော ယင်ကောင်တို့သည် အကယ်၍ ဖွဲ့မိကုန်သည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် သတ်အပ်၏၊ မင်းမြတ် ပင့်ကူ၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်သည်- "ခြောက်ဒွါရတို့၌ (ဖြစ်သော) စိတ်ကို သတိပဋ္ဌာန်အာရုံမြတ်၌ အမြဲ စွဲမှတ်ရာ၏၊ ထိုစိတ်၌ ကိလေသာတို့သည် အကယ်၍ ငြိကုန်အံ့၊ ဝိပဿနာပွါးများသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည့်ထိုကိလေသာတို့ကို သတ်အပ်ကုန်၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟော တော်မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ပန္ထမက္ကဋကင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၂ - ထနဿိတဒါရကင်္ဂပဉှာ (နို့စို့သူငယ်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "နို့စို့သူငယ်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် နို့စို့သူငယ်သည် မိမိ အကျိုး၌သာ ငဲ့ကွက်၍ နို့စို့လိုသော် ငိုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိအကျိုး (အရဟတ္တဖိုလ်)၌ ငဲ့ကွက်၍ ပါဠိသင်ခြင်း, အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း, ကောင်းစွာ လုံ့လပြုခြင်း, ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ဆရာနှင့်အတူ နေထိုင်ခြင်း, အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို မှီဝဲခြင်း အားလုံးတို့၌ တရားသက်ဝင်သော ဉာဏ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် နို့စို့သူငယ်၏ ဤအင်္ဂါ တစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃနိကာယ်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန သုတ္တန်၌- "အာနန္ဒာ ငါဘုရား တိုက်တွန်း၏၊ သင်တို့သည် မိမိအကျိုးစီးပွါး၌ စေ့ဆော်ကြကုန်လော့၊ မိမိအကျိုးစီးပွါး၌ အားထုတ်ကြကုန်လော့၊ မိမိအကျိုးစီးပွါး၌ မမေ့ မလျော့ကြကုန်ဘဲ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိကုန်, နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် ထနဿိတဒါရကင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋင်္ဂကဝဂ် ===

၃ - စိတ္တကဓရကုမ္မင်္ဂပဉှာ (ကုန်းလိပ်ပြောက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ကုန်းလိပ်ပြောက်၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ်ကုန်းလိပ်ပြောက်သည် ရေမှ ကြောက်သောကြောင့် ရေကို ကြဉ်ရှောင်၍ သွား၏။ ထိုသို့ရေကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်းကြောင့်လည်း အသက်မှ မဆုတ်ယုတ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မေ့လျော့မှု၌ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မမေ့မလျော့မှု၌ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးကို ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုသို့ (မေ့လျော့မှု၌) ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်း ရဟန်း၏ အဖြစ်မှ မယုတ်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အနီး၌ ကပ်၍ တည်၏။ မင်းမြတ်ကုန်းလိပ်ပြောက်၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မပဒ၌- "မမေ့မလျော့ခြင်း၌ မွေ့လျော်သော၊ မေ့လျော့ခြင်း၌ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိသော ရဟန်းသည် ရဟန်းဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အနီး၌သာလျှင် တည်၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် စိတ္တကဓရကုမ္မင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

------

၄ - ပဝနင်္ဂပဉှာ (တောအုပ်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "တောအုပ်၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တောအုပ်မည်သည် မစင်ကြယ်သော လူအပေါင်းကို ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ပါးသောသူတို့၏ အပြစ်, ချွတ်ယွင်းချက်ကို ဖုံးလွှမ်းရာ၏၊ မဖွင့်အပ်။ မင်းမြတ် တောအုပ်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောအုပ်သည် များစွာသော လူတို့မှ ဆိတ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပ်မက်မှု 'ရာဂ'၊ အမျက်ထွက်မှု 'ဒေါသ'၊ တွေဝေမှု 'မောဟ'၊ ထောင်လွှားမှု 'မာန'၊ မှားသောအယူ 'ဒိဋ္ဌိ'ဟူသော ကွန်ရက်တို့မှလည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသောကိလေသာတို့မှလည်းကောင်း ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တောအုပ်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောအုပ်သည် လူတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိယာတို့၏

ဥစ္စာမဟုတ်ကုန်သော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကင်းဆိတ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တောအုပ်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောအုပ်သည် ငြိမ်သက်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ငြိမ်သက်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည် ဖြစ်ရာ ၏၊ရာဂစသည်၌ ငြိမ်းအေးသည်, မာနကို ပယ်ပြီးသည်, ကျေးဇူးချေဖျက်ခြင်းကို ပယ်ပြီးသည် ဖြစ်ရာ ၏။ မင်းမြတ် တောအုပ်၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တောအုပ်သည် အရိယာဖြစ်သောသူတော်ကောင်းတို့ အမြဲ မှီဝဲအပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အရိယာ ဖြစ်သော သူတော်ကောင်းတို့ အမြဲမှီဝဲအပ်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် တောအုပ်၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သံယုတ္တ နိကာယ်မြတ်၌- "ရာဂစသည်တို့မှ ဆိတ်ကင်းကုန်သော၊ ဖြူစင်သော အကျင့်ရှိကုန်သော၊ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိကုန်သော၊ ကိလေသာကို ရှို့မြိုက်တတ်ကုန်သော၊ အမြဲထက်သန်သော ဝီရိယရှိကုန်သော ပညာရှိတို့နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရာ၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် ပဝနင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၅ - ရုက္ခင်္ဂပဉှာ (သစ်ပင်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သစ်ပင်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သစ်ပင်မည်သည်ကား အပွင့်အသီးကို ဆောင်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု 'အရဟတ္တဖိုလ်'တည်းဟူသော အပွင့်, မဂ်ဖိုလ်ဟူသော အသီးကို ဆောင်သည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် သစ်ပင်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သစ်ပင်သည် အနီးသို့ ကပ်လာကုန်သော လူတို့အား အရိပ်ကို ပေးသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အနီးသို့ ကပ်လာ ဝင်လာကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဆွမ်းစသော အာမိသအစေ့အစပ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရား တည်း ဟူသော အစေ့အစပ်ဖြင့်လည်းကောင်း အစေ့အစပ် ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် သစ်ပင်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သစ်ပင်သည် အရိပ်နှင့် ထူးထွေခြားနား ကွဲပြားသည်၏ အဖြစ်ကို မပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ ထူးထွေ ကွဲပြားသည်၏ အဖြစ်ကို မပြုရာ၊ ခိုးသူ, သူသတ်, ရန်သူတို့၌လည်းကောင်း၊ မိမိ၌လည်းကောင်း "ဤသတ္တဝါတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် ဘေးရန် မရှိကြကုန်ဘဲ၊ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်း မရှိကြကုန်ဘဲ၊ ဆင်းရဲ မရှိကြကုန်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ဆောင်နိုင်ပါကုန်အံ့နည်း"ဟု တူမျှသော မေတ္တာပွါးခြင်းကို ပြုရာ၏။ မင်းမြတ် သစ်ပင်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် တရား စစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- “မြတ်စွာဘုရားသည် သတ်ပုတ် ညှဉ်းပန်းတတ်သော ဒေဝဒတ်၌လည်းကောင်း၊ ခိုးသူဖြစ်သော အင်္ဂုလိမာလ၌လည်းကောင်း၊ (သတ်ရန်လာသော) ဓနပါလဆင်၌လည်းကောင်း၊ (သားတော်)ရာဟုလာ၌လည်းကောင်း အလုံးစုံသော သူတို့၌ တူမျှသော စိတ်ရှိတော်မူ၏”ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ငါးခုမြောက် ရက္ခင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၆ - မေဃင်္ဂပဉှာ (မိုး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "မိုး၏ အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါငါးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် မိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာသော မြူအညစ်အကြေးကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိလေသာ မြူအညစ်အကြေးကို ငြိမ်းစေအပ်၏။ မင်းမြတ် မိုး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မိုးသည် မြေ၌ အပူကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာဘာဝနာဖြင့် နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို ငြိမ်းစေရာ၏။ မင်းမြတ် မိုး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မိုးသည် အလုံးစုံသော မျိုးစေ့တို့ကို ပေါက်ရောက်စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' တရားကို ဖြစ်စေ၍၊ ထိုယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ'တရားဟူသော မျိုးစေ့ကို အလွန်မြတ်သော ပရမတ္ထနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ စည်းစိမ်တိုင်အောင် နတ်ပြည်, လူ့ပြည်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာစည်းစိမ်ဟူသော သုံးပါးသော ချမ်းသာစည်းစိမ်တို့၌ စိုက်ပျိုးရာ၏။ မင်းမြတ် မိုး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မိုးသည် ဥတုအားဖြင့် ဖြစ်ပွါး၍ မြေအပြင်၌ ပေါက်ရောက်ကုန်သော မြက်, သစ်ပင်, နွယ်, ချုံ, ဆေးပင်, တောစိုးသစ်ပင်တို့ကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှုကို ဖြစ်စေ၍၊ ထိုသင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှုဖြင့် ရဟန်းတရားကို စောင့်ရှောက်ရာ၏၊ အလုံးစုံသော ကုသိုလ်တရားတို့သည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းလျှင် အရင်းရှိကုန်၏။ မင်းမြတ် မိုး၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား မိုးသည် ရွာသည်ရှိသော် မြစ်, တစ်ဖက်ဆည်ကန်, လေးထောင့်ကန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ချောက်, ချောက်လက်တက်, ရေအိုင်, ထုံးအိုင်, ရေတွင်းတို့ကိုလည်းကောင်း ရေအလျဉ်တို့ဖြင့် ပြည့်စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါဠိအာဂုံသင်ကြားခြင်းဖြင့် တရားတည်းဟူသော မိုးကို အလွန်ရွာသွန်းစေ၍မဂ်ဖိုလ်ကို အလိုရှိကုန်သောသူတို့၏ စိတ်ကို ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စေရာ၏။ မင်းမြတ် မိုး၏ ငါးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "မုနိငါးပါးတို့ထက် မြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါကို မြင်သည်ရှိသော် ယူဇနာတစ်သိန်း တိုင်အောင်ပင် တစ်ခဏချင်းဖြင့် ကြွတော်မူ၍ ထိုသူ့အား သစ္စာလေးပါးကို သိစေတော်မူ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် မေဃင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၇ - မဏိရတနင်္ဂပဉှာ (ပတ္တမြား၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ပတ္တမြားရတနာ၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာသည် စင်စစ် ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စင်စစ် ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ပတ္တမြားရတနာသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အညစ်အကြေးနှင့် မရောနှော သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ယုတ်ညံ့ကုန်သော တရား, ယုတ်ညံ့ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့်တကွ မရောနှောရာ။ မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် ပတ္တမြားရတနာသည် (မျိုးမှန်) ရတနာတို့နှင့် ယှဉ်စပ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလွန်မြတ်သော ဇာတ်ရှိသောသူတို့နှင့်အတူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၏၊ မဂ်အကျိုးငါ့ ကျင့်သူ၊ ဖိုလ်၌ တည်သူ, သေက္ခဖြစ်သူ, ဖိုလ်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ကြ ကုန်သော သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ်, ရဟန္တာ, တေဝိဇ္ဇာ, ဆဠဘိညပုဂ္ဂိုလ် ဟူကုန်သော ပတ္တမြားရတနာနှင့်တူသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၏။ မင်းမြတ် ပတ္တမြား ရတနာ၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တနိပါတ်၌- "စင်ကြယ်ကုန်သူတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်သူတို့နှင့် ရိုသေကျိုးနွံကုန်၍ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ပြုသည်ရှိသော် ညီညွတ်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ပညာရင့်ကြကုန်လျက် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုနိုင်ကြကုန်လတ္တံ့"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူ အပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် မဏိရတနင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋဝဂ် ===

၈ - မာဂဝိကင်္ပဉှာ (သားမုဆိုး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၈။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "သားမုဆိုး၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် သားမုဆိုးသည် အနည်း ငယ်သာ အိပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အိပ်ခြင်းနည်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် သားမုဆိုး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သားမုဆိုးသည် သားသမင်တို့၌သာလျှင် စိတ်ကို မြဲစွာ ဖွဲ့နှောင် သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံတို့၌ သာလျှင် စိတ်ကို မြဲစွာ ဖွဲ့နှောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် သားမုဆိုး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သားမုဆိုးသည် ပြုဖွယ်အမှု၏ အချိန်ကာလကို သိသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် "ဤအခါသည်ကား တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း ရမည့် အခါတည်း၊ ဤအခါသည်ကား ကိန်းအောင်းရာမှ ထွက်ရမည့် အခါတည်း"ဟု ကိန်းအောင်းခြင်း၏ အခါကို သိရာ၏။ မင်းမြတ် သားမုဆိုး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား သားမုဆိုးသည် သားသမင်ကို မြင်သည်ရှိသော် "ဤသမင်ကို ရပေလတ္တံ့" ဟု ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ အလွန်မွေ့လျော်သည် ဖြစ်၍ လွန်မြတ်သော တရားအထူးကို ရပေ တော့လတ္တံ့" ဟု ရွှင်ပျခြင်းကို ဖြစ်စေရာ၏။ မင်းမြတ် သားမုဆိုး၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်မောဃရာဇာမထေရ်သည်- "နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံတို့ကို ရသည်ရှိသော် လွန်မြတ်သော မဂ်ဖိုလ်တရားကို ရပေတော့အံ့ဟု လွန်စွာရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေအပ်၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် မာဂဝိကင်္ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋကဝဂ် ===

၉ - ဗာဠိသိကဂ်ပဥှာ (ငါးမျှားသူ၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၉။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ငါးမျှားသူ၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ငါးမျှားသူသည် ငါးမျှား ချိတ်ဖြင့် ငါးတို့ကို ထုတ်ငင်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည် ဉာဏ်ဖြင့် မွန်မြတ်သော မဂ်ဖိုလ်တို့ကို ထုတ်ယူအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ငါးမျှားသူ၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ငါးမျှားသူသည် အနည်းငယ်သော ငါးကို သတ်၍ ပြန့်ပြော များပြားသော လာဘ်ကို ရသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည် အနည်းငယ်သော လောကအာမိသမျှကို စွန့်ရာ၏၊ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည် လောကအာမိသမျှကို စွန့်၍ ပြန့်ပြောများပြားသော မဂ်ဖိုလ်ကို ရ၏။ မင်းမြတ် ငါးမျှားသူ၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်ရာဟုလာမထေရ်သည်- "လောကအာမိသကို စွန့်သောကြောင့် သုညတမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုလည်းကောင်း၊ အနိမိတ္တမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လည်းကောင်း၊ ဝိမောက္ခမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လည်းကောင်း၊ အပ္ပဏိဟိတ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လည်းကောင်း၊ ဖိုလ်လေးပါး တို့ကို လည်းကောင်း၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့ကို လည်းကောင်း ရနိုင်၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူ အပ်၏။ ။

ကိုးခုမြောက် ဗာဠိသိကဂ်ပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၆ - မက္ကဋကဝဂ် ===

၁၀ - တစ္ဆကင်ပဉှာ (တစည်းသမား၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁၀။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "တစည်းသမား၏ အင်္ဂါ နှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တစည်းသမားသည် တံမျဉ်းချည်ကို လိုက်လျော ညီညွတ်စေ၍ သစ်ကို ရွေသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမတည်းဟူသော သာသနာတော်အား လိုက်လျော ညီညွတ်စေ၍၊ သီလတည်းဟူသော မြေ၌ ရပ်တည်လျက်၊ သဒ္ဓါတည်း ဟူသော လက်ဖြင့် ပညာတည်းဟူသော ပဲကွပ်ကို ကိုင်စွဲလျက် ကိလေသာတို့ကို ရွေအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် တစည်းသမား၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တစည်းသမားသည် အကာကို ပယ်၍ အနှစ်ကို ယူသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သတ္တဝါ, သင်္ခါရတို့ မြဲ၏ဟူသော 'သဿတ' အယူကို လည်းကောင်း၊ သေလျှင် ဘဝပြတ်၏ဟူသော 'ဥစ္ဆေဒ'အယူကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအသက်သည်ပင် ထိုကိုယ် တည်းဟူသောအယူကိုလည်းကောင်း၊ အသက်သည် တစ်ခြား, ကိုယ်သည် တစ်ခြားဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ ထိုငါ၏ အယူသည်သာ မြတ်၏၊ တစ်ပါးသော အယူသည် မမြတ်ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက မပြုအပ်, ပြု၍မဖြစ်, ပြုခြင်းငှါ မထိုက်ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားတို့ ပြုအပ်သော လုံ့လသည် အကျိုးမရှိဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၏ အကျိုးမရှိဟူသောအယူကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် ပျက်စီး၏ဟုယူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တဝါသည် အသစ်ဖြစ်၏ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ခါရတရားတို့ မြဲ၏ဟု ယူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ အကြင်သူသည် ပြု၏၊ ထိုသူသည် ခံစားရ၏ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးသည် ပြု၏၊ သူတစ်ပါးသည် ခံစားရ၏ဟူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးသာဟု စွဲယူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ ပြုအပ်သော အမှု၏ အကျိုးကို သာ ခံစားရ၏ဟု ယူသော အယူကိုလည်းကောင်း၊ ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော အယူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသော ငြင်းခုံခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အယူတို့ကို လည်းကောင်း ပယ်စွန့်၍ သင်္ခါရတို့၏ သဘော ကိုလည်းကောင်း၊ အလွန် ကင်းဆိတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ လုံ့လကင်းခြင်း, ဇီဝကင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ စင်စစ် ပြတ်ကင်းဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို လည်းကောင်း စွဲယူရာ၏။ မင်းမြတ် တစည်းသမား၏ နှစ်ခု မြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တနိပါတ်၌- "အမှိုက်သဖွယ် ပျက်ပြယ် သော အလိုရှိသူကို နှင်ထုတ်ကြကုန်လော့၊ ခရုယောက် သွားပုပ်အတူ ပျက်ပြယ်သော သီလရှိသူကို လည်း နှင်ထုတ်ကြကုန်လော့၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းအကျင့်မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းအကျင့်ဖြစ်၏ဟု မှတ်ထင် ကုန်သော အယူအဖျင်းတို့ကို နှင်ထုတ်ကြ ကုန်လော့။ ယုတ်မာသော အလိုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယုတ်မာသော အကျင့်, ကျက်စားရာ အာရုံတို့ကိုလည်းကောင်း နှင်ထုတ်ပြီး၍ စင်ကြယ်ကုန်သူတို့သည် စင်ကြယ်ကုန် သူတို့နှင့် ရိုသေကျိုးနွံကုန်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို ပြုကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ပြုသည် ရှိသော် ညီညွတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပညိန္ဒြေရင့်ကြကုန်လျက် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုနိုင်ကြ ကုန်လတ္တံ့" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် တစ္ဆကင်ပဉှာ ပြီး၏။

ခြောက်ခုမြောက် မက္ကဋကဝဂ် ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၁ - ကုမ္ဘာဂ်ပဉှာ (အိုး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၁။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အိုး၏ အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏”ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်ပါသနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အိုးသည် ရေပြည့်သည်ရှိသော် အသံမပြုသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါဠိအာဂုံ၌ လည်းကောင်း၊ တရားအထူးကို ရခြင်း၌လည်းကောင်း၊ သင်ကြားခြင်း၌လည်းကောင်း၊ မဂ်ဖိုလ်၌ လည်းကောင်း ထွတ်မြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် အသံမပြုရာ၊ ထိုထွတ်မြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ဂုဏ်ဖြင့် မာန် ထောင်လွှားခြင်းကို မပြုရာ၊ မာန်မူခြင်းကို မပြုရာ၊ နှိမ့်ချသော မာန်, နှိမ့်ချသော မာန်မူခြင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဖြောင့်မှန်သည်, နှုတ်မကြမ်းသည်, အထူး အထွေ မကျူးဝါးသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် အိုး၏ ဤအင်္ဂါတစ်ပါးကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သုတ္တနိပါတ်၌- “အကြင်အိုးသည် ယုတ်လျော့၏ (မပြည့်)၊ ထိုယုတ်လျော့သော အိုးသည် အသံပြု၏၊ အကြင်အိုးသည် ပြည့်လျှံ၏၊ ထိုပြည့်လျှံသော အိုးသည် အသံမမြည်၊ ငြိမ်သက်သည် သာတည်း၊ လူမိုက်သည် မပြည့်သော အိုးနှင့် တူ၏၊ ပညာရှိသည် ကား ပြည့်လျှံသော အိုးကြီးနှင့် တူပေ၏” ဟူ၍ ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ကုမ္ဘာဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၂ - ကာဋ္ဌာယသင်ပဉှာ (တီးတုတ်ငှက်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၂။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "တီးတုတ်ငှက်၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် တီးတုတ်ငှက်သည် သေရည်ကို သောက်မိသော် ထွေးအန်ပစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော စိတ်ကို ထွေးအန်ပစ်၏။ မင်းမြတ် တီးတုတ်ငှက်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား တီးတုတ်ငှက်သည် တစ်ကြိမ် သောက်အပ်သောရေကို မထွေး မအန်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မြင့်မြတ်တော်မူပါပေ၏၊ သစ္စာလေးပါးကို မဖောက်မပြန် ကိုယ်တိုင် သိမြင်တော်မူပါပေ၏။ တရားတော်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော တရားတော်ပါပေတည်း၊ သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပါပေ၏"ဟု တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြည်ညိုမှုကို ပြန်၍ မလျှော့ချအပ်၊ ရုပ်သည် အနိစ္စ, သညာသည် အနိစ္စ, သင်္ခါရတို့သည် အနိစ္စ, ဝိညာဉ်သည် အနိစ္စဟု တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဉာဏ်ကို တစ်ဖန် မလျှော့ချအပ်။ မင်းမြတ် တီးတုတ်ငှက်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၌ ကောင်းစွာ ဉာဏ်အမြင် စင်ကြယ်ပြီးသောသူသည် အရိယာတို့၏ တရား၌ မြဲမြံလျက်၊ ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ရောက်၍၊ များစွာသော အဖို့အားဖြင့် မတုန်မလှုပ်နိုင်၊ ထိုသူသည် ခပ်သိမ်းသော အပြားအားဖြင့် မြတ်သည့် အဖြစ်သို့သာ ရောက်၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် ကာဋ္ဌာယသင်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၃ - ဆတ္တဂ်ပဉှာ (ထီး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၃။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ထီး၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ထီးသည် ဦးထိပ်ထက်၌ (တည်လျက်) လှည့်လည်ကျက်စားသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာတို့၏ ဦးထိပ်အထက်၌ (တည်၍) လှည့်လည်ကျက်စားသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ထီး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ထီးသည် ဦးထိပ်၌ ထောက်ပံ့တတ်သည် ဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း ဟူသော အထောက်အပံ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ထီး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ထီးသည် လေ, နေပူ, မိုးပေါက်တို့ကို ပယ်ဖျောက်သကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အထူးထူးအပြားပြား အယူရှိသော များစွာသော သမဏပြာဟ္မဏတို့၏ အယူဟူသော လေ၊ (ရာဂ,ဒေါသ,မောဟ)ဟူသည့် မီးသုံးပါးဟူသော နေပူ၊ ကိလေသာဟူသော မိုးပေါက်တို့ကို ပယ်ဖျောက်အပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် ထီး၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "ပြန့်ကျယ်၍ အပေါက်မရှိသော မြဲမြံ ခိုင်ခံ့စွာ ဖွဲ့ယှက်အပ်သော ထီးသည် လေ, နေပူကိုလည်းကောင်း၊ ကြီးစွာသော မိုးပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း တားမြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် သီလတည်းဟူသော ထီးကို ဆောင်းသော စင်ကြယ်သော မြတ်စွာဘုရားသားတော်သည်လည်း ကိလေသာ မိုးပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ မီးသုံးပါးအပူတို့ကိုလည်းကောင်း တားမြစ်နိုင်၏"ဟူ၍ ဤစကားကိုလည်း ဟော တော်မူအပ်၏။ ။

သုံးခုမြောက် ဆတ္တဂ်ပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဥှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၄ - ခေတ္တင်္ဂပဥှာ (လယ်၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၄။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လယ်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လယ်သည် ရေမြောင်းနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ဟူသော မြောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် လယ်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လယ်သည် ကန်သင်းအပိုင်းအခြားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ထိုကန်သင်းအပိုင်းအခြားဖြင့် ရေကို စောင့်ရှောက်၍ စပါးကို ရင့်စေ၏၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စောင့်ထိန်းမှု 'သီလ'၊ ရှက်မှု 'ဟိရီ'တည်းဟူသော အပိုင်းအခြားနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုစောင့်ထိန်းမှု 'သီလ'၊ ရှက်မှု 'ဟိရီ'တည်းဟူသော အပိုင်းအခြားဖြင့်လည်း ရဟန်းဂုဏ်ကို စောင့်ရှောက်၍ လေးပါးကုန်သော မဂ်ဖိုလ်တို့ကို ယူအပ်ကုန်၏။ မင်းမြတ် လယ်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လယ်သည် စပါးဖြစ်ပေါ်ကြောင်း မြေသြဇာနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ လယ်သမားအား ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ အနည်းငယ်သော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးသော်လည်း အသီးအနှံ များစွာ ဖြစ်၏။ မျိုးစေ့ကို များစွာ စိုက်ပျိုးသည်ရှိသော် အထူးသဖြင့် များပြားသော အသီးအနှံဖြစ်၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှု ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ပြန့်ပြောသော အကျိုးကို ပေးစေနိုင်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ အကြင့်အခြင်းအရာဖြင့် အနည်းငယ် ပေးလှူသော် များသော အကျိုးရှိသည် ဖြစ်၏၊ များစွာ ပေးလှူသော် အထူးသဖြင့် များပြားစွာ အကျိုးရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ဒါယကာတို့၏ ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေရာ၏။ မင်းမြတ် လယ်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် ဝိနည်းမိုရ်ဖြစ်သော အသျှင်ဥပါလိမထေရ်သည်- "လယ်နှင့် တူစွာ ကောင်းမှုဖြစ်ထွန်းရာ ပြန့်ပြောသော အကျိုးကို ပေးနိုင်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ အကြင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြန့်ပြောသော ဒါနအကျိုးကို ပေးနိုင်၏၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှုဖြစ်ထွန်းရာ မြတ်လှစွာသော လယ် မည်၏" ဟု ဤစကား ကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

လေးခုမြောက် ခေတ္တင်္ဂပဥှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၅ - အဂဒင်္ဂပဉှာ (အဆိပ်ဖြေဆေး၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၅။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "အဆိပ်ဖြေဆေး၏ အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါနှစ်ပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် အဆိပ်ဖြေဆေး၌ ပိုးလောက်တို့သည် မတည်နိုင်ကုန်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်၌ ကိလေသာတို့ကို မတည်စေအပ်။ မင်းမြတ် အဆိပ်ဖြေဆေး၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား အဆိပ်ဖြေဆေးသည် ကိုက်အပ်, တွေ့ထိအပ်, မြင်အပ်, စားအပ်, သောက်အပ်, ခဲအပ်, လျက်အပ်သော အလုံးစုံသော အဆိပ်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သကဲ့သို့, မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်ရာဂမှု, ဒေါသမှု, မောဟမှု, မာနမှု, ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော အလုံးစုံသော အဆိပ်ကို ပယ်ဖျောက်ရာ၏။ မင်းမြတ် အဆိပ်ဖြေဆေး၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် နတ်ထက်နတ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်- "သင်္ခါရတရား တို့၏ သဘောတရားကို ရှုဆင်ခြင်လိုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်ကို ဖျက်ဆီးရာ၌ အဆိပ်ဖြေဆေးနှင့် တူသည်သာ ဖြစ်ရာ၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။

ငါးခုမြောက် အဂဒင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကူမ္ဗဝဂ် ===

၆ - ဘောဇနင်္ဂပဉှာ (ဘောဇဉ်၏ အင်္ဂါပြဿနာ)

၆။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "ဘောဇဉ်၏ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏" ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ် အင်္ဂါ သုံးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား အထောက်အပံ့ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား မဂ်၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေရာ၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဘောဇဉ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ ခွန်အားကို တိုးပွါးစေသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းမှု၏ တိုးပွါးခြင်းဖြင့် တိုးပွါးစေရာ၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား ဘောဇဉ်ကို အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ တောင့်တအပ်သကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့ တောင့်တအပ်သူ ဖြစ်ရာ၏။ မင်းမြတ် ဘောဇဉ်၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်- "အားထုတ်ခြင်းလုံ့လရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမြဲ နိယမဖြစ်သော သီလဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကျင့်ပဋိပတ်ဖြင့် လည်းကောင်း လူအားလုံး တောင့်တအပ်သည် ဖြစ်စေရာ၏"ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ဘောဇနင်္ဂပဉှာ ပြီး၏။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

=== ၇ - ကုမ္ဘဝဂ် ===

၇ - ဣဿာသင်္ဂပဉှာ (လေးသမား၏ အင်္ဂါ ပြဿနာ)

၇။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန "လေးသမား၏ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏"ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏။ အဘယ်အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ယူအပ်ပါကုန်သနည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။ မင်းမြတ် လေးသမားသည် မြားတို့ကို ပစ်သည်ရှိသော် ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို မြေကြီး၌ မြဲစွာ တည်စေ၏။ ဒူးပုဆစ်တို့ကို မချွတ်ယွင်းအောင် ပြု၏။ မြားတောင့်ကို ခါးအစပ်၌ ထား၏။ ကိုယ်ကို တောင့်ခိုင်အောင် ပြု၏။ လက်နှစ်ဖက်တို့ကို လေးအစပ်ရှိရာသို့ တင်၏။ လက်ဆုပ်ကို မြဲမြဲဆုပ်၏။ လက်ချောင်းတို့ကို အကြားမရှိ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြု၏။ လည်ပင်းကို ချီမ၏။ မျက်စိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခံတွင်းကိုလည်းကောင်း ပိတ်၏။ မှတ်တိုင်ကို ဖြောင့်စွာ ပြု၏။ "ပစ်အံ့"ဟု ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလတည်းဟူသော မြေ၌ ဝီရိယတည်းဟူသော ခြေတို့ကို တည်စေရာ၏။ သည်းခံခြင်း အကျင့်၌ မွေ့လျော်မှုကို မချို့တဲ့အောင် ပြုရာ၏။ စောင့်စည်းခြင်း၌ စိတ်ကို ထားရာ၏။ ဣန္ဒြေစောင့်ခြင်းဟူသော လောကနိယမတရား၌ ကိုယ်ကို ကပ်ဆောင်ရာ၏။ အလိုဆိုးနှင့် တွေဝေ မိန်းမောမှုကို နှိပ်စက်ရာ၏။ သင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းမှု 'ယောနိသော မနသိကာရ' ၌ စိတ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုရာ၏။ လုံ့လကို မြှင့်တင်ရာ၏။ ခြောက်ဒွါရတို့ကို ပိတ်အပ်ကုန်၏။ အောက်မေ့မှု 'သတိ' ကို ဖြစ်စေရာ၏။ "အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို ဉာဏ်တည်းဟူသော မြားဖြင့် ပစ်အံ့" ဟု ရွှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေရာ၏။ မင်းမြတ် လေးသမား၏ ရှေးဦးစွာသော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေးသမားသည် ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်သော မြားကို ဖြောင့်စွာ ပြုခြင်းငှါ မြားဖြောင့်သော ကျည်ကို ဆောင်ယူသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်၌ ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်သော စိတ်ကို ဖြောင့်စွာ ပြုခြင်းငှါ သတိပဋ္ဌာန် တည်းဟူသော ကျည်ကို ဆောင်ရာ၏။ မင်းမြတ် လေးသမား၏ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေးသမားသည် မှတ်တိုင်၌ မြားပစ်လေ့လာသကဲ့သို့၊ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်၌ လေ့လာရာ၏။ မင်းမြတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်၌ အဘယ်သို့ လေ့လာရာသနည်းဟူမူ-မမြဲသော 'အနိစ္စ' အားဖြင့် လေ့လာအပ်၏။ ဆင်းရဲသော 'ဒုက္ခ'အားဖြင့် လေ့လာအပ်၏။ အလိုသို့ မလိုက်သော 'အနတ္တ' အားဖြင့် လေ့လာအပ်၏။ အနာရောဂါအားဖြင့်။ပ။ အိုင်းအမာအားဖြင့်။ ငြောင့်အားဖြင့်။ ဆင်းရဲ၏ တည်ရာအားဖြင့်။ အနာဖြစ်ရာအားဖြင့်။ ရန်သူအားဖြင့်။ ပျက်စီးတတ်သောအားဖြင့်။ ပျက်စီးကြောင်း ဘေးအားဖြင့်။ အကျိုးမဲ့ကို ဆောင်သော ဘေးဥပဒ်အားဖြင့်။ ဘေးအားဖြင့်။ ဘေး၏ ငြိကပ်ရာအားဖြင့်။ လောကခံ၌ လှုပ်ရှားသောအားဖြင့်။ ပျက်စီးသောအားဖြင့်။ မခိုင်ခံ့သောအားဖြင့်။ ဘေးမှ မစောင့်ရှောက်သောအားဖြင့်။ ပုန်းအောင်းရာ မရှိသောအားဖြင့်။ မှီခိုရာ မရှိသောအားဖြင့်။သုခစသည်မှ ဆိတ်သောအားဖြင့်။ သုခစသည်မှ အချည်းနှီးအားဖြင့်။ အရှင်သခင်အဖြစ် စသည်မှ သုဉ်းသောအားဖြင့်။ အပြစ်အားဖြင့်။ ဖောက်ပြန်တတ်သော သဘောအားဖြင့်။ အနှစ်မရှိသောအားဖြင့်။ မကောင်းမှု၏ အမြစ် ရင်းအားဖြင့်။ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သောအားဖြင့်။ ကြီးပွါးခြင်းကင်းသောအားဖြင့်။ အာသဝ၏ အာရုံ ဖြစ်သောအားဖြင့်။ ပြုပြင်စီရင်ရသောအားဖြင့်။ မစ္စုမာရ်၊ ကိလေသာမာရ်၏ အာမိသအားဖြင့်။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘောအားဖြင့်။ အိုခြင်းသဘောအားဖြင့်။ နာခြင်းသဘောအားဖြင့်။ သေခြင်းသဘောအားဖြင့်။ ပူဆွေးခြင်းသဘောအားဖြင့်။ ငိုကြွေးခြင်းသဘောအားဖြင့်။ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း သဘော

အားဖြင့်။ ပူပန်တတ်သော သဘောအားဖြင့် လေ့လာအပ်၏။ မင်းမြတ် ဤသို့လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤကိုယ်၌ လေ့လာရာ၏။ မင်းမြတ် လေးသမား၏ သုံးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။

မင်းမြတ် နောက်တစ်မျိုးကား လေးသမားသည် ညနေတိုင်း၊ နံနက်တိုင်း လေ့လာသကဲ့သို့ မင်းမြတ် ဤအတူသာလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ညနေတိုင်း၊ နံနက်တိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံ၌ လေ့လာရာ၏။ မင်းမြတ် လေးသမား၏ လေးခုမြောက်သော ဤအင်္ဂါကို ယူအပ်၏။ မင်းမြတ် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်- "လေးသမားမည်သည် ညနေတိုင်း၊ နံနက်တိုင်း လေ့လာ၏။ လေ့လာခြင်း မကင်း ပြတ်သည်ရှိသော် ထမင်းလခရိက္ခာကို ရသကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား သားတော်သည်လည်း ကိုယ်ကို လက္ခဏာသုံးပါးဖြင့် လေ့လာခြင်းကို ပြုကျင့်၏။ ကိုယ်ကို လက္ခဏာသုံးပါးဖြင့် လေ့လာခြင်း မကင်းပြတ်သည်ရှိသော် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရနိုင်ပေ၏" ဟု ဤစကားကိုလည်း ဟောတော်မူအပ်၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် က္ကသာသင်္ပဉှာ ပြီး၏။

ခုနစ်ခုမြောက် ကုမ္ဘဝဂ် ပြီး၏။

ခြောက်ခုမြောက် ဩပမ္မကထာပဉှာ ပြီး၏။

[မာတိကာ၌ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ အင်္ဂါ ဥပမာ ၁၀၅-ပါးထားသော်လည်း အကျယ်ပြရာ၌ ၆၇-ပါးသာ ရှိပေသည်၊ ကျန် ၃၈-ပါးသော အင်္ဂါတို့ကို မည်သည့်မူ၌မျှ မပါမရှိပေ။]

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

နိဂုံး

ဤသို့ နှစ်ဆယ့်နှစ်ဝဂ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၊ ကဏ္ဍခြောက်ပါးတို့၌ ဖော်ပြအပ်သော၊ ဤကျမ်းလာ ၂၆၂-ပါးသော မိလိန္ဒပဉှာသည် ပြီးပြည့်စုံပြီ။ ဤကျမ်းတွင် မလာ, မပါသေးသော ၄၂-ပါးသော အမေးအဖြေတို့ ရှိကုန်သေး၏။ လာ, မလာ အမေးအဖြေတို့ကို ပေါင်းလိုက်သော် ၃၀၄-ပါး ဖြစ်ကုန်၏။ အလုံးစုံကိုပင် မိလိန္ဒပဉှာဟု ရေတွက်ခေါ်ဝေါ်ရကုန်၏။

မိလိန္ဒမင်း၏လည်းကောင်း၊ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်၏လည်းကောင်း အမေးအဖြေတို့၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင် ယူဇနာအထုရှိသော ရေကို အဆုံးပြု၍ ဤမြေကြီးသည် ခြောက်ပါးသော အဖို့အားဖြင့် တုန်လှုပ်၏။ လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည် ဖြတ်သန်းကုန်၏။ နတ်တို့သည် ပန်းမိုးကို ရွာချကုန်၏။ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် ကောင်းချီးပေး၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ဝမ်းရေပြင်၌ မိုးကြိုးထစ်ချုန်းသံကဲ့သို့ အသံကြီးဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုမိလိန္ဒမင်းသည်လည်းကောင်း၊ မောင်းမ အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဦးခေါင်းဖြင့် လက်အုပ်ချီလတ်၍ ရှိခိုးကြကုန်၏။

မိလိန္ဒမင်းသည် အလွန်လျှင် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်နှလုံးရှိသည်၊ ကောင်းစွာ မွှေနှောက်သော ရက်တက်ရည်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော နှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ အနှစ်သာရရှိ၏ဟု အယူရှိသည်၊ ရတနာသုံးပါးတို့၌ ယုံမှားကင်းသည်၊ ရှုပ်ထွေးခြင်း ကင်းသည်၊ ခက်ထန်ကြမ်း၊ ကတ်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၌လည်းကောင်း၊ ရဟန်းအဖြစ် တို့၌ လည်းကောင်း၊ အကျင့်ဣရိယာပုတ်တို့၌လည်းကောင်း အလွန်ကြည်ညိုသည် ဖြစ်ရကား ရဲဝံ့သည်၊ အာလယ ကင်းသည်၊ မာန်ခက်ထန်မှုကို ပယ်ချအပ်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ထုတ်နုတ်အပ်သော အစွယ်ရှိသော နဂါးမင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရကား "အသျှင်ဘုရားနာဂသေန ကောင်းလှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အရာသာ ဖြစ်သော ပြဿနာကို အသျှင်ဘုရား ဖြေကြားတော်မူပါပေ၏။ ဤမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော အသျှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို ချန်ထား၍ ပြဿနာကို ဖြေကြားရာဝယ် အသျှင်ဘုရားနှင့် တူသော အခြားသူ မရှိတော့ပါ။ အသျှင်ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ။ အသျှင် ဘုရားနာဂသေန အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ ဤအချိန်မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ကပ်ရောက်သော၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသကာဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

မိလိန္ဒမင်း ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုအခါ မိလိန္ဒမင်းသည် ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်ကို ဆည်းကပ်ပြီးလျှင် မိလိန္ဒမည်သော ကျောင်းတော်ကို ဆောက်လုပ်၍ အသျှင်နာဂသေနမထေရ်အား ဆောင်နှင်းလျက် ရာပေါင်း များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ နာဂသေနမထေရ်ကို ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ နောက်ထပ်လည်း မထေရ်၏ ပညာ၌ ကြည်ညိုသဖြင့် သားတော်ကြီးအား မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်းကာ လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် (ရဟန်းပြု) ပြီးလျှင် ဝိပဿနာကို ပွါးများလတ်သော် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်- "ပညာသည် လောက၌ ချီးမွမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား တည်တံ့ခြင်းငှါ ပြုနိုင်၏။ ပညာရှိတို့သည် ပညာဖြင့် တွေးတောယုံမှားခြင်းကို ပယ်ဖျောက် လျက်ရာဂမီးစသည်မှ ငြိမ်းချမ်းသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကုန်၏။ အကြင်တရားအစု၌ ပညာဉာဏ် တည်ရှိ၏။ ထိုတရားအစုဝယ် သတိတရားသည် မဆုတ်ယုတ်၊ ထိုသတိ, ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပူဇော်အထူး၏ တည်ရာ ဖြစ်၏။ မြတ်သောသူ ဖြစ်လျက် ချီးကျူးထိုက်သော အတုမရှိ မြတ်သောသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပညာရှိသောသူသည် မိမိ၏ အစီးအပွါးကို ရှုမြင်လျက် ရိုသေခြင်းနှင့်တကွ စေတီကို ပူဇော်ရာသကဲ့သို့ ပညာရှိသူကို ပူဇော်ရာ၏" ဟု ဆိုအပ်ပေသတည်း။

မိလိန္ဒပဉှာပါဠိတော်

ကျမ်းနိဂုံး

သီဟိုဠ်ကျွန်း ဒေါဏိမြို့၌ နေထိုင်ရကား ဒေါဏိမထေရ်ဟု အမည်ရသော မဟာထေရ်သည် မိလိန္ဒမင်း၏ အမေးကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်နာဂသေန၏ အဖြေကို လည်းကောင်း ကြားနာ မှတ်သိရသည့်အတိုင်း ရေးသား၍ ကောင်းစွာ ထားအပ်၏။ မိလိန္ဒမင်းသည် ပညာကြီးသူ တစ်ပါးတည်း။ နာဂသေနမထေရ်သည်လည်း အလွန် ပညာရှိသူ ပါတည်း။ ဤကောင်းမှုကြောင့် ဤလူ့ပြည်မှ (စုတေသော်) တုသိတာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရပါလို၏။ နောင်အခါ မေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါလို၏။ မြတ်သော တရားတော်ကို နာယူရပါလို၏။ ဤကား ကျမ်းပြီးအဆုံး နိဂုံးစကားရပ်တည်း။ ။

မိလိန္ဒပဉှာ ပြီး၏။